

Hắc Nho

Contents

Hắc Nho	3
1. Mở Đầu	3
2. Tàn Dương Cổ Đạo	4
3. Dã Tự Kinh Hồn	10
4. Huyết Ảnh Phụ Nhân	17
5. Linh Khứu Mồ Mổ	23
6. Tuyệt Xứ Phùng Sanh	30
7. Kỳ Nhân Trong Động	37
8. Hoa Hoa Hòa Thượng	43
9. Cổ Mộ Quái Khách	50
10. Sát Khí Đêm Khuya	56
11. Tái Xuất	62
12. Ân Oán Phân Minh	69
13. Vương Ốc Mê Cốc	74
14. Khốc Thử Thân Thê	81
15. Tàn Viên Ý Mã	87
16. Lãnh Diện Thần Ni	94
17. Chân Giả	101
18. Nhất Chỉ Truy Hồn	106
19. Thảm Viếng Vô Đang	112
20. Thiên Lý Truy Tung	118
21. Bích Nhân Tà Công	123
22. Động Đình Tân Khách	129
23. Nam Trang Quái Khách	136
24. Ngũ Nhạc Tôn Giả	142
25. Hắc Bảng Hữu Danh	149
26. Sơn Nguyệt Quỷ Đàm	155
27. Lôi Công Thần Trửu	161
28. Tái Ngộ Mỹ Nhân	167
29. Ngọc Diện Kỳ Hiệp	173
30. Máu Đỏ Gia Viên	179
31. Thành Hoàng Miếu Hội	185
32. Giết Người Bịt Miệng	192
33. Dấu Vết Thủ Địch	198
34. Tái Kiến Thiên Nhật	203
35. Cùng Mưu Đại Kế	209
36. Bí Đà Bắc Bảo	216
37. Thỏ Già Tẩu Thoát	222
38. Oan Gia Hội Ngộ	227
39. Oan Gia Hội Ngộ (tiếp Theo)	233
40. Tình Sâu Nghĩa Nặng	241
41. Lệnh Phù Có Tin	247

42. Hoà Hợp Như Xưa	254
43. Tái Kiến Sư Phụ	260
44. Tuyệt Cốc Ác Đầu	267
45. Thạch Văn Thần Kiếm	273
46. Cấp Trí Giải Nguy	279
47. Huyền Huyền Chân Kinh	284
48. Chứng Bệnh Ly Kỳ	291
49. Bút Hạ Càn Khôn	298
50. Cá Độ Kinh Người	304
51. Hồ Lang Đầu Mưu	311
52. Nhập Mê Hồn Trộn	318
53. Tình Dâm Lửa Dục	322
54. Thạch Lao Quái Nhân	327
55. Yêu Nhân Yêu Ngữ	331
56. Quý Ảnh Tây Thi	336
57. Ánh Tuyết Thất Tung	342
58. Sóng Gió Vô Lâm	348
59. Giải Vây	354
60. Kim Long Sứ Giả	360
61. Ân Thù Lẫn Lộn	365
62. Cầu Y Thám Kỳ	372
63. Tình Thiên Kịch Chiến	377
64. Quý Nguyệt Tài Khéo	384
65. Thực Tâm Chi Độc	390
66. Hư Hư Thật Thật	395
67. Liên Thủ Tầm Hung	400
68. Thù Tung Thoáng Hiện	407
69. Uy Linh Bí Cung	413
70. Uy Linh Phụ Nhân	418
71. Mây Mù Bao Phủ	424
72. Nghĩa Khí Hiệp Sĩ	430
73. Hư Áo Lão Nhân	436
74. Dị Hình Kỳ Thuật	441
75. Giả Đồ Bị Chế	446
76. Liên Hoàn Huyết Kiếp	452
77. Vu Oan Giá Họa	457
78. Cốt Nhục Trùng Phùng	462
79. Truyền Nhân Lôi Công	469
80. Dực Vương Kỳ Sĩ	475
81. Lương Sơn Thần Đà	482
82. Kinh Thiên Tam Quả Trượng	488
83. Thiên Hạ	495
84. Đăng Môn Phục Thù	502
85. Huyết Lệ Di Cốt	505
86. Thủ Đoạn Cay Độc	513
87. Hành Động Yêu Quái	519
88. Bất Kể Thủ Đoạn	526
89. Hận Hải Tình Thù	535
90. Bó Tay Vô Kế	542
91. Phụ Nhân	549
92. Thiên La Lão Nhân	555
93. Hoanh Sanh Tình Trường	562
94. Bán Hư Bán Huyền	570
95. Như Mộng Như Huyền	576

96. Kim Long Đặc Sứ	582
97. Thần Kiếm Quy Chủ	592
98. Đại Ngục Tôn Giả	597
99. Vô Lâm Chi Hậu	603
100. Bí Bảo Túi Da	608
101. Hoàn Truy Giải Nguy	613
102. Linh Khứu Cáo Cảnh	619
103. Dũng Cứu Mổ Mổ	625
104. Ngộ Đả Khéo Trúng	631
105. Lai Lịch Phụ Nhân	638
106. Bến Mê Nan Xuất	644
107. Kết Cục Bi Thảm	651
108. Tình Thiên Vô Hạn	656
109. May Gặp Kiều Hùng	661
110. Liệt Vị Đông Khanh	665
111. Hạ Minh Gần Thù	670
112. Hồ Lang Tranh Hùng	677
113. Liễu Thù Liễu Án	683
114. Vạn Sự Sáng Tổ	689
115. Nợ Máu Trả Máu	694
116. Cốt Quý Cổ Hương	700
117. Hoa Đẹp Trắng Tròn	706

Hắc Nho



Giới thiệu

Ánh tà dương nghiêng nghiêng chiếu soi trên con đường đầy cát bụi một cách gượng gạo yếu đuối thê

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-nho>

1. Mở Đầu

Trời đất tối âm u, trăng sao lẳng lẳng ẩn vào mây đen. Trời đất hình thành một khối, tất cả vạn vật đều chìm đắm trong đen tối vô biên.

Trong ánh sáng chớp nhoáng của cơn sấm sét lôi đình thịnh nộ, chỉ trong tích tắc đã mang lại ánh sáng chiếu rọi khắp vạn vật.

Ầm! Ầm! Những tiếng sấm sét dường như muốn nuốt chửng đại địa.

Xuyên quan ánh sáng chớp nhoáng của sấm sét, người ta thoáng trông thấy một cảnh tượng kinh tâm đáng sợ. Đó là cảnh tượng của một cảnh thương tâm vừa xảy ra.

Nhiều người thân thể đứt lìa, tứ chi rải rác diện tích độ hơn mười trượng vuông.

Bóng của vài chục người bao gồm tăng ni đạo tục, đang lục lạo tìm kiếm số thi hài ngổn ngang kia. Trong lúc đó có bảy tám người vây tròn một thi hài máu me lem luốc mặc chiếc áo đen.

Họ bàn tán xôn xao nói năng inh ỏi :

- Đèo núi Chung Linh Tú đã biến thành sát trường đầm máu...
- Ma đầu này mà chết đi, thì thiên hạ có thái bình rồi vậy.
- Vô lượng thọ Phật, chúng ta phải trả một giá quá đắt, trong vòng hai mươi năm nữa, các môn phái khó mong phục hồi thể lực.
- Nhưng vẫn không uống chuyển đi dự hội này.
- Không ngờ công lực ma đầu này cao cường đến thế.

...

Ầm! Một tiếng sấm sét vang dội làm đình tai nhức óc mọi người. Kế đó là những giọt nước mưa to bằng hạt đậu ào ào đổ xuống, gió táp mưa sa, khiến cho mọi người lần lượt bay nhảy tứ tán.

Trong cơn sấm sét xen lẫn ánh sáng lấp lánh của lần điện xẹt. Thi hài máu đổ thịt rơi máu me lem luốc mặc áo đen ấy, đã cử động một cách yếu đuối, cuối cùng lao đảo nghiêng qua ngã lại rồi đứng dậy, thì ra hần đã sống lại, đứng yên một hồi lâu, hần lê bước một cách nặng nhọc, té ngã xuống, lại cố gắng lồm cồm đứng lên... rồi mất dạng trong đêm tối.

Gió cuồn cuộn thổi từng hồi.

2. Tàn Dương Cổ Đạo

Gió thu hiu hiu thổi khiến mọi người cảm thấy dễ chịu.

Ánh tà dương nghiêng nghiêng chiếu soi trên con đường đầy cát bụi một cách gượng gạo yếu đuối thê lương.

Vùng thảo nguyên khô và nối liền rừng thẳm xa xăm, ở khoảng giữa vùng thảo nguyên và cánh rừng xanh ấy ẩn hiện hình bóng của một trang bảo.

Hai kỵ mã ngựa phi nước đại giữa đám bụi vàng tung tóe từ một ngõ khác con đường lộ chạy tới.

Một tiếng hét xen lẫn tiếng ngựa hí, cặp kỵ mã đã dừng lại, và ta có thể nhìn thấy rõ ràng trên ngựa có hai người ăn mặc kiểu cách võ sư, niên kỷ độ bốn mươi.

Người gương mặt xám tro trở vào một bên bụi cỏ nói :

- Lão Phương, người xem cái đó là vật chi vậy?

Một người da mặt trắng tươi kia nói :

- Mặc kệ nó là vật gì, chúng ta hãy đi gấp thôi.
- Xem thử một cái thế nào?
- Lão Vương sao người thích lý sự vậy?

Gã họ Phương vừa nói, người đã nhảy xuống ngựa, giao dây cương cho gã họ Vương, tung người nhảy sang, cúi nhìn xong, lập tức quay lại.

Gã họ Vương nói :

- Thế nào?

Gã họ Phương khạc nhổ một cái rồi nói :

- Mẹ nói, một thầy ma.
- Người chết?
- Chẳng lẽ còn sống sao?
- Người ấy hình thù thế nào?
- Một tên tiểu tử vài mươi tuổi, cuộn vào trong một chiếu rách.
- Chắc là người nào đó bố thí vậy...
- Có thể chết dọc đường ư?

Gã họ Vương nhảy xuống ngựa nói :

- Để ta xem thế nào?

Dứt lời gã bước tới, thấy một chiếc chiếu cũ cuộn một người chỉ lộ đầu và chân ra ngoài, gã cau mày đưa chân hất tung chiếc chiếu.

A! Bất giác gã thất kinh kêu lên một tiếng. Cái xác chết đầy máu me lem luốc xem qua biết ngay là bị một trận đánh đập trước khi chết, da thịt lở toét còn máu me lem luốc, chắc chắn mới bị ném vào bụi cỏ không bao lâu.

Người chết này độ mười sáu mười bảy tuổi, mặt mày sáng sủa, chỉ hơi gầy ốm xanh xao.

- Ừ!

Tay chân của hắn co rút lại vài cái, mở toang đôi mắt vô thần, rồi nhắm lại ngay.

Gã họ Vương xoay lại nói lớn :

- Lão Phương, nó chưa đứt hơi hẳn.

Gã họ Phương dắt ngựa bước sang nói :

- Chưa chết ư?
- Còn thở nhẹ, lúc nãy có ự lên một tiếng.
- Ta xem chắc cũng phải chết thôi.
- Cứu một mạng người hơn làm trăm việc thiện.
- Hãy khoan!
- Thế nào?
- Làm việc lành xin đến nơi khác làm vậy.
- Bạn muốn nói gì?
- Lão Vương, mi biết nơi này thuộc địa phận nào không?
- A! Đây... gã họ Vương tái mặt.
- Thằng tiểu tử này, ta đoán chắc do Vọng Nguyệt bảo ném ra đây, mi dám đụng đến nơi này ư?

Họ Vương ngẩng đầu nhìn Trang bảo ở tận thảo nguyên xa xăm, rồi biến sắc nói :

- Chúng ta đi thôi.

Hai người như gặp phải ma đuổi, quý rượt, hoảng hốt vội vàng phi ngựa chạy mất.

Màu sắc ánh tà dương lúc hoàng hôn trở thành đỏ ửng, gió tây vù vù thổi mạnh.

Thiếu niên nằm trong bụi cỏ, cố gượng sức mở đôi mắt hình như hấn không muốn chết, còn luyến tiếc cõi thế xinh đẹp này, đôi môi khô khan lép nhép nhích động phát ra âm thanh nhỏ nhẹ như tiếng muỗi kêu :

- Ta... Ta không muốn chết, ta không muốn... chết.

Nhưng bây giờ có ai nghe thấy tiếng kêu vang tuyệt vọng của hấn? Tử thần đã đến gần hấn rồi, chỉ còn hơi thở yếu đuối cuối cùng.

Tà dương đã lặn, vẫn còn lại ánh sáng phản chiếu còn hấn thì nằm chờ chết như loài côn trùng trong đám cỏ.

- Nước... nước...

Âm thanh yếu đuối, ngay cả hấn còn chưa nghe rõ, hai mắt lại nhắm nghiền.

Ánh tà dương chiếu lại tia sáng cuối cùng, chỉ thấy một màu vàng mờ nhạt xa tít tận chân trời.

Xa xa vọng lại vài tiếng gầm thét của loài lang sói, lang sói sẽ là kẻ thu nhặt xác chết của hấn.

Một lần nữa hấn lại tranh đấu với số mệnh, kêu lên :

- Ta... không muốn chết mà!

Bây giờ hấn cảm thấy trong người bắt đầu phát nóng, đầu óc hỗn loạn, ý chí dần dần yếu đuối, hấn biết giây phút cuối cùng của cuộc đời hấn sắp đến nơi, niên kỷ còn trẻ thế kia mà đã đến chỗ tận cùng của đời người.

Ngoại trừ tâm hồn, thân thể không còn biết đau đớn nữa, mặc dù bị thương thể khá nặng, xương thịt như tử, toàn thân tê liệt.

Mặt trời lại mọc phương Đông, nơi đây sẽ rơi rớt một vài khúc xương người, cũng có thể không còn sót một tí gì hết vì lang sói đã làm sạch hết.

Trong cơn mê man, hấn cảm giác hình như có vật di động gần hấn, cố hết sức mở đôi mắt đã cứng đờ hồi lâu, hấn nhìn thấy hai đám sáng màu xanh, kế đó có thêm hai đốm sáng nữa.

- Hung lang!

Tri thức hoàn toàn sắp sửa mất hấn đó đã nhận thức được vài con lang sói đã đến gần hấn.

Một thứ bản năng bẩm sinh tham sống sợ chết của con người lại phản ứng ra sự tự vệ chống chết, khiến hấn tỉnh táo hơn trước nhiều, nhưng chỉ tổ làm cho hấn thêm đau đớn, một thứ đau đớn đối diện với tử vong.

Một tiếng rống gầm kinh tâm táng đởm, con vật đen lù lù to lớp chụp vào người.

- Hết rồi! Cuộc đời kể như đã xong, hấn nhắm chặt đôi mắt lại.

Hai tiếng rú thảm thiết vang lên trong đêm tối, tiếp đó có một vật gì nặng nề ngã phịch trên đất.

Bên lỗ tai hấn vang lên một âm thanh trầm khàn :

- À! Tội nghiệp quá! Nghiệp ác ai gây ra?

- Tiếng người? Ta chưa chết! Tư tưởng này lại phát sanh, một mãnh lực không thể lường được, hấn lại mở mắt lần nữa, nhưng không tài nào nhìn rõ, chỉ thấy một bóng đen lơ mơ.

Âm thanh khàn trầm lại nói :

- Tiểu tử, mi còn sức nói được vài câu chăng?

Hấn cố hết sức nhích môi, nhưng không nói ra lời. Trong thâm tâm hấn lại một âm thanh to lớn kêu lên :

- Cứu tôi! Cứu tôi với, đừng bỏ ta mà đi, tôi cần phải sống...

Hấn cảm giác một đôi tay ấm áp đang xoa bóp trên thân mình, cảm thấy dễ chịu vô cùng, cái thân thể lạnh cứng dần dần hồi phục lại độ ấm, nguyên khí cũng từ từ khôi phục.

Hấn nhắm mắt lại mặc cho đôi phương xoa bóp, giây lát sau, đôi phương dừng tay nói :

- Tiểu tử! Mi nói chuyện thử xem nào?

Hắn trợn mắt, dưới ánh mặt trời ẩn hiện nhìn ra đối phương là một ông lão, tuổi độ sáu mươi, râu tóc lẫn lộn, thành ra một lão râu tóc rối ren, cặp mắt long lanh sáng quắc của ông lão khiến người ta phải chú ý.

- Lão trưởng, ông... cứu sống cháu.

- Cứu sống hay không bây giờ còn chưa biết được.

- Vâng... nhưng ít nhất tại hạ thoát được miệng lang sói.

- Chỉ tới chậm một bước, tiểu tử mi toi mạng rồi, mi tên là gì?

- Tại hạ tên là Đinh Hạo.

- Quê quán ở đâu?

- Điều này...tại hạ không biết nói sao, tại hạ...ăn nhờ ở đậu...

- Người ăn nói khá lắm, có học chút ít chữ nghĩa gì không?

- Thưa có!

- Tại sao người ra nông nổi này?

- À! Lão trưởng... chuyện kể dài dòng, tại hạ khi sanh ra đời chưa từng được cư xử như một con người...

- Người là người phụ cận hay là...

- Là đầy tớ trong Vọng Nguyệt bảo Ông lão rừng mình nói :

- Người là người của Diêm Vương bảo?

- Vâng!

- Đúng ra không nên cứu người...

- Lão trưởng sợ...

- Sợ cái gì chứ? Trong Diêm Vương bảo chả có một người nào tốt lành cả.

Đinh Hạo âu sầu nói :

- Vâng, lão trưởng nói đúng lắm, bằng không làm gì có danh hiệu Diêm Vương bảo.

- Người được xem như là tiểu qui tọa hạ của Diêm Vương bảo...

- Lão bá, tại hạ chưa có tư cách làm tiểu qui, bất quá chỉ là con qui đáng thương hại dưới đám tiểu qui vậy.

- Há há, có lý lắm.

- Xin thưa hỏi danh xưng lão bá thế nào?

- Điều này miễn nói vậy.

Đinh Hạo thở nhè nhẹ, dùng tay chống gối dậy, do tri giác phục hồi, nên hắn cảm thấy thương tích trên người đau nhức vô cùng, nhưng hắn cố gắng chịu đựng, mồ hôi trên trán toát ra to bằng hạt đậu, mặt tái mét nhợt nhạt đau đớn vô cùng.

- Tiểu tử, đau lắm phải không?

- Vâng!

- Người chịu đựng khá lắm.

Đinh Hạo nói một cách thảm thiết :

- Tại hạ chịu đựng từ thuở nhỏ nên đã quen rồi.

- Bây giờ lão cho chút ít thuốc cầm đau, rồi nàng tự lên đường vậy.

- Lão bá có thể dẫn tã hạ theo..

- Lão hận bọn người Diêm Vương bảo vào tận xương tủy, người đừng nói lời thôi nũ.

Đinh Hạo nghiêng rãng ngậm miệng lại hãn không yêu cầu nũ, từ nhỏ hãn ã huấn tập trở thành cá tánh kiên cường, có thể nói rằng hãn trưởng thành trong ãm lang sói, thể mà bị ãnh ãp hành hạ không chết, ãó thật là số mạng của hãn to lắm vậy.

Lão từ trong túi lấy ra một chiếc bình nhỏ, ãưa cho Đinh Hạo nói :

- Uống một nửa còn một nửa thoa bên ngoài ãa.

Đinh Hạo hai tay tiếp lấy nói :

- Tại hạ một lần nũ xin hỏi ãnh hiệu lão bá?

Ông lão trợn tròn mắt nói :

- Tiểu tử, mi rắc rối quá...

- Tại hạ không thể không nhớ ơn cứu mạng này.

- Người muốn báo ơn?

- ãiều ãó ãương nhiên, có lý nào thọ ân mà lại không báo.

- Há há! ãâu nói chí lý, nhưng lão phu không quan tâm ãến ãiều này.

Dứt lời tung mình chạy mất.

Đinh Hạo ãành cười gượng, vội mở nắp bình ãổ vào bàn tay, ãó là loại thuốc bột màu trắng, ãưa vào mũi ngửi không có mùi vị chi cả, chia một nửa ãổ vào miệng còn một nửa kia thoa vào những vết thương trên thân.

Thuốc bột này thật công hiệu, chỉ trong chớp lát, thì bớt ãau nhức, chỉ còn ãộ một hai phần nũ thôi.

Ông lão cứu sống mình nhưng không lưu lại ãnh hiệu mà bỏ ãi mất, ãây thật là một vấn ãề thương cảm “Thi ân mà không cầu báo ãáp”.

Xa xa vọng lại tiếng gầm rú của loài lang sói.

Đinh Hạo không khỏi rùng mình hồi tưởng lại cảnh tượng hồi nãy, tí nũ thì ãã làm ãỏi cho lang sói rồi, nếu không ãược ông lão ãến cứu, thì thịt xương còn ãâu nũ và bây giờ nếu có bọn người Vọng Nguyệt bảo phát hiện mình chưa chết, chắc lại không thoát khỏi một trận ãòn nèn thân nũ.

- Chạy! Chạy cho xa thật nơi này!

Hãn nghĩ tưởng như thể là xong, lập tức cố sức ãứng ãậy, nhưng ãứng ãược một nửa người lại té ngổi xuống ãất, không khỏi ảo ãảo ãê lương thổ ãài :

- Chẳng lẽ số mạng của mình ãành phải chấm dứt ư?

Hãn hồi tưởng lại lời mẹ hãn thường nói :

- Con cứng! Số mạng như vậy ãó!

Chẳng lẽ trên thế gian này thật có “Số mạng” chủ quản tất cả con người ư?

Hãn không tin, nhưng sự thật phơi bày trước mắt, hai mẹ con của hãn quả thật xấu số hình như tất cả ãỗi bất hạnh trên thế gian ãều ãổ vào hai mẹ con hãn.

Hồi tưởng ãến mẹ lòng hãn thật tang thương vô cùng.

Hãn không bao giờ quên ãược thăm cảnh người mẹ thất cố chết, trong cặp mắt của mọi người hãn cho bà chết cũng như một con chó.

Những người chung quanh chỉ có một câu phúng ãiều ãối với bà mẹ hãn.

- Bà ta chết rồi, thật đáng tiếc.

Hắn nhớ lại hai mẹ con đến Vọng Nguyệt bảo, lúc đó mình mới năm tuổi, ban đầu được họ xem là thượng khách, dần dần xuống địa vị kẻ dưới. Mười hai năm ròng không biết mẹ mình đã chảy bao nhiêu giọt lệ tủi nhục đau thương!

Tại sao phải ăn đậu ở nhờ (Vọng Nguyệt bảo)?

Tại sao lại xảy ra mọi việc như thế?

Hắn không hiểu nổi, cho đến cả thân thể cũng không biết, hắn sợ bà mẹ đau buồn, sau vài lần hỏi thăm thì hắn chẳng bao giờ dám hỏi nữa.

Sự việc mười ngày trước lại hiện ra...

Còn nhớ thật rõ ràng tối hôm ấy, làm xong việc vào phòng bà mẹ chỉ thấy bà ăn mặc chỉnh tề ngồi bên cạnh giường, đôi mắt sưng húp đỏ ngầu, trực giác của hắn cho biết điều gì không lành.

- Mẹ, có việc gì vậy?

Không một giọt lệ nào tuôn ra, có vẻ nước mắt đã chảy hết rồi, bà chỉ nghẹn ngào nói :

- Mẹ rốt cuộc rồi có việc gì không?

- Con ơi! Đây là mệnh, là định mệnh vậy!

- Mẹ...

- Con ơi! Con trưởng thành rồi con có thể tự lập được, con phải rời nơi này cho sớm...

- Mẹ, nếu con không vì mẹ thì con đã đi khỏi nơi này lâu rồi.

- À! Con ơi! Con sanh nhằm chỗ...

- Sao mẹ lại nói thế?

- Để mẹ nhìn con cái nào!

- Mẹ...

- Con ơi, mẹ có lỗi với cha con, cũng có lỗi với con...

- Cha con là ai vậy hở mẹ?

- Đừng nói nữa, sau này con đi tìm một người tên Trúc Lâm Tẩu thì mọi việc sẽ sáng tỏ.

- Nhưng mà mẹ...

- Tốt hơn hết con hoàn toàn không biết gì cả, bằng không con không thể sống nổi. Năm xưa mẹ đến đây, mẹ có kỳ vọng rất nhiều, hiện giờ thì không còn gì nữa, số mệnh như vậy đó con.

- Mẹ...

- Con đi ngủ đi con, hãy nhớ cho kỹ, rời khỏi nơi đây, đi tìm Trúc Lâm Tẩu...

...

Sáng sớm hôm sau, mẹ đã thất cổ tự vận, một người thân duy nhất trên thế gian đã ra đi trong hoàn cảnh ấy.

Ngày hôm qua, chỉ cãi nhau với tên Tổng quản vài lời, thì bị gã dùng roi đánh đến chết, dùng chiếu rách cuộn lại ném vào nơi hoang dại làm môi cho lang sói.

- Ta không thể chết.

Một lần nữa hắn tranh đấu với định mệnh, cắn răng chịu đựng, hai tay chống đất đứng lên, dùng hết toàn lực cất bước đi một các gian nan khổ sở, từ từ tiến về phía trước con đường lộ.

Thật may mắn, hần nhặt được một cây nạng mà người ta đánh rớt trên đường, khập khểnh chống nạng đi tới.

Sao đêm hiển lộ tận chân trời, bốn bờ vắng lặng tĩnh mịch hần lảo bầm tự nhủ :

- Mẹ! Con vâng lời mẹ dạy bảo, đã rời khỏi Vọng Nguyệt bảo nhưng một ngày nào đó, nhất định phải trở về đây, phải trở về vậy.

Đi bộ cho đến trời sáng, còn đi được ba bốn mươi dặm đường sức cùng đã tận, xem kỹ toàn thân đầm mảy lem luốc, y phục rách nát, hình thù không ra gì, nếu bị người ta trông thấy há không kinh động đến lòng người sao?

Trong lòng thoáng suy tư, mắt dòm ngó xung quanh, bỗng phát hiện thấy một rừng cây không xa lắm, ẩn hiện một bờ tường màu tro, hần nghĩ rằng nơi đó phải là đình miếu hoặc nhà dân không lắm, hãy đến đó xem sao?

Thế rồi hần dùng hết tàn lực còn lại thoăn thoắt bước về hướng hàng cây.

Thật không dễ dàng, mới tới gần một ngôi miếu to hiện ra trước mắt, tinh thần phấn khởi, người xuất gia ấy từ bị làm căn bản, đầu gối đi nữa cũng khá hơn người thế tục nhiều.

Đến sát cổng chùa, không thấy bóng người nào cả, trên có tấm bảng viết ba chữ màu kim Được Vương miếu, còn bên trong có hương khói chảnh nữa thì chưa biết.

Hần ngồi xuống bậc thang trước chùa tịnh thổ một hồi, lại đứng dậy vào chùa.

Thương tích trong thân người nhờ thoa thuốc giống thuốc bột của ông lão vô đang cho nên hần cảm thấy không đau đớn mảy, chỉ cảm thấy uể oải, sức lực yếu như một đứa trẻ đang tập đi.

Hần chưa từng luyện võ học nghệ, chỉ là một thiếu niên tầm thường, nên thể chất không thể so sánh với người có luyện tập võ thuật, nhưng do gởi thân tại Vọng Nguyệt bảo nên đối với môn đạo trong giang hồ hần cũng biết đôi chút.

Nhìn xem tình hình trong miếu, không phải là ngôi miếu hoang, không có người ở, điều lạ lùng nhất là chảnh thấy hương khói.

Xuyên qua cổng chùa một dãy phòng đã lâu không được tu chỉnh, đối diện đó là chánh điện.

Đưa mắt nhìn tới, nhang đèn còn thấp sáng, điều đó quyết định ngôi chùa có người ở nên không khỏi mừng thầm.

- Ai đó?

Dãy nhà cạnh chánh điện phát ra tiếng quát.

Đình Hạo mừng rỡ phấn khởi trả lời :

- Tôi là người mắc nạn.

3. Dã Tự Kinh Hồn

- Gã ăn mảy kia ngươi vào lộn chỗ vậy.

- Tôi không phải ăn mảy.

Một bóng người xuất hiện, đó là lão áo đen độ năm mươi tuổi hơn, râu xồm xoàm, độc nhãn, không giống đạo sĩ, cũng chẳng phải hòa thượng, nhìn lão vẻ mặt hung ác, dữ tợn, Đình Hạo không khỏi rùng mình, nhưng hần không còn cách nào khác hơn.

Ông lão nhìn Đình Hạo từ trên xuống dưới, phát tay nói :

- Cút đi.

Đình Hạo khốc lóc nói :

- Lão làm ơn giúp cháu chút đi.

- Mi muốn cái gì?

- Cháu muốn xin lão cho tạm thời tá túc qua đêm cũng xin chút cơm nguội ăn đỡ lót dạ.

- Cha chả! Mi nói không phải ăn mày, rõ ràng tướng ta của mi...ủa...

Ông lão nhảy tới trước mặt Đinh Hạo, rùng mình nói :

- Tiểu tử, sao toàn thân mi máu me, chắc lai lịch không khá rồi?

Đinh Hạo cười nhạt nói :

- Cháu bị ăn cướp...

- Nói láo, gặp cướp mà sao không bị giết, lại bị đánh bằng roi...

- Cháu nói thật vậy.

Ông lão độc nhãn lạng người một cái thì tay phải Đinh Hạo đã bị bấu chặt toàn thân tê liệt kêu lên “Ồi chà” một tiếng liền quỵ xuống thì ông lão lập tức buông tay nói :

- Mi chưa từng luyện võ công phải không?

- Cháu chưa học võ.

- Mi đi khỏi đây vậy...

- Lão vui lòng giúp cháu một đêm?

- Tìm chết ư?

Đinh Hạo thất vọng há miệng cứng đờ, không nói được lời nào. Lão độc nhãn lại hét to :

- Cút nhanh lên cho ta!

Đinh Hạo thở dài xoay đầu đi liền, hắn không phải hạng người ăn xin, không thể nào hạ mình lạy lục van xin, tuy đói khát khó chịu cũng cắn răng chịu đựng.

Cũng cùng lúc này, âm thanh khàn khàn vang lên từ hậu điện :

- Người nào vậy?

Ông lão dạ một tiếng đáp :

- Một tiểu tử ăn mày không can hệ chi cả.

- Người để cho nó đi phải không?

- Nó không biết võ công.

- Người dám quả quyết người này không can hệ chi?

- Điều này...

- Bảo hắn đến đây ta xem!

Ông lão độc nhãn xoay người lại nói :

- Ê! Tiểu tử hãy theo ta vào đây.

Bấy giờ Đinh Hạo không có ý kiến gì nữa, ai bảo sao cũng được, bèn chân rảo bước theo vào đại điện, vừa đến đại điện không khỏi rùng mình, chỉ thấy một cái quan tài màu đỏ đặt bên phải góc đại điện, phía trước quan tài có một ngọn đèn dài, ngoại trừ cái quan tài không còn cái gì khác trong điện.

Lão độc nhãn đứng yên lặng một bên.

Hiện trường này khiến Đinh Hạo phải dựng đứng tóc gáy.

Bỗng âm thanh trầm khàn có chút đĩnh tai không biết từ đâu vang lại.

- Đập vỡ đầu nó đi.

Đĩnh Hạo thất kinh chưa kịp xoay qua thì bàn tay ông lão độc nhãn đã đánh phụt tới, tức thời hồn vía hắt bay lên mây, nhưng hắt không rành chút nào về võ công, thì không thể nào tránh né hoặc chống đỡ...

Cũng ngay lúc hồn phi phách tán đó, bỗng có một luồng kinh phong từ một bên phất tới dịu dàng xò thân hình hắt ra ba xích, đã tránh được chưởng này một cách khéo léo.

Ông lão độc nhãn ấy, chỉ đánh một chưởng rồi dừng tay.

Đĩnh Hạo hoang mang dòm ngó chung quanh nhủ thầm :

- Ai đã cứu thoát mình? Nhưng chẳng thấy bóng dáng nào cả. Vậy thì quái lạ quá.

Âm thanh trầm khàn quái gở đó vang lên :

- Ấy là hạt giống thượng hạng, mang hắt đi ba ngày sau gặp ta.

Ông lão cung kính nói :

- Tuân lệnh.

Đĩnh Hạo ngạc nhiên không kém, nghe tiếng mà không thấy người, theo giọng nói đó hình như không ác ý. Mặc! Ta cứ ăn uống cho no đủ đã, dưỡng thương cho lành rồi mới tính sau. Liền theo lão ta đi ra khỏi điện. Lão trở vào một gian phòng ở chỗ tối mờ nói :

- Tiểu tử, bên trong còn chút ít thịt nai, cơm nguội vào đó ăn một bụng cho no đi.

Đĩnh Hạo nghe nói, tức thì nước dãi chảy dài, rảo bước đi vào, bên trong chén bát nồi chảo đầy đủ, đó là nhà bếp, có một cái bàn gỗ trắng, quả thật còn nữa nồi cơm và thịt nai, tay cầm hai chiếc đũa ăn, không cần chén bát, cứ cả nồi cơm nhai ngấu nghiến nuốt chửng.

Trong chốc lát, cơm no thịt đủ, khí lực cũng xung mãn lại như thường.

Trở lại phòng sáng lão độc nhãn trở cái giường trúc nói :

- Ngồi xuống!

Đĩnh Hạo y lời ngồi xuống, không thể im lặng mãi được, bèn lên tiếng hỏi :

- Trong miếu này lão là...

- Người trông nom miếu này.

- Người nói chuyện lúc nãy trong điện.

- Chủ nhân của lão.

- Chủ nhân?

- Đừng hỏi lời thôi, chủ nhân đã thích mi, đó là phước đức của mi.

Đĩnh Hạo ngớ ngẩn nói :

- Thích tôi về những vấn đề gì?

Lão trợn mắt nói :

- Trông mi tướng ta thông minh, sao không hiểu được ý nghĩa trong lời nói, thu nhận người làm truyền nhân.

Đĩnh Hạo cảm động không ít, không biết đối phương là nhân vật ra sao, nhưng chắc có võ công rất cao cường, nên không nghe tiếng cũng không thấy người mà người âm thầm giúp sức cho ta tránh khỏi một chưởng của lão độc nhãn, chắc là ta chỉ cần học thành võ công thì ta có thể suy ra thân thể của mình, đồng thời trở về Vọng Nguyệt bảo.

Lão độc nhãn lại nói tiếp :

- Tiểu tử, phúc duyên mi khá lắm, mới được lão nhân gia ông chọn phải.

Đinh Hạo ngớ ngẩn nói :

- Lão nhân gia đó đại danh thế nào?

- Ba ngày sau mi sẽ biết.

- Còn lão tên họ là chi?

- Đến lúc đó tự biết, đừng hỏi nhiều chuyện nữa, bây giờ để lão phu xem thương thế mi cái đã.

Dứt lời bước gần Đinh Hạo, lật cái áo rách ra chăm chú nhìn xem rồi lại bắt huyết mạch.

- Nội thương không nặng, ngoại thương thì mười phần hết tám, mi đã thoa thuốc ư?

- Dạ có.

- Bây giờ nằm xuống, lão trị thương cho mi.

Đinh Hạo cảm kích nhìn lão, rồi nằm ngã ra trên giường trúc, lão độc nhãn điểm hết đại tiểu huyết đạo toàn thân hắn, sau đó đi vào phòng đem thuốc đến thoa bóp trên vết thương, lại bỏ vài viên đơn hoàn vào miệng hắn nói :

- Tránh cử động tới đa yên ổn nằm nghỉ, ba hôm sau sẽ hết...

Hai ngày trôi qua, trên da đầy những vết thương được lành hẳn, quả thực đã khôi phục hoàn toàn, không biết ông lão lấy từ đâu được bộ quần áo đỏ, bảo Đinh Hạo tắm gội thay y phục. Hai ngày qua Đinh Hạo luôn ở trong phòng không đi đâu cả.

Ngày thứ ba, sau bữa ăn sáng, hắn được dẫn đến đại điện, tình hình y như trước không thấy bóng dáng người nào cả, âm thanh trầm khàn mà hơi đĩnh tai lại vọng vào màng nhĩ :

- Ranh con mi tên họ là gì?

- Đinh Hạo.

- Bao nhiêu tuổi?

- Mười bảy.

- Gia thế?

- Cháu là một đứa trẻ mồ côi.

- Ta trông thấy ngươi cốt cách phi phàm quyết định nhận ngươi làm đồ đệ, ngươi bằng lòng chăng?

Đinh Hạo đã suy nghĩ hai ngày rồi, nên không do dự đáp :

- Cháu rất bằng lòng.

- Nhập môn với lão phu phải có quy luật...

- Xin hỏi quy luật thế nào?

- Ngũ quan tứ chi tự ngươi phải phế một món.

Đinh Hạo nghe qua như vừa lọt vào dòng băng tuyết lạnh buốt từ đầu đến chân, căn cứ theo quy luật tàn bạo này thì đối phương chắc phải là hạng ta mà ngoại đạo.

Nhớ lại khi mẹ còn sống có dặn bảo mình không nên bước chân vào tà đạo nay hài cốt của mẹ chưa thành tro bụi, há có thể khiến bà yên lòng an nghỉ nơi chín suối, trong tâm nghĩ như thế nên trên gương mặt đã biểu lộ rõ.

- Ngươi có nghe ta nói chăng?

- Dạ có nghe.

- Bằng lòng không?

- Điều... điều này e rằng cháu phải sai lệnh.

- Người được chân truyền của lão phu thì cả thiên hạ này khó gặp địch thủ, người suy nghĩ kỹ lại xem?

Đinh Hạo cương quyết nói :

- Cháu không... muốn học...

- Hừ!

Một tiếng hừ này khiến Đinh Hạo ớn lạnh.

- Tiểu tử! Người chỉ có hai con đường, một là ứng thuật một là chết.

Âm thanh chữ chết sau cùng này kéo dài ra khiến Đinh Hạo đầu tóc dựng đứng, không bằng lòng thì chết, còn bằng lòng thì kể như cuộc đời hư hết, đối phương muốn giết mình thì quá dễ dàng rồi...

Mồ hôi toát ra trên trán đọng lại to bằng hạt đậu, tay chân cứng đờ tưởng thoát được cái chết ai ngờ ba ngày sau lại bị tử thần uy hiếp.

- Người suy nghĩ kỹ chưa?

Đinh Hạo thí mạng nói liều :

- Cháu không thể nhận lời!

- Vậy thì người chuẩn bị chết đi?

Chết ai mà không sợ, ham sống sợ chết là bản năng con người, Đinh Hạo chỉ là một đứa trẻ mười sáu mười bảy tuổi, hắn có thể không sợ chết ư?

- Hắc hắc hắc hắc!

Lão độc nhãn phát ra một tràng cười nham hiểm khiến người nghe phải rợn tóc gáy.

Đinh Hạo theo bản năng tự nhiên lùi lại vài bước, hắn biết chết sống chỉ còn trong tích tắc, một hơi thở chấm dứt là xong cuộc đời. Đối phương là ác ma giết người không nháy mắt, thật là vừa rời khỏi oan gia tử thần thì lại đến Quỷ môn quan.

Cũng cùng lúc Đinh Hạo tiến thoái lưỡng nan sanh tử khó giải.

Một tiếng cười lạnh lùng vọng lại từ cổng điện tiếng cười lạnh như tiền đó khiến người nghe rùng mình rợn người.

- Ai?

Ông lão độc nhãn thét to, xoay người nhìn theo.

Đinh Hạo cũng chuyển mắt nhìn về hướng tiếng cười. Chỉ thấy một nữ ni trung niên bạch y, sắc mặt lạnh lùng tay cầm phát trần, tướng oai nghiêm đứng ngoài cổng điện.

Lão độc nhãn biết sắc, thất thanh kêu lên :

- Lãnh Diện thần ni!

Đinh Hạo lại lùi thêm hai bước, hắn không biết Lãnh Diện thần ni là nhân vật thế nào, nhưng thấy cử chỉ hoảng hốt của lão độc nhãn, thì chắc chắn là một cao thủ võ lâm có tiếng tăm vậy.

Cặp mắt lạnh lùng của Lãnh Diện thần ni chiếu soi vào mặt ông lão độc nhãn, lạnh lùng nói.

- Xem ngũ quan bất toàn, chắc là môn hạ của Trường Miên Khách?

Lão độc nhãn thụt lùi vào sau hai bước, run lấy bầy nói :

- Thần Ni giá lâm, có điều chi chỉ giáo?

- Thu phục yêu ma!

Mỗi một chữ lão thốt ra lạnh như băng tuyết, một chữ nói sau cùng, thì phất nhẹ cây phất trần một cái vào người lão độc nhãn, lão ự lên một tiếng, thân hình lão đảo lùi lại một bước, hai bước, ba bước.

“Bịch” té ngã dưới đất, tai mắt mũi họng chảy máu lai láng nằm yên bất động.

Đinh Hạo nhìn thấy không khỏi ngạc nhiên, đây là thứ võ công gì mà chỉ mỗi cái phất phải toi mạng. Lãnh Diện thần ni bước vào trong điện thẳng tới phía trước cổ quan tài màu đỏ, nói :

- Trường Miên Khách! Đã lâu không gặp nhau vậy.

Bỗng Đinh Hạo hiểu được hèn chi nghe tiếng mà không thấy mặt người, té ra người nằm trong quan tài là Trường Miên Khách cái danh hiệu khiến người nghe liền phát lạnh.

Trong quan tài vang ra tiếng người, nói :

- Lãnh Diện thần ni, ngươi vẫn còn sống ư?

- Các hạ cảm thấy ngạc nhiên sao?

- Quả thật vậy.

- Bồn Thần Ni tìm người muốn hỏi thăm vài người...

- Ngươi vừa đến đây đã hạ sát tùy tùng của lão phu có phải thị oai ư?

- Ngươi muốn hiểu sao cũng được.

- Ngươi đáng đáp như xưa, hào khí không giảm...

- Hãy bớt làm văn tả cảnh đi.

- Ngươi tìm ta muốn hỏi thăm người nào?

- Bảy vị khác trong nhóm gia đình các hạ.

- Há há, ngươi biết chắc lão rằng lão phu không nói, hà tất phải hỏi chi vậy?

- Bồn Thần ni hy vọng ngươi sẽ nói.

- Bá Lao Đông Khứ Yến Tây Phi, ngươi hỏi lão phu đi hỏi thăm ai?

- Nói vậy các hạ cương quyết dấu kín không nói ư?

Trường Miên Khách cười điên cuồng nói :

- Cũng chẳng làm sao hơn.

- Các hạ không nói, bản ni tự tìm đáp số vậy.

- Vậy thì ngươi thông thả đi tìm.

- Xin hỏi các hạ một câu nữa, bữa bữa Chấn Am Thạch Văn Kiếm của Ban Nhược Am rơi vào tay kẻ nào?

- Không biết được.

- Các hạ, nhất quá tam đều không biết?

- Không biết thì ta làm thế nào nói cho người được?

- Được! Lời nói chấm dứt nơi đây, các hạ chuẩn bị tự vệ.

- Ý ngươi thế nào?

- Không cần hỏi nhiều, sự việc năm xưa các hạ cũng có phần, có lý nào không trả chút nợ ấy ư?

- Há há há! Đương nhiên vậy.

Tiếng cười đình tai nhức óc vang dội, thành linh cổ quan tài màu đỏ bay vọt lên, đụng vào người Lãnh Diện thần ni, Lãnh Diện thần ni lạng người sang một bên đẩy nhẹ bàn tay, một tiếng ầm to lớn nổ vang, cổ quan tài bị luồng kinh phong chấn động nghiêng nghiêng bay ra xa.

Đinh Hạo hồn phách lên mây, hai chân bủn rủn cơ hồ đứng không vững.

Nghe âm thanh va chạm giữa một chưởng với cổ quan tài, Đinh Hạo biết ngay cổ quan tài đó làm bằng sắt thép.

Trong lúc cổ quan tài bị chấn động bay xa, một luồng mưa đen từ cổ quan tài bắn tới.

Lãnh Diện thần ni vẩy liên tục cây phát trần mưa đen loạn xạ tứ phía.

Cùng trong khoảnh khắc này, cổ quan tài đã nhảy tung ra cổng điện, hạ xuống sân viện.

Lãnh Diện thần ni hét to :

- Chạy đi đâu?

Bóng trắng chớp nhoáng, lão Thần ni đã hạ xuống phía trước quan tài độ chừng hai trượng.

Cổ quan tài sắt lại rời khỏi mặt đất, cuộn cuộn cuốn tới người Thần ni như trận bão táp.

Lãnh Diện thần ni đưa ra một chưởng, ầm một tiếng nổ lớn, làm chấn động cả ngôi Dược Vương miếu, cát bụi nóc ngói trong điện tung lên đen ngịt.

Cổ quan tài sắt bị một kích này lại đổ xuống mặt đất, nhưng thoáng vừa chấm đất, lại tung lên cao trở lại.

Bóng trắng thấp thoáng phóng theo.

Cổ quan tài sắt bỗng nhanh nhẹn hạ xuống, những chấm mưa đen vù vù phun bắn vào bóng trắng xong lại nhảy vọt lên không trung vượt qua mái nhà lượn nhanh như con quái đểu.

Bóng trắng nghiêng nghiêng lạng qua một bên, rồi cũng phá không trượt theo cổ quan tài.

Đinh Hạo hồn vía ổn định, liền nghĩ :

- “Giờ này không dong còn chờ đợi lúc nào, nếu Trường Miên Khách ấy trở về thì hậu quả không thể lường được”.

Nghĩ xong hấp tấp ra khỏi điện môn chạy đi.

May nhờ Lãnh Diện thần ni xuất hiện hóa giải sự nguy khốn của mình. Đinh Hạo không khỏi sanh lòng cảm kích kính mến lão.

Vừa ra khỏi cổng miếu bỗng thấy vài tên võ sĩ kinh trang áo đen, phía trước ngực họ có treo một thẻ bài màu trắng, bên trong điêu khắc một mặt trăng, đương xuống ngựa trước cổng miếu không xa.

Đinh Hạo thất kinh vội thụt lùi xoay người chạy trở vào chánh điện, xuyên quay cửa sau bên kia là sân điện hoang vắng, cỏ cây bụi rậm mọc cao hơn đầu người.

Ba gian phòng xá đồ nát, hẩn nhanh chân chui vào một góc phòng nơi có cây mọc um tùm mà ẩn nấp.

Té ra bọn này toàn là võ sĩ của Vọng Nguyệt bảo. Chốc lát, phía trước vang lại tiếng ồn ào, kế đó có tiếng chân bước vào hậu điện.

Đinh Hạo tim đập thình thịch, chẳng may bị một tên võ sĩ Vọng Nguyệt bảo bắt gặp thì chỉ có một con đường chết mà thôi.

Có hai tên dùng kiếm vẩy, rạch cỏ rậm lần mò soát về gian nhà đồ nát.

Một tên trong hai tên võ sĩ dần dần đến gần nơi ẩn thân của Đinh Hạo, tim hẩn gần như nhảy vọt ra ngoài, tức thì mồ hôi lấm tấm thoát ra, nín thở ngồi yên.

Tên võ sĩ dừng lại phía trước hẩn độ vài thước xuyên qua kẽ hở bụi cỏ hẩn nhìn thấy mũi kiếm lấp lánh hào quang khiến tim hẩn càng đập nhanh hơn.

Bỗng nhiên, âm thanh mật mã đối phương vang lại, tên võ sĩ đó vội xoay người bỏ đi.

Đinh Hạo thở phào một cái, dùng tay lau sơ mồ hôi trên trán, hẩn cảm thấy giây phút đó dài cả một năm trường.

Đinh Hạo vẫn ẩn núp trong bụi rậm không dám cử động, cho đến bóng mặt trời lặn về Tây, cảm thấy bên ngoài tuyết nhiên vắng lặng, hớn mới nhẹ nhàng bước ra đi tới cửa sổ hậu chánh điện thò đầu dòm ngó xung quanh không còn thấy bóng hình nào cả.

4. Huyết Ảnh Phu Nhân

Bất giác hoàng hôn lại đến, Đinh Hạo nhủ thầm :

- “Ta tự mình tiền bạc không có, hay là tạm thời sống ở nơi đây ít lâu, còn hơn ra ngoài ngủ bụi ăn xin, ở đây vẫn còn chút ít lương thực, đủ sức một mình ta ăn được nửa tháng hơn, xem tình thế lão quái vật quan tài đó không trở lại nữa vậy”.

Chủ ý đã định xong, hắn liền cảm thấy nhẹ nhàng đi vào gian phòng tối đối diện nhà bếp, quả có mùi hương mềm, chiếu gối, biết chắc đây là phòng ngủ của ông lão độc nhãn, hắn đóng kín cửa phòng, dùng đồ vật tấn cánh cửa lại rồi yên tâm nằm xuống.

Đêm đến, điều hơi lang róng, vù vù tiếng gió Tây bắc, làm lung lay những cánh cửa cũ kỹ phát ra âm thanh cọt kẹt quái gở, hình như cả, ngôi miếu là thế giới ma quỷ, mấy đêm trước có bè có bạn thì không cảm thấy lạ lùng, đêm nay thì một mình hắn, khiến hắn phải rùng mình rợn tóc gáy luôn.

Một đêm giật mình nhiều lần, thật không dễ dàng mới trông thấy bình minh ló dạng, lúc đó hắn mới yên tâm nhập mộng.

Mấy ngày lặng lẽ trôi qua, hắn dần dần quen với không khí nơi đây. Ngôi miếu này vốn không có nhang khói, hắn không bước ra cổng miếu, đương nhiên không bị người ta phát hiện.

Một hôm hắn bấm tay tính toán, mới biết mình sống trong miếu này được mười ngày, mắt thấy tiền lương sắp hết không khỏi phát sầu, chả lẽ cứ ở đây chịu đói chịu khát, mà dù cho đủ lương thực sống tiếp nơi đây cũng chẳng giải quyết được gì?

Bà mẹ trước khi từ trần dặn dò mình phải rời khỏi Vọng Nguyệt bảo tự lập mà sống, thì bây giờ đã thoát khỏi cái nơi tà ác đó rồi, tự lập bằng cách nào đây?

Hắn đang thất thần suy nghĩ vớ vẩn bỗng một âm thanh oang oang vào tai hắn :

- Tiểu huynh đệ, chào em buổi sáng.

Đinh Hạo giật mình ngẩng đầu nhìn thấy một thiếu nữ áo đỏ độ hai mươi tuổi hơn, hai má đánh phấn đỏ hồng, cặp mắt tròn xoe to lớn, nhìn Đinh Hạo từ trên xuống dưới.

Hắn lén lút đứng lên, đỏ mặt ấp úng nói :

- Miếu ở đây... không có hương khói.

Vừa nói hắn vừa đảo mắt quan sát, lại thấy giữa sân viện có cái kiệu nhỏ màu hồng và hai đại hán kinh trang phân ra đứng hai bên kiệu, càng khiến hắn kinh ngạc không ít. Những người này vào đây hỏi nào mà hắn hoàn toàn không hay biết gì cả.

Thiếu nữ áo đỏ mỉm cười tủm tỉm, nháy mắt với hắn một cái, nói :

- Tiểu huynh đệ, người đẹp trai thật.

Đinh Hạo tim đập thình thịch, gượng gạo nói :

- Cô nương đến thấp nhang ư?

Thiếu nữ áo đỏ yếu điệu bước tới, vươn đôi mày liễu mỉm cười với giọng nói phóng dăng :

- Tiểu huynh đệ là người canh gác miếu ư?

Đinh Hạo chưa từng nói chuyện trực diện với một cô gái xa lạ bao giờ, hai má đỏ bừng, nhất là cặp mắt và nụ cười lả lơi đó, hắn cảm thấy lạ thường, trực giác báo cho hắn biết thiếu nữ này lại lịch bất chánh, hắn ấp úng nói tiếp :

- Tôi không phải là người ở miếu này.

Thiếu nữ áo đỏ bụm miệng cười nói :

- Người không phải người trông miếu, vậy người đến đây bao lâu rồi?

- Mười... ngày rồi.

- Mới nhập môn ư?

Đinh Hạo ngạc nhiên nói :

- Cái gì mới nhập môn?

- Niên kỷ bé tý như vậy, lại học rành tách quái gỡ của lão.

Đinh Hạo ngớ ngẩn nói :

- Tôi nói sự thật vậy.

- Chủ nhân trong miếu đâu?

Đinh Hạo chợt như hiểu được điều gì, chẳng lẽ đối phương có liên hệ gì với Trường Miên Khách, liền lắc đầu nói :

- Không biết.

- Người nói sao?

- Tôi ở tạm nơi đây, lúc vào đây chẳng thấy một bóng người nào, nhưng... hình như có người đã sống ở đây.

Thiếu nữ áo đỏ biến sắc, tung mình nhảy vọt vào trong điện ồ lên một tiếng lại quay trở ra tiến gần hai đại hán dí vào tai họ nói khẽ vài câu, đoạn vẫy tay bảo :

- Tiểu huynh đệ, người qua đây.

Đinh Hạo mạnh dạn, lo lắng bước sang.

Trong kiệu vang ra một âm thanh đàn ba, với giọng nói rất dễ chịu :

- Tên họ người là gì?

- Đinh Hạo.

- Làm nghề gì?

- Tôi là một trẻ mồ côi không nhà không cửa.

- Hình như người chưa từng luyện võ?

- Dạ, đúng.

- Vì sao người lại ở trong miếu này?

- Lưu lạc quá bộ, tạm thời nương thân.

- Lúc đến người không thấy gì ư?

- Dạ, không.

- Cái mộ này chôn cất ai vậy?

- Không... không biết.

Dừng một hồi lâu trong kiệu giọng nói trở nên nghiêm túc hét.

- Đào đất lên xem.

Đinh Hạo thất kinh, tưởng rằng đối phương bảo hắn đào đất ra xem tước thì bối rồi chẳng biết làm sao, hắn kêu rằng gặp phải nhân vật tà môn, so với quái nhân trong quan tài có hơn không kém.

Chỉ thấy hai tên đại hán dạ một tiếng bước đến, vung chưởng đánh vào đất đá tung lên lộ ra thi hài, mùi xác chết xông vào mũi khiến mọi người xung quanh bỗng buồn nôn.

Thiếu nữ áo đỏ dùng khăn thơm bịt mũi, tiến gần xem xét, thất thanh kêu lên :

- Phu nhân, đó là độc nhân lão vương.

Người trong kiệu giọng nói lạnh lùng :

- Chết bằng cách nào?

- Không thể biết được vì thể xác đã thối nát.

- Còn dấu vết gì khác hơn?

- Dạ, không có.

- Lạ thay, chủ tớ lão tất gặp phải tai biến, nhưng ai dám đụng với lão?

- Phu nhân, bây giờ phải làm thế nào?

- Chôn cất đằng hoàng lại, chúng bây vào trong miếu lục soát cho kỹ xem có điều gì đáng nghi?

- Vâng.

Hai đại hán nhanh tốc mai táng thể xác cho gọn, sau đó cùng thiếu nữ áo đỏ chia ba nơi lục soát luôn.

Đinh Hạo ngớ ngẩn đứng sững, không biết đối phương sẽ xử lý với mình ra sao, quan hệ người trong kiệu và Trường Miên Khách càng không thể đoán biết được, ân cũng không phải mà thù cũng không giống.

Lúc mình sống trong Vọng Nguyệt bảo từng nghe kể biết bao chuyện lạ giang hồ, bây giờ đích thân kinh nghiệm, mới thật sự thể nghiệm được sự quý quyết ở chốn giang hồ.

Không bao lâu, thiếu nữ áo đỏ và hai đại hán trở về phía trước kiệu, thiếu nữ áo đỏ chăm chăm nhìn Đinh Hạo.

- Thừa phu nhân, không phát hiện dấu vết cún con nào.

Người trong kiệu lạnh lùng nói :

- Ủ! Có thể nó đã xa chạy cao bay rồi.

- Nhưng mà độc nhân lão vương...

- Chết mất một hai đứa tùy tùng, y không tiếc điều đó đâu.

- Bây giờ ta phải đi đâu?

- Về núi vậy.

- Tiểu... tiểu tử này thì sao?

- Đem về luôn.

- Ý của phu nhân là...

- Hắn là truyền nhân tốt nhất của ta.

Thiếu nữ áo đỏ nở nụ cười như hoa xuân hé nụ, nhìn Đinh Hạo nói :

- Đinh Hạo, hồng phúc ngươi tốt lắm, mau đến cảm tạ phu nhân.

Đinh Hạo hoang mang không hiểu gì cả.

- Cảm tạ điều gì?

- Phu nhân sẽ đào tạo ngươi trở thành một cao thủ võ lâm.

- Bái sư ư?

- Bái sư đâu thể đơn giản như vậy được.

Đinh Hạo ý niệm liền sanh khởi, ta đường đường nam tử hán, lấy một người phụ nữ làm thầy với lại đối phương lai lịch bất minh, trông lời ăn tiếng nói biết ngay cũng không phải là chính phái, dứt niệm liền nói :

- Tại hạ không có ý định học võ.

Thiếu nữ áo đỏ cau mày, cười mỉa mai nói :

- Vậy ngươi tính làm nghề gì?

- Làm một người bình thường vậy.

- Điều này ta không tự chủ được.

Đinh Hạo rung mình lùi lại hai bước, lẳng lặng không nói năng gì nữa.

Người trong kiêu hét nhẹ một tiếng :

- Đi!

Hai đại hán khiêng cái kiêu lên bước ra khỏi miếu. Thiếu nữ áo đỏ phất tay bảo :

- Tiểu huynh đệ đi thôi.

Đinh Hạo kiên cường nói :

- Tôi không đi.

Thiếu nữ áo đỏ mỉm cười, nhanh nhẹn nắm lấy cổ tay Đinh Hạo phi thân phóng đi. Đinh Hạo cố sức vùng vẫy, nhưng hoàn toàn vô ích, cánh tay ngài ngọc thon thả, rắn chắc hơn sắt thép, hẳn hoàn toàn bất lực đành phải chịu thua, tự nhủ :

Ai bảo mình không biết võ công đành chịu số phận này.

Ra khỏi miếu đường, không đi đại lộ, họ chọn những con lộ nhỏ hoang vắng mà tiến bước.

Thiếu nữ áo đỏ đi nhanh như thần tốc, Đinh Hạo bị nắm chắc cổ tay chạy như bay độ bảy tám dặm đường, hai chân nhức mỏi vô cùng, mồ hôi toát ra đầm dề, thở hổn hển, thiếu nữ áo đỏ giả vờ không hay biết cứ thế chạy nhanh, Đinh Hạo cắn răng chẳng hề rên rỉ miễn cưỡng chạy thêm hai ba dặm đường, đầu óc choáng váng té quỵ xuống.

Thiếu nữ áo đỏ mỉm cười nói :

- Tiểu huynh đệ, hà tất kiên cường thế này, ngươi không nói sớm một chút là ngươi đuối sức không theo kịp ta.

Đinh Hạo ngồi trên mặt đất thở hổn hển, không còn chút khí lực nào nói chuyện nữa.

Thiếu nữ áo đỏ cũng chẳng khách sao ngồi hẳn xuống, cười nói :

- Tiểu huynh đệ đừng lo nghĩ nữa, phu nhân chọn ngươi là truyền nhân, đó là do hồng phúc ngươi đấy.

Đinh Hạo nói không ra hơi :

- Bái... đàn bà làm sư phụ?

- Ha ha, tiểu huynh đệ, trong võ lâm người ta không câu chấp nhận điều này đâu.

- Tôi... không chịu học võ.

- Tiểu huynh đệ, ngươi không còn lựa chọn con đường nào khác hơn.

- Tôi không ưng, chả lẽ phải giết tôi ư?

- Đúng vậy, ngươi không thích có vị sư tỷ như ta chẳng? Nói thật cho ngươi hay, phu nhân đã ngẫu nhiên tìm được bí quyết thượng cổ, bên trong bí quyết toàn những chiêu tuyệt thức, nhưng cần phải nam nhi nguyên

đương còn trẻ mới có thể rèn luyện, cho nên bà quyết tâm tìm kiếm một truyền nhân thích hợp đăng truyền võ công, đó không phải là hồng phúc của người sao?

Đinh Hạo bán tín bán nghi, mặc dầu trong bụng không bằng lòng, nhưng không làm gì hơn đành tùy họ xử lý.

Chỉ trong chốc lát thời gian này, tiểu kiện màu hồng ấy đã mất dạng.

Thiếu nữ áo đỏ nhìn chòng chọc Đinh Hạo, khiến hắn cảm thấy thẹn thùng, khó chịu vô cùng.

- Tiểu huynh đệ, người đuổi sức ư?

Đinh Hạo không trả lời câu hỏi ấy, lại hỏi :

- Người giang hồ xưng hô phu nhân thế nào?

Thiếu nữ áo đỏ trầm ngâm một hồi nói :

- Người có nghe danh Huyết Ảnh phu nhân bao giờ chưa?

Đinh Hạo lắc đầu, nghĩ thầm :

- “Cần cứ danh xưng này, ta biết hành vi mục này cũng chẳng khó”.

Bỗng nhiên hai bóng người thấp thoáng nhảy vọt đến nhanh như ngựa phi, trong chớp mắt thì đã tới gần, thân hình dừng lại trước mặt họ không xa, nhìn kỹ là hai tên trung niên ăn mặc kiêu cách văn sĩ, hai người này mặt trắng trẻo, đôi mắt thâm sâu, họ chăm chú nhìn ngó một hồi, rồi sau chuyển mắt nhìn chòng chọc thiếu nữ áo đỏ.

Một người mặc áo lam trong hai người cất tiếng nói :

- Huynh đệ, có phải cặp trẻ nhỏ này chăng?

Một tên mặc áo tía kia đáp :

- Không giống, chắc họ là chị em đấy.

- Tại sao lại đến chỗ hoang dã như thế này ư?

- Hì hì, chắc họ tình tự mà.

- Diễm phúc hai anh em ta vậy...

- Hãy tìm khoái lạc cái đã, bạn nghĩ thế nào?

- Cần gì phải hỏi.

Đôi mắt lả lơi chăm chú nhìn vào thân người của thiếu nữ áo đỏ. Thiếu nữ áo đỏ đứng dậy hướng về Đinh Hạo nói :

- Tiểu huynh đệ, chúng ta lên đường vậy.

- Văn sĩ áo lam giăng tay ra nói :

- Cô nương, đừng đi vội ạ!

Văn sĩ áo tía chớp một tiếng liền nói :

- Người đẹp, hai đầu gối ta muốn quy rồi.

Thiếu nữ áo đỏ ra vẻ thản nhiên vô sự, nói :

- Hai vị muốn làm gì vậy?

Gã mặc áo lam nói một cách nham nhở :

- Cô nương, chúng ta tìm thú vui cái đã, bảo đảm cô nương nhớ cả đời người.

Thiếu nữ áo đỏ che miệng cười, nói :

- Thú vui gì vậy?

Gã mặc áo tím chíp một cái, nuốt ực như thèm khát từ thừa nào, hấn đề mê lắm lắm :

- Lâng lâng như đang vắn lên cõi tiên, người đẹp, chắc người cũng là người từng nếm mùi lạ này vậy.

Đinh Hạo nộ hỏa xung thiên, vì hấn không đủ sức trối gà đành mặc họ ăn nói khiêu dâm, với thái độ của thiếu nữ áo đỏ càng lấy làm buồn nôn.

Văn sĩ áo lam tiến gần một bước lộ vẻ thèm khát nói :

- Huynh đệ, đừng xem lầm nhé, chắc tiểu nương đang đi về nhà chồng ư.

Văn sĩ vỗ tay cái bốp, nói :

- Vậy càng diệu, chuyến này về nhà chồng, mang thêm đứa bé mập ú cũng được.

- Chứ không phải mang về cái bụng sanh đôi ư?

- Hay, hay lắm người nói thật phải.

...

Đinh Hạo cúi đầu xuống, mặt mày xanh xám, hai chữ Tiểu nương này đã khơi dậy hận thù vô biên của hấn tại nơi Vọng Nguyệt bảo, còn nhớ mọi người xung quanh thường hay châm chọc gọi bà mẹ bằng hai chữ “Tiểu nương” này, hấn nghe nhàm chán nhiều đến nỗi muốn phát khùng lên, nhiều lần hấn muốn kết liễu cuộc đời của mình, không muốn nhìn và nghe họ chế diễu nữa, nhưng hấn không nỡ bỏ bà mẹ lại, vĩnh viễn không bao giờ quên được khi bà mẹ bị họ làm nhục rồi, bà âm thầm đau khổ than khóc một mình, bà mẹ đáng thương, cô đơn, tội nghiệp như vậy, hình như bà sanh ra chỉ để cho người ta chà đạp...

Thiếu nữ áo đỏ trở lại mặt lạnh lùng, nói :

- Nhị vị nói đã chưa?

Văn sĩ áo lam cười hà hà nói :

- Hồng rồi, người đẹp nổi giận lên, trông càng mê ly.

Thiếu nữ áo đỏ lạnh lùng nói :

- Nhị vị kêu là Hà Lạc song thú gì đó, có đúng vậy ư?

Văn sĩ áo lam vỗ tay cái bốp nói :

- Cô nương lầm rồi, chúng tôi là Hà Lạc song tú.

Văn sĩ áo tím biến sắc nói :

- Cô nương là người trong giang hồ?

Thiếu nữ áo đỏ giọng nói lạnh lùng :

- Ta là người trong giang hồ thì sao?

Văn sĩ áo lam nói :

- Cô nương đã biết danh hiệu anh em chúng tôi chắc cô nương cũng là hạng có danh ở võ lâm, vậy xin hỏi phương danh quý tánh của cô là gì?

- Người không xứng đáng.

- Ôi cha! Cô nương hách thế?

- Ta phải lên đường bây giờ...

- Như vậy đâu được nào.

Đinh Hạo quá căm giận buột miệng kêu to :

- Giết đi!

Ấy là bản năng tự nhiên do căm hận quá mà hấn quát ra câu này.

Hà Lạc song tú cùng nhau liếc nhìn Đinh Hạo một cái, không màng đến hấn.

Thiếu nữ áo đỏ cười nhạt nói :

- Đây là huynh đệ ta muốn vậy, không còn cách nào đành y lời thi hành vì chị em ta còn việc gấp phải làm.

Dứt lời vung đôi tay ngọc chưởng đánh tới, chỉ thấy hai bàn tay ngà ngọc biến thành màu huyết đỏ.

Hà Lạc song tú mặt mày tái mét không còn chút máu, thất thanh cùng nhau hô lên :

- Huyết Thủ công.

Cả hai cùng xoay người định bỏ chạy, bóng đỏ thấp thoáng thì thiếu nữ áo đỏ đã đứng cản trước mặt hai người. Gã mặc áo tía run rẩy nói :

- Cô nương, huynh đệ chúng tôi có mắt không trông, không biết cô nương là môn hạ Huyết Ảnh phu nhân, đã mạo tội xúc phạm mong cô nương thương tình tha cho một phen.

Dứt lời xá hai xá lia lịa.

Thiếu nữ áo đỏ lạnh lùng nói :

- Muộn rồi!

Bóng sáng áo đỏ bao phủ hai người nhanh như cắt.

- Ôi cha!

Trong tiếng kêu thảm, hai tên côn đồ chao đảo lùi lại vài bước té ngã ra đất, máu phun ra tua tủa. Lúc này Đinh Hạo đã đứng dậy, hăng hái kêu lên :

- Thật đáng chết.

Thiếu nữ áo đỏ quay lại cười nói :

- Tiểu huynh đệ, ta tưởng ngươi hoảng sợ chứ!

5. Linh Khứu Mỗ Mỗ

Đinh Hạo cười nhạt không nói lời nào, bụng nghĩ :

- “Thiếu nữ áo đỏ giết chết Hà Lạc song tú một cách nhẹ nhàng không phải tốn bao nhiêu sức lực, như vậy công lực của thầy y há có thể tưởng tượng được ư? Nếu mình cũng học được một thân võ nghệ như vậy thì không đến nỗi bị người ta lấn áp, mẹ con cũng chẳng phải phục vụ dưới tay thiên hạ mà bà mẹ nào đến nỗi chết thảm thế kia”.

Hấn nghĩ tới đây, sự quyết tâm học võ càng cần thiết cấp bách lên.

Thiếu nữ áo đỏ ngẩng đầu dòm khí trời, thất thanh la :

- Hồng rồi, trời sắp mưa, vậy chúng ta mau lên đường đi.

Đinh Hạo đưa mắt nhìn lên, thấy mây đen dày đặc một vùng trời âm u, có vẻ phải đổ một trận mưa to, nhưng nghĩ lúc này y bị lôi kéo chạy theo, không khỏi cau mày nhăn mặt, nếu gia tốc chạy nhanh chắc phải toi mạng không sai, bèn buột miệng nói :

- Trận mưa này không tránh khỏi đâu.

- Tại sao?

- Người biết ta không tài nào lên đường được nữa.

- Vậy thì dễ dàng quá.

- Dễ dàng?

- Lại đây.

Thiếu nữ áo đỏ gơ tay nhắc bổng Đinh Hạo để trên bả vai ngồi tréo chân lại, thi triển thân pháp chạy nhanh.

Đinh Hạo tuy mười bảy tuổi, so với thiếu nữ áo đỏ cao hơn nửa cái đầu, một đại nam nhân để cho một cô gái xa lạ công lên vai thật không ra cái giống gì, làm hấn giở khóc giở cười.

Bên lỗ tai nghe vù vù những tiếng gió thổi, cây cối như chạy lùi lại phía sau.

Thiếu nữ áo đỏ chạy một hơi độ hai mươi dặm, phía trước mặt là một khu rừng rậm rạp, y bèn dừng chân lại đặt Đinh Hạo xuống đất, mặt mày thiếu nữ áo đỏ thản nhiên, hơi thở bình thường, y cười oang oang nói :

- Thế nào?

Đinh Hạo ấp úng nói :

- Tôi... thật hổ thẹn.

- Đừng có tôi tớ gì nữa, kêu là là Phương Bình, tùy người kêu ta một tiếng tỷ tỷ cũng được hoặc muốn kêu danh tự cũng chẳng sao.

- Phải... phải vậy.

- Đi nhanh lên, phu nhân đang chờ kia.

Bấy giờ Đinh Hạo mới chú ý nhìn thấy tiểu kiệu màu đỏ dừng ở ven rừng cây, vội vàng bước theo sau Phương Bình chạy tới.

Bầu trời u ám đã bắt đầu lất phất hạt mưa li ti đổ trút vào người.

Hai người đến gần tiểu kiệu, thì người ở trong kiệu cất tiếng hỏi :

- Sao mà đến chậm thế này?

Phương Bình cung kính trình bày :

- Hấn chạy mỗi giờ dừng lại nghỉ giây lát dè dặt gặp Hà Lạc song tú đến làm lộn xộn.

- Chúng gan thế?

- Đã giải quyết êm đẹp, chặng đường gần hai mươi dặm này do tiểu đồ công hấn mà đến.

Đinh Hạo nghe y lặp lại việc công hấn đến đây, khiến hấn càng thêm hổ thẹn, cúi đầu đỏ mặt.

Người trong kiệu nói :

- Trời sắp mưa to, thì cứ đưa hấn đến đỉnh kiệu vậy.

Phương Bình tủm tỉm nói :

- Ý kiến phu nhân thật hay.

Dứt lời y hướng về Đinh Hạo nói :

- Lên đỉnh kiệu nhé, vịn cho chắc, kéo té xuống.

Đinh Hạo không còn hơi sức để chạy bộ nữa, đành phải leo lên đỉnh kiệu còn hơn để Phương Bình công chạy.

Phương Bình cất bước chạy trước, hai đại hán khiêng kiệu chạy đằng sau, vù vù xuyên qua rừng mà chạy.

Qua khỏi rừng xanh, phía trước mặt là dãy núi cao, hai đại hạn hét to một tiếng bắt đầu trèo lên, cả hai phối hợp thật khéo léo, chỉ thấy cái kiệu bằng bện vững chắc dần dần lên cao, y như chạy nhanh trên băng không khác.

Đình Hạo lom khom trên đỉnh kiệu, dòm xem địa thế xung quanh, không khỏi kinh tâm táng đởm.

Thiếu nữ áo đỏ tung tăng lúc trái lúc phải dẫn đường ở phía trước, bóng đỏ ẩn hiện không dừng.

Nước mưa càng lúc càng nặng hạt, dần dần che lấp đi thị lực của họ, chỉ còn thấy xa xăm mờ ảo, nhưng tốc độ cái kiệu vẫn không giảm.

Đình Hạo toàn thân ướt đẫm, sơn phong vũ vũ thổi tới, lạnh đến nỗi hần cần răng kêu còm cộp.

Chạy thêm một chặng đường núi, mưa đổ xuống càng to, khiến đôi mắt không còn mở ra được nữa.

Thình lình...

Đình Hạo thoáng thấy một cành cây cản trở trước mặt, so với đỉnh kiệu cao hơn chẳng được bao nhiêu, nếu cái kiệu chui dưới cành cây, chạy ngang qua, chắc chắn mình bị quét rơi xuống kiệu, chần chừ chưa kịp nghĩ thì kiệu đã chạy tới phía dưới cành cây.

Đình Hạo không kịp kêu la, cái kiệu nhanh tốc đã vọt tới, bản năng tự nhiên hần vội đưa hai tay níu chặt cành cây, cái kiệu lướt nhanh qua khỏi cành cây, hần lơ lửng hụt giò há to miệng định la làng kêu cứu, thì nước mưa xối ào ào vào miệng làm tắt nghẹn âm thanh của hần.

Cái kiệu bay nhảy nhanh tốc, tích tắc đã mất dạng trong cơn mưa dữ dội ào ào như thác đổ.

Nếu Phương Bình chạy ở phía sau thì không có cơ sai sót này xảy ra.

Đình Hạo dở khóc dở cười dưới cơn mưa bão táp, dù có kêu la cũng vô ích.

Cành cây cách mặt đất độ chừng một trượng, hần nhìn kỹ chỗ đặt chân, hai tay thả lỏng nhảy xuống đất.

May mà địa thế vùng núi nơi đây không nguy hiểm lắm, chỉ có sườn núi hơi nghiêng, bằng không hậu quả chẳng biết ra làm sao.

Hần đảo mắt quan sát xung quanh phát hiện hướng bên phải có tảng đá nhô ra ở sườn núi, nơi đây tạm có thể che thân được, vội vàng vừa chạy vừa nhảy về phía dưới tảng đá, toàn thân ướt sũng, cần răng run lấy bầy.

Bỗng nhiên hần nảy ra ý nghĩ, chả lẽ linh hồn bà mẹ đã phù hộ cho mình, khiến mình thoát khỏi bàn tay Huyết Ảnh phu nhân, cơ hội ngàn vàng hiếm có, trong tam thập lục sách dĩ đào vi thượng, nếu chẳng may đối phương phát giác quay đầu trở lại tìm kiếm thì đừng hòng chạy thoát.

Ý nghĩ chưa dứt, bèn co chân chạy nhanh.

Hần không dám đi bằng lối cũ, dọc theo sườn núi nghiêng quanh quanh quẹo quẹo chạy vào rừng rậm phía dưới sơn cước.

Đình Hạo chạy một hơi vô mục đích khá lâu.

Mưa tạnh mây tan, mặt trời lộ dạng.

Đình Hạo đã uể oải, vừa đói khát vừa lạnh run, hần không thể chạy tới nữa, ngã xuống trên cành cây to mọc nghiêng sát mặt đất nằm thở hổn hển, bây giờ hần chẳng muốn gì khác hơn là có thức ăn để làm no bụng.

Nhưng ở trong chốn núi hoang rừng rậm này đi đâu tìm thức ăn bây giờ?

Nằm nghỉ một hơi, hần cảm thấy không thể ngồi đây chờ chết đói được, phải đi tìm nơi chốn có thôn ấp kiếm chút thức ăn mới phải.

Nghĩ thế hần lê bước nặng nề tập tễnh bước đi.

Chốn rừng cây này hình như vô cùng vô tận, càng đi càng rậm rạp mắt cả đường mòn, dần dần kể cả ánh sáng mặt trời cũng chẳng còn thấy đâu hết. Không nhận được hướng Đông Tây Nam Bắc ở phía nào, và hẳn không biết mình đang đi về đâu?

Hắn càng đi sâu vào rừng xanh càng thấy tối hơn, nghĩ rằng mình là một người không biết võ công, nếu trời sụp tối thì bọn hổ lang sói rừng đi ra tìm mồi...

Nghĩ tới đây hẳn rừng mình thật muốn khóc một trận thảm thiết.

May mà từ bé hẳn đã lăn lộn trong hoàn cảnh khó khăn quá nhiều, tánh khí kiên cường từng chịu nhiều đau khổ, bằng không hẳn đã té ngã ra đất từ lâu rồi.

Đi thêm một chặng đường nữa, thỉnh thoảng trước mặt hiện ra ánh sáng lần cho hẳn tinh thần phấn khởi cố sức đi tiếp, xuyên ra ngoài rừng, thoáng nhìn, bất giác kêu trời một tiếng, té ra đi cả nửa ngày đường trong rừng cũng trở về ven núi.

Phía trước mặt ngọn núi cao ngùn ngụt, phía sau lưng là rừng rậm mênh mông vô tận, tuyệt nhiên chẳng thấy bóng dáng tấm hơi làng mạc dân cư gì cả.

Thấy vậy hẳn đành leo lên ngọn núi tìm một chỗ an toàn nghỉ qua đêm nay mới tính sau.

Thật không dễ dàng hẳn mới lên đến sơn đỉnh, hẳn quá yếu không còn một tí sức lực nào nữa nằm té trên một tảng đá, đầu óc choáng váng nằm cứng đờ như chết, có điều may mắn là quần áo trên mình đã được gió nực thổi khô, không còn ướt đầm như trước nữa.

- Ai đến sơn đỉnh vậy?

Một âm thanh khàn lão yếu ớt vô lực từ đâu vang lại.

Đinh Hạo giật mình nhảy tung người lên, thấy một bà lão đầu tóc hoa râm tay cầm cây gậy đứng cách hẳn độ chừng một trượng, hẳn dụi mắt nhìn kỹ, bà lão niên kỷ trên dưới bảy mươi, đôi mắt mù lòa chỉ còn tròng trắng.

Một bà lão mù lòa xuất hiện lúc này và tại đây, quả thật khiến hẳn kinh ngạc không kém.

Đinh Hạo cất tiếng hỏi :

- Lão bà bà là người ở vùng núi này?

Bà lão mù lòa giọng nói yếu ớt :

- Ta hỏi ngươi là ai?

- Cháu là đứa trẻ mồ côi khổ nạn, lạc đường lên núi này.

- Ôi! Ngươi bao nhiêu tuổi?

- Cháu được mười bảy tuổi.

- Tên họ là gì?

- Đinh Hạo.

- Ngươi có thể đỡ ta một chút, vì ta không thấy đường đi.

- Cháu sẵn sàng.

Đinh Hạo bước tới đưa tay sang nắm lấy tay trái bà lão, nhanh như điện chớp bà lão trở tay bấu chặt cổ tay của Đinh Hạo, hẳn đau điếng thất thanh kêu lên :

- Lão bà bà, như vậy là... thế nào?

Âm điệu bà lão mù lòa bỗng trở thành trầm trọng mà sang sảng có sức :

- Tiểu tử, ngươi đến đây có mục đích gì? Nói mau!

Đinh Hạo biết ngay đối phương là võ lâm cao thủ, cử chỉ thái độ già yếu lúc này là bà giả đồ vậy, hần bèn cười nhạt nói :

- Cháu đã nói lúc này rồi, cháu bị lạc đường đến đây.
- Nơi này rừng núi hiểm nguy, người có thể lạc đường vào đây được?
- Cháu bị người ta uy hiếp thu làm môn hạ, gặp mưa to thoát nạn, vào rừng lạc đường mò mẫm mới đến được nơi đây.

Bà lão mù lừa buông tay nói :

- Ồ! Người không có công lực.

Đinh Hạo chà sát cổ tay, nói :

- Lão bà bà, đây là nơi nào vậy?
- Đỉnh núi Hào Sơn.
- A! Đây là Hào Sơn sao?
- Người tính thế nào đây?
- Cháu... vốn không có nhà cửa để về, phiêu bạt tứ xứ.
- Lời ăn tiếng nói của người bất tục, chắc có học hành vậy.
- Vâng có.

Bất giác hần hồi tưởng lại Vọng Nguyệt bảo, những hình ảnh đêm khuya sương lạnh bà mẹ khắc khổ dạy con học chữ, không khỏi bồi ngùi đau thương. Bà lão mù nói :

- Người theo ta vào đây.

Đinh Hạo ngạc nhiên nói :

- Chỗ ở lão bà bà tại đâu?
- Ta ở trong thạch động cách đây không xa.
- A!

Bà lão mù rảo bước tới, quẹo Đông sang Tây đi một cách thản nhiên, không hề giống người mù tí nào.

Không mấy chốc đã đến thạch động, diện tích thạch động sâu chừng bốn năm trượng, rộng một trượng hơn, ánh sáng lửa phùng phục chiếu sáng cả động. Bà lão ngồi xuống tảng đá nói :

- Ngồi xuống nào.

Đinh Hạo y lời ngồi xuống, sẵn lửa hần cảm thấy ấm áp đôi chút, hần đảo mắt nhìn xung quanh, trên vách động có treo một ít thịt thú rừng phơi khô, bên cạnh đồng lửa đang cháy phùng phục có những thứ trái cây các l Một bà lão mù như thế, sinh hoạt trong rừng hoang núi đại này, thật không thể tưởng tượng được.

Đinh Hạo không nín được bèn hỏi :

- Một mình lão bà bà sống ở đây...

Bà lão mù lừa trợn cặp mắt trông trắng nói :

- Tiểu oa nhi, người cảm thấy lạ ư?
- Vâng! Khó tin thật.
- Biết rồi thì không còn ngạc nhiên nữa vậy.

Bỗng nhiên Đinh Hạo phát hiện ngoài cửa động có một quái điều to lớn cao độ một thước, cặp mắt đỏ ngầu, mỏ sắt, lông lá màu vàng kim, trông rất dữ tợn đứng đấy.

Hắn không khỏi thất thanh kêu lên :

- Lão bà bà, đó là loài gì vậy?
- Đó là trợ thủ đắc lực của lão.
- Trợ thủ?
- Đúng vậy, hắn có thể báo động và giết địch, bắt thú tìm mồi, nếu không lão làm thế nào sống được...
- Vậy à!

Đinh Hạo ngạc nhiên không ít trên đời này chuyện lạ gì chẳng có.

Bà lão mù khoát tay nói :

- Chắc ngươi đói rồi. Muốn ăn gì cứ tự nhiên, ăn xong hãy nói chuyện tiếp :

Đinh Hạo bụng đói đã lâu, bây giờ nghe nhắc, trong bụng lại cảm thấy cào cào xót xa khốc liệt.

Hắn cũng chẳng nhiều lời khách sáo, ăn trước một ít hoa quả, sau đó lấy miếng thịt khô, thuận tay đưa tới đồng lửa nướng ăn tại chỗ.

Trời đêm bao phủ một màn đen nghịt, ngoài động âm u tối mò, con quái điều bay mất dạng hồi nào chẳng biết.

Bà lão mù lòa nói :

- Tiểu oa nhi, ăn no chưa?
- Đa tạ bà bà, cháu đã ăn no.
- Ngươi có thể giúp lão một việc chẳng?

Đinh Hạo ngạc nhiên nói :

- Cháu đây còn có thể giúp bà bà việc gì ư?
- Lão thân muốn nhờ cậy cặp mắt của ngươi.
- Bà bà cứ sai bảo tự nhiên, cháu sẵn sàng giúp bà.
- Ngươi có nghe danh hiệu Linh Khứu mỡ mỡ không?

Đinh Hạo cả kinh, lúc còn ở Vọng Nguyệt Lâu hắn từng nghe người ta đề cập đến một vài tên võ lâm cự phách đương thời, Linh Khứu mỡ mỡ là mộ trong những người cự phách ấy.

- Cháu không phải người trong giang hồ, nhưng có nghe người ta nói đến danh hiệu này.
- Chính là lão đây.
- A!

Mười năm trước, tại phong đỉnh Nhật Quan núi Thái Sơn, lão bị tứ ma trong Thiên Địa bát ma liên thủ đánh, kịch đấu vài trăm hiệp sau lão đã thương song ma nhưng lão cũng bị Diêm Đồ sứ giả đánh bị thương nên mù cả đôi mắt, những năm ròng rã gần đây lão đi khắp như Đại Xuyên Sơn sưu tập dược thảo để chữa trị đôi mắt, được thảo tìm kiếm xem như gần đủ, chỉ còn thiếu một thứ dược vật chưa tìm được, mà loại dược vật chỉ Hào Sơn mới có, năm ngoái lão thân đến đây tìm mãi chưa được, con thần khứu điều tuy linh, nhưng vẫn là loài thú không thể thay lão...

- Lão bà bà mù lòa làm thế nào tìm được?
- Ta tìm bằng khứu giác, có thứ thuốc mua tại dược điểm.
- Vậy à!
- Bây giờ còn thiếu một loại dược thảo không mùi vị, cần phải dùng đôi mắt nhìn xem tầm kiếm, cho nên đến nay vẫn chưa được thuốc này.

Đinh Hạo thành khẩn nói :

- Cháu sẵn sàng lao dịch để giúp đỡ bà bà, mong bà bà sớm phục hồi đôi mắt.

Linh Khứu mỉm cười nhạt nói :

- Tiểu oa nhi, lão thành thật cảm kích người.

- Lão bà bà nói quá vậy.

- Ngày mai chúng ta cùng nhau đi tìm được vật vậy.

- Bà bà tả hình dáng màu sắc loài được vật đó cho cháu biết, để tự cháu đi tìm kiếm không tiện hơn ư?

- Cũng được, lão bảo Linh Khứu tiếp ứng người, loại thuốc đó kêu là Cửu Linh thảo, thường sinh trưởng ở những khe vách sườn núi ẩm ướt, hình dáng to bằng cây hành chúng ta thường ăn hàng ngày, đặc điểm là nó có chín lá không hơn không kém: màu sắc vàng kim, nếu tìm thấy được thứ cỏ này, dễ dàng nhận biết ngay.

- Tốt lắm, cháu ghi nhớ rõ lắm vậy.

- May thay gặp được nhà người.

- Bà bà lúc nãy nói Thiên Địa bát ma đó là những nhân vật như thế nào?

- Người không phải người ở chốn vô lâm, biết được cũng chẳng ích lợi gì nhưng chúng ta xem như đề tài giải trí cũng được. Thiên Địa bát ma tức là tám nhân vật tà phái ở Trung Nguyên, người đầu đàn tên gọi Độc Tâm Phật.

- Độc Tâm Phật là người xuất gia sao?

- Không phải, người này mặt hiền lành nhưng tâm độc ác, công lực thì cao tuyệt, trong vô lâm rất ít người được trông thấy bộ mặt thật của y, đa số người chỉ kỳ danh mà không biết người ra thế nào, ma đầu này vài chục năm nay đã không còn xuất hiện giang hồ. Người thứ hai là một mục đàn bà, công lực cũng khủng khiếp, Huyết Thủ công của mục, rất ít người tiếp nổi một chiêu.

Đinh Hạo buột miệng kêu lên :

- Huyết Ảnh phu nhân!

Long Khứu mỉm cười ngạc nhiên hỏi :

- Sao người biết tên mục?

Đinh Hạo lạnh lẽo trả lời ngay :

- Trong một lần ngẫu nhiên nghe người ta nói đến.

- À! Đệ tam ma chính là Diêm Đồ sứ giả đã làm cho ta mù lòa đôi mắt, y rất giỏi về dùng độc hại người, đệ tứ ma là Thiên Diện Nhân có thể cải biến diện mục trong nháy mắt, còn đệ ngũ đệ lục ma là hai người kêu là Hắc Bạch Vô Thường...

- A! Hắc Vô Thường và Bạch Vô Thường?

- Đúng vậy, người thứ bảy cũng là nữ, danh hiệu là Ngọc Diện Huyền Hồ. Người thứ tám là tên quái vật kêu Trường Miên Khách.

- Trường Miên Khách?

- Cháu lại nghe qua danh quái vật này?

- Vâng, cháu nghe nói đó là một cỗ quan tài bằng sắt.

- Đúng thế, người y nằm trong cỗ quan tài.

- Bát ma xếp danh theo thứ tự là căn cứ vào công lực cao thấp ư?

- Đúng vậy.

Đinh Hạo xúc động vô cùng, không ngờ mình đã hội ngộ nhị ma trong bát ma vậy, hai tên ma đầu Trường Miên Khách và Huyết Ảnh phụ nhân đều muốn nhận mình làm môn đồ, may mà kỳ ảo chạy thoát, bằng không phải rơi vào ma đạo rồi.

Bụng nghĩ như thế, Đinh Hạo lại nói :

- Bà bà có biết Lãnh Diện thần ni chẳng?
- Chà, nhà ngươi biết cũng khá đấy, Lãnh Diện thần ni là đệ nhất cao thủ đương kim của giới bạch đạo.
- So với Thiên Địa bát ma thì thế nào?
- Đương nhiên khá hơn nhiều.
- So với Độc Tâm Phật thì sao?
- Có thể cao hơn, nhưng chưa từng nghe nói đôi bên có giao đấu hay chẳng, không một ai biết được.
- Ngoại trừ Lãnh Diện thần ni, trong võ lâm không còn người nào công lực cao hơn nữa ư?
- Không thể kết luận như thế được, kỳ nhân dị sĩ trong giới võ lâm vẫn có, một số ẩn tích giang hồ và cũng có một số mai danh ẩn tích, không xuất đầu lộ diện, chúng ta chỉ căn cứ một số có tiếng tăm đương kim ở chốn giang hồ mà so sánh thôi...
- Niên kỷ Lãnh Diện thần ni được bao nhiêu?
- Sáu mươi tuổi hơn.

Đinh Hạo kinh ngạc, hồi tưởng lại hình ảnh mình trông thấy Lãnh Diện thần ni tại Dược Vương miếu, trông lão chỉ độ khoảng trung niên, hắn nói tiếp :

- Nghe nói là một trung niên nữ ni?
- Lâm rồi, lão đeo mặt nạ đấy, chưa bao giờ lão hiện chân diện mục với ai.

Đinh Hạo mới giải được nghi vấn trong lòng, hèn gì mình gặp lão mặt lạnh như tiền, không hề có chút tình cảm biểu lộ bên ngoài.

Hình như Linh Khứu mỗ mỗ đang nổi hứng, lại nói tiếp :

- Theo sự hiểu biết của lão thân, từ một trăm năm trở lại Trung Nguyên võ lâm chỉ xuất hiện có một cao thủ đệ nhất xứng danh mà thôi...

Đinh Hạo hăng hái hỏi tới :

- Ai?

Linh Khứu mỗ mỗ với giọng nói nghiêm trọng :

- Hắc Nho!

6. Tuyệt Xứ Phùng Sanh

Đinh Hạo chưa từng nghe nói danh hiệu này bao giờ, hắn tò mò lặp lại :

- Hắc Nho?

Linh Khứu mỗ mỗ gật đầu nói :

- Không sai, là Hắc Nho.
- Một nhân vật như thế nào?
- Hành vi vương phước tự dụng (ngang bướng tự ý làm càn), công lực cao đến mức độ nào không ai biết được, vì chưa từng nghe nói y có địch thủ trên ba chiêu, hắc bạch lưỡng đạo nghe danh táng đờm, thấy bóng chạy dài. Lão thân chỉ gặp y một lần, đó là chuyện ba mươi năm trước...

- Nhân vật thế này, sao không nghe người ta nói đến?
- Có thể y đã không còn tại thế, nói cho ngay y chết vì tính tình ngang bướng, đó là một khuyết điểm đáng tiếc.
- Lão chết như thế nào?
- Người muốn nghe đoạn võ lâm bí sử này chẳng?
- Thật vậy, nếu bà bà vui vẻ nói cho cháu nghe.

Linh Khứu mỗ mỗ trầm tư một hồi, hình như để chỉnh lý tư tưởng hoàn hảo trở lại, rồi thủng thỉnh nói :

- Cách đây hai mươi năm, thời đó Trung Nguyên võ lâm có tất cả chín môn phái, đồng thời lúc đó ma đạo hoành hành, một số tự mệnh danh môn chánh phái đã tôn Chưởng môn Phương trượng Minh Đăng đại sư của Thiếu Lâm phái ở địa vị lãnh tụ võ lâm phát thiệp ước hẹn Chưởng môn nhân các phái tụ hội tại Thiếu Lâm tự, cùng nhau thương lượng hộ đạo đại kế. Kết quả thông qua nghị quyết chín phái liên minh vẫn tôn Thiếu Lâm làm lãnh tụ, chế tạo ra một Cửu Long lệnh phù.
- Ô! Đây là thời võ lâm thanh sự.

- Phải vậy, đương nhiên là lệnh phù đó giao cho Thiếu Lâm cất giữ, tất cả các môn phái đều tuyển chọn ra một đại biểu thường trú Thiếu Lâm, nếu có sự việc hành động thì mình chủ Minh Đăng đại sư trước tiên cùng các đại diện nghị tập, sau đó do Cửu Long lệnh phát lệnh, các môn phái tất phải tuân lệnh hành sự, không được kháng cự...

Đinh Hạo mê nghe đến nỗi không hề chớp mắt. Linh Khứu mỗ mỗ dừng giây lát, lại nói tiếp :

- Nhờ vậy mà võ lâm yên tĩnh được một thời gian, tà ma ẩn tích, trộm cướp thì biến mất, nhưng chưa được một năm thì phát sinh một việc bất ngờ làm chấn động cả giới võ lâm...
- Là việc gì thế?
- Cửu Long lệnh bị mất cắp, các đại diện của các môn phái đều bị sát hại, cả đệ tử Thiếu Lâm tự cũng biến mất mấy chục mạng...
- Kẻ nào hạ thủ?
- Hắc Nho!

Đinh Hạo ngạc nhiên rùng mình nói :

- Vậy thì Hắc Nho thuộc về nhân vật nhất lưu của tà ma ngoại đạo ư?
- Nói vậy cũng không đúng!
- Tại sao không đúng?
- Bình sanh y không có thành tích tà ác, ngược lại toàn là hành vi nghĩa hiệp, ngoại trừ y có tánh ngang bướng làm càn, y lại căm thù bọn ác vô cùng, nếu nói là ác tính thì cả đời người y chỉ có một việc này thôi, lão thân hoài nghi mục đích Hắc Nho ăn cắp Cửu Long lệnh để làm gì? Cửu Long lệnh chỉ là một miếng tín phù, bản thân nó không có giá trị, dù có lấy được cũng không thể ra lệnh sai khiến chín đại môn phái được, vả lại năm xưa chín phái hội tụ cũng chẳng phải chủ đích là đối địch với y...
- Sau đó chín phái làm thế nào?
- Cửu Long lệnh thủy chung chả tìm lại được mà sự kết minh của chín phái cũng giải tán luôn.
- Hắc Nho giết người cướp lệnh phù là công khai chẳng?
- Không phải công khai, mà là lén lút, cho nên lão thân nói rằng bị đánh cắp.
- Đã nói là lén lút, ai đã gặp y mà biết y ăn cắp lệnh phù?
- Y để lại danh hiệu.
- Nếu có người khác mạo danh của y thì sao?

- Đúng vậy, ta cũng nghĩ thế, nhưng đã lưu danh lại thì ai nấy đều cho là y đánh cấp lệnh phù và sát nhân, đồng thời ngoại trừ y ra không còn người thứ hai nào có thể có võ công cao cường như thế, các đại diện của các môn phái tại Thiếu Lâm tự toàn là những nhân vật có tiếng tăm, vả lại cao thủ Thiếu Lâm tự chẳng phải ít, thế mà không làm kinh động tới một người nào, há có thể tưởng tượng được ư? Lại nữa khi công án này truyền khắp giang hồ mà chẳng hề thấy Hắc Nho ra mặt giải thích...

- Căn cứ sự việc nói trên mà kết án Hắc Nho vậy?

- Chính thị như thế.

- Về sau thế nào nữa?

- Cao thủ tinh nhuệ của chín đại môn phái xuất tận lực tìm kiếm Hắc Nho thanh toán nợ nần.

- Tìm được Hắc Nho ư?

- Không cần phải tìm kiếm, tin tức truyền khắp võ lâm, đúng giờ y đến nơi ước hẹn.

- A! Sau đó họ giải quyết thế nào?

- Đó là cái đêm tối tăm mù mịt, chín đại môn phái xuất động cao thủ gần cả sáu bảy trăm người tề tập tại Chung Linh Tú Cổ Linh, cộng thêm một số nhân vật hắc đạo nghe tin đổ xô đến, tổng số lên tới ngàn người. Hắc Nho quả nhiên y hẹn xuất hiện...

- Y không tranh luận ư?

- Chỉ nói một câu giản dị là y không bao giờ lấy cấp lệnh phù, nhưng câu nói này không được các đại môn phái chấp nhận, thế rồi trận đấu khốc liệt mở màn, cả ngàn cao thủ người này ngã gục người kia kế tiếp luân phiên công kích. Hắc Nho là con người chứ không phải thần thánh, tinh lực của con người có giới hạn, cuối cùng y bị trọng thương ngã gục...

- Tại sao y không tẩu thoát?

- Nếu phải chạy thì hà tất y phải đến làm gì, một võ sĩ ngang bướng như Hắc Nho, không bao giờ lùi bước trước bạo lực.

- Sinh mạng của y bèn kết liễu từ đó?

- Không sai, nhưng hắc bạch lưỡng đạo cũng phải chết đi vài trăm mạng người, cao thủ tinh nhuệ của chín phái hầu như tiêu hết, trong đó có Chương môn nhân Hoa Sơn, Thái Cực bị vong mạng.

- Sự thật như vậy sao?

- Sau trận ác chiến, họ tìm gặp thể xác Hắc Nho, xác định Hắc Nho đã không còn hơi thở nữa, cũng đúng lúc đó một trận mưa to sấm sét đổ xuống khiến những cao thủ sống sót tản đi mất. Nhưng căn cứ tin tức của một số người thu dọn dấu trường đưa ra rằng trong lúc quét dọn chôn cất xác chết không thấy thi hài của Hắc Nho, một số người phán đoán có thể bạn hữu hoặc môn nhân y mang thi hài Hắc Nho đi về nơi khác chôn cất.

- Hắc Nho có đệ tử môn nhân sao?

- Trong hai mươi năm trời chưa từng nghe nói y có môn nhân đệ tử nào cả, tiểu oa nhi, khuya rồi, đi ngủ đi. Linh Khứu mờ mờ mịt về phía cuối thạch động, xếp bằng ngồi xuống lặng thinh không nói.

Tâm tư Đinh Hạo loạn động như phong ba, nhưng không còn đối tượng để nói chuyện với hấn, chẳng bao lâu cũng ngả lưng xuống thiếp đi.

Đống lửa ấy do không bỏ thêm củ vào, dần dần tắt lờ mờ trong đêm khuya.

Ngày hôm sau, bình minh ló dạng, Đinh Hạo ăn uống xong xuôi mang theo ít lương khô xuất phát tìm kiếm Cửu Linh thảo, con Linh Khứu quái diệu bay lượn trong không trung phía trên đỉnh đầu Đinh Hạo.

Hấn y theo chỉ dẫn của Linh Khứu mờ mờ, chuyên tâm tìm kiếm ở những khe núi ẩm thấp. Đi trong dãy núi hoang dại không có đường lối, đối với một người chẳng biết chút nào về võ công, thật là gian nan vất

vả. Người biết võ công chỉ một cái nhún mình có thể nhảy qua con suối hoặc sơn lãnh một cách dễ dàng, đằng này hắn phải mất cả nửa ngày công phu mới thông qua được.

Cho đến mặt trời lặn, không biết hắn đã vòng quanh đi qua bao nhiêu sơn lãnh, suối nước, vẫn chưa tìm thấy được gì, ý vào Linh Khứu quái diệu hỗ trợ nên hắn không lo sợ bị lạc đường.

Bóng tối âm u của đêm khuya bao phủ bầu trời, hắn trèo lên một cây đại thọ dùng dây thừng buộc chặt thân mình, vất vả mà ngủ qua một đêm.

Ngày hôm sau, hắn tuột xuống cây đại thọ, lại tiếp tục lên đường đi tìm kiếm linh thảo.

Mặt trời đứng bóng, hắn cảm thấy uể oải mệt mỏi, bèn ngồi xuống một tảng đá ở sườn núi, lấy lương khô từ trong túi xách ra ăn.

Bỗng hắn nhìn thấy trong bụi rêu xanh bên khe vách núi bỗng thò ra một chùm cỏ vàng kim chói mắt cách hắn không xa mấy.

Hắn dụi mắt nhìn kỹ một lần nữa, không khỏi thốt lên một tiếng vui mừng vô tả, đó chính là Cửu Linh thảo mà hắn đang tìm kiếm.

Hắn nhanh tay ném đi miếng thịt thỏ khô đang còn ăn dở, tung người chạy tới vách núi phía trước, đưa mắt nhìn, bất giác kinh ngạc há mồm đứng yên lặng.

Té ra đó là vách núi huyệt chân, hắn thò đầu nhìn xuống vách núi, phía dưới sâu thẳm thẳm, sương mù mờ ảo, cây Cửu Linh thảo ấy mọc trong khe núi cách đỉnh núi độ hai trượng.

Căn cứ vào sức lực hắn, không cách nào có thể hái được cây Cửu Linh thảo đó.

Đã tốn gần cả hai ngày trời thời gian mới tìm kiếm được cây dược thảo này, hắn không thể bỏ qua được.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng hắn quyết định mạo hiểm một phen, hắn chuẩn bị một ít dây leo, một đầu dây buộc chặt vào một cây to trên đỉnh núi, còn lại đầu kia dài khoảng ba trượng buộc vào lưng hắn, xong xuôi đầu đó hắn bấu chặt sợi dây từng đoạn một tụt xuống phía dưới.

Hắn chẳng dám nhìn xuống phía dưới, chỉ chú tâm vào chỗ hai tay bấu chặt dây thừng.

Tuột xuống dưới độ chừng một trượng ngoài, mồ hôi toàn thân toát ra như tắm, tim đập thành thịch một hồi, nếu sẩy tay một cái con như tan xác không còn gì nữa.

Con Linh Khứu lại bay đến lúc nào không hay dừng chân đậu trên sườn núi, cặp mắt đỏ ngầu đảo lia lịa chăm chú nhìn hắn.

Vách núi toàn những rêu xanh trơn trượt khó mà đặt chân bám vào được.

Thật khó khăn lắm hắn mới leo xuống được, tới trước cây Cửu Linh thảo, bấy giờ hắn mới trông thấy rõ được cây kỳ thảo này gồm có chín nhánh rõ ràng, mỗi nhánh đường kính to bằng ngón tay, chiều dài độ nửa thước, màu vàng kim lấp lánh, tỏa ra một mùi thơm thoang thoảng thật kỳ lạ.

Hắn hít mạnh một hơi dài, trấn định tinh thần, trầm tư giây lát, đoạn hắn dùng mũi chân đưa sát vách thăm dò, mong rằng có thể tìm được một chỗ an toàn có thể đặt chân để giúp cho đôi tay bớt mất sức, nhưng tìm mãi vẫn không ra một chỗ nào có thể đặt chân mượn lực, hai cánh tay đã tê buốt khó chịu.

Hắn không thể kéo dài tình trạng này nữa, bèn nghiêng răng mím môi, một tay cầm chặt sợi dây thừng còn tay kia hắn đưa qua nắm chặt vào cây Cửu Linh thảo cả rễ bứt ra luôn.

Cây dược thảo đã vào tay nhưng cần phải hai tay mới ôm vững được, hắn ngại nếu cầm bằng một tay thì cây dược thảo sẽ gãy đi, thế là công dã tràng vậy, nhưng không làm sao hơn được bèn há miệng kêu to :

- Linh Khứu, tiếp ta một tay.

Con Linh Khứu thật tinh khôn hiểu ý hắn, vỗ đôi cánh từ từ hạ xuống, Đinh Hạo vội đưa tay tới thì nó bèn dùng mỏ ngậm ngay cây Cửu Linh thảo bay lên sườn núi. Đinh Hạo cũng vội vàng nắm chặt dây thừng dần dần leo lên.

Lúc này bàn tay hắn đã toét da chảy máu, leo lên độ khoảng một trượng, thì tay hắn đau nhức như dao cắt, hơi thở hổn hển, nhưng trong lúc thập tử nhất sinh há dám sơ ý, nghiêng rằng mím môi tiếp tục tiến lên.

Thình lình, dây thừng tuột ra.

- Ôi cha!

Với bản năng tự nhiên hắn há miệng la thốt thanh kêu thảm một tiếng, cả cái thân người như sao xẹt rớt thẳng xuống phía dưới tuyệt cốc thẳm thẳm không đáy, ý niệm hắn hoàn toàn tan biến và mất hẳn tri giác.

Một cơn đau kịch liệt thấu xương thêm vào thân thể lạnh buốt, khiến hắn phục hồi tri giác, dòng nước lạnh như băng tuyết xông vào mũi, hai chân hắn đạp tứ tung, hai cánh tay quơ loạn xạ, cuối cùng hắn bấu chặt vào tảng đá, tận dụng hết khí lực còn lại trèo lên tảng đá to lớn rồi ngất xỉu tại chỗ.

Không biết trải qua thời gian bao lâu tri giác hắn lại phục hồi lần nữa, phía trước tối mờ chỉ có thể mơ mơ màng màng nhìn thấy chút ít bóng đá và ánh sáng phản chiếu của dòng nước, ngẩng đầu nhìn lên cũng thấy đen ngịt một màu.

Toàn thân ướt đầm, lạnh đến nổi run rẩy, phải thật lâu hắn mới tỉnh táo lại, biết mình không bị rớt trong đầm nước, nếu hơi nghiêng về bên tảng đá thì coi như thịt nát xương tan rồi đâu còn gì nữa.

Hắn cố gắng chuyển động nhãn quang, mới gượng gạo nhìn thấy một cái đầm nước bốn năm trượng vuông trước mặt, mình đang ngồi bên cạnh đầm nước, đây là con suối nước tù, bên tai vắng vắng còn nghe tiếng nước chảy róc rách.

Hắn nằm trên tảng đá độ chừng nửa tiếng, cảm thấy khí lực phục hồi đôi chút, mới chống tay đứng dậy lần mò từng bước xuống tảng đá lớn. Hắn nghĩ thầm rằng mình may mắn còn sống sót, nhưng nếu không tìm được ngã để lên thì cũng đồng như chết vậy.

Linh Khứu thông hiểu nhân tánh chắc nó sẽ bay về báo lại cho chủ nhân biết thì Linh Khứu mỗ mỗ sẽ tìm cách đến cứu mình.

Nhưng hai mắt bà mù lòa, mặc dù kiếm được linh dược cũng không thể chữa khỏi đôi mắt sáng lại trong vòng một hay nửa ngày được.

Hắn nghĩ thế thì hi vọng này quá mong manh, vả lại nơi đây là tuyệt cốc, không thể lên xuống mà làm gì có thể biết được mình rơi xuống tuyệt cốc còn có thể sống sót được?

Bỗng hắn nảy ra ý nghĩ rằng nơi đây có tiếng nước chảy, chắc chắn suối phải thông ra phía ngoài sơn cốc, men theo dòng nước mà đi may ra cũng tìm được sinh lộ cũng nên.

Thế rồi tinh thần hăng hái hắn dần dần lần mò theo dòng suối mà đi.

Trong tuyệt cốc toàn là những tảng đá gồ ghề, bước đi thật là gian nan vất vả, nhưng dưới sự thúc đẩy của mong muốn cầu sinh đã khiến hắn mạnh dạn tiến bước.

Đi một đoạn đường nữa khi uể oải tận lực hắn mới ngồi xuống nghỉ ngơi, may mà trong người còn chút lương khô mang theo không bị đánh mất, hắn lấy ra ăn chút ít, ăn xong khí lực lập tức phục hồi.

Hắn lại tiếp tục đi độ chừng vài dặm nữa sương mù bắt đầu bắt đầu loãng ra có thể trông thấy mây trắng trời xanh một cách lơ mơ nhưng hai bên vách tuyệt cốc thẳng đứng cao chót vót, ngoại trừ có hai cánh bằng không thì đừng hòng bay lên được.

Cứ thế hắn tiếp tục dọc theo con suối tiến bước đi mãi, đi mãi cho đến trời tối âm u vẫn chưa thấy được niềm hi vọng ra khỏi tuyệt cốc, đành phải ngả lưng nằm tại chỗ qua đêm.

Đêm nay do vì uể oải cực độ, nên hắn đã ngủ thật ngon giấc.

Hắn ngủ một giấc ngon lành cho đến sáng mới thức dậy, tay chân lạnh cóng, sau một hồi ma sát, hắn lại tiếp tục lên đường.

Chẳng mấy chốc trời đã sáng choang. Thình lình hình thể trước mắt thay đổi, đường suối phân ra hai ngã, chính giữa là một ngọn núi cao ngùn ngụt tận mây xanh, hắn dừng lại do dự không biết nên đi hướng nào.

Hắn bỗng sáng ý ra bèn trèo lên ngọn núi ở giữa dòng suối, quan sát phương hướng địa thế của tuyệt cốc, lúc đó ra khỏi sơn cốc không khó.

Ý nghĩ vừa thoáng qua hắn lập tức trèo lên ngọn núi, may mà rặng núi này không mấy hiểm nguy, thẳng đứng như những nơi khác.

Tuy nhiên muốn trèo lên ngọn núi cũng là một vấn đề khó khăn cực nhọc, quẹo trái cua phải, bước đi gặp ghềnh lổm chổm khôn tả xiết.

Mãi cho đến mặt trời đứng bóng hắn mới lên tới đỉnh núi, phóng mắt nhìn xa, chỉ thấy những ngọn núi xanh biếc trùng trùng điệp điệp nối liền nhau vô biên vô tận, tuyệt đối chẳng hề nhìn thấy khói lửa, đảo mắt nhìn về hướng trước không khỏi cả kinh, mình đang đứng trên ngọn núi độc lập đường nước suối hai bên vách đá chảy về phía trước lại gặp nhau tại một điểm, vẫn không biết con suối thông đến nơi đâu.

Hắn ngồi phịch xuống tảng đá kêu trời kêu đất. Muốn tuột xuống núi lần nữa, lại phải mất hơn nửa ngày công phu, hắn bèn thở dài nói :

- Thật là trời đoạn tuyệt đường sống của ta vậy!

Hắn vừa dứt lời, bỗng nghe một âm thanh nói :

- Theo lão phu nghĩ rằng trời không tuyệt đường người ta vậy!

Đinh Hạo thất kinh kêu ồ một tiếng, không ngờ trên tuyệt cốc này lại có người ta sinh sống, lập tức nhảy tung mình lên đưa mắt dòm ngó xung quanh không thấy bóng dáng con con nào, thầm nghĩ: lạ nhỉ, ban ngày sáng tỏ như vậy mà mình lại gặp ma ư? Rõ ràng có tiếng nói phát xuất từ con người thật sự, nhưng người thốt ra lời nói đó ẩn náu nơi đâu?

- Tiểu tử, ngươi ngó ngẩn ra đó làm gì?

Đinh Hạo lần này nghe từng chữ một thật rõ ràng, nhưng vẫn không nhận định được phương hướng phát ra tiếng nói.

Đinh Hạo muốn phát khùng luôn, hắn lại gặp phải hạng quái nhân lạ lùng nữa, nhưng dù sao có người trong tuyệt cốc này thì vẫn còn hi vọng sống sót, hắn liền bắt chước giọng nói người trong giang hồ :

- Lão tiền bối có thể cho tại hạ diện kiến chăng?

- Ngươi tên họ là gì?

- Vãn bối tên là Đinh Hạo.

- Làm thế nào đến được nơi đây?

- Trượt chân té xuống đầm nước, đã tìm đường ra cốc một ngày đêm.

- Ngươi không phải người giang hồ ư?

- Lão tiền bối nói thật phải, vãn bối chưa từng học võ.

- Tốt lắm, hồn kim phác ngọc hạt giống luyện võ, có thể dạy dỗ được, ngươi qua đây.

Đinh Hạo ngạc nhiên nói :

- Lão tiền bối ở tại hướng nào?

- Ngươi đi thẳng tới tảng đá quẹo phải vòng về phía sau.

Đinh Hạo ngẩng đầu lên nhìn, phía trước mặt độ chừng mười trượng có một tảng đá khổng lồ đứng sừng sững như cái thạch tháp, khoảng cách nhìn xa như vậy mà tiếng nói như ở gần kề bên chừng một thước hơn, thật quá kinh người vậy.

Lòng hắn tràn đầy lo lắng lẫn vui mừng bước đi nhủ thầm: chắc đối phương đã phát hiện ngay lúc mình leo lên sơn phong, nhưng cũng có thể đối phương bám sát bên cạnh mình mà mình không hay biết thôi.

Bằng không bốn chữ hồn kim phác ngọc căn cứ ở đâu mà thốt ra, những số quái nhân này ai cũng có một thông bệnh, ưa thích thu đồ đệ.

Hắn đi tới tảng đá khổng lồ rồi quẹo bên phải liền thấy một cửa động tối mò hiển lộ trước mắt, hắn thò đầu vào trong chẳng hề dòm thấy vật gì, không khỏi do dự dừng bước đứng lại.

- Cứ đi vào.

Trong thạch động lại vang lên tiếng nói lạnh như tiền vang đình tai.

Đinh Hạo hơi rùng mình rợn óc, nhưng trải qua một phen kiếp nạn, làm cho hắn mạnh bạo hơn nhiều bèn nghiêng răng đánh liều rảo bước đi vào trong động, họa phước bất kể, đến nước này rồi không còn con đường nào khác để lựa chọn.

Đinh Hạo đi sâu vào trong động độ bốn năm trượng, không khí lạnh âm u khiến người ta liên tưởng đến thế giới loài ma, hắn không khỏi rùng mình giọng nói run lấy bầy :

- Lão tiên bối...

Người trong động lạnh lùng nói :

- Người nhát gan quá.

Câu nói khơi lại tánh khí thiếu niên của Đinh Hạo, hắn không quản ba bảy hai mươi một rảo bước thẳng tiến.

- Đứng lại.

Âm thanh vang dội trước mặt, Đinh Hạo vội dừng bước định thần nhìn xem, phía trước mặt ẩn hiện một bóng đen lù lù, trông không rõ hình thù đối phương, chỉ thấy hai chấm hàn quang lấp lánh chiếu sáng, điều này khiến hắn hồi tưởng đến loài lang sói, cặp mắt lang sói trong đêm là thế đó.

- Tiểu tử đừng sợ, dần dần ngươi sẽ quen.

Bỗng có hai bàn tay sờ mó vào thân người hắn, Đinh Hạo theo bản năng tự nhiên thụt lùi ra sau, nhưng đôi bàn tay của đối phương như có một sức hút mãnh liệt khiến hắn không sao cự quạy được.

Động trung nhân sau một hồi sờ mó kiểm soát toàn thân Đinh Hạo, bỗng nhiên phá ra một tràng cười điên cuồng xen lẫn tiếng vang dội ngược trong sơn động, làm rung động màng nhĩ của Đinh Hạo, lưng búng hai tai, thân thể như bông bênh trên sóng gió ba đào một hồi thật lâu mới dứt tiếng cười nói :

- Trời đã giúp ta! Trời đã giúp ta!

Đinh Hạo không hiểu lời nói của đối phương muốn ám chỉ gì, nhưng trực giác báo cho hắn biết đối phương cũng không phải người có lai lịch tốt.

Động trung nhân lại nói :

- Bây giờ hãy nhắm mắt lại, khi ta kêu ngươi mở mắt thì ngươi mới mở mắt.

Đinh Hạo y lời nhắm nghiền đôi mắt lại.

Động trung nhân lại nói tiếp :

- Tiểu tử, toàn thân ngươi gân cốt siêu phàm thật là nhân tài trăm năm hiếm có, có thể được chân truyền của ta vậy.

Đinh Hạo thâm nghĩ quả thật không sai, cũng câu nói quen thuộc đó, ý niệm vừa dứt, hắn nói :

- Lão tiên bối danh hiệu thế nào?

- Chưa đến lúc phải nói cho ngươi nghe danh hiệu của ta.

- Ý của lão tiên bối...

- Thu ngươi làm truyền nhân, đây là hồng phúc của hai bên, cả hai cùng được lợi.

- Nhưng mà... vẫn bối không có ý tập võ...

- Tiểu tử, do lão phu quyết định chứ ngươi không còn con đường nào khác để lựa chọn, đây là tuyệt cốc Vô Hối cốc, danh đồn khắp thiên hạ, chính là nơi đây vậy chắc ngươi có nghe đề cập đến chứ?

Đinh Hạo thất kinh, quả thật không một ai ở chốn vô lâm mà không biết đến tuyệt địa Vô Hối cốc này, nhưng tình hình ương ngạnh của hắn khiến hắn không mấy dễ đầu phục, bèn kháng cự nói :

- Lão tiên bối, báỉ sư thu đồ đệ cần phải đôi bên tình nguyện...

Động trung nhân lạnh lùng ngắt lời nói :

- Lão phu không cần biết điểm này, bây giờ ngươi có thể mở mắt được rồi.

7. Kỳ Nhân Trong Động

Đinh Hạo mở to đôi mắt, tức thì thất kinh thụt lùi sau vài bước, ngồi trước mặt hắn là một quái vật đầu to, râu ria xồm xoàm và đôi ngươi lấp lánh sáng ngời.

Nếu chưa có cuộc đối đáp với lão lúc này, quả thực hắn trông thấy lão thì phải kinh tâm táng đờm té xỉu ngay.

Động trung nhân lạnh lùng nói :

- Hành lễ báỉ sư vậy.

- Ta không lạy.

Chống đối thế này, Đinh Hạo tưởng rằng lão quái vật sẽ đại phát lôi đình thịnh nộ, nào ngờ hoàn toàn ngoài ý tiên liệu của hắn, Động trung nhân chẳng những không giận hờn ngược lại ha há cười to nói :

- Khá lắm, lão phu rất thích cái tính khí này của ngươi.

Đinh Hạo chấp hai tay lại nói :

- Vãn bối xin cáo từ.

Động trung nhân gật đầu lông tóc bù xù nói :

- Được, ngươi cứ đi, lúc muốn trở lại cứ trở lại.

Đinh Hạo nghĩ thầm: Dù ta có chết cũng chẳng quay lại. Nhưng bề ngoài hắn không hề biểu lộ điều gì, quay người bước ra khỏi động, đi ngay lập tức xuống núi.

Khi xuống tới phía dưới tuyệt cốc, bóng chiều hoàng hôn đã chụp xuống. Hắn ăn hết số lương khô cuối cùng mà hắn mang theo trong người, và lấy nước ở con suối để uống, đoạn tìm một tảng đá tương đối sạch sẽ nằm nghỉ qua đêm.

Một đêm quá dài vì mãi thao thức trần trọc không chợp mắt được, hắn suy nghĩ lung tung, ôn lại những ký ức từ lúc biết suy nghĩ cho đến bây giờ, câu nói người mẹ lúc sanh tiền lại vang vọng bên tai: “Con ơi, đây là số mạng, đây là số mạng mà”.

Số mạng! Số mạng này quá ư khổ đau! Từ bé hắn đã không tin cái thuyết định mệnh, nhưng bây giờ hắn phải tin vậy, hắn cảm thấy ác vận theo đuổi hắn luôn, thân thể bất minh đã đủ bi ai rồi, lại gặp phải tai họa không ai hơn.

Hắn khao khát tuyệt nghệ, nhưng lại không có duyên gặp minh sư.

Trong khoảng thời gian gần đây như ông lão vô danh đã cứu sống hắn và Linh Khứu mỗi mỗi có thể xem là nhân vật chánh phái, nhưng đối phương lại không có ý định thu nhận đồ đệ, còn những người kia toàn là hạng tà ma ngoại đạo.

Hắn không hối hận vì Linh Khứu mỗi mỗi tìm thuốc sấy chân té xuống tuyệt cốc, hắn thấy đó là một việc đáng làm, tai họa bất ngờ sụp xuống cuộc đời hắn, hắn phải gánh chịu, âu cũng là do số mệnh vậy.

...

Nửa tỉnh nửa mê ngủ một giấc cho đến sáng, hấn thức dậy lại tiếp tục lên đường.

Đi độ chừng hai ba mươi dặm đường, dòng suối bị đứt ngang, thế vào đó phía trước mặt là một bãi cát vàng kéo dài cả dặm đường cho đến tận cùng lại là những rặng núi cao ngất, dãy nọ nối tiếp dãy kia trùng trùng điệp điệp mãi cho tới tận đại dương, con đường tuyệt đến đây là hết.

Một tảng đá to lớn dựng đứng, phía trên có khắc chữ to lớn kinh tâm táng đờm :

“Trầm sa chi cốc, nhập giả tử”.

Đinh Hạo thất kinh kêu thảm: Khổ quá, quả thật trời hại vậy!

Trầm sa chi cốc là như thế nào? Từng nghe người nói rằng, tại ngoại đại sa mạc có thứ trầm sa, có thể nuốt chửng nhân mã, nếu dẫm chân vào phải trầm sa thì không cách nào rút khỏi, chẳng lẽ trầm sa cốc này là như vậy sao? Nghĩ thế hấn nhất lấy cục đá ném vào đám cát trước mặt, tức thì cục đá biến mất. Thấy thế đầu tóc hấn dựng đứng...

Tiến tới không lối thoát, thụt lùi thì lạy vị quái nhân đó làm thầy, thật là tiến thoái lưỡng nan.

Tuyệt địa, quả thật không sai chút nào.

Hấn ngồi phịch xuống tảng đá, dòm ngó bãi cát vàng mờ mịt phía trước, ngơ ngẩn xuất thần.

Mặt trời đứng bóng chiếu soi tuyệt cốc, bãi cát vàng lấp lánh chói mắt, nhưng thâm tâm hấn thì tuyệt vọng âm u.

Bụng hấn đói như cào, trong cốc ngoại trừ đá cùng cỏ dại, cây tạp và rêu xanh ngoài ra không còn vật gì lót dạ được, hấn thấy rằng cuối cùng sẽ chết vì đói.

Hấn quay đầu đi được một đoạn đường, cúi người hùng hục uống chút nước suối, nhưng nước suối không thể cứu đói được.

Âm thanh Động trung nhân vắng vắng bên tai :

- Lúc nào muốn người cứ quay trở lại.

Bấy giờ câu nói này chứa đầy sự quyến rũ hấp dẫn nhưng tánh ngang ngạnh đã cản trở không để hấn trở lại hồi đầu, đương nhiên lòng mong mỏi cầu sống của hấn rất mãnh liệt, hấn không thể cam lòng chịu chết, hấn phải sống tiếp... Bấy giờ một lần nữa khiêu chiến với tử vong, nhưng hấn lại không chịu đầu phục, tư tưởng con người lạ lùng như vậy đó.

Hấn có cảm giác sắp sửa phát khùng lên, đưa tay quơ một nắm cỏ dưới suối bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, vừa đắng lại vừa rít, thật sự không thể nào nuốt trôi được, hấn khạc nhổ ra, dùng nước suối súc miệng, hấn nghĩ không thể ngồi đây chờ chết, phải tìm thứ gì ăn được để lót dạ.

Thế rồi hấn thoãn thoát tới lui trong tuyệt cốc hy vọng rằng sẽ tìm được hoa quả hoang dại gì đó để ăn cho đỡ đói.

Đi tới, đi tới rồi lại trở về sơn cước ngọn núi cô độc hồi nãy, chẳng tìm được thứ gì hơn ngoài đá cùng cây tạp...

Đầu óc choáng váng, tứ chi uể oải, mồ hôi toát ra ướt đầm cả người, hấn lại ngã lưng nằm xuống, chẳng bao lâu màn đêm lại bao phủ cả vùng tuyệt cốc.

Trong cơn mê man, hấn thấy bà mẹ bước lại gần, trợn mắt thè lưỡi, trên cổ có một vòng dây.

- Mẹ ơi! Con đi với mẹ vậy!

Hấn nhảy vọt tới, một hồi đau nhức quá khiến hấn tỉnh giấc, đưa tay sờ vào chỗ đau, thấy máu còn rịn chảy.

Ảo ảnh tan mất đi, nhưng xung quanh vẫn tối mò, hấn hồi tưởng lại câu nói của bà mẹ trước khi tự vẫn: “Đi tìm Trúc Lâm Khách thì mọi việc sẽ sáng tỏ”.

Trúc Lâm Khách, Trúc Lâm Khách là ai? Đi đâu tìm?

Hắn toát mồ hôi lạnh, tí nữa quên mất việc quan trọng này.

Trở lại thôi, vì người mẹ chết oan ta không thể chết đi được, ta phải đi tìm cho ra Trúc Lâm Khách.

Hắn ngẩng đầu nhìn ngọn núi cô liêu cao ngút tận mây xanh kia, lý trí đang báo cho hắn mau tận dụng chút khí lực còn lại lên núi ngay tức khắc đặng bái Động trung nhân làm thầy, song cái tánh ngang ngạnh ấy lại lần nữa cản trở hắn, lúc hắn rời khỏi thạch động từng âm thầm thề rằng chết cũng không quay đầu trở lại.

Hắn gượng gạo đứng dậy, cố gắng lê từng bước nặng nề về phía sơn cốc một cách yếu ớt, hắn nghĩ thầm con Linh Khứ quái diệu sẽ bay xuống sơn cốc tìm kiếm tung tích mình.

Hắn vừa nghĩ vừa cất từng bước nặng nhọc, lê lét độ chừng bốn năm trượng bỗng mặt mày choáng váng, hai chân mềm nhũn ngã quỵ xuống không còn đứng dậy nổi nữa.

Bây giờ dù hắn muốn quay đầu trở lại thạch động cũng không còn chút sức lực nào để leo lên cao phong đó.

Dần dần hắn thiếp đi trong trạng thái hôn mê.

Đêm khuya sương lạnh, ánh sáng lấp lánh những vì sao thưa trên bầu trời tuyết cốc.

Đình Hạo giật mình tỉnh giấc, cảm thấy thân người ẩm áp, mở mắt thấy mình nằm bên cạnh đồng lửa cháy phừng phực, dưới ánh sáng chiếu soi của đồng lửa hắn có thể nhìn thấy vách động đá núi lởm chởm, rùng mình một cái nghĩ thầm, chả lẽ mình đã trở về đến thạch động trên đỉnh núi ư?

Nghĩ thế hắn đảo mắt nhìn, quả thật lão quái vật lông tóc bù xù ngồi ngay đối diện.

Có lẽ sau khi mình bị ngất xỉu đã được Động trung nhân cứu sống đem về nơi đây?

Không biết một nguồn khí lực từ đâu đến hắn đã đứng dậy một cách dễ dàng, rùng mình nói :

- Lão tiền bối đã cứu sống và mang vãn bối về đây?

- Đúng thế, bên cạnh ngươi có chút ít thức ăn, ngươi hãy dùng tự nhiên.

Đình Hạo cúi nhìn thấy có con sơn kê nướng bên cạnh, hắn không một lời khách sáo cầm cả con sơn kê nướng lên ăn ngấu nghiến, ăn xong tinh thần và khí lực càng phục hồi hơn nữa. Động trung nhân lạnh lùng :

- Ngươi với Linh Khứ mỗ mỗ liên hệ ra sao?

Đình Hạo ngạc nhiên nói :

- Lão tiền bối muốn nói...

- Chiều nay, con thần diệu Linh Khứ mà mọi người trong chốn giang hồ đều biết đó, có bay vào trong cốc lục soát.

- A...

- Tìm ngươi chứ gì?

- Đúng vậy.

- Ngươi là môn hạ của mụ ấy?

- Không phải, chỉ quen biết thôi!

Dứt lời, hắn thuật lại sự tình cỡ cho Động trung nhân nghe tất cả. Động trung nhân gật đầu nói :

- Lão phu không bắt ép ngươi, ngươi muốn đi thì cứ tự nhiên đi vậy.

Đình Hạo ý nghĩ chuyển nhanh, bỗng quyết nói :

- Vãn bối không đi đâu nữa.

- Ngươi bằng lòng tôn lão phu làm thầy ư?

- Bằng lòng, nhưng...
- Nhưng thế nào?
- Tuy là danh nghĩa thầy trò, nhưng sau này vẫn bối không tuân lệnh, trái phép thầy của thầy thì sao?
- Thế nào là trái phép?
- Vẫn bối sẽ không phục tùng những mệnh lệnh làm tổn thương đến thiên lý nhân đạo.
- Được, ta bằng lòng điều này, hiện giờ người làm lễ bái sư vậy.

Đinh Hạo vội đứng dậy sửa mình đối diện với Động trung nhân cung kính quỳ xuống lễ ba lần, xá chín xá để bái sư.

Sau khi Động trung nhân thọ lễ xong, nghiêm giọng nói :

- Hiện giờ con là truyền nhân của thầy rồi, hãy nhớ cho kỹ, từ nay về sau con cần phải cố gắng bắt chước thái độ, động tác, ngôn từ, âm thanh của thầy, điểm này con làm được chăng?

Đinh Hạo tuy không đoán được dụng ý của Động trung nhân, nhưng cảm thấy điều này vô hại, nên gật đầu nói :

- Điều này con làm được.
- Tốt lắm, bây giờ con đi nghỉ, sáng sớm ngày mai bắt đầu luyện võ.
- Tuân lệnh.

Trong độc còn một thạch động nhỏ nữa, Đinh Hạo được chỉ định ở yên trong thạch động đó, bên trong động chỉ lót một ít cỏ khô, ngoài ra không còn vật gì khác.

Đinh Hạo ngã lưng nằm trên cỏ khô nhắm nghiền mắt lại để cho đầu óc thanh thoi không nghĩ gì hết, vì suy nghĩ lung tung chỉ tổ làm khổ tâm thôi.

Sáng sớm hôm sau, buổi ăn sáng của Đinh Hạo là vài trái hoa quả, ăn xong hắn theo Động trung nhân đi ra sân trước thạch động. Động trung nhân lấy ra ba viên thuốc màu đỏ vào Đinh Hạo uống vào và nói :

- Muốn làm nhân thượng nhân, thì con phải ném mùi khổ trung khổ, con hiểu câu này chứ?
- Vâng, đồ đệ hiểu.
- Trước tiên thầy phải thay đổi cốt cách của con.
- Bây giờ...

Hắn chưa dứt lời, một luồng nhiệt lưu xông thẳng vào yết hầu làm tắt nghẽn tiếng nói, kể đó trong huyết Đan Điền nhiệt lưu chạy thông thẳng tới tứ chi trăm mạch, toàn thân nóng như lửa đốt, gân cốt khó chịu.

Động trung nhân hét to một tiếng, vung chưởng đánh vào người Đinh Hạo.

Tức thì thân hình hắn bị chấn động bay vọt lên cao trong tiếng rú thất thanh té ngã ngoài ba trượng. Động trung nhân phóng người lướt tới, bồi thêm một chưởng, Đinh Hạo lại bay về chỗ cũ, một bùm máu bắn vọt ra tám thước.

- Sư phụ...
- Lão phu phải dạy cho người một bài học!

Dứt lời, lão vung chưởng đánh mãnh liệt, cứ thế thân người Đinh Hạo bị chưởng phong lão đánh tới đánh lui nhiều lần như vậy.

Đinh Hạo không còn một cơ hội nào mà mở miệng thắc mắc, lòng đầy căm phẫn, tức tối khôn tả, không ngờ gặp phải người điên như thế, hôm nay chắc phải chết dưới tay lão thôi.

Lúc đầu còn có thể kêu thành tiếng, bị đánh năm sáu chưởng sau thì không thể kêu rú được nữa.

Trong tiếng ầm, ầm của chưởng phong, Đinh Hạo mất đi tri giác.

Động trung nhân dừng tay lại móc ra ba viên thuốc màu xanh bỏ vào miệng Đinh Hạo, sau đó xoay người tự mình vào động nghỉ ngơi.

Đột một tiếng đồng hồ sau, Đinh Hạo thức tỉnh cảm thấy không còn đau nhức gì cả, ngược lại toàn thân cảm thấy thoải mái dễ chịu vô cùng, lập tức nhảy vọt đứng lên, hắn không khỏi kinh ngạc nhủ thầm: Phương pháp luyện công sao mà lạ thế?

Hắn còn đang ngơ ngẩn thì Động trung nhân lại xuất hiện y như ban đầu lấy ba viên thuốc đỏ bảo Đinh Hạo uống vào.

Đinh Hạo vẫn còn sợ hãi nói :

- Sư phụ lại đánh đòn nữa ư?

Động trung nhân sắc mặt lạnh như tiền nói :

- Dương nhiên.

Cứ thế mỗi ngày Đinh Hạo bị đánh đòn đau điếng, chết đi sống lại hai lần.

Đến tối thì Động trung nhân truyền thụ cho phép thiền tọa, theo ngày tháng trôi qua, cường lực Động trung nhân càng lúc đánh càng mạnh mà thời gian Đinh Hạo bị đánh hôn mê cũng càng lâu hơn. Cuối cùng hắn có thể chịu đựng mười chương mà không ngất xỉu, ta có thể tưởng tượng được sự đau đớn đó ra sao rồi, Một hôm, trước giờ luyện nội công, Đinh Hạo không nín được nữa, hỏi :

- Sư phụ, phương pháp luyện tập chịu đòn này còn phải luyện bao lâu nữa?

- Phải đúng một trăm ngày.

Đinh Hạo le lưỡi nói :

- Một trăm ngày?

Động trung nhân nói :

- Đúng vậy.

- Không thể rút ngắn...

- Không được, đây mới là bước đầu nhập môn, thật sự luyện công còn phải một thời gian nữa.

Đinh Hạo ớn lạnh xương sống, nhẩn nhó nói :

- Đồ đệ đành chịu vậy.

Động trung nhân cười ha hả nói :

- Người không chịu cũng chẳng còn cách nào khác hơn, còn thứ khác hơn đang chờ đợi con vậy.

Đinh Hạo thật không thể tưởng tượng nổi cái khác hơn mà ông nói là cách luyện tập thậm khốc ra thế nào, không khỏi rùng mình nói :

- Phương pháp luyện công của thầy thật không thể tưởng tượng được.

- Võ công sau này của con cũng thật không thể tưởng tượng được.

Thấm thoát một tháng lại trôi qua, Đinh Hạo cảm thấy tự thân có một sức đề kháng, cường lực đối phương đánh vào thân có hiện tượng tự dội ngược lại, không còn bị chấn động ra xa như trước, bây giờ hắn khi bị đánh một chương, cũng lảo lồi lại bốn năm bước mà thôi.

Nội công tâm pháp của hắn cũng tiến bộ đến mức có thể ngự khí lưu hành trăm huyết.

Vừa đúng chín mươi ngày không hơn không kém, Động trung nhân tuyên bố công phu thay gân cốt đã hoàn thành, kể đó phải phải phạt mao tủy tủy, cách luyện này thật là tàn khốc vô nhân đạo, trước dùng dây đàn đánh một trận nên thân, đau đớn đến nỗi Đinh Hạo kêu trời kêu đất, da toét thịt lở, sau đó ném vào hồ thuốc nước mà ngâm mình trong đó, nước thuốc cay đắng thấm vào chỗ lở da thịt y như bị lửa đốt.

Mười ngày! Trong sự cảm thọ của Đinh Hạo mười ngày như là mười năm.

Trăm ngày sau, phương pháp luyện tập đổi mới, bây giờ sang chuyên tập nội công, kỳ hạn cũng là một trăm ngày, mỗi ngày phải tĩnh tọa tám tiếng đồng hồ.

Hai tháng sau, thân hình ở thế ngồi chỉ cần dùng một khẩu khí tinh thuần thăng lên mặt đất ba tấc.

Giai đoạn luyện tập nội công cũng đã hoàn tất, sau đó Động trung nhân mới bắt đầu truyền thụ công phu chưởng chỉ, thân pháp, bộ pháp và những tạp nghệ khéo léo khác, bất giác một năm đã trôi qua.

Năm thứ hai bắt đầu học kiếm thuật, thì giờ rảnh thì lại học thêm chữ nghĩa.

Động trung nhân là người kiến thức uyên bác, tất cả chữ nghĩa đều dùng khẩu truyền, thế mà Đinh Hạo vẫn thuộc bài lâu lâu.

Thầy trò sống chung một khoảng thời gian sau Đinh Hạo dần dần tìm hiểu được sư phụ quái vật này ngoại trừ tánh tình cổ quái, ngoài ra lời ăn tiếng nói thể hiện là chánh phái, những tư tưởng nhận xét trước kia đối với lão hoàn toàn thay đổi hẳn.

Hắn chỉ biết siêng năng khổ luyện, nhưng rốt cuộc công lực đến cảnh giới nào? Có thể đứng vững ở chốn giang hồ chăng? Hắn không hề hỏi tới.

Đồng thời, Động trung nhân cũng lợi dụng cơ hội nhàn đàm, giảng giải một số cấm kỵ, luật giang hồ và một ít võ lâm bí sử chưa từng nghe nói.

Thời gian thấm thoát qua nhanh, bất giác một năm lại trôi qua, Đinh Hạo bây giờ là một thanh niên mười chín tuổi.

Một hôm, hai thầy trò khảo cứu võ công một hồi ở ngoài thạch động. Bỗng Động trung nhân nghiêm túc hỏi :

- Đinh Hạo, con đến đây bao lâu rồi?

Đinh Hạo cung kính nói :

- Nếu con nhớ không nhầm, con đến đây đã được hai năm mười ngày.

- Đúng vậy, con đã học hết tất cả sở học của thầy, con xuống núi vậy...

- Con... đã học hết sở trường của thầy thật ư?

- Con chỉ kém về kinh nghiệm và hỏa hầu thôi, mà kinh nghiệm thì con phải tự học hỏi ở đường đời, còn hỏa hầu thì thầy sẽ giúp con thành tựu.

Đinh Hạo cặp mắt đỏ hoe lưu luyến nói :

- Con... muốn hầu hạ thầy một thời gian nữa.

Động trung nhân cười sang sảng nói :

- Hài nhi, trên đời này không có tiệc vui nào mà không giải tán, còn cần phải tìm một nơi mà an thân lập nghiệp.

Đinh Hạo cúi đầu không nói lời nào, thời gian hai năm chẳng phải ít, nhưng hồi đầu tưởng lại tất cả như ngày hôm qua đây thôi.

Động trung nhân lên giọng nói :

- Nam nhi đại trượng phu nói một là một, đừng tỏ vẻ đàn bà con gái, ngày thường thầy dạy con thế nào?

Đinh Hạo thay đổi dáng vẻ nói :

- Con không dám quên lời thầy dạy, nhưng con đâu phải là bậc thánh nhân, hay gõ đá.

Động trung nhân mặc niệm một hồi, quả thật con người quý ở chỗ có lý trí và tình cảm, tuy nhiên cũng có hạng người ngoại lệ, nhưng số người đó rất ít, có một số võ sĩ bề ngoài ra vẻ tình cảm lạnh lùng như nội tâm thì khác hẳn.

Một hồi lâu Động trung nhân lại nói :

- Hai năm nay con không biết xuất thân lai lịch của thầy, con có thắc mắc chẳng?
- Trước kia có nhưng bây giờ không cần thiết nữa rồi.
- Tại sao vậy?
- Họ tên là danh xưng của con người, con nhận biết thầy thế thì đủ rồi, cần gì phải biết tên họ?
- Không sai, thật có lý, nhưng sư phụ vẫn phải nói cho con biết tên tuổi của thầy.

Đình Hạo xúc động mạnh, nói đúng ra hẳn vẫn rất mong muốn biết được tên tuổi sư phụ.

Động trung nhân phát tay nói :

- Theo thầy vào thạch động.
- Tuân lệnh.

Hai thầy trò bước vào thạch động, Động trung nhân xếp bằng ngồi thẳng người, nói :

- Mặt hướng ra ngoài, ngồi xuống phía trước mặt thầy.
- Sư phụ...
- Đừng nói nhiều lời.

Đình Hạo nghi vấn lung tung, vẫn y lệnh ngồi xuống.

Hai bàn tay Động trung nhân bỗng nhiên phân ra đặt trên hai đại huyệt Mạng Môn và Thiên Đột của Đình Hạo, nói :

- Bảo nguyên thủ nhất, chú ý nhận lấy.

Đình Hạo lập tức ý thức ngay là việc gì rồi, hấp tấp nói :

- Sư phụ, đồ nhi không yên...
- Nói bậy, chú ý nhận lấy, bằng không cả hai thầy trò đều vong mạng.
- Đồ nhi không thể...
- Chú ý, tinh khí thần tụ về một nơi.

Hai luồng kinh lưu một nóng một lạnh phân biệt theo hai huyệt Mạng Môn và Thiên Đột từ từ nhập vào, Đình Hạo không dám sơ ý, vội vàng tập trung tâm trí, vận khởi nội nguyên bản thân tiếp dẫn vào kinh mạch.

Kinh lưu nóng lạnh giao nhau, phát sinh xung kích tác dụng, cần phải dùng chân nguyên bản thân tiếp dẫn khiến hai luồng kinh lưu dung hợp.

Khoảng chừng một tiếng đồng hồ sau, Động trung nhân thét nhẹ một tiếng :

- Vận hàng tam thập lục chu kỳ!

Dứt lời lão vội rút tay ra.

Đình Hạo đi vào cảnh giới vô ngã.

Lông tóc ông lão mồ hôi ướt sũng, con ngươi chiếu sáng lấp lánh bỗng nhiên trở thành âm u.

8. Hoa Hoa Hòa Thượng

Bấy giờ hai luồng kinh lưu hòa nhập vào bản thân chân nguyên của Đình Hạo, lưu hành qua các huyệt mạch ba mươi sáu chu kỳ, cuối cùng dẫn xuống Đan điền hợp nhất.

Đinh Hạo dần dần cảm thấy dễ chịu, hít một hơi dài, rồi đứng dậy một cách thoải mái, quay đầu ra sau mà nhìn, bất giác thất thanh kêu lên.

Chỉ thấy một trung niên tú sĩ áo đen gương mặt lạnh như tiền đứng trước mặt hắn.

Đinh Hạo ngạc nhiên không kém ấp úng nói :

- Người là...

Trung niên tú sĩ áo đen cười ha hả nói :

- Phải! Con ngạc nhiên lắm phải không?

- Thầy là...

- Đúng vậy, con hãy nhìn cho kỹ chân tướng của thầy.

Đinh Hạo ngơ ngẩn đứng sững chăm chú nhìn ông một lúc khá lâu.

Trung niên tú sĩ áo đen cũng tức là Động trung nhân cất tiếng nói tiếp :

- Bây giờ thầy phải dặn con một số vấn đề, sau này con xuống núi hành hiệp giang hồ phải dùng thân phận của thầy vậy.

- Thừa thầy, khi con dùng thân phận của thầy để xuất hiện giang hồ, thì con phải ăn mặc...

- Thì con phải hóa trang ăn mặc kiểu cách hiện giờ của thầy đây.

- Tôn hiệu của thầy là...

- Hắc Nho!

- Hắc Nho?

Đinh Hạo thất kinh kêu lên một tiếng, đứng sững tại chỗ. Hắn quả thật không ngờ sư phụ, ông lão lông tóc bù xù cổ quái này chính là Hắc Nho cao thủ nhất lưu của năm xưa, hai năm trước hắn nghe Linh Khứu mỗ mỗ kể chuyện võ lâm bí sử, bà tôn sùng sư phụ là đệ nhất cao thủ võ lâm duy nhất trong một trăm năm gần đây, không ngờ ngày hôm nay mình lại trở thành truyền nhân của lão.

- Hạo nhi, con ngạc nhiên lắm thì phải?

- Con... không ngờ vậy, con không nằm chiêm bao.

- Con có nghe nói về thầy bao giờ chưa?

- Vâng có, Linh Khứu mỗ mỗ có thuật lại cho nghe hầu như mọi người đồn rằng sư phụ đã không còn tại thế.

- Há há há há, Hắc Nho dễ chết như thế sao? Hắc Nho thứ hai sẽ tái xuất giang hồ vậy.

Đinh Hạo cau mày nói :

- Sư phụ, thầy truyền toàn bộ chân lực cho đồ nhi...

- Không phải toàn bộ chân lực, mà chỉ truyền cho con tám thành và thầy lưu giữ lại hai thành công lực, phần con cộng thêm luyện tập và sự trợ giúp của thuốc men, công lực của con đã trội hơn thầy nhiều rồi.

- Sư phụ chỉ lưu giữ lại hai thành công lực?

- Hắc Nho cũ xưa kia đã chết, một ông lão ẩn thế nơi rừng hoang núi thẳm, có hai thành công lực đủ sức giữ mình vậy.

- Sư phụ...

- Vô Hối cốc này không ai dám vào, con cứ yên tâm.

- Ân tình sư phụ như biển cả, dù thân này có nát tan thành trăm mảnh cũng chẳng thể đáp đền.

- Con đừng nói thế, chỉ nhớ lấy một điều là đừng để cho cái danh Hắc Nho hỏng đi là đền đáp ơn thầy vậy.

- Đồ nhi thê dù sống chết cũng phải bảo tồn thanh danh thầy.

- Vậy thì thầy yên tâm, bây giờ con hãy ngồi xuống.

Hai thầy trò ngồi đối diện nhau trong thạch động.

- Hạo nhi, con còn điều gì muốn nói thì hãy nói.

- Con thắc mắc năm xưa sư phụ bị thương tại Cổ Linh Chung Linh Tú Phong, đồn rằng thầy đã chết, làm cách nào thầy đã...

- Con còn nhớ lúc nhập môn, một trăm ngày thay đổi gân cốt và về sau thầy đã dạy con Quy tức pháp, con phối hợp hai phép này nghĩ xem...

- Con hiểu ra rồi...

- Con còn hỏi gì nữa không?

- Lai lịch của sư phụ?

Hắc Nho gật đầu nói :

- Điều này nên nói cho con rõ, thầy thì vô môn phái, năm xưa thật sự chỉ là người học chữ, có lần du ngoạn ở Bắc Linh, thầy phùng điều trước lăng tẩm Lịch Đại Đế Vương, bỗng gặp động đất, té lọt trong mật đạo may mà không chết lại ngẫu nhiên nhặt được một cuốn bí kíp thượng cổ, thầy bèn bế môn khổ luyện năm năm trời, sau đó trở thành cao thủ nhất lưu có tiếng tăm ở chốn giang hồ, đó là lai lịch thầy vậy.

- A! Kỳ duyên cũng như con vậy.

- Đúng vậy, có duyên nợ thì thầy trò chúng ta phải hợp nhau thể này.

- Con còn việc này... không biết có nên hỏi hay chẳng?

- Con cứ việc hỏi, không hề chi.

- Sự việc Cửu Long lệnh là thể nào?

- Đó là có người mạo danh thầy đánh cắp Cửu Long lệnh.

- Tại sao năm xưa thầy không biện luận?

- Biện luận vô ích, ngoại trừ tìm ra được người đánh cắp lệnh phù mới nói chuyện được.

- Sư phụ có truy tầm ư?

- Tất nhiên là có, nhưng không được manh mối nào thì sự việc năm xưa nổ tung ra.

- Nghe nói rằng năm xưa chín đại môn phái khăng định việc đánh cắp lệnh phù là do thầy hành động, mọi người đều nghĩ rằng ngoại trừ thầy ra không còn cao thủ nào khác hơn...

- Người không có một bản lãnh khá, chắc chắn không dám mạo danh thầy.

- Người mạo danh thầy đánh cắp lệnh phù, có mục đích gì chẳng?

- Rất hiển nhiên, ý người đó muốn làm tan rã sự liên minh của chín đại môn phái.

- Nói vậy là người trong hắc đạo làm việc đó rồi.

- Đừng kết luận như vậy, trong giới bạch đạo vẫn có một số người ôm ấp tham vọng không thể nào lường được.

- Trận đánh Cổ Linh, nghe nói tử thương tổn thất không ít?

Hắc Nho thở dài nói :

- Bất đắc dĩ thầy phải giết người tự vệ, sau khi thoát chết cảm thấy sát nghiệp quá nặng, cho nên thầy quyết tâm ẩn tích mai danh, thê không tái xuất võ lâm nữa, nhưng hai mươi năm nay, đối với Cửu Long lệnh thầy

cảm thấy thắc mắc không yên, may nhờ con đến tuyệt địa này, có thể giúp thầy hoàn thành tâm nguyện này, con bằng lòng làm sáng tỏ bản án năm xưa của võ lâm này chăng?

Đinh Hạo hào khí xung thiên nói :

- Tất nhiên, đây là bổn phận của con.
- Tốt lắm, thầy không biết nói gì hơn...
- Thầy đừng nói thế.
- Con phải nhớ, trận đánh năm xưa là liên thủ quần hùng, trái lẽ võ đạo, thầy có cuốn sổ ghi danh những người tham chiến năm xưa, con hãy y vào sổ đó từng người một thăm viếng, hãy nhớ cho kỹ, cùng lắm chỉ phé võ công đối phương, không được giết người đổ máu.
- Đồ nhi xin nhớ.
- Lúc con hiện thân ra mặt phải dùng thân phận Hắc Nho.
- Tuân lệnh.

Hắc Nho bèn cởi cái áo đen trên mình ra, cả mặt nạ cũng lột xuống, và lấy ra thêm một cái áo lam, giao cho Đinh Hạo nói :

- Bên ngoài con mặc áo lam, bên trong thì con mặc áo đen. Khi hữu sự chỉ cần đeo mặt nạ vào và cởi áo ngoài ra là xong.

Đinh Hạo đưa hai tay sang nhận lấy, tim đập thình thịch :

- Vâng!
- Hắc Nho hành sự vào đêm tối, điểm này con phải nhớ lấy.
- Con xin nhớ.
- Ngoại trừ con bị phân thân, ngược lại không ai có thể giết chết con được, năm xưa thầy sống sót cũng dựa vào điểm này vậy...
- Con hiểu được điều này.

Hắc Nho đứng dậy bước vào trong tiểu thạch thất mang ra một thanh trường kiếm màu sắc cũ kỹ và cái túi gấm, lớn tiếng nói :

- Quỳ xuống nhận kiếm.

Đinh Hạo vội vàng quỳ xuống.

Giọng nói Hắc Nho thật nghiêm túc :

- Thanh kiếm này chỉ chém đầu võ lâm bại hoại, tà ma ngoại đạo, không để kẻ chánh đạo phải máu đổ thịt rơi.
- Đồ nhi thề không quên lời giáo huấn của thầy.
- Hãy nhận kiếm.

Đinh Hạo đưa hai tay đón lấy thanh kiếm, đưa cao hơn đầu rồi đứng thẳng lên.

Hắc Nho lại trao cho cái túi gấm nói :

- Trong túi gấm có một sổ kim châu bảo thạch, để con dùng vào việc hành hiệp giang hồ, có cả một phần danh sách trong đó.

Đinh Hạo cung kính tiếp nhận.

- Bây giờ con vào trong thu gọn đồ đạc lập tức hạ sơn.
- Sư phụ, con phải đi ngay bây giờ...

- Hôm nay hoặc ngày mai không có gì khác biệt, con hãy đi vậy.

Đinh Hạo búi ngùi luyến tiếc, nhưng hắn đã quá hiểu tính tình sư phụ, nói một không hai, không làm gì hơn được đành bước vào tiểu thạch thất đã sống hai năm trong ấy, thay y đổi áo, lưng đeo bửu kiếm, túi gấm treo nghiêng trên vai, mặt nạ giấu kín trong túi trong, sau đó trở lại thạch động.

Hắc Nho ngồi ở đấy chờ đợi, vừa thấy Đinh Hạo bước ra, nói :

- Chuẩn bị xong chưa?

- Dạ xong rồi.

- Chúng ta đi vậy.

Đinh Hạo theo sau sư phụ ra khỏi động phi thân xuống núi.

Trong lòng chứa chan nỗi niềm đau thương ly biệt...

Căn cứ công lực trước mắt của hắn, lên non xuống biển như là trò chơi trẻ con, nhưng Hắc Nho chân lực mười phần mất tám, hành động không nhanh lẹ như xưa, Đinh Hạo xem cảnh tượng đó không khỏi lòng đau như cắt, hắn biết nói gì bây giờ?

Khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ sau họ đã xuống tận sơn cước.

Hắc Nho dẫn Đinh Hạo dọc theo con suối đi được một khoảng đường, dừng lại phía dưới sườn núi một nơi tương đối ít hiểm hóc và quang đãng hơn, nói :

- Con đi đường này ra tuyệt cốc được rồi, căn cứ công lực mười ngón tay con bây giờ, bấu chặt đá núi tiến lên không phải là chuyện khó.

Đinh Hạo ngậm ngùi nói :

- Bao giờ con mới được phép về đây thăm thầy?

- Sau khi hoàn tất mọi việc hãy về.

- Đồ nhi xin từ biệt sư phụ.

Dứt lời hắn quỳ xuống xá ba xá và lạy ba lạy.

- Đứng dậy đi con, Hắc Nho lại tái xuất giang hồ, há há...

- Sư phụ thận trọng!

Đinh Hạo vận khởi chân khí nhảy vọt lên cao độ bốn năm trượng, nhanh nhẹn đưa mũi chân ấn nhẹ vào chỗ đá nhô ra trên vách núi mượn sức một lần nữa, lượn thân bay bổng lên cao, hai tay mười ngón xò ra bấu chặt vào vách núi, thân hình bám sát vào vách núi vững chắc đứng như trên mặt bằng.

Hắn ngoái đầu nhìn xuống thấy sư phụ vẫn đứng một chỗ ngẩng đầu nhìn ngó hắn.

Nhân vật oanh liệt một thời mà sao bây giờ có vẻ cô độc và nhỏ bé làm sao.

Đinh Hạo hít một hơi nhẹ nhàng, khom lưng co giò, duỗi chân nhún mạnh trên vách núi, hai tay thả lỏng, bay bổng lên cao như một con cò lượn trên không trung.

Cứ thế bay nhảy thay hơi đổi khí vài mươi lần cuối cùng lên tới đỉnh cốc.

Cúi đầu nhìn xuống, phía dưới mây mù mờ mờ không trông thấy gì cả.

Mặt trời lặn về hướng Tây.

Đinh Hạo dùng phép thiên lý truyền âm nhập mật hướng về phía dưới tuyệt cốc hô to :

- Sư phụ, con xin cáo từ, thận trọng, hẹn gặp lại.

Chỉ trong vòng hai năm, Đinh Hạo trở thành một người có võ công tuyệt thế, và hắn cũng trở là một cái thể cao thủ sẽ khơi dậy một trận phong ba vũ lâm.

Hắn nhận rõ phương hướng ra núi, lượn thân bay như lần sao xẹt.

* * * * *

Gió thổi từng cơn, khí trời lạnh lạnh.

Tại vùng núi Chung Linh Tú tại Cổ Linh, có một thư sinh áo lam mặt mày thanh tú, đang cúi đầu đi tới đi lui, dường như chẳng hề để ý tới khí trời lạnh buốt.

Hắn chính là Đinh Hạo, người vừa mới xuất hiện ở chốn giang hồ.

Hắn đến đây để phóng diều cái “Chiến trường” cách đây hai mươi năm sư phụ hắn đã từng dùng chiến với cả gần ngàn cao thủ.

Mặt trời đứng bóng, nhưng ánh nắng thái dương của mùa đông chiếu soi trên người hắn một cách yếu ớt, chẳng hề có cảm giác ấm áp.

Đang lúc hắn yên lặng mặc niệm, bỗng nhiên một tiếng hét yêu kiều vang tới.

- Đồ yêu quái, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám chọc ghẹo lương gia phụ nữ ư?

Một tiếng cười sảng sặc của người đàn ông khả ố nói :

- Tương kiến tức là hữu duyên, cầu cô nương mở cánh cửa phương tiện, bố thí cho tiểu tăng một lần vậy.

Đinh Hạo nghe nói trái tai, người xuất gia mà ăn nói nham nhở, chọc ghẹo con gái nhà lành thế thì là không giống ai.

Hắn vội phi thân về phía phát ra tiếng nói, thấy trên sân cỏ gần nơi có một số mồ mả thấy thiếu nữ bạch y đang ngẩng nhìn một bia đá cũ kỹ, và cách đó không xa có một hòa thượng ba mươi tuổi hơn đối diện với một thiếu nữ áo xanh.

Gã hòa thượng ăn mặc lòe loẹt, trên mặt nở nụ cười khả ố, thoáng nhìn biết ngay là một tên hòa thượng giới luật bê bối.

Thiếu nữ áo xanh hai tay chống nạnh, căm phẫn nhìn hòa thượng ấy.

Gã hòa thượng cười hi hí nói :

- Tiểu tăng cầu cô bố thí, vì sao cản đường?

Thiếu nữ áo xanh lạnh lùng gầm thét nói :

- Hòa thượng, biết điều hãy rút đi.

- Mặc dù không bố thí, tiểu tăng cũng yêu cầu vị thí chủ kia nói một câu.

- Hòa thượng, mi không đủ tư cách.

- Há há, chả lẽ cô nương bằng lòng giúp tôi ư?

- Hắc hắc, ta rất thích giúp đỡ người.

- A Di Đà Phật, tiểu tăng điểm phúc vô cùng.

- Hòa thượng mi cũng phỉ báng Phật, phạm giới, khẩu xuất dâm từ, chẳng sợ xuống ngục A Tỳ sao?

Gã hòa thượng bước tới hai bước vẻ mặt khao khát thèm thuồng nói :

- Nữ bồ tát, tiểu tăng với Diêm lão ngũ là bạn thâm giao, xuống địa ngục cũng chẳng sao. Tiểu tăng thờ ông Phật Hoan Hỉ thiên, kết duyên với chúng sanh, chúng định vô ưu...

Thiếu nữ áo xanh cười lạnh lùng ngắt lời gã hòa thượng nói :

- Hòa thượng, những hạng xuất gia tu hành như mi, Phật gia không nạp, Diêm vương không nhận, chỉ thích hợp hôn du mô mả, phách tán hoang sơn.

Đinh Hạo không chịu đựng được nữa, tăng hắng một tiếng, hiện thân phóng tới.

Thiếu nữ áo xanh xoay đầu nhìn, thoát tiên ngạc nhiên, sau đó đoan trang mỉm cười nhìn Đinh Hạo nói :

- Công tử, người đến thật đúng lúc.

Gã hòa thượng nhìn Đinh Hạo từ trên xuống dưới, cười nham hiểm nói :

- Gã học trò nghèo kia, tránh cho xa một chút, đi tìm thú riêng của người đi.

Đinh Hạo lạnh lùng nói :

- Người xuất gia phải có oai nghi tế hạnh của người xuất gia, tại sao ăn nói bê bối đơm đầy vẻ phàm phu tục tử vậy.

- Cha chả! Người dám dạy dỗ Phật gia nhà người ư? Phật gia chỉ ngại làm mất đẹp cái cảnh... bằng không...

- Bằng không thì thế nào?

- Đưa người về tây thiên.

- Hứ! Mi tu ở chùa nào vậy?

- Tứ hải vân du, quảng kết thiện duyên.

Đinh Hạo phất tay nói :

- Khôn hồn thì đi cho sớm, bằng không đừng trách.

Gã hòa thượng tỏ vẻ khi dễ, bữu môi nhìn Đinh Hạo nói :

- Gã học trò nghèo kia, người lưng đeo kiếm, trông có vẻ oai phong lắm, thanh kiếm của người chắc trừ tà được.

Đinh Hạo nói :

- Mi nói đúng lắm!

Gã hòa thượng cảm phần vậy tay đánh tới một chưởng vào người Đinh Hạo.

Đinh Hạo lượn người lách nhẹ, đã tránh khỏi một chưởng kích tới của gã hòa thượng một cách khéo léo.

Gã hòa thượng thất kinh biến sắc, không thể nào tưởng tượng được tên thư sinh áo lam này có một thân pháp nhanh nhẹn như vậy, trông cách ăn mặc bề ngoài có vẻ mộc mạc lịch sự, cặp mắt thì hơi có thần đôi chút, chẳng lẽ niên kỷ trẻ như thế kia đã đạt được cảnh giới thần uy nội uẩn (ý nói một người võ công siêu đẳng không biểu lộ trên gương mặt và cử chỉ đi đường).

Đinh Hạo lạnh lùng nói :

- Hòa thượng, Phật môn không chứa chấp loại như mi được.

Dứt lời, hần phất tay đẩy tới một chưởng nhẹ nhàng.

- Oa!

Gã hòa thượng thất thanh rú lên một tiếng thảm khóc bay vọt ra ba trượng hơn tề phịch xuống đất, hồn lìa khỏi xác.

Đinh Hạo cả kinh, hần không có ý định giết gã hòa thượng, không ngờ đối phương chẳng chịu được một chưởng đánh nhẹ của mình, quả thật công lực của mình cao cường đến thế ư?

Thiếu nữ áo xanh cũng kinh ngạc vội nói :

- Công tử võ công khá thật, tiểu tì thành kính cảm tạ ơn cứu giúp.

Nói xong ả chấp tay xá một xá.

Mặt Đinh Hạo ửng đỏ gượng cười nói :

- Không dám!

Thiếu nữ áo trắng bên cạnh bỗng xoay người sang, Đinh Hạo thoáng nhìn tim đập mạnh sững sốt, thiếu nữ ấy có nét như tiên nữ, vẻ đẹp siêu trần thoát tục, tựa như hoa hé nụ, khiến cho người trông thấy liền sanh ý niệm mê thích, đôi nhãn quang của Đinh Hạo say mê không dời đi nơi khác được, nhưng hắn không phải hạng người si ái lả lơi, vì thấy thiếu nữ ấy có một sắc đẹp tuyệt vời đến nỗi khiến hắn ngơ ngẩn đứng sững.

Thiếu nữ áo trắng nói giọng oang oang :

- Tiểu Hương, chúng ta lên đường vậy.

9. Cổ Mộ Quái Khách

Đinh Hạo nghĩ thầm, người đẹp này thật cao ngạo, mình vì chủ tớ nàng mà phải giết người, thế mà một lời làm ơn cũng chẳng có.

Đinh Hạo vốn cũng lạnh lùng ngạo nghễ không kém, hắn xoay người bước đi trong hờn trách không một lời từ biệt.

- Công tử! Xin dừng bước.

Tỳ nữ Tiểu Hương bước tới, dịu dàng nói :

- Tiểu thư nhà tôi thỉnh giáo công tử tôn tánh đại danh?

Đinh Hạo lạnh lùng nói :

- Tại hạ họ Đinh, đơn tự là Hạo.

- Đinh thiếu hiệp, tiểu thư nhà tôi bảo tiểu tỳ cảm tạ ơn tình cứu giúp.

- Việc không đáng xin đừng bận tâm.

Nói xong, hắn toan cất bước...

Tiểu Hương cười lọt lả lơi nói :

- Thiếu hiệp, sao người không hỏi thăm phương danh tiểu thư nhà tôi?

- Có cần thiết lắm không?

Tiểu Hương chớp mắt lia lịa, không mấy vui hờn dỗi nói :

- Sao thiếu hiệp cao ngạo thế?

Đinh Hạo nào không muốn hỏi danh họ của thiếu nữ đâu. Nhưng nhờ sự huấn luyện hun đúc của sư phụ Hắc Nho hai năm ròng, hắn đã được trình độ tự khắc chế mình.

Đây là phong cách Hắc Nho mà sư phụ từng lặp lại nhiều lần, hắn bèn lạnh lùng nói :

- Cô nương bằng lòng cho biết phương danh thì tại hạ sẵn lòng nghe vậy.

Thiếu nữ áo trắng giọng nói càng lạnh nhưng băng tuyết vang lại :

- Tiểu Hương, mi thật oái ăm, sao chưa chịu đi ư?

Tiểu Hương le lưỡi làm mặt hề, chăm chăm nhìn Đinh Hạo giẫy lất đoạn chuyển mình bỏ đi.

Đinh Hạo cất bước đi, mà hình ảnh người đẹp lảng vảng trước mặt, bên tai văng vẳng âm thanh lạnh lùng nhưng rất dễ mến, hắn muốn quay đầu lại nhìn một lần, nhưng tánh khí bướng không cho phép làm theo ý thích, nhưng thâm tâm hắn cảm thấy buồn bã như mất mát một thứ gì vậy.

Hắn tự trách mình không nên có thái độ như lúc này đối với nữ phái nhất là một cô gái xinh đẹp như vậy, nhưng hắn vẫn bướng bỉnh không chịu quay đầu tạ lỗi.

Trên đường đi hắn thoáng nghĩ đến tên hòa thượng bên búi tóc ấy đây là lần đầu tiên trong đời hắn đã thương người, nội tâm cảm thấy áy náy khó chịu bất an.

Bỗng hần thấy có một ngôi cổ mộ nằm ngang phía trước, hần thả chân bước lại, xung quanh ngôi cổ mộ rừng cỏ dại mọc um tùm, bia mộ thì tan nát, không chừng nơi đây là nơi chôn cất hài cốt của hoàng đế thời đại trước hoặc là dòng dõi quý tộc, những thạch tượng như sư tử, ngựa, voi mất đầu, cụt chân chỗ còn khuyết lặn ra tứ tán vô trật tự, hần quét dọn bàn thạch trước mộ sạch sẽ, rồi thông thả ngồi xuống nghỉ ngơi.

Hần lặng lẽ nhìn cỏ dại gò hoang, mộ bia đổ nát, không khỏi cảm khái thở dài, nhưng người nằm sâu dưới vùng đất lạnh thiên thu vĩnh viễn tại đây đa phần là đế vương, công hầu, hiển nhiên Cự Hương, lúc sanh tiền oanh liệt một thời, thế mà ngày nay làm bạn cùng với kiến, chuột, hồ ly thật ra vinh hoa phú quý trên đời như mây bay gió thoảng. Công danh lợi lộc cũng chỉ như một giấc chiêm bao, vô lâm hưng thịnh một thời thì cũng đến thế mà thôi.

Gió bắc thổi càng mạnh càng lạnh buốt, trời đất phủ mịt một màu xám đục.

Bây giờ hần lại nghĩ đến hai chữ từ lúc này lai lịch như thế nào? Nếu là quan thần thiên kim, phù thất bích ngọc. Chắc chắn không thể đến chốn Cổ Linh rừng hoang vắng vẻ này.

Bỗng nhiên hần tỉnh ngộ ra là mình đã làm một việc thật buồn cười, chỉ trông dáng vẻ ung dung của Tiểu Hương nữ tử áo xanh đối với gã hòa thượng, rõ ràng là có hậu thuẫn, chủ tớ họ chắc là hạng cao thủ giang hồ dấu nghề bất lộ, mình làm việc ấy thật là bằng thừa.

Liên hồi tưởng lại lời dạy dỗ căn dặn nhiều lần lặp đi lặp lại của sư phụ, không khỏi cảm thấy thẹn thùng, rút cuộc rồi mình vẫn còn non nớt, yếu lòng nhẹ dạ trước ngoại cảnh.

Để xua đuổi hình ảnh thiếu nữ đang làm xáo trộn trong tâm não, hần lấy ra tập danh đơn mà sư phụ đã liệt khai, cẩn thận xem từng tên một từ đầu đến cuối bỗng nhiên hùng khí phát sanh. Hắc Nho âm thầm cảnh giác cao độ bấy giờ mình là đệ nhị Hắc Nho không được tự tiện đi sai nước cờ làm băng hoại thanh danh, như thế cả cõi đời phải ân hận...

Bỗng nhiên bên tai văng vẳng vọng vào âm thanh dây xích kéo lê sột soạt phía dưới.

Đinh Hạo cả kinh bật ngồi dậy đảo mắt dòm ra xung quanh, chẳng phát hiện được gì cả, nghĩ thầm: Lại thay tiếng dây xích kéo ngày từ đâu phát ra?

Hần lắng tai nghe ngóng lần nữa, nhưng lại lặng im không nghe thấy gì nữa.

Hần quả quyết đây không phải là ảo giác, tự tin là mình không nghe lầm, rõ ràng mình nghe rõ từng tiếng một.

Chốc lát âm thanh ấy lại vang lên, hình như xa mà lại như gần, không làm sao biết được từ đâu vang tới.

Do tánh hiếu kỳ tò mò, hần liền phi thân đến đỉnh mộ đứng xem, ngoại trừ cỏ dại mênh mông chẳng thấy bóng ma nào khác hơn, vậy thì lạ lắm rồi.

Hần lại trở về bên cạnh bàn thạch, chăm chú lắng tai nghe ngóng.

- Sột soạt! Sột soạt!

Âm thanh bỗng vang lên, lần này hần chú tâm nghe thật rõ ràng, âm thanh từ trong ngôi cổ mộ cổ này vang tới.

Chẳng lẽ có người bị khóa nhốt trong ngôi mộ? Hay là... nghĩ đến ma, hần không khỏi rùng mình. Cổ Linh là nơi quỷ địa có tiếng, nhiều sự quái lạ vô cùng, thuở còn bé đã nghe nói không ít những câu chuyện ma như vậy. Giữa thanh thiên bạch nhật như thế, chẳng lẽ hồn ma như bóng quỷ xuất hiện thật sao?

Một tiếng thở dài dường như từ phía dưới bàn thạch phát ra.

Tóc gáy Đinh Hạo dựng đứng, bất kể công lực hần cao siêu thế nào, về phương diện kinh nghiệm giang hồ vẫn còn yếu kém, hần không tin thuyết quỷ thần, nhưng những truyền thuyết hoang đường cổ quái đó ăn sâu vào tâm não hần.

Hần rùng mình hét to :

- Người hay ma vậy?

Lạ thật, có tiếng người đáp lại :

- Ta là người mà.

Đinh Hạo thở phào, nhưng vẫn còn hoảng hốt không kém giọng nói run run :

- Người ở đâu?

- Ở trong mộ!

- Cái gì, ở trong mộ?

- Không sai, ta bị người ta nhốt trong huyết mộ.

- Người là ai?

- Khoan hỏi đã, người nhấc nổi bàn thạch đó, sẽ thấy cửa vào, gặp lão phu sau mọi việc sẽ sáng tỏ.

Đinh Hạo yên tâm, nghe nói vậy, chứng tỏ đối phương là người chứ không phải là ma quỷ.

Hắn đưa mắt nhìn bàn thạch rộng chừng bốn thước, dày nửa thước, dài sáu thước, có bốn chân bàn ước lượng phải trên cả ngàn cân.

Đinh Hạo vận khởi nội lực hét to một tiếng “Lên” cả một cái bàn thạch bay bổng rớt sang một bên, lộ ra một cửa huyết bên trong huyết có một hành lang làm bằng gạch nghiêng nghiêng từng nấc đi xuống.

Hắn không dám mạo muội tiến vào đối diện với cửa huyết nói :

- Người ở chỗ nào?

- A! Ta đã nhìn thấy ánh sáng mặt trời rồi. Lão phu ở dưới này, mời người cứ vào đây.

Đinh Hạo chần tẫn tẫn thần lại, mạnh dạn bước xuống bậc thang đá, xuống tới bậc thang cuối cùng, hắn trông thấy một quái nhân tóc dài phủ lưng ở trần, Đinh Hạo ớn lạnh không im lặng được nữa, hỏi.

- Các hạ là người?

Quái nhân thở dài một cái nói :

- Đúng, nhưng cũng gần giống như mà rồi.

Đinh Hạo không dám sơ ý, song chường vận công để phòng bất trắc từ từ tiến tới.

Quái nhân lùi ra sau một bước, phát ra tiếng sột soạt của dây xích kéo lê trên mặt đất. Đinh Hạo mới để ý một bên chân của quái nhân có buộc một dây xích sắt nối dài sáu vào bên trong mộ.

Lão quái nhân mình trần, xương xẩu gầy guộc râu tóc xám tro, niên kỷ vào khoảng năm mươi.

Đường bên trong mộ dài độ năm trượng tận cùng một gian thạch thất rất sáng sủa. Quái nhân chăm chú nhìn Đinh Hạo hồi lâu, nói :

- Trông người có vẻ là người chánh đạo?

Đinh Hạo lạnh lùng nói :

- Các hạ vì sao bị nhốt trong mộ này?

- Mời vào bên trong hãy nói, thế nào?

- Được!

Sột soạt. Sột soạt. Quái nhân kéo sợi dây xích lết đi vào bên trong thạch thất, chỉ thấy ánh sáng lờ mờ lấp lánh chiếu soi, năm cỗ quan tài bằng đồng để xếp hàng dọc bên cạnh quan tài rải rác vài đồng xương trắng sọ người, khiến ai trông thấy phải kinh tâm táng đởm, chắc đó là những kẻ hý sinh chết theo.

Quái nhân ngồi trên cái u đất có lót gấm, trở về một bên nói :

- Mời ngồi!

Đinh Hạo đảo mắt quan sát chung quanh một lúc rồi thủng thẳng ngồi xuống nói :

- Các hạ là ai?

Quái nhân cười nhạt nói :

- Lão phu danh xưng là Toàn Tri Tử.

Đinh Hạo rung mình, lúc sư phụ kể chuyện các nhân vật vô lâm cho mình nghe, từng đề cập đến danh hiệu Toàn Tri Tử này, đối phương không phải hạng người tầm thường, hẳn ạ một tiếng nói :

- Các hạ có phải là Toàn Tri Tử mà lại có cái biệt hiệu vô lâm là Vô Lâm Vạn Sự Thông ư?

- Đúng vậy, không ngờ người cũng đã nghe nói danh hiệu của lão phu.

- Các hạ tại sao bị nhốt tại đây?

- Vì cái mồm này.

- Ý các hạ thế nào?

- Mười năm trước, lão phu sơ ý tiết lộ bí mật của một người, kết quả là bị nhốt ở trong cổ mộ này...

Đinh Hạo thất thanh kêu lên :

- Các hạ bị nhốt đã mười năm?

- Đúng mười năm tròn.

- Người đó là ai?

- Lãnh Diện thần ni đó là một người nhân vật trong giới vô lâm không ai dám đụng độ.

Trong đầu óc Đinh Hạo thoáng hiện cái cảnh Lãnh Diện thần ni với Trường Miên Khách, hẳn buột miệng nói :

- Chính lão!

- Người!... từng gặp quái vật ấy?

- Gặp lão một lần.

- Mụ làm cho lão phu thê thảm những mười năm.

- Các hạ sao không chặt đứt dây xích để thoát thân.

- Chặt đứt dây xích? Há há há, người nói quá dễ dàng, loại dây xích này không phải sắt thường, dây xích này rèn đúc bằng loại sắt có tuổi độ ngàn năm, bất cứ loại binh đao cổ quý này cũng chẳng chặt đứt được, một đầu dây xích buộc trên cột sắt cổ mộ này, đầu kia buộc vào chân lão, dùng khóa sắt khóa chặt lại, ổ khóa lại dùng chấu hàn dính chặt, ngoại trừ chặt đứt mất cá chân, ngoài ra không còn cách nào khác hơn.

Đinh Hạo cau mày nói :

- Lãnh Diện thần ni quả thật độc ác.

Chỉ trách mồm miệng lão phu không khéo nên gây ra tai họa.

- Các hạ không căm thù lão ư?

- Căm hận thì làm gì lão?

- Các hạ làm thế nào sống qua được những chuỗi ngày tháng mười năm ròng rã này?

- Phía sau mật thất có nguồn nước, bên cạnh nguồn nước có nấm sữa mọc quanh năm, nhờ vậy lão phu sống đến hôm nay.

- Lãnh Diện thần ni có ý nhốt các hạ tại đây suốt đời ư?

- Không phải thế, trước kia mụ nói kỳ hạn tám năm, bảo lão phu tự kiểm điểm hối cải, đến kỳ hạ mụ đích thân tới phóng thích, không ngờ mụ đã trái hẹn quá hạn hai năm không hề có tin tức.

- Lão thần ni có thể chặt đứt dây xích này?

- Dương nhiên!

Đinh Hạo nghĩ khi hiển lộ trên mặt nói :

- Tốt lắm, tại hạ nếu gặp Lãnh Diện thần ni sẽ nhắc lão một lời.

Toàn Tri Tử nói :

- Thành kính cảm tạ.

Đinh Hạo cúi người bấu chặt dây xích lên, hai tay vận chân khí xiết mạnh một cái, dây xích chẳng hề đứt, cười gượng buông dây xích xuống lắc đầu nói :

- Quả thật như vậy.

Toàn Tri Tử buồn bã, nói :

- Nếu chặt đứt dễ dàng, lão phu sớm đã thoát khỏi nơi này rồi.

Đinh Hạo nhìn thân hình trần truồng của đối phương, cau mày nói :

- Các hạ không có y áo che thân ư?

- Có chứ để dành khi gặp người mời mặc, Đinh Hạo chợt nghĩ ra điều gì nói :

- Các hạ danh kêu Toàn Tri Tử chắc vạn sự đều hay?

Bộ mặt xương xẩu của Toàn Tri Tử co rút lại một lúc rồi nói :

- Chẳng phải lão phu tự phụ, sự kiện vô lâm mười phần lão phu biết được tám chín phần.

- Tại hạ muốn hỏi thăm một người.

- Ai?

- Trúc Lâm Khách.

- Trúc Lâm Khách?

- Không sai, các hạ biết người này không?

- Biết chứ.

- Thế nào mới tìm được?

Toàn Tri Tử bỗng trầm ngâm không nói năng gì gì cả. Đinh Hạo chờ đợi trong giây lát không nghe lão nói năng gì, không chịu được cất tiếng nói :

- Các hạ có điều gì cố kỵ ư?

Toàn Tri Tử đắn đo nói.

- Năm xưa lão phu do ngôn tứ bất cẩn, đến nổi nhốt trong mộ mười năm, há không lấy đó làm gương.

- Các hạ nói phải lắm, nhưng việc này không quan hệ lợi hại gì cả.

- Điều đó khó nói lắm.

- Các hạ từ chối nói ra ư?

- À, đúng rồi, lão phu chưa hỏi lai lịch người...

- Tại hạ họ Đinh tên Hạo.

- Thân thế?

- Cô nhi.
- Sư môn?
- Điều này...

Đinh Hạo thật khó xử, hắn không thể nói ra tên Hắc Nho đó vì bản thân hắn phải dùng danh hiệu Hắc Nho xuất hiện nhưng cũng không thể nói rằng chẳng có sư môn, liền cứng miệng chẳng biết đáp sao.

Toàn Tri Tử lạnh lùng nói :

- Thế nào? Lão phu đâu có làm đáng làm điều, quỷ ma giang hồ không thể chẳng ngừa.

Đinh Hạo đỏ mặt ấp úng nói :

- Các hạ đừng hiểu lầm, quả thật sứ mệnh nan vi tại hạ không thể phụng cáo.
- Lão phu cũng không thể phụng cáo.

Đinh Hạo nóng ruột không kém, nếu chàng tìm được Trúc Lâm Khách thì không rõ ràng thân thể bản thân thì cũng có thể liên quan đến cái chết mẫu thân, mà luật sư môn quyết không thể tiết lộ được, bây giờ làm thế nào thuyết phục đối phương? Không làm sao hơn được phải nói thật.

- Tại hạ nói thật, lúc tiên mẫu lâm chung, trần trối lại tìm kiếm Trúc Lâm Khách để đăng rõ thân thể của mình, Toàn Tri Tử gật đầu nói :
- Ta xem qua biết người nói lời thật, nhưng lão phu vẫn không thể phụng cáo.
- Tại sao vậy?
- Đây là bí mật của người khác, không thể tiết lộ.
- Các hạ không còn muốn dùng danh hiệu Toàn Tri Tử nữa ư?
- Có thể vậy.

Đinh Hạo muốn phát điên lên, buột miệng nói :

- Nếu hôm nay tại hạ nhất định muốn biết thì lão nghĩ thế nào?

Toàn Tri Tử cau mày nói :

- Tiểu tử ngươi chả lẽ dùng võ lực ư?

Đinh Hạo bắt chước giọng nói đối phương.

- Có thể vậy.
- Người chuẩn bị đối phó lão phu như thế nào?

Đinh Hạo đánh liều nói :

- Bằng mọi giá buộc lão phu phải nói ra sự thật.

Toàn Tri Tử tăng hắng một tiếng nói.

- Người tưởng lão phu dễ dọa nạt ư?
- Tiểu tử, ngươi có thủ đoạn gì cứ thi thố ra? Đinh Hạo cúi nhìn cái u đất, phía trên được phủ bởi tấm thạch bạch ngọc, thạch chất bạch ngọc rắn chắc vô cùng, hắn vận công vào mười ngón tay ghim vào ngọc thạch tứ thì mười ngón tay lún sâu vào tận bên trong ngọc thạch.

Toàn Tri Tử liền biến sắc, hoảng hốt nói :

- Quả thật ngươi có chút nghề, nhưng chẳng dọa được lão phu.

Đinh Hạo rút mười ngón tay lên một cách nhẹ nhàng nói :

-Tại hạ không muốn dọa người, chỉ mong rằng biết được tin tức Trúc Lâm Khách nếu được như vậy thì hai bên không mất tình hòa khí.

Toàn Tri Tử giọng nói dịu lại :

- Nếu người tìm người để phục thù, thì lão phu há chẳng phải hại một mạng của bạn già ư?

Đinh Hạo nghe nói động lòng vội hỏi :

- Các hạ là lão bằng hữu của Trúc Lâm Khách ư?

10. Sát Khí Đêm Khuya

Toàn Tri Tử nói :

- Đúng vậy, lão phu và Trúc Lâm khách là bạn tâm giao.

Đinh Hạo nóng lòng sốt ruột nói :

- Lão có thể phụng cáo tung tích của ông ta.

- Người tìm y quả thật chỉ là làm sáng tỏ thân thế người chẳng?

- Đúng như thế.

- Ta nói thật cho người biết tuy rằng ta không chắc chắn nắm vững trú xứ của Trúc Lâm khách nhưng ta có thể giới thiệu cho người một nhân vật có thể làm thỏa mãn vấn đề người hỏi.

- Ai?

- Nhất bán, nhất bán (một nửa) ông này làm bất cứ việc gì đều là nhất bán, cho nên bạn bè võ lâm tặng ông cái danh hiệu là Bán Bán Tẩu.

Đinh Hạo không khỏi ngạc nhiên, quả thật ở chốn võ lâm không có sự kiên lạ lùng nào mà chẳng có, người võ lâm nói năng thường là trọn vẹn, còn chắc ông này làm việc được nửa phần thì ngưng? Toàn Tri Tử giới thiệu mình đi tìm y để hỏi thăm tung tích Trúc Lâm khách y cũng sẽ bán phần một nửa tương cáo há không hỏng việc sao. ý nghĩ vừa thoáng qua lại nói :

- Tại hạ đi tìm y chỉ hỏi được một nửa thì sao?

- Thật dễ dàng, dĩ kỳ nhân chi đạo trị kỳ nhân, chỉ cần người đối xử với ta thế nào ta đối xử với người thế ấy. Người cũng “Nhất bán” nửa phần mà hỏi y.

Đinh Hạo thông minh tuyệt đỉnh, nhất điểm liền chột hiểu, mỉm cười nói :

- Tại hạ hiểu rồi. Phải đi đâu mới tìm được Bán Bán Tẩu.

- Người đến Nhữ Châu thành ngoại, có một ngôi đền miếu hương khói náo nhiệt, y đang coi bói xem tướng ở ngay cổng miếu ấy.

- Đa tạ sự chỉ giáo, tại hạ sẽ cố gắng tìm gặp Lãnh Diện thần ni để các hạ sẽ được tự do.

- Tốt lắm, lão phu chờ đợi tin lành của người, ra khỏi nơi đây xin người đặt bàn thạch về chỗ cũ lại.

- Xin cáo từ.

Đinh Hạo chấp tay xá một xá xoay người ra khỏi huyệt đạo, đặt bàn thạch về nơi cũ trước kia.

Ngẩng đầu nhìn xem, mặt trời lặn về hướng tây, ngọn núi Mang Sơn nằm dưới mây mù như khói.

Đinh Hạo nghĩ thầm :

- “Trời sắp tối, ta phải về thành”

Bỗng nhiên một bóng người phát phơ lướt tới như bóng quỷ hồn ma, căn cứ thân pháp bay lướt biết ngay công lực thuộc loại thượng thừa.

Đinh Hạo vội vàng nhanh nhẹn phi thân ẩn về phía sau mồ mả.

Trong chớp nhoáng người đó đã đến dừng chân ngay tại chỗ Đinh Hạo vừa đứng lúc nãy.

Bấy giờ chàng có thể nhìn rõ đối phương là một người đàn bà trung niên mỹ lệ như hoan, luôn luôn đảo mắt nhìn ra xung quanh, hình như đang chờ đợi người nào.

Màn đêm từ từ phủ xuống, bầu trời tối đen, khung cảnh lạnh lẽo càng trở nên âm u.

Thiếu phụ đó có vẻ nóng ruột bức bối.

- Giờ này còn chưa đến, chết mất hồn rồi.

Một cảm thanh đình tai nói :

- Đại muội tử, người chờ ta chẳng?

Dứt lời một ông lão áo xám tro, từ một ngõ khác phi thân chạy tới.

Thiếu phụ diễm kiều yêu kiều nũng nịu nói.

- Chờ người thì sao?

Ông lão áo xám tro cười ha hả nói :

- Không dám làm sao cả, thật đáng chờ vậy.

- Vì sao người tới trễ?

- Chỉ trước sau một bước mà.

- Người hẹn ta đến nơi ma quái này có việc gì quan trọng lắm ư?

- Chuyện rất quan trọng.

- Đừng vòng vo tam quốc nữa cứ nói thẳng đi.

Ông lão áo màu xám tro liếc mắt nhìn xung quanh rồi nói :

- Lãnh Diện thần ni chưa chết, em có biết không?

Thiếu phụ diễm kiều rùng mình, thất thanh :

- Thật không, lão yêu ni còn tại thế ư?

- Đúng vậy.

- Ai nói thế.

Hai năm trước Trường Miên Khách chết như thế nào em có biết chăng?

- Chẳng lẽ y... chết dưới tay Lãnh Diện thần ni?

- Không sai.

- Sao anh biết?

- Năm tháng trước, anh đến Âm Dương cốc tại Thái Hành sơn tìm anh em Hắc Bạch Vô Thường, em đoán xem việc ra sao?

Đinh Hạo núp ở sau mộ nghe thật rõ ràng, không khỏi rùng mình, hai năm trước đây tại Dược Vương miếu Lãnh Diện thần ni tìm kiếm quái nhân quan tài Trường Miên Khách đó là chính mình mắt thấy tai nghe không lẽ Trường Miên Khách không thoát khỏi tay Lãnh Diện thần ni. Căn cứ vào sự xưng hô hai người này, chắc đúng là con ma trong Thiên Địa bát ma rồi.

Thiếu phụ diễm kiều thất thanh nói :

- Việc ra thế nào?

- Cả hai cùng về châu diêm vương.

- A! Làm thế nào anh biết là Lãnh Diện thần ni chứ?
 - Toàn thân người chết có lỗ nhỏ như kim châm, ngoài cây phất trần của yêu ni đó ra, còn giải thích thế nào nữa, vả lại có thể giết chết Hắc Bạch Vô Thường ở chốn giang hồ này có được bao nhiêu người?
 - Anh... hèn em đến đây chỉ vì phụng cáo những việc này ư?
 - Không sai, kể đó sẽ đến phiên Ngọc Diện Huyền Hồ em vậy...
- Đinh Hạo thất kinh té ra ông lão áo xám tro là Thiên Diện Nhân, thiếu phụ ấy là Ngọc Diện Huyền Hồ.
- Thiên Diện Nhân trầm kha nói :
- Đại muội tử, Thiên Địa bát ma tuy liệt danh chung nhưng mạnh ai nấy hành kỳ đạo, tư lợi tự dụng, bỉ thử đồ kỵ, chắc không bao lâu nữa sẽ bị Lãnh Diện thần ni từng người một hủy đi...
 - Ý của anh là muốn liên thủ đối kháng phải không?
 - Có lẽ muộn rồi.
 - Tại sao?
 - Độc Tâm Phật tịnh tọa an cư, còn những người kia hành tung bất minh, làm thế nào liên thủ?
 - Ngọc Diện Huyền Hồ trầm ngâm một hồi nói :
 - Vậy phải làm sao bây giờ?
 - Ta... ta không làm vậy được.
 - Đại muội tử nếu sợ buồn bã, ngu huynh sẵn sàng hầu hạ em.
 - Hà hà nói cả nửa ngày ý của ngươi là vậy, xin lỗi ta không có thì giờ rảnh...
 - Đại muội tử đừng hiểu lầm, huynh nói lời thành thật đấy.
 - Lời thành thật của ngươi cũng y như gương mặt thiên biến vạn hóa của ngươi vậy.
 - Thôi cũng được, bỏ việc này qua một bên, chắc em biết mục đích chính của Lãnh Diện thần ni là thế nào rồi chứ?
 - Lão muốn thu thời Thạch Vân Kiếm của Ban Nhược Am phải không?
 - Anh muốn hỏi em một câu, xin chân thật đối đáp.
 - Ngươi muốn hỏi gì?
 - Thanh Thạch Vân Kiếm đó hiện giờ ở trong tay người nào?
 - Ngươi không lấy thanh kiếm ấy ư?
 - Nếu có ta hỏi làm gì nữa?
 - Ngươi và ta không lấy kiếm ấy. Trường Miên Khách và Hắc Bạch Vô Thường thì vong mạng, còn lại ba người, ngươi cứ đi hỏi họ.
- Thiên Diện Nhân trầm tư một hồi nói :
- Như vậy chúng ta tự lo lấy vậy.
- Ngọc Diện Huyền Hồ phát tay nói :
- Hãy khoan.
 - Đại muội tử còn lời gì phải nói?
 - Ngươi biết ta đến Lạc Dương làm gì chẳng?
 - Không đoán biết nổi, thì muội cứ nói ra.

- Ta đến đây thăm viếng một người bạn cũ để thanh toán món nợ năm xưa...
 - Ai?
 - Thảm Bá Vạn, phú ông giàu có một vùng.
 - Vậy... thì huynh không hiểu nổi rồi, đại muội tử cùng phú ông đó nợ nần thế nào?
 - Người có biết Thảm Bá Vạn là ai chẳng?
 - Thảm Bá Vạn là Thảm Bá Vạn, chứ còn là ai nữa.
 - Hẳn chính là Yên Vân Khách Thảm Cang từng xưng bá ở chốn quan đông năm xưa, hiện giờ cải dạng là Thảm Bá Vạn, ta tìm y cả mười năm trời mới tìm gặp.
 - Yên Vân Khách Thảm Cang?
 - Đúng vậy.
 - Đinh Hạo tinh thần hăng hái, trong đơn danh sách liệt khai của sư phụ có đại danh Yên Vân Khách Thảm Cang, không ngờ ngẫu nhiên tại đây được tin, thế thì có lẽ hẳn là người thứ nhất mình phải thăm viếng.
- Thiên Diện Nhân vỗ tay cái bốp nói :
- Ta hiểu rồi, bạn thân của muội là Phấn Diện Tú Sĩ từng chết dưới tay hần.
 - Người bằng lòng cùng ta đi một chuyến này?
 - Em sợ đối phó không nổi hần?
 - Không phải vậy, ta sợ hần trốn thoát.
 - Bao giờ đi?
 - Đi ngay bây giờ.
 - Vậy chúng ta đi ngay.
- Thình lình trong bóng tối vang lên một âm thanh âm trầm mà có sức.
- Không dám làm nhọc chân nhị vị, Thảm mỗ đến đây xin thọ giáo vậy.
- Ngọc Diện Huyền Hồ và Thiên Diện Nhân nhìn nhau, hai người thuộc diện ma đầu nhất lưu, nhưng cả kinh không kém, đối phương đến gần như thế mà mình không hay biết gì, hành tung đã lọt vào tay đối phương, coi như đã thua người ta keo đầu.
- Đinh Hạo ở trong bóng tối đã sớm chú ý bóng người di động nhưng hần lại không ngờ người mà lương ma muốn tìm lại chủ động tìm tới.
- Ngọc Diện Huyền Hồ lạnh lùng hét :
- Họ Thảm kia hãy ra đây.
- Một bóng người từ cái u đất phía sau nhảy ra, chậm chậm tiến tới, dừng lại chỗ cách lương ma chừng ba trượng.
- Đinh Hạo vận khởi chân lực nhìn xem liền ngơ ngác. Người vừa xuất hiện này mình mặc áo đen râu tóc lẫn lộn niên kỷ vào khoảng sáu mươi, lão ta chính là ông lão đã cứu sống mạng mình cách hai năm trước kia, nếu không nhờ lão dù mình không làm mỗi cho lang sói thì cũng đã trọng thương mà chết.
- Lão chính là Yên Vân Khách Thảm Cang, thật là một việc không thể ngờ được.
- Lão là một trong kẻ thù tham gia liên thủ tấn công sư phụ năm xưa, danh sách liệt khai của sư phụ giao phó có đại danh của lão, tuân theo sứ mệnh, nhẹ thì phải phế đi võ công của lão.
- Nhưng, lão là ân nhân cứu mạng mình, không có lão thì mình chẳng có ngày hôm nay.
- Đại trượng phu ân oán phân minh, làm sao bây giờ?

Sư mệnh bất khả từ.

Đại ân cứu mạng không thể không báo đáp.

...

Yên Vân Khách cười ha há nói :

- Phương Tiểu Ngọc, không gặp mặt đã mười năm phong thái người vẫn như xưa.

Ngọc Diện Huyền Hồ tăng hắng một cái nói :

- Thắm Cang phí lời vô ích, mi biết mục đích ta tìm mi chứ gì?

Yên Vân Khách Thắm Cang thản nhiên nhìn Thiên Diện Nhân nói :

- Đêm nay có phải là bản lại diện mục của các hạ.

Thiên Diện Nhân cười nham hiểm nói :

- Chính thị, họ Thắm mi trước khi nhắm mắt được trông thấy chân diện mục của ta, quả không uống sống kiếp này.

- Chẳng biết xấu hổ phân lượng Thiên Diện Nhân người được bao nhiêu mà tự hào thế?

- Thiên Diện Nhân cảm phần nói :

- Thắm Cang, ta sẽ cho mi bài học thử nào.

- Các hạ chỉ trợ lực giúp người hay...

- Muốn hiểu sao cũng được.

- Tại hạ rất mong các hạ đừng xen vào thị phi này.

- Mi sợ ư?

- Ta nào sợ ai.

Ngọc Diện Huyền Hồ khó chịu hét to :

- Họ Thắm kia, bây giờ tính sao?

Yên Vân Khách Thắm Cang xoay người lại, trầm ngâm nói :

- Theo người muốn tính sao?

- Thiếu nợ trả tiền, thiếu mạng đền mạng.

- Phương Tiểu Ngọc, sự kiện này... theo ta bỏ qua cho rồi.

- Nói sao? Bỏ qua ư? Há há, bỏ qua dễ dàng như vậy được ư?

- Nói cho đúng ra Phương Tiểu Ngọc người kính lịch khá nhiều, hà tất để ý tên Phấn Diện Tú Sĩ..

- Đồ khỉ! Nói bậy.

- Đừng mở miệng mắng người! Họ Thắm ta nói một là một, năm xưa ta giết Phấn Diện Tú Sĩ tại vì hắn hiếp dâm lương gia phụ nữ vi phạm võ lâm đại kỵ, như vậy có đáng để người báo thù cho hắn không?

- Họ Thắm kia, dù người có nói đến khô cổ, cũng đừng hòng ta thay đổi ý kiến.

- Nói thế, phải ác đấu một trận ư?

- Đây là ước hẹn chết sống.

- Một mất một còn?

- Đúng vậy.

- Thế thì chúng ta đừng phí phạm thời gian nữa hãy ra tay thôi.

Hai bên ra tay tấn công với nhau bằng những chiêu thức lợi hại vô cùng.

Vù vù, những tiếng chưởng phong và chỉ lực đánh ra làm tung tóe đất đá cả một vòm trời đen ngịt.

Trong nháy mắt hai bên đã giao đấu trên hai mươi hiệp vẫn chưa phân thắng bại.

Bỗng nhiên Ngọc Diện Huyền Hồ nhảy tung ra công chiến nhanh như điện xẹt, phát tay áo một cái, đóm sáng lấp lánh bắn về phía Yên Vân Khách Thẩm Cang. Yên Vân Khách nhún chân bay bổng lên cao ba trượng, đóm sáng lấp lánh đó quẹt qua phía dưới theo vòng cung quay lại.

Yên Vân Khách vừa phát phơ hạ xuống, đóm sáng lấp lánh nhanh như cắt phi tới. Yên Vân Khách vội vàng nhảy lùi ra sau vài trượng, quát to một tiếng nói :

- Phương Tiểu Ngọc, người đành phóng xuất nội đơn rồi vậy.

Đinh Hạo nghe nói kinh ngạc, đồn rằng Hồ Tiên đã luyện lâu năm thành kim đơn, con nữ ma đầu này tuy danh hiệu là Huyền Hồ nhưng y là con người, chẳng hay cũng luyện được nội đơn ư...?

Đóm sáng lấp lánh ấy hình như có con mắt vậy, cứ mãi bay lượn rượt theo Yên Vân Khách.

Yên Vân Khách dường như rất sợ hãi vật này, dùng thân pháp nhanh tốc như bóng ma lại một lần nữa lùi ra vài trượng, không dợ đóm sáng ấy bắn tới, hẩn nhanh nhẹn nhảy về chỗ cũ lúc nãy.

Thân hình vừa vững thì vật lóng lánh lại trở về bắn tới.

Yên Vân Khách lại nhún mình nghiêng nghiêng bay bổng ra xa độ ba bốn trượng hơn.

Bây giờ Đinh Hạo nhìn rõ rồi, vật óng ánh ấy buộc liền với sợi dây do Ngọc Diện Huyền Hồ không chế, gần xa, phải trái trên dưới tùy ý điều khiển.

Thân pháp của Yên Vân Khách đã đạt đến cảnh giới huyền không hẩn lê trên mặt đất, lượn xa hai trượng uốn éo cuốn mình lại bay bổng lên cao, thỉnh linh biến không bán thế hai chưởng mãnh liệt đẩy tới, một luồng kinh phong vù vù những tiếng gió như lời đình hướng vào vật óng ánh ấy đụng tới.

Bỗng nghe “Boong” một tiếng nổ vang dữ dội, vật chiếu sáng óng ánh ấy tan thành mảnh vụn rải rác rớt xuống đất bốc lên luồng khói xanh.

Đinh Hạo trông thấy ớn lạnh xương sống, nhủ thâm loại ám khí quá độc ác.

Yên Vân Khách lại phóng mình tới phía trước.

- Hôm nay ta đã mở mắt, lần thứ nhất lãnh giáo Âm Lân Đạn của lão hồ ly người.

Ngọc Diện Huyền Hồ tăng hắng một cái, hai bên lại tiếp tục ác chiến với nhau.

Vài mươi hiệp sau Ngọc Diện Huyền Hồ dần dần xuống thế hạ phong, thủ nhiều hơn công chiêu, xuất thủ đã kém hơn trước nhiều.

Bỗng nhiên Thiên Diện Nhân rút thanh kiếm ra, rảo bước nhảy vào vòng chiến.

Cùng ở lúc này, bốn năm bóng người từ nhiều hướng xuất hiện, một trong số người đó lướt tới trước nói :

- Bằng hữu hai chọi một ư?

Thiên Diện Nhân dừng bước quay đầu lại, thoáng nhìn người đó lạnh lùng cất tiếng nói :

- Té ra là Hà Hán đại hiệp, lâu lắm không gặp.

- Bi thử! Bi thử!

- Các hạ muốn chết thay cho họ Thẩm kia?

- Không dám.

- Vậy mời vào.

Dứt lời gã Thiên Diện Nhân vung kiếm đánh ngang một chiêu bằng mười hỏa hầu.

Hà Hán đại hiệp nhảy lùi tám thước tránh né đường kiếm một cách hiểm nghèo, trường kiếm đã cầm trên tay đôi bên cùng nhau thi thố tuyệt chiêu ác đấu lẫn nhau.

Bên này Ngọc Diện Huyền Hồ dần dần yếu thế, mồ hôi toát ra như tắm.

Thiên Diện Nhân rất rõ tình thế, nên y cần tốc chiến tốc thắng, đánh tới tấp những chiêu liều mạng như vũ bão.

Hà Hán đại hiệp hình như thua Thiên Diện Nhân một bậc, nhưng muốn trong thời gian đôi ba chiêu thức chiến thắng hẳn cũng không phải là chuyện dễ.

Bấy giờ, tình thế Ngọc Diện Huyền Hồ rất là nguy hiểm.

Một tiếng thét dữ dội xen lẫn tiếng rú thảm thiết, Hà Hán đại hiệp chao đảo thụt lùi ra sau thất thanh kêu lên :

- Tử Mẫu kiếm.

“Phịch” một tiếng té ngã ra đất, yết hầu rịn máu. Thiên Diện Nhân tiến tới hai bước từ yết hầu cầu Hà Hán đại hiệp rút ra một đoạn kiếm dài độ ba tấc, rồi xoay người nhảy về phía Yên Vân Khách.

Thiên Diện Nhân ra tay tiếp chiến, tình thế lập tức đổi thay.

11. Tái Xuất

Yên Vân Khách Thẩm Cang lập tức lúng túng, từng bước thụt lùi ra sau.

Hai tên hán tử áo đen, vung kiếm nhảy vào vòng chiến...

Ngọc Diện Huyền Hồ nghiêng người hướng hai tên áo đen vẩy một cái “Oa! Oa!” Hai tiếng thảm thiết, hai tên thủ hạ Yên Vân Khách chưa xuất chiêu thì ngã lăn xuống đất mà chết, còn mấy người kia bị trấn áp không dám xông vào.

Ngọc Diện Huyền Hồ chẳng thềm đếm xỉa tới họ lập tức trở lại cùng Thiên Diện Nhân liên thủ tập kích Yên Vân Khách.

Dù Yên Vân Khách công lực cao cường đến đâu đi nữa, cũng khó mà địch lại Lương Ma hợp công.

Một tiếng rống dữ dội, bả vai Yên Vân Khách đã rướm máu chao đảo lùi ra sau bốn bước.

Lương ma chưa vội hạ thủ ngay, thủ thế vây Yên Vân Khách.

Ngọc Diện Huyền Hồ nham hiểm nói :

- Họ Thẩm kia, người muốn chết bằng cách nào?

Yên Vân Khách không tỏ vẻ gì sợ hãi, trầm giọng nói.

- Tùy ý!

Thiên Diện Nhân tiếp lời nói :

- Nghe nói người được tôn xưng giàu nhất xứ Lạc Dương, trang viện lớn thê thiếp rất đông?

- Ai nói lão phu thê thiếp nhiều?

- Điều đó không hề gì, có tiền dễ nói chuyện...

- Ý người thế nào?

- Tại hạ cả đời phiêu bạt giang hồ rất muốn hưởng lạc tuổi già.

Yên Vân Khách rùng mình nói :

- Người muốn chiếm đoạt tài sản lão phu?

Thiên Diện Nhân cười lạnh lùng nói :

- Sau khi người về trời, một gia tài kếp xù không ai hưởng thụ há không tàn hại của trời ư, tục ngữ nói rằng: “Tiền tài vô chủ, thiên y thuộc ai” câu ấy người thấy thế nào?

Ngọc Diện Huyền Hồ cười mỉa mai nói :

- Anh lo xa điều này rất hay.

Thiên Diện Nhân đắc ý cười nói :

- Em gái cưng, chúng ta có phước cùng hưởng.

Ngọc Diện Huyền Hồ lạnh lùng nói :

- Ta không dám hưởng vậy.

- Tại sao?

- Mụ ni cô ấy để cho người yên hưởng ư?

Thiên Diện Nhân cụt hứng nói :

- Em gái cưng, người đưa mấy đứa nhỏ đó lên đường trước, thế nào?

- Được.

Ngọc Diện Huyền Hồ xoay người nhảy tới hướng mấy tên thủ hạ của Yến Vân Khách đang hoảng hốt đứng phỗng tại đó, họ thấy tình thế không ổn xoay người co chân định chạy, nhưng võ sĩ như hạng đó làm gì chạy khỏi được ác thủ của nữ ma này, liên tiếp vài tiếng rú thảm thiết, người chạy xa nhất cũng không qua năm trượng đều ngã lăn ra đất.

Yến Vân Khách gầm lên một tiếng dữ dội, quơ chưởng mãnh liệt tấn công Thiên Diện Nhân một chưởng đánh hết sức liều mạng này làm cho Thiên Diện Nhân thụt lùi hai bước.

Ngọc Diện Huyền Hồ đã phi thân quay trở lại, từ phía sau lưng Yến Vân Khách đánh tới một chưởng.

Một tiếng “Ừ” vang lên, thân người Yến Vân Khách loạn choạng nghiêng tới đảo lui, khoe miệng rớm máu.

Thiên Diện Nhân hướng về phía Ngọc Diện Huyền Hồ nói :

- Em gái cưng, ta không sợ tên Lãnh Diện thần ni đó.

- Tại sao?

- Bằng thuật dị dung của ta, thêm vào ẩn tích không ai biết được.

- Người ta thì không biết, còn ta... dù người có trở thành tro ta cũng nhận ra.

Thiên Diện Nhân bằng giọng nói hiểm độc :

- Vậy thì xin lỗi nha.

- Ôi cha! Người... người...

Ngọc Diện Huyền Hồ hai tay ôm ngực, mặt ngọc co rút, hai mắt trợn tròn, máu tươi lấm tẩm từ các kẽ ngón tay chảy ra, thân hình loạn choạng liên tếp quỵ xuống.

Thiên Diện Nhân ung dung tiến tới một bước, lật ngửa thân mụ nhặt lại mũi kiếm đâm từ sau lưng xuyên qua trái tim, bỏ vào túi kiếm trên lưng, sau đó dùng kiếm trở Yến Vân Khách nói :

- Thấm huynh, đừng trách ta thủ đoạn độc ác, ta sẽ cho người một nhát kiếm chết nhanh, để người khỏi đau đớn, nhưng phải cho ta mượn da đầu da mặt người dùng một phen, ngày mai thành Lạc Dương vẫn có một tên Thấm Bá Vạn, hà hà...

Yến Vân Khách như điên như cuồng nói :

- Thiên Diện Nhân, trời không dung thứ người đâu.

Thiên Diện Nhân cười lạnh lùng nói :

- Thôi, người cứ đến thành Diêm Đô thưa với Diêm Vương phủ đi.

Bỗng nhiên!

Một bóng đen xuất hiện phía sau lưng Thiên Diện Nhân khoảng cách tay có thể với tới, một cách lặng lặng như bóng ma hiện hình, hình như hắc vốn đứng tại đó từ lâu.

Trên gương mặt Yến Vân Khách chợt hiện vẻ hoảng sợ cực độ, từng bước một lui ra sau...

Thiên Diện Nhân vừa vùng kiếm trong tay, thì bỗng người đó phát ra âm thanh lạnh như băng tuyết :

- Đứng yên!

Thiên Diện Nhân cả kinh, nhanh như điện xẹt quay người lại, cánh tay cầm kiếm chịu một đòn nặng không còn sức cầm nổi thanh kiếm, “Keng” một tiếng đánh rơi xuống đất, sự kiện thế này, bình sinh y chưa từng gặp phải, không khỏi kinh tâm táng đởm, thụt nhanh tuốt ra sau tám thước, lúc đó mới nhìn rõ đằng phía trước mặt là một trung niên tú sĩ hắc y mặt lạnh như tiền.

- Các hạ cao nhân từ phương nào đến?

Tú sĩ hắc y bằng giọng nói lạnh như băng tuyết :

- Xem hành vi mi, nhân tánh đã mất hẳn, lưu lại chỉ tổ làm hại võ lâm.

Thiên Diện Nhân rùng mình lùi lại một bước, gằm hét :

- Người là ai?

- Hắc Nho!

- Hắc... Nho?

- Thiên Diện Nhân hồn phi phách tán, toan định đào tẩu, nhưng hai bắp chân cứng đờ không thể điều khiển, cả nửa bước cũng chẳng lết nổi, gương mặt hắc co rút biến dạng. Hắc Nho phất tay một luồng chưởng phong cuốn tới như vũ bão, Thiên Diện Nhân rú lên nửa tiếng há miệng phun ra một bùm máu té ngã ra sau.

Mặt mày Yến Vân Khách tái mét không còn chút máu, cặp mắt hãi hùng, há miệng cứng đờ nói :

- Các hạ... thật... thật là Hắc Nho ư?

- Đúng vậy!

- Các hạ... năm xưa... không chết ư?

- Hắc Nho há dễ dàng chết dưới tay bọn người ư?

- Các hạ... các hạ...

- Năm xưa, giờ này, tại nơi đây, hàng ngàn người liên thủ luân phiên tấn công, Thẩm Cang người có phần?

Yến Vân Khách cúi đầu một hồi rồi ngược lên giọng khàn khàn nói :

- Các hạ cứ việc ra tay, họ Thẩm này chấp nhận, không ân hận vậy.

- Người, hai năm về trước, từng cứu sống một thiếu niên ở trong bụi rậm nằm trong khu vực Vọng Nguyệt bảo phải không?

Yến Vân Khách ngạc nhiên giây lát, rồi nói :

- Đúng vậy.

- Vì sự kiện này, đêm nay bốn nho tha cho người một phen, người cứ đi thôi.

Yến Vân Khách kinh ngạc không ít, giọng nói run run :

- Tại... sao vậy?

- Thiếu niên ấy có liên hệ với bốn Nho.

- A, nhưng các hạ giết chết Thiên Diện Nhân coi như là cứu sống một mạng Thảm Càng này vậy.
- Đừng nói việc khác nữa, lập tức đi ngay, rời khỏi Lạc Dương xa chạy cao bay, đừng để bốn Nho gặp lại lần nữa.

Yến Vân Khách chăm chú nhìn nhân vật thần bí thường hay khủng bố tinh thần mọi người này một lần cuối, rồi lạng thân chạy mất dạng trong đêm tối đen ngịt. Cổ Linh lại trở về không khí tĩnh lặng chỉ thêm vài xác chết.

Đinh Hạo cảm thấy đau thương vô cùng, hắn không nên đối xử thế này với ân nhân cứu mạng, nhưng thân mang sứ mệnh, hắn không còn cách nào khác hơn, làm như vậy cũng có chút vi phạm sứ mệnh rồi vậy.

Bây giờ trống điểm canh ba, xa xa nhìn thấy thành Lạc Dương, đèn đuốc lấp lánh, giờ này về thành tìm khách điểm rất là bất tiện, đành phải ở lại đây qua đêm.

Hắn tìm một nơi tương đối sạch sẽ, cải dạng trở lại bộ mặt thật của mình rồi xếp bằng ngồi xuống, lặng lẳng điều tức.

Bình minh ló dạng, hắn phi thân xuống Mang Sơn vào một tiểu điểm ở ngoại thành nghỉ ngơi chợt nhớ kiểu cách ăn mặc của mình nếu phải bộ hành thật không tương xứng với một thư sinh, nên tìm một con ngựa mới phải.

Nghĩ thế hắn gọi bọn tiểu nhị sang và nói :

- Tiểu nhị ca, chợ buôn ngựa ở đâu?
- Công tử cần ngựa cỡi?
- Không sai.
- Công tử khó tìm được ngựa khỏe trong chợ, tôi giới thiệu người đến một nơi này.
- Ở đâu?
- Ra khỏi điểm quẹo qua hướng Tây bắc đi chừng năm dặm đường sẽ có một đại trại chăn nuôi, chắc có thể tìm con ngựa như ý.
- Đa tạ người đã chỉ điểm cho ta.
- Chẳng dám!

Đinh Hạo thanh toán tiền bạc, đi khỏi tiểu điểm theo chỉ dẫn của tiểu nhị, hướng Tây bắc đi tới, càng đi càng quang đãng hơn, chẳng bao lâu, phía trước xuất hiện một chuồng ngựa, xung quanh có hàng gỗ vây lại.

Đinh Hạo rảo bước tiến tới, chỉ nghe tiếng ngựa la hí inh ỏi, vang trời, nhảy lộn lạo, cửa chuồng khép hờ nhưng không thấy người.

Đinh Hạo đẩy cửa vào thẳng, những người đó lo chăm sóc lừa ngựa không ai thèm để ý đến hắn, không sao hơn đành tiến thẳng về phía có phòng xá.

Một trung niên áo đen hai tay chống nạnh, đứng trước nhà, mặt mày có vẻ sầu khổ.

Đinh Hạo bước tới chấp tay nói :

- Chào ông quản sự.
- Trung niên áo đen xoay người nhìn Đinh Hạo, lạnh lùng nói :
- Có chi chỉ giáo?
- Tại hạ muốn mua con ngựa để cưỡi.
- Mua ngựa chẳng?
- Vâng.

- Bằng hữu thích con nào, cứ đặt đi tự nhiên.

Đinh Hạo ngạc nhiên nói :

- Thế này là sao?

Trung niên hắc y cau mày nói :

- Trại ngựa sắp kết thúc rồi, nếu bằng hữu cần thì biểu cho một con.

- Tại sao thế này?

- Lệnh của chủ nhân.

- Quý chủ nhân là ai?

- Kìa ông lão vừa về tới đó.

Đinh Hạo xoay người thấy một kỵ mã ngựa phi nhanh nước đại bay tới, chớp mắt đã chạy đến nơi, gã trung niên vội vàng tiến lên tiếp lấy dây cương ngựa, đó là một ông lão râu tóc bạc phơ, mình mặc áo màu lam, đầu đội khăn thêu kiểu cách viên ngoại cũng cùng một màu lam có điểm bông lấm tấm lư thưa.

Ông lão lướt mắt nhìn Đinh Hạo nói :

- Vị này là ai?

Hán tử trung niên vội cúi người đáp :

- Đến mua ngựa đấy.

- Để hãn tự chọn một con và biểu cả yên ngựa cho hãn.

- Vâng.

Đinh Hạo xem nét mặt mày, càng nhìn càng thấy quen, chợt hãn nhớ ngay đối phương chính là Yên Vân Khách Thẩm Cang, vị ân nhân cứu mạng của mình, chỉ vì một câu nói đem qua cầu mình đã làm sụp đổ sự nghiệp cơ sở ở thành Lạc Dương của hãn, xem tình hình là biết hãn chuẩn bị cao chạy xa bay. Trong thâm tâm Đinh Hạo xúc động mãnh liệt, nhưng qua sự giáo huấn hun đúc của sư phụ cả hai năm ròng, hãn đã học thành dấu tâm tư hỷ nộ, không để biểu lộ ra bên ngoài sắc nét những tình cảm êm dịu nhẹ nhàng. Hãn nhanh chóng đưa ra một quyết định.

Yên Vân Khách chẳng hề nhận ra Đinh Hạo, do hai năm về trước lão cứu sống Đinh Hạo là vào lúc ban đêm, vả lại trong hình thù rất lôi thôi nửa sống, nửa chết, bây giờ hãn là một thư sinh anh tuấn lịch sự, dù nói thế nào đi nữa Thẩm Cang cũng không nhận ra được.

- Ngô quân sự, kiểm điểm lừa ngựa xong, lập tức vào trang viện, về tiền bạc không cần thiết nữa.

- Vâng, vì sao chủ nhân hấp tấp thiên chuyển, làm hỏng cả quá bán sự nghiệp cơ đồ kếp xù này...

- Sự việc cấp bách đến nơi, không được chậm trễ, còn phải vào thành xem coi tình hình kết thúc hăng vải ra sao, nơi đây hoàn toàn giao cho người xử lý, Ngô quân sự, ta làm nhọc người nhiều quá.

- Chủ nhân chớ nói thế, bổn phận của tôi phải làm tròn, nhưng mà... hỡi ơi.

Đinh Hạo lòng đau như cắt, tiến lên chấp tay nói :

- Viên ngoại quý tánh?

Yên Vân Khách cau mày nói :

- Lão phu họ Thẩm, các hạ cứ tự nhiên chọn ngựa nha, xin thông cảm lão không thể tiếp nhiều.

Đinh Hạo lập tức nói trắng ra :

- Tôn hiệu tiền bối có phải là Yên Vân Khách!

Yên Vân Khách tái mặt nói :

- Lão phu có mắt không có trông, các hạ là người võ lâm?
- Hậu tiến học mọn.
- Danh xưng thế nào?
- Một số đồng đạo gọi hậu học này là Toan Tú Tài (Toan tức là chưa vậy, ý ở đây nói là người tú tài nghèo).
- Toan Tú Tài? Theo lão thì các hạ chẳng nghèo.
- Mọi người đều gọi hậu học là thế, đành phải theo vậy.
- Lượng thứ cho lão bận việc, xin chọn ngựa thôi.
- Hậu học xin thỉnh giáo một điều.

Yến Vân Khách lại biến sắc nói :

- Thỉnh giáo thì không dám, có điều các hạ cứ hỏi?
- Trại ngựa tốt như thế này, vì sao phải kết thúc?
- Điều... điều này là việc tư của ta, không thể phụng cáo.
- Theo hậu học phán đoán, chắc người gặp phải việc chi khó giải...

Sắc mặt Yến Vân Khách bưng bưng thay đổi nói :

- Mục đích các hạ đến đây chẳng phải mua ngựa?

Đinh Hạo cười nhạt nói :

- Sự thật hậu học đến đây là để mua ngựa, nhưng bỗng thấy tình huống lạ lùng này không khỏi thắc mắc hỏi thăm vài câu.
- Thế thì các hạ theo thể lệ thủ hạ Ngô quần sư đi chọn ngựa, lão thật không có thời gian hầu chuyện cùng các hạ.
- Bận rộn cho thiên chuyển chẳng?
- Các hạ nói sao?
- Hậu học có chứng bệnh khi thắc mắc việc gì phải cho ra lẽ, xin thông cảm.

Ngô quần sư nóng lòng sốt ruột, lớn tiếng nói :

- Bằng hữu, người đến mua ngựa hay là đến kiếm chuyện?

Đinh Hạo thản nhiên nói :

- Quần sư chó nóng ruột.

Yến Vân Khách phát tay cản Ngô quần sư, trầm giọng hỏi Đinh Hạo :

- Các hạ thẳng thắn cho biết mục đích đến đây.
- Hậu học muốn hiểu rõ nguyên do lại thiên chuyển?
- Không thể phụng cáo.
- Hậu học thay mặt lão nói rõ căn nguyên thiên chuyển của lão được chẳng?

Yến Vân Khách chòng chọc nhìn Đinh Hạo giọng nói run run :

- Cứ nói?
- Dựa vào tiếng tăm và võ công của lão, nếu không đụng phải việc phi thường hoặc gặp phải kẻ địch khác thường thì lão không dễ dàng gì bỏ hết cơ đồ đại nghiệp hấp tấp lánh nạn, có đúng vậy không?

Yến Vân Khách cười nhạt nói :

- Đây là phán xét theo thường tình, lão phu tin rằng các hạ biết được...

Đinh Hạo mỉm cười, ngắt lời đối phương nói :

- Thật trùng hợp, hậu học đêm qua ngẫu nhiên đi qua Mang Sơn...

Nói đến đây, bỗng nhiên hắn dừng lại.

Yến Vân Khách mặt mày tái mét, theo bản năng tự nhiên thụt lùi ra sau hai bước, xúc động nói :

- Các hạ nhìn thấy những gì?

- Nhìn thấy cảnh giết người đổ máu.

- A!

- Đồng thời cũng trông thấy một vị võ lâm quái kiệt.

- Ai?

- Hắc Nho!

Hai chữ Hắc Nho vừa thốt khỏi miệng, gã Ngô quân sự thất thanh kêu lên một tiếng, mặt mày tái mét không còn chút máu, đưa mắt nhìn thư sinh áo lam tự xưng Toan Tú Tài kia. Mồ hôi Yến Vân Khách toát ra trên trán to bằng hạt đậu, kinh hãi chăm chăm nhìn Đinh Hạo, hồi lâu nói :

- Đêm qua các hạ có mặt tại hiện trường?

- Đúng vậy.

- Tất cả mọi việc đều trông thấy tường tận?

- Không sai.

- Cuối cùng không bị Hắc Nho phát hiện?

- Hậu học cũng không đến nỗi như vậy.

Yến Vân Khách quá kinh ngạc, chẳng lẽ thiếu niên thư sinh độ hai mươi tuổi này lại có công lực không thể tưởng tượng ư, cả nhân vật như Hắc Nho mà trong giới võ lâm phải kinh sợ như quỷ thần mà hắn không xem ra gì.

- Các hạ phán đoán tên Hắc Nho đó là thật hay giả?

- Lão nói sao?

- Sự kiện Mang Sơn năm xưa, nhiều vị chưởng quân cao thủ tại hiện trường, nghiệm chứng Hắc Nho đã trọng thương mà chết.

- Các hạ cũng có mặt lúc đó?

Yến Vân Khách rùng mình nói :

- Quả thật lão phu có mặt lúc đó.

- Nghe nói, sau đó quét dọn hiện trường thì mất đi thể xác Hắc Nho?

Yến Vân Khách toát mồ hôi, giọng run run nói :

- Đúng vậy, nhưng lúc đó một số người phán đoán thi hài Hắc Nho được môn hạ hoặc bạn bè hắn lặng lẽ mang đi.

- Nếu vậy, học hậu bố cáo các hạ rằng Hắc Nho chưa chết.

- Cho đến hai mươi năm sau, hôm nay y mới xuất hiện?

- Vậy thì chẳng hiểu được y rồi.

- Lai lịch thật sự của các hạ là thế nào?

- Danh xưng hậu học là Toan Tú Tài, ngoài ra không thể nói gì khác hơn.

- Mục đích đến đây của các hạ?

- Mua ngựa.

- Có thật là như vậy chăng?

- Gặp phải lão là việc ngẫu nhiên.

- Các hạ có điều chi chỉ giáo ư?

Đinh Hạo trầm ngâm một hồi nói :

- Các hạ cứ an tâm định cư chẳng sao, không cần nghĩ đến việc chạy trốn làm gì.

Yên Vân Khách lại xúc động nói :

- Các hạ... nói thế là sao?

Đinh Hạo nghiêm nét mặt nói :

- Hậu học bảo đảm Hắc Nho không đến tìm lão.

12. Ân Oán Phân Minh

Yên Vân Khách dùng cặp mắt hoài nghi nhìn Đinh Hạo nói :

- Các hạ lấy gì làm bằng chứng?

Nhân cách của võ sĩ?

- Sao, nhân cách của võ sĩ?

- Đúng vậy.

- Bảo lão phu dùng tính mạng tài sản đánh một ván bài?

Đinh Hạo lạnh lùng nói :

- Câu nói của lão hoài nghi nhân cách của hậu học, đương nhiên chúng ta lần đầu tiên mới gặp nhau chưa hề quen biết, vả lại hậu học không có tiếng tăm địa vị chốn giang hồ, thật khó có người tin tưởng, tâm lý ai cũng đều nghi thế, cho dù bản thân của hậu học đây cũng sẽ có những tư tưởng như lão.

Vừa nói hần vừa liếc mắt quan sát chung quanh, bỗng nhiên hần nhìn thấy một tấm bia đá dựng ở một góc trang viên bèn chợt nảy ra một kế, chậm chậm rút kiếm ra...

Yên Vân Khách và tên quản sự chẳng hiểu Đinh Hạo rút kiếm ra làm gì, hai người liền lập thế phòng bị.

Đinh Hạo vận công tụ vào thân kiếm, mũi kiếm trở vào bia đá cách xa hần độ tám thước, một luồng kiếm khí óng ánh bắn ra như điện xẹt, chỉ thấy kiếm khí vút quét quơ trên mặt tấm bia đá làm tung tóe đá vụn tung lên cao, đường kiếm khí lướt qua trên bia đá lập tức hiện ra ba chữ lớn Toan Tú Tài, nét bút rồng bay phượng múa, lổm vào ba phân.

Yên Vân Khách trợn mồm há mắt còn Ngô quản sự thì thất kinh đứng sững.

Khoảng cách tám thước dùng kiếm khí lướt qua khắc chữ mà nét chữ đẹp đều thứ công lực như đạt tới cảnh giới ý động thương địch theo sự mong muốn của mình, nếu không được đích thân nhìn thì làm gì tin nổi có thứ võ công như vậy.

Đinh Hạo tra kiếm vào bao cười lạnh nói :

- Nếu Hắc Nho quang lâm, các hạ đưa tấm bia này, có thể đảm bảo vô sự.

Bây giờ sự hoài nghi của Yên Vân Khách đã thay đổi, chỉ một thủ pháp dùng kiếm khí lượng không khắc chữ này đủ để chứng minh Toan Tú Tài là một nhân vật không thể tưởng tượng nổi, song lão vẫn còn thắc mắc, hai bên bình sinh chưa hề quen biết, làm gì hắn phải quan tâm đến việc này, lão bèn buột miệng nói :

- Các hạ tại sao lại cứu giúp lão trượng phu vậy?
- Vì một câu nói của lão?
- Câu nói gì vậy?
- Biểu ngựa lại biểu cả yên ngựa.
- Lão phu muốn sang nhượng lại cả trang trại ngựa này với giá rẻ mạt, không thiết tha gì một con ngựa.
- Như vậy đủ để chứng minh tư cách làm người của các hạ là trọng nghĩa khinh lợi.
- Quá khen vậy, các hạ có thể lưu lại tham quan tệt xá...
- Thưa lão, hậu học có việc cần đi gấp.

Yên Vân Khách suy nghĩ một hồi, trở vào con ngựa mình đang cưỡi đến nói :

- Lão phu xin biểu con ngựa này cho các hạ.

Đinh Hạo ngạc nhiên không kém, thấy con ngựa toàn thân đen bóng, không một sợi lông tạp, bốn móng chân ngựa như bốn chum đồng, thật là chàng tuấn mã, thêm vào yên ngựa đỏ chói, trông càng thấy siêu phàm.

- Quân tử không chiếm lấy sở thích của người khác, hậu học chỉ cần lấy một con ngựa để đỡ bước thôi.
- Đây là lão phu thành tâm biểu tặng, xin các hạ chớ nên khước từ.
- Vậy hậu học xin thành tâm cảm tạ.
- Một con ngựa đáng giá là bao, các hạ nghĩa khí can trường tiếp tay giúp lão, khỏi phải tan gia bại sản, ân tình này khôn kể xiết.
- Không dám, may mắn hội ngộ, đây là chúng ta có duyên vậy.
- Lão phu rất mong các hạ một ngày nào đó quang lâm tệt xá ở chơi ít lâu.
- Tại hạ nếu có cơ hội sẽ đến thăm lão.

Yên Vân Khách đích thân dắt ngựa sang, giao dây cương ngựa tận tay Đinh Hạo, hắn tiếp lấy ngựa sau đó một lần nữa chấp tay cảm tạ rồi từ biệt, lên ngựa phi chạy khuất dạng.

Người như ngọc, ngựa như rồng, trên đường đi người bộ hành khen ngợi inh ỏi.

Đinh Hạo cho ngựa chạy về hướng Nhữ Châu.

Mặt trời đứng bóng ngày hôm sau, vào đến thành Nhữ Châu, Đinh Hạo vội vàng dùng cơm thuê phòng xá xong lại lên ngựa phi thẳng đến Quan Đế miếu.

Thiện nam tín nữ qua lại trên lộ đông đúc, chứng tỏ rằng hương khói tại Quan Đế miếu quả nhiên rất phồn thịnh.

Đi đến trước miếu, thấy sân trước sân trước đông như hội, nơi thì bán hàng ăn uống, nơi thì bán giấy tiền giấy bạc, nơi thì bói toán, xem tướng, giải xăm, trò xiếc, toàn thứ trò chơi giang hồ, không thiếu một thứ nào cả.

Đinh Hạo sang bên trái sân miếu, có chỗ chuyên để gửi ngựa, hắn gửi ngựa xong xuôi, chen vào đám đông, đảo mắt ngắm nhìn chung quanh, bỗng một tấm biển quảng cáo lọt vào mắt hắn Bán Bán Tẩu thần...

Đinh Hạo khẩn khởi tinh thần, một bộ sạp giăng trên bày bàn gỗ trắng, trên bàn có một lư hương nhỏ,... bốc khói phất phơ bay lên cao. Hai bên phải trái có giấy, bút, mực, ống xăm, phía sau bàn có một ông lão tóc bạc, mình mặc áo dài vàng trên đỉnh đầu thắt búi tóc, phía trước bàn có vài ghế mây dành cho khách đến xem quẻ cầu xăm ngồi vậy.

Đinh Hạo chậm rãi bước tới ngồi trên ghế mây ấy, Bán Bán Tẩu đưa mắt nhìn Đinh Hạo nói :

- Công tử muốn xem bói hoặc coi tướng?
- Coi bói.
- Hỏi việc chi?
- Tìm người.

Bán Bán Tẩu “A” một tiếng, trải một mảnh giấy ra, cầm bút loan viết một hồi trên giấy, đoạn bấm ngón tay lăm bấm niệm trong miệng kỷ mậu nhâm thân đinh quý sau đó ngẩng đầu lên nói :

- Người muốn tìm đó là bạn hoặc người thân?
- Không thân, không bạn đó là một người chưa từng quen biết.
- À! Đáng người ấy thế nào?

Đinh Hạo không khỏi tức cười bèn không muốn lòng vòng bèn nói thẳng :

- Người mà tại hạ muốn tìm tên là Trúc Lâm Khách!

Bán Bán Tẩu thất kinh, chăm chú nhìn Đinh Hạo một hồi, rồi cúi đầu bấm tay tính toán một lúc bỗng vỗ vào bàn một cái, trầm giọng nói :

- Theo quẻ bói lúc này, người này khó tìm gặp.
- Xin thầy xem lần nữa thế nào, đáng lẽ phải tìm gặp vậy.
- Lão phu xem rất chính xác, không sai chút nào, bảo tìm không được thì tìm không được.
- Tại hạ không tiếc giá cả, nhất định tìm cho ra người này.
- Lão phu căn cứ quẻ bói mà nói, ngoài ra không còn khả năng nào khác.
- Tiên sinh cứ thành thật, xin cho biết tung tích Trúc Lâm Khách.
- Công tử làm thế nào biết được lão phu biết tung tích của người mà công tử cần tìm?
- Toàn Tri Tử giới thiệu tại hạ đến cầu tiên sinh chỉ điểm.

Bán Bán Tẩu biến sắc nói :

- Toàn Tri Tử là ai?
- Là bạn già của tiên sinh chứ còn ai nữa.

Bán Bán Tẩu nhìn Đinh Hạo hồi lâu, mới phán :

- Muốn tìm người đi mười dặm về hướng Đông.
- Tiền coi bói bao nhiêu?
- Năm lạng bạc.
- Rẻ thật! Rẻ thật!

Dứt lời hất bỏ một lạng vàng lên bàn, đứng dậy bỏ đi.

Bán Bán Tẩu hô to :

- Hãy khoan đi đã, phải thổi lại, một nửa đủ rồi.

Đinh Hạo xoay đầu cười nói :

- Một nửa một nửa, tại hạ còn phải trở lại nữa.

Bán Bán Tẩu trợn to đôi mắt há miệng không nói lời nào.

Đinh Hạo rảo bước bỏ đi, rảo đi một vòng quanh đám đông rồi trở lại trước bàn, ngồi trên ghế mây.

- Tiên sinh, tại hạ xin hỏi nửa nữa.

Bán Bán Tàu cười ha ha nói :

- Tốt lắm, công tử muốn hỏi một nửa việc gì?

- Sau khi đi mười dặm về hướng Đông rồi phải thế nào nữa?

- Công tử tìm Trúc Lâm Khách có việc gì?

- Không có chi cả, chỉ hỏi vài lời mà thôi.

- Danh xưng công tử thế nào?

- Người ta gọi tôi là Toan Tú Tài mới ra khỏi lều tranh, chắc tiên sinh chưa từng nghe nói tên này.

- Hừ! Quả thật chưa bao giờ nghe nói.

- Điều này không quan hệ gì cả, bây giờ xin tiên sinh thành thật cho biết tung tích của Trúc Lâm Khách.

- Công tử muốn xem quẻ hay là...

- Tại hạ muốn tìm người thôi.

- Đi mười dặm về hướng Đông.

- Sau đó thế nào?

- Sau đó là việc riêng của công tử, không liên quan gì đến lão.

- Mười dặm không tìm gặp người thì sao?

- Nếu như vậy lão phu bói toán không linh ứng, lão sẽ dẹp bỏ chiêu bài này vậy.

- Tốt lắm, lời nói là danh dự, xin hẹn gặp lại sau.

Đinh Hạo ngồi bật dậy chấp tay từ già lão, bước sang cạnh sân ngựa, toan nhảy lên ngựa mà đi, bỗng có một ông lão ăn mặc nhà nho mỉm cười đi về hướng hắn. Lão nho sĩ này niên kỷ độ năm mươi, mặc áo dài xanh rách nát bẩn thỉu, rất là chướng mắt khó xem, ra về... thôi.

Lão nho sĩ hướng về Đinh Hạo chấp tay nói :

- Chào huynh đài...

Đinh Hạo ngạc nhiên nói :

- Các hạ có lời chi chỉ giáo?

Hai bên bĩ thử thì văn một nhà, đồng khí đồng môn có duyên gặp nhau nào dám giấu lời..

- A! Tiểu đệ sẵn sàng nghe dạy.

- Tại hạ tuổi tác lớn hơn, ta gọi người một tiếng lão đệ đệ, lúc này gặp tiểu huynh đệ coi bói xem tướng chẳng biết có việc chi thắc mắc hãy cho lão huynh biết đừng xem ta có giúp gì được cho chăng?

Đinh Hạo động lòng nhủ thầm:

- “Đây là lão nho sĩ phiêu bạt hoặc là cao thủ thâm tàng bất lộ (dấu nghề) nghe lão nói chắc có điều chi hay lạ”

Nghĩ thế hắn vội chấp tay nói :

- Huynh đài nói phải, không biết ngài giúp đệ thế nào?

- Tiểu huynh muốn tìm người?

- Đúng vậy.

- Người đó là Trúc Lâm Khách phải không?

- Không sai, huynh đài quả là người hữu ý.
- Đừng lao nhọc tìm người làm gì nữa.
- Tại sao?
- Gã thầy bói giang hồ kia đã gỡ băng xa chạy cao bay rồi.
- Đinh Hạo rung mình, nếu quả thật thế này thì mình đã bị Bán Bán Tẩu lừa rồi vậy, hắn liền buộc ngựa vào cột vôi vãi chen người vào đám đông phóng mắt nhìn xem quả nhiên Bán Bán Tẩu mất dạng chỉ còn lại cái bàn gỗ và hai cái ghế mây, trên mặt bàn có viết một hàng chữ bằng mực đen :
 “Tự biết bói toán không linh ứng, dẹp băng đi vậy”.
- Đinh Hạo liền nộ khí xung thiên, tên Bán Bán Tẩu kia quả là độc ác, dám trêu chọc phá mình như thế, nếu tìm chẳng ra Trúc Lâm khách thì thân thể của mình xem như mù tịt, di chúc mẫu thân bảo phải tìm cho ra Trúc Lâm khách.
- Ta và người hữu duyên tương phùng, gặp nhau thấy hợp, tiểu huynh đệ có bằng lòng cùng ta kết bạn thâm giao không?
- Tứ hải giai huynh đệ, có chi không bằng lòng.
- Lão đệ đi Vương Ốc ngay bây giờ ư?
- Đúng vậy, tiểu đệ phải tức tốc khởi hành.
- Không nán lại uống vài ly được ư?
- Hẹn khi khác vậy!
- Vậy thì chúng ta gặp lại nhau sau. Đinh Hạo chấp tay từ biệt Kha Nhất Nghiêu liền cưỡi ngựa chạy một mạch thật nhanh.
- Lão nho sĩ Kha Nhất Nghiêu lắc đầu thở dài, lẩm bẩm nói :
- Đúng là hắn không lầm rồi, A! Bây giờ phải làm thế nào đây?
- Lại nói đến Đinh Hạo ngựa chạy nước đại một hơi trong nháy mắt đã đến thành Nhữ Châu đi vào một tiểu điểm ở đầu đường nghỉ ngơi, dặn dò tiểu nhị cho ngựa ăn uống kỹ lưỡng.
- Hắn đang ngồi ăn uống trong điểm, bỗng tiếng chuông leng keng vang lên, theo bản năng tự nhiên hắn ngẩng đầu lên xem hai con tuấn mã chạy lướt qua tiểu điểm, trước ngực người cưỡi ngựa rõ ràng có đeo một huy hiệu hình mặt trăng, hắn bỗng nghĩ ra điều gì, bèn gọi tiểu nhị sang nói :
- Ta đi chốc lát về ngay, đừng dẹp bàn.
- Dứt lời, hắn hấp tấp ra khỏi khách điểm rượt theo đến chỗ vắng vẻ không người, hắn bay lượn căn ở phía trước kỵ mã hét lớn nói :
- Đứng lại.
- Hai kỵ mã thỉnh linh đứng lại, một thiếu niên trong hai kỵ mã cầm phần nói :
- Làm gì thế?
- Đinh Hạo thấy hai người này không phải ai xa lạ, người vừa nói là một tên võ sĩ tam cấp trong Vọng Nguyệt bảo, còn một tên trung niên kia chính là tên Lang Nhân Châu Phú quản sự nội vụ trong Vọng Nguyệt bảo.
- Hai vị còn nhận ra tại hạ chăng?
- Tên Lang Nhân Châu Phú trợn mắt nhìn Đinh Hạo bỗng nhiên biến sắc :
- Té ra là người, tiểu tử người còn sống ư?
- Đinh Hạo cười hà hà nói :
- Khá lắm, chúng bay còn nhớ ta mà.

Tên võ sĩ tam cấp kia nhảy xuống ngựa vùng kiếm nói :

- Thừa quân sự, để thuộc hạ đưa hần về trời vậy, kéo hần làm cản trở sự việc của chúng ta.

Dứt lời hần chém vào người Đinh Hạo bằng một thân pháp nhanh nhẹn Đinh Hạo đã né đường kiếm của hần một cách dễ dàng.

Gã võ sĩ tam cấp kinh ngạc chẳng ít, không ngờ là có một thân pháp nhanh nhẹn đến thế.

Gã Lang Nhân Châu Phú đang ngồi trên ngựa cung thất kinh sửng sốt, nhủ thầm: Tại sao tiểu tử này chưa chết? Mà lại học được một thân võ công khá như vậy?

Nghĩ thế y cũng vội vàng tung người nhảy xuống ngựa tiến về Đinh Hạo nói :

- Họ Đinh kia, khá lắm, hai năm không gặp người ta tưởng người đã chết từ lâu, nào ngờ hôm nay gặp lại tại đây, bây giờ người muốn gì?

- Lấy đầu hai đứa bay.

Lang Nhân Châu Phú cảm phần hết :

- Tiểu tử người muốn hết sống ư?

Dứt lời hai tay vùng tới vù vù những tiếng kinh phong ghê rợn. Đinh Hạo nhanh nhẹn lượn thân qua một bên, tay phải phát tới luồng gió lạnh như băng tuyết thẳng vào mặt Lang Nhân Châu Phú một cách nhanh nhẹn. Châu Phú cả kinh nhảy lùi ra sau bảy tám thước. Hần chưa kịp lập tấn vững vàng thì Đinh Hạo thân pháp nhanh như bóng ma hồn quỷ theo bám sát bầu chặt vào tay Châu Phú một cách dễ dàng. Châu Phú đau điếng, đổ mồ hôi lạnh, mặt mày tái mét không còn chút máu.

Bỗng nhiên gã võ sĩ tam cấp từ sau lưng Đinh Hạo tấn công lên một chưởng.

Đinh Hạo vẻ mặt thản nhiên như không có việc gì xảy ra, tay phải nắm chặt cổ tay của Châu Phú, tay trái nghiêng nghiêng về sau đón luồng chưởng kích tới ầm một tiếng nổ vang cả một tấm thân gã võ sĩ tam cấp bay bổng ra xa bảy tám thước, ngã té ngựa xuống đất, máu phun tua tủa chết ngay lập tức.

Lang Nhân Châu Phú hồn vía lên mây, run rẩy mà nói :

- Thiếu hiệp...

Đinh Hạo buông tay gã ra lạnh lùng nói :

- Ta chỉ hỏi nhà người một câu, hai năm trước tại sao mẹ ta tự vẫn?

Lang Nhân Châu Phú mặt mày trắng bệch không còn chút máu hoảng hốt nói :

- Việc... này không liên hệ đến tôi.

- Ta biết việc này không dính líu tới người nhưng phải nói ra sự thật cho ta biết bằng không ta sẽ không cho người sống.

- Thiếu hiệp... Bảo... Bảo chủ...

- Bảo chủ thế nào?

13. Vương Ốc Mê Cốc

Lang Nhân Châu Phú ấp úng nói :

- Bảo... Bảo chủ đã hiếp dâm lệnh đường.

Nghe nói thế đầu óc Đinh Hạo tối sầm tí nữa ngất đi.

Lời nói bà mẹ trước khi mất đi lại vang vang bên tai... mẹ có lỗi với cha con, cũng là có lỗi với con...

- Đáng chết! Oa!

Đinh Hạo điên cuồng vùng chưởng đánh loạn xạ, Lang Nhân Châu Phú liền chết một cách thảm thiết tại trận.

Cắm phần, hồn oán, lửa thù phừng phừng bốc cháy..

Không ngờ bà mẹ vì bị người làm nhục mà phải tự vẫn.

Hắn ngã lưng tựa vào thân cây, phía trước mặt hắn.. ra ảo ảnh lơ mờ những máu me tanh hôi, máu.. hắn nhìn thấy toàn là máu, gương mặt bà mẹ hiện hiện to dần to dần trong vũng máu, rồi lại dần dần biến mất, thay vào gương mặt đạo đức giả của Vọng Nguyệt bảo chủ đang nhe răng cười hiểm...

Ảo ảnh tan mất hắn trở về hiện thực, hận thù đã kết thành một khối trong thâm tâm khó phai mờ.

Màn ảnh một trận đòn khốc liệt, sau đó ném xác ra đồng hoang bắt đầu quay lại rõ rệt như cuộn phim hình sự.

Đinh Hạo dậm chân mạnh dưới đất, sau đó liền có một quyết định nhanh chóng.

- Máu nhuộm Vọng Nguyệt bảo! Hắn nằm trong giường trong khách điểm gác tay lên trán suy nghĩ lung tung vừa lúc năm tuổi theo mẹ đến ở đậu Vọng Nguyệt bảo, hắn nhớ rõ mòn một họ tiếp đãi rất tử tế, nhưng hoàn cảnh đổi dời đó không được lâu dài, chỉ một năm sau lần lần bị quên lãng cho tới sau cùng ở vào hàng ngu người hầu kẻ ở. Điều hắn không bao giờ quên đó là nước mắt của bà mẹ, cả bao năm lao nhọc sống qua ngày đoạn tháng trong tủi phận sầu đau khó chịu nhất là những lời ăn tiếng nói châm biếm của những tên đầu mục quân sự, dường như hai mẹ con sinh ra là chỉ để cho họ chà đạp, khinh bỉ mỉa mai...

Mẹ ta chết vì tên Vọng Nguyệt bảo chủ lòng lang dạ thú ấy làm nhục mà bà phải tự tận.

Còn mình thì bị chết đi sống lại, lưu giữ dòng máu hương hỏa của Đinh gia, cung là lưu lại một người để báo thù rửa hận cho nhà họ Đinh vậy.

Sau cùng hắn nghĩ đến võ lâm đệ nhất kỳ nhân sư phụ Hắc Nho.

Còn rất nhiều việc phải làm!

Tiếng tăm Hắc Nho cần phải tái xuất chấn động cả võ lâm!

Sáng sớm hôm sau, hắn dùng sơ buổi ăn sáng, thanh toán tiền bạc rồi rời khỏi khách điểm thẳng tới Vương Ốc sơn.

Ngựa phi nước đại vài ngày đã đến vùng núi cách Vương Ốc sơn không còn bao xa. Để tiện sự phi hành ở trong rừng núi, hắn bèn tìm một khách điểm gần đó gửi ngựa lại dặn dò tiểu nhị chăm sóc cẩn thận.

Hắn đến thực điểm mua sắm chút ít lương khô, rồi phi thân tìm đường đi vào trong núi.

Lên đến đỉnh chánh Vương Ốc sơn thì trời đã tối.

Trăng lạt sao thưa, bóng tối lơ mờ bao phủ cả vùng rừng núi mênh mông.

Hắn đang rảo bước đi trên vùng Vương Ốc sơn.

Bỗng!

Một tiếng gầm thét từ xa xa phá không vang lại, tiếng thét ấy vang dội từ bốn phía sơn cốc đưa tới một hồi lâu vẫn chưa dứt. Đinh Hạo không khỏi thất kinh, lắng tai nghe ngóng nơi phát ra âm thanh dường như từ một ngọn núi khác vang đến, hắn liền xuyên qua rừng xanh chạy tới ven sông, nhìn xa xa những ngọn núi lớn nhỏ la liệt đứng sừng sững từng pho như một cự linh thần.

Lại một tiếng sáo nữa vang dội trong không trung chỉ thấy trên đỉnh một ngọn núi trọc trong những dãy núi chung quanh lướt qua một bóng người, tiếp theo lại xuất hiện một bóng khác xẹt ngang.

Đinh Hạo đưa mắt ngẩng nhìn ngọn núi trọc đang cách ngọn núi hắn đang đứng xa khoảng năm dặm và chính giữa cách biệt bởi một sơn phong.

Hai người đứng đối diện với nhau trên ngọn núi trọc.

Đinh Hạo rất muốn sang bên ấy xem sự tình ra sao, nhưng chẳng biết con suối dưới cốc sâu cạn thế nào cũng có thể là ngọn núi hút chân, đêm tối không dễ dàng gì mà phóng qua được.

Hắn đang lưỡng lự, dưới ánh trăng mờ mờ hai luồng kiếm quanh lấp lánh trên không bay lượn hai bên đã xuất thủ giao đấu với nhau.

Hắn thấy đường kiếm vu lộng như rồng bay phượng múa, lúc nhanh lúc chậm, ẩn ẩn hiện hiện, chiếu theo tình thế phán đoán, đôi bên ác đấu kịch liệt.

Đinh Hạo ngứa nghề khó chịu, khoảng cách quá xa nên Đinh Hạo ngắm nhìn chẳng rõ kiếm thuật của cao thấp của đôi bên ra sao, nhưng biết chắc rằng đôi bên chẳng phải tay kiếm tầm thường.

Độ hơn nửa tiếng đồng hồ, ánh kiếm mất hẳn, lại về hai bóng người đứng đối lập nhau xem tình hình họ vẫn chưa phân thắng bại.

Ngừng một hồi lâu, hai bên vung kiếm đấu tiếp, những nhân vật nào đã hẹn nhau tại nơi hoang sơn dã vào đêm khuya sương lạnh ác đấu sinh tử thế này?

Tiếng gươm thét và tiếng binh đao va chạm nghe văng vẳng như thế, chứng tỏ đôi bên không chỉ giao đấu đánh đá như thường lệ, mà chính là một ác chiến chí mạng một mất một còn.

Đinh Hạo quả thật không chịu đựng được nữa, tung mình bay xuống núi, phía trước cốc đạo không sâu lắm, sơn phong cung không mấy nguy hiểm, chỉ tốn chốc lát thời gian là hắn đã lên tới đỉnh núi, thế thì bên này... với ngọn núi trọc kia đối diện với nhau chỉ cách qua một con suối mà thôi.

Khoảng cách lúc này lại gần hơn, nên bây giờ Đinh Hạo đã nhìn thấy bóng người một to một nhỏ, áo dài phần phật, râu tóc lất phất trước gió lại là hai ông lão già tuổi.

Đinh Hạo đưa mắt nhìn xuống, chính giữa hai bên ngọn núi là con suối hút chân, vách đá thẳng đứng, đêm tối trèo lên nhảy xuống đều khá nguy hiểm vậy.

Hai bên lại dừng tay, chỉ nghe một âm thanh sang sảng như lời đình nói :

- Lão phu không kham kéo dài, đêm nay phải phân thắng bại mới xong.

Một âm thanh trầm khàn có sức dường như phát ra từ miệng ông lão có thân hình bé nhỏ hơn :

- Đêm nay chỉ có một người xuống núi thôi!

- Nếu vẫn không phân thắng bại thì sao?

- Phải có thắng bại mới xong!

- Tối nay là đêm thứ mấy rồi?

- Đêm thứ hai mươi lăm rồi!

Đinh Hạo không khỏi le lưỡi thầm nói :

- Đôi bên đã liều mạng đánh hai mươi lăm đêm rồi, có thâm thù đại oán gì ư?

Hai mươi lăm phen ác đấu, chứng tỏ kiếm thuật ta và người không phân cao thấp.

- Lão phu có cách giải quyết!

- Cách nào?

- Bỏ kiếm dùng nội lực đấu nhau cho đến khi nào có một bên ngã gục mới thôi.

- Hay lắm!

- Chuẩn bị ra tay.

Hai bên đối diện ngồi xuống cách nhau độ tám thước, ông lão cao lớn ngồi xuống vẫn cao hơn một cái đầu so với ông lão thấp lùn, bốn chưởng đưa tới từ từ, sức mãnh liệt phóng ra từ lòng bàn tay đối nhau công bằng nội lực đấu thí mạng.

Đinh Hạo tìm đến một tảng đá ngồi xuống lắng lặng.. Nhận quán hỏa tức là ngồi cách một khoảng để xem hai bên ác đấu.

Nhờ ánh sáng của các vì sao, Đinh Hạo được dễ dàng nhìn thấy tình hình ngọn núi đối diện.

Hai bên kỳ phùng địch thủ, một tiếng đồng hồ đã trôi qua, vẫn không thấy động tĩnh gì.

Bỗng một bóng đen xuất hiện phía trước chỗ hai người ngồi đấu nội lực, xa xa nhìn tới, bóng đen ấy gầy cao lênh khênh như một cành tre, trong tay cầm một vật gì giống hình cây quạt.

Theo bản năng tự nhiên Đinh Hạo cảm thấy hồi hộp nếu bóng đen ấy có ác ý hủy diệt hai người dễ như trở bàn tay.

Ý niệm vừa thoáng qua, bỗng thấy bóng đen đó giơ món đồ giống hình cây quạt lên nhắm hai người phát tới...

Đinh Hạo phản ứng tự nhiên buột miệng hét to :

- Đồ hèn, tại sao mi dám đánh lén?

Hắn đã vận dụng một luồng Đan điền chân khí sức mạnh như sắt cắt vào bùn quất ra một tiếng gầm rống vang dội.

Tiếng rú thảm vang lên, hai người đang đấu liều mạng bằng nội lực cùng ngã về phía sau.

Bóng đen ấy hình như bị tiếng gầm hét đột ngột này làm cho hắn quá kinh ngạc, vội tung người nhảy xuống núi chạy mất dạng.

Đinh Hạo không còn do dự, mặc kệ tình hình dưới cốc thế nào, vận khí lượng thân phát phơ hạ xuống mượn sức hạ xuống bằng cách điểm chân vào vách núi ba lần thì đã xuống đến đáy cốc, phía dưới nước suối chảy róc rách và đá tảng gồ ghề, cây cối quần quít những dây thừng to nhỏ đủ loại, một màn đen bao phủ, âm u cả ánh sáng những vì sao trên bầu trời cũng chẳng thấy.

Chạy dưới cốc một hồi lâu bèn mất đi lối ra, không khỏi hoang mang, xoay đầu lại nhìn chỗ vách núi vừa nhảy xuống cung biến đi đâu mất, phía trước tối mịt âm u.

Lạ thật!

Đinh Hạo kêu thầm trọng bụng, dừng chân đứng lại, trực giác cho thấy tình hình không ổn, căn cứ sự quan sát trên đỉnh núi, đáy cốc này rộng nhất không quá trên hai mươi trượng, mà bây giờ mình lại lọt vào bên trong rừng đá mênh mông vô tận, quả thật là một chuyện lạ lùng không thể tưởng tượng được.

Hắn hồi tưởng lại lời dạy dỗ hàng ngày của sư phụ.

Gặp phải tình huống xảy ra đột ngột, cần phải bình tĩnh. Thế rồi hắn cố trấn tĩnh tinh thần lại.

Suy nghĩ một hồi, hắn biết mình đã lọt vào một trận thế kỳ dị nào đó.

Nghĩ thế hắn dựa vào sở học chậm rãi mò mẫm muốn tìm xem đây là trận thế gì, nhưng lạ thay hoàn toàn không có cửa ra vào.

Đây là trận thức bàn môn tà đạo gì mà khác hẳn những trận thế bố trí thông thường khác.

Căn cứ vào sở học phạm lọt vào trận thế không được loạn xạ xông pha vào, bằng không lọt sâu vào trận thế tốt nhất là nên chờ người bố trận hiện thân mới tùy cơ hành sự.

Thế rồi hắn ngồi trên một tảng đá đưa mắt quan sát xung quanh, tai ngóng táng hướng, lắng lặng ngồi chờ.

Nào ngờ ngồi chờ mãi một hồi lâu vẫn không thấy tăm hơi gì cả.

Sự sinh tử hai người trên đỉnh núi ra sao? Người thừa nhân bắt bị mà hạ thủ càng không thể biết tung tích thế nào rồi.

Không biết trải qua bao lâu, một luồng ánh sáng màu hồng từ đỉnh đầu rơi xuống, hắn ngẩng đầu lên nhìn thì ra bình minh đã lộ dạng.

Hắn ngồi dậy lẩm bẩm kêu liên tục, là thay đưa mắt quan sát một hồi nữa, hai bên vách núi y nguyên, đáy cốc suối nước lớn chồm mọc lưa thưa vài cây tạp nhỏ, rộng không quá mười mấy trượng, bên dãy núi trọc rêu xanh vẩy đầy vách núi cả một cây nhỏ con con cung không có.

Đây là thế nào? Rừng đá mênh mông vô tận đêm qua đâu rồi.

Nếu nói là trận thế, sao không thấy dấu vết gì cả? Ảo ảnh ư? Chắc chắn không phải ảo ảnh, thần trí mình vẫn bình tĩnh sáng suốt luôn.

Quả thật là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Hắn đang hoang mang nhìn bên trái bỗng phát hiện xa xa có một đồng gạch chằm chú nhìn kỹ chính là ngôi mộ đá, hắn liền chậm rãi vô mục đích tiến sang, đưa mắt nhìn vào mộ bia không khỏi cả kinh toát mồ hôi lạnh. Trên bia một có ghi hàng chữ rõ ràng :

Dạ Mê cốc chủ Trúc Lâm Khách chi mộ.

Chẳng ngờ mình từ nơi xa xôi cả vài trăm dặm đường tìm đến đây, thì Trúc Lâm Khách người mình đang tìm kiếm đã trở thành người thiên cổ, vậy thì thân thể mình cung chôn vùi theo lão vinh viễn ngàn thu.

Hắn ngơ ngẩn đứng nhìn ngôi mộ đá thật đau thương khôn tả.

Căn cứ lời nói của lão nho sĩ Kha Nhất Nghiêu tám năm trước y còn gặp Trúc Lâm Khách, như vậy đối phương đã chết trong tám năm về sau. Ông chết như thế nào? Ai đã chôn cất và lập mộ làm bia cho lão?

Kha Nhất Nghiêu nói rằng Trúc Lâm Khách trú tại Vô ưu cốc, mà trên mộ bia lại ghi là Dạ Mê cốc. Có phải cùng một cốc mà có hai tên ư?

Dạ Mê! Dạ Mê! Đêm tối ly kỳ!

Hắn hồi tưởng lại sự kiện đêm qua, chợt như hiểu ra điều gì, đã nói là Dạ Mê chỉ giới hạn trong đêm tối, ban ngày thì không sao cả, đây là do người tạo tác hay là một tuyệt địa trời sinh?

Cả hàng loạt những câu thắc mắc không thể hiểu nổi.

Bỗng nhiên hắn nhớ lại bóng người trên núi trọc đêm qua, nếu tìm được một trong hai người đó thì có lẽ sáng tỏ được vấn đề mê ly này.

Đinh Hạo nghi thế liền phóng mình chạy lên núi trọc, hắn mong hai người sanh tử quyết đấu đêm qua sẽ còn một người sống sót hoặc tìm gặp người đã đánh lén ấy cung tốt.

Khoảng giây phút sau hắn đã lên đến sơn đỉnh, trên núi sáng sủa trở lại không một cọng cỏ, toàn là đá tảng hiểm trở như dao vót, diện tích chung quanh độ mười trượng vuông.

Hắn ngẩng hướng một hồi rồi chạy tới, chỉ thấy một chỗ trong khe đá nằm đó có cái thể xác to lớn, tai mắt mũi họng đều rướm máu đã chết cứng từ lâu, xác chết đó mặt áo bào màu lam tuổi độ sáu mươi, thân hình đặc biệt cao lớn hơn người thường, bên cạnh có một thanh trường kiếm, không thể nào đoán biết được lai lịch thân phận của y.

Đảo mắt nhìn sang bên kia không khỏi mừng thầm, luyến luyến vô cùng.

Một ông lão mặc áo dài màu vàng nghiêng người ngồi dựa vào tảng đá, miệng còn mấp máy chưa tắt thở, bộ râu màu xám tro rướm đầu máu đã đọng lại.

Đinh Hạo phóng tới, cuối người dùng bàn tay đặt vào khám thử, nhủ thầm :

- Còn thở có thể cứu sống được.

Ông lão gượng gạo trợn đôi mắt vô thần rồi nhắm lại. Đinh Hạo liền điểm vào đại huyệt của đối phương bảo tồn một luồng nguyên khí sự thật quá hiển nhiên là do y dùng nội lực đấu liều với người cao lớn, bất chợt bị đột kích đánh tới nỗi tẩu hỏa nhập ma mà không chết ấy là mạng lớn như vậy.

May nhờ một tiếng thét to của Đinh hạo ở bên kia đã làm người có thân hình ốm hoảng sợ chạy mất. Không tiếp tục hạ độc thủ bằng không đâu còn sống sót thể này, vả lại người hạ thủ kia nghĩ rằng chắc chắn hai người này phải mất mạng, không thể cứu được, nên y đã bỏ đi không quay trở lại.

Đinh Hạo suy nghĩ một hồi về phương pháp trị thương, hắn đưa tay vào các kinh mạch huyết đạo toàn thân của ông lão, phát hiện trong tám mạch đã bị thương sáu mạch, muốn cứu sống tất phải hao tổn chẳng ít nội lực của bản thân. Nhưng há có thể gặp người sắp tử nạn mà không cứu chẳng, huống hồ còn phải nhờ đối phương giải đáp nhiều điều thắc mắc.

Đinh Hạo liền ngồi bên cạnh ông lão vận thần công tuyệt thế trước tiên truyền khí vào trong tâm mạch.

Ông lão dần dần cảm nhận một luồng nhiệt lưu nhập vào cơ thể, nhưng Đinh Hạo mồ hôi thì toát ra như tắm.

Sắc mặt ông lão dần dần hồng lại, gượng gạo há miệng thều thào nói :

- Thương thế của lão có thể cứu được ư?
- Tại hạ sẽ cố gắng trị thương cho lão, nhưng khiến lão có thể hồi phục được hay không điều đó không dám khẳng định. Hiện giờ trị giác lão thế nào?
- Lão phu đã tỉnh táo lắm rồi.
- Lão tự vận công được chăng?
- Có thể vận thử xem.
- Tốt lắm, chúng ta hãy tiếp tục xem.

Dứt lời hắn tái vận công tụ thần, hai lòng bàn tay chia ra đặt vào hai huyệt Thiên đột và Mạng môn của đối phương, lần lần chuyển khí vào cơ thể của ông lão.

Căn cơ võ học của ông lão rất cao thâm, tuy rằng kinh mạch còn yếu ớt, nhưng vẫn vận công tiếp nhận chân khí của Đinh Hạo được.

Lại nửa tiếng đồng hồ trôi qua, Đinh Hạo lẳng lặng rút tay về lẳng lặng ngồi điều tức.

Bây giờ ông lão đã ngồi được ngay thẳng tự mình vận công.

Đinh Hạo vận công mười chu kỳ công viên quả mãn đứng dậy, sắc mặt hồng hào khỏe khoắn như thường.

Hắn chăm chú nhìn ông lão, cách mỗi giây lát trôi qua trên gương mặt nhăn nhó đau khổ xem tình hình một kinh mạch nào đó của lão bị nghẽn.

Một hồi lâu, ông lão buồn bã thở dài, mở mắt nói :

- Chân trái của lão đã bị phế.

Đinh Hạo cau mày nói :

- Vận công lưu hành ư?

Ông lão cười sang sảng nói :

- Lão phu không chết đã thuộc kỳ tích võ lâm, tàn phế một chân có đáng kể gì.
- Đó là thuật trị thương của tại hạ chưa hoàn thiện.
- Thiếu hiệp đừng nói thế. Kỳ thuật trị thương như thế này, võ lâm chưa từng nghe thấy, thuật này có thể chết đi sống lại, đó là lần đầu tiên lão phu trông thấy.
- Lão quá khen vậy.
- Ân cứu mạng lão phu chẳng dám nói báo đáp, chỉ ghi sâu vào lòng vậy.
- Ngẫu nhiên trùng phùng, các hạ đừng bận tâm.
- Vị đối thủ ấy của lão phu..
- Tẩu hỏa nhập ma mà chết!
- A!

- Người đó là ai?
- Vương Ốc chi chủ.
- Chủ của Vương Ốc?
- Đúng thế, chủ nhân của Vương Ốc sơn, công lực tương đương lão phu..
- Nhị vị vì sao tranh sinh tử?
- Nhất sơn không chứa hai chủ, chỉ vì tranh giành tiếng tăm mà thôi, lão phu rất hối hận cố chấp thái quá, không chịu nhún nhường đến nỗi hại lão vong mạng, à bây giờ hối hận thì đã muộn rồi.
- Các hạ có ý tưởng như vậy, chứng tỏ lòng dạ bác chánh đại, chẳng uống một phen ra tay của tại hạ.
- Xin thỉnh giáo tôn danh của thiếu hiệp?
- Tại hạ kêu là Toan Tú Tài, giang hồ vô danh tiểu tốt không đáng nói chi vậy.
- Thiếu hiệp khiêm tốn quá, thiếu hiệp có gặp người hạ độc thủ chăng?
- Tại hạ đứng bên kia sơn phong nhìn sang không được rõ lắm, hình như một người cao ốm tay cầm một vật như hình quạt..
- Ông lão kinh ngạc đứng bật dậy nói :
- Chính hắn, không ngờ hắn tìm tới đây.
- Đinh Hạo hoang mang hỏi :
- Đối phương là nhân vật nào thế?
- Diêm Đồ sứ giả.
- A! Một trong Thiên Địa bát ma, thiện dụng độc..
- Đúng chính là con ma đó.
- May mà hắn không đánh độc, bằng không hậu quả khó lường được.
- Hắn tiên liệu tình hình lúc đó, chắc chắn lão phu và Vương Ốc chi chủ tất phải tử thương, cho nên không đánh độc được, con ma này thủ đoạn độc ác, phen này tính sai nước cờ. Nhưng nếu chẳng gặp được thiếu hiệp thì lão phu vẫn chỉ còn một con đường chết mà thôi.
- Mục đích hắn giết chết các hạ và Vương Ốc chi chủ để làm gì?
- Mục đích hắn là giết lão phu và Vương Ốc chi chủ chỉ là chết oan thôi.
- Danh hiệu các hạ thế nào?
- Lão phu là Dạ Mê cốc chủ.
- Dạ Mê cốc chủ chẳng phải quá cổ rồi ư?
- Ông lão biến sắc nói :
- Đúng vậy, lão phu là người kế thừa, thiếu hiệp đến đây...
- Tìm người!
- Tìm ai?
- Trúc Lâm Khách!
- Dạ Mê cốc chủ mặt mày tái mét, liên tục thụt lùi ra sau ba bốn bước.

14. Khốc Thê Thân Thê

Đình Hạo thoáng nhìn qua thần tình đối phương bỗng nghi ngờ, nhưng hắn vẫn giữ bình tĩnh ôn hòa mà nói :

- Các hạ là người thừa kế Trúc Lâm Khách chắc trả lời được vài câu hỏi của tại hạ?

Ông lão xúc động nói :

- Thiếu hiệp là ân nhân cứu mạng của lão phu, thì lão không thể nào nói dối được, lão phu nói trước về một số việc liên quan đến Trúc Lâm Khách thì lão phu không thể phụng cáo.

- Các hạ cảm thấy việc nào trả lời được thì cứ trả lời.

- Thế thì thiếu hiệp hỏi đi.

- Trúc Lâm Khách chết như thế nào?

- Số mạng đã tận.

- Lúc ông chết có để lại di chúc hoặc giao phó những việc cần làm gì cho các hạ hay không?

- Có nhưng lão phu không thể nói ra.

- Ở tình huống nào lão mới có thể nói ra?

Ông lão lại biến sắc, buồn bã nói :

- Xin thiếu hiệp thông cảm, đó là lời dạy của thầy, nếu thiếu hiệp muốn lấy lại mạng sống của lão xin cứ tự nhiên.

- Nói vậy dù lão chết cũng không tiết lộ ư?

- Đúng vậy.

- Quan trọng đến thế ư?

- Lai lịch chân thật của thiếu hiệp lão phu chưa rõ và cũng chẳng cần muốn biết, nhưng Trúc Lâm Khách đã không còn tại thế, thì tất cả theo đó chôn vùi vĩnh viễn.

Lòng Đình Hạo bỗng trầm xuống, thế thì lão sao bây giờ? Trúc Lâm Khách đã chết, thân thể của mình coi như chôn vùi theo lão, theo thái độ ăn nói của ông lão, có thể y biết rõ nội tình bên trong, nhưng y không chịu nói ra đành chịu.

- Trúc Lâm Khách tạ thế bao lâu rồi?

- Mười năm hơn.

Ông nói dối.

- Thiếu hiệp nói sao?

- Tám năm trước có người gặp lão.

- Ai?

- Một khách giang hồ có tên Kha Nhất Nghiêu.

- Hắn gặp ở đâu?

- Vô Ưu cốc ở phía sau Vương Ốc sơn, chắc là Dạ Mê cốc chứ gì?

Ông lão hoang mang nhìn Đình Hạo nói :

- Không thể như vậy được, thiếu hiệp bị lừa rồi.

- Không có lý do gì Kha Nhất Nghiêu lừa ta.

- Tuổi tác của thiếu hiệp thế này sao... lại làm bạn với họ Kha kia?

- Không phải đồng đạo, ngẫu nhiên tương phùng thôi.

Trên nét mặt ông lão lộ vẻ nghi hoặc, một lần nữa chăm chú nhìn Đinh Hạo nói :

- Thật thế sao?

- Tại hạ không nói lời hư dối.

- Thiếu hiệp tìm Trúc Lâm Khách có mục đích gì?

- Hỏi vài vấn đề ngoài ra không có gì khác.

- Do người ủy thác lại? hay là...

Đinh Hạo chuyển ý nhanh lẹ nói :

- Do người ủy thác lại.

Bỗng nhiên trong Dạ Mê cốc phía dưới sơn phong, vang lên một tiếng sáo dài, ông lão thoảng cau mày nói :

- Thiếu hiệp, lão phu có bề bạn đến thăm, xin đợi chốc lát, thế nào đồng ý chứ?

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát nói :

- Được, xin tự nhiên.

- Lượng thứ lão phu tạm thời vắng mặt.

Dứt lời, lão phu thân xuống núi, vì do chân trái bị thương mất đi công lực nên thân hình lão di chuyển nặng nề.

Đinh Hạo đứng trên đỉnh núi chờ đợi cả tiếng đồng hồ không nhìn thấy ông lão quay trở lại, hẩn buồn bực nói thầm: Minh lầm lẫn rồi, không nên để lão thoát thân.

Hắn tự trách đáng lẽ lúc này phải nói rõ thân thế và mục đích đến đây, như thế đối phương có thể suy nghĩ kỹ lại và giải đáp các thắc mắc của mình bây giờ chỉ còn cách là xuống cốc tìm gặp y.

Hắn nghĩ thế liền lấy ra một ít lương khô ăn thật no, trông thấy mặt trời đã đứng bóng cần phải hoàn tất việc này trước khi đêm đến, cái trò đùa khó nhọc đêm tối đó không phải dễ chịu, vạn nhất đối phương ôm lòng ác độc thừa đêm khuya đánh lén thì hậu quả khó mà lường được.

Thế rồi hắn phóng mình xuống núi, đi trở vào sơn cốc.

Vào đến sơn cốc, ngôi mộ đá Trúc Lâm Khách kia hiện ra trước mắt, Đinh Hạo bất giác cảm khái buồn bã đối diện mộ đá than thở.

Hắn đứng ngẩn ngơ một hồi trước mộ đá đoạn rảo bước tiến về một hướng sơn cốc đi tới.

Càng đi càng xa không thấy bóng người cung chẳng thấy có nhà cửa hoặc huyệt động có thể che thân được.

- Lão đi đâu mất ư?

Hình như đối phương có ý tránh né không muốn gặp mình. Một luồng lửa giận vô danh phừng phừng phụt bốc ra, cứu một mạng đối phương thật là oan uổng, tuy rằng mình cứu người chẳng có ý cầu cầu báo, nhưng nhân... trên đạo nghĩa không thể thiếu sót như vậy được.

Đinh Hạo gia tốc thân pháp chạy tận đường cùng của cốc rồi quay đầu chạy trở lại mộ đá, vẫn không thấy một bóng người nào thấp thoáng.

Thình lình...

Một âm thanh nói.

- Thiếu hiệp xin lượng thứ khiến người chờ lâu vậy.

Đinh Hạo xoay người nhìn thấy ông lão áo vàng đã đứng trước mặt, lửa giận liền tan biến, thế vào giọng nói ôn tồn, nhìn ông lão mà nói :

- Quý hữu đi rồi ư?
- Chưa đi.
- Tại hạ xin hỏi một lần cuối, Trúc Lâm Khách đã có lời trần trối gì giao lại các hạ chăng?
- Có chứ, bất kỳ người võ lâm nào ít nhiều cũng có chút ít bí ẩn riêng tư.
- Thế thì xin hỏi một câu Trúc Lâm khách có bao giờ đề cập thân thể của một người họ Đinh ư?

Ông lão thất thanh, giọng run run nói :

- Thật ra thiếu hiệp là ai vậy?

Đinh Hạo nghi thầm thì cứ nói trắng ra, mặc dù biết được chút ít manh mối thân thể lúc mẫu thân sắp mất bảo mình phải tìm kiếm Trúc Lâm Khách, vậy Trúc Lâm Khách này phải có chút liên hệ gì với phụ mẫu, chắc chắn không phải thù địch oan gia với dòng họ Đinh đâu mà sợ, nghĩ thế hắn bèn trầm giọng nói :

- Tại hạ họ Đinh tên Hạo.

Ông lão rung mình, cặp mắt lấp lánh chiếu sáng nói :

- Thiếu hiệp họ Đinh?
- Đúng vậy.
- Lệnh tôn là...
- Đây là điều tại hạ muốn hỏi.
- Lệnh đường?

Phía sau mỏm đá thò ra một cái đầu người xúc động nói :

- Có phải là Hình Huệ Nương ư?

Đinh Hạo cả kinh nhìn kỹ đầu người ấy, thì ra là Bán Bán Tẩu xem tướng coi bói trước cửa Quân Đế miếu trước thành Nhữ Châu, y đã gạt mình đi hướng đông mười dặm sẽ gặp được Trúc Lâm Khách không khỏi buột miệng kêu lên :

- Không ngờ các hạ cũng đến nơi đây, thật là may mắn.

Bán Bán Tẩu liền bước ra, gương mặt lộ vẻ xúc động, hỏi lại một lần nữa :

- Lệnh đường có phải là...
- Các hạ nói không sai, gia mẫu chính là Hình Huệ Nương.
- A!

Ông lão và Bán Bán Tẩu cùng nhau thất thanh kêu lên một tiếng, cả hai người cúi đầu nói :

- Thiếu chủ!

Đinh Hạo hoang mang vô cùng, ngớ ngẩn chẳng hiểu gì cả nói :

- Hai vị làm gì thế này, ai là thiếu chủ?

Ông lão và Bán Bán Tẩu ngẩng đầu lên trong mắt già nua rơm rớm lệ ông lão xúc động nói :

- Nếu thiếu chủ nói rõ tên họ một chút, sẽ tránh được nhiều phiền phức thế này, may mà lão phu nghĩ đến ơn cứu giúp, bằng không mạo muội xuất thủ thì hận không ít.

Đinh Hạo ngạc nhiên hỏi :

- Sự tình như thế nào vậy?

Ông lão dùng tay trở vào ngực mình nói :

- Lão phu chính là Trúc Lâm Khách vậy.

Đinh Hạo vui mừng khôn tả nói :

- Các hạ chính là Trúc Lâm Khách thật không ngờ.
- Mời thiếu chủ vào bên trong hãy nói chuyện.
- Bên trong, ở đâu?
- Mời theo lão phu.

Dứt lời đi vòng ra sau mộ đá, chỉ thấy trong bóng cây sau mộ lộ ra một huyệt động ăn sâu vào lòng núi.

- Thiếu chủ mời vào.

Bán Bán Tẩu tiến tới dùng tay vén cây qua một bên, huyệt động không lớn lắm, nhưng nó rất sâu. Đinh Hạo ôm ấp tâm trạng kỳ lạ bước vào huyệt động, Bán Bán Tẩu sửa gọn che kín huyệt động cả hai theo sau bước vào động, ấn nút trên vách, một tảng đá to lớn đi động đóng kín cửa động, tức thì trong sơn động tối mù.

Đinh Hạo vẫn chưa tin hẳn lời nói của đối phương vận công vào hai bàn tay chuẩn bị ứng biến.

Trúc Lâm Khách bước tới phía trước hỏi :

- Thiếu chủ để cho lão phu dẫn đường.

Đường đạo thạch động tuy tối mù không ánh sáng, nhưng với công lực của Đinh Hạo vẫn có thể phân biệt sơ được cảnh vật bên trong, hần đi liền sau Trúc Lâm Khách bước vào thạch động, đi khoảng mười trượng hơn, con đường động quẹo sang bên phải, chợt trước mắt sáng choang, một gian thách thất hiện ra trước mặt, đèn đuốc sáng sủa, bàn ghế và các thứ vật khác đều làm bằng gạch trưng bày rất có thứ tự.

Vào gian thách thất, Trúc Lâm Khách mời Đinh Hạo ngồi trên, lão cùng với Bán Bán Tẩu ngồi một bên.

Đinh Hạo đưa mắt quan sát một lượt thách thất, rồi cất tiếng hỏi :

- Hai vị vì sao gọi tại hạ là thiếu chủ?

Bán Bán Tẩu nhìn Trúc Lâm Khách nói :

- Để người nói vậy.

Trúc Lâm Khách gật đầu nói :

- Thiếu chủ, chủ mẫu hiện giờ ở đâu?

Đinh Hạo đau thương nghiêng răng đáp :

- Tiên mẫu đã tạ thế.
- Nói sao?

Trúc Lâm Khách và Bán Bán Tẩu đồng thanh kêu lên :

Đinh Hạo gượng gạo nói :

- Tại hạ muốn biết rõ thân thế.

Trúc Lâm Khách dùng tay áo lau khô nước mắt gương mặt đầy vẻ đau thương cất tiếng nói :

- Thiếu chủ có từng nghe nói Nam trang Bắc bảo bao giờ?
- Thế nào gọi là Nam trang Bắc bảo?
- Nam trang ở tại bến Động Đình hồ, Bắc bảo thì ở tại Hàm Cốc quan biên.

Đinh Hạo hỏi :

- Bắc bảo tức là Vọng Nguyệt bảo?

- Đúng vậy! Nam trang chính là Tề Vân trang, một trang một bảo này phân nhau trông coi Nam bắc võ lâm, nói cho đúng hơn là hai đại minh chủ Nam bắc, bất kể hắc bạch lưỡng đạo đều kính nể đôi chút. Trong vòng mười năm ròng, tình thế không gì thay đổi, giữa hai bên trang bảo không có gì qua lại, cung chẳng có xâm phạm lẫn nhau.

- A!

- Chủ nhân năm xưa tiếng tăm lừng lẫy Nam bắc, trong giới võ lâm ai cung đều biết danh Đô Thiên kiếm khách Đinh Kiết Tường.

- A!

Đinh Hạo thất thanh kêu lên một tiếng đến nỗi đứng bật dậy, hẳn còn nhớ sự phụ tùng đề cập Trung nguyên võ lâm có thể cùng lão giao đấu trăm chiêu duy chỉ có một mình Đô Thiên kiếm khách Đinh Kiết Tường, tiếc rằng lúc đó thân thể mình không rõ nên chẳng biết Đô Thiên kiếm khách là phụ thân mình. Vậy như thế nếu Hắc Nho danh tôn đệ nhất, thì phụ thân phải biệt danh đệ nhị.

Trúc Lâm Khách lại nói :

- Thiếu chủ từng nghe danh hứ chủ nhân?

- Đúng vậy!

- Xin ngồi xuống, nghe lão kể tỉ mỉ lại nguồn gốc câu chuyện.

Đinh Hạo cố trấn tĩnh trạng thái hồi hộp ngồi xuống lắng nghe.

Trúc Lâm Khách trầm tư một hồi rồi lại tiếp :

- Năm xưa Nam trang Trang chủ Nam Thiên Long Dư Hóa Vu và Bắc bảo Bảo chủ Trịnh Tam Giang đều trăm kể ngàn phương muốn lôi kéo lệnh tôn về phe mình, nhưng chủ nhân không chịu a dua với người để mưu cầu bá chủ.

- Sau này thế nào nữa?

- Do vậy mà gây ra tai họa.

- Xin lão nói tiếp.

Trúc Lâm Khách xúc động vô cùng, gương gao trấn tĩnh rồi lại kể tiếp :

- Mười bốn năm trước, thiếu chủ chưa đầy tuổi, vào một buổi tối âm u, có tám người khách không mời mà đến viếng thăm, đều là nhân vật có tiếng tăm trong giới giang hồ thời đó, chủ nhân chiếu theo quy luật giang hồ tiếp đãi họ, đối phương bày ra một phần trọng lễ toàn là những vật có giá trị hiếm có, họ bảo là phụng mệnh của Dư trang chủ Tề Vân trang đến kính trọng mời chủ nhân hạ sơn phụ trợ Dư trang chủ xưng bá võ lâm..

Đinh Hạo nghiêng răng nói :

- Rồi sao nữa?

Trúc Lâm Khách tròn tròn đôi mắt giọng nói run run :

- Chủ nhân từ chối lập tức. Trường Bạch Nhất Kiêu là đầu đàn trong tám người bỗng trở mặt ném ly nộ mắng chủ nhân ô danh tự trọng và không biết điều. Đây vốn là âm mưu sắp đặt sẵn bảy người kia đồng thời đứng dậy vùng binh khí ra, lúc bấy giờ mới phát giác ra đại viện đã bị thủ hạ đối phương bao vây nhiều vòng...

Đinh Hạo nghiêng răng cồm cộp nói :

- Tiên phụ đối phó thế nào?

Trúc Lâm Khách xúc động mãnh liệt, nói năng không được.

Bán Bán Tẩu kể tiếp lời :

- Lúc ấy đệ tử trong trại luôn cả kẻ ăn người ở tổng cộng được hai mươi mấy người nhưng những đệ tử đều là người mới nhập môn không lâu, chỉ có bốn anh em kết nghĩa lão phu nghe tiếng hét inh ỏi nên mới chạy ra thấy trong đại sảnh, họ đã giao đấu với nhau, hai người trong số tám người kia liên thủ đối phó chủ nhân, bốn người tiếp chiến với bốn anh em kết nghĩa lão phu, còn hai người kia thừa cơ vào nội sảnh để tàn sát đệ tử và người ở không còn một mạng sống sót.

Đinh Hạo đột nhiên đứng bật dậy, cặp mắt đỏ ngầu, Bán Bán Tẩu giọng nói run sợ thuật tiếp :

- Chủ mẫu một tay ôm thiếu chủ, một tay độc chiến với hai người bất địch thọ thương, thiếu chủ bị cướp....

- Rồi sao nữa?

- Chủ mẫu bị phế đi võ công tại chỗ, hai tên hung đồ xách chủ mẫu và thiếu chủ đến tiền sảnh uy hiếp chủ nhân, bấy giờ hai tên giao đấu với chủ nhân một bị giết, một bị thương, chủ nhân thoáng thấy vợ con lọt vào tay đối phương, liền bị rối loạn cả đầu óc, ra lệnh bốn anh em lão phu dừng tay, cũng ở lúc này đối phương thành linh dùng ám khí cùng nhau phóng vào người chủ nhân..

- Rồi sao nữa?

- Chủ nhân chẳng may bị chết liền tại trận, nhưng trước khi chết vùng vẫy giết chết thêm bên đối phương ba người.

- Ôi cha!

Đinh Hạo điên cuồng hét lên một tiếng, hộc ra một hùm máu tươi.

Bán Bán Tẩu rơm rớm nước mắt.

Trúc Lâm Khách nghiêng răng nói :

- Xin thiếu chủ bình tĩnh trở lại.

Đinh Hạo điên cuồng hỏi tiếp :

- Cứ nói tiếp.

Trúc Lâm Khách trầm trọng gật đầu, tiếp tục nói :

- Bấy giờ chung quanh trang viện bốc lửa, anh em nhà ta thấy tình thế như vậy đành chỉ liều mạng cứu những người còn sống dưới sự liên thủ đánh liều cứu được chủ mẫu, nhưng anh em nhà ta bốn người chết mất hai.

- Nói tiếp.

- Lão phu và đại ca Hồng Cẩm, liều mạng đưa chủ mẫu ra hồ sen phía sau cất giấu, quay lại cứu đi thiếu chủ, trong ánh lửa cháy phừng phừng thấy một trung niên võ sĩ mặc áo hở ngực đang bồng thiếu chủ, anh em ta liều mạng chụp tới, tên võ sĩ đó đặt thiếu chủ xuống đất ứng chiến với anh em ta, cuối cùng yếu thế bỏ chạy, tên võ sĩ trung niên đó là một trong tám người mà anh em ta không biết danh hiệu, chỉ nhớ trước ngực hắn có xăm hình một con rồng uốn khúc.

- Cuối cùng thế nào nữa?

- Anh em lão phu dìu chủ mẫu và thiếu chủ tiến về phía Bắc, giữa đường lại bị truy kích thất lạc từ đây...

Đinh Hạo lại há mồm hộc ra một búng máu tươi, hắn cảm thấy nhức nhối toàn thân, tinh thần hoảng loạn đến mức phát cuồng loạn.

Thạch thất trở nên trầm tĩnh, mỗi người đều nuốt lệ thống khổ, không một người nào mở miệng tiếp lời được nữa. Thật lâu, Đinh Hạo ngồi phịch xuống ghế, thê lương sâu thẳm nói :

- Nhị vị có thể kể rõ thêm chi tiết gia thế của ta chăng?

Trúc Lâm Khách thở dài một hơi nói :

- Bốn anh em lão phu vốn là người võ lâm tại quan ngoại ngưỡng mộ phong cảnh trung nguyên, bốn anh em kết nghĩa với lão phu rủ nhau nhập quan dọc theo Hoàng Hà đi xuống, có lần xung đột với bằng hữu Trung nguyên võ lâm, cơ hồ mất mạng, may nhờ chủ nhân tiếp trợ tương cứu, anh em lão phu lòng cảm thâm ơn cứu mạng, đồng nhau cầu chủ nhân lưu nhân theo hầu tả hữu, lão phu là lão tam kêu Lý Mậu Trúc, đại ca là Hồng Cẩm, nhị ca và tứ đệ gặp nạn.

- Tại hạ... văn bối...

Thiếu chủ há được xưng là văn bối.

- Được chứ, nhị vị niên kỷ chắc lớn hơn tiên phụ.

- Sự thực không sai nhưng chủ tứ phân biệt lễ nghĩa không thể bỏ được.

Đinh Hạo dừng hồi lâu lại hỏi :

- Biệt hiệu nhị vị thì thế nào?

- Anh em lão phu cải trang dị dung tìm kiếm tung tích chủ mẫu và thiếu chủ không được, vài năm sau buộc tóc để râu hình thù có biến đổi nên lấy hiệu Bán Bán Tẩu và Trúc Lâm Khách, Hồng đại ca lưu lại giang hồ mượn danh nghĩa làm nghề coi tướng xem bói, tiếp tục tìm kiếm tung tích chủ mẫu và thiếu chủ, lão phu tìm được sơn cốc này khổ luyện võ công để phòng cho ngày sau báo thù rửa hận.

- Nhị vị quá cực nhọc vậy.

- Thiếu chủ chớ nói vậy.

Bán Bán Tẩu tiếp lời nói :

- May mắn chủ nhân tại thiên linh ứng khiến thiếu chủ tìm được tới đây, lúc thiếu chủ chưa nói rõ thân phận, lão phu tưởng rằng kẻ thù lại tìm đến cho nên mới có sự hiểu lầm như vậy.

- Công này phải thuộc về lão tú tài tên Kha Nhất Nghiêu, nếu không được nhờ y chỉ dẫn, ta cũng không tìm tới được đây.

- A! Lúc này thiếu chủ nói rằng chủ mẫu...

Đinh Hạo lại cúi đầu cay đắng, ngẩn lệ tuôn dài nói :

- Còn nhớ lúc năm tuổi, mẹ con ta tìm đến Vọng Nguyệt bảo ở nhờ...

- A! Bắc bảo, như vậy tránh được sự truy sát của Nam trang. Gia mẫu ném đủ mùi cay đắng, kết quả..

- Thế nào?

- Bị Bảo chủ làm nhục, tự vận mà chết.

- A! Đáng giết.

- Ta thì bị đòn thê thảm đến tử vong bèn đem ném xác vào nơi hoang dã may nhờ Yên Vân Khách Thảm Càng tiền bối cứu sống, chết đi sống lại, về sau ở trong một trường hợp ngẫu nhiên được ân sư thu nhận làm truyền nhân, hai năm khổ luyện có chút ít thành tựu.

Trúc Lâm Khách thất kinh nói :

- Hai năm mà đào tạo được một thân võ công như thiếu chủ, lệnh sư là ai?

Đinh Hạo không muốn khai ra tên Hắc Nho bèn qua loa mà đáp :

- Điều này không thể phụng cáo.

15. Tân Viên Ý Mã

- À ! Thì miễn vậy.

- Hung thủ năm xưa còn sót những ai?

- Còn Trường Bạch Nhất Kiêu, Diêm Đồ Sứ Giả.

- Diêm Đồ Sứ Giả là một trong tám hung thủ?

- Đúng vậy, chẳng biết đêm qua chúng thừa nguy hạ thủ là vì chuyện đối phó lão phu hoặc chưa nhận biết lai lịch của lão, chỉ vì Vương Ốc chi chủ mà tới thì không biết được cũng có thể con ma đầu này ngẫu nhiên quá bộ mà hạ độc thủ.

- Ngoài ra còn ai nữa?

- Ngoài ra còn có Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi, Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh, và tên vô danh ngực xam con rồng uốn khúc.

Đinh Hạo điên cuồng quyết tâm nói:

- Chân trời góc biển ta cũng phải tìm cho ra năm tên hung thủ này, đánh cho chúng một trận tan xương nát thịt cũng có thể chúng vẫn còn ở trong Tề Vân trang.

Bán Bán Tẩu nói.

- Lạ thật, lão phu trải qua vài năm tìm mọi cách thăm dò trong Tề Vân trang lại không có năm người này.

- Xa chạy cao bay chẳng?

- Điều này khó nói lắm, nhưng vụ thảm án này chưa truyền ra giang hồ. - Ta lập thế sẽ đổ máu nhuộm Tề Vân trang.

Trúc Lâm Khách và Bán Bán Tẩu cả kinh. Trúc Lâm Khách trầm tư một hồi nói:

- Thừa thiếu chủ, Tề Vân trang cao thủ đông khôn kể xiết, võ nghệ trang chủ càng không thể phán đoán được cần phải tiên mưu hậu động.

- Ta biết chứ.

- Tiếc rằng chân trái lão phu đã bị tàn phế.

Đinh Hạo giọng nói cứng như sắt thép:

- Việc này ta phải độc lực làm lấy, ta phải đích thân chém đầu chúng!

Nói đến đây hắn cảm thấy lời nói quá đáng bằng đổi giọng nói lại:

- Xin nhị vị trợ giúp một tay, luôn luôn chỉ giáo.

- Thiếu chủ ta cô tịch đông! Công lực anh em lão phu chỉ có thể, ngoài trừ đánh liều hết sức tàn lực này làm đến đâu tính đến đấy, không còn lương sách nào khác hơn.

- Tại hạ ghi nhớ nghĩa khí nhị vị.

- Thiếu chủ nói vậy lão phu quá thẹn thôi.

- Gia viên của ta năm xưa ở đâu?

- A! Lúc nãy quên nói điều này gia viên chủ nhân ở tại Long Trung sơn, bến Hoàng Thủy, hiện giờ thành bình địa vậy.

Bán Bán Tẩu than thở nói.

- Thiếu chủ có khi nào nghe chút chuyện bình sinh của chủ mẫu chưa?

- Dương nhiên.

- Năm xưa chủ mẫu được giới giang hồ xưng danh là Thiên Nam mỹ nhân nhân tài võ học đều ở thượng thừa. Trong lòng Đinh Hạo liên tưởng tượng ngay tuyệt thế tư dinh của mẫu thân, đây là cảm giác từ nhỏ của hắn, bà mẹ là người đàn bà đẹp nhất trên thế gian này. Hồi nào tới giờ hắn cứ tưởng rằng mẫu thân không biết võ công, chỉ là một người đàn bà bình thường, ai ngờ bà bị phế đi võ công trong nạn thảm kiếp.

Bán Bán Tẩu nói tiếp:

- Tuấn mỹ của chủ nhân lúc niên thiếu không thua gì thiếu chủ.
- Ta? Làm gì được gọi hai chữ Tuấn mỹ ư?
- Đây là sự thật, lúc bấy giờ còn một mỹ nhân khác kêu là Thiên Nam Nhất Kiều Tô Thiển Thiển, ngoại hiệu của hai mỹ nhân thật đối xứng với nhau càng trùng hợp đó là cả hai đều yêu chủ nhân..

- A!

- Kết quả chủ nhân chọn sự nhu thuận của chủ mẫu, kết làm phu thê, Thiên Nam Nhất Kiều Tô Thiển Thiển dưới sự cầm phần xuống tóc làm ni, đầu vào môn hạ của Lãnh Diện Thần Ni, làm bạn với thanh tăng cổ phật.

- Nàng, thật bất hạnh, nhưng cũng may nếu như có mẫu thân..

Trúc Lâm Khách cười nhạt nói:

- Đại ca, để thiếu chủ nghỉ ngơi chốc lát, chúng ta đi tìm chút gì ăn đã. Đinh Hạo lắc đầu nói:
- Khỏi phải phiền phức, ta có đem theo lương khô.
- Trúc Lâm Khách nói:
- Thiếu chủ đừng khách sáo, chúng ta ăn no đã rồi sẽ tính sau.

Dứt lời hai lão bỏ đi.

Chẳng bao lâu hai lão dọn lên rượu thịt, thức ăn như gà rừng thịt nai..

Dù cho món ăn gan rừng thịt phượng, Đinh Hạo cũng nuốt chẳng trôi, chỉ có hai lão miễn cưỡng qua loa dùng chút vậy, mọi người ngủ lại một đêm trong thạch thất.

Bình minh ló dạng ngày hôm sau, Bán Bán Tẩu vẫn xuất hành giang hồ hành nghề xem tướng coi bói như thường lệ, chỉ khác là địa điểm chuyển về phương nam.

- Chân trái Trúc Lâm Khách đã tàn phế, bây giờ hành tẩu giang hồ bất tiện nên tạm thời lưu lại sơn cốc, luyện tập phương pháp vận dụng công lực bản thân phối hợp chân trái tạt quyền cho quen.

Còn Đinh Hạo tạm thời gác lại thù mẹ, trước tiên vào Nam thám thính hành tung kẻ thù sau đó tùy cơ ứng biến.

Ăn sáng xong họ ra khỏi sơn cốc tạm thời chia tay đi. Đinh Hạo rời khỏi Vương Ốc sơn về đến Thiệu Nguyên khách sạn nhận lại con ngựa nhắm thẳng hướng nam tiến tới.

Chạy chẳng được bao nhiêu dặm đường, thỉnh thoảng trong rừng vọng lại tiếng thét rất quen thuộc:

- Đứng lại!

Đinh Hạo kéo cương dừng ngựa trên đường quan lộ, bóng người thấp thoáng, có một thiếu nữ áo đỏ xuất hiện trước ngựa, Đinh Hạo cố nhìn kỹ thì ra người ấy chính là Phương Bình đệ tử của Huyết Ảnh Phu Nhân, hẳn liên tưởng hai năm trước Huyết Ảnh Phu Nhân đã mang mình ra khỏi được Vương miếu, do mình không biết võ công đi đường xa không xuể, Phương Bình bèn công mình đi.

Thiếu nữ áo đỏ hướng mình vào rừng trong lớn tiếng gọi:

- Phu nhân! Quả thực là hấn.

Một thanh âm rất êm dịu nói:

- Dẫn hấn qua đây!

- Vâng!

Đinh Hạo xuống ngựa lạnh lùng nói:

- Phương cô nương! Lâu lắm không gặp lại cô!

Phương Bình thân tình chăm chú nhìn Đinh Hạo yêu kiều nói:

- Tiểu huynh đệ người còn nhớ tỷ tỷ ư?

Đinh Hạo đỏ mặt không trả lời, Phương Bình lại nói:

- Tiểu huynh đệ, người lớn nhiều rồi!

- Ủ, phu nhân cần gặp người!

- Tại hạ không rảnh.

Phương Bình nháy mắt một cái, cười khanh khách nói:

- Tiểu huynh đệ đừng nói chuyện như thế, đi vào rừng gặp phu nhân đi.

Đinh Hạo nghi thầm: Xem thử con nữ ma đầu xếp hàng thứ hai trong Thiên Địa Bát Ma cũng được, để coi họ nói gì. Nghĩ thế hắn liền gật đầu nói:

- Xin dẫn đường.

Phương Bình đi trước dẫn đường. Đinh Hạo rảo bước đi theo sâu vào trong rừng xanh, đi độ bảy tám trượng đường, quả thấy cái kiệu nhỏ màu đỏ dừng lại dưới bóng mát một cây đại thụ, hai đại hán to lớn đứng khoanh tay cách xa độ ba bốn thước.

Đinh Hạo tiến thẳng về phía chiếc kiệu, chấp tay nói:

- Phu nhân lâu lắm không gặp, có điều chi chỉ giáo?

- Đinh Hạo! Không gặp người hai năm hơn, bây giờ người đã lớn rồi.

- Không dám!

- Gần đây người thế nào?

- Tạm được thôi!

- Trước kia tại sao người chạy trốn?

- Chạy trốn? Chẳng có chuyện đó, tại hạ chỉ bị cành cây quệt phải rút xuống kiệu thôi.

- À! Thế sao Phương Bình quay lại tìm người nhưng chẳng gặp?

- Có lẽ lạc hướng nên không tìm thấy thôi!

- Lưng người đeo kiếm chắc đâu sư rồi?

- Không sai!

- Môn đệ của ai?

- Điều này không thể phụng cáo!

Phương Bình từng nói với người, ta có một cuốn bí kíp thượng cổ, cần phải nguyên dương chi thân mới luyện tập được, người là nhân tuyển tốt nhất, tuy cách hai năm ta vẫn bằng lòng truyền cho người. Người nghĩ thế nào?

Đinh Hạo hoang mang không kém, nghe giọng nói đối phương như một thiếu nữ mà lại là một trong Thiên Địa Bát Ma niên kỷ chắc chắn không kém hơn sáu mươi, điều này thật khó hiểu, hắn lạnh nhạt nói:

- Tại hạ không dám!

- Sao người không bằng lòng?

Phương Bình xen vào nói:

- Tiểu huynh đệ, đây là hồng phúc của người, nếu huấn luyện được võ công trong bí kíp, đảm bảo người sẽ tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Tại hạ không muốn thay thầy đổi bạn.

Huyết Ảnh Phu Nhân hình như không vui nói:

- Đinh Hạo luận sự quan hệ lúc dẫn người đi, người chưa có sư môn, đúng ra là môn hạ ta mới phải?

Đinh Hạo lạnh nhạt nói:

- Bây giờ thì khác với lúc trước, tình huống thay đổi như vậy.

- Nhưng phu nhân ít khi thay đổi ý kiến lắm.

- Tại hạ cũng thế.

- Người khiến ta thất vọng mất.

- Tại hạ xin lỗi vậy.

- Có lẽ thân thủ người khá lắm, nên mới ngạo nghễ như thế?

- Không dám.

- Người không bằng lòng ư?

- Tại hạ chỉ nói lên một lời thất lễ, phu nhân tìm một lương tài khác vậy.

- Ta chỉ chọn được người.

- Thế thì tiếc quá.

- Người không hối hận?

- Đúng thế.

Huyết Ảnh Phu Nhân trầm ngâm một hồi, đột nhiên âm thanh trở thành lạnh băng nói:

- Phương Bình thử tài hần một phen.

Phương Bình cau mày liễu, thoăn thoắt bước tới nói:

- Tiểu huynh đệ khổ nhọc như vậy để làm chi?

Đinh Hạo thản nhiên buộc ngựa vào một cội cây gần đó nói:

- Phương cô nương, cô cứ thử tài chẳng sao cả.

Phương Bình vung cánh tay ngọc, hất một chưởng vào mặt Đinh Hạo kinh phong chạm vào thân hần không tiếng không hình tan mất, còn Đinh Hạo chẳng hề nhúc nhích tí nào. Phương Bình cả kinh nói:

- Hai năm chẳng gặp người đối thủ thật nhiều! Tiểu huynh đệ người quả thật khá lắm!

- Quá khen vậy, tại hạ mong rằng thử bấy nhiêu đó đủ rồi.

- Ta chưa phục đâu, phải thử thêm một chưởng nữa, chú ý này.

Dứt lời, ả lại phóng ra một chưởng dùng hết toàn lực. Chưởng phong mãnh liệt phát ra tiếng nổ vang dữ dội, luồng gió ào ào làm tung tóe đất đá cả một vòm trời đen kịt. Thế chưởng thật là ghê gớm. Đinh Hạo vẫn đứng yên bất động, ngược lại Phương Bình bị hộ thân cương khí của hần làm chấn động lùi ra sau ba bốn bước, đôi má phấn son ửng đỏ, hoảng hốt nói:

- Tiểu huynh đệ, hèn gì người cao ngạo thế này!

- Tại hạ không dám! Ngoại trừ người gặp phải kỳ ngộ, không có bất cứ một ai trong võ lâm luyện được công lực như vậy trong vòng hai năm.

- Có thể vậy ư?

Trong khiếu vang ra âm thanh lạnh như băng tuyết của Huyết Ảnh Phu Nhân nói:

- Dùng Huyết Thủ công thử xem.

Đinh Hạo bất giác rung mình, hẳn nhớ rất rõ Hà Lạc Song Tú chết dưới Huyết Thủ công không kịp trở tay, mình có thể chịu được một kích này chăng? Nhưng hẳn lại nghĩ tới kỳ công Sanh cơ bắt diệt mình đã luyện tập, theo lời sư phụ dạy rằng ngoại trừ mình bị phân thân nát thịt, ngoài ra không mất mạng đâu mà sợ, tốt hơn nhân cơ hội này thử xem một phen.

Hắn nghĩ thế liền tỏ vẻ thần nhiên vô sự, ung dung đứng nhìn trông đợi đối phương ném chưởng, đối với ba tiếng Huyết Thủ công từng khiến người võ lâm kinh tâm táng đờm ấy, làm như không màng để ý tới.

Phương Bình biến sắc nói:

- Phu nhân, dùng Huyết Thủ công sao?
- Chẳng nhẽ mi không nghe rõ ta nói ư?
- Nhưng mà...
- Quỷ nha đầu này, không có nhưng mà gì cả, dùng toàn lực không được nhẹ tay.
- Phu nhân muốn giết hẳn?
- Phí lời vô ích! Má phấn Phương Bình biến đổi liên tục, ả không dám trái lệnh, vung chưởng bên phải lên tấn công rồi hạ xuống, bàn tay lập tức biến thành màu đỏ ngầu.

Trong lòng Đinh Hạo hồi hộp vô cùng, đây là sự mạo hiểm vô cùng lợi hại, còn nhớ Linh khứu mỗ mỗ từng nói độc môn tuyệt chiêu Huyết Thủ công của Huyết Ảnh Phu Nhân hiếm ai có thể chịu đựng nổi một chưởng mà không chết, nhưng hẳn đã buông lời nói ra rồi, há có thể thay đổi xin tha?

- Tiểu huynh đệ, trả lời bằng lòng thôi, bây giờ còn kịp?
- Xin thông cảm, tại hạ không bao giờ cải biến lại lời nói.
- Người sẽ hối hận.

Hiển nhiên, Phương Bình có ý riêng không muốn hạ độc thủ sợ Đinh Hạo mất mạng.

Đinh Hạo nghe nói cười nhạt nói:

- Phương cô nương, tại hạ không bao giờ hối hận.
- Người.... từng thấy thần công này...
- Đúng thế, chính Hà Lạc Song Tú đã chết dưới tay cô nương.
- Người.. không sợ?
- Đi đứng ở chốn giang hồ lo sợ nhiều như thế làm gì?
- Thế thì... ta phải ra tay vậy.
- Xin mời!

Phương Bình nghiêng răng dậm chân, vung chưởng đánh tới, một vầng ánh sáng cầu vòng đỏ hồng chớp xẹt tới mắt hắn, toàn thân Đinh Hạo chấn động mạnh như bị đâm phải một đòn vạn cân, hộ thân cương khí cơ hồ bị chấn động tan mất. Bịch, bịch, bịch thụt lùi ra sau ba bốn bước, gương mặt tuấn tú thoáng hiện nét nhần nhó, nhưng hắn nghiêng răng mím môi không ự ra tiếng.

Phương Bình kinh ngạc đứng sững.

Huyết Ảnh Phu Nhân cả kinh nói:

- Đinh Hạo người là người thứ nhất bốn phu nhân gặp trong đời, chịu được một chưởng Huyết Thủ công này mà không bị thương.

Đinh Hạo nhanh chóng tốc điều hỷ mạch toàn thân bèn nói:

- Tại hạ Toan Tú Tài, xin gọi danh hiệu ta.

Phương Bình ngạc nhiên nói:

- Nói sao, người là thanh niên cao thủ Toan Tú Tài mới xuất đạo được giới võ lâm mới đồn đại gần đây?
- Không dám, chính là tại hạ.
- A, thật không ngờ.

Màn cửa tiểu kiêu được vén lên, trước mặt Đinh Hạo bỗng sáng ngời ra, hắc sừng sốt đứng chết lìm.

Một thiếu phụ áo đỏ tuổi độ ba mươi từ trong kiệu bước ra, nàng thật đẹp, sắc đẹp biến đổi khiến người ta mê mẩn tâm thần hoa mắt, nếu không chính mắt mình trông thấy thì không ai tin nổi trên thế gian này lại có một nữ nhân đẹp như thế, đẹp từ đầu đến chân, nếu mang hết tất cả từ ngữ người đẹp trên thế gian này dùng để hình dung nàng quả thật không thẹn.

Người đẹp trong lòng Đinh Hạo một là mẫu thân và một người nữa là thiếu nữ áo trắng mình đã gặp tại Cổ linh Mang sơn, nhưng vẻ đẹp của mẫu thân thì thần thánh, vẻ đẹp của thiếu nữ áo trắng thì trầm lặng thanh nhã.

Còn sắc đẹp của thiếu phụ này là một vẻ đẹp phóng dăng chứa đầy sự hấp dẫn, khiến người ta thoáng trông thấy liền say mê và suy nghĩ vớ vẩn ngay.

Thiếu phụ yêu kiều mỉm cười nụ cười như hoa xuân đua nở.

Mồ hôi trên trán Đinh Hạo toát ra như tắm. Trong khoảnh khắc tích tắc này hắc hoàn toàn mất đi tự chủ, đầu óc tâm linh hoàn toàn bị sắc đẹp nghiêng nước của thiếu phụ chiếm cứ.

Nàng chính là ma nữ Huyết Ảnh Phu Nhân trong lời đồn đại ở giới võ lâm ư?

Y nhiều lắm là ba mươi tuổi, so với Huyết Ảnh Phu Nhân trong tưởng tượng trước kia nhỏ cả một nửa?

Y thật sự là ai?

Ngay cả Phương Bình cung kinh ngạc không kém, có lẽ y cũng lần đầu tiên gặp gương mặt thật của Huyết Ảnh Phu Nhân?

Đinh Hạo buột miệng nói:

- Tôn giá là Huyết Ảnh Phu Nhân?

Huyết Ảnh Phu Nhân thoáng nhẹ đôi môi hồng nói với giọng điệu mê ly:

- Có gì lạ chẳng?
- Tuổi tác phu nhân?
- Người võ lâm xếp ngôi thứ bằng võ học, chớ hỏi tuổi tác làm gì.
- Nhưng mà...
- Trong óc tưởng tượng của nhà người cho rằng ta sẽ là một lão thái bà tóc bạc da mồi hình thù quái ác chứ gì?

Đinh Hạo ứ ứ cứng miệng.

Huyết Ảnh Phu Nhân vẫn rộng rãi nói:

- Toan Tú Tài, ta vẫn mong người bằng lòng tập luyện võ công bí kíp mà ta ngẫu nhiên có được.

Âm thanh hòa hòa dịu dịu như có một oai lực bất khả kháng cự, Đinh Hạo hồn

phách chao động bao nhiêu lập trường trước đây bị lung lay hoàn toàn hoang mang ngổ ngàng không còn tự chủ được nữa.

Hắc không phải là hạng người tham luyện nữ sắc, từ xưa đến nay chỉ có một Liễu Hạ Huệ ngủ chung với nữ sắc một nhà mà không động tâm, nhưng nếu nói những người bình thường gặp phải tình huống đặc biệt như vậy thì khác hẳn, rất ít người tự chế được lòng, hắc vốn là con người chứ không phải bậc thánh hiền, một người tầm thường như mọi người trên thế gian nên hắc đã tỏ ra ngổ ngàng như thế.

Huyết Ảnh Phu Nhân thoăn thoắt tiến lên hai bước, giọng nói oang oang như chuông ngân lại vang lên:

- Ta không cần danh nghĩa sư đồ, chỉ cần người chịu luyện tập, điều này không có hại gì với người ư?

Hơi thở thơm như hoa lan, giọng nói làm rung động lòng người. Cặp mắt câu hồn đoạt phách đó khiến Đinh Hạo không dám nhìn thẳng nhưng cặp mắt hấn mê mị không di chuyển nổi, hình như bị sức lực vô hình thu hút.

Hắn chưa từng có cử chỉ lúng túng như thế, sự ngang ngạnh bình tĩnh hẳn luyện tập suốt hai năm nay hoàn toàn tan rã.

Phương Bình nói nhỏ nhẹ:

- Đinh thiếu hiệp, người bằng lòng đi.

- Đinh Hạo tâm viên ý mã, chưa biết quyết định thế nào.

Đồng thời cung trong lúc này, Huyết Ảnh Phu Nhân hạ giọng nói:

- Có người đấy.

Bóng đỏ thấp thoáng ẩn vào tiểu kiêu, Phương Bình đảo mắt xung quanh một lượt lạnh lùng hét:

- Ai đó?

Tiếng hét vừa dứt, một bóng trắng thấp thoáng hiện ra như bóng ma hồn quỷ.

Té ra là một trung niên nữ ni gương mặt lạnh như băng tuyết, tay cầm cây phát trần, trước ngực đeo râu trắng hạt lấp lánh đen ánh.

Đinh Hạo cả kinh kêu thầm một tiếng:

- Lãnh Diện Thần Ni.

16. Lãnh Diện Thần Ni

Đôi nhãn quang của Lãnh Diện Thần Ni khiến người trông thấy phải ớn lạnh, chăm chăm nhìn Đinh Hạo hồi lâu, bằng giọng điệu lạnh như băng đá nói:

- Một võ sĩ quý tài trí dũng được hoàn bị, người có dũng không sợ hãi, người có trí tuệ không mê muội.

Hai câu nói này lọt vào tai Đinh Hạo như Đê hồ quân đình có ý đem lời chân chính nhắc nhở, những lời ấy như giọt cam lộ rơi vào phá tan màn vô minh u ám.

Hắn run lập cập chợt tỉnh, vầng mây mê muội liền tan biến ngay, khôi phục trở lại tánh khí nghiêm nghị vốn có của hắn, trong lòng cảm kích nhân vật thần bí này chẳng ít, hắn nghĩ thế bèn hướng về phía Lãnh Diện Thần Ni nghiêm túc mà nói:

- Đa tạ sự chỉ dẫn ra khỏi dòng mê.

Trong tiểu kiêu vang ra một tiếng tăng háng lạnh lẽo. Lãnh Diện Thần Ni xoay mình đối diện với tiểu kiêu. Huyết Ảnh Phu Nhân giọng nói run run:

- Thần Ni đạo này vẫn khỏe chứ?

Lãnh Diện Thần Ni giọng nói lạnh như băng tuyết:

- Năm xưa hậu đãi, không lúc nào quên được!

Huyết Ảnh Phu Nhân run sợ nói:

- Sư thái đến đòi nợ ư?

- Đúng vậy!

- Cứ ra tay tự nhiên.

- Trước hết ta mong người thành thật cho biết một vấn đề...
- Vấn đề gì?
- Chấn Am chi bảo (Thạch Vân Kiếm) của bốn Am có phải ở trong tay nhà người?
- Không có!
- Thật vậy chứ?
- Dựa vào tiếng tăm bản phu nhân, không đến nỗi không dám thừa nhận.
- Vậy thì lọt vào tay ai?
- Không biết!
- Năm xưa bọn Thiên Địa Bát Ma các người đột kích Ban Nhược Am đánh bản ni rơi xuống sơn cốc. Thạch Vân Kiếm rơi vào tay các người, mà mi nói không biết có tin được chăng?
- Nói cho hay bản phu nhân cũng đang tìm thanh bửu kiếm thất lạc này.
- Lời nói đến đây đã xong, mi chuẩn bị tự vệ.

Giọng nói lạnh lẽo, chứa đầy sát khí, bầu không khí hiện trường trở nên hồi hộp vô cùng, hai bên đều là cao thủ có hạng đương kim vô lâm, hạng người tầm thường trong giang hồ muốn gặp mặt họ cũng đã khó khăn chứ đừng nói có dịp chứng kiến hai bên giao đấu.

Phượng Bình quay đầu lại nhìn Đinh Hạo nói:

- Người chuẩn bị khoan tay?
- Đinh Hạo động lòng chẳng biết phải nói thế nào, Phượng Bình hỏi câu này, chứng tỏ đối với Lãnh Diện Thần Ni có sợ hãi cổ kị, đồng thời cũng ám chỉ Huyết Ảnh Phu Nhân có lẽ không thể địch nổi Lãnh Diện Thần Ni.
- Luận nguồn gốc, người yêu Nam Thiên Nhất Kiều Tô Thiên Thiên của phụ thân lúc sanh tiền là đệ tử môn hạ của Thần Ni, thì quan hệ này cũng chẳng cần nói, mà phía Huyết Ảnh Phu Nhân thì có chút kỳ lạ...
- Người dù sao đi nữa, hẳn cũng chẳng có lý do nào cần phải ra tay nhúng vào trận đấu này.
- Cặp mắt băng tuyết của Lãnh Diện Thần Ni lướt về hướng Đinh Hạo, nói từng chữ một:
- Tốt hơn hết người đứng vòng ngoài.
- Đinh Hạo cũng giọng nói lạnh như băng giá không kém:
- Thần Ni khuyến cáo hay là cảnh cáo tại hạ?
 - ý người hiểu sao?
 - Nếu là lời khuyến cáo thì tại hạ chấp nhận, bằng ngược lại là cảnh cáo thì ta phải xét lại.
 - Người rất tự phụ?
 - Ta không tự phụ vậy!
 - Người có quan hệ gì với họ?
 - Điều này Thần Ni đừng quan tâm làm gì.
 - Tốt lắm, vậy bản ni cảnh cáo người, đừng xen vào.
- Đinh Hạo ngạc nhiên, ở thế cỡi trên lưng cọp, vì danh dự phải dành lại khẩu khí này mới xong, bèn lạnh lùng nói:
- Nói vậy Thần Ni buộc tại hạ xuất thủ?
 - Người có bao nhiêu bản lĩnh?

- Nhân tranh một khẩu khí, phạt tranh nhất lư hương.
- Xưng cường háo thắng là đại kê vô lâm, trí giả không ưa vậy.

Đinh Hạo rùng mình, lời nói này chí lý, nhưng không thể rút lời lại được đành đành liêu liêu nói:

- Sự thể như vậy thì háo thắng một lần chẳng sao.

Lãnh Diện Thần Ni trầm tư một hồi lạnh lùng nói:

- Người xuất gia phương tiện làm gốc, bản ni cho người toại nguyện, nên người tiếp nối một cái phát trần của bản ni, hôm nay ta sẽ buông tha đối phương, lần sau gặp lại giải quyết chẳng muộn.

Đinh Hạo mạnh bạo nói:

- Tốt lắm.
- Người rút kiếm đi.

Đinh Hạo từ từ vung kiếm ra, chân đứng không thẳng không nghiêng, thanh kiếm nghiêng nghiêng trở xuống, tư thế khởi kiếm thật là quái gở.

Lãnh Diện Thần Ni ôm phát trần trong lòng, chậm rãi tiến lên hai bước.

Thần tình trên má phấn của Phương Bình cực kỳ khẩn trương, thân người yếu điệu lùi lại sau tám thước, đôi mắt chăm chú nhìn vào hiện trường.

Còn dáng mặt Huyết Ảnh Phu Nhân ẩn trong tiểu kiệu thì chẳng hiểu thế nào, hai tên đại hán khiêng kiệu về khoanh tay chạm vào nhau, nhưng vẻ mặt họ vô cùng hồi hộp bầu không khí bấy giờ ngọt ngào khó thở.

- Hãy tiếp ta một chiêu! Lãnh Diện Thần Ni dứt lời nhanh nhẹn vung cây phát trần trong lòng ra, công xuất một chiêu kỳ ảo, tuyệt thế vô công, phát ra âm thanh phụt phụt khiến người nghe phải nhức óc đình tai.

Đinh Hạo cũng nhanh như cắt chuyển kiếm từ hạ lên cao, hai bên xuất thủ động tác nhanh tốc không thể tượng tượng, nếu người không có một thân pháp tuyệt vời, không thể nào xem rõ chiêu thức hai bên.

Động tác hai bên chỉ chớp nhoáng rồi dừng hẳn, nhưng phong thế chưa thu.

Ánh sáng hào quan của phát trần cuộn cuộn vây bọc thân kiếm ngưng đọng lại không trung, hai bên đã so tài bằng cách đấu nội lực, bốn con người cùng một thứ ánh sáng óng ánh làm hoa mắt người, hiển hiện ra nội công tu luyện của song phương đã đạt đến một cảnh giới cực cao.

Gương mặt anh tuấn của Đinh Hạo ửng màu hồng nhạt mà Lãnh Diện Thần Ni không hề biến đổi.

Hai bên duy trì được một khoảng thời gian khá lâu, thân hình Lãnh Diện Thần Ni thoáng thấy phát run.

Thình lình...

Một luồng ánh sáng đỏ au từ cửa kiệu xẹt ra kích thẳng vào Lãnh Diện Thần Ni.

Hai bên đều tập trung toàn bộ tinh thần vào bàn tay, Đinh Hạo vì đối diện cửa kiệu, cho nên trông thấy rõ ràng.

Đây là hành động dê hèn, Đinh Hạo tuổi trẻ kinh nghiệm chưa có thừa, thức thì không chịu đựng được liền hô to một tiếng.

- Tránh ra!

Dứt lời, lập tức thu công lực lại, nhưng Lãnh Diện Thần Ni lại chẳng ngờ có biến cố đột nhiên thế này, dù công lực huyền thông đến đâu cũng chẳng thể ứng biến, vì Đinh Hạo thình lình thu hồi công lực, kinh phong như bão táp của phát trần thừa thế ào ào xông tới.

Đinh Hạo ự nhẹ một tiếng thụt lùi ba bốn bước, phun ra một bùm máu tươi.

Phản ứng của Lãnh Diện Thần Ni cũng thần tốc vô cùng, cảm thấy tình hình dị thường lập tức thu thế né sang một bên.

Nhưng muộn rồi, ánh sáng đỏ au chạm vào người.

Thất thanh “Oa” lên một tiếng, máu phun ra tua tủa.

Gần như cùng chung một thời gian Hồng Kiệu nhanh như điện xẹt bay đi, Phương Bình cũng phóng người chạy mất dạng.

Đinh Hạo dùng tay lau đi vết máu bên miệng, nhìn vào nơi rừng xanh xa xăm, cảm hận nói:

- Hèn hạ, vô sỉ.

Lãnh Diện Thần Ni thở hổn hển nói:

- Đinh Hạo, ngươi được cái gì rồi?

Đinh Hạo cả kinh, đối phương lại kêu đúng tên mình ư, hần cười nhạt nói:

- Tại hạ học được một bài hay.

- Ngươi cũng biết sai ư?

Đinh Hạo ngạo nghễ lớn tiếng nói:

- Nếu tại hạ không nói năng gì, hậu quả thế nào?

Lãnh Diện Thần Ni cảm phẫn nói:

- Nếu ngươi không xía vô, mã ma sẽ không chạy thoát, cũng không xảy ra sự việc không may này.

- Chúng ta tiếp tục ư?

- Tùy ý.

Đinh Hạo suy nghĩ một hồi nói:

- Thật vô lý, thôi vậy.

Lãnh Diện Thần Ni dùng nhãn quan kỳ lạ chăm chăm nhìn Đinh Hạo một hồi, xoay người cất bước...

Đinh Hạo giăng tay can lại nói:

- Xin lưu bộ.

- Thế nào, ngươi không phục?

- Tại hạ có điều thỉnh giáo.

- Việc chi?

- Thần Ni dùng dây xích vạn thiên thiết mẫu buộc Toàn Tri Tử nhốt y trong cổ mộ tại Mang Sơn đã mười năm nghe nói trước kia người nói rằng chỉ nhốt y tám năm?

- Tại sao... ngươi biết?

- Tại hạ ngẫu nhiên vào mộ diện kiến chính bản thân Toàn Tri Tử, thế thì vô nhân đạo quá ư?

- Bần ni đang tìm cách thả ông.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Ngươi thì do Thần Ni nhốt, còn tìm cách gì nữa?

- Dây xích sắt ấy cần có Thạch Vân Kiếm mới chặt đứt được, mấy năm nay bần ni cứ truy tìm kiếm ấy mãi.

- A! Thạch Vân Kiếm là bảo vật trấn Am của Thần Ni làm thế nào thất lạc?

- Tám năm về trước Thiên Địa Bát Ma đột kích Ban Nhược Am, Thạch Vân Kiếm bị cướp, không biết rơi vào tay tên ma đầu nào, mấy năm nay bần ni chưa từng dừng nghỉ sự tìm kiếm.

- Nếu tìm chẳng ra Thạch Vân kiếm, tiểu tử há không chôn sống trong mộ ư?

- Bần ni chỉ có tận lực thôi.
- Ngoại trừ Thạch Vân kiếm ra, còn vật gì khác có thể chặt đứt dây xích ấy?
- Chỉ còn một bình khí nữa có thể chặt được.
- Bình khí gì?
- Lôi Công Trủy!
- Thế nào gọi là Lôi Công Trủy?
- Sáu chục năm về trước Trung Nguyên võ lâm xuất hiện một dị nhân, ngoại hiệu là Lôi Công, y có một con dao ngắn cứng chắc vô cùng tên gọi là Lôi Công Trủy, nhưng từ khoảng sáu mươi năm về sau, trong giới võ lâm không ai nhắc đến tên người này, có còn tại thế hay chẳng thì không được biết, nếu y còn sống, niên kỷ phải trên trăm tuổi.

Đinh Hạo kinh ngạc nói:

- Thần ni có gặp người này lần nào chưa?
- Chưa từng gặp qua, chỉ nghe nói tánh tình y nóng giận vô cùng, công lực cao cường không ai phán đoán được.
- Y không có truyền nhân ư?
- Nghe đồn rằng Hắc Nho là truyền nhân của y, nhưng căn cứ Thượng đại tiên bối chứng thật võ công có chỗ khác nhau.

Đinh Hạo quá rõ điều này rồi, đó chỉ là sự đồn đại sai lầm do một số người trong chốn giang hồ, xuất thân của sư phụ chỉ là may mắn được thượng cổ bí kíp, làm gì là truyền nhân của Lôi Công, hắn liền buột miệng nói:

- Thật sự Hắc Nho không phải truyền nhân của Lôi Công.

Lãnh Diện Thần Ni kinh ngạc nói:

- Sao ngươi biết?

Đinh Hạo biết mình sơ suất lời nói, linh hoạt bào chữa:

- Tại hạ đã gặp Hắc Nho.
- Ngươi... gặp Hắc Nho?
- Đúng vậy.
- Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?
- Hai mươi tuổi tròn.
- Lúc bao nhiêu tuổi ngươi gặp Hắc Nho?
- Gần đây.

Trên gương mặt Lãnh Diện Thần Ni không lộ ra vẻ tình cảm gì cả, nhưng cặp mắt biểu lộ nghi hoặc không kém.

- Mọi người trong chốn giang hồ đều biết Hắc Nho đã mất mạng hai mươi năm nay tại Mang Sơn Cổ Linh, mà ngươi nói gặp Hắc Nho gần đây? Không biết Hắc Nho ngươi gặp đó là giả hay là thật?
- Thật hay giả, mai sau Thần Ni sẽ có cơ hội gặp y thì sáng tỏ.
- Sao ngươi lại biết võ công y khác môn với Lôi Công, chẳng lẽ ngươi có giao thủ với y ư?

Vừa nói, cặp mắt óng ánh của Thần Ni nhìn chòng chọc vào mắt Đinh Hạo như là nhìn thấy trong tâm can hắn không bằng.

Đinh Hạo nhủ thầm:

Mụ Thần Ni này lợi hại thật, liền cười nhạt nói:

- Tại hạ từng nói chuyện với Hắc Nho, và được y nói lại võ công của y không thuộc một môn phái nào cả.
- Người... từng nói chuyện với Hắc Nho?

Đinh Hạo bĩu môi nói:

- Y không phải yêu quái, cũng là con người, chỉ có công lực cao cường chút ít thôi, có gì làm lạ ư?
- Vậy quả thật bản bi thấy biết lạ nhiều rồi.

Nói xong vung phất trần một cái phồng người chạy mất. Đinh Hạo ngẩng nhìn bóng trắng mờ dần trước tầm mắt, trong lòng hẳn cảm thấy áy náy vô cùng. Lãnh Diện Thần Ni tìm kiếm Huyết Ảnh Phu Nhân để kết thúc món nợ năm xưa, thế mà mình sinh lòng háo thắng nhúng tay vào việc làm hỏng việc của y và tỷ nữa hại y mất mạng.

Huyết Ảnh Phu Nhân cố ý đánh một đòn lén lút đó thật là bỉ ổi hèn hạ, Lãnh Diện Thần Ni lại chẳng hề nghi ngờ mình đồng lõa với Huyết Ảnh Phu Nhân, mà đối phó với lão, tánh khí này đủ để hẳn khâm phục.

Nghĩ đến đây, lại liên tưởng đến sắc đẹp làm điên đảo mọi người của Huyết Ảnh Phu Nhân, bất giác rung mình mạnh một hồi, hẳn nghiêng răng mím môi nhủ thầm:

- Rắn độc mỹ nhân, đừng nghĩ tưởng đến ả nữa, nếu sau này có gặp lại phải cho ả một bài học mới được.

Hắn đang ngớ ngẩn tưởng nghĩ lung tung, cũng lúc này một bóng người thấp thoáng xuất hiện.

Té ra chính là lão tú tài Kha Nhất Nghiêu, cũng với cái dáng cùng liêu thắt thời ấy.

Đinh Hạo chấp tay nói:

- Huynh đài may thật, chúng ta lại gặp nhau.

Kha Nhất Nghiêu cười ha hả nói:

- Lão đệ, chuyến đi Vương Ốc Sơn này thế nào?
- Không uống công vậy.
- Tìm gặp Trúc Lâm Khách ấy?
- Tìm gặp rồi.
- Những điều lão đệ muốn hỏi thỏa mãi rồi chưa?
- Mọi sự đã sáng tỏ.
- Lão đệ định đi đâu?
- Xuống phía Nam làm một việc, sao Kha lão ca lại lọt vào rừng này.
- Ta thấy Huyết Ảnh Phu Nhân và Lãnh Diện Thần Ni kẻ trước người sau rời khỏi rừng xanh, biết có sự cố nên chạy vào đây mà xem, không ngờ lại gặp lão đệ tại đây.
- Kha lão ca gặp Huyết Ảnh Phu Nhân đi ra?
- Không sai, cái kiệu màu đỏ đứng ở đằng xa đã trông thấy.
- Chạy về hướng nào?
- Chạy về hướng sơn cước.
- Tiểu đệ phải rượt theo...
- Rượt theo làm gì nữa, bây giờ y đã xa cả mười dặm hơn, vả lại có thể biến đổi phương hướng rồi.

Đinh Hạo nghĩ cũng có lý, bèn bỏ ý định này, nói:

- Lão ca, xin hỏi một điều...
- Việc gì vậy?
- Kha lão có từng nghe nói nhân vật Lôi Công?
- A! Đó là một tiền bối dị nhân, ta từng nghe nói đến.
- Người này còn sống chăng?
- Tại sao lão đệ bỗng nhiên hỏi thăm người này?
- Nghe nói lão có cây Lôi Công Truy rắn chắc vô cùng, tiểu đệ muốn mượn dùng để cứu một người.
- Cứu ai?
- Võ lâm Vạn Sự Thông Toàn Tri Tử! Kha Nhất Nghiêu võ tay cái bóp nói:
- Sao không hỏi chính bản thân Toàn Tri Tử, những loại bí sự như vậy y rành hơn mọi người.

Đinh Hạo nghĩ thầm:

Quả thực không sai, sao không đi hỏi Toàn Tri Tử, nếu y không biết thì khỏi phải đi thăm dò nữa, từ đây đến Cổ Linh phải đi qua Lạc Dương.

Toàn Tri Tử từng chỉ điểm mình tìm Bán Bán Tẩu hỏi thăm tin tức của Trúc Lâm Khách, nhớ đến ân tình giúp đỡ này mình phải đền đáp lại, nghĩ thế bèn nói:

- Không sai, tiểu đệ không nghĩ tới điều này.
- Hiện giờ y ở đâu?
- Y bị nhốt trong ngôi cổ mộ tại Mang Sơn phải có Lôi Công Truy hặc Thạch Vân kiếm mới cứu y thoát thân được.
- A! Tại sao vậy?
- Y bị Lãnh Diện Thần Ni dùng dây xích vạn niên thiết mấu khóa lại nhốt trong cổ mộ, ngoài trừ Lôi Công Truy và Thạch Vân kiếm ra không còn cách nào khác hơn.
- Lúc này Lãnh Diện Thần Ni có mặt tại đây...
- Thạch Vân kiếm của lão đã bị thất lạc.
- A! Tại sao Toàn Tri Tử bị Thần Ni nhốt vậy?
- Nghe nói y sơ ý thổ lộ một bí ẩn của Thần Ni?

Kha Nhất Nghiêu gật đầu nói:

- Y nhờ cái mồm mà có tiếng tăm, cũng vì cái miệng mà mang họa.

Đinh Hạo ngẩng nhìn khí trời nói:

- Kha lão ca, tiếc rằng không có thì giờ hội ngộ với lão ca, tiểu đệ xin phép lên đường bây giờ...
- Được, chúng ta sẽ gặp lại ở thành Lạc Dương.
- Lão ca cũng đến Lạc Dương?
- Đúng vậy, ta có chút việc phải đến đấy.
- Chúng ta đi chung được chứ?
- Không, ngươi có ngựa cưỡi, lão ca thì chạy bộ, bất tiện lắm.
- Điều này...
- Lão đệ đừng khách sáo, cứ lên ngựa tự nhiên!

Cũng trong lúc này, con ngựa ô đó hí một tiếng thê thảm, bốn gối co lại ngã quúi xuống đất, máu từ miệng mũi phun ra tua tủa gục đầu qua một bên chết nằm trên đất.

- Đinh Hạo nhìn thấy, cả kinh giọng nói run run:

Chuyện gì đã xảy ra?

17. Chân Giả

Kha Nhất Nghiêu cũng biến sắc nói:

- Có người đã đánh ám khí?

Đinh Hạo cúi người kiểm tra xác ngựa thì chỉ thấy lỗ máu chảy tua tủa, ngoài ra không có thương tích gì cả, bỗng hần như hiểu ra điều gì, bèn nói:

- Đúng rồi, chết dưới Huyết Thủ Công, lúc Huyết Thủ Phu Nhân dùng môn công phu đó đánh lên Lãnh Diện Thần Ni thì con ngựa này đứng cạnh nên bị ngộ sát.

Đinh Hạo cảm phần vô cùng, vì con ngựa ô này do Yên Vân Khách Thảm Cang tặng, có thể nói là một mối cảm kích sâu đậm, vậy mà mình chỉ cưỡi được một hôm thì đã chết mất.

Kha Nhất Nghiêu cau mày nói:

- Huyết Thủ Công của nữ ma ấy quả thật kinh người, Lãnh Diện Thần Ni bị thương ư?

- Thần Ni chỉ bị thương nhẹ thôi.

- Hai bên có thù oán gì?

Năm xưa bát ma liên thủ đột kích Ban Nhược am, đánh Lãnh Diện Thần Ni té xuống sơn cốc, cướp đi Thạch Vân Kiếm là trấn am chi bảo của Thần Ni, chuyện chỉ có vậy.

- Hừ, ân oán vô lâm vô chung vô thủy, thật đáng sợ.

- Hiện giờ chúng ta cùng nhau lên đường được chứ?

- Đành phải như thế.

Đinh Hạo cùng Kha Nhất Nghiêu ra khỏi rừng, hướng về Lạc Dương thẳng tới.

Vào tới Lạc Dương thì trời vừa sụp tối. Hai người tìm một khách điểm ăn uống xong xuôi, Kha Nhất Nghiêu ở lại khách điểm chờ đợi, còn Đinh Hạo lập tức lên Mang Sơn ngay trong đêm.

Trống điểm canh hai, vào đến Mang Sơn thì đường xá quen thuộc nên hần tìm gặp cỗ mộ rất dễ dàng. Di chuyển bàn thạch sang một bên thì hiện ra đường mộ đạo, Đinh Hạo hướng vào bên trong cất tiếng nói:

- Toàn Tri Tử tiền bối, văn bối là Đinh Hạo đến viếng.

Tiếng sột soạt dây xích kéo lê trên mặt đất vang lên. Toàn Tri Tử nói:

- Cứ vào đi.

Đinh Hạo vừa bước vào trong thì Toàn Tri Tử đã nói:

- Ni cô ấy vừa mới đi khỏi thôi.

- À, thì ra Lãnh Diện Thần Ni cũng đến đây, lão nói ra sao?

- Ta bảo rằng tung tích Thạch Vân Kiếm chưa rõ và đang tích cực tìm kiếm, thành thật cảm tạ người đã nhắn tin cho lão ni ấy. Sự việc của người thế nào rồi?

- Tìm gặp được rồi.

- Trúc Lâm Khách ư?

- Đúng vậy.

- Y có khỏe không?
 - Không đến nỗi tệ lắm. Lãnh Diện Thần Ni có đề cập đến Lôi Công Truy không?
- Toàn Tri Tử tròn mắt hỏi:
- Lôi Công Truy nào?
 - Nó là một thanh gươm có thể chặt đứt dây xích này.
 - Lão ni không đề cập tới.
 - Văn bối muốn mượn thanh gươm đó để chặt đứt sợi dây xích này, nhưng chẳng biết phải kiếm ở đâu.
 - Lôi Công Truy thì chắc là vật của Lôi Công, phải gặp y trước đã.
 - Văn bối vì việc này mà đến đây, chẳng biết nhân vật Lôi Công đó còn tại thế hay không nhỉ?
 - Có thể còn tại thế.
 - Đi đâu tìm lão?
 - Mười năm về trước lão phu biết y ẩn cư tại Thiên Âm Động Hình Sơn Hắc Thạch Cốc.

Đinh Hạo hớn hử nói:

- Hắc Thạch Cốc tọa lạc tại đâu?
- Ở sâu trong Hình Sơn, sơn cốc ấy toàn là đá đen, rất dễ tìm.
- Tốt lắm, văn bối đến đó xem.
- Nếu người giúp được lão phu thoát nạn, lão phu sẽ làm bất cứ chuyện gì cho người.

Đinh Hạo nói giọng sang sảng:

- Thế thì không dám. Văn bối không mang lòng dạ thi ân cầu báo. Nhưng nếu có điều gì nhờ vả thì đó là thuộc về vấn đề khác vậy.

Toàn Tri Tử bật ngón tay cái khen:

- Anh hùng bản sắc.
- Tiền bối quá khen, vậy văn bối xin cáo từ.
- Lão phu trông chờ tin vui.
- Văn bối xin cố hết sức.

Đinh Hạo rời khỏi huyết mộ, đặt bàn thạch lại chỗ cũ rồi phi thân xuống Mang Sơn trở lại khác điểm khi trống đã điểm canh ba. Khi đi ngang phòng Kha Nhất Nghiêu, y thuận mắt liếc vào trong thì không thấy bóng dáng lão đâu cả. Y không khỏi lấy làm lạ, bước vào phòng mình y thấy có một tờ giấy trên đó ghi:

“Hắc Nho hiện thân trong thành, Tổng đà Tam Nghĩa Bang nhuộm máu” Đinh Hạo cả kinh, không biết sao tình hình lại chui ra một tên Hắc Nho. Việc máu nhuộm Tam Nghĩa Bang nếu truyền ra ngoài giang hồ thì chắc chắn thanh danh Hắc Nho sẽ hỏng mất.

Hắn lập tức rời khỏi khách điểm đi ngay không chậm trễ.

Đèn đuốc tro trụi, trên đường lộ vắng lặng. Đinh Hạo chợt thấy một bóng người đang đi về phía y, chính là lão tú tài Kha Nhất Nghiêu, y vội tiến tới hỏi:

- Kha lão ca, sự việc thế nào?

Kha Nhất Nghiêu lộ vẻ hoảng hốt, đảo mắt dòm ngó xung quanh rồi hạ giọng nói:

- Hắc Nho bỗng nhiên xuất hiện trong thành, vào khoảng canh hai thì máu nhuộm Tổng đà Tam Nghĩa bang, gần hai mươi người lâm nạn, xem tình hình này thì chắc..

- Có chuyện quái lạ như vậy ư?
- Ta vừa trông thấy một bóng người chạy về hướng Tây.
- Chúng ta rượt theo đi.
- Có mạo hiểm lắm không?
- Cẩn thận thì không sao đâu. Hắc Nho và Tam Nghĩa Bang có thù oán gì?
- Nghe nói là trả thù vụ vây công năm xưa. Lại thật, Hắc Nho vẫn còn tại thế...

Đinh Hạo xúc động vô cùng, danh sách sư phụ đã trao cho chàng không hề có tên Tam Nghĩa Bang chủ, tên giả mạo này chắc chắn có âm mưu, chàng phải điều tra tìm ra manh mối.

- Chúng ta đi hướng nào.
- Lên nóc nhà mà đi.

Hai người phi thân vọt lên nóc nhà chạy về hướng Tây, chẳng bao lâu đã đến phía Tây thành mà vẫn không có chi khác lạ. Đinh Hạo đề nghị:

- Chúng ta lên thành lầu chờ đợi, từ trên cao nhìn xuống dễ quan sát mọi vật hơn.
- Ý kiến hay lắm.

Hai người nhảy vọt lên thành, mượn sức tung mình lên chỗ cao nhất của lầu thành rồi khom người ẩn nấp chờ đợi.

Đinh Hạo lần đầu tiên nhìn thấy thân pháp của Kha Nhất Nghiêu thì biết ngay y chẳng phải là nhân vật tầm thường.

Bỗng nhiên có vài tiếng hú trầm ngân vọng lại. Đinh Hạo nói:

- Âm thanh như phát ra từ khu phố lớn đèn đuốc chưa tắt kia.

Kha Nhất Nghiêu hừ một tiếng nói:

- Đó là trang viện của Lạc Dương thủ phủ Thẩm Nhất Vi.

Đinh Hạo thất thanh la thảm:

- Hồng rồi, Thẩm Nhất Vi là hóa danh của Yên Vân Khách Thẩm Cang, không ngờ tên Hắc Nho giả mạo lại đến tìm y.

Y hấp tấp nói:

- Kha lão ca, huynh đi hướng trái, đệ đi hướng phải, ta cùng đến đó xem sao.

Hai người chia ra làm hai hướng phi thân đi, Đinh Hạo cố ý tách rời Kha Nhất Nghiêu rồi vận dụng toàn lực triển khai khinh công thần tốc lao đi như chớp.

Chỉ trong chốc lát y đã đến trại viện đèn đuốc sáng trưng ấy, y nhanh nhẹn nhảy lên nóc nhà nhìn vào đại sảnh, chỉ thấy một nho sĩ áo đen uy nghi đang đứng, gương mặt nhìn không rõ, bên cạnh rải rác vài xác chết của những tên võ sư hộ vệ.

Yên Vân Khách Thẩm Cang mặt mày tái mét, thân người run rẩy đứng yên.

Hắc Y nhân nói:

- Họ Thẩm kia người khỏe chứ? Thấy người trông mập hơn xưa, chắc bây giờ thành đại phú ông rồi, hà hà hà...

Yên Vân Khách Thẩm Cang nói giọng run run:

- Các hạ là cao nhân phương nào?
- Chẳng cần nhiều lời, bổn nho đến đây đòi nợ năm xưa.

- Người... là ai?
- Chắc người còn nhớ cố nhân Mang Sơn Cổ Lĩnh chứ?
- Người... người... là... Hắc Nho?
- Đúng vậy.
- Bây giờ... các hạ muốn sao?
- Nợ máu trả máu.
- Nhưng sự cố năm xưa chẳng phải chỉ có một mình tại hạ.
- Điều ấy không có liên quan gì với người, bây giờ người hãy chuẩn bị chết đi.

Dứt lời nho sĩ vung kiếm đánh tới một chiêu vô cùng khốc liệt vào Thảm Cang.

Thảm Cang vội tránh qua bên. Nhưng thân hình của y chưa đứng vững thì chiêu số thứ hai của nho sĩ áo đen đã bám sát như hình với bóng. Không còn tránh né kịp nữa, y dùng hết chân lực đánh liều ra một chiêu.

Nghe “Hự” một tiếng, Thảm Cang loạng choạng lùi ra sau hai bước, bả vai trái có một đường vạch nhỏ, máu chảy ròng ròng.

Nho sĩ áo đen tiến lên một bước, lại vung kiếm đánh ra.

Thình lình một giọng nói lạnh như băng vọng lại:

- Dừng tay.

Rồi có một bóng người thấp thoáng lướt tới. Đó cũng là một nho sĩ áo đen ăn mặc giống hệt nho sĩ áo đen đến trước. Tên đến trước bắt giắc lùi lại vài bước, trầm giọng quát:

- Người là ai?

Nho sĩ áo đen xuất hiện sau chính là Đinh Hạo, y chậm rãi tiến tới vài bước, lạnh lùng nói:

- Danh hiệu của người là gì?
- Người là...
- Bốn tòa chính là Hắc Nho.
- Người... người dám mạo danh bốn tòa ư?
- Một lần nữa bốn tòa hỏi người là ai?
- Người là ai, sao dám mạo danh bốn tòa?
- Dừng nhiều lời nữa, đánh thử là biết ngay.

Dứt lời Đinh Hạo vung kiếm nghiêng nghiêng chém tới, thế kiếm tuy có vẻ giản dị nhưng nho sĩ áo đen lập tức lộ vẻ hoảng hốt. Y biết đã gặp địch thủ nên lập tức nhắc kiếm chống đỡ chiêu số của Đinh Hạo.

Không ngờ Đinh Hạo chỉ đánh ra hư chiêu thăm dò, kiếm đối phương đâm vào khoảng không làm người y hơi chao đảo.

Y chưa kịp đứng vững thì Đinh Hạo đã chém tới một nhát nhanh như chớp, nho sĩ áo xanh mặt cắt không còn hột máu, y hốt hoảng sử dụng ngã nhào xuống đất rồi lộn nhào ra xa hai trượng, nhanh như cắt tung mình lên mái nhà chạy mất.

Đinh Hạo không ngờ đối phương bất thành linh đào tẩu nên ngăn người ra trong tích tắc, rồi cũng phóng mình rượt theo.

Nhưng khi y nhảy lên theo được vài mái nhà thì hình bóng nho sĩ áo đen kia đã mất dạng. Y đành nhanh nhẹn cỡi bỏ lớp hóa trang rồi quay trở lại trang viện, muốn xem ân nhân thọ thương ra sao.

Về đến trang viên, hắn trông thấy một thủ hạ của Thẩm Cang đang băng bó cho lão. Lão thấy Đinh Hạo xuất hiện thì thoáng kinh ngạc, rồi cất tiếng hỏi:

- Đinh thiếu hiệp cũng đến đây sao?

Đinh Hạo xá một xá rồi nói:

- Vãn bối cùng người bạn có việc đi ngang qua Lạc Dương, nghỉ chân ở khách điểm gần đây. Bỗng nghe có tiếng hú nên tò mò vào xem thử, chẳng ngờ lại chính là trang viên của lão bá.

Thẩm Cang bỗng nói:

- Mới đây có hai Hắc Nho xuất hiện.

- Sao? có tới hai Hắc Nho ư?

- Đúng vậy, người đầu tiên đòi nợ lão, và đã động thủ.

- Kết quả ra sao?

- Võ công của y quả kinh người, chỉ hai chiêu đã đánh lão bị thương.

- Thương tích của lão bá thế nào?

- May mà chỉ bị ngoài da, chưa chạm đến yếu mạch.

- May thay! Kế đó sao nữa?

- Ngay lúc đó Hắc Nho thứ hai xuất hiện giải nguy cho lão, đánh ra hai chiêu làm cho tên xuất hiện đầu tiên phải bỏ chạy.

- Sau đó thế nào nữa?

- Hắc Nho thứ hai rượt theo, đến giờ chưa thấy quay lại/ Thành linh lúc đó có một người lao tới, chính là Kha Nhất Nghiêu.

Kha Nhất Nghiêu hỏi Đinh Hạo:

- Thế nào? đệ có gặp Hắc Nho không?

Đinh Hạo cười nói:

- Chúng ra đến muộn rồi, hai tên Hắc Nho vừa đi khỏi.

Kha Nhất Nghiêu tròn mắt:

- Hai tên Hắc Nho?

Đinh Hạo kể lại sự kiện của Thẩm Cang cho Kha Nhất Nghiêu nghe một lượt.

Nghe xong lão hoang mang nghi hoặc hỏi:

- Sao lại có hai tên xuất hiện một lúc?

Đinh Hạo hướng về Thẩm Cang, rồi lại trở vào Kha Nhất Nghiêu nói:

- Xin giới thiệu với lão bá đây là bạn của tại hạ, tên là Kha Nhất Nghiêu.

Thẩm Cang chào hỏi Kha Nhất Nghiêu xong liền quay qua Đinh Hạo nói:

- Trời đã tối rồi, xin mời thiếu hiệp và Kha huynh vào tề viện nghỉ lại một đêm, sáng sớm sẽ đi.

Đinh Hạo cau mày nói:

- Xin đa tạ lão bá nhưng chúng tôi phải lên đường rất sớm, chẳng tiện ở lại vì còn phải về khách điểm chuẩn bị mọi việc nữa.

- Vậy thì lão chẳng dám giữ lại, mong rằng Đinh thiếu hiệp có dịp ghé tề viện uống vài ly.

- Khi nào tại hạ có dịp sẽ đến thăm lão bá ngay, xin cáo từ.

- Xin cáo từ.

Rồi Đinh Hạo và Kha Nhất Nghiêu phóng mình mất dạng.

18. Nhất Chỉ Truy Hồn

Đinh Hạo và Kha Nhất Nghiêu về đến khách điểm thì vừa bước vào phòng đã nhìn thấy một thiếu nữ mặc áo đỏ đang ngồi bên cạnh giường. Đôi môi nàng nở một nụ cười lả lơi thật phóng đáng, chính là Phương Bình, đệ tử của Huyết Ảnh Phu Nhân.

Phương Bình nhớ như đứng đây, yêu kiều nói:

- Tiểu huynh đệ, ta chờ ngươi lâu lắm rồi.

Đinh Hạo nghiêng người khẽ giơ tay ra vẻ xua đuổi, lạnh lùng nói:

- Mời cô nương ra khỏi đây.

Mặt Phương Bình biến sắc, nhưng ngay lập tức đã trở lại vẻ lả lơi, nũng nịu nói:

- Ồi chà! Tiểu huynh đệ ra lệnh trục khách ư?

Gương mặt Đinh Hạo lạnh lùng không chút cảm tình, nói:

- Đó là lịch sự lắm rồi.

Cặp mày liễu của Phương Bình nhướn lên, nheo một cái nói:

- Nếu không lễ phép thì sao?

- Ném cô ra đường luôn!

Phương Bình ngồi xuống ghế có vẻ chọc tức, mỉm cười nói:

- Ta đến đây phụng mệnh chủ nhân để thành tâm xin lỗi tiểu huynh đệ.

- Lỗi phải chuyện gì?

- Sự việc ngày hôm trước.

- Hừ! Đường đường Huyết Ảnh Phu Nhân lại xuất thủ đoạn dê hèn thế, chẳng những làm hỏng danh dự của bản môn mà còn làm chết cả con ngựa của ta nữa.

- Tiểu huynh đệ, về mặt danh dự thì phu nhân thành tâm xin lỗi, còn con ngựa chỉ là chuyện nhỏ, sẽ đền bù con ngựa khác ngay.

- Thôi xin miễn. Xin cô về đi, tiểu đệ nếu có duyên gặp lại phu nhân thì sẽ tính lại việc hôm ấy.

- Ồi cha, tiểu huynh đệ sao nóng tính thế, phu nhân hiện ở ngoại thành, tiểu huynh đệ có thể ra gặp ngay để tính việc đó.

Đinh Hạo thoáng suy nghĩ rồi lạnh lùng nói:

- Vậy cũng tốt, phiền cô nương dẫn đường.

Phương Bình nhớn nhớn đứng dậy, chăm chăm nhìn Đinh Hạo với vẻ mặt u sầu nói:

- Tiểu huynh đệ, dường như... ngươi không mấy thích ta.

- Chẳng có chuyện thích hay không thích ở đây, chúng ta đi ngay thôi để khỏi làm kinh động những người xung quanh.

Kha Nhất Nghiêu đẩy cửa phòng ra rồi quay sang nói:

- Tiểu đệ đi thật ư?

- Tiểu đệ đi chốc lát sẽ về ngay.

- Trời sắp sáng rồi.

- Tiểu đệ biết.

Kha Nhất Nghiêu dường như muốn nói điều gì đó, nhưng lại thôi. Đinh Hạo nhìn Phương Bình đưa tay ra hiệu mời ả đi trước.

Phương Bình rảo bước ra khỏi phòng, hai người nhảy lên nhóc nhà chạy thẳng về hướng ngoại thành.

Ánh sáng các vì sao lưa thưa, cơn gió hiu hiu thổi vào mặt, trời đã sắp sáng rồi.

Chẳng mấy chốc hai người đã tiến tới một thảo nguyên hoang vắng mát mẻ ở ngoại thành. Nơi có có một người đã đứng chờ, Phương Bình từ xa xa kêu gọi:

- Phu nhân, hân đến rồi.

Đinh Hạo đến trước mặt đối phương khoảng tám thước thì dừng lại, lạnh lùng nói:

- Thủ đoạn của phu nhân dùng đối phó với Lãnh Diện Thần Ni quả thật là bỉ ổi.

Huyết Ảnh Phu Nhân uốn éo thân hình mềm mại, bằng một giọng điệu dễ chịu như chim oanh ca hót nói:

- Người không cảm thấy lời nói của người quá nặng nề ư?

- Không nặng chút nào.

- Người cho rằng hành động của ta là sai?

- Chẳng lẽ đó là đúng?

- Đinh thiếu hiệp, có một điều ta phải thừa nhận rằng ta không phải là địch thủ của Lãnh Diện Thần Ni.

- Đúng thế, nhưng không thể biện minh cho hành động bỉ ổi như vậy được.

- Không sai, tuy nhiên cầu sống là bản năng của con người. Đồng ý là ta quấy nhưng vì cầu sống mà phải làm như vậy, dù biết là đối phó với Lãnh Diện Thần Ni như vậy là không phải nhưng cũng may nhờ đó mới thoát nạn.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Tại hạ và Thần Ni có hẹn trước là vẫn phải giải nguy cho phu nhân, vậy mà phu nhân làm thế thì xem tại hạ ra gì? Nếu chẳng may cả hai người đều bị thương thì thủ đoạn tiếp theo của phu nhân sẽ ra sao?

- Người hiểu lầm ta vậy.

- Đây không phải là hiểu lầm, mà là sự thật nó như thế.

- Ta biết ta quấy nên đặc biệt sai Phương Bình thành tâm mời thiếu hiệp đến đây. nếu thiếu hiệp không lượng thứ thì sẽ làm gì ta?

Nói xong mục bước tới hai bước, khoảng cách hai bên thu hẹp lại, nghe thoang thoang mùi thơm.

Đinh Hạo mắt hoa loạng choạng, ấp úng nói không ra lời.

Huyết Ảnh Phu Nhân mày liễu chớp chớp, hơi thở thoang thoang như mùi thơm hoa lan, mục nói:

- Đinh thiếu hiệp, lần đầu tiên gặp người thì ta đã rất hâm mộ người rồi, cho nên quyết định mang bí kíp thượng cổ mà ta có giao cho người tham luyện, không cần danh nghĩa gì cả, người...

Mục nở một nụ cười lả lơi, nói tiếp:

- Người kêu ta một tiếng tỷ tỷ là được rồi.

Đinh Hạo tim đập thình thịch, bất giác lùi lại ba bước.

Dáng vẻ hấp dẫn, mùi thơm say sưa, nụ cười lả lơi và cặp mắt xinh xắn như thế thì cho dù người có trái tim sắt đá cũng phải dao động, huống chi Đinh Hạo là thanh niên khí huyết sung mãn và kinh lịch non nớt.

Bỗng nhiên một tiếng cười sang sảng vọng lại, kế đó có một bóng người hiện ra nhanh như cắt, rồi một lão nhân mặt đỏ như trẻ con xuất hiện. Huyết Ảnh Phu Nhân thoáng trông thấy lão thì lập tức biến đổi gương mặt thành lạnh lùng như băng giá.

Lão nhân mặt đỏ nhìn Đinh Hạo mỉm cười rồi quay sang Huyết Ảnh Phu Nhân nói:

- Phu nhân sao lại sinh lòng ham muốn?

Huyết Ảnh Phu Nhân lạnh như tiền đáp:

- Người muốn nói gì?

- Phu nhân hiểu hơn ai hết.

- Ta không hiểu gì cả.

- Việc đó tạm gác một bên, ta tìm người ngàn dặm xa xôi, mất cả nửa tháng trời...

- Tốt nhất người nên tránh ra khỏi nơi này.

- Có việc gì ư?

- Chẳng có việc gì cả, chẳng qua việc của ta ta không cần người xía vào.

Mặt mày của lão nhân vẫn tươi cười không hề giận, lão hạ giọng nói như van xin:

- Phu nhân đừng đối xử với ta tệ quá, tình thế trước mắt thì phu nhân nên ít hiện thân trên giang hồ là hay nhất.

- Nếu không có tên này thì ta không thoát khỏi cái phất trần của lão ni cô ấy.

- Phu nhân muốn báo ân ư?

- Báo ân thì sao?

- Hắn... hắn quả thật có bản lĩnh vậy sao?

- Không tin thì tùy người.

- Phu nhân, tuy người có thuật giữ sắc đẹp nhưng luận niên kỷ thì người làm tổ mẫu hắn cũng còn thừa mà.

Huyết Ảnh Phu Nhân tái mét sắc mặt, hai mắt lộ sát khí hét lên:

- Câm mồm lại.

Đinh Hạo nhờ tiếng hét đó mà giật mình, tỉnh trí lại. Hắn sực nhớ ra Huyết Ảnh Phu Nhân danh liệt đệ nhị trong Thiên Địa Bát Ma, luận niên kỷ thì ít nhất cũng phải trên sáu mươi. Nghĩ tới đó hắn rùng mình liên tục, lại thụt lùi thêm hai bước nữa.

Lão nhân mặt đỏ nói:

- Phu nhân, vài mươi năm nay người chưa từng dùng những lời ăn tiếng nói đó với ta bao giờ.

Huyết Ảnh Phu Nhân cắn hận nói:

- Công Tôn Cẩn, quan hệ giữa hai chúng ta đến đây chấm dứt.

Đinh Hạo thoáng nghe ba chữ Công Tôn Cẩn thì chợt nhớ ra trong danh sách sư phụ đưa cũng có tên người này, hắn lạnh lùng nói:

- Các hạ danh hiệu như thế nào?

- Lão phu Nhất Chỉ Truy Hồn Công Tôn Cẩn, còn tiểu hữu là...?

- Tại hạ Toan Tú Tài, vô danh tiểu tốt.

- À thì ra đây chính là cao thủ trẻ tuổi được đồn đãi gần đây trên giang hồ.

Đinh Hạo ngẩng đầu ngắm nhìn khí trời âm u, chấp tay nói:

- Xin cáo từ.

Huyết Ảnh Phu Nhân kêu to:

- Khoan đã.

Đinh Hạo giả bộ không nghe, lướt mình đi rất nhanh.

Huyết Ảnh Phu Nhân nộ khí xung thiên, trở tay vào Công Tôn Cẩn nói:

- Ông rút khỏi đây cho ta.

Nhất Chỉ Truy Hồn Công Tôn Cẩn cười thềm khát nói:

- Phu nhân, vài chục năm cùng giường cùng gối...

Huyết Ảnh Phu Nhân lạnh lùng nói:

- Chúng ta không phải vợ chồng, vậy nên chuyện đó khỏi cần nhắc nữa. Bây giờ người theo đường Dương Quan đạo của người, ta qua cầu Độc Mộc của ta, nhất đao đoạn tuyệt, đừng đeo cùm lấy ta nữa...

Mặt mày Công Tôn Cẩn nhăn nhó khó coi, nói:

- Phu nhân, người đã chấm tên thiếu niên trắng trẻo ấy?

- Vậy có sao không?

- Người nghĩ lại niên kỷ đi.

- Đó là việc của ta, người không cần quan tâm đến.

- Vậy thì phu nhân... tính sao với ta?

- Ta đã nói rồi, từ đây nhất đao đoạn tuyệt.

- Hoàn toàn không nghĩ tình nghĩa xưa nữa ư?

Nhất Chỉ Truy Hồn Công Tôn Cẩn nghiêng răng lia lịa, nói:

- Được rồi, ta đi.

Bỗng nhiên Phương Bình thất thanh rú lên một tiếng hốt hoảng, mọi người đảo mắt nhìn ả hỏi:

- Cái gì thế?

Phương Bình há miệng cứng đờ nói:

- Xem... kia...

Hai người xoay đầu lại, tức thì cùng hốt hoảng “A” lên một tiếng hoảng hốt.

Thì ra có một nho sĩ áo đen đã đến gần cách khoảng bảy tám trượng lúc nào chẳng hay, thân pháp như thể quả thật kinh người.

Công Tôn Cẩn gầm lên:

- Ai?

- Hắc Nho!

- Hắc... Nho?

Công Tôn Cẩn và Huyết Ảnh Phu Nhân kinh hoàng thụt lùi ra sau lia lịa.

Hắc Nho hướng về Công Tôn Cẩn, cất giọng lạnh lùng như băng tuyết nói:

- Người phải trả giá cho công án ở Mang Sơn Cổ Lĩnh năm xưa.

- Các hạ... tính... làm gì ta?

- Bản Nho nghĩ năm xưa sát niệm quá nặng nên không muốn thấy máu đổ nữa, người tự phế võ công đi.

- Nếu vậy thì thà các hạ giết chết ta đi.
- Người có thể tự vệ, hãy rút binh khí ra.
- Lão phu trước tới giờ không dùng binh khí.
- Tốt, thế thì ra tay đi.

Công Tôn Cẩn nghiêng răng đánh ra.

Nghe “A” một tiếng thảm thiết, Công Tôn Cẩn loạng choạng thụt lùi về sau bảy tám bước, rồi té ngồi xuống đất.

Huyết Ảnh Phu Nhân và Phương Bình há hốc miệng kinh ngạc, đứng trơ ra như tượng gỗ.

Hắc Nho vẫn đứng nguyên tại chỗ, đoạn xoay người không nói lời nào, lướt đi luôn.

Công Tôn Cẩn cười thê lương, cố gắng đứng dậy rồi lê bước đi.

Huyết Ảnh Phu Nhân thở dài một tiếng nói:

- Phương Bình, chúng ta cũng đi thôi.
- Phu nhân, họ Đinh kia...
- Ta lại thích cái tính cao ngạo của hắn, cái bọn đầu gối mềm nhũn làm cho ta buồn nôn quá rồi.
- Nhưng... hắn đi mất rồi.
- Chúng ta lo gì không gặp lại hắn.
- Lạ thật...
- Chuyện gì?
- Hắn vừa đi thì Hắc Nho đến..
- Có gì lạ đâu. Hắc Nho muốn báo thù năm xưa nên theo dõi Công Tôn Cẩn thôi.
- Quả là nghe danh không bằng mắt thấy, công lực của y đúng là không thể tưởng tượng nổi.
- Mặc y, chúng ta đừng đụng đến y là xong.

Bình minh ló dạng, sương mai bao phủ, khắp nơi chỉ thấy một màn khói trắng mờ ảo.

Mặt trời đã lên cao. Đinh Hạo bị tiếng của cọt kẹt làm cho tỉnh giấc, vội mở mắt ra xem. Hắn thấy Kha Nhất Nghiêu đang ngồi trên cái ghế gần cửa sổ, vội vàng xuống giường cất tiếng nói:

- Chào lão ca, người dậy sớm thế?
- Ta mới đến thôi.
- Lão ca đi đâu ư?
- Ta đi theo người, thấy người giận bỏ đi... sau đó có chuyện gì người biết không?

Đinh Hạo làm ra vẻ kinh ngạc nói:

- Hai người bọn họ trở mặt ư?
- Không phải thế, mà là Hắc Nho xuất hiện rồi phế võ công của Công Tôn Cẩn.
- A, rồi sao nữa?
- Tuồng hát chấm dứt, mạnh ai nấy về thôi.
- Những người năm xưa tham dự trận chiến tại Mang Sơn có lẽ sẽ được Hắc Nho thăm viếng từng người một.
- Ta e rằng chuyện năm xưa lại tái diễn.

- Là sao?

- Các môn phái có thể vây đánh y lần nữa.

Đinh Hạo cả kinh, thậm thấy có lý. Nếu sự việc lại tái diễn thì không tránh khỏi một trận máu đổ khủng khiếp. Ngoài ra tin tức Hắc Nho phục thù nếu truyền vang khắp nơi thì tất nhiên mọi người trong cuộc sẽ âu lo mà tìm cách trốn tránh, lúc đó muốn hoàn thành sứ mạng tất phải gặp khó khăn nhiều hơn.

Hắn lạnh nhạt nói:

- Chuyện ấy ta muốn lo cũng không được, Hắc Nho tính toán thế nào là chuyện của y.

- Lão đệ nói đúng, bây giờ ta làm gì đây?

- Tiểu đệ phải về Nam.

- Thật may, ta cũng muốn về hướng Nam, vậy...

Đinh Hạo cau mày ngắt lời:

- Có lẽ ta phải chia tay, vì tiểu đệ có việc cá nhân riêng tư nên không tiện đồng hành.

- Sao cũng được, ta nên đến Tụ Anh Lầu nổi tiếng chỗ này uống vài ly rồi sau đó chia tay tạm biệt có được không?

- Tiểu đệ xin vâng.

Thế là một tên lão nho cùng khổ cùng với một thư sinh anh tuấn lắc la lắc lư tiến về Tụ Anh Lầu.

Lúc bấy giờ vừa mở cửa quán nên chỉ lưa thưa có vài bàn có khách, Đinh Hạo và Kha Nhất Nghiêu chọn bàn sát đường lộ mà ngồi. Đinh Hạo không rành về ăn nhậu nên các món rượu thịt đều do Kha Nhất Nghiêu chọn lấy.

Hai người rót rượu nhâm nhi, đàm luận cổ kim, không hề đề cập nửa câu đến chuyện giang hồ, như hai nhà đại học sĩ.

Tửu lâu dần dần đông đúc, không khí cũng trở nên náo nhiệt.

Đúng lúc hai người đang vui chén thì từ bàn khác kể bên vọng sang một âm thanh sang sảng:

- Lần này Diệp mỗ ra Bắc được quý Bảo trọng lễ tiếp đãi, quả thật cảm kích khôn tả.

Một âm thanh khàn khàn tiếp lời ngay:

- Không dám, không dám. Các hạ đại giá quang lâm làm cho tẻ Bảo càng thêm huy hoàng, chỉ ngại tiếp đón có thiếu sót...

- Người nói vậy tại hạ càng thêm hổ thẹn.

- Diệp huynh xin đừng khiêm nhường thái quá.

- Sự việc nhờ vả mong Huỳnh huynh tận lúc giúp cho.

- Chớ khách sáo, chúng ta sẽ tận lực.

- Mời cạn ly.

- Cạn ly.

Đinh Hạo biến sắc, chàng nhận ra âm thanh khàn khàn đó chính phát ra từ miệng của Độc Bá Thiên Huỳnh Cường tổng quản Vọng Nguyệt Bảo.

Kha Nhất Nghiêu phát hiện thần tình Đinh Hạo có biến đổi thì hạ giọng nói:

- Tiểu đệ sao vậy?

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

- Tiểu đệ phải giết người ngay bây giờ.

19. Thăm Viếng Võ Đang

Kha Nhất Nghiêu giật mình nói:

- Tiểu đệ muốn giết người?

Đinh Hạo gật đầu nuốt một cái ra dầu dừng nói chuyện nữa, hai người cúi đầu lặng lẽ ăn uống, độ khoảng nửa giờ sau mới nghe bàn bên cạnh la hét bảo tính tiền. Đinh Hạo cũng gọi tiểu nhị thanh toán tiền bạc rồi vội vàng xuống lầu bước ra tửu điếm, tiếp đó một trung niên cảm ỷ và một ông lão áo đen sánh vai bước ra điếm, nhảy lên hai con ngựa. Ông lão áo đen đi theo con đường ra Tây môn.

Đinh Hạo nói khẽ với Kha Nhất Nghiêu:

- Lão ca, hẹn gặp lại sau, tiểu đệ xin cáo biệt...

- Khoan đã!

- Lão có còn điều gì cần nói ư?

- Ta nhận biết trung niên cảm ỷ đó.

- Y là ai?

- Là người ta đang tìm, hộ trang võ sĩ tổng giáo đầu Diệp Mậu Đình, thủ hạ số một của Nam Thiên Thần Long Dư Hóa Vũ trang chủ Tề Vân Trang.

Đinh Hạo giật mình nói:

- Kha lão ca tìm y làm gì?

- Theo dõi y thừa cơ thăm dò tung tích một người - Tốt lắm, lão ca theo dõi y, tiểu đệ xong việc cũng sẽ tới sau, vì tiểu đệ cũng định tìm y.

- Được, lão đệ cứ tự nhiên, chúng ta hẹn gặp lại sau.

Đinh Hạo gật đầu rồi xoay lưng nhắm Tây môn lộ rượt theo, chẳng bao lâu đã ra khỏi thành nội, Hắn thấy ông lão áo đen cùng hai tên tùy tùng đang chậm rãi bước đi.

Lúc bấy giờ người bộ hành khá đông nên Đinh Hạo đi theo phía sau một khoảng cách khá xa.

Được khoảng hai dặm đường thì ông lão áo đen và hai tên tùy tùng quẹo vào đường mòn nhỏ trong rừng. Đinh Hạo cả mừng gia tăng tốc lực đi nhanh hơn, từ một hướng khác cũng đi vào trong rừng.

Chỗ tận cùng của con đường mòn là một ngôi chùa nhỏ, ông lão áo đen không đi vào chùa mà lại xuống ngựa ở khoảng rừng cách cổng chùa độ vài ba trượng, buộc con ngựa vào một cây đại thụ gần đó rồi đứng chờ ở đấy.

Đinh Hạo vì muốn xem tình hình bên trong chùa này thế nào nên không hành động ngay. Không bao lâu có một hòa thượng mập mạp như Phật Di Lặc bước ra khỏi cổng, dòm đông ngó tây một lúc rồi cất bước đi tới trước mặt ông lão áo đen.

Lão áo đen ghé vào tai hòa thượng nói khẽ vài câu đồng thời đưa tay ra dấu.

Khoảng cách khá xa nên Đinh Hạo chẳng nghe rõ đối phương nói những gì, chỉ thấy hòa thượng gật đầu lia lịa rồi vội vã xoay người trở vào chùa.

Ông lão áo đen toan tháo dây ngựa thì Đinh Hạo đã phóng người lướt nhanh tới như hồn mà, lạnh lạnh quát:

- Huỳnh tổng quản, xin dừng bước.

Hai tên võ sĩ cùng lúc rút kiếm ra khỏi vỏ, quát lên:

- Ai đó?

Đinh Hạo chẳng thèm để ý đến bọn chúng, cặp mắt đầy sát khí chăm chăm nhìn vào gương mặt Độc Bá Thiên Huỳnh Cường.

Huỳnh Cường nhìn Đinh Hạo một hồi lâu rồi bỗng bật cười nói:

- Tiểu tử ngươi chưa chết ư? Chóng lớn quá nhỉ?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Hôm nay thật may mắn, miễn cho tại hạ phải đăng môn thăm viếng.
- Ngươi muốn cái chi?
- Chẳng có chi cả, chỉ muốn trả lại sự hậu đãi trước kia của Tổng Quản thôi.
- Ngươi muốn báo thù ư?

Đinh Hạo trở tay vào rừng nói:

- Chúng ta đi vào sâu trong rừng để nói chuyện hơn.

Huỳnh Cường cười mai mỉa nói:

- Rắc rối làm gì, tại đây giải quyết cũng được vậy.
- Tại hạ thấy trong đó tiện hơn, tổng quản đừng nhiều lời nữa.
- Thôi được.

Huỳnh Cường xoay về hướng hai tên tùy tùng nói:

- Hai đứa bay chuẩn bị đào cái hố để chôn tên này đi.

Sau khi đi vào trong rừng độ vài chục trượng thì Đinh Hạo dừng bước nói:

- Chỗ này được lắm.

Một trong hai tên tùy tùng nói mồm:

- Hóa ra tên tiểu tử này cũng biết coi phong thủy.

Đinh Hạo quay lại nói:

- Họa từ miệng mà ta, ta vốn không muốn giết ngươi nhưng nay thì người đành phải chết thôi.

Nói xong y vẫy tay phải nhẹ một cái.

Nghe “A” một tiếng, tên võ sĩ vừa nói đã ngã quỵ xuống đất tắt thở chết ngay, tên còn lại mặt cắt không còn chút máu, hồn phi phách tán.

Huỳnh Cường biến sắc, y không ngờ tên thuộc hạ mà hai năm trước sống hay chết còn phải tùy thuộc y phát lệnh, nay đã học được võ công cao cường đến thế.

Y biết thiện giả bất lai, lai giả bất thiện, nhưng bản thân là Tổng quản nên cũng không thể để mất mặt, lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, không ngờ ngươi cũng có chút bản lĩnh.

Đinh Hạo cười nhạt nói:

- Huỳnh Cường, ta là Toan Tú Tài, ngươi đừng cứ mở miệng là tiểu tử này, tiểu tử nọ nữa.
- Ngươi... ngươi chính là Toan Tú Tài được giang hồ đồn đãi gần đây ư?
- Đúng vậy.
- Thật không ngờ..

- Vẫn còn nhiều điều người không ngờ lắm, nhưng cũng không cần biết làm gì nữa. Trước kia người đánh ta thấu xương tét thịt, chết đi sống lại. Nay ta chỉ báo lại một kiếm, nếu người tiếp được thì coi như người may mắn.

- Người quả là cao ngạo.

- Lúc trước người hành hạ ta như vậy là do có tính thích nhìn người khác đau khổ, hay là có ai sai khiến người?

- Điều này bản Tổng quản không cần thiết trả lời người.

- E rằng người phải khai thật với ta thôi.

- Chớ láo khoét!

Tiếng hét vừa dứt thì Huỳnh Cường đã bất ngờ hất chưởng đánh thẳng vào ngực Đinh Hạo.

Đinh Hạo không né tránh mà còn ưỡn ngực nghinh đón.

Nghe “Bùm” một tiếng, Huỳnh Cường bị cương khí của Đinh Hạo bắn tung ra xa vài thước, gương mặt tái mét run run.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Ta nói chỉ tặng người một kiếm, như vậy chưởng này không kể, bây giờ có trả lời câu hỏi của hay không?

Tên võ sĩ tùy tùng sợ hãi đến nỗi đứng run lấy bẫy.

Huỳnh Cường đảo mắt lia lịa xoay người tìm đường chạy, nhưng Đinh Hạo đã nhanh như chớp chặn đường của y, nói:

- Đừng hòng thoát khỏi nơi này, ta hỏi lần chót, có trả lời không?

Huỳnh Cường nghiêng rằng nói:

- Không thể phụng cáo.

- Đó là người tự chọn, rút binh khí ra đi.

Huỳnh Cường mặt không còn chút máu, rút kiếm ra khỏi vỏ, giọng run run:

- Chỉ một kiếm?

Đinh Hạo cũng rút kiếm ra, lạnh lùng nói:

- Chỉ một kiếm, khẳng định không có chiêu thứ hai.

Thanh kiếm của hắn vung ngang ra.

Huỳnh Cường cũng không hổ danh là nhân vật có tiếng tăm, trong tình trạng sinh tử y đột nhiên bình tĩnh lại, không kích động mà ngưng thần chú ý, thế thủ của y cũng chẳng phải kém.

Nhưng rủi cho y là đối thủ quá cao cường, võ học hai bên chênh lệch quá xa.

Đinh Hạo gầm lên một tiếng, thanh kiếm trong tay nghiêng nghiêng huyền ảo quét ra một đường, thế kiếm không nhanh không mạnh nhưng biến ảo cực kì, hoàn toàn khác với kiếm đạo thường thấy.

“Hự” một tiếng, thanh kiếm Đinh Hạo vừa phát ra một chiêu đã đút lại ngay vào vỏ, hắn giữ đúng lời nói, không ra chiêu thứ hai.

Huỳnh Cường loạng choạng lùi ra sau vài bước, thanh kiếm trong tay nghiêng nghiêng hạ xuống, không thấy lão phát ra tiếng động gì.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Huỳnh Cường, may cho người, chứ nếu chiếu theo thủ đoạn mà ngày trước người đối xử với ta mà luận thì nên cho người ném thêm ít trò chơi nữa mới phải.

Nói xong hần ngừng lại, quay sang tên vệ sĩ lúc này đang run lẩy bẩy nói:

- Ta tha chết cho ngươi, về báo lại với Bảo chủ của ngươi là ngày sau Đinh Hạo này sẽ viếng thăm hần.

Dứt lời hần tung mình lướt đi.

Phịch!

Huỳnh Cường phun ra một ngụm máu tươi, té ngửa ra đất, không còn thở nữa.

Đinh Hạo không đi vào thành mà nhắm thẳng đường Nam môn chạy tới, vừa đi vừa nghĩ thầm:

- “Họ Diệp kia là đệ tử số một của Nam trang, nếu giết hần bây giờ thì không có lý do chính đáng, chỉ sợ đập rần động cỏ thì hung thủ trốn mất, lúc đó khó mà đấu lý với võ lâm thiên hạ. Nếu dùng võ lực cưỡng ép họ Diệp cung khai thì chỉ sợ hần lại không biết tí gì về sự kiện năm xưa. Tình thế này chắc phải trà trộn vào Nam trang để theo dõi tình hình mà thôi, nhưng làm sao lọt vào Nam trang mà không kinh động tới họ?” Hần càng nghĩ càng thấy rối rắm nên cứ chạy một hơi gần hai chục dặm đường, cho đến tận khi trời tối thì hần đến được Y châu. Một điều lạ là hần không thấy họ Diệp đã đành, mà ngay bóng dáng Kha Nhất Nghiêu cũng không thấy, làm cho hần vô cùng sốt ruột. Không còn cách nào khác, hần đành mượn khách điểm ngủ lại, rồi ngày mai lại lên đường Nam hành.

Lạ thay hần đi Nam hành cả chục ngày liên tiếp vẫn chẳng thấy tăm hơi Kha Nhất Nghiêu.

Một hôm hần đến Xác Thành tỉnh Ngạc. Từ tỉnh Ngạc về hướng Tây là Võ Đang, còn nếu đi đường thẳng vượt qua Hình Sơn qua đường Viễn An, Đường Dương, Hình Châu khoảng mười ngày là đến Động Đình Hồ.

Phái Võ Đang là đối tượng nên viếng thăm, vì trong chín môn phái liên minh đối phó Hắc Nho khi xưa thì Võ Đang là vai chánh quan trọng, hơn nữa họ Diệp và Kha Nhất Nghiêu đều mất dấu, nên hần quyết định đến thăm Võ Đang một chuyến xem sao.

o o o Đêm khuya sương lạnh, phía trước Giải Kiếm bình, một giải đất bằng phẳng mà khách giang hồ phải gỡ bỏ binh khí trước khi lên núi, bỗng xuất hiện một người nho sĩ áo đen chậm rãi bước từng nấc thang gạch, từ xa nhìn chẳng khác hồn ma bóng quỷ.

Một tên đạo sĩ thanh niên đang đứng gác lên tiếng hỏi nho sĩ áo đen:

- Thí chủ phương nào, đêm tối ghé thăm tệ phái có điều chi không thể?

Bóng đen dừng lại, không nói lời nào. Đạo sĩ thanh niên kinh ngạc ngẩng nhìn bóng đen một hồi rồi lại nói:

- Thí chủ là cao nhân phương nào?

- Tại hạ cần gặp chủ môn quý phái.

- Xin cho biết tên tuổi và danh hiệu.

- Cứ nói rằng cố nhân Mang Sơn Cổ Lĩnh đến thăm viếng là được.

- Vậy... thí chủ và tệ chủ môn là bạn cũ ư?

- Dương nhiên.

Đạo sĩ thanh niên do dự hồi lâu rồi nói:

- Xin thí chủ chờ đợi giây lát.

Nói xong y chấp tay cúi đầu rồi chạy vào điện các bên trong.

Chẳng mấy chốc sau, một đạo nhân áo xanh có tuổi vội vàng bước ra, gật đầu chào lễ phép nói:

- Thí chủ và tệ chủ môn là bạn cũ?

- Hừ.

- Xin cho biết quý danh.

- Để gặp quý chủ môn hãy nói luôn.

- Vậy... bản đạo bất tiện truyền đạt.

- Thế thì tại hạ tự tiện vào điện vậy.

- Mời thí chủ gỡ bỏ kiếm để lại ngoài điện.

- Tại hạ kiếm bất ly thân.

- Đây là quy luật của tổ sư tể phái đã qui định, chưa có bằng hữu vô lâm nào dám vi phạm.

- Có lẽ tại hạ là ngoại lệ.

Lão đạo sĩ biến sắc, trầm giọng nói:

- Nơi đây không có chuyện ngoại lệ.

- Tại hạ vì tôn trọng quý phái nên mới dừng bước nơi đây, bằng không thì đã vào nội điện từ lâu rồi. Bây giờ xin truyền đạt cho quý chương môn, mời lão ra hội ngộ.

- Nói sao? Bảo chương môn nhân hạ sơn ư?

- Đúng vậy.

- Sự thật thí chủ đến đây có mục đích gì?

- Đòi nợ, quý chương môn thiếu nợ đã lâu, tại hạ nay mới có điều kiện đến đây đòi lại.

Lão đạo sĩ biến sắc nói:

- Núi Võ Đang không phải chỗ để người đùa giỡn.

Người áo đen mặt lạnh như tiền nói:

- Tại hạ không nhiều lời nữa.

Lão đạo sĩ nói:

- Xin thí chủ nghe lời khuyên của bản đạo mà lập tức xuống núi ngay, nếu không e rằng thí chủ sẽ phải hối hận.

- Hãy nghe cho kĩ đây, tại hạ nói lần cuối là xin chương môn nhân quý phái ra đây hội ngộ một phen. Nếu không tại hạ đành mang kiếm mà nhập điện, lúc đó phá hỏng luật lệ truyền thống của quý phái thì đừng trách tại hạ làm gì.

- Thí chủ dám...

Người áo đen không nói nữa, cất bước tiến tới, lão đạo sĩ tức giận vùng kiếm cản lại. Chẳng ngờ người áo đen chẳng thèm để ý, phát tay nhẹ nhẹ.

- Ôi cha!

Trong tiếng kêu thất thanh, lão đạo sĩ thụt người ra sau vài bước, thanh kiếm trong tay tí nữa phải rơi xuống.

Từ trong hậu điện nhảy ra mười mấy bóng người bao vây người áo đen.

Y lạnh lùng nói:

- Muốn đổ máu chẳng?

Lão đạo sĩ lúc này nói giọng run run:

- Rốt cuộc thí chủ là ai?

- Hắc Nho!

- Hắc Nho ư?

Mười mấy tên đạo sĩ kinh hoảng thụt lùi về phía sau, lão đạo sĩ trầm giọng hét:

- Các người không được vọng động.

Rồi lão phi thân vào nội điện.

Người áo đen dường như rất coi trọng quy luật của cửa Võ Đang, y không muốn phá lệ mang kiếm vào nội điện nên vẫn đứng đó khoanh tay nhìn trời, chẳng nói gì.

Những tên đạo sĩ kia ai nấy cũng chỉ đứng sững ở xa, bầu không khí trở lại tịch mịch im lặng vô cùng.

Khoảng chừng mười phút sau, có bảy tám người chảy thẳng tới Giải Kiếm Bình, người dẫn đầu là một đạo nhân có tuổi, đầu đội mũ, mình mặc đạo bào vàng nhạt, gương mặt trầm trầm.

Hắc Nho lạnh lùng cất tiếng:

- Linh Hư thượng nhân, lâu lắm không gặp.

Chưởng môn Võ Đang là Linh Hư Thượng Nhân có vẻ xúc động nói:

- Thí chủ vẫn còn tại thế?

Bảy lão đạo sĩ đứng sắp hàng ngang sau lưng lão cũng mặt mày tái mét.

Hắc Nho cười nhạt nói:

- Chưởng môn nhân, nếu tại hạ chết thì công đạo còn đâu nữa?

- Thí chủ có điều gì chỉ giáo?

- Thanh toán món nợ cao thủ quý phái vây đánh tại hạ năm xưa tại Mang Sơn.

- Cố sự đó chẳng phải chỉ riêng mình Võ Đang.

- Tại hạ sẽ lần lượt viếng thăm tất cả.

- Các hạ sẽ giải quyết sự kiện Cẩm Long Lệnh ra sao?

- Tại hạ sẽ thay chín đại môn phái truy lùng hung thủ, đó là chuyện khác.

- Vậy đêm nay thí chủ muốn thế nào?

- Chỉ xin chưởng môn trao ra võ công của mình, vậy thôi.

Lời nói vừa dứt thì mọi người đều rung mình. Linh Hư Thượng Nhân bất giác thụt lùi một bước nói:

- Hắc Nho, mong người suy nghĩ hậu quả công án năm xưa mà chớ ngang ngạnh hành động. Năm xưa đệ tử các môn phái tử thương lên tới cả trăm, sao không thấy người nói tới?

- Hậu quả công án năm xưa do chính chưởng môn các phái ép buộc bản nho ra tay tự vệ.

- Cửu Long Lệnh vẫn chưa có tung tích, thí chủ làm như thế không phải quá... quá...

- Câm mồm lại, bản nho tiên lễ hậu binh vậy đủ rồi.

- Thí chủ chuẩn bị tạo nghiệp cho bản phái?

- Nếu chưởng môn tự động trao ra võ công thì tại hạ xuống núi ngay, không động tới ngọn cỏ trên núi.

Bảy lão đạo sĩ nghe tới đó chịu không nổi nữa, đồng thời vung kiếm ra, lập thành Bắc Đẩu Kiếm Trận, bao vây người áo đen vào giữa.

Người áo đen mắt bắn ra những tia sáng long lanh, y gằn giọng nói:

- Chưởng môn nhân, đừng trách bản nho về kết quả của chuyện này nhé.

Linh Hư Thượng Nhân cao giọng đọc một câu Vô Lượng Thọ Phật, tỏ vẻ thảm thương nói:

- Bốn tọa không thể để Linh Sơn đổ máu, các người lui lại ngay.

Bảy lão đạo sĩ đồng thanh hét lớn:

- Chưởng môn nhân!

Linh Hư Thượng Nhân quắc mắt, lớn tiếng nói:

- Lui lại ngay, đây là lệnh dụ.

Bảy lão đạo sĩ đành phải lui lại, cầm hờn nhìn người áo đen.

Linh Hư Thượng Nhân ngửa mặt lên trời cao giọng nói:

- Đệ tử Linh Hư bất lực, xin dùng thân già bảo tồn môn phái, xin lịch đại tổ sư chứng giám.

Nói xong, lão bi ai nói:

- Ta biết võ công không bằng thí chủ, nhưng danh dự của Võ Đang quyết không được khinh nhờn, có một lời cuối cùng này muốn bày tỏ, chẳng biết thí chủ có bằng lòng nghe chăng?

- Xin nói!

- Công án năm xưa, sự việc xảy ra do Cửu Long Lệnh. Khởi theo sự kiện mà luận thì tuy hành động của chín đại môn phái năm xưa có quá khích nhưng vẫn còn có tình, không còn cách nào khác mà phải hành động như vậy. Cho đến hôm nay Cửu Long Lệnh vẫn chưa biết tung tích, chỉ căn cứ vào lời phủ nhận của thí chủ thì cả Trung Nguyên Võ Lâm đồng đạo sẽ chẳng ai phục đâu.

- Ý của chưởng môn nhân là thế nào?

20. Thiên Lý Truy Tung

Linh Hư Thượng Nhân trầm giọng nói:

- Hai chưởng môn nhân Hoa Sơn, Thái Cực trong chín đại môn phái đã tử nạn, còn lại bảy người. Sau đó thêm hai chưởng môn nhân Xung Sơn, Cung Lai tạ thế, nên thật ra chỉ còn lại năm đại môn phái là Thiếu Lâm, Nga Mi, Võ Đang, Kỳ Liên và Chung Nam...

- Chưởng môn nhân của Xung Sơn và Cung Lai đã tạ thế ư?

- Đúng vậy, cho nên bản đạo kiến nghị điều tra hung thủ Cửu Long Lệnh, nếu tìm ra hung thủ xác minh đúng thí chủ vô tội, thì chưởng môn của năm đại môn phái còn lại chẳng những chịu tội với thí chủ mà còn có lời tuyên cáo cho cả giới võ lâm Trung Nguyên biết.

- Nếu tại hạ không đồng ý thì sao?

- Thế thì xin cứ tự nhiên ra tay, bản đạo quyết tâm đổ máu tại đây chứ không dám làm hạ uy tín của bốn phái.

Không cần phải nói Hắc Nho chính là Đinh Hạo cải trang. Hắn đối diện với sự lựa chọn quan trọng nhất, nếu nghe theo lời Linh Hư Thượng Nhân nói thì trái với nguyên tắc của sư phụ, còn nếu không nghe thì sẽ xảy ra một cuộc tử thí máu đổ trước mắt.

Hắn lại nghĩ tới việc sư phụ chịu oan vô tội, nếu như hắn lại gây đổ máu nữa thì chưa chắc tiếng tăm của sư phụ sẽ được phục hồi. Nghĩ thế, hắn bỗng có quyết định ngay, nói:

- Bản Nho hẹn ước một năm, trong vòng một năm các môn phái phải tận lực điều tra cho ra hung thủ nhằm có một sự giao phó rõ ràng cho bản nho. Bằng không thì bản Nho sẽ chiếu theo sự việc hôm nay mà báo thù.

Nói xong hắn phóng mình đi luôn.

Linh Hư Thượng Nhân thở dài niệm Phật hiệu rồi quay vào trong.

Đinh Hạo rời núi Võ Đang thì khôi phục lại diện mạo rồi hướng về Xác Thành chạy như bay.

Bình minh đã ló dạng, Đinh Hạo quyết định đi Hình Sơn, trên đường đi hắn sẽ tìm kiếm Hắc Thạch Cốc mà Toàn Tri Tử đã nói để gặp Lôi Công, hoàn thành tâm nguyện.

Trong lúc hần bước đi trên đường lộ thì bỗng thấy một bóng đen mập mạp nhìn rất quen đang chạy rất nhanh, Đinh Hạo không khỏi tò mò, vội bám theo.

Khi đến gần thì hần nhận ra bóng đen đó chính là gã hòa thượng mập mạp đã nói chuyện thì thầm với Độc Bá Thiên Huỳnh Cường ở ngôi chùa trong rừng cây tại Lạc Dương. Huỳnh Cường sau khi chia tay với Diệp Mậu Bình của Tề Vân Trang xong thì liên lạc ngay với hòa thượng này. Rồi hòa thượng này lại đi xa cả trăm dặm xuôi xuống phía Nam như vậy thì chắc phải có điều gì mờ ám.

Nam Trang và Bắc Bảo chưa bao giờ lai vãng với nhau. Bỗng nhiên bây giờ hiện có liên hệ thì tình hình chắc chắn không bình thường.

Hần nghĩ thế bèn chậm bước, giữ một khoảng cách thích hợp để theo dõi từ đằng xa.

Dần dần trời tối âm u, hòa thượng mập mạp bỗng rẽ vào đường mòn trong rừng hoang, đi thêm một đoạn nữa thì thấy trong rừng có ngọn đèn nhấp nháy.

Gã hòa thượng mập mạp bỗng đi nhanh về hướng có ngọn đèn, Đinh Hạo cũng vội vã bám sát theo.

Đó là một ngôi cổ tự, có một ngọn đèn treo trước cổng chùa, phía trên có tấm biển đề năm chữ lớn Lạc Kiếm Xùng Công Tự, niên đại của ngôi cổ tự không thể đoán nổi, cổng thì đóng kín.

Hòa thượng mập mạp đến gần gõ nhẹ vào cửa, bên trong vọng ra tiếng chân rồi có tiếng nói:

- Ai đó?
- Hòa thượng đơn chiếc.
- Có độ điệp chăng?
- Đầy đủ cả.

Cổng miếu mở ra, có một chú tiểu nhỏ khoảng mười hai tuổi, gật đầu nhẹ nhẹ, Hòa thượng mập mạp bước vào trong, cổng miếu lại đóng lại.

Đinh Hạo thấy nghi hoặc, y đoán đoán đối thoại vừa rồi là ám hiệu nên vội phi thân vọt lên tường rào, lượn vào trong miếu để xem tình hình.

Miếu có kiến trúc cổ xưa và qui mô khá rộng lớn, phía trái chánh điện có hoa viên rộng rãi, hoa cỏ xinh tươi. Đinh Hạo thoáng suy nghĩ rồi lướt qua hậu viên, nơi đó có một dãy nhà được trang hoàng khá sạch sẽ, chính giữa là thiền phòng.

Trong thiền phòng có một lão hòa thượng mày bạc mặt đỏ ngồi trên tấm bồ đoàn to giữa phòng, còn Hòa thượng mập mạp thì đứng kế bên, dáng vẻ rất cung kính.

Đinh Hạo bỗng cảm thấy mình hơi lỗ bịch khi vào nhìn ngó cảnh tu hành ngồi thiền của các nhà sư. Hần đang định bỏ đi thì bỗng nghe Hòa thượng mập mạp cười nói:

- Sư thúc, sự kiện có thay đổi.
- Thay đổi thế nào?
- Đối phương đang tập trung dùng toàn lực chống đối.
- Rồi sao?
- Tề Vân Trang chủ sai một tên thủ hạ tên là Diệp Mậu Đình đến thăm viếng Vọng Nguyệt Bảo ở phương Bắc nhờ trợ lực.
- Thì người cứ tùy cơ ứng biến.
- Không được, tên Diệp Mậu Đình kia bề ngoài thì coi trọng Bắc Bảo nhưng thực tế bọn người Nam Trang đang trải rộng khắp nơi để điều tra, vạn nhất xảy ra điều gì thì... hậu quả thật sẽ rất nghiêm trọng.

Lão hòa thượng trầm ngâm một chút rồi nói:

- Mục đích hôm nay người đến tìm ta làm gì?

- Xin sư thúc ra tay kết liễu gã họ Diệp.
- Nói sao? Người bảo ta ra tay ư?
- Dạ đúng như vậy! Trịnh Bảo chủ đặc biệt ủy thác, còn có trọng lễ hậu tạ.
- Trọng lễ thế nào?
- Với sư thúc thì tất nhiên kim châu bảo ngọc chẳng đáng kể gì. Trọng lễ đó là hai nhánh Thiên tiên Hà Thủ Ô, cộng thêm một món bảo vật mà ăn vào có thể tăng tuổi thọ, bồi bổ khí huyết, tương cường nguyên dương, công dụng kì diệu nhất của nó là trị bệnh của quả phụ... hí, hí... sư thúc sẽ chẳng thua kém bất cứ trai tráng nào.
- Bạch Mi hòa thượng nở một nụ cười hả hê, hứng thú nói:
- Bảo vật đó là gì?
- Đó là con Hà Độn bốn chân mà Trịnh Bảo chủ tốn rất nhiều công sức mới bắt được ở sông Hoàng Hà, con vật này thì vài trăm năm mới thấy xuất hiện một lần mà thôi.
- À.
- Ý của sư thúc thế nào?
- Chuyện này thật khó hiểu. Trịnh Tam Giang chẳng lẽ không đủ sức đối phó họ Diệp kia ư?
- Không phải là không đủ, còn dư là đằng khác. Nhưng chỉ sợ làm hỏng việc lớn, và cũng không thể để hấn chết trong địa phận của mình nên Bảo chủ không thể ra tay.
- Võ công của họ Diệp thế nào?
- Hấn là cao thủ số một tại Nam Trang.
- Cần thiết ta phải ra tay sao?
- Sư thúc ra tay không lưu lại dấu vết gì cả, vì cần phải đưa xác họ Diệp về Nam Trang, như thế Trịnh Bảo chủ mới không bị nghi ngờ.
- Ta không muốn nhúng tay vào phiền phức trên giang hồ nữa.
- Sư thúc chỉ cần xuất mã một lần này thôi, vì nếu đối phương mà tìm được tên đó thì cả sư thúc cũng không được yên đâu.
- Tên đó vẫn mất dạng ư?
- Bắc Bảo đang khẩn trương truy lùng, nhưng vẫn chưa có tin tức.
- Còn con Hà Độn bốn chân thì sao?
- Ba ngày sau tiểu diệt đích thân mang đến dâng lên sư thúc.
- Người có tiết lộ hành tung của ta không đó?
- Tiểu diệt đặc biệt chú ý điểm này, đảm bảo không có.
- Hiện giờ họ Diệp ở đâu?
- Đêm mai hấn sẽ đến Tương Dương. Trịnh Bảo chủ mong sư thúc ra tay sát hại hấn ở gần đó.
- Vậy thì phải lên đường ngay đêm nay, bằng không thì chắc không kịp.
- Đúng vậy.
- Người đi cùng ta chứ?
- Vâng.
- Tốt lắm, ta ăn uống xong rồi đi ngay.

Hòa thượng mập mạp thò đầu ra ngoài nói:

- Tiểu sư đệ dọn thức ăn nhanh lên.

Tiểu hòa thượng vội vàng vào bếp, dọn thức ăn lên, toàn là những món ăn mặn.

Đình Hạo trông thấy thế không khỏi lắc đầu ngán ngẩm, quả thật không thể xét đoán người qua hình dáng bề ngoài. Lão Bạch Mi hòa thượng nhìn bề ngoài như một vị cao tăng đặc đạo, vậy mà bên trong thì gian ác đủ điều. Huỳnh Cường và Diệp Mậu Đình trước lúc chia tay nói toàn những lời nhân nghĩa, ai ngờ bên trong thì tìm cách ám hại lẫn nhau.

Vọng Nguyệt Bảo chủ không tiếc trọng lễ muốn lão hòa thượng này giết người, mục đích chính của hắn là gì?

Trong câu chuyện đối đáp hai bên luôn đề cập đến “Tên đó”. Thật ra “Tên đó” là ai mà cả Nam Trang lẫn Bắc Bảo đều muốn tìm cho bằng được?

Bắc Bảo muốn giết Diệp Mậu Đình nhằm phá mạng lưới theo dõi của Nam Trang gài tại phương Bắc, mạng lưới đó lợi hại ra sao?

Một điểm làm cho Đình Hạo khó hiểu nhất là Hòa thượng mập mạp có đề cập đến việc Bạch Mi hòa thượng giết người không lộ dấu vết, vậy lão ta giết bằng cách nào?

Ăn xong thì hai hòa thượng cùng ra khỏi chùa, Đình Hạo lập tức theo sau.

Trong bụng hắn thầm bật cười vì hai gã hòa thượng rình muốn giết họ Diệp, còn hắn thì lại rình theo dõi hai hòa thượng, thật đúng như câu tục ngữ “Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình dăng sau”.

Đình Hạo vừa theo dõi vừa suy tính thiệt hơn của vấn đề. Hắn thấy nếu cứu họ Diệp thoát được đòn ác của hai tên hòa thượng thì có thể đường hoàng thâm nhập Nam Trang nên tinh thần rất phấn khởi, càng quyết tâm theo dõi hơn.

Hôm sau thì đến Tương Dương. Ở đây đường bộ và đường thủy thông nhau, nhân dân cư ngụ đông đúc, chợ búa ồn ào náo nhiệt, kẻ qua người lại thật nhộn nhịp.

Đình Hạo theo sau hai tên hòa thượng đi lòng vòng trên phố một hồi thì thỉnh thoảng có một hán tử ăn mặc kiểu cách như người buôn bán tiến tới, thì thầm vài câu với hòa thượng mập mạp.

Gã hòa thượng mập mạp nháy mắt với Bạch Mi hòa thượng kể đó kể tại lão nói nhỏ mấy câu rồi bỏ đi.

Đình Hạo bối rối không biết nên theo ai, phải suy nghĩ một lát mới quyết định theo dõi Bạch Mi hòa thượng. Hắn biết Bạch Mi hòa thượng là kẻ giết muốn nên theo dõi gã có lợi hơn.

Đang mãi đi theo Bạch Mi hòa thượng thì thỉnh thoảng có người vỗ vào vai hắn, hắn giật mình quay lại thì nhận ra đó là Kha Nhất Nghiêu. Lão hạ giọng nói:

- Lão đệ, người đến đây lúc nào, đi theo ta.

Đình Hạo vội nói:

- Lão ca, tiểu đệ đang theo dõi một người, tí nữa gặp lại.

Rồi hắn vội vàng rượt theo Bạch Mi hòa thượng.

Bạch Mi hòa thượng đi dọc bờ sông một hồi thì bỗng ngồi xếp bằng trên bãi cát, không nói gì nữa. Đình Hạo cũng vội ẩn thân trong bụi rậm lặng lẽ chờ.

Trống điểm canh hai thì có hai bóng người, một trước một sau ra bãi cát, chính là hòa thượng mập mạp và Diệp Mậu Đình.

Diệp Mậu Đình nói:

- Đại sư hẹn tại hạ ra đây không biết có việc gì?

Gã hòa thượng mập mạp cười hì hì nói:

- Nghe nói kiếm thuật thí chủ cao siêu, nên có tình muốn thỉnh giáo vài chiêu thôi.

- Chỉ có thể thôi ư?

- Không sai.

Bồng Diệp Mậu Đình phát hiện ra Bạch Mi hòa thượng đang ngồi thiền bên trên thì giật mình nói:

- Vị hòa thượng này là ai?

Gã hòa thượng mập mạp nói:

- Ai biết! Chắc là lão hòa thượng khổ hạnh thôi.

Diệp Mậu Đình trầm giọng hỏi:

- Đại sư tên gọi thế nào?

- Tiểu tăng Minh Tánh.

- Đại sư tu ở chùa nào?

- Tiểu tăng đến từ Linh Ẩn Tây Hồ.

- A, chùa đó quả có tiếng tăm.

Đình Hạo trong bụi rậm thầm chửi gã hòa thượng mập mạp là đồ lão khoét.

Hòa thượng mập mạp lớn tiếng nói:

- Tiểu tăng xin thỉnh giáo ba chiêu thôi.

Diệp Mậu Đình lạnh lùng nói:

- Kể nào nói tại hạ kiếm thuật cao siêu thì kể đó chỉ nói khoác mà thôi, đại sư là người xuất gia không cần tranh cường hão thắng như thế.

- Xin chớ giáo huấn tiểu tăng.

- Tại hạ không có hứng thú đánh nhau với đại sư.

- Tiểu tăng không xứng chăng?

- Tại hạ không có ý đó, xin thất lễ, tại hạ cáo từ.

- Hôm nay chúng ta nhất định phải tỉ thí.

- Đại sư làm thế không ngại làm mất thân phận người xuất gia ư?

- Mặc kệ, phải tỉ thí thôi.

- Tại hạ thấy không cần thiết.

- Đừng phí lời, ra chiêu đi.

Bỗng ngay lúc đó, Bạch Mi hòa thượng lạnh lùng cất tiếng nói:

- Tiểu quỷ phương nào làm phiền sự thanh tu của ta?

Gã hòa thượng mập mạp quát lên:

- Chớ xuất khẩu ngôn cuồng.

Bạch Mi hòa thượng thình lình đứng bật dậy, lướt đến chỗ hai người gần giọng nói:

- Mau rút khỏi đây.

Gã hòa thượng mập mạp cười hắc hắc:

- Nếu không đi thì sao?

- Thì chúng quả tại đây.

- Cao ngạo thật, người thật là...

Gã mới nói tới đó thì Bạch Mi hòa thượng đã thành linh đánh thẳng ra một chưởng.

“Bùng” một tiếng, gã hòa thượng mập mạp đã té ngổ trên bãi cát, miệng ứa máu. Bạch Mi hòa thượng không nói không rằng lướt tới giờ bàn tay lên như muốn đánh vào thiên linh cái của gã.

Bổng Diệp Mậu Đình công ra một kiếm chặn lại, nói:

- Đại sư chẳng hề có từ tâm của người xuất gia gì cả.

Bạch Mi hòa thượng lùi ra sau, quắc mắt nhìn Diệp Mậu Đình nói:

- Ta bình sinh rất kị người quấy rối.

- Còn tại hạ thì bình sinh lại rất ghét những kẻ hung tàn bạo ngược.

- Người nhục mạ lão ư?

- Hành vi của lão thì ai chẳng nhục mạ được?

- Được, được lắm...

Đôi mắt của Bạch Mi hòa thượng bỗng biến thành màu xanh bích, âm u như mắt quỷ, thanh kiếm của Diệp Mậu Đình bỗng từ từ hạ xuống, mồ hôi trên trán gã bắt đầu rỉ ra, đọng lại to bằng hạt đậu, thân hình run lên.

21. Bích Nhãn Tà Công

Đinh Hạo cả kinh, công lực của Bạch Mi hòa thượng thật là quái gở.

Thân người Diệp Mậu Đình run lẩy bẩy, gã “Oïe” một tiếng rồi phun ra một bùm máu tươi, lão đảo té ngổ xuống cát.

Bạch Mi hòa thượng cười nham hiểm rồi chụp lấy thanh kiếm của Diệp Mậu Đình, hướng vào ngực y đâm tới.

Bỗng nhiên có một giọng nói lạnh lùng vọng ra:

- Người xuất gia lấy từ bi làm gốc, sao lão cay độc đến thế?

Bạch Mi hòa thượng thu kiếm, xoay đầu lại thì thấy có một thư sinh anh tuấn đã đến sau lưng từ lúc nào không hay, theo công lực của lão mà cũng không nhận biết được sự có mặt của y thì võ công của y có thể nói là thật đáng sợ. Lão vội nói:

- Thí chủ nói vậy là sao?

- Chẳng sao cả, chẳng qua tại hạ không nhẫn tâm thấy đại sư tàn hại võ lâm đồng đạo mà thôi.

- Sao lại gọi là tàn hại?

- Thế thì là gì?

- Thí chủ là ai?

- Tại hạ là Toan Tú Tài, vô danh tiểu tốt.

- Môn hạ của ai?

- Xin thứ lỗi không thể phụng cáo.

- Người này là kẻ đại ác, lão tăng chỉ thể thiên hành đạo mà thôi.

Nếu Đinh Hạo chẳng rành sự việc thì đã bị gương mặt từ bi của lão đánh lừa, hẩn lạnh lùng nói:

- Đại sư quả có lòng từ bi, tiếc rằng sự việc này giờ tại hạ đều trông thấy hết cả rồi.

- Thí chủ hiểu lầm như vậy thì lão tăng biết giải thích ra sao đây?

Đình Hạo chỉ vào hòa thượng mập mạp này giờ vẫn ngồi dưới cát nói:

- Đây là lệnh sư diệt của đại sư ư?

Bạch Mi hòa thượng biến sắc nói:

- Lão tăng không hề quen với hần.

- Phật môn cấm nói dối, thế mà đại sư lại phá giới rồi.

- Thí chủ muốn gì?

- Mắt thấy việc bất bình thì phải can thiệp thôi.

- Thí chủ định ra tay nghĩa hiệp ư?

- Đúng vậy.

- A di đà phật, họa phúc vô tường, chung qui cũng chỉ do con người tự chuốc lấy, thí chủ tự làm khổ bản thân như thế có lợi chi?

- Xin hỏi pháp danh của đại sư?

- Không cần biết đâu, có hỏi cũng bằng thừa thôi.

Cặp mắt của lão bỗng lấp lánh tia sáng xanh biếc. Đình Hạo cảm thấy tim mạch chấn động, khí huyết đảo lộn. Hần chợt hiểu ra Bạch Mi hòa thượng đang dùng mục lực giết người, khống chế đối phương làm cho khí huyết công tâm, dẫn đến vô lực. Diệp Mậu Đình bị thổ huyết là do thứ tà công này mà ra, quả thật ghê gớm vô cùng.

Hần nghĩ thế bèn vội khởi tâm pháp sư môn, khí huyết lập tức trở lại bình thường. Vô công mà hần luyện tập chú trọng củng cố tâm mạch nên bị thương dấu trầm trọng ra sao cũng có thể bảo tồn mạng sống, nên có tên là Sinh Cơ Bất Diệt, đúng là khắc tinh của môn tà công này.

Giây lát sau, Bạch Mi hòa thượng biến sắc, tia sáng xanh trong mắt cũng biến mất, giọng nói run run:

- Toan Tú Tài, người quả thật lợi hại.

Đình Hạo lạnh lùng nói:

- Phật môn có nói nhân quả tuần hoàn, đại sư đã động sát niệm thì bây giờ chắc sẽ bị quả báo thôi.

Nói xong hần rút kiếm ra.

Gã hòa thượng mập mạp biến sắc, vội đứng dậy.

Đình Hạo liếc mắt nhìn gã nói:

- Các người diễn tuồng quả thật xuất sắc.

Bạch Mi hòa thượng bất ngờ vùng kiếm tấn công luôn, Đình Hạo cũng vùng kiếm chống đỡ. Nghe “Keng” một tiếng, cả hai cùng lùi lại một bước.

Đình Hạo thâm kinh ngạc, vì công lực của Bạch Mi hòa thượng quả đã đạt được cảnh giới siêu việt.

Trong lòng Đình Hạo còn có suy nghĩ riêng, hần không muốn giết chết lão hòa thượng, vì Diệp Mậu Đình chỉ là đối tượng hần định mượn tạm, từ đó xâm nhập Nam Trang mà thôi. Hơn nữa Nam Trang lại là kẻ thù mưu chính trong vụ tàn sát cả nhà hần, vì thế hần cũng không muốn ra sức, tuy vùng kiếm tấn công nhưng vẫn giữ lại vài thành nội lực.

Đôi bên ác đấu khốc liệt, ánh kiếm xen lẫn tiếng va chạm leng keng làm người xem phải kinh tâm. Trong nháy mắt đã hơn hai mươi hiệp, Đình Hạo hừ nhẹ rồi liên tục biến hóa thể kiếm, Bạch Mi hòa thượng chống cự không nổi, nghe “Keng” mạnh một tiếng rồi kiếm trong tay lão bị bắn ra xa.

- Đường kiếm tuyệt diệu.

Có tiếng khen ngợi, rồi một lão nho sinh xuất hiện, chính là Kha Nhất Nghiêu.

Bạch Mi hòa thượng căm thù nhìn Đinh Hạo nói:

- Tiểu tử, hẹn gặp lại, ta sẽ đòi lại món nợ ngày hôm nay.

Dứt lời lão cùng hòa thượng mập mập phi thân đi luôn.

Kha Nhất Nghiêu nói:

- Lai lịch hai tên đó thế nào vậy?

Đinh Hạo lắc đầu:

- Chẳng rõ.

Kha Nhất Nghiêu tiến lại gần Diệp Mậu Đình.

Bỗng Đinh Hạo vùng kiếm cản lại, quát to:

- Các hạ muốn gì?

Kha Nhất Nghiêu kinh ngạc toan muốn mở miệng thì bỗng thấy Đinh Hạo nháy nháy mắt. Lão lập tức hiểu ý, liền nói:

- Bản nhân chỉ muốn hỏi y vài câu.

- Tốt nhất các hạ nên đi đi.

Kha Nhất Nghiêu giả vờ cúi kính nói:

- Toan Tú Tài, người chớ khinh người quá đáng.

- Tại hạ nhắc lại lần cuối, xin mời các hạ đi đi.

Kha Nhất Nghiêu cố tình hừ to:

- Được lắm, hẹn gặp khi khác.

Rồi lão phi thân đi mất.

Bấy giờ Diệp Mậu Đình mới mở miệng thều thào nói:

- Đa tạ thiếu hiệp đã cứu sống.

Đinh Hạo cười nói:

- Không cần khách sáo, để tại hạ xem thương thế ra sao.

Dứt lời y cúi xuống xem xét. Khi bắt mạch thì y không khỏi giật mình, vì thương thế của Diệp Mậu Đình rất trầm trọng, may mà nội lực y thâm hậu, nếu không thì chắc đã mất mạng. Hắn lập tức điểm nhanh các đại tiểu huyệt rồi đặt một tay sau lưng Diệp Mậu Đình, truyền nội lực cho y.

Khoảng nửa giờ sau, Đinh Hạo rút tay về, Diệp Mậu Đình tự hành công vài chu kỳ rồi cũng gượng đứng dậy, chấp tay xá nói:

- Đại ân chẳng dám quên.

Đinh Hạo trầm giọng nói:

- Tánh mạng các hạ coi như không sao, nhưng phải tịnh dưỡng an nghỉ, bây giờ các hạ mau rời khỏi đây, kéo đối phương quay lại thì phiền lắm. Tại hạ xin cáo từ.

Chiêu của Đinh Hạo gọi là lấy lui làm tiến, quả nhiên Diệp Mậu Đình vội vàng gọi:

- Xin dừng bước.

- Các hạ còn điều gì để nói ư?

- Vẫn chưa biết đại danh của thiếu hiệp.
- Tại hạ tên Đinh Hạo, người giang hồ gọi là Toan Tú Tài.
- Tại hạ là Diệp Mậu Đình, may gặp thiếu hiệp cứu mạng, đại ân xin ghi nhớ không dám quên.
- Diệp huynh và hai tên hòa thượng kia có thù oán chăng?
- Không hề quen biết thì làm sao có thù oán?
- Nhưng đối phương muốn giết Diệp huynh...
- Điều nay tại hạ không sao hiểu nổi. Đinh thiếu hiệp là người bản xứ ư?
- Không phải, tại hạ đi du ngoạn đó đây thôi.
- Thiếu hiệp Nam du, có nơi nào muốn thăm viếng chưa?
- Tại hạ đang muốn ngắm Trường Giang và Động Đình Hồ.

Diệp Mậu Đình nghe vậy liền nở nụ cười tươi, nói:

- Vậy thì trùng hợp quá, tại hạ cư trú tại bến Động Đình, nếu không có gì trở ngại thì xin đi chung đường để được phục vụ đôi phần, nhằm đền đáp đại ân.
- Tại hạ quen độc hành du ngoạn.

Diệp Mậu Đình tiến lên một bước, thành khẩn nói:

- Tại hạ có tuổi nên xin được gọi thiếu hiệp một tiếng tiểu đệ. Giờ đây tại hạ thương thế chưa bình phục, nếu gặp bất trắc dọc đường thì không đủ sức bảo vệ bản thân. Vì vậy xin mạo muội đi chung với Đinh tiểu đệ, dù sao thì cũng thuận đường Nam du mà, chẳng biết Đinh tiểu đệ nghĩ sao?

Đinh Hạo làm ra vẻ khó khăn, suy nghĩ một hồi mới nói:

- Chuyện đã thế này thì tiểu đệ đành vâng mệnh vậy.
- Ngu huynh thành thật cảm kích.
- Diệp huynh hiện đang ở đâu?
- Nghinh Tân khách sạn.
- Tiểu đệ vẫn chưa tìm được chỗ nghỉ, vậy xin về chung chỗ ở với Diệp huynh, không biết có được không?
- Thế thì quá tốt rồi, chúng ta lên đường thôi.

Hai người về đến khách sạn thì trống diễn canh ba, dùng sơ cơm canh hoa quả rồi ngã lưng nằm nghỉ. Sáng sớm hôm sau, tùy tùng của Diệp Mậu Đình đi sắm thêm một con ngựa cho Đinh Hạo rồi cả đoàn tiến về phía Nam.

Trên đường đi Diệp Mậu Đình không ngừng giới thiệu phong tục tập quán và danh lam cổ tích phương Nam. Đinh Hạo bề ngoài thì nghe chăm chú, gật đầu lia lịa nhưng bên trong thì thầm tính toán hành động kế tiếp.

Càng đi vào địa phận của đối phương thì nỗi căm thù trong lòng Đinh Hạo càng gia tăng, hẳn phải cố gắng kiềm chế lại.

Vì lý do nội thương của Diệp Mậu Đình trầm trọng nên hành trình chậm lại không ít, nửa tháng sau họ mới đến được Động Đình Hồ. Tề Văn Trang danh chấn Nam thiên tọa lạc ở đây.

Diệp Mậu Đình đã cho người về thông báo trước một hôm nên lúc còn cách ba mươi dặm đường thì đã có người ra nghinh tiếp.

Đinh Hạo làm ra vẻ không muốn đến trang viện, miễn cưỡng lắm mới đồng ý cho Diệp Mậu Đình vui.

Tề Văn Trang tọa lạc trên một diện tích vài chục mẫu đất, khí thế hùng vĩ hơn Vọng Nguyệt Bảo nhiều. Bước vào trang viện, Đinh Hạo được đưa tới Lam Bích Lầu, là nơi chuyên tiếp đãi khách quý. Đứng trên đó

có thể nhìn xa tận Quan Sơn và đếm chấm lờ mờ của những chiếc thuyền buồm lênh đênh trên Động Đình Hồ, làm người ta có thể cởi mở đôi phần nặng trĩu của tâm hồn.

Tiếc rằng đối với Đình Hạo thì những thứ đó chỉ là con số không to tướng.

Đêm đó Lam Bích Lầu đèn đuốc sáng choang, đích thân Nam Thiên Thần Long Dư Hóa Vũ mở tiệc khoản đãi Đình Hạo, những người tham dự toàn là có địa vị cao.

Vị Trang chủ Dư Hóa Vũ tuổi độ sáu mươi, tinh thần minh mẫn tráng kiện, bộ râu điểm hoa râu phất phơ trước ngực, oai nghiêm lẫm liệt. Giữa bàn tiệc Diệp Mậu Đình kể lại chuyện Đình Hạo cứu sống hắn, mọi người nghe xong ai nấy đều tán thưởng vô cùng.

Thả dây dài câu cá lớn, Đình Hạo đành phải cam tâm an trú trong Nam Trang một thời gian để quen thuộc tình hình địa bàn nhằm tiện cho việc điều tra.

Nội thương của Diệp Mậu Đình đã khởi hấn. Một hôm hắn làm một bàn rượu thịt thơm ngon tại lầu cao, rồi ra lệnh cho bọn tùy tùng lui ra, mời Đình Hạo vào bàn rồi nói:

- Đình tiểu đệ, thời gian gần đây ngu huynh trị thương nên không thể sáng chiều hầu hạ tiểu đệ, hôm nay khí trời mát mẻ, ngu huynh mượn ly rượu này muốn xin lỗi và cũng muốn tâm sự với tiểu đệ vài câu.
- Chúc mừng Diệp huynh phục hồi như xưa.
- Tất cả đều là do tiểu đệ ban cho.
- Tiểu đệ không dám.
- Đình tiểu đệ ở có quen không?
- Tốt lắm, chiều đãi còn có phần chu toàn thái quá.
- Trang chủ đặc biệt yêu mến tiểu đệ.
- Không dám.
- Tiểu đệ chớ khách sáo làm gì.

Rượu qua vài tuần, Đình Hạo làm ra vẻ ngà ngà say hỏi:

- Lần trước Diệp huynh Bắc du là du hiệp ư?
- Đó là vâng lệnh trang chủ đến Vọng Nguyệt Bảo nhằm hợp tác tìm tung tích một người.
- Ra là vậy.
- Lão hòa thượng hạ thủ đã thương ngu huynh dường như có ý đồ.
- Phải chăng có liên hệ đến việc Diệp huynh Bắc du tìm người chẳng?
- Ta chưa nghĩ tới điều này, giờ nghe tiểu đệ nói thì nghiệm ra có lẽ đúng như vậy, chứ không thì làm gì vô duyên vô cớ chúng muốn giết ta.
- Tiểu đệ xuất thân võ lâm phương Bắc nên cũng khá hiểu tình hình ở đó, không biết có thể giúp cho Diệp huynh không?
- Đó là một tên phản đồ của bản trang.
- À.
- Lúc trước địa vị của hắn còn cao hơn ngu huynh, từng là tổng quản, chính là Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh.

Vừa nghe đến đó tức thì Đình Hạo máu sôi sùng sục, Triệu Nguyên Sanh chính là một trong những hung thủ đã giết cha chàng, đốt cháy trang viện. Cũng may là nhờ sư phụ Hắc Nho rèn luyện nên hắn mới có thể đè nén ngọn lửa căm thù không cho bộc phát ra ngoài.

Diệp Mậu Đình nói tiếp:

- Hắn đến bản trang vốn vẹn được một năm, được trang chủ trọng dụng giao cho chức Tổng quản, vậy mà lại lòng lang dạ sói, hạ độc thủ giết đứa con cưng nhất của trang chủ rồi đào tẩu mất tích.

Đình Hạo nhủ thầm:

- “Nói dối, rõ ràng có uẩn khúc gì đây”.

Hắn liền làm ra vẻ thất kinh nói:

- Có việc vậy sao, hắn giết con cưng của Trang chủ với mục đích gì mới được chứ?

- Có thể do bên ngoài sai khiến hắn đầu nhập rồi làm cho trang chủ phải tuyệt tự.

- Vậy sao có liên quan tới Vọng Nguyệt Bảo?

- Sau khi hắn đào tẩu thì bản trang xuất quân tìm kiếm khắp bốn phương. Có người trông thấy hắn xuất hiện tại phương Bắc, mà Vọng Nguyệt Bảo lại là Minh chủ phương Bắc nên theo qui luật chắc chắn hắn phải đầu thiệp báo ứng trước tiên.

- Ra là vậy, có khi nào hắn ẩn núp trong Vọng Nguyệt Bảo không?

Diệp Mậu Đình ngạc nhiên hỏi:

- Sao tiểu đệ nghĩ vậy?

- Đoán mò vậy thôi.

- Nhưng Nam Trang và Bắc Bảo không bao giờ xâm phạm lẫn nhau.

- Có thể lấy hai tên hòa thượng ám toán Diệp huynh có liên hệ với Triệu Nguyên Sanh, căn cứ vào võ công cao cường của chúng mà tìm ra manh mối.

- Nhưng ngay cả Trang chủ cũng không biết lai lịch của chúng.

Đình Hạo biết rõ nội tình bên trong, có thể chắc chắn là cả Nam Trang và Bắc Bảo đều muốn truy tìm Triệu Nguyên Sanh, có liên quan gì đến thẩm án gia đình hắn hay không? Bắc Bảo dường như muốn ngăn cản không cho Nam Trang tìm ra Triệu Nguyên Sanh, vậy là có ý đồ gì?

Nghĩ thế nhưng hắn làm ra vẻ lạnh nhạt nói:

- Giang hồ xảo quyết, không thể căn cứ theo thường tình mà phán đoán được.

- Ngu huynh cũng nghĩ thế.

- Hắn ta mất tích bao lâu rồi?

- Hơn mười năm.

Đình Hạo giật mình, vì khoảng thời gian này rất phù hợp với huyết án của nhà hắn. Bỗng hắn chợt có ý nghĩ là có thể Tề Vân Trang đã sai khiến một số người hành hung, sau đó giết chết từng người một. Triệu Nguyên Sanh sợ hãi trốn mất nên Tề Vân Trang phải tốn công nhọc sức tìm cho ra hắn.

Vọng Nguyệt Bảo lại không tiếc tiền mua chuộc Bạch Mi hòa thượng cản trở Nam Trang, vậy thì chắc chắn Triệu Nguyên Sanh đang được Bắc Bảo che chở.

Hắn còn đang suy nghĩ thì bỗng nghe Diệp Mậu Đình cười ha hả nói:

- Tiểu đệ xin cạn một ly, rồi ngu huynh có lời muốn nói.

Đình Hạo nốc cạn ngay ly rượu. Diệp Mậu Đình nói tiếp:

- Ngu huynh vâng lệnh trang chủ có một việc quan trọng nói với tiểu đệ.

- Tiểu đệ đang nghe đây.

- Thiên kim trang chủ tài sắc vẹn toàn, trang chủ cưng như minh châu trong tay. Nay thấy xứng đôi vừa lứa với Đình đệ nên có ý định chọn Đình đệ làm rể, chẳng biết ý đệ ra sao?

22. Động Đình Tân Khách

Đình Hạo không khỏi cười thầm dù cho tiên nữ hóa thân há được lấy kẻ thù làm thân, mục đích của mình phen này vào trang là để phục thù, hẳn nghĩ vậy bèn lạnh nhạt nói:

- E rằng đành phải phụ lòng tốt của trang chủ vậy.
- Tại sao?
- Tiểu đệ đã đính hôn từ bé.
- A! Thế thì không phải nói nữa!
- Nhưng trang chủ yêu mến, tại hạ xin ghi nhớ.
- Hãy nói về việc khác, Diệp Mậu Đình quá chén xin rút lui, kẻ hầu thu dọn bàn tiệc tàn.

Đình Hạo ngồi một mình trên lầu cao, ngẩng nhìn xa xa thấy nước xanh man mác, gió đùa những mặt nước gợn sóng nhấp nhô, trời nước bao la... nhưng lòng hắn vẫn rối bời khó tả.

Đến đây đã hơn nửa tháng, chẳng có lẽ ở mãi trong nhà kẻ thù làm khách?

Chiếu theo tình hình phán đoán, hung thủ năm xưa không còn tên nào lưu tại Nam trang, hèn gì Bán Bán Tẩu đi tồn thời gian lâu dài theo dõi vẫn không được chút manh mối nào hay nắm đầu Lưu Hóa Vu hỏi thẳng nguyên do?

Thân như hổ huyết, cao thủ trong trang lại đông như ong kiến, mình có thể đối phó nổi ư?

Bỗng nhiên hắn thoáng nghĩ đến một trong số hung thủ là Diêm Đô Sứ Giả từng xuất hiện tại Vương Ốc Sơn. Long Vân Tam Hiện vẫn còn thân tại Vọng Nguyệt Bảo, nghĩ sự phán đoán của mình cho rằng tất cả bị giết để bịt miệng là chưa đúng hẳn. Hẳn nhủ thầm:

Hay mình cứ thế này thử một phen!

Trống điểm canh hai, trang viện vắng lặng như tờ, sân viện nội trang của trang chủ Nam Thiên Thần Long Dư Hóa Vu xuất hiện một bóng đen, dưới ánh đèn soi chiếu thấy hắn là một văn si trung niên mình mặc áo đen.

Một tên tiểu tỳ đi ngang qua hành lang bỗng phát hiện thấy người mặt áo đen này, bèn thất kinh hô lớn:

- Có người vào nội trại!

Tiếng la này vang lên lập tức có vài tên bộc phu cầm kiếm hiện thân tiến tới bao vây người áo đen. Người áo đen vẫn xem như không đứng yên như pho tượng đá.

Trang chủ Dư Hóa Vu liền hiện thân nhảy tới, đưa tay quét một lượt người áo đen lớn tiếng hét:

- Chúng bay lui ra hết.

Bọn bộc phu lần lượt lùi ra ngoài. Dư Hóa Vu tiến tới vài bước, hướng về người mặc áo đen trầm giọng nói:

- Bằng hữu cao nhân phương nào?
- Hắc Nho!
- A!

Dư Hóa Vu thất kinh kêu lên một tiếng biến sắc hoảng hốt nói:

- Các hạ... Hắc Nho!
- Không sai!
- Quang lâm tề trang có điều chi chỉ giáo?
- Tìm một người!
- Các hạ tìm người... chẳng biết tìm ai?

- Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi và Trường Bạch Nhất Kiêu!

Dư Hóa Vu kinh ngạc dừng lại hai bước nói:

- Tệ trang không có hai người này!

- Nếu có thì sao?

- Để cho các hạ lục soát toàn viện, nếu có người này trong trang viện, thì tùy các hạ xử lý thế nào cũng được.

- Bản nho không có thời gian để lục soát, mong rằng trang chủ giao hai người này, hoặc nói ra hành tung của họ.

Dư Hóa Vu cười một cách khổ sở nói:

- Bản nhân chưa từng quen biết hai người này, vậy thì biết nói sao?

Âm thanh lạnh như băng tuyết, Hắc Nho nói tiếp:

- Không được chối cãi!

- Sự thật là như thế.

- Dư Hóa Vu mi nên tin tưởng bốn nho thừa sức phá hại Tề Vân Trang này ư?

Dư Hóa Vu run bắn người lên, sợ hãi nói:

- Các hạ không dành chuyện không có mà sinh có, cưỡng ép người chẳng?

- Lời nói dứt tại đây, bốn nho cảnh cáo mi hãy suy nghĩ cho kỹ, bốn nho đi đây!

Dứt lời bèn đi mất, không khác hồn ma bóng quỷ.

Nam Thiên Thần Long Dư Hóa Vu ngơ ngẩn tại chỗ miệng lẩm bẩm như nằm mộng:

- Hắc Nho! Hắc Nho! Nhân vật đáng sợ vẫn còn tại thế...

Thủ hạ tại nội trại, ngoại trại đổ xô tới đại viện, hầu hết họ chẳng biết phát sinh sự kiện gì, trông thấy gương mặt của trại chủ lạ thường, khiến họ chẳng dám mạo muội thăm hỏi chi chỉ thì thầm to nhỏ với nhau.

Trang chủ Dư Hóa Vu phát tay nói:

- Các người hãy lui ra hết, mời Mạc tổng quản, Diệp chương quản và Phương sư gia (sư gia có nghĩa là cố vấn) lưu lại thôi.

Tất cả mọi người giải tán đi hết chỉ còn lại Diệp Mậu Đình và một văn si khoảng hai mươi và một ông lão hầu tướng (tướng giống như mặt khỉ). Ba người theo trang chủ vào trong khách thính nội trại, ngồi xuống với nhau. Ông hầu tướng mở miệng trước tiên:

- Trang chủ xảy ra sự việc gì vậy?

Dư Hóa Vu trầm giọng nói:

- Lúc này Hắc Nho tới thăm bốn trang.

- Hắc Nho! Ba người cả kinh nhìn nhau thất thanh kêu lên, mặt mày tái mét.

Diệp Mậu Đình cau mày nói:

- Thuộc hạ khi ở phương Bắc có nghe đồn Hắc Nho tái xuất giang hồ, chẳng biết mục đích y đến đây làm gì?

- Tìm người!

- Tìm ai ư?

- Y bảo bản trang giao cho y hai tên ma đầu khét tiếng là Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi và Trường Bạch Nhất Kiêu!

- Như vậy là thế nào?
- Bản trang chủ cũng chẳng hiểu được!
- Kết quả thế nào?
- Y bỏ đi và cảnh cáo bản trang hãy nghĩ kỹ lại, có lẽ y sẽ trở lại.

Thanh niên thư sinh tiếp lời nói:

- Thuộc hạ sinh sau không được biết quái kiệt này, song nghe bậc tiền bối có nói Hắc Nho không phải là hạng người vô lý vô đạo, bình sinh chẳng có ác tính còn công án Cửu long lệnh khi xưa nghe nói vẫn còn trong nghi vấn chưa sáng tỏ.

Dư Hóa Vu gật đầu nói:

- Phương sư gia nói phải, nếu đối phương tái xuất bốn trang lần nữa, mình nói lý chẳng thể nói thông, nếu như võ công bản nhân trở xuống không có đối thủ tiếp được ba chiêu của y, lúc đó hậu quả thật khó lường.

Diệp Mậu Đình nói:

- Chốn giang hồ còn đồn đại như thế này nữa, tên Hắc Nho xuất hiện này là giả mạo, chứ Hắc Nho thật đã chết tại chiến dịch Mang Sơn năm xưa.

Dư Hóa Vu lắc đầu nói:

- Nếu phán đoán như thế lại càng đáng sợ hơn.
- Chẳng biết mục đích y tìm kiếm hai tên ma đầu kia để làm gì?
- Chẳng biết được.
- Tại sao lại vào bản trang tìm người ư?
- Càng chẳng thể tưởng tượng được.
- Trang chủ có hỏi thăm y chẳng?
- Không có cơ hội nói năng nhiều, vì y vừa xuất hiện lại bỏ đi ngay.
- Bây giờ phải tính thế nào đây?
- Nếu biết được tung tích hai tên ma đầu kia báo cho y biết thì xong ngay.
- Hai tên ma đầu này chưa từng hoạt động ở Nam phương, vả lại chẳng nghe chốn giang hồ đồn đại về hai ma đầu này nữa, bây giờ biết đi đâu thăm dò đây.

Nếu đối phương mạo danh Hắc Nho tới đây thì vấn đề càng khá phức tạp hơn.

Thanh niên thư sinh nói - Nếu là hạng người dối trá mạo danh thì không cần phải lo âu vậy.

Dư Hóa Vu nhún mày nói:

- Tại sao vậy?
- Mạo danh được chứ chẳng mạo được võ công. Hắc Nho là nhất đại quái kiệt, trong võ lâm chưa từng nghe ai nói có võ nghệ trội hơn y, nếu quả thật đó là Hắc Nho giả thì dựa vào nhân lực bản trang không ngại đối phó chẳng xuể, chỉ sợ một điều là Hắc Nho thật thôi.
- Có lý lắm, chắc sư gia có tính gì đây?
- Có chứ!
- Sư gia có cao kiến gì?
- Mời vị Toan Tú Tài đến cùng thương thuyết.
- Sao sư gia lại nghĩ đến hần?

- Hắc xuất gia Bắc phương vô lâm, và căn cứ vào sự kiện Diệp tổng giáo đầu được hắc cứu thoát, thì hắc quả là nhân vật không thể tưởng tượng được, có lẽ hắc sẽ cung cấp chút ít manh mối.

- Nhưng hắc là... người khách?

- Cùng thuộc một phái vô lâm, chẳng sao cả.

- Vậy phiên Diệp giáo đầu đến mời hắc sang. Diệp Mậu Đình vâng một tiếng đứng dậy vội vàng chạy đi, khoảng chừng giây lát mới thấy Diệp Mậu Đình dẫn Đình Hạo vào khách thính, ba người trang chủ vội đứng dậy nghênh đón. Đình Hạo đưa mắt nhìn một lượt người không thấy ai xa lạ cả, vì lúc mới nhập trang đã được giới thiệu lẫn nhau, ông lão hầu tướng là tổng quản Kim Viên Mạc Vỹ, thanh niên thư sinh là gia sư... Gia Tuấn, hắc bèn hướng họ làm lễ. Dư Hóa Vu giờ tay ra nói:

- Mời Đình thiếu hiệp ngồi!

- Không dám!

- Sự kiện xảy ra lúc này chắc Diệp tổng quản phụng cáo rồi chăng?

- Đúng vậy!

- Theo cao kiến của thiếu hiệp nên làm thế nào?

Đình Hạo trầm ngâm một hồi chậm rãi nói:

- Lượng thứ cho tại hạ thắc mắc chút, người Hắc Nho cần tìm có ở trong trang ư, hoặc có từng ở qua nơi này một thời gian nào chăng?

Dư Hóa Vu không chút do dự nói:

- Chẳng hề ở đây bao giờ!

- Nhưng mà... Hắc Nho xuất hiện phải có nguyên nhân chứ?

- Phải vậy nhưng chẳng hiểu bên trong thế nào. Trước mắt khiến bọn tôi nhức đầu chính là vấn đề chân giả Hắc Nho, thiếu hiệp không lạ gì tình hình bắc phương vô lâm, chẳng biết có cao kiến gì? Đình Hạo trầm giọng nói:

- Tại hạ trình trọng báo cáo. Hắc Nho đông sơn phục xuất đó là điều chân thật không sai.

- A! Theo thiếu hiệp nói thế, bản trang phải ứng phó ra sao?

- Phương pháp duy nhất, trang chủ tìm mọi cách xác minh người mà Hắc Nho muốn tìm không có ở trong trang viện.

- Điều này biết xác minh thế nào đây, bằng lời nói làm gì đối phương chịu tin.

- Bất cứ giá nào tìm ra hành tung hai người?

- Điều này càng khó, Trường Bạch Nhất Kiêu và Giang Hồ Ác Khách không hề hoạt động tại Nam phương vô lâm mà Bắc phương là thiên hạ của Vọng Nguyệt Bảo, lực bất tòng tâm, làm sao bây giờ?

Dư Hóa Vu dừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Lại nữa, Hắc Nho có bằng lòng chậm rãi chờ đợi ta truy tầm ư?

- Điều này tại hạ có thể tiếp sức!

- Thiếu hiệp nói sao?

- Tại hạ cùng Hắc Nho có nhất diện chi duyên rất được y quý mến, có thể nói giúp trang chủ.

- A! May thật!

- Nhưng sự việc vẫn phải giải quyết cách nào cho ổn?

- Vậy thì mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.

- Tại hạ ngày mai xin xuất trang viện xem có thể tìm gặp đối phương để chuyển lời trang chủ đến Hắc Nho được chăng?
- Tốt lắm, trăm sự trọng thác các hạ vậy.
- Nói xong quay về Kim Viên Mạc Vỹ nói:
- Mạc tổng quản, truyền lệnh hỏa tốc cho tiểu nữ, bảo y toàn lực truy tìm tung tích nhị ma.
- Vâng!

Đinh Hạo động tâm nào ngờ thiên kim trang chủ hoạt động ở Bắc phương vô lâm giao sự kiện trọng đại thế này cho y, chắc chắn là một cô gái tài ba xuất thế.

Sự thực Đinh Hạo diễn tượng thôi. Bây giờ có thể nói trắng ra thân phận để bắt đầu có hành động với đối phương được chăng?

Hắn nghĩ đến đây không khỏi cảm thấy hồi hộp nhưng chẳng làm sao đè nén được nổi cảm phần mối thâm thù huyết hải đó, thù nhân trước mặt, tiếp tục làm khách Lâm Bích Lầu nữa chăng? Nghĩ kỹ lại không dùng binh đao không mang theo, để qua đêm hãy tính sau.

Bỗng một ý nghĩ thoáng qua, nếu hung thủ năm xưa đều bị giết chết để bịt miệng, vì Dư Hóa Vu phải ứng phó với Hắc Nho, đối phương có thể trao ra người chết thì bằng chứng hiển nhiên trước mặt lúc đó đối phương làm sao chối cãi được.

Hắn nghĩ thế cuối cùng quyết định chờ thêm một khoảng thời gian nữa.

Họp đàm đến đây đã kết thúc, mạnh ai nấy rời về phòng an nghỉ.

Đinh Hạo về đến phòng nghỉ, nằm trần trọc không sao ngủ được, hắn nghĩ căn cứ võ công bản thân đủ sức chỉ mặt điểm danh báo thù, nhưng làm thế này thì uẩn khúc bên trong vĩnh viễn không tìm hiểu được huyết án gia môn năm xưa, biết đâu còn có nguyên nhân khác. Trước mắt hung thủ còn sống như Diêm Đô Sứ Giả, Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh chỉ cần tóm được một trong hai người, thì mọi việc sẽ được sáng tỏ, nhưng lưỡng hung một thì tung tích bất minh, một thì thoát hiện tại Vương Ốc Sơn bây giờ chẳng lẽ quay lại bắc phương?

Sáng sớm ngày hôm sau, Đinh Hạo cưỡi ngựa khỏi Tề Vân Trang.

Vào khoảng giờ Ngọ chàng đến thành Lạc Dương, hướng cho ngựa trực chỉ Nhạc dương lầu phóng tới, mới vừa nhảy xuống ngựa đã nhìn thấy ngay Bán Bán Tẩu đang ngồi dưới màn vải bố che nắng ở một góc khá thanh vắng.

Hắn giật mình buộc ngựa vào cây đại thụ gần đó, làm ra vẻ thản nhiên bước sang.

Bán Bán Tẩu tai thính mắt lạnh, còn ở đằng xa đã cất tiếng gọi:

- Công tử cần xem tướng chăng? Phúc họa cùng với thọ yếu lão phu nói đâu trúng đó.

Đinh Hạo mỉm cười bước sang chiếc ghế gỗ trước bàn lão, lúc bấy giờ là buổi ăn trưa nên mọi người đi lại thưa thớt vắng vẻ đông, vả lại chiếc bàn đặt ở vị trí xa cách những gian hàng kia, nói năng cũng chẳng thấy cổ kị, cũng không ai nghe ngóng làm gì.

- Thiếu chủ làm khách nam trang?
- Đinh Hạo cả kinh nói:
- Hồng lão làm thế nào biết dạng?

Bán Bán Tẩu cười bí mật nói:

- Nếu chẳng biết há xứng đáng là tai mắt ư?
- Hồng lão ở đây không bị hoài nghi ư?
- Không sao, hành tẩu giang hồ phải có pháp môn, thiếu chủ làm khách Nam trang bấy lâu có phát hiện gì không?

Đinh Hạo thuật lại tỷ mỉ mọi việc ở Nam trang chỉ bỏ lược phần Hắc Nho không nói, cuối cùng hỏi:

- Hồng lão thấy chúng ta có thể hành động ngay ư?

Bán Bán Tẩu lắc đầu nói:

- May mà thiếu chủ không mạo muội hành động không thể làm vậy được...

Đinh Hạo ngạc nhiên nói:

- Tại sao vậy?

- Sự việc có nhiều uẩn khúc.

- Hồng lão phát hiện những gì?

- Theo ta điều tra, ngoại trừ Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh từng là tổng quản Nam trang, còn lại những hung thủ kia không một ai là thủ hạ của Dư Hóa Vu và cũng chẳng có qua lại với Dư Hóa Vu bao giờ.

Đinh Hạo trầm tư giây lát nói:

- Chẳng lẽ hẳn không thể bỏ cửa ra mua chuộc hung thủ sao?

- Đương nhiên cũng có thể như vậy được, nhưng trong thường lệ trong giang hồ mà xét, thông thường mau chuộc hung thủ là do tự mình không đủ sức lực, và do tình hình không thể ra mặt mới làm vậy, và tham dự vào sự kiện năm xưa chủ chốt ra còn vài chục thủ hạ của họ, không thể nào giết hết bịt miệng được?

- Có thể nào không liên quan đến Nam trang ư?

- Thiếu chủ lo lắng thật phải, nhưng tin tức nguồn của lão phu khá chính xác.

- Chính xác thế nào?

- Gần đây ta chơi thân với một người y là võ sĩ vệ của Tề Vân Trang, niên ỷ cổ lai hy lời nói y không..

- Sự kiện này rất ít người biết đến?

- Đúng vậy, theo y nói rằng võ sĩ trong trang chưa bao giờ vô cớ thất tung qua bao giờ.

- Hồng lão muốn nói chủ mưu huyết án không chắc là Dư Hóa Vu?

- Ta chưa dám khẳng định, nhưng dựa theo góc độ lý nên xem xét kỹ lại.

- Hồng lão là người đương cuộc năm xưa, đối phương nói là phụng mệnh trang chủ kia mà?

- Năm xưa ta vẫn tin tưởng không nghi, nhưng bây giờ đoán kỹ lại mới thấy bên trong còn nhiều uẩn khúc.

- Uẩn khúc thế nào?

- Thứ nhất tất cả mọi việc giết người đổ máu là có dự tính mà Dư Hóa Vu chỉ mộ danh chủ nhân nên không cần thiết phải hành hung làm gì. Thứ nhì hai bên không hề có ân oán thâm thù gì. Thứ ba chủ nhân chưa nhận lời mời của Nam trang song vẫn không theo phe Bắc bảo, mà Nam trang Bắc bảo mỗi bên chiếm cứ một xứ, nước sông không đục chạm nước giếng, không có bất cứ một quan hệ lợi hại nào cả, vả lại Dư Hóa Vu không phải là hạng người gian hùng, càng không thể hành động bằng hành vi cay độc đến thế.

Đinh Hạo nghĩ thầm sự phân tích của Bán Bán Tẩu Hồng Cẩm quả thật có lý, mà chiếu theo kết quả mình dùng thân phận Hắc Nho xuất hiện dò thám càng thấy hợp lý hơn, hẳn bên trong có chuyện gì:

- Chẳng lẽ đành chịu sao?

Bán Bán Tẩu lắc đầu nói:

- Không phải như thế, chúng ta cần phải điều tra sự kiện chàng rành mạch hơn, nếu không khéo tìm lầm đối tượng làm bùng nổ sự việc há không phải đập cổ động rắn ư? Lúc đó mọi kế hoạch đều đổ vỡ, sự tìm kiếm còn gặp khó khăn trở ngại hơn nhiều, Đinh Hạo cau mày nói:

- Ý của Hồng lão muốn tạm thời ẩn nhẫn để truy lùng được hung thủ năm xưa..

- Đúng vậy, theo thiếu chủ vừa nói, Vân Long Tam Hiện có thể được Vọng Nguyệt Bảo chứa chấp, mà Vọng Nguyệt Bảo chủ lại mua chuộc tên Bạch Mi hòa thượng giết Diệp Mậu Đình, thế thì bên trong phải có uẩn khúc gì đây.

- Ta cũng hoài nghi điểm này.

- Trước mắt chúng ta có hai điều phải làm.

- Hai điều nào?

- Thứ nhất thiếu chủ về bắc phương điều tra rõ xem sự kiện Vọng Nguyệt Bảo có chứa chấp Vân Long Tam Hiện hay không, và nguyên nhân mua chuộc hung thủ giết Diệp Mậu Đình ra sao. Thứ nhì Diêm Đô Sứ Giả xuất hiện tại Vương Ốc Sơn, thiếu chủ nên cố gắng mà bắt hắn..

- Hừ!

- Nếu được Toàn Tri Tử trợ lực thì càng hay...

- Tại sao?

- Y là tay trich thám danh tiếng vả lại lai lịch giang hồ phong phú, đương kim võ lâm không ai hơn y.

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Được, ta sẽ đi ngay.

Bán Bán Tẩu trầm ngâm một hồi nói:

- Lão phu vẫn ở lại tiếp tục theo dõi động tĩnh ở Tề Vân Trang.

Bỗng nhiên một hồi âm thanh ngân nga vang tới, Đinh Hạo quay đầu lại xem hạ giọng nói:

- Hồng lão, xin từ biệt.

Nói xong hắn rảo bước tiến sang bóng cây bên kia lều thành.

- Một lão nho sĩ ăn mặc y phục rất cũ kỹ nhìn nơi xa xăm tận rừng xanh cao hứng ngâm nga.

- Kha lão ca, người cũng đến đây ư?

Kha Nhất Nghiêu xoay người sang vẻ mặt trầm ngâm nói:

- Chuyến đi này thế nào?

- Tiểu đệ làm khách trong Nam trang.

- A!

- Kha lão ca vẫn muốn tìm Diệp Mậu Đình thám thính người đó ư?

- Đúng vậy, đã đến nước này đối tượng chẳng những chỉ một mình hắn có thể còn nhiều cách khác tìm người dễ hơn.

Đinh Hạo suy nghĩ một hồi nói:

- Tiểu đệ có thể góp sức ư?

Kha Nhất Nghiêu do dự nói:

- Điều này không thể lộ liễu thám thính được..

- Kha lão ca cho biết tên người ấy, tiểu đệ sẽ tìm cách thám thính.

- Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh!

Đinh Hạo giật mình bắn người lên, không ngờ Kha Nhất Nghiêu cũng đang truy tìm Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh, như vậy tình hình càng trở nên phức tạp hơn...

23. Nam Trang Quái Khách

Kha Nhất Nghiêu nhú mày lại nói:

- Thế nào chẳng lẽ Đinh lão đệ lại quen biết bản nhân Triệu Nguyên Sanh ư?

Đinh Hạo gượng cười bình tĩnh, lạnh nhạt nói:

- Lão ca tìm sai đối tượng rồi.

- Tại sao?

- Chuyển đi về phía bắc của Diệp Mậu Đình chính là tìm kiếm tung tích về Triệu Nguyên Sanh.

Kha Nhất Nghiêu biến sắc mặt nói:

- Họ Triệu kia không phải là tổng quản Nam trang ư?

- Đó là chuyện quá khứ, y mất tích đã lâu, hành tung vẫn không biết ở đâu, có lẽ...

- Thế nào? Ẩn náu tại Vọng Nguyệt Bảo.

- A! Tại sao có thể như thế này nhỉ?

- Lão ca cùng Triệu Nguyên Sanh có quan hệ gì chẳng?

- Kha Nhất Nghiêu nghiêng rằng đáp:

- Ta tìm hẩn giải quyết món nợ.

- Món nợ thế nào?

- Đinh lão đệ, lượng thứ cho ta không thể nói được, đó là chuyện riêng tư của ta.

- A! Tiểu đệ xin lỗi.

- Có sao đâu, Đinh đệ làm khách tại Tề Vân Trang cũng là để mưu tính việc gì ư?

- Đúng thế.

- Tình hình thế nào?

- Điều này để dịp khác đệ sẽ nói lại.

- Có cần ngu huynh ra sức ư?

- Đa tạ lão ca, về sau nếu có gì nhờ vả, tiểu đệ sẽ thỉnh cầu.

- Đinh lão đệ khiêm nhường vậy, chỉ mong rằng có cơ hội giúp sức tiểu đệ một phen để tỏ lòng quen biết giữa hai ta mà thôi.

- Lão ca xem trọng tiểu đệ thái quá...

- Sự thật vốn là thế.

Bỗng Đinh Hạo liên tưởng đến thân phận và ý đồ trước mắt của mình, ở trong phạm vi thế lực của Nam trang không tiện tiếp xúc thái quá với bằng hữu mà mình chưa rõ lai lịch của họ, để tránh sự liên lụy bất trắc y đành chấp tay nói:

- Tiểu đệ còn bận nhiều việc, xin cáo từ nơi đây, lượng thứ tiểu đệ không thể hầu lâu. Kha Nhất Nghiêu môi mấp máy muốn nói nhưng lại thôi cuối cùng chấp tay:

- Đinh đệ bảo trọng.

Đinh Hạo cũng không còn rảnh rỗi để thưởng thức phong cảnh danh lâu này nữa, leo lên ngựa chạy một mạch nơi hoang vắng một cách vô mục đích rồi quay trở về Tề Vân Trang, chắc Diệp Mậu Đình đã ngênh đón ở lâu, hẩn thoáng thấy Đinh Hạo trở về hấp tấp liền tới thăm hỏi tình hình ra sao, Đinh Hạo làm ra vẻ làm nên như vậy bèn nói:

- Tiểu đệ đã gặp được Hắc Nho rồi, y bằng lòng nói cho một khoảng thời gian nhưng vẫn bảo quý trang chủ phải có sự giải quyết rõ ràng với y.

Diệp Mậu Đình cười nhạt:

- Nhất đại quái kiệt này lại đòi tề trang giao người ra, quả thực khó mà hiểu được.

- Có lẽ bên trong phải có uẩn khúc gì đó, chứ y không khi nào vô duyên vô cớ mà lại đòi người quý trang, như nói Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh đã từng là tổng quản quý trang, người mà y muốn tìm có lẽ... có liên hệ đến Triệu Nguyên Sanh.

- Y thổ lộ sự việc như thế nào?

- Không phải đó là do tiểu đệ phán đoán mà thôi.

- Sao Đình đệ không thừa dịp mà hỏi thăm cho tường tận.

- Đình Hạo cười bí mật đáp:

- Có những lời không thể báo cáo lại, Hắc Nho làm việc rất cẩn mật.

- Đúng thế.

- Lần này tiểu đệ Nam du quý trang hậu lễ tiếp đãi rất là cảm kích, tiểu đệ muốn ngày mai cáo từ Diệp huynh.

- Nói sao, tiểu đệ từ biệt ư?

- Vì có bận nhiều việc, chờ dịp khác chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Diệp Mậu Đình ấp úng nói:

- Đình đệ, ta có điều muốn nói cùng đệ.

- Có điều chi chỉ giáo, xin nói tự nhiên.

- Trang chủ hữu ý muốn lưu Đình đệ ở lại lâu dài.

Đình Hạo trong lời nói hàm chứa thâm ý:

- Sự yêu mến của trang chủ với tiểu đệ đành ghi nhận thôi, tiểu đệ cũng rất lưu luyến thắng cảnh Động đình, chẳng bao lâu... sẽ đến vậy.

- Một lời hứa chắc chắn?

- đương nhiên, tiểu đệ chưa từng hai lời.

- Tốt lắm, để ngu huynh trình với trang chủ.

- Mong huynh thay thế đệ trình lên lời cảm tạ.

- Ngu huynh tiếc nuối nhất là Đình đệ đã có hôn ước, chưa thể cùng thiên kim trang chủ kết duyên trăm năm..

- Cũng có lẽ là ba đời vô duyên danh nghĩa.

Thình lình ngay lúc ấy có một âm thanh ngông cuồng nói:

- Vô duyên tức là có duyên, có duyên chưa phải là vô duyên.

Diệp Mậu Đình biến sắc hạ giọng nói:

- Chúng ta lên lầu thôi.

Đình Hạo kinh ngạc quay đầu lại nhìn, thấy một ông lão đầu tóc bù xù đứng ở hành lang trang viện, hai mắt chăm chú nhìn về phía hai người, may mà đứng ở trong trang viện, nếu là ở ngoài lộ tượng là lão ăn mày đi ngang cổng ăn xin mà thôi, không khỏi kinh ngạc cất tiếng hỏi:

- Vị này là ai vậy?

Diệp Mậu Đình chẳng đáp câu hỏi của Đình Hạo mà nói:

- Chúng ta lên lầu vậy.

Cặp mắt ông lão chẳng hề chớp nháy nhìn chòng chòng vào Đình Hạo lẩm bẩm nói thầm:

Quả thật xứng đáng với Văn Lan, nhân duyên này không thể bỏ lỡ được.

Đình Hạo ngạc nhiên không biết Văn Lan là ai? Tề Vân Trang xưng bá Nam phương, tại sao lại có ông lão hình thù như ăn mày thế này?

Diệp Mậu Đình thấy Đình Hạo chưa chịu lên lầu, không còn cách nào hơn đành tiến tới ông lão cung kính xá một xá nói:

- Thưa lão gia khỏe?

Đôi mắt ông lão trợn to nói:

- Chưa chết liền được đâu, cái gì mà khỏe với không khỏe.

Diệp Mậu Đình vẻ mặt sượng sùng, ấp úng nói không ra lời, ông lão ấy liền tiến tới nhìn Đình Hạo từ đầu đến chân một hồi, cười ha hả nói:

- Quả thật một cặp thiên địa tạo tác.

Diệp Mậu Đình đỏ mặt khóc dở cười nói:

- Vị Đình thiếu hiệp này đã đính hôn rồi.

Đình Hạo bỗng hiểu được tên Văn Lan gì đó chắc là con gái cưng của trang chủ, nhưng thân phận ông lão này là thế nào? Xem qua dáng điệu Diệp Mậu Đình kính nhi viễn chi (Kính mến và nể sợ không dám đến gần) không biết đó là nguyên do gì?

Ông lão lại trợn tròn cặp mắt nói:

- Nói ầu, ngoại trừ Văn Lan, ai có thể sánh được với nó?

Diệp Mậu Đình đỏ mặt không nói nên lời.

Ông lão quay sang Đình Hạo nói:

- Tiểu tử mi đừng tính sai chủ ý nghe.

Đình Hạo cười nhạt nói:

- Tại hạ lúc nào cũng có tự chủ hết.

Ông lão hừ một tiếng nói:

- Tốt lắm, tối nay đến chỗ của lão, ta bị nhốt ở đây.

Lão vừa nói vừa đưa tay chỉ vào cánh cửa nhỏ màu đỏ ở tận cuối hành lang.

Đình Hạo gật đầu nói:

- Tại hạ y hẹn tối nay sẽ đến.

Ông lão không nói nữa, quay người đi mất. Đình Hạo nhìn theo bóng lưng ông lão đi mất, hoang mang không hiểu gì cả, lão hẹn mình tối nay gặp mặt nói những chuyện gì? Vậy thật là buồn cười, không nén được sự tò mò hỏi lại:

- Diệp huynh ông lão này là ai?

Diệp Mậu Đình hình như khá mắc miệng mà nói:

- Lão... lão là sư phụ của tiểu thư tỳ trang. Đình Hạo thật không ngờ điều này, lạ lùng nói:

- À! sư phụ của tiểu thư, vị lão nhân có vẻ hào phóng... không kiềm chế được.

- Tâm thần thất thường, cả trang chủ cũng chẳng dám lãnh giáo, ngày thường chỉ có tiểu thư có thể nói chuyện với lão được, tiểu thư không có mặt, nhiều khi cả mấy tháng lão cũng chẳng ra khỏi Tiểu Hồng Môn một bước, lúc này lão nhắc đến hôn sự, chắc có lẽ do tiểu tỳ nữ của lão lẻo mép nói cho lão biết.

- A!

- Đình đệ lên lầu nghỉ ngơi đi, ngu huynh ta không làm phiền nữa.

Hai người chấp tay chào nhau rồi mạnh ai nấy về phòng nghỉ. Đình Hạo về đến Lâm Bích Lầu ngả lưng xuống giường rồi nghĩ thầm:

ước hẹn ông lão nên đi chăng? Ông sẽ nói những gì? Diệp Mậu Đình nói ông tâm thần thất thường, một người điên khùng làm sao dạy đệ tử ư? Huống hồ là con cưng trang chủ? thật không thể tưởng tượng được.

Có lẽ lão giả vờ điên ư? Hoặc là gần đây mới thất thường mà thôi? nhưng căn cứ lời nói của lão lúc ấy, ngoại trừ có chút cổ quái, ngoài ra chẳng thấy có gì là lạ cả, nhưng hình thù y áo của lão thì quả thật lòi thối.

Cơm chiều như thường lệ ăn tại Lâm Bích Lầu do Diệp Mậu Đình ngồi hầu với hấn.

Trong bàn ăn, Diệp Mậu Đình ấp úng nói:

- Đình lão đệ, trang chủ... mong lão đệ đừng dự hẹn lão nhân gia.

Đình Hạo ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

- Sở lão nói chẳng khéo, đường đột đến đệ.

- Điều này ư? không hề chi, tiểu đệ chẳng phải là khách thượng tân gì đâu mà sợ đường đột.

- Tốt hơn hết đừng đi.

Đình Hạo nghĩ thầm chẳng lẽ đối phương có điều gì cố kỵ, sợ ông lão ăn nói điên loạn, tiết lộ bí mật ra, đúng rồi đây là cơ hội từ nơi ông lão mà có thể biết được chút ít manh mối huyết án năm xưa không chừng, hấn nghĩ thế bèn nghiêm trang nói:

- Tiểu đệ luôn luôn trọng lấy lời hứa, xin chuyển lời lượng thứ đến trang chủ vậy.

Diệp Mậu Đình lẳng lặng gật đầu, cơm nước xong xuôi rồi xin cáo lui.

Trời sụp tối âm u, Đình Hạo bước xuống Lâm Bích Lầu dọc theo hành lang đi tới chỗ tận cùng có cánh cửa nhỏ sơn màu đỏ, cánh cửa hé mở. Đình Hạo ho nhẹ một tiếng nói:

- Tại hạ có thể vào ư?

Bên trong vang lại âm thanh như điên như khùng nói:

- Tiểu tử, mi cứ vào đây.

Đình Hạo liền đẩy cửa nhìn vào, bóng mát cây cối xum xuê bên kia một gian nhà tranh ánh sáng yếu ớt của đèn đuốc lấp lánh, ở trong trại viện kiến trúc nguy nga này có lọt một mái nhà tranh thế này tuy nói rằng có một lý thú đặc biệt nhưng vẫn cảm thấy không thích hợp chút nào.

Đình Hạo bước tới cửa nhà tranh, thấy lão quái chân đang xếp bằng ngồi trên giường gỗ, đôi mắt óng ánh chiếu sáng y như cặp mắt mèo ban đêm dưới ánh đèn đuốc yếu ớt trong nhà tranh. Đình Hạo cất bước tiến vào trong nhà, chấp tay nói:

- Tại hạ tuân lệnh y hẹn tới đây.

Lão quái nhân nói trống rỗng:

- Ngồi xuống.

Đình Hạo bèn ngồi trên ghế gỗ cạnh bàn vuông đảo mắt quan sát một lượt thấy trong nhà trưng bày rất đơn giản, ngoại trừ giường gỗ bàn ghế ra không còn thứ gì khác hơn, cặp mắt tiếp tục lướt tới cửa phòng

bên cạnh, không khỏi giật bắn người lên, bên trong buồng bày một cỗ quan tài to bằng ô mộc (gỗ đen) trông thấy thế rợn cả tóc gáy.

Lão quái nhân cất tiếng:

- Mi là Đinh Hạo ngoại hiệu tên là Toan Tú Tài có đúng vậy không?
- Không sai.
- Năm nay bao nhiêu tuổi?
- Hai mươi tuổi tròn.
- Hừ, tối nay bảo mi đến đây không có ý gì khác hơn là lão phu có ý định gả nữ đệ tử Dư Văn Lan của lão cho mi.

Lão nói một cách không dấu giếm mà lại cương quyết như đinh đóng vào cột, Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Thịnh tình của tiền bối, văn bối xin ghi vào lòng.
- Ý người thế nào?
- Văn bối đã đính hôn từ bé.
- Hồi lại, nữ đệ đệ của lão mi có tìm kiếp khắp thiên hạ cũng không ai bằng, mi không thiệt thòi đâu mà phải lo.

Đinh Hạo dở khóc dở cười, ông lão quả thật là điên khùng rồi, nên bảo người ta hỏi hôn, quả thật thiên cổ kỳ đàm, hẳn liền nghiêm chỉnh đáp:

- Tiền bối, hôn nhân chẳng phải trò đùa, há có thể hỏi hôn được?
- Lão quái chẳng chút suy nghĩ nói:
- Lão phu bảo hỏi đi, không có sai đâu.
- Điều này tại hạ không tuân lệnh được.
- Lão quái nhân trợn mắt nói:
- Bắt buộc phải hỏi, bằng không mi sẽ ân hận suốt đời.

Đinh Hạo dở khóc dở cười nói:

- Chắc không đến nỗi ân hận suốt đời đâu.
- Tiểu tử mi không chịu hỏi ư?
- Thật sự không thể nào hỏi hôn tái cưới được.

Miệng hẳn thì nói miệng nghĩ thâm, Dư Văn Lan chỉ là môn đồ của người, y còn cha mẹ lo lắng cần gì đến người.

- Tiểu tử, nữ đồ lão phu luận tài sắc chỉ thiên thượng có, nhân gian thì khó gặp, mi nghĩ kỹ lại xem.
- Văn bối nghĩ kỹ lắm rồi, đây là việc không thể tuân hành được.
- Không được lời nói lão phu bình sinh thốt ra rồi không thể thay đổi được.
- Tiền bối chuyện khác thì dễ, còn hôn nhân nam nữ không thể miễn cưỡng được, huống hồ..
- Huống hồ thế nào?
- Song thân lệnh cao đồ vẫn còn tại đường.
- Y mất mẹ sớm, chỉ còn lại phụ thân, ý người hiểu là lão phu không quyết định được sao? Nói cho mi biết, việc lão phu quyết định rồi thì Dư Hóa Vu phải nghe theo.
- Còn bản thân cao đồ thì sao?

- Hoàn toàn nghe theo lão phu.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Nhưng văn bối có quyền quyết định chứ.

- Há há không thể được vậy.

- Vậy thì lạ rồi.

- Chẳng lạ gì cả, mi không bằng lòng, tối nay đừng hồng ra khỏi nơi này.

Đinh Hạo nộ hỏa xung thiên, trên đời lại có chuyện ỷ mạnh cưỡng bách hôn nhân vậy sao? Hắn bèn mỉa mai nói:

- Liệu chắc tiền bối có giữ văn bối được không?

- Nếu giữ lại được thì sao?

- Đinh Hạo buột miệng nói:

- Vậy thì văn bối xin tuân mệnh.

Dứt lời, hắn thoáng cảm thấy sơ sót, muốn một chẳng may ông lão này có tuyệt chiêu gì thì thối ra chẳng lẽ mình phải ỷ lời mà cưới con gái kẻ thù hay sao?

Nhưng lời nói đã thốt ra khỏi miệng, thì không thể thu hồi được.

Trong thâm tâm hắn bỗng hiện ra thiếu nữ áo trắng mình đã gặp ở vùng cổ mộ Mang Sơn, nếu nói về sắc đẹp, trên đời này còn ai đẹp hơn nàng sao?

Lão quái nhân giơ tay ra nói:

- Tiểu tử lời nói mi có giá trị chẳng?

Đinh Hạo đánh liều nói:

- Đương nhiên có giá trị chứ, đại trượng phu nói một không hai.

- Tốt lắm, bao nhiêu đủ rồi, bây giờ hãy nói chuyện lai lịch sư môn của mi.

- Điều này lượng thứ tại hạ không thể phụng cáo.

Lão quái nhân trợn to đôi mắt nói:

- Hừ không hấp tấp làm gì, tiểu tử mi nghe cho rõ, mi vốn không hề đính hôn, đó là lời nói dối.

Đinh Hạo cả kinh nói:

- Làm thế nào lão biết được?

- Tâm thành bên trong, thần tình bên ngoài. lão tự tin đôi mắt lão nhận xét chẳng lầm, lúc mi nói chuyện thần tình cặp mắt không có vẻ thành thật chút nào, rõ biết chỉ là từ ngữ thối thác, còn nguyên nhân khước từ của mi không ngoài hai điều, thứ nhất người đã gặp bản thân Văn Lan ngại nàng không xứng đáng với mi, thứ nhì mi có hoài bão gì khác.

Đinh Hạo nghe lão nói thế, bất giác rung mình kinh sợ, ông lão này chẳng những không phải điên khùng ngược lại là một nhân vật rất đáng sợ, sự nhận xét về con người của lão thật kinh khủng khiếp sợ, nếu có bắt đầu việc báo thù, lão sẽ là tay kinh địch vô cùng lợi hại.

Tuy Đinh Hạo được sự thuần luyện hun đúc hai năm của sư phụ dù có kết quả định lực và khống chế tình cảm giao động khá, nhưng hắn vẫn không dám khinh thường lão, bèn cười nhạt nói:

- Có lẽ tiền bối nói đúng, nhưng bất cứ người nào trên đời vẫn có chút ít tâm tư không thể thổ lộ cho người ngoài biết được. Ông lão chậm rãi mà có lực nói:

- Tiểu tử thái độ kinh lịch làm người của mi kinh nghiệm hơn tuổi tác mi nhiều.

- Văn bối thì chẳng cảm thấy điều này.

- Thật đơn giản dễ hiểu, khi mi bước vào trong đã phát hiện ngay một cỗ quan tài trong phòng, sự kiện như thế này bất cứ ai cũng phải ngạc nhiên hoảng sợ mà thần tình của mi thần nhiên không có lộ vẻ hoảng hốt mà cũng chẳng thêm hỏi han, điều này đã cho thấy định lực của mi thật kinh người, lão không nói mi có tính toán gì mà chỉ nói mi có định lực cao, tại sao vậy? Mi có nhân thần thanh khí, cái hào sảng chắc chắn không phải hạng người gian trá, không thì lão phu chẳng dám lĩnh giáo vậy.

Đinh Hạo lại cả kinh lần nữa, ông lão này quả thật không thể tưởng tượng được, nhận xét sự việc không sai lỵ nào thật khiến người khâm phục khôn tả, hần cả cười nói... phần này thiếu trang cuối cùng.

24. Ngũ Nhạc Tôn Giả

Đinh Hạo bắt giác nghiêm túc kính phục, không ngờ lão này lại trọng nghĩa đến thế, hần lại hỏi tiếp:

- Quý bạn cũ của lão trượng là nhân vật thể nào?

- Võ sĩ danh trấn thiên hạ.

- Văn bối có được phép biết danh tính quý hữu ư?

- Lão phu chưa bao giờ nói ai biết cả người cũng thể thôi.

Đinh Hạo đứng bật dậy nói:

- Văn bối xin cáo từ!

Mặt Thảo Dã Khách trầm trọng nói:

- Mi khiêu chiến với lão ư?

Đinh Hạo trầm tĩnh nói:

- Việc đã đến thế này đành phải vô lễ vậy!

- Ta cho mi lần cuối nếu mi bằng lòng với hôn sự này sẽ tránh khỏi phải động binh đao.

- Tại hạ không tuân lệnh được.

- Đến lúc đầu tro mặt lấm lem luốc..

- Chỉ trách mình sở học chẳng nên.

- Thôi được mi cứ đi đi.

Đinh Hạo ngạc nhiên theo lời lúc này ông lão dễ dàng gì để cho mình thoát khỏi nơi này, câu nói mi cứ đi đi có hàm ý gì? Lão chuẩn bị thủ đoạn gì để lưu mình lại?

Hần nghĩ thế ung dung chấp tay xá ba xá, xoay mình bước khỏi cửa đi vài bước, bỗng thấy tình hình không ổn, cảnh vật trước mặt thay đổi, cánh cửa sơn đỏ biến mất, cả nhà tranh cũng đi mất, chỉ là màn trời tối âm u toàn những rừng gò hoang bao la, chẳng biết hướng nào là hướng nào.

Đinh Hạo liền sáng tỏ khoảng đất hẹp này là một trận thể kỳ môn, thì ra ông lão này dùng trận thể kỳ môn này để giữ mình lại.

Ngoại trừ mình thông hiểu được trận thể, bằng không đi loạn xạ thì vô ích thôi. Đinh Hạo biết được điều này không cất bước đi nữa, đứng im nghĩ tìm cách phá trận thể.

Về môn kỳ học này sư phụ đã từng truyền thụ cho hần nhưng không mấy tinh thông mà thôi.

Hần còn đang trầm tư bỗng ông lão nói vang lại:

- Tiểu tử đi khỏi được ư?

Đinh Hạo bình tĩnh nói:

- Nếu biết được tiền bối ỷ lại trận thế kỳ môn thì văn bối không đến nỗi bị nhốt giữ lại.
- Mi không phục sao?
- Đương nhiên!
- Tại sao thế?
- Nếu lúc này văn bối phiên hà tiền bối tiến ra thì lại thế nào?
- Hà hà, mi muốn nói là ỷ lại vào võ công của mi, võ học của mi liệu cao hơn lão phu ư?
- Văn bối được dám tự phụ, nhưng muốn được thử một phen.
- Lão phu cho mi cơ hội, mi muốn tỷ thí thế nào?
- Điều đó thì công bình lắm!
- Được, bây giờ mi tiến ba bước, sau đó đi ngang tám bước phía phải.

Đinh Hạo y lời tiến tới ba bước, rồi bước ngang sang phải tám bước, bỗng trước mặt sáng ra, ảo tưởng biến mất, nhìn lại thấy mình đứng tại góc nhà bên phải của sân hoa viên, còn Thảo Dã Khách đứng đối diện với mình khoảng tám bước.

Hiện giờ hẳn có cơ hội quan sát vị trí tình thế của sự sắp đặt cây cối hoa lá ra sao rồi.

Thảo Dã Khách trầm giọng nói:

- Tiểu tử ý mi muốn cùng ta đấu một phen.
- Phải như vậy thôi.
- Tiền bối muốn lưu giữ người còn văn bối cầu thoát thân, bây giờ văn bối hướng ngoại tiến bước, tiền bối cứ tận lực cản là xong.
- Nói xong hắn cất bước ra đi, chỉ trong nháy mắt hắn đã lượn quan sát chỗ kỳ ảo của trận thức rồi.
- Lão phu phải ra tay thôi!

Dứt lời một luồng kinh phong như vụ bão nhanh nhẹn chụp tới vào người Đinh Hạo, thế đánh mãnh liệt kinh người.

Đinh Hạo có ý muốn khảo nghiệm sức chịu đựng của mình thế nào, nên giả vờ không hay biết, cứ đứng tự nhiên.

Ầm một tiếng nổ vang kinh khủng hắn chồm người tới trước ba bước, liền giữ vững lại thân người chẳng hề quay đầu lại nói:

- Tiền bối cứ ra tay cho nặng cân hơn nữa!

Thảo Dã Khách quái kêu nữa:

- Tiểu tử mi chịu đòn hay thật. Xem chiêu nữa này!

Một luồng kinh phong ào ào tiến tới làm tung tóe đất đá cả một vòm trời đen kịt, kinh lực chưa chạm vào Đinh Hạo đã thấy khí thế thật mãnh liệt, không phải tầm thường, vội vàng dùng độc môn tâm pháp của sư môn phong bế các yếu huyệt kinh mạch.

Ầm một tiếng nổ vang như lôi đình sấm sét đánh vào thân thể, tứ chi bách cốt tê liệt hồi lâu, một chân chồm ra trước lún sâu vào đất cả nửa thước, đôi mắt choáng váng hoa lên coi như chiêu này tiếp lại thành công lần nữa.

Bóng người thấp thoáng Thảo Dã Khách chặn ngang phía trước, lộ vẻ hốt hoảng giọng nói run run:

- Tiểu tử đây là môn công phu loại nào của mi đây? Mi chuyên dùng môn học chịu đòn ư?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Đặc điểm võ nghệ của văn bối đã học chính là chịu đòn thế này.
- Hình như mi đã hiểu thấu kỳ trận trong trang viện này của lão.
- Chỉ hiểu chút ít biến hóa bên trong thôi.
- Mi chuẩn bị chịu đòn đến cùng à?
- Chưa đến lúc đường cùng - Lão phu muốn thử công phu chưởng lực của mi!

Nói xong lão vung chưởng đánh tới. Đinh Hạo cũng chẳng chịu thua lùi lại một bước xuất chưởng nghênh đón, hai bên hầu như cùng một lúc tấn công ở thế đứng khác nhau, chiêu thức kỳ ảo vô song, kinh lực khủng khiếp âm âm tiếng nổ liên tục vang lên. Thảo Dã Khách lùi lại một bước, Đinh Hạo tiến tới một bước nhanh nhẹn sang một bên Tiểu Hồng Môn giọng nói lạnh nhạt:

- Tiền bối đã nhường vậy!

Thảo Dã Khách phóng thân nhảy tới, xúc động mãnh liệt nói:

- Khoan đã.
- Tiền bối còn điều chi chỉ giáo?
- Lão phu thua độ rồi. Nhưng mong mi hãy suy nghĩ đến cuộc hôn nhân này cho kỹ.
- Văn bối đành để tiền bối thất vọng.
- Mi thật không bằng lòng sao?
- Văn bối đã có đối tượng trong lòng rồi.
- Đi! Đi! Đi! Chẳng phải đồ đệ ta vô duyên, mà là mi vô phúc vậy.

Đinh Hạo vẫn bình tĩnh ôn hòa nói:

- Cũng có thể do văn bối vô phúc, xin cáo từ. Chắp tay xá một xá tung mình nhảy ra khỏi Tiểu Hồng Môn.

Ầm một tiếng, Tiểu Hồng Môn đóng mạnh lại, tính nóng của ông lão này quả thật dữ dằn, Đinh Hạo lạnh lùng cười chạy về Lâm Bích lâu toan bước lên trên lầu đài chợt nhìn thấy một bóng người đứng tựa lan can mặt nhìn ra hồ, từ sau lưng nhìn tới đó là một phu nhân độ khoảng năm mươi tuổi, Đinh Hạo không khỏi ngạc nhiên cất tiếng hỏi:

- Xin hỏi ai vậy?

Phu nhân ấy không quay đầu lại, giọng nói lạnh như tiền:

- Người đã gặp quái vật lão bất tử ấy?

Giọng nói này lại khiến Đinh Hạo thất kinh, nhưng vẫn giữ vẻ tác phong bình tĩnh nói:

- Vậy lão có chỉ chỉ giáo ư?
- Y tìm người có việc chi?
- Không việc chi cả. Chỉ nhàn đàm vậy.
- Nhưng chúng người đã ra tay đánh nhau?
- Một lúc cao hứng tỷ thí so tài cho vui!
- Nói láo.
- Xin cho tại hạ được rõ thân phận của lão.

Phu nhân từ từ xoay người lại, chỉ thấy lão có bộ mặt phúc hậu niên kỷ độ khoảng năm mươi ngoài chỉ có điều tính tình thì lạnh lùng thái quá, làm như bọc một lớp sương thu bên ngoài không bằng, lão nhân nhìn Đinh Hạo từ trên xuống dưới lạnh lùng cất tiếng nói:

- Ta là nhu mẫu của Văn Lan, trong trang viện họ gọi ta là Quan đại nương.

- A! Đại nương đến đây có điều chi chỉ bảo?

- Ta muốn biết lão bắt tử nói gì với người?

Lại xuất hiện thêm một lão bắt tử, bây giờ Đinh Hạo hiểu rồi chắc lão là vợ của Thảo Dã Khách không sai vậy, bằng không làm gì có câu xưng hô khó nghe như thế, hẳn nghĩ thế buột miệng nói:

- Lão tiền bối trong Tiểu Hồng Môn là...

- Đừng nói nữa.

- A!

- Lão bắt tử ấy nói gì với người?

- Lão đề cập tới hôn sự của tiểu thư.

- Hừ! Lão có thẩm quyền ư, người đồng ý rồi?

- Không tại hạ đã đính hôn từ bé.

- Lão vì cưỡng bách người, nên hai bên đã động thủ?

- Biết tách chồng hơn ai hết, lão phán đoán sự việc chẳng sai chút nào, xem chừng hai vợ chồng bất hòa với nhau...

- Vì một câu nói cá độ nên hai bên phải động thủ.

- Cá độ thế nào?

- Vị tiền bối ấy nói nếu tại hạ không nhận lời với cuộc hôn nhân thì không thể thoát thân, còn tại hạ thì nói nếu lão lưu giữ được tại hạ thì sẽ bằng lòng cuộc hôn nhân này.

- Kết quả là lão thua?

- Tại hạ miễn cưỡng thoát thân được.

- Hừ, việc làm mất mặt, càng già càng lòi thối.

- Đại nương quang lâm là vì sự kiện này chăng?

- Nói vậy cũng được nhưng còn việc khác nữa!

- Xin kiến cáo!

- Điều thứ nhất mi không nên cao ngạo mà tự kiêu tự đại, Văn Lan càng cao ngạo hơn mi nhiều, dù cho mi bằng lòng, chưa chắc y đã chịu đáp ứng lại hay chẳng.

- May mà tại hạ chưa đồng ý, nhưng cũng chẳng tự kiêu tự đại, còn điều thứ hai thế nào?

Cặp mắt sắc bén của Quan đại nương nhìn chòng chọc vào mặt Đinh Hạo trầm tĩnh mà nói:

- Ta muốn biết mục đích chân thật người đến Nam trang làm gì?

Đinh Hạo động lòng nói:

- Ý muốn tìm hiểu này là của trang chủ ư?

- Không đó là ý riêng của ta!

- Vì sao đại nương lại nghĩ thế?

- Vì sự xuất hiện của Hắc Nho.

- Tại hạ nói cho đại nương biết trước chính Diệp tổng giáo đầu mời tại hạ...

- Đồng ý vậy, song bên trong vẫn có uẩn khúc khác..

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Đại nương nói thế là sao?
- Vì Hắc Nho vô lý làm phiền bản trang mà ngươi thì lại quen biết với Hắc Nho.
- Thế nào gọi là vô lý làm phiền?
- Khi không bảo bản trang trao ra hai người không can hệ gì đến bản trang, đây chưa phải vô lý làm phiền ư?
- Đại nương dám quả quyết Hắc Nho là vô lý làm khó dễ ư? Và người mà Hắc Nho muốn tìm không có can hệ gì với quý trang ư?

Quan đại nương lạnh lùng bữu môi nói:

- Toan Tú Tài, ngươi là tân khách bản trang vì người từng cứu sống Diệp tổng giáo đầu mà trang chủ mến nhân tài vô công người..
- Tại hạ rất cảm kích.
- Nhưng khẩu khí nói chuyện bây giờ của ngươi như là người phát ngôn của Hắc Nho vậy?
- Tại hạ chỉ phán đoán theo tình lý thôi.
- Lời nói thế này ít ai tin được.
- Tin hay không tùy đại nương.
- Ngươi thật ngang bướng.
- Ý đại nương chẳng đơn giản?
- Quả thật như vậy vì ý nhập trang của người chưa rõ ràng.

Đinh Hạo vẫn bình tĩnh ôn hòa nói:

- Phải vậy.
- Nếu tại hạ không giải thích thì sao?
- Toan Tú Tài, không thể chẳng giải thích được.
- Ý đại nương chẳng lẽ muốn so tài với tại hạ.
- Đúng thế.
- Tại hạ làm khách tại Nam trang nếu lỡ tay thì bất tiện biết mấy?
- Há há há người đừng cao ngạo quá thế, người tưởng dễ dàng thế kia thì đã thắng được lão bát tử đó ư? Người lắm to, y chưa xuất tuyệt chiêu đâu vì y không xem người như một thù nhân.

Đinh Hạo cau mày nói; - Chẳng lẽ đại nương xem tại hạ như là kẻ địch?

- Điều này chưa thể nói được, nhưng chỉ muốn cho ngươi biết Tề Vân Trang không phải là chỗ không người.

Đinh Hạo nhủ thầm nếu sau này xác nhận được chính Dư Hóa Vu là kẻ chủ mưu giết dây huyết án năm xưa thì Tề Vân Trang sẽ là núi xác sống máu chẳng sai, nhưng hấn cố gắng trầm tĩnh nói:

- Đại nương khiêu chiến với tại hạ chẳng sai?

Quan đại nương trầm giọng nói:

- Nói sao cũng được!

Đinh Hạo cười thầm, mình vốn mang đầy lòng căm thù lửa giận mà tới đây, bèn trở thành tân khách của kẻ thù, bây giờ đụng phải đôi vợ chồng quái gở này cùng có chung một ý niệm vì cô tiểu thư Dư Văn Lan mà gây nên biết bao phiền não rắc rối hấn bèn lạnh nhạt nói:

- Đại nương cứ ra tay.

- Động đao kiếm thì làm phiền đến người xung quanh, chúng ta hãy thi văn vậy.
 - Hay lắm, tỷ thí bằng cách nào đây?
 - Người và ta mạnh ai nấy cùng chịu một chưởng kích tới của đối phương thế là xong.
 - Cách tỷ thí này gọn thật, thế thì đại nương ra tay trước đi.
 - Người cứ xuất thủ trước đi.
 - Tại hạ xuất chưởng đánh trước, e rằng đại nương không còn đủ sức để phản kích lại, để đại nương xuất chưởng trước vậy.
- Quan đại nương tròn to đôi mắt nói; - Người kiêu ngạo quá thế, đại nương ta cảnh cáo người trước, nếu người không xuể chưởng ta, không chết liền cũng phải tàn phế cả đời.
- Đó là việc của tại hạ, đại nương đừng quan tâm phóng chưởng tự nhiên.
 - Cẩn thận nha!

Trong tiếng gầm thét lão lắc nhẹ thân người, song chưởng xoay một vòng hóa trước dần dần đẩy một luồng gió phất tới. Đinh Hạo chẳng dám khinh thường, vội vàng vận khởi thần công hộ thể, luồng gió trong và có vẻ êm dịu thoang thoảng vừa chạm phải thân hắn lập tức biến thành sức mạnh như sóng gió ba đào ầm một tiếng Đinh Hạo như bị sét đánh lòi đình bổ vào đầu vậy, đình tai nhức óc, mặt mày choáng váng, khí huyết toàn thân đảo lộn. Bịch bịch bịch lùi ra sau bốn năm bước mới miễn cưỡng lập tấn đứng vững, cương khí hộ thân tỷ nữa bị rung động tan mất, Đinh Hạo cả mình một chưởng này hắn tin rằng cả giới võ lâm không được bao nhiêu người tiếp đặng.

Quan đại nương thu chưởng nói:

- Người quả thật có chút bản lĩnh, nhưng phải chú ý người đã bị nội thương chút ít, nếu không thì cứ vận khí xem.
- Đinh Hạo tự tin sự kỳ diệu của công lực bản thân, sự việc thọ thương không thể có được nên hắn không do dự nói:
- Có lẽ vậy nhưng tại hạ tự tin không đến nỗi nặng lắm.
- Gương mặt Quan đại nương co rút một hồi, không tự nhiên nói:

- Bây giờ đến lượt người xuất thủ.

Đinh Hạo song chưởng đưa ngang ngực, lòng bàn tay hướng ngoại, vận tụ công lực đến mười thành đôi mắt chiếu ra tia sáng khiếp đảm, chợt ý niệm chuyển nhanh, một chưởng này đánh ra đối phương phải bị thương liền, bây giờ còn ở giai đoạn điều tra ta hãy nương tay chút ít, nếu cho dù sự thật báo thù thì một chưởng này cũng chẳng giải quyết được vấn đề, thời cơ chưa đến, thà biểu hiện phong độ đôi chút, tha đối phương một phen.

Hắn nghĩ thế bèn bỏ đôi tay xuống.

Quan đại nương ngạc nhiên nói:

- Thế nào vậy?
- Đinh Hạo ra vẻ chẳng có việc chi nói:
- Không thể nào cả, tại hạ không muốn xuất thủ nữa.
 - Tại sao thế?
 - Tại hạ thấy làm như vậy chẳng có ý nghĩa chi cả.
 - Người nghĩ rằng ta không tiếp đặng một chưởng của người chăng?
 - Tùy đại nương nghĩ sao cũng được.

Ngay lúc này Diệp Mậu Đình lên lầu, lớn tiếng nói:

- Đại nương, trang chủ mời lão.
- Có việc gì chẳng?
- Chẳng biết được!

Quan đại nương chăm chú nhìn Đinh Hạo một lúc không nói nửa lời, bước xuống lầu đi mất.

Diệp Mậu Đình tiến tới cười một cách miễn cưỡng:

- Đinh đệ xin lỗi vậy mãi làm phiền đệ hoài.
- Không hề chi.
- Bệnh tật hai vị lão nhân gia này tương đồng có cái thật vô lý.
- Tiểu đệ lại cảm thấy họ khăng khải thẳng thắn tình thật lý ngay không hề giả dối.
- Ngày mai Đinh đệ cáo biệt thật ư?
- Vâng có công việc cần phải đi ngay.
- Bao giờ gặp lại?
- Chẳng bao lâu tiểu đệ lại đến.
- Sáng mai sẽ làm tiệc tiễn Đinh đệ.
- Không cần thiết vậy.
- Đây là ý kiến trang chủ. Xin đừng từ chối, đêm đã khuya rồi, xin đệ đi nghỉ đi thôi.

Dứt lời y chấp tay chào tạm biệt xuống lầu. Đinh Hạo bước vào phòng, hần hồi tưởng mọi việc đã qua nửa đêm nay, căn cứ võ công của cặp vợ chồng Thảo Dã Khách có lẽ trong trang viện không kém gì hạng cao thủ như thế hoặc còn những cao thủ khá hơn. Dư Hóa Vu độc bá một phương kỳ thực thế lực đương nhiên không thể khinh thường được nếu có triển khai hành động phục thù, ngoài trừ võ công ra cần phải có đa mưu túc trí, bằng không khó mà thành công được.

Hồi tưởng lại sự kiện sư phụ độc mã đương đầu đấu với vài ngàn cao thủ hắc bạch lưỡng đạo quả thật ấy là sự kiện không tiền khoáng hậu trong lịch sử võ lâm.

Một đêm yên lành trôi qua.

Hôm sau Diệp Mậu Đình đến lầu mời Đinh Hạo ra chánh sảnh đường dự tiệc tiễn đưa.

Tại tọa vẫn là những gương mặt quen thuộc, trang chủ Dư Hóa Vu, tổng quản Kim Hào Mạc Vi, sư gia Lương Gia Tuấn, cả tổng giáo đầu Diệp Mậu Đình tổng cộng là năm người.

Nhân vật có địa vị trong trang chẳng lẽ chỉ có những người này, có lẽ Dư Hóa Vu có ý ẩn dấu, không tiện xuất hiện, Đinh Hạo ra về khách sáo rồi cùng chủ khách nhập tọa.

Lúc chưa khai tiệc, thấy một tên gia đình hấp tấp chạy vào sảnh đường hai tay trình lên một đại hồng thiếp.

Dư Hóa Vu tiếp lấy nhìn xem, bèn lớn tiếng nói:

- Xin mời, nhờ Mạc tổng quản thay mặt bản trang nghênh đón tân khách.
- Vâng.

Kim Hào Mạc Vi đứng dậy cùng tên trang đình vội vàng bước ra sảnh đường.

Đinh Hạo nghĩ thầm chẳng biết nhân vật nào đến, đoán biết thân thế chẳng phải tầm thường.

Khoảng chốc lát ở ngoài sảnh đường, vang lại giọng cười sang sảng, một âm thanh bén nhọn nói:

- Trang chủ vài năm cách biệt, không lúc nào quên trang chủ, hôm nay mới có dịp đến thăm.

Dư Hóa Vu rời tiệc đứng lên, cười ha hả nói:

- Được Đông phương huynh quang lâm, bản trang càng tăng thêm phần oai phong, chưa được đích thân nghênh đón, xin lượng thứ.

Tiếng nói vừa dứt, một ông lão tóc bạc gầy gò mặc chiếc áo đen đã bước vào sảnh đường.

Tất cả mọi người tại tọa đều đứng dậy, cả Đinh Hạo cũng chẳng ngoại lệ.

Ông lão áo đen chấp tay xoay vòng nói:

- Chẳng biết trang chủ có vị tân khách tại tọa, thành thật xin cáo lỗi.

Dư Hóa Vu cười nói:

- Chớ khách sáo làm gì, vị này là Toan Tú Tài Đinh Hạo anh hùng thiếu niên, hôm nay làm tiệc tiễn biệt chàng.

25. Hắc Bảng Hữu Danh

Ông lão áo đen nhướn đôi lông mày, chấp tay nói:

- Mên danh đã lâu, đại danh thiếu hiệp như lôi đình sấm sét chẳng ngờ hôm nay may được hội ngộ!

Đinh Hạo lạnh nhạt nói:

- Không dám, vô danh tiểu tốt mà thôi.

Dư Hóa Vu lại trở vào ông lão áo đen nói:

- Đây là Ngu Nhạc Tôn Giả Đông Phương Nhất Tinh có tiếng tăm ở chốn giang hồ, xin giới thiệu cùng Đinh thiếu hiệp.

Đinh Hạo nghe nói rung mình, ông lão này có tên trong Hắc danh đơn, cũng là một trong cả ngàn cao thủ tham dự huyết án Mang Sơn khi xưa, tuy nói số tham gia có đến cả ngàn, nhưng nhân vật có tên tuổi thì chỉ độ vài mươi người, ngoại trừ chín đại môn phái ra trong bảng chỉ liệt danh vài mươi nhân vật có tiếng, hẳn bèn phụ họa chấp tay nói:

- Quả thật may được hội ngộ.

Chủ khách lại nhập tọa lần nữa, chính thức khai tiệc. Đinh Hạo lạnh lùng quan sát tên Ngu Nhạc Tôn Giả Đông Phương Nhất Tinh một hồi, ngoại trừ có chút ít ngang ngạnh ngoài ra chẳng giống hạng người đại ác bất duy gì cả, giải quyết cho xong món nợ năm xưa, ý nghĩ này nảy sinh bèn có quyết định..

Tiệc rượu tiễn biệt chấm dứt, Dư Hóa Vu nói vài xin hẹn gặp lại, Đinh Hạo bèn đứng dậy cáo từ. Diệp Mậu Đình hầu như đưa hẳn về Lâm bích lâu thu dọn các thứ đồ vật, rồi từ đường nước cửa sau dùng ghe thuyền trong trang viện đưa Đinh Hạo đến bờ bên kia Nhạc dương lâu.

Diệp Mậu Đình quả thật có tình có nghĩa đưa Đinh Hạo đến bên kia bờ mới búi người luyến tiếc cáo biệt.

Đinh Hạo nhìn Diệp Mậu Đình trở về bên kia sông, mới xoay người chạy về phía bàn bói toán của Bán Bán Tẩu.

Bán Bán Tẩu đợi Đinh Hạo ngồi xuống ghế xong nói:

- Thiếu chủ còn ở trong trang ư?

- Hôm nay ta đã từ biệt!

- Có điều gì dặn dò lại lão ư?

- Chẳng có chi cả, ta muốn tiện đường lên Hình Sơn thăm viếng Lôi Công để mượn Lôi Công Trữ giải thoát Toàn Tri Tử rồi mới truy tìm tung tích hung thủ năm xưa sau.

- Thế à!

- Hồng lão có gặp lão nho sĩ đứng nói chuyện hôm kia ư?

- Chẳng gặp lại y, thiếu chủ có quen biết thế nào với y?
- Y tên là Kha Nhất Nghiêu, người khá danh tiếng.
- Lai lịch thế nào?
- Chẳng biết được, y cũng đang tìm Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh.
- Y tìm Triệu Nguyên Sanh để làm gì?
- Y nói rằng có chút ân oán với Triệu Nguyên Sanh.
- Thiếu chủ vạn sự phải cẩn thận, giang hồ quỷ quyệt vô cùng.
- Điều này ta lo lấy được.
- Thiếu chủ có nghe nói Hắc Nho mới xuất hiện tại nơi ấy chẳng?
- Ta đã nghe đề cập tin này rồi!
- Nhất đại quái kiệt vẫn còn tại thế, thật không ai ngờ được.
- Hừ, ta đã gặp y một lần tại thành Nhạc dương.

Bán Bán Tẩu thất kinh nói:

- Thiếu chủ trông thấy bản thân Hắc Nho chẳng?
- Ta cũng đã nói chuyện với y.
- A! Đây là một kỳ duyên vậy, biết bao nhiêu võ lâm tiền bối cũng chỉ được nghe kỳ danh thôi, còn những hậu bối thì khỏi phải nói rồi.
- À! ta quên hỏi lão điều này, sau đó hài cốt gia phụ mai táng ở đâu?

Sắc mặt Bán Bán Tẩu thảm biến, nghiêng rằng bị ai nói:

- Sau khi xong việc bọn ta ở trong đám tro tàn tìm ra một số xương cốt, nhưng làm sao nhận ra được nữa.
- Đinh Hạo lòng đau như cắt, thảm thiết nói:
- Coi như gia phụ không còn hài cốt chi chẳng?

Bán Bán Tẩu gật đầu, lẳng lặng không nói lời nào cả. Đinh Hạo đứng dậy nói:

- Ta phải đi bây giờ.
- Bao giờ thiếu chủ trở lại phía nam?
- Tìm được manh mối ta sẽ đến ngay.
- Thiếu chủ保重.
- Hồng lão cũng保重.

Đinh Hạo từ biệt Bán Bán Tẩu Hồng Cẩm xong, bước vào trong thành dạo một vòng Nhạc Dương, đoạn vòng theo con đường chạy về thị trấn cách độ ba mươi dặm đường về phía bắc của Tề Vân Trang, hấn vào khách điểm ăn uống chứ không ở lại nghỉ ngơi, rồi lại tiếp tục lên đường, cho đến trời sụp tối hấn mới lựa con đường nhỏ vắng vẻ quay trở lại thành Nhạc dương.

Trống điểm canh hai, một bóng người như hồn ma bóng quỷ lạng vào Tề Vân Trang, một số tên canh gác có võ công tầm thường trong trang viện chẳng làm sao phát giác nổi hình bóng người này.

Trong đại sảnh đường, trang chủ và Ngu Nhạc Tôn Giả Đông Phương Nhất Tinh đang ngồi dưới bóng đèn đêm nói chuyện với nhau.

Chỉ nghe giọng nói thất thanh của Ngu Nhạc Tôn Giả Đông Phương Nhất Tinh thốt lên:

- Người nói sao Hắc Nho từng tới quý trang?

- Đúng vậy, tối hôm kia.
 - Mục đích y đến đây để làm gì?
 - Đòi bản trang giao ra hai người Trường Bạch nhất kiên và Giang Hồ Ác Khách.
 - Tại sao vậy?
 - Tại hạ cũng chẳng hiểu nổi, có thể nói hai người ấy chẳng hề liên quan gì đến bản trang.
 - Kết quả thế nào?
 - Nhờ tên Toan Tú Tài chuyển lời đến y đồng ý gia hạn thêm một khoảng thời gian để bản trang lo liệu.
 - Tên Toan Tú Tài và Hắc Nho là một phe ư?
 - Hắc chỉ nói có duyên được diện kiến một lần và bảo Hắc Nho rất quý hắc.
 - Theo lão phu bên trong phải có uẩn khúc gì đây. Toan Tú Tài vào trang bằng cách nào?
 - Hắc quá bộ Tương Dương cứu thoát một mạng tổng giáo đầu bản trang, do tổng giáo đầu mời về vậy.
 - Công lực người này thế nào?
 - Rất là cao siêu.
 - Phải chăng là truyền nhân của Hắc Nho?
 - Điều này tại hạ từng nghĩ thế, nhưng chưa tiện hỏi thăm.
 - Ngu Nhạc Tôn Giả trầm ngâm giây lát nói:
 - Lão phu phải cáo từ lập tức!
 - Sao thế?
 - Năm xưa bổng dưng háo thắng tham dự vào chiến dịch Mang Sơn, Hắc Nho đã xuất hiện nơi đây thế thì y không dung thứ lão phu đâu, nếu có gì xảy ra làm phiền đến trang chủ.
- Dư Hóa Vu ra về khó xử nói:
- Nếu cứ thế để các hạ rời khỏi chúng tớ rằng tại hạ không còn chút nghĩa khí giang hồ..
 - Trang chủ đừng nói thế, tình thế cấp bách không đi ngay, tình mà nói trang chủ không thể che chở được lão phu đâu, nếu kết oán thêm với đối phương thì hậu quả càng khó lường.
 - Bạn nói đúng vậy, nhưng Hắc Nho không phải hạng người ngang tàng vô lý đâu.
 - Lão phu cáo từ!
- Dứt lời, lão đứng lên.
- Dư Hóa Vu cũng theo sau đứng dậy, cau mày trầm giọng nói:
- Đông phương huynh, nếu tại hạ đoán chẳng sai thì Hắc Nho đã xuất hiện đến nơi.
 - Ngu Nhạc Tôn Giả run bắn người một cái, mặt mày tái mét giọng nói run run:
 - Y đến rồi sao?
 - Có lẽ vậy!
 - Trang chủ căn cứ điều gì mà phán đoán như vậy?
 - Chúng ta hãy ra bên ngoài xem sao!
- Gương mặt Ngu Nhạc Tôn Giả hiển lộ vẻ hoảng hốt, nhưng trông thấy Tề Vân Trang chủ đã cất bước đi ra, lão bèn mạnh dạn theo sau ra khỏi sảnh đường.
- A!

Hai người đồng thanh kinh hãi kêu to một tiếng, đứng sững trên nấc thang, bốn chân như mọc rễ bên dưới.

Chính giữa sân viện, đứng sừng sững một nho sĩ trung niên mặt áo đen, hai con ngươi óng ánh sáng như vì sao trong bóng tối, hẳn chính là nhất đại quái kiệt Hắc Nho đã làm cho biết bao nhiêu người kinh tâm táng đờm.

Bầu không khí trở nên khấn trương và hãi hùng, ẩn hiện tràn đầy sát khí.

Đông Phương Nhất Tinh, may được hội ngộ.

Hắc Nho cất tiếng nói ra, giọng nói lạnh như băng tuyết, Ngu Nhạc Tôn Giả nhìn Dư Hóa Vũ một hồi, bỗng bước tiến một bước vào sân viện kích động nói:

- Các hạ có điều chi chỉ giáo?

Hắc Nho lạnh lùng nói:

- Ngươi phải rõ biết hơn ai hết, cần gì phải hỏi thêm câu này.

Dư Hóa Vũ chậm rãi bước xuống nấc thang trầm giọng nói:

- Tại hạ được phép nói vài câu?

Hắc Nho lạnh lùng quét nhìn lão một cái nói:

- Cứ tự nhiên.

- Công án năm xưa tại hạ chỉ tai nghe, nhưng nghe nói cao thủ tham chiến tử thương hàng vài trăm người, chín đại môn phái vì thế mà suy sụp đến nay vẫn chưa phục hưng, cố sự không nên tái diễn, các hạ có thể nói tay lượng thứ một phen.

- Hừ mọi người vẫn phải trả giá hành động của mình đã làm.

Dư Hóa Vũ lặng thinh đứng yên.

Ngu Nhạc Tôn Giả rùng mình nói:

- Lão phu phải trả giá thế nào?

Hắc Nho không hề do dự nói:

- Bốn nho không muốn đổ máu, chỉ cần nhà người trao ra võ công.

Đối với nhân vật có tiếng tăm mà nói bảo trao ra võ công tàn bạo hơn giao ra sinh mạng, Ngu Nhạc Tôn Giả run bắn người bất giác thụt lùi ra sau một bước, nghiêng răng nói:

- Hắc Nho, thế này có tàn bạo lắm không?

- So với chết còn nhẹ hơn một bậc.

- Lão phu sẽ tận sức phản kháng.

- Đương nhiên ngươi có quyền phản kháng.

Cùng lúc này có vài bóng người đổ xô tới, tổng giáo đầu Diệp Mậu Đình, tổng quản Kim hầu Mạc Vỹ, sư gia Phương Gia Tuấn, Quan đại nương và hai tên cấm y, có lẽ hai tên này thuộc hạ quản sự. Dư Hóa Vũ cau mày nói:

- Chẳng có việc chi cả, mời chư vị lui ra! Quan đại nương vượt chúng tiến tới vài bước, lớn tiếng nói:

- Hắc Nho, ngươi lần thứ hai lại đến bản trang là lý do gì?

Dư Hóa Vũ quýnh quáng nói:

- Đại nương, ngươi hãy lui ra không được vô lễ.

Quan đại nương cố chấp nói:

- Y muốn giết người đổ máu tại đây, không được đâu?

Hắc Nho lạnh lùng nói:

- Người muốn sao?
- Không muốn sao cả, tìm thù phục hận phải chọn điểm coi giờ, hiện giờ Đông phương tiền bối là khách của bản trang.
- Người muốn cản trở ư?
- Có lẽ vậy.
- Nhưng người không đủ sức cản trở?
- Quan đại nương ta tự tin đủ sức cản người.

Ngũ Nhạc Tôn Giả xúc động nói:

- Đại nương nghĩa khí xung thiên, lão phu lấy làm cảm kích, nhưng xin chớ nên xen vào, việc của lão phu để lão phu tự giải quyết lấy.

Quan đại nương lạnh lùng nói:

- Tiền bối là tân khách bản trang, hiếp khách tức là hiếp chủ vậy! Dư Hóa Vũ lớn tiếng nói:
- Quan đại nương ta ra lệnh cho người lui ra.

Quan đại nương nghiêng răng quật cường nói:

- Đêm nay ta phải đấu với y một phen mới thôi!

Bọn Diệp Mậu Đình mặt mày tái mét, lẳng lặng đứng yên không nói lời nào.

Hắc Nho nhìn Quan đại nương nói:

- Người cản trở thật ư?
- Đúng thế!
- Rút kiếm đi, nếu người tiếp được một kiếm bản nho, ta lập tức bỏ đi ngay.
- Ta không dùng kiếm.
- Tùy ý người muốn dùng thứ gì cũng được ra tay đi.
- Ta nào sợ người.

Dứt lời bà bỗng tung người nhảy tới dừng lại chỗ cách Hắc Nho độ tám thước, hai tay dần dần đưa cao ngang ngực, Dư Hóa Vũ gầm thét nói:

- Quan đại nương người kháng lệnh ư?

Quan đại nương chẳng hề quay đầu cứ thế nói:

- Xong việc xin trang chủ cứ y luật trang hành xử vậy.
- Người bướng bỉnh như thế, e rằng không còn vấn đề xong việc nữa.
- Thân làm người giang hồ, không cần thiết quan trọng hóa sự sống chết.
- Hừ.

Ngũ Nhạc Tôn Giả giọng nói hoảng hốt:

- Đại nương chớ mạo muội!

Quan đại nương chẳng nghe chẳng nhìn nữa, y áo trong người không gió mà phất động, nhìn thấy biết ngay lão đã vận công lực đến cực điểm, còn Hắc Nho thì đứng lẳng yên như pho tượng thần, bất khả xâm phạm.

Tức thì bầu không khí trong hiện trường trở nên khẩn trương ngột ngạt.

Dư Hóa Vũ thở dài, quay đầu ra sau nói:

- Mạc tổng quản, truyền lệnh ta ra cấm không cho một ai bước chân vào nội viện.
- Tuân lệnh.
- Kim Hài Mạc Vỹ vâng một tiếng liền rời khỏi hiện trường, thông báo mệnh lệnh cho mọi người hay biết.

Song chưởng Quan đại nương xoay vòng tròn, luồng gió mãnh liệt như cơn lốc cuốn tới phía trước như vụ bão.

Hắc Nho nhanh tốc vung đôi chưởng thế đánh như sóng gió ba đào hất tới.

Tất cả những cặp mắt cứng đờ không còn chớp nháy nữa. Một tiếng nổ vang như thành linh sấm sét, chưởng phong lâm liệt bốc ra bốn phía, trong tiếng hự khê Quan đại nương loạng choạng thụt lùi ra sau. Oa một tiếng, máu phun ra như tên bắn. Phịch té ngồi trên đất mặt mày xanh mét.

Tất cả mọi người trong hiện trường đều há hốc mồm, mặt mày trắng bệch, hiển lộ vẻ hoảng sợ khủng khiếp.

- A!

Dư Hóa Vũ thở một hơi dài mà nặng nề, dường như lão mừng thầm vì Quan đại nương không bị chết liền tại trường.

- Cha chả! Hắc Nho! Người hiếp người thái quá!

Trong tiếng quái kêu, một ông lão đầu tóc bù xù chạy loạn xạ vào hiện trường, hẳn chính là Thảo Dã Khách ở mái nhà tranh làm bạn với cỗ quan tài kia cũng là chồng của Quan đại nương.

Lão đảo mắt quét ngang mục Quan đại nương té ngồi trên mặt đất lớn tiếng hét to:

- Lão khát bà, người làm mất mặt mọi người cút khỏi nơi đây ngay.

Quan đại nương dùng tay áo lau khô vết máu khóe miệng, trợn mắt cau mày nói:

- Lão bắt tử, người dám nhục mạ ta?

Dư Hóa Vũ quýnh quáng dậm chân tay nói:

- Quan lão ca, xin đừng gây sự nữa được chẳng?

Thảo Dã Khách trợn mắt nói:

- Bà vợ bị đánh thổ huyết, ngồi yên được sao?

- Nhưng mà Quan lão ca, y đã nói tay lưu mạng rồi.

- Không được, khẩu khí phải tranh lại mới được. Hắc Nho kia, Thảo Dã Khách ta lãnh giáo vài chiêu của người.

Nói xong keng một tiếng, một thanh kiếm đã cầm trên tay.

Hiện trường thành linh lại trở nên khẩn trương bội phần hơn trước.

Gương mặt Dư Hóa Vũ co rút lia lịa.

Có lẽ Ngu Nhạc Tôn Giả đã bị tình hình hiện trường làm bộc phát tình hào khí hăng hái nhưng gương mặt xương xẩu ửng đỏ, thân người vẫn run lẩy bẩy chẳng đứng.

Hắc Nho chậm rãi rút thanh kiếm ra, vận khởi chân lực kiếm khí liền xông hơi lạnh buốt lan ra tám hướng, trở dưới đất nhẹ phát ngang tức thời gạch xanh trên mặt đất liền hiện ra vết rạch nhỏ dài độ vài thước.

Một thế kiếm khí rạch dưới gạch xanh này khiến mọi người trong trường kinh ngạc khôn tả.

Thảo Dã Khách biến sắc nhưng không có biểu hiện gì.

Dư Hóa Vũ rùng mình nói:

- Quan lão ca, đủ rồi ư?

Thảo Dã Khách ngạo nghễ nói:

- Không được, thứ này không dọa được lão phu đâu, phải động thủ bằng tay chân với nhau mới được, bằng không chẳng biết nói ra sao với lão khát bà đây.

Hắc Nho vung kiếm nhẹ nhẹ, bằng giọng nói lạnh như băng tuyết:

- Xin hãy ra tay.

Ngũ Nhạc Tôn Giả bỗng rút kiếm tiến tới nói:

- Đây là việc cá nhân của lão phu.

Thảo Dã Khách trợn mắt nói:

- Ông là khách của Tề Vân Trang mà lão phu làm chủ.

Ngũ Nhạc Tôn Giả sượng sùng lẳng lặng thụt lùi ra sau.

Quan đại nương hứ một tiếng nói:

- Lão bất tử không biết xấu hổ, trước mặt trang chủ người dám nói là chủ nhân?

Thảo Dã Khách quay đầu liếc nhìn bà một lúc, không đếm xỉa đến mục, vung thanh kiếm trong tay nói:

- Lão phu xin lãnh giáo.

Hắc Nho lạnh lùng nói:

- Người ra tay trước, bằng không người không còn cơ hội!

Câu nói này quả thật quá ngạo nghễ nhưng do Hắc Nho phát ra thì không ngạo mạn chút nào, ngược lại khiến người phải kinh tâm táng đờm, tăng thêm phần khẩn trương.

Thảo Dã Khách là một người cuồng ngạo, nhưng trước mặt Hắc Nho thì ông chẳng cuồng ngạo chút nào, lão nghe nói thế, liền hứ một tiếng, vung kiếm công tới chiêu thức như lôi đình vu bão.

Thanh kiếm Hắc Nho nghiêng về phía trái, chiêu này kỳ ảo vô song, khiến mọi người le lưỡi nhìn sững.

Trong âm thanh lôi chấn phát ra ánh sáng chạm nhau của binh khí sắt thép, kiếm khí lan tỏa ra xung quanh, một chiêu tấn công kinh người của Thảo Dã Khách hoàn toàn bị phong tỏa bên ngoài, thân người lão cũng thụt lùi ra sau một bước.

Quan đại nương quát lên:

- Lão bất tử, người cũng khá đấy, tiếp được một chiêu rồi đấy.

26. Sơn Nguyệt Quỷ Đàm

Thảo Dã Khách tinh thần khẩn khởi vội bước tiến tới, một lần nữa ra tay tấn công nhanh tốc. Hắc Nho vung kiếm hất phía đông, múa phía tây, nhẹ nhàng vu lông thanh kiếm, thủ công hoàn bị, chiêu thức dùng dùi sắt khí.

Trong nháy mắt hai bên đánh được năm hiệp, Hắc Nho lạnh lùng hét:

- Bao nhiêu đó đủ rồi!

Âm thanh như chuông ngân làm rung động màng nhĩ. Thảo Dã Khách liên tục thụt lùi ra sau bốn năm bước, thanh kiếm trong tay nặng nề hạ xuống, lão thở mạnh vài hơi, gượng gạo nhắc kiếm tiến tới.

Hắc Nho lạnh lùng nói:

- Người muốn ta dùng kiếm xuyên qua trái tim người mới chịu thua ư?

Dư Hóa Vũ thất thanh kêu lên:

- Quan lão ca xem trên mình người coi nào!

Thảo Dã Khách cúi đầu nhìn xem phía trước ngực năm lỗ như hình bông mai xếp ngang, một đường kiếm chính giữa vừa ở ngay vị trí trái tim, năm hiệp đánh năm cái lỗ rạch đều vừa vải áo trước ngực mà không thương tới da thịt, thứ công phu nhân lực, thủ lực, kiếm pháp này đã đạt tới cảnh giới vô cùng khủng khiếp, nếu Hắc Nho có ý giết lão thì chiêu đầu tiên đã đủ có kết quả rồi.

Tất cả mọi người trong hiện trường đều hồn vía lên mây. Thảo Dã Khách dậm chân dữ dội quá kêu một tiếng:

- Hồng rồi!

Phóng người chạy mất.

Hắc Nho nhìn chăm chăm Ngu Nhạc Tôn Giả nói từng chữ một:

- Đừng làm phí thời giờ nữa, hãy sớm tự giải quyết!

Ngu Nhạc Tôn Giả mặt mày tái mét gằm rống:

- Lão phu quyết không chịu trối tay chờ chết!

- Bản nho đã nói ngươi có quyền tự vệ.

- Hà há há Hắc Nho lão phu hôm nay đành chịu thôi, mong rằng cổ sự năm xưa sẽ không tái diễn.

Dứt lời lão tiến lên vài bước, thanh kiếm trong tay diễn ra thế đánh khởi đầu.

Hắc Nho chẳng nói lời nào, trường kiếm nghiêng nghiêng giơ lên.

Sân trường tái hiện không khí ngột ngạt lần nữa, tất cả những cặp mắt kinh hãi đều đổ dồn về thanh kiếm của Hắc Nho. Không một ai tưởng tượng được kết quả ra sao. Hai bên đứng đối lập giây lát, mồ hôi Ngu Nhạc Tôn Giả toát ra trên trán đọng lại to bằng hạt đậu, thanh kiếm cầm trong tay bắt đầu phát run.

- A!

Một tiếng gầm rống rạch xé bầu không khí kết thành băng kia. Ngu Nhạc Tôn Giả nhanh tốc vung kiếm công kích, một cú đánh gom hết công lực bình sinh mà phát ra, khí thế kinh lực phối hợp một lúc, luận kiếm thuật mà nói lão đã thuộc hạng siêu việt ở chốn giang hồ.

Keng! Keng! Keng! Ba tiếng va chạm kinh tâm táng đởm của binh khí xen lẫn tiếng hự. Ngu Nhạc Tôn Giả lão đảo thật lùi vài bước. Keng một thanh trường kiếm rơi xuống đất, hai vai tả hữu rớm máu.

Hắc Nho thông thả tra kiếm vào bao, đưa mắt nhìn một lượt hiện trường rồi từ từ xoay người nhún mình bay bổng lên cao, vượt qua mái nhà ẩn vào trong bóng tối như hồn ma bóng quỷ.

Tất cả mọi người thở phào một cái nhẹ nhõm, tựa hồ vừa tỉnh giấc trong cơn ác mộng, cùng nhau tiến về phía Ngu Nhạc Tôn Giả.

Bấy giờ quan đại nương mới chồm dậy đứng thẳng lên lẳng lặng không nói lời nào cất bước thoăn thoắt mà đi. Dư Hóa Vũ xúc động nắm chặt tay Ngu Nhạc Tôn Giả áy náy khôn tả nói:

- Đông phương huynh lượng thứ cho tại hạ chưa thể tiếp tay.

Ngu Nhạc Tôn Giả cười thương tâm nói:

- Trang chủ điều này không thể trách được, nếu như trang chủ cảm phần ra mặt, hậu quả càng khó lường được. Hắc Nho đã nói tay lưu tình hai cao thủ trong trang, nếu trang chủ xuất thủ tình hình biến ngược hẳn, thử hỏi trang chủ ra tay có đổ máu, liệu quý thuộc hạ có chịu bó tay không, lúc ấy kết quả đáng sợ thế nào?

- Đúng vậy nhưng Đông phương huynh là khách của Trang viện...

Lão phu phải trả giá năm xưa thôi.

- A! Để tại hạ xem thương thế Đông phương huynh ra sao...

- Chẳng cần thiết nữa, chỉ thương ngoài da.

- Chỉ thương ngoài da sao?

- Đúng vậy, luận thương thể thì nói vậy, nhưng bị thương tại huyết..

Dư Hóa Vũ thất thanh nói:

- Đông phương huynh đã bị mất đi võ công ư?

Ngu Nhạc Tôn Giả cười nhạt nói:

- Lúc đối phương hiện thân đã nói trước chỉ đòi lại công lực của lão phu mà thôi.

- A!

Bọn Diệp Mậu Đình thất thanh kêu lên kinh hãi.

o O o Đình Hạo chạy hơn một dặm đường rồi thay đổi lại về mặt cũ của mình, vùng này là phạm vi thể lực của Tề Vân Trang, nếu tìm khách điểm nghỉ ngơi sẽ bị lộ mặt ngay, nên hắn chạy suốt trong đêm tối chạy từng khoảng hai canh lộ trình thì trời đã sáng, từ người phi hành trở thành người đi sớm.

Chẳng mấy chốc đã đến xứ Hoa Dung, hắn dừng bước tìm kiếm khách điểm nghỉ chân. Hắn hồi tưởng lại tình hình đêm qua, không khỏi thương xót Ngu Nhạc Tôn Giả vô cùng nhưng sự mệnh bất khả từ, tất cả những người có tên trên Hắc danh đơn không ai được tránh khỏi số mạng bị phế đi võ công, may mà sư phụ không cho mình giết người đổ máu, bằng không tứ xứ máu tanh hôi hám.

Tề Vân Trang chủ Dư Hóa Vũ lúc đàm luận với Ngu Nhạc Tôn Giả lại mở miệng phủ nhận có liên quan với bọn hung thủ Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi sự việc ấy thật khiến mình hoang mang.

Dư Hóa Vũ có thật không phải chủ mưu huyết án năm xưa ư? Hoặc là y giả mù sa mưa chẳng?

Nếu không phải y chủ mưu thì hung thủ mạo danh Tề Vân Trang để vu oan giá họa vậy chủ mưu đó là ai?

Tại sao ngoại trừ Diêm Đô Sứ Giả thoát hiện tại Vương Ốc Sơn một lần, ngoài ra số hung thủ đó mất tích đi đâu hết ư?

Tề Vân Trang phái người truy nã Vân Long Tam Hiện có thật là do tội phản trang không?

Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh là tổng quản trang viện, chính y là một trong số hung thủ kia thể thì Dư Hóa Vũ có thể liên can ư?

Trước mắt không còn cách nào hơn phải tìm cho ra bất cứ một người nào trong số hung thủ thì sẽ sáng tỏ mọi việc, nhưng trời đất mệnh mông, biển cả bao la đi đâu mà tầm nã được họ bây giờ?

Ý kiên Bán Bán Tẩu là cứu thoát Toàn Tri Tử rồi nhờ vào kinh lịch giang hồ lão luyện của hắn mới mong có hy vọng tầm nã hung thủ được.

Tốt hơn lên Hình sơn ngay bây giờ, nhưng chẳng biết có thuận lợi tìm được Thiên Âm Động Hắc Thạch Cốc ư? Mà vấn đề quan trọng nhất là chẳng biết Lôi Công còn tại thế gian không?

Sáng hôm sau hắn rời khỏi khách điểm, nhắm thẳng hướng Hình sơn chạy tới, đi được vài ngày lộ trình hắn đã bước tới lộ giới Hình sơn, hắn mua sắm đầy đủ mọi thứ lương khô sau đó mới vào núi. Diện tích Hình sơn cả ngàn dặm, muốn tìm gặp Hắc Thạch Cốc ít người biết đến này quả thật chẳng dễ. đành chỉ có việc loạn bước vào bên trong, đi trong núi ba ngày mới đến được một sơn phong chính nhưng chẳng thấy bóng dáng của Hắc Thạch Cốc.

Thường những kỳ nhân dị sĩ hay ẩn tích sâu bên trong rừng sâu hiểm nguy chẳng muốn có ngoại nhân đến gặp nên dù có đến với người sơn cước địa phương cũng chẳng được gì, thế thì vùng đó phải là tuyệt địa.

Đình Hạo nghĩ thể bèn lựa chọn những sườn núi dựng đứng huyệt chân lẫn mò tiến sâu vào những nơi hiểm trở ngoại trừ những khách giang hồ có võ công cao cường mới đến được nơi đây, còn những hạng người tầm thường chỉ dừng bước đứng nhìn mà thôi.

Hắn đi liên tục bảy ngày trong sơn cốc, chẳng tìm được manh mối nào cả, hắn thật hối hận lúc trước không hỏi tỷ mỉ hơn để đến nỗi phải gặp khó khăn trở ngại như ngày hôm nay.

Đêm nay hần nằm nghỉ lộ thiên trên một ngọn núi cao. Bỗng nhiên nghe một âm thanh u oán hận sầu thanh thoát từ xa vắng vắng lại.

Hằng nga ứng hồi thâu linh được, bích hải thanh thiên dạ dạ tâm.

Đinh Hạo giật mình, giờ này tại núi rừng hoang vắng như thế, sao lại có âm thanh thiếu nữ, chẳng lẽ là sơn tinh hồ yêu ư? Lại một tiếng thở dài u ám thê lương sau đó tiếng ngâm nga nối tiếp vẫn hai câu lúc này:

Hằng nga ứng hồi thâu linh được, bích hải thanh thiên dạ dạ tâm.

Lần này hần nghe rõ ràng từng chữ một, âm thanh phát ra từ hướng trái sau ngọn núi. Hần đứng dậy lạng người nhảy sang một cách lặng lẽ, đưa mắt nhìn tới càn kinh ngạc không kém, chỉ thấy một bóng người nhỏ nhắn tóc dài phủ vai đứng trên một tảng đá to lớn ngược đầu ngấm trăng óng quàn phát phơ trong cơn gió thoang thoảng như nàng tiên nữ lướt đi trên gió.

Thiếu nữ đó dường như chưa phát giác có người đến sau lưng vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng yên bất động, ngâm nga thành tiếng.

Không tương ước vô kế đặc truyền tin tức, thiên thượng hằng nga nhận bất thức, ký thư hà xứ tầm.

Trong lòng Đinh Hạo cảm thấy lạ lùng, lời ngâm nga của thiếu nữ này chứa đầy tình cảm tương tư thống khổ, chắc có lẽ cô ta là người thương tâm tình trường, nhưng đây là nơi hoang sơn dã lãnh không người lui tới mà lại đang đêm thế này vậy thiếu nữ từ đâu đến đây?

Hần nghĩ thế bèn cố ý ho nhẹ một tiếng.

Lạ thay thiếu nữ vẫn không đếm xỉa đến, ngẩn ngơ ngược đầu ngấm trăng như tượng gỗ.

Đinh Hạo không chịu đựng được nữa, cất tiếng nói:

- Nhân hữu bi hoan ly hợp, nguyệt hữu âm tình... khuyết, thử sự cố nan toàn.

Thiếu nữ ấy lấp chặt tai chẳng nghe, tĩnh lặng như trước, thái độ thế này khiến hần đầu tóc dựng đứng phát hoảng. Y không điếc cũng chẳng cảm, mới đây còn ngâm nga thành câu, trong hoàn cảnh này lại có định lực như thế thật đáng sợ.

Đinh Hạo hướng bên tảng đá tiến tới vài bước nói:

- Tu dưỡng của cô nương quả đến mức...

Thiếu nữ ấy bèn nói bằng giọng lạnh như băng:

- Muốn chết ư?

Đinh Hạo ngạc nhiên, thiếu nữ mở miệng mắng người thì chắc chẳng phải hạng người tốt lành gì, bèn lạnh lùng mỉa mai nói:

- Cô nương là người hay ma..

Kha kha kha...

Thiếu nữ thình lình phá ra trang cười điên loạn, tiếng cười dữ tợn rạch xé màn đêm, bốn phía sơn cốc đồng thanh vang dội, mái tóc dài phủ vai rung động, phát phơ bay lượn.

Đinh Hạo bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Thật lâu thiếu nữ mới dứt cười hồi ngược lại:

- Ngươi là ai?

- Một người đi đường qua sơn cốc!

- Ngươi là người? Người đi đường? Kha kha kha - Không phải là người chẳng lẽ là ma ư?

Thiếu nữ nói bằng giọng điệu ghê sợ:

- Nơi đây chỉ thích hợp hồn quỷ giao du.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Vậy cô là ma sao?

- Đúng vậy.

- Trên thế gian này có ma hay sao?

- Kha kha kha còn sống là người, chết rồi là ma, mà người thì không tránh khỏi cái chết, người và ma tuy hai mà một sự thật nào có sai lệch bao nhiêu đâu?

Đinh Hạo ớn lạnh sương sống, chẳng lẽ y là ma thật ư? Nhưng trông y rõ ràng là một con người theo truyền thuyết ma quỷ thì không có bóng, mà y thì có hình bóng, từ sự phân tích quái luận của y chắc y có hoài bão gì đây, hấn nghĩ thế bèn lạnh nhạt nói:

- Cao kiến! Cao kiến! Tại hạ lắng đầu nghe nói!

- Người là người?

- Đúng vậy!

- Người và ma có sự khác biệt, người đi khỏi nơi đây vậy.

- Cô nương nói lúc này người và ma tuy hai mà một.

- Không sai nhưng chỉ khác ở một điểm, là người chẳng chịu biến thành ma chứ?

Đinh Hạo biết rõ y là người chỉ cố chấp nói chuyện ma đầu đầu, khiến người nghe phát sợ, huống hồ ở những nơi hoang sơn đêm khuya thế này.

Hấn nghĩ thế bèn châm biếm nói:

- Cô nương chớ nói cô là ma, tại hạ cũng chẳng làm sao hơn, nhưng căn cứ lúc này cô nương than thở, chắc cô là ma hồn oán, chứa đầy những u sầu.

- Câm miệng lại, người ma dị lộ, người đừng quấy rầy ta.

- Chính cô nương quấy rối ta trước.

Thiếu nữ hất đầu bỗng xoay người sang hướng Đinh Hạo, tóc dài phủ mặt, chẳng nhận diện rõ được gương mặt, hai luồng sáng âm u lấp lánh của cặp mắt xuyên qua kẽ tóc tơ mịn màng chiếu ra như điện xẹt.

Đinh Hạo bất giác run bắn người lên, nhưng hấn vẫn cố giữ sự bình tĩnh, tỏ ra không hề hoảng sợ nhìn thẳng vào đối phương hai bên chăm chú nhìn nhau hồi lâu, thiếu nữ cất tiếng hỏi:

- Người là ai?

- Toan Tú Tài.

- Toan Tú Tài ư?

- Đúng thế.

- Thú thật, tú tài gì mà mò đến chỗ cùng sơn á lãnh trong đêm khuya như thế này?

- Cô nương là ai?

- Quỷ!

Đinh Hạo ngạc nhiên liền cười lạnh lùng nói:

- Thế thì tại hạ gọi cô nương là quỷ ư?

- Quỷ! Quỷ! há há...

Trong tiếng cười như điên như cuồng, thiếu nữ biến mất. Đinh Hạo ngạc nhiên đứng sững, hấn cảm thấy một thứ cảm giác lạ lùng khó chịu, thiếu nữ dùng từ ngữ nói mình là quỷ chắc có bí ẩn gì đây, trông y không phải là người sơn cốc, rõ ràng mang tâm sự buồn mà thế, tuy tóc y dài phủ mặt chẳng nhận diện được chân

mày sắc diện căn cứ vào thân hình uốn éo mềm mại thịt trắng sạch như ngọc của y chứng tỏ y niên kỷ chưa cao, mà dung mạo cũng chẳng đến nỗi tệ..

Mặt trắng lên cao, đêm khuya mát lạnh.

Đinh Hạo trở lại tảng đá lúc này ngã lưng xuống nằm nghỉ, hình ảnh thiếu nữ tóc dài phủ vai lại vắng trước mắt.

Trời lại sáng choang, những ngọn núi sừng sững như còn ngủ sững trong sương mai, uể oải chưa thức giấc. Đinh Hạo lấy chút ít lương khô ra chậm rãi dùng bữa sáng.

Mặt trời ló dạng, sương mù dần dần tan, từ sơn cốc nước suối, mọi vật to nhỏ đều từ từ hiện ra rõ trước mắt.

Theo bản năng tự nhiên Đinh Hạo hướng về hướng đêm qua mình đứng nói chuyện với nữ quỷ, đảo mắt quan sát chung quanh. A! Hắn không khỏi mừng quýnh quýnh kêu lên, khoảng giữa trơ trọi hai ngọn núi cao ngút trời đối diện, hiện ra từng đồng một đá đen, đây không phải là Hắc Thạch Cốc thì còn là cái gì nữa?

Tinh thần khẩn khởi hắn liền thi triển tuyệt thế thân pháp bay nhảy xuống núi tận đáy sơn cốc, chỉ thấy thung lung phía dưới và cả vách cốc toàn một màu đá đen, trong thung lung trơ trọi chẳng có cọng cỏ nào, nhưng có con suối nước trong sạch chảy róc rách dưới đá đen nứt nẻ.

Hai bên vách núi cao chót vót tận mây xanh, nếu chẳng phải ngọn núi đêm qua mình ở lại nghỉ ngơi đối diện ngay cốc đạo, thế thì chẳng dễ dàng gì phát hiện được nơi tuyệt địa này đương nhiên không ai biết đến đó là việc thường thôi.

Đinh Hạo chạy dọc theo đường sơn cốc độ khoảng ba bốn dặm xa đã tới nơi tận cùng, phía trước vách núi đen bóng sáng láng như gương soi sừng sững án ngữ trước mặt nhưng chẳng biết Thiên Âm Động ở đâu?

Đinh Hạo dừng lại lặng lẽ quan sát một hồi, bỗng bên tai văng vẳng lại tiếng đàn, từng từng tang tang.

Lạ thật tiếng đàn này từ đâu phát ra? Ở nơi tuyệt địa hoang vắng thế này lại có cao nhân nhã sĩ đánh đàn chẳng?

Hắn xúc động chậm rãi cất bước tiến về vách đá, càng tiến gần tiếng đàn càng rõ hơn, thế thì lạ lùng thật, tại sao chẳng thấy người đánh đàn vậy.

Hắn tiến gần hơn nữa, bỗng hắn cảm thấy âm thanh đánh đàn dường như phát ra từ phía sau vách núi đứng ấy, đảo mắt lướt trên vách núi từ từ sang phía bên phải có khối đá u lên, thành hình một cửa động hiện rõ bên kia vách đá nhô ra, hắn sực như hiểu ra điều gì không khỏi mừng quýnh kêu lên:

Thiên Âm Động! Thiên Âm Động!

Đúng thế, âm thanh như đàn tranh đó do trong thạch động thiên nhiên phát ra chứ nào có người đánh đâu.

Hắn thò đầu vào cửa động, âm u tối mò, nhãn lực hắn chỉ nhìn xa được khoảng năm sáu trượng, đường kính thạch động không rộng lắm, độ chừng một trượng trở lại.

Hắn nghĩ thầm:

Đối phương là tiền bối cao nhân, mà mình thì hữu sở cầu mà đến, không thể thất lễ được hắn liền chỉnh tề lại y áo, bèn cất tiếng sang hướng về thạch động nói:

- Vô lâm hậu học Đinh Hạo cầu kiến lão tiền bối.

Kêu gọi liên tục vài tiếng, chẳng hề có hồi âm gì cả, hắn nhủ thầm:

lạ thay, chẳng lẽ Lôi Công đã không còn tại thế, đây chỉ là thạch động không người ở chẳng? bằng không chẳng thấy có phản ứng chi cả?

Hắn vừa dứt niệm, một lần nữa vận khởi đan điền nội lực phát ra âm thanh nói lớn:

- Vãn bối phải tự đi vào thạch động, xin lượng thứ tội mạo muội.

Dứt lời hần di động từng bước một tiến vào bên trong, đi vào bên trong độ năm trượng, con đường động quẹo phải tức thì một gian thạch thất rộng lớn lọt vào cặp mắt Đinh Hạo, ánh sáng lấp loáng của mình châu chiếu soi thạch thất sáng như ban ngày, bàn ghế các thứ trong thạch thất toàn làm bằng bạch thạch, hắc bạch tương phản trông rất lạ mắt đặc biệt, nhìn thế này biết ngay đây là thạch động có người ở, nhưng chẳng thấy bóng người nào cả. Đinh Hạo dừng bước, lần thứ ba lên tiếng nói lớn:

- Vô lâm hậu học Đinh Hạo cầu kiến lão tiên bối.

Vẫn một mực tĩnh lặng không có hồi âm, nhưng âm thanh dị lạ thiên nhiên như đàn tranh đó càng lúc càng thánh thót hơn.

Thoáng nghe như tiếng đàn, lắng tai nghe kỹ phân biệt thì không phải do người đánh đàn phát ra, âm thanh không có tiết khúc, chỉ một giọng điệu cứng đờ.

Đinh Hạo do dự giây lát, đưa chân tiến vào thạch thất, đảo mắt quét qua tức thì rùng mình nín thở.

27. Lôi Công Thần Trữ

Một thiếu nữ tóc dài phủ vai ngồi xoay mặt vào vách, y chính là thiếu nữ thần bí tự xưng là quý đã gặp đêm qua trên đỉnh núi cao.

Đinh Hạo xúc động mãnh liệt, sao y lại ở đây? Y là truyền nhân của Lôi Công hay là?

Hần dứt ý niệm, ấp úng nói:

- Cô nương, xin thứ lỗi tại hạ mạo muội làm phiền.
- Người quên rằng ta là quý sao?
- A! Đúng, quý..
- Người đến đây có mục đích gì?
- Nơi đây có phải là Thiên Âm Động Hắc Thạch Cốc chẳng?
- Đúng vậy, sao người biết?
- Được người chỉ dẫn nói.
- Đến đây làm gì?
- Tại hạ xin được mượn Lôi Công Trữ để dùng một phen.
- Nằm mơ ư?
- Chưa chắc, tại hạ chưa bao giờ thay đổi ý định lần nào.
- Người ngạo mạn thế?
- Tại hạ không dám.
- Người có cúat khỏi nơi đây hay không?
- Chưa đạt mục đích chưa thể rời đây được.
- Cha chà!

Trong tiếng hò hét thiếu nữ thành linh đứng bật dậy, xoay người hất hai tay tới, ngón tay hơi cong như móc sắt nhanh tốc trảo vào người Đinh Hạo, chiêu thức huyền ảo cay độc vô cùng, nếu gặp hạng cao thủ khác rất khó mà thoát một trảo này.

Đinh Hạo nhẹ nhàng lượn thân tránh qua một bên nói:

- Tại hạ xin nhường một chiêu làm lễ!

Thiếu nữ đó hứ lên một tiếng, hai tay vừa thu lại vừa phất ra trảo một lần nữa nhanh như điện xẹt, so với một trảo chiêu trước càng mãnh liệt hơn, sự biến hóa kỳ ảo bên trong trông thấy phải khiếp sợ.

Đinh Hạo một lần nữa tránh né nói:

- Xin cô nương chớ thái quá.

Một trảo của thiếu nữ lại vô hiệu lực, y liền thụt lùi ra sau khom người rung động đôi chưởng mười ngón chỉ phong bắn xẹt tới trước rạch xé không khí những tiếng sột soạt điếc tai.

Đinh Hạo muốn khắc phục đối phương, bèn chẳng né chẳng tránh để cho chỉ phong chạm phải vào thân phát ra tiếng nổ liên tục đều bị hộ thân cương khí chấn tan mà sắc mặt hắn không hề thay đổi.

Thiếu nữ ấy kinh ngạc hồi lâu mới nói:

- Toan Tú Tài, công lực của người quả thật kinh người!

- Không dám.

- Thật sự mục đích của người đến đây làm gì?

- Chỉ mượn Lôi Công Truy dùng ít lâu khi xong việc sẽ lập tức hoàn trả ngay.

- Nói cho người biết Lôi Công đã tạ thế, nơi đây chẳng có Lôi Công Truy gì cả.

Đinh Hạo trầm tư hồi lâu, bình tĩnh ôn hòa mà nói:

- Thưa cô nương, chúng ta có thể nói chuyện chốc lát nữa ư?

- Không có gì phải nói cả.

- Cô nương làm gì phải nóng tánh như thế?

- Người tưởng ta không có cách nào trục người ra khỏi đây sao?

- Thì cứ thử xem, nhưng một lần nữa tại hạ di lễ cầu kiến, chứ không phải vì háo thắng mà đến.

- Phí lời vô ích!

Thiếu nữ ấy lạnh lùng tăng hắng một tiếng, bỗng từ bàn thạch phía sau lưng y lấy ra một thanh kiếm dài luôn cả vỏ kiếm, tiện tay rút ra thanh gươm ném bỏ vỏ kiếm ra sau, nhảy tới vu lông thanh kiếm vù vù những đường sáng óng ánh như sao ngân tới tấp đánh vào người Đinh Hạo.

Thanh kiếm trong tay Đinh Hạo nghiêng nghiêng đưa ra phía trước quơ ngang, chiêu thức này kỳ ảo vô song, biến hóa khôn tả, đối phương liên tục đánh ra ba chiêu kiếm thức, kiếm khí sáng lạnh mà kinh lực kinh người, hoàn toàn bị đường kiếm trông có vẻ tầm thường của Đinh Hạo đánh bật ra cả.

Thiếu nữ cả kinh thụt lùi ra sau đặt thanh kiếm trên bàn thạch xúc động mãnh liệt nói:

- Người có thể làm giúp một việc cho ta ư?

Đinh Hạo từ từ tra kiếm vào bao nói:

- Tại hạ làm được việc gì cho cô?

- Xin mời các hạ ngồi.

Đinh Hạo y lời ngồi trên ghế đá bên phải.

Thiếu nữ thì ngồi trở lại chỗ cũ đưa hai tay hất gọn lại mái tóc phủ dài cả bờ vai, liền lộ ra gương mặt thật xinh đẹp.

Đinh Hạo trông thấy thế không khỏi giật mình, y có gương mặt rất đẹp vẻ đẹp thoát tục, nhưng đôi mày thoáng hiện nét u sầu, cặp mắt hờn oán, má phần xanh xao hơi gầy.

Thiếu nữ chăm chú nhìn Đinh Hạo một hồi, buồn bã nói:

- Ta tên là Dương Tiểu Phân.

- A! Dương cô nương, Lôi Công lão tiền bối là..

- Lôi Công đã tạ thế năm năm nay.

Đinh Hạo ngạc nhiên:

- Tại sao cô nương lại ở trong Thiên Âm Động này?

- Ta ở đây chờ đợi một người.

- Ai?

- Hắn là Âu Dương Khánh Vân.

Đinh Hạo sực như hiểu ra nói:

- Hắn là người yêu của cô?

Dương Tiểu Phân gật đầu buồn bã thở một hơi dài.

Đinh Hạo hỏi tiếp:

- Cô nương có đồng ý thuật lại sự việc đã trải qua ư?

Hai mắt Dương Tiểu Phân đỏ ngầu, nói:

- Ta ngại rằng chàng đã gặp biến cố, nếu không đã trở về từ lâu rồi...

Y dừng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Chàng là truyền nhân duy nhất của Lôi Công, ba năm trước chúng tôi ngẫu nhiên gặp nhau ở thành Khai Phong.

- A! Truyền nhân của Lôi Công.

- Sau đó hai chúng tôi thương nhau, vì chàng ta đã nghịch ý cha mẹ, trở nên người đại bất hiếu.

- Sao nữa?

Giọng nói Dương Tiểu Phân trở nên thê lương ấu sầu nói:

- Cha mẹ đã chọn môn hộ cho ta, đối phương là con nhà nho học, nên ta không ưng thuận, may gặp Âu Dương Khách Vân, thế rồi ta bỏ nhà... theo chàng đến đây.

- Sau đó thế nào nữa.

- Hai vợ chồng ta sống ở đây được nửa năm, những ngày tháng ấy thật là hạnh phúc như ở cõi thần tiên vậy, tại nơi đây một hôm chàng nói muốn tái xuất giang hồ hành tẩu một phen để tăng trưởng kiến thức đồng thời cũng không phụ sở học, ta đồng ý với chàng và tiễn đưa chàng ra đến ngọn núi đêm qua mà ta đã ngồi ở đây, lúc sắp đi chàng nói ngày trăng tròn chàng sẽ trở về núi nhưng mà..

- Chàng không trở về ư?

- Ba năm trăng tròn vẫn chẳng thấy bóng dáng chàng đâu.

- Võ học cô nương chẳng kém, không phải một cô gái tầm thường, tại sao không xuất giang hồ tìm kiếm chàng?

- Ta không thể... đi được.

- Tại sao?

- Thứ nhất ta không còn mặt mũi nào gặp lại cha mẹ, thứ nhì...

- Thứ nhì thế nào?

- Người xem bên này.

Đình Hạo nhìn theo hướng y nhìn ngó, không khỏi giật mình, có một đứa bé con mày thanh mục tú độ khoảng hai hoặc ba tuổi gì đó đang đứng bên cạnh thạch môn, phía trong tròn tròn đôi mắt to lớn chăm chăm nhìn hẳn.

- A! Té ra như thế!

Đứa bé con có chút sợ hãi nói:

- Mẹ, cha con về đây phải không?

Dương Tiểu Phân cười đau khổ nói - Nè con, đây là Đình thúc thúc.

- Cha con không về đây nữa ư?

- Cha con về tới đây bây giờ.

- Mẹ khóc ư?

Dương Tiểu Phân không chịu đựng được nữa, nước mắt nhỏ rùng rùng, vẫy tay nói:

- Nè con hãy vào bên trong đi, mẹ phải nói chuyện với Đình thúc thúc một lát, Đình thúc thúc sẽ dẫn cha con trở về đây, Tiểu Vân ngoan nhé.

- Thật không mẹ?

- Mẹ không nói dối con đâu, Tiểu Vân nghe lời mẹ nhé.

Đứa bé quả thật quay người bước vào bên trong.

Đình Hạo không khỏi bùi ngùi cảm thấy lòng đau như cắt, hai mẹ con nàng sinh hoạt trong hoàn cảnh cách biệt với thế gian quả thật là một sự kiện thảm thiết trên cõi đời này, cha của đứa bé nếu chẳng gặp sự biến cố thì chắc chắn là một người thay lòng đổi dạ.

Đình Hạo lại cất tiếng nói:

- Âu Dương huynh có biết đứa bé ra đời không?

- Không biết, nhưng chàng biết tôi có mang.

- Tại hạ... tại hạ ra khỏi đây về sau sẽ lưu ý giúp cô nương tìm kiếm chàng.

Dương Tiểu Phân lau khô nước mắt nói:

- Ta muốn cầu thiếu hiệp làm giúp một việc, chính là việc này.

- Tại hạ nhất định làm tròn việc này cho cô.

- Nếu như... chàng đã gặp sự biến cố...

- Hy vọng không phải như thế.

- Nếu như chàng thay lòng đổi dạ đã có người yêu.

- Thế thì... phải làm sao?

Dương Tiểu Phân nghiêng răng nói:

- Xin người giết chết chàng cho xong.

Đình Hạo rùng mình nói:

- Giết chàng?

Dương Tiểu Phân rơm rớm nước mắt rõ ràng y thương tâm quá đổi, đương nhiên chỉ vì một lúc quá nóng giận mà nói thể thôi, tục ngữ có câu càng yêu thương nhiều càng hơn giận nhiều.

Đình Hạo nghiêm mặt nói:

- Cô nương yên tâm, nếu tại hạ có gặp được chàng sẽ cố gắng khuyên chàng về núi ngay.

Dương Tiểu Phân ai oán nói:

- Ba năm rồi, nếu chàng không thay lòng đổi dạ đã phải về đây từ lâu, nếu không vì đứa con nhỏ này... ta không còn sống tới ngày hôm nay.
- Dương cô nương đừng nghĩ như thế, có lẽ chàng gặp phải chuyện bất đắc dĩ làm bận rộn, nên chưa thể...
- Đây là lời nói theo mặt tốt mà thôi.
- Trước mắt ta cứ cho là như thế.

Dương Tiểu Phân cúi đầu trầm tư hồi lâu nói:

- Thiếu hiệp tôn danh đại tánh thế nào?
- Tại hạ tên là Đinh Hạo.
- A! Đinh thiếu hiệp khó nhọc tìm đến thâm sơn tuyệt cốc này mượn Lôi Công Truy để làm gì?
- Để cứu một người?
- Cứu người phải cần đến Lôi Công Truy sao?
- Đúng vậy, có vị võ lâm lão tiền bối bị người dùng thứ dây xích đặc biệt đặc chế khóa chặt, cần có cây truy này thì mới chặt đứt được dây xích đó.

Dương Tiểu Phân trầm tư hồi lâu, đứng dậy bước vào trong thạch thất mà thẳng bé đi vào lúc nãy, bưng ra một hộp sắt dài độ một thước đặt trên bàn thạch nghiêm chỉnh nói:

- Đây là Lôi Công Truy, chính là tín vật Âu Dương Khánh Vân giao cho ta trước kia, chàng xuống núi không có mang theo cây truy này.

Đinh Hạo xúc động nói:

- Dương cô nương tin tưởng tại hạ ư?
- Ta thoáng xem biết ngay thiếu hiệp là một người quân tử đường đường chính chính.
- Tại hạ rất cảm kích cô nương, sau khi xong việc tại hạ sẽ hoàn trả ngay.

Dứt lời, hần chắp tay từ biệt, xoay người ra khỏi sơn động, theo lối cũ ra sơn cốc, nhún mình nhảy vọt lên đỉnh núi cao, vừa lúc mặt trời đứng bóng, hần bèn lấy chút ít lương khô ra ăn cho no bụng, sau đó nhận rõ phương hướng phi thân mà đi.

Chuyến đi này có thể nói rất là thuận lợi, nhưng việc của Dương Tiểu Phân vẫn là một vai, y là một thiếu nữ si tình nhưng mong rằng Âu Dương Khánh Vân không phải là một kẻ bội bạc.

Chiều theo lời nói của Dương Tiểu Phân, Âu Dương Khánh Vân chắc là một trang nam tử anh tuấn, là truyền nhân của Lôi Công thì võ công của chàng phải thuộc hạng xuất sắc, nhưng trời cao đất rộng mệnh mỏng bao lao thế này, tìm kiếm một người quả thực không phải là chuyện dễ, tất cả chỉ để phó mặc cho cơ duyên vậy.

Một hôm hần đi đến vùng sơn cước bìa rừng, cách thành Tương Dương không còn bao xa nữa.

Bỗng thấy trong rừng gần đường lộ có bóng trắng thấp thoáng, hần không khỏi động tánh hiếu kỳ xoay người lượn thân nhảy vào trong rừng tiến vào trong chùng vài trượng bỗng nghe một tiếng hét the thé:

- Ai đó, đứng lại!

Đinh Hạo nghe tiếng vội dừng bước lại, đưa mắt phóng nhìn ra phía trước thấy một bóng trắng quen thuộc đang đứng ở trong rừng cây cách nhau không bao xa một thiếu nữ áo xanh đã bước tới trước mặt, Đinh Hạo tim đập thình thình kêu lên:

- Tiểu Hương đây ư?

Thiếu nữ áo xanh mỉm cười nói:

- Nhân sanh hà xứ bất tương phùng (người đời có duyên nào mà không tao ngộ) Toan Tú Tài, người còn nhớ rõ chứ?

Quả thật Đinh Hạo ngạc nhiên không kém, nằm mơ cũng chẳng ngờ tại nơi đây gặp lại chủ tớ thiếu nữ áo trắng mà mình từng gặp gỡ tại Mang Sơn... trước kia chẳng bao lâu, hắn bắt giác nhìn lưng thiếu nữ áo trắng một lúc, tim hắn đập thành thạch, cố ý lớn tiếng nói:

- Cô nương, may thật lại hội ngộ.

Hắn vừa dứt lời vừa đưa mắt quét tới nhìn, không khỏi giật mình chỉ thấy bên cạnh thiếu nữ áo trắng nằm rải rác vài xác chết, trên cây treo ngược một xác chết mặc áo đen. Hắn bèn tung người nhảy tới, Tiểu Hương lớn tiếng kêu la:

- Người chớ tiến lên! Lời nói chưa dứt thì Đinh Hạo đã đến gần sau lưng thiếu nữ áo trắng, Tiểu Hương nhanh nhẹn tung mình chạy theo.

Thiếu nữ áo trắng không nói năng cũng không cử động làm như không hề hay biết Đinh Hạo tới.

Đinh Hạo nhìn dưới đất có tất cả bốn cái xác chết, nhìn ký hiệu trên sắc phục biết ngay là đệ tử của Vọng Nguyệt Bảo, những xác chết này toàn thân đen sạm, rõ ràng trúng phải loại độc cực mạnh, đưa mắt nhìn kỹ xác chết treo ngược trên cây là một ông lão, da thịt cũng xám đen, gương mặt trông thấy có vẻ quen thuộc.

Hắn chăm chú nhìn kỹ lần nữa, không khỏi thất thanh kêu lên:

- Phục Hổ tướng quân Vương Chí!

Tiểu Hương nhướn đôi mày liễu nói:

- Thiếu hiệp quen người này ư?

- Hắn chính là Hắc Kỳ đường chủ nội tam đường của Vọng Nguyệt Bảo.

- A!

- Những người này bị đánh độc mà chết.

- Điều này trông cũng biết được ngay.

- Tiểu thư nhà người cũng biết dùng độc?

- Ăn nói hồ đồ, người có trông thấy không?

Mặt Đinh Hạo lạnh như băng tuyết nói:

- Ai đã giết chết những người này?

- Một người áo đen cao ốm tự xưng là Diêm Đô Sứ Giả, chắc thiếu hiệp không lạ tên này ư?

Khí huyết Đinh Hạo sôi sùng sục, diên cuồng gầm thét:

- Diêm Đô Sứ Giả!

Tiểu Hương giật mình nói:

- Chuyện gì thế?

Đinh Hạo bỗng thấy mình mất bình tĩnh, vội trấn tĩnh tinh thần trở lại, áy náy gượng cười nói:

- Tại hạ đang muốn tìm kiếm tên ma đầu này xin hỏi hắn hiện giờ ở đâu?

- Ra khỏi rừng rồi, ta và tiểu thư mới tới đây.

- Xin hỏi thăm thêm, hắn ra khỏi đây được bao lâu?

- Độ khoảng nửa tiếng đồng hồ.

- Làm thế nào biết hắn là Diêm Đô Sứ Giả?

Lúc chúng ta đến đây, người này còn chưa dứt hơi thở, vừa nói vừa dùng tay trở vào tên Phục Hổ tướng quân Vương Chí bị treo ngược ấy.

28. Tái Ngộ Mỹ Nhân

Thiếu nữ áo trắng chậm rãi quay người sang, gương mặt đẹp như tiên nữ, vẻ đẹp siêu trần thoát tục, kiến Đinh Hạo say mê ngắm nhìn không hề chớp mắt, trong thâm tâm hắn vốn đã in sâu hình bóng nàng, bây giờ lại càng thêm sâu đậm hơn.

Đinh Hạo bắt giác đỏ mặt, chấp tay xá một xá nói:

- Xin hỏi phương danh cô nương?

Thiếu nữ áo trắng vẫn lạnh lùng như đã gặp ở lần trước, mấp máy đôi môi đỏ hồng nói; - Có người gọi ta là Mai Ảnh Tuyết.

- Đây là ngoại hiệu?

- Hừ! Chỉ một tiếng trả lời ngắn ngủi, kẻ đó không nói tiếp lời nào.

Đinh Hạo vốn cũng lạnh lùng ngang ngạnh thành tánh quen, không hỏi tiếp gì nữa, nhưng việc nam nữ thương yêu, vốn thuộc thiên tánh, cho nên kinh thư có dạy:

“Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu” (người đàn ông có chí khí chỉ cầu người con gái có đức tính tốt) đương nhiên Đinh Hạo cũng không thể ngoại lệ, nhưng trong thâm tâm hắn tuy có ái mộ, mà miệng hắn lại không diễn đạt ra được.

Hai người lạnh lùng đối diện với nhau, không ai mở miệng, bầu không khí có vẻ ngột ngạt khó thở.

Cùng lúc này, một âm thanh đàn bà nghe rất dễ chịu vang tới:

- Tiểu huynh đệ, người không bằng lòng với ta, té ra là vì lý do này.

Người hiện tiếng theo, chỉ thấy một thiếu phụ áo đỏ kiều diễm đẹp đến nỗi không ai dám nhìn thẳng, thoăn thoắt bước vào trong rừng, không ai xa lạ chính là Huyết Ảnh Phu Nhân.

Thiếu nữ áo trắng và tại hạ cùng lúc thất kinh, má phấn biến sắc. Thiếu phụ này quá đẹp, đẹp đến nỗi tiên nữ cũng phải sanh lòng ganh tỵ, trăm hoa kém sắc.

Đinh Hạo liền lén lút, ý loạn thần mê, chẳng biết làm thế nào.

Huyết Ảnh Phu Nhân nghiêng mình chăm chú nhìn thiếu nữ áo trắng một hồi cất giọng láo lơi êm dịu nói:

- Khá lắm nè, chính ta trông thấy cũng phải mê hồn.

Thiếu nữ áo trắng lạnh lùng tăng hắng xoay mặt đi nơi khác. Một người như bông hoa bách hợp siêu trần thoát tục. Một người thì như bông mẫu đơn thịnh nở, sắc đẹp nghiêng thành đổ nước. Luận mỹ sắc hai bên có một vẻ đẹp khác nhau, luận tánh khí thì thiếu nữ áo trắng phải trội hơn Huyết Ảnh Phu Nhân nhiều.

Huyết Ảnh Phu Nhân nở nụ cười láo lơi ngắm nhìn Đinh Hạo nói:

- Tiểu huynh đệ, quả thật tỷ tỷ không đáng để đệ hưởng được chút ít nào chăng?

Đinh Hạo mặt đỏ phừng phực, khó chịu nói:

- Xin mời phu nhân ăn nói lịch sự một tý.

Huyết Ảnh Phu Nhân uốn éo thân hình mềm mại, phóng dăng cười nói:

- Ôi cha! Tiểu huynh đệ khờ khan thế, đệ mới quen biết người đẹp này sao?

Thiếu nữ áo trắng liếc mắt căm hờn nhìn phớt qua Đinh Hạo không nói lời nào.

Bỗng nhiên Đinh Hạo hồi tưởng câu nói của Nhất Chỉ Truy Hồn Côn Tôn Càn rằng “Người có thể làm tổ mẫu của hắn”. Hắn nghĩ đến đây không khỏi rùng mình.

ả chẳng những là bọn tàn bại liễu ma lại là ma quỷ trong loài người, ả ăn nói lời thô thể này chẳng những làm mất giá trị nhân cách của mình mà hỏng cả thanh danh nữa, về sau đừng mong gặp mặt Mai Ánh Tuyết nữa vì nàng sẽ xem mình như là một hạng vô sỉ, vô hạnh...

Hắn còn đang trầm tư, chợt thấy thiếu nữ áo trắng quay người sang hướng hắn, cười mỉa mai nói:

- Toan Tú Tài, té ra ngươi là người như thế?

Đinh Hạo dở khóc dở cười, quỳnh quáng nói:

- Cô nương đừng nghe mụ nói bậy.

Huyết Ảnh Phu Nhân cười khúc khích nói:

- Ta nói bậy thế nào?

Thiếu nữ áo trắng Mai Ánh Tuyết lạnh như tiền nói:

- Đồ chẳng biết xấu hổ!

Huyết Ảnh Phu Nhân biến sắc, cắn phẫn nói:

- Nha đầu, mi chửi ai?

- Chửi ngươi có sao không?

- Há há há, cả đời người của bản phu nhân chưa từng bị người mắng chửi như thế này, con nha đầu ngươi thật cả gan...

- Ta chửi mi mất nét vô sỉ thì sao?

- Ngươi gan tỵ sao?

- Hừ!

- Ngươi muốn chết vậy.

Tiếng hét vừa dứt, mụ giơ cao hai chưởng, ánh chưởng đỏ như lửa lấp lánh chớp xẹt...

Đinh Hạo thất kinh hô to:

Huyết thủ công. Dứt lời liền nhanh như điện xẹt tung người tới gần, ngoại trừ chàng lấy thân người hứng lấy ngoài ra không còn cách nào khác hơn, hắn biết Mai Ánh Tuyết quyết chẳng chịu đựng một cú đánh này.

Bịch! Một tiếng nổ to, Đinh Hạo nghiêng nghiêng người thụt lùi ra sau bảy tám bước.

Mai Ánh Tuyết há hốc biến sắc, buột miệng kêu lớn:

- Té ra ngươi chính là Huyết Ảnh Phu Nhân!

- Đến bây giờ ngươi mới biết ta ư?

Đinh Hạo hít một hơi dài, tung mình nhảy về chỗ cũ, gương mặt bao bọc một lớp sương lạnh. Thiếu nữ áo trắng cạnh Tiểu Hương cũng mặt mày hốt hải, dù sao bốn chữ Huyết Ảnh Phu Nhân khiến người nghe phải ớn lạnh xương sống.

Huyết Ảnh Phu Nhân cắn phẫn nhìn Đinh Hạo nói:

- Ngươi liều mạng cho ả?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Nói sao cũng được.

Đôi mắt Huyết Ảnh Phu Nhân lấp lánh những tia sáng hung tợn, nhưng mụ lão hồ ly này không phải tay ngang, bèn bữu môi nói:

- Đinh Hạo, ngươi quả thật phụ bạc vô tình, đành lòng ham của lạ bèn chán ghét người cũ..

Câu nói thật cay độc vô cùng, Mai Ánh Tuyết tỏ vẻ ngạc nhiên chẳng kém.

Đinh Hạo tức tối muốn phát điện, gầm hét một tiếng:

- Câm miệng ngay, bằng không...
- Bằng không thế nào?
- Người dám nói thêm câu hồ đồ một lần nữa, ta sẽ bỏ vào đầu người.
- Há há, Đinh Hạo người quá ngông cuồng vậy, bản phu nhân chỉ niệm tình quá khứ mà thôi...

Đinh Hạo như điên như cuồng, thét to:

- Người cứ nói một câu nữa đi nào, ta sẽ cho người bỏ xác tại đây. Huyết Ảnh Phu Nhân mím môi xoay người sang hướng Mai Ánh Tuyết nói:
- Người yêu hán thật chẳng?

Mai Ánh Tuyết lạnh lùng nói:

- Đúng thế, có sao không?

Đinh Hạo thật không ngờ nàng lại trả lời như thế, tim hán liên tục đập mạnh không dừng, cặp mắt hán bắt giắc liếc về hướng Mai Ánh Tuyết.

Huyết Ảnh Phu Nhân âm u buồn bã nói:

- Tiểu muội muội, ta không trách người cướp đoạt tình yêu của ta nhưng khuyên người phải cẩn thận một ngày nào đó cũng sẽ như tỷ tỷ ta đây.

Cặp mắt Đinh Hạo đỏ ngầu, hán đọc được lòng dạ âm độc của Huyết Ảnh Phu Nhân, ả muốn phá vỡ mối tình thoáng hiện giữa hán và Mai Ánh Tuyết.

Mai Ánh Tuyết cười nhạt nói:

- Phu nhân, ta phải tôn trọng gởi người một câu lão tiền bối, hán vốn chẳng yêu người.

Má hồng Huyết Ảnh Phu Nhân biến đổi nói:

- Sao người biết được?
- Căn cứ hành vi của hán ta đã đoán được, mà thêm vào phu nhân làm ồn như thế đã biểu lộ cái dở của mình.
- Miệng mồm quả thật lợi hại, người ý sắc đẹp trẻ tuổi dư sức điên đảo mọi người chẳng?
- Bốn chữ “Điên đảo mọi người” phải để dành lại cho phu nhân thì hay hơn.
- Nha đầu, người cẩn thận họa từ miệng mồm sanh ra?
- Lúc nào văn bối cũng cẩn thận cả.
- Người bán sát tên thanh niên đẹp trai này ư?

Mặt mày Mai Ánh Tuyết ửng đỏ, nàng vẫn bình tĩnh nói:

- Đó là việc riêng tư của ta.
- Chắc người đã nếm mùi vị ngọt ngào của hán?

Câu nói này hạ tiện khó lọt vào tai, mày liễu Mai Ánh Tuyết đứng đứng toan có lời đối đáp, Đinh Hạo đã không chịu đựng được nữa, “keng” một tiếng thanh kiếm đã cầm trên tay, giọng nói lạnh như băng tuyết:

- Huyết Ảnh Phu Nhân, người lại nói được những lời này ra khỏi miệng, ta cảnh cáo người, lập tức rời khỏi đây ngay.

Huyết Ảnh Phu Nhân nghiêng răng kêu cồm cộp nói:

- Nếu bản phu nhân không rời khỏi đây thì sao?
- Thế thì người nằm nghỉ nơi đây ngàn thu vĩnh viễn.
- Người có khả năng chăng?
- Thử xem chẳng sao?

Huyết Ảnh Phu Nhân tái mặt không còn chút máu, cuối cùng dậm chân nói:

- Chúng ta cứ chờ xem. ả nói xong, tung mình bay mất dạng.

Đinh Hạo tra kiếm vào bao, cảm phần nói:

- Hạng người vô liêm sỉ.

Mai Ánh Tuyết nghiêm trang nói:

- Kính tạ Đinh thiếu hiệp tiếp tay lúc nãy.

Đinh Hạo cười nhạt nói:

- Chuyện không đáng chỉ xin cô nương đừng bận tâm.
- Không ngờ ả là Huyết Ảnh Phu Nhân...
- Nếu có thêm tiểu hồng kiều thì càng dễ nhận diện hơn.
- Tuổi tác của y phải trên sáu mươi, quả thật xứng đáng gọi là yêu vật.
- Đúng thế.
- Y thật hấp dẫn có phải vậy chăng?
- Sự thật là như thế, nếu không hiểu rành nguồn gốc y chắc chắn phải bị làm mê man thôi.
- Có vẻ y không buông tha thiếu hiệp đâu?
- Điều này tại hạ không ngại.

Tiểu Hương tiến tới vài bước nhìn Đinh Hạo rồi xoay về hướng Mai Ánh Tuyết nói:

- Tiểu thư, chúng ta nên đi thôi?

Mai Ánh Tuyết gật đầu nhẹ nhàng nói:

- Không sai, chúng ta phải lên đường vậy.

Bỗng Đinh Hạo nghĩ đến Diêm Đô Sứ Giả, tên ma đầu này đã xuất hiện ở vùng này nên gia tốc đi tầm nã hắn mới được, hắn nghĩ thế bèn chấp tay nói:

- Cô nương, xin tạm biệt! Mai Ánh Tuyết cau đôi mày liễu, mấp máy đôi môi đỏ hồng nói:
- Thiếu hiệp có chuyện gấp chăng?
- Đúng thế.
- Vậy xin mời.

Đinh Hạo sự như nghĩ ra điều chi nói:

- Cô nương có điều chi muốn nói ư?
- Người đã bận việc thì thôi vậy.
- Cô nương cứ nói thẳng chẳng hề chi.
- Ta... muốn nhờ cậy thiếu hiệp giúp sức làm cho ta... một việc...
- Việc gì?

- Xin thiếu hiệp đến thành Sác lấy giúp một món đồ giùm ta.

- Đến thành Sác lấy đồ, lấy đồ gì?

- Một túi da bên trong có hai cái hộp gấm, một lớn một nhỏ, không nói dấu gì thiếu hiệp, đó là hai món bảo vật gia truyền, ta đã giấu trên cây đà ngang của thành Hoàng miếu ở ngoài cửa Đông thành Sác...

Đinh Hạo lấy làm ngạc nhiên, đem theo bảo vật gia truyền hành tẩu giang hồ, bí mật giấu trong chùa miếu, bây giờ lại nhờ người khác đi lấy giúp, đây thật là một việc không thể tượng tưởng được, bên trong có uẩn khúc gì chăng? Hắn nghĩ đến đây, không khỏi trầm tư suy nghĩ hồi lâu.

Thiếu nữ áo trắng đã đoán được ý niệm của Đinh Hạo, bèn mỉm cười nói:

- Thiếu hiệp không bằng lòng sao?

- Không, chẳng phải không bằng lòng, mà... cảm thấy lạ lùng.

- Có gì lạ lùng đâu?

- Đã là bảo vật gia truyền lại còn đem theo trong người? Đã mang theo trong mình sao lại cất giấu trong miếu? Đã cất giấu kín đáo lại nhờ người đi lấy giúp, cô không sợ tại hạ đoạn lấy sao?

- Ta rất tin tưởng thiếu hiệp, nếu quả thật thiếu hiệp ưa thích món đồ ấy ta xin biếu tặng, vì ta bị người để ý theo dõi, sợ không đủ sức bảo quản nên mới sử dụng kế mọn này, nếu ta đích thân đi lấy, chắc chắn sẽ bị đối phương phát giác mà phát khởi tranh chấp, ta cất giấu nơi đó lâu rồi lại không yên tâm, nên mới nhờ vả thiếu hiệp tương giúp một phen.

- A! Thì ra thế. Như vậy sau khi ta lấy giúp được món đồ cho cô rồi thế nào nữa?

- Xin thiếu hiệp tạm bảo quản hộ, hoặc ký gửi chỗ nào là an toàn, sau đó chờ dịp gặp lại thiếu hiệp xin lại chẳng sao.

Đinh Hạo thật là khó xử, mình đi đứng chẳng có phương hướng cố định và nên gửi chỗ nào? Lại nói mang theo của báu hành tẩu giang hồ vẫn là bất tiện, nhưng hắn vẫn gật đầu đồng ý nói:

- Được!

Mai Ánh Tuyết lại nói:

- Sau khi thiếu hiệp lấy được túi da đó xin dùng vật khác bao che kỹ lại chớ nên để người khác nhận ra túi da ấy.

- Tại hạ y lời làm việc.

- Tất cả xin phó thác thiếu hiệp vậy.

- Nào không dám tận lực!

Mai Ánh Tuyết bĩu môi giận lẫy nói:

- Tiểu muội không dám.

Hai chữ tiểu muội khiến Đinh Hạo như uống phải rượu ngon ngọt ngào đến tận tâm can, có một cảm giác lâng lâng như đang vờn lên tiên, được mỹ nhân đoái hoài không phải chuyện dễ.

Hình như Mai Ánh Tuyết cũng đã cảm thấy một tiếng tự xưng này không mấy thích hợp nên hai má đỏ hồng cúi đầu lặng yên.

Dáng vẻ này càng tăng thêm phần đẹp đẽ khiến người phải hoa mắt say mê.

Đinh Hạo chợt ngớ ngẩn đứng nhìn sững sờ.

Tiểu Hương cười khanh khách nói:

- Tình thâm duy ngã tình vô hạn.

Thiếu nữ áo trắng xoay đầu nói:

- Tiểu nha đầu, chết mi!

Đinh Hạo đỏ mặt gượng cười nói:

- Cô nương xin tạm biệt, sự kiện cô ủy thác ta tất phải làm tròn.

Mai Ánh Tuyết e lệ mỉm cười nói:

- Tiểu muội xin cảm tạ trước.

- Không dám.

Hắn nuối tiếc không muốn dời khỏi, nhưng trong lòng vẫn nghĩ tới tên Diêm Đô Sứ Giả ấy là đại sự thù nhà không thể vì chuyện tình trai gái là trẻ nãi đi, nếu bỏ sót cơ hội lần này sau đó biết đi đâu tầm nã hắn. Đinh Hạo nghĩ thế bèn tổng khởi tình cảm tạ niệm chấp tay xá một lễ phóng mình bay mất.

Trên đường đi hình bóng Mai Ánh Tuyết lai láng trước mặt không sao đuổi đi được, hắn nửa say mê nửa ngơ ngẩn xen lẫn khổ não, tâm trạng rối ren không thể nào tả nổi.

Hắn không chạy đường núi bên ngoài mà chuyển chạy loạn xạ trong núi đá ngổn ngang một cách không nhất định.

Hắn đi đến bên cạnh con suối cốc chỉ thấy xung quanh những dãy núi xanh tươi cao ngút trời xanh, trên một sườn núi lưng chừng ẩn hiện một mái nhà tranh lưa thưa vài chục cây tùng già cao sừng sững mọc xa gần đó đây. Xung quanh mái nhà tranh được rào lại bằng cây tạp cành khô đều cao hơn đầu người.

Đinh Hạo thoáng nghĩ đây chắc là nơi ẩn cư của vị cao nhân nhà sĩ nào đây.

Bỗng thấy một bóng người chạy ra khỏi công nhà tranh, mặc áo bào rộng tay, đầu trùm mây trắng trông rất quen thuộc, đưa mắt nhìn kỹ bất giác nhủ thầm kêu lên “Chính hắn”, chỉ trong nháy mắt bóng người đó đã mất dạng.

Bóng người vừa xuất hiện đó chính là Bạch Mi hòa thượng ở Sùng Công Tự tại Sóc Thành ngoại, từng dùng Bích Nhân Tà công đả thương Diệp Mậu Đình ở tại bến Cát ngoại thành Tương Dương.

Tên yêu tăng này xuất hiện tại đây, thế thì mái nhà tranh này có uẩn khúc gì đây.

Hắn nghĩ thế liền tung mình lướt vào bên trong hàng rào, lặng lặng tiến sát bên cạnh cửa nhà tranh, trong nhà vắng lặng chẳng nghe thấy hơi gì cả, cũng chẳng thấy bóng người lớn nhỏ nào, cửa nhà để hở.

Đinh Hạo do dự giây lát, lớn tiếng nói:

- Trong nhà có ai không?

Không thấy có phản ứng gì cả, hắn liền tiến thêm một bước tới gần hơn, cánh cửa để hở, thò đầu vào xem không khỏi ngạc nhiên, chỉ thấy một người gầy cao, và một ông lão lùn thấp ngồi đối diện với nhau trên bàn mà uống rượu, có lẽ hai người đã say sưa quá thể, hai tay chống cả trên bàn thân người hơi nghiêng về phía trước, hồi lâu chẳng thấy họ cử động chút nào.

Đinh Hạo ho nhẹ một tiếng, hai người vẫn không nói năng mà cũng chẳng cựa quậy gì cả. Đinh Hạo rảo bước tiến thẳng vào trong nhà nhìn xem, không khỏi giật mình, nhìn thấy dưới bàn có đồng máu lớn, hai người đã tắt thở lâu rồi.

Trên bàn có ba đôi đũa, chứng tỏ Bạch Mi lão tăng đã cùng ăn nhậu với hai người chết này.

Người đi mất rồi để lại hai xác chết, hung thủ là Bạch Mi lão tăng chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Tại sao hắn giết chết hai người này?

Đinh Hạo đi sát cạnh bàn cúi đầu nhìn phía dưới bàn thấy bụng của hai người đang rỉ máu, chỗ thương chí mạng hai người giống nhau, điều lạ nhất hai người vẫn ngồi yên chẳng có dấu vết vùng vẫy gì cả.

Bạch Mi lão tăng đã dùng thủ pháp gì giết chết hai người này?

Đinh Hạo ngơ ngẩn hồi lâu, toan đưa tay nhắc bổng kẻ chết để khám xét chết bằng cách nào.

Thình lình một âm thanh vang tới:

- Không nên đụng vào!

29. Ngọc Diện Kỳ Hiệp

Đinh Hạo giật mình rút tay về, một bóng người thấp thoáng đứng lại bên cửa nhà tranh.

Đinh Hạo bắt giác kinh ngạc nói:

- Kha lão ca ư?

Không ai xa lạ chính là Kha Nhất Nghiêu hai người mới chia tay chẳng bao lâu tại Nhạc Dương lâu, chẳng ngờ lại gặp nhau tại đây, nếu nói ngẫu nhiên thì quá trùng hợp đi.

Kha Nhất Nghiêu kinh ngạc nói:

- Sao Đinh đệ lại tới đây?

- Ngẫu nhiên mò tới đây vậy.

- Vậy thì khéo nhỉ!

- Lão ca với chủ nhân nhà này..

- Ta theo dõi người này tới đây.

Hắn vừa nói vừa trở vào xác chết cao gầy.

- Hắn là ai vậy?

- Diêm Đô Sứ Giả danh trấn giang hồ, toàn thân là độc.

- Đinh Hạo rùng mình thất thanh kêu lên:

- Hắn chính là Diêm Đô Sứ Giả?

- Đúng vậy!

- Hắn... chết rồi?

Kha Nhất Nghiêu kinh ngạc nói:

- Tại sao Đinh đệ xúc động thế này?

Đinh Hạo xúc động mãnh liệt nói:

- Tiểu đệ đang muốn tìm y, không ngờ y đã chết mất!

- Đinh đệ tìm y có việc chi?

- Hỏi y vài câu chuyện!

- A!

- Chính lão Bạch Mi tăng ấy hạ thủ ư?

- Không sai, ba người bọn chúng vui vẻ cụng ly với nhau, lão ca tự biết không phải địch thủ của ba tên ma đầu này nên chẳng dám đến gần chỉ núp ở đằng xa theo dõi, chúng nó nói những gì ta chẳng nghe rõ, có một điều rất hiển nhiên là tên Bạch Mi tăng hạ sát thủ đột ngột, bằng không dễ gì giết được tên Diêm Đô Sứ Giả này.

Kha Nhất Nghiêu dừng lại giây lát tiếp tục nói:

- Động cơ gì mà Bạch Mi lão tăng phải giết người thì ta không biết được!

Đinh Hạo nghiêng răng cộm cộp kêu lên:

- Còn ông lão này là ai?

- Hẳn chính là Tranh Nhân Nghiêm Vô Kỳ có tiếng ở chốn giang hồ, công lực thì không cao lắm, nhưng chuyên làm bạn với bọn cùng hung cực ác dựa vào quỷ kế đa đoan giúp người làm ác, cho nên người giang hồ đặt cho danh hiệu Trành nhân cho hẳn.

- Lão ca tìm Diêm Đô Sứ Giả làm gì?

- Muốn từ nơi hẳn để tìm ra tung tích của Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh.

Đinh Hạo động lòng tò mò nói:

- Tại sao lão ca lại nghĩ như thế?

- Ta có tin riêng vì trước khi Vân Long Tam Hiện mất tích từng qua lại với lão độc vật này.

- Lão ca phải tìm cho bằng được Vân Long Tam Hiện ư?

- Đúng vậy.

- Lão độc vật này đã chết, bước kế tiếp lão ca tính như thế nào?

- Ta tính đến vùng phụ cận Lạc Dương tìm kiếm một phen!

Đinh Hạo gật đầu nghĩ thầm trước đây Vọng Nguyệt Bảo chủ không tiếc bất cứ giá nào mua chuộc Bạch Mi hòa thượng làm hung thủ để giết Diệp Mậu Đình, căn cứ lão hòa thượng mập mạp đã tiết lộ là để ngăn cản Tề Vân Trang tâm nã Vân Long Tam Hiện đã chứng tỏ rằng Nam trang Bắc bảo đầu ngằm với nhau, và có lẽ Vọng Nguyệt Bảo đã chứa chấp Vân Long Tam Hiện .

Có điều khó hiểu là Vọng Nguyệt Bảo chủ tại sao phải làm vậy? Vân Long Tam Hiện có gì đáng để hẳn phải làm như thế?

Bây giờ Diêm Đô Sứ Giả chết đi, kẻ thù chỉ còn lại bọn ba người Trường Bạch Nhất Kiêu, Giang Hồ Ác Khách và Vân Long Tam Hiện cùng tên đầu sỏ giật dây núp bóng đằng sau, bây giờ mục tiêu truy tầm chỉ còn ba tên hung thủ này thôi, lão tú tài Kha Nhất Nghiêu ngẫu nhiên kết làm bạn này cũng đang tìm Vân Long Tam Hiện, bên trong có uẩn khúc chẳng, hay là thật sự chỉ trùng hợp thôi.

Căn cứ theo Trúc lâm khách kể lại câu chuyện, tên đầu sỏ chủ mưu là Tề Vân Trang Dư Hóa Vu vì lão dựa theo huyết án phát sinh năm xưa và bọn hung thủ nói là phụng mệnh trang chủ đến đây cống lễ..

Nhưng khoảng thời gian mình làm khách ở Nam trang đã theo dõi quan sát không có gì đáng nghi ngờ cả, có lẽ hung thủ mạo danh nghĩa Tề Vân Trang mà giả họa cho người, nhưng thật sự Vân Long Tam Hiện lại là tổng quản Tề Vân Trang điều này lại giải thích ra sao?

Bổng Kha Nhất Nghiêu như nghĩ ra điều gì đó nói:

- Hai tên này chết đi thì chốn giang hồ bớt được tại họa chẳng ít.

- Có điều khó hiểu tại sao bạch mi hòa thượng lại hạ sát hai tên ma đầu này?

- Điều này ngoại trừ biết được lai lịch tên Bạch Mi hòa thượng mới được.

- Theo kinh lịch giang hồ của lão ca, người ở chốn giang hồ dùng nhân quang tử thương người trong vô hình có được bao nhiêu người?

- Ta chưa từng nghe nói.

- Ví dụ ta nói lão tăng này là cao thủ tục gia năm xưa..

- Cũng chưa từng nghe nói giới tục gia có ai luyện được thứ võ công ta môn này.

- Theo võ học của y mà nói chắc chắn không phải hạng vô danh.

- Đúng vậy, thế mà nghĩ chẳng ra.

- Đinh Hạo sực nhớ ra điều gì nói:

- Có một người có thể biết được lai lịch của y!

- Ai?
- Toàn Tri Tử!
- A! Đúng rồi, lão là võ lâm vạn sự thông, có lẽ lão biết được.
- Nếu bây giờ trực tiếp đi tìm bạch mi hòa thượng thì sao?
- Đinh đệ biết trú xứ hắn?
- Biết chứ hắn ở tại Sùng Công tự ngoại ô Sóc thành.
- Nếu y cố ý dẫu lai lịch e cũng chẳng làm gì được hắn.
- Thế thì nên tìm Toàn Tri Tử vậy.
- Đinh đệ trời đã sụp tối, hai chúng ta ở lại đây nghỉ đêm mai hãy lên đường.
- Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn màn trời âm u ngoài cửa nói:
- Đành phải như vậy.

Hai người xuống bếp tìm chút thức ăn lót dạ ngủ qua một đêm.

Sáng sớm hôm sau hai người thức dậy chuẩn bị lên đường.

Kha Nhất Nghiêu trở vào hai xác chết nói:

- Hai xác chết này phải làm sao bây giờ?

Đinh Hạo nhìn vào thi hài Diêm Đô Sứ Giả, lửa thù phừng phực bốc cháy, thật muốn dùng roi đánh một trận cho hả giận, nhưng điều này không phải việc làm của võ sĩ chánh đoạn, hắn nghĩ thế bèn trầm giọng nói:

- Cho đốt lửa cả mái nhà tranh đốt luôn cho xong việc.

Kha Nhất Nghiêu gật đầu nói:

- Được, làm thế này cũng gọn.

Ánh lửa phừng phực bốc lên cái, hai người ra khỏi sơn cốc, giữa đường Kha Nhất Nghiêu nói:

- Đinh đệ đi đâu bây giờ?

Đinh Hạo sự nhớ việc thiếu nữ áo trắng ủy thác nói:

- Tiểu đệ còn chút việc phải làm ở Sóc thành.
- Sau đó thế nào?
- Lên hướng Bắc vào Dự Châu.

- Còn ngu huynh thì đi con đường Tương Dương này, vậy chúng ta hẹn gặp lại ở thành Lạc Dương.

- Được, hẹn gặp ở thành Lạc Dương.

Hai người ra khỏi vùng núi chia tay, một người đi hướng Đông, một người chạy hướng Bắc.

Đinh Hạo sự nghĩ gia viên của mình ở tại Long Trung Sơn cách đây không xa, theo Bán Bán Tẩu nói rằng bây giờ đã trở thành gò hoang, có nên đi phúng điếu một phen chăng? Hắn nghĩ thế bèn chạy thẳng về hướng Long Trung Sơn.

Hôm sau hắn đã bước chân vào tận Long Trung Sơn, bây giờ hắn bắt giắc do dự, suy nghĩ hồi lâu, mình chẳng biết địa điểm đích thực chỗ nào, làm sao đi tìm kiếm dấu tích cũ gia viên năm xưa?

Hắn nghĩ thâm, những dân cư lâu năm gần đây có thể biết được, ta cứ đến chỗ đó hỏi thăm chẳng sao.

Hắn liền chạy tới một hộ dân đen ở sơn cước, trong tiếng chó sủa vang inh ỏi, một lão nông dân mở cửa đi ra, thấy kiểu cách ăn mặc của Đinh Hạo, lão không khỏi ngạc nhiên, Đinh Hạo tiến tới chấp tay xá một xá nói:

- Chào lão trưởng.
- À! Công tử... lạc đường ư?
- Cháu muốn hỏi thăm lão trưởng về một gia đình...
- À! Hỏi gia đình người nào? lão phu ở đây lâu đời, xung quanh vài chục dặm đường lão đều quen biết.
- Cháu muốn hỏi thăm hộ gia đình họ Đinh.

Lão nông dân cau mày nói:

- Họ Đinh? Ở vùng lân cận gần đây không có họ Đinh.

Lòng Đinh Hạo trầm giọng nói:

- Gia đình họ Đinh ở Long Trung Sơn cách đây mười năm Lão nông dân nhìn Đinh Hạo từ trên xuống dưới cúi đầu ra vẻ trầm tư, bỗng lão lớn tiếng nói:
- Có, có có một gia đình họ Đinh như thế, mười năm về trước lão phu thường qua lại với vị Đinh viên ngoại kia nhưng mà gia đình họ Đinh này đã không còn nữa rồi.

Đinh Hạo lòng đau như cắt, gượng làm ra vẻ kinh ngạc nói:

- Tại sao không còn nữa?

Lão nông dân thở dài nói:

- Ai biết được, nghe nói là bị họa lửa trời đốt cháy đến mảnh ngói chẳng còn, sau đó không còn thấy bóng người nào cả, có lẽ thiên cư nơi khác, hoặc là đều gặp cướp. À Đinh viên ngoại là người hiền lành dân đen một vùng này đều được lão giúp đỡ.

Lòng Đinh hạo đau như đốt. Lửa trời! Có ai biết được sự cay đắng huyết lệ bên trong này? Ai biết được sự cố thê thảm nhất trên thế gian này?

- Lão trưởng có thể chỉ rõ phương hướng ở đâu chăng?

Lão nông dân nghi hoặc nhìn Đinh Hạo hồi lâu nói:

- Tên họ công tử là gì?

Đinh Hạo cố nén lòng bi thương nói:

- Cháu là họ Đinh là bà con cùng họ với viên ngoại, lâu lắm không có liên lạc hôm nay cháu vâng lệnh của cha đến đây thăm viên ngoại.
- A! Thế thì chẳng trách làm gì, công tử đi dọc đường cái sơn cước độ khoảng năm dặm, xung quanh nơi đó không có nhà cửa, công tử thấy trước cửa có mảnh vườn cổ phách, phía sau vườn cổ phách là gia viên nhà họ Đinh.
- Cháu xin thành thật cảm tạ lão trưởng đã chỉ đường.
- Mời công tử vào tề xá dùng chén trà.
- Chẳng dám làm phiền lão, cháu phải đi ngay.

Hắn nói xong chấp tay xá một xá, quay người bỏ đi theo hướng dẫn của lão nông dân, chạy khoảng năm dặm đường quả thấy phía trước cây cổ phách xanh tươi hiện ra trước mắt.

Hắn không khỏi mỉm lòng hai hàng lệ lăn dài trên má, đây là nơi hắn đã sinh ra và lúc đó hắn còn thơ ấu nên không có chút ký ức gì cả.

Đi một vòng phía sau hàng cây cổ phách thấy một khoảng gò đất trống khá rộng lớn, mọc um tùm cây cỏ dại, cơn gió thổi qua làm cho cỏ dại rạp xuống ẩn hiện những dấu chân tường nền gạch.

Đây là gia viên hắc thường thấy trong mộng ư?

Lần lần trước mắt che mờ đi thị giác của Đinh Hạo, hắc trông thấy lơ mờ từng hàng cây từng dãy phòng xá, trong đó là một số thi hài thịt máu lem luốc, khói lửa phừng phừng, bóng kiếm lấp lánh.

Rồi tất cả tan biến, sót lại một bóng người màu xám, đứng trong bụi cỏ rậm.

Thật lâu chợt Đinh Hạo ý thức được đây không phải là ảo giác, mà quả thật có một người nào đứng đấy.

Hắn giật mình thần thức hồi phục ngay, trở mắt nhìn kỹ thấy một ông lão mặc áo màu xám tro đang đứng đưa lưng về phía Đinh Hạo, lạ thay ông lão đến đây làm gì?

Đinh Hạo ho nhẹ một tiếng, chậm rãi cất bước tiến tới..

Ông lão mặc áo màu xám tro không quay người lạnh lùng cất tiếng hỏi:

- Ai đó?

Đinh Hạo trầm giọng nói:

- Tại hạ Toan Tú Tài, các hạ cao nhân phương trời nào?

Ông lão mặc áo màu xám tro quay người sang, mắt sáng quắc của lão khiến Đinh Hạo giật mình, thấy ông lão này tuổi độ năm mươi hơn, mặc chiếc áo xám tro dài tới đầu gối, có bộ râu cằm xinh đẹp phát phơ trước ngực tướng lão rất oai nghiêm.

Ông lão có vẻ hoài nghi hỏi:

- Người chính là Toan Tú Tài mới tái xuất giang hồ đó ư?

Ông lão hoài nghi hỏi.

- Đúng vậy.

- Người đến đây làm gì?

Đinh Hạo chuyển nhanh ý nghĩ nói:

- Ta vâng mệnh đến đây thăm viếng chủ nhân nơi này nhưng bây giờ đã trở thành gò hoang.

- Người vâng mệnh người nào đến đây thăm viếng chủ nhân nơi này?

- Phụng mệnh gia sư!

- Lệnh sư của người là ai?

- Điều này xin tiền bối lượng thứ, tại hạ không tiện nói ra. Tại hạ xin thỉnh giáo danh hiệu tiền bối thế nào?

- Danh tánh lão phu không nói cũng chẳng sao, vì sao người đến thăm viếng chủ nhân nơi này?

Đinh Hạo ra vẻ bình tĩnh nói:

- Trước khi tiền bối cho biết mục đích đến đây, vẫn bối vẫn chưa thể phụng cáo.

- Lão nhanh nhẹn nhìn trên gương mặt Đinh Hạo hồi lâu, chợt lão cười ha hả nói:

- Lão phu đã biết lai lịch người rồi!

Đinh Hạo thất kinh nhưng vẫn bình tĩnh trầm giọng nói:

- Tiền bối biết lai lịch vẫn bối thế nào?

- Lão phu trên con đường tiến về phương nam không ngừng nghe sự đồn đại có tên Toan Tú Tài mới tái xuất giang hồ võ công cao siêu, ngoại trừ hắn ra không có ai có thể đào tạo được một thanh niên cao thủ đến thế này.

- Hắn là ai?

- Đô Thiên Kiếm Khách Đinh Triệu Tường!

Đinh Hạo thoáng nghe đề cập danh hiệu của vong phụ, mặt mày tức thì biến sắc, thế thì ông lão đến đây chẳng phải vô cớ, vả lại huyết án gia môn cho đến nay vẫn chưa truyền ra giang hồ.

- Ông lão lại phá ra cười khanh khách nói:

- Lão phu không sai chứ?

Đinh Hạo trầm tư giây lát, phải làm sáng tỏ mục đích đến đây của đối phương trước, hắn nghĩ thế bèn ra vẻ thần bí nói:

- Văn bối vẫn không thể phụng cáo!

Mặt ông lão bỗng trầm xuống nói:

- Hiện giờ Đinh Triệu Tường ẩn cư ở đâu?

Đinh Hạo nghe hỏi, biết là lão hiện thân như thế này là có liên hệ rất lớn đến huyết án năm xưa, hắn bèn mỉm cười nói:

- Ngoại trừ tiền bối cho tại hạ biết trước mục đích lão đến đây làm gì?

- Nếu không người chẳng chịu khai báo ư?

- Chính thế.

- Lão đến đây để đòi một món nợ cũ.

Đinh Hạo thầm nghĩ hôm nay gặp phải chủ nợ đến đòi nợ cũng hay nhỉ, nợ cha con trả cũng hợp tình, hợp lý thôi.

- Nợ cũ thế nào?

- Lão phu nói hết ra người phải có sự giao phó ư?

- Điều đó là lẽ đương nhiên Người nghe nói Ngọc Diện Hiệp Tư Đồ Thanh bao giờ chưa?

Đinh Hạo rung mình, sư phụ đã từng đề cập trung nguyên võ lâm có vài cao thủ xuất sắc trong đó có Ngọc Diện Hiệp Tư Đồ Thanh, hắn không khỏi thất kinh nói:

- Chính là tiền bối ư?

- Không sai, chính là ta đây.

- Vâng, văn bối từng nghe nói đến.

- Năm xưa lão phu có người bạn gái là Thiên Nam Nhất Kiều Tô Thiển Thiển..

Đinh Hạo lại giật mình một lần nữa hắn có nghe Trúc lâm khách kể lại năm xưa, mẫu thân Nam thiên nhất mỹ Hình Huệ Nương và Thiên Nam Nhất Kiều Tô Thiển Thiển hai người đều yêu thương phụ thân, cuối cùng phụ thân chọn lấy mẫu thân, còn Thiên Nam Nhất Kiều Tô Thiển Thiển thì thất tình căm phẫn xuống tóc đầu làm môn hạ Lãnh diện thần ni là bạn gái của lão, trọng điểm của vấn đề có liên hệ chính là đây.

Ngọc Diện Hiệp Tư Đồ Thanh dừng một hồi lại nói tiếp:

Trong một lần ngẫu nhiên nàng hội ngộ Đô Thiên Kiếm Khách Đinh Triệu Tường thế là từ đó nàng đã say mê Đinh Triệu Tường nhưng Đô Thiên Kiếm Khách đã có tình nhân, không đáp lại tình yêu của nàng, nàng bèn căm phẫn xuống tóc làm ni cô..

Đinh Hạo ngắt lời một hồi nói:

- Sự kiện thế này trách Đô Thiên Kiếm Khách được ư?

Ngọc Diện Hiệp Tư Đồ Thanh cười nhạt nói:

- Điều này chỉ tại Tô Thiển Thiển đã đặt tình yêu không đúng đối tượng, chứ chẳng phải Đinh Triệu Tường cướp giật tình yêu của ta, nhưng vì năm xưa thanh niên khí thịnh háo thắng hai bên lời qua tiếng lại bất hòa ra tay đấu nhau, cuối cùng ta thua sút một chiêu mà bị đánh bại..

- Thế rồi sao nữa?

- Ta bại mà chẳng phục, ước hẹn mười năm sau đến bái kiếm Đinh Triệu Tường..

Đinh Hạo cả kinh nói:

- Mười năm ư!

- Đúng vậy, mười năm sau lão phu y hẹn đến đây viếng..

- Kết quả thế nào?

Ngọc Diện Hiệp Tư Đồ Thanh lại cười nhạt nói:

- Song phương kích đấu cả trăm chiêu, cuối cùng lão phu vẫn bại, thế rồi lại ước hẹn mười năm.

- A! Lại ước hẹn mười năm ư?

- Đúng vậy!

- Hôm nay là kỳ hạn mười năm?

- Không phải vì ta bận chút việc nên lỡ hẹn, mãi tới hôm qua mới tới.

- A!

- Không ngờ cảnh vật đã thay đổi, người đã rời đi. Đô Thiên Kiếm Khách đã thiên cư..

30. Máu Đỏ Gia Viên

Đinh Hạo lòng đau như cắt lạnh lùng nói:

- Tiền bối đã quá ngày lỡ hẹn, hơn nữa hai bên chẳng có thâm thù đại hận cứ thế bỏ qua cho rồi!

Ngọc Diện Hiệp Tư Đồ Thanh cười như điên như cuồng nói:

- Không, người tranh một khẩu khí, Phật tranh một lư hương, thân làm võ sĩ há dễ dàng cam lòng bỏ qua như thế này.

Lòng Đinh Hạo trầm xuống nói:

- Ý tiền bối là...

- Mục đích lão phu đã nói rõ, bây giờ đến ngươi vậy!

- Văn bối vẫn không thể phụng cáo!

- Làm sao có thể nói như vậy được ư?

- Văn bối vẫn chưa nói hết, món nợ này do văn bối chịu vậy.

- Không được, ngươi phải nói trước, ngươi có phải truyền nhân của Đô thiên kiếm khách Đinh Triệu Tường chăng?

- Không phải nhưng văn bối cứ xem như phải vậy.

- Hiện giờ hấn ở đâu?

Đinh Hạo nổi nóng nói:

- Nếu văn bối không dạng chiêu của tiền bối thì văn bối lập tức phụng cáo.

Ngọc Diện Hiệp Tư Đồ Thanh lớn tiếng nói:

- Toan Tú Tài, người là hạng người cuồng ngạo quá thể!

Đinh Hạo bình tĩnh nói:

- Chẳng phải tại hạ cuồng ngạo, trên đời này có nhiều sự tình bất đắc dĩ phải làm thế.

- Người quyết tâm cùng lão phu giao chiêu một phen?

- Ý văn bối chỉ nói món nợ này do văn bối trả cho xong!

- Phải cố gắng trả vậy.

- Người là hậu bối lão phu không muốn bị mang tiếng là lớn hiếp đáp nhỏ.

- Tiền bối làm vậy, võ lâm chẳng có lớn nhỏ, kẻ nào đạt là hơn.

Ngọc Diện Hiệp Tư Đồ Thanh chăm chú nhìn Đinh Hạo giây lát, nói:

- Người quả thật cao ngạo quá sức!

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Đây không thể nói là cao ngạo được.

- Tốt lắm, người thử nói có thể tiếp mấy chiêu kiếm của lão phu?

Đinh Hạo trầm tư một hồi nói:

- Mười chiêu phân thắng bại được chứ?

- Mười chiêu! Tốt lắm, thì cứ mười chiêu, há há há...

Trong tiếng cười diên cuồng hai bên tự chiếm một vị trí, trường kiếm đã được rút ra khỏi bao, bày ra thế kiếm tiến công trong bụi rậm nơi gò hoang.

Hai bên thoáng nhìn nhau, khí thế chuẩn bị biết ngay đã đụng phải kình địch.

- Xin tiền bối ra tay.

- Người trước!

- Thế thì tại hạ xin vâng!

Hắn nói xong vùng kiếm đánh ra một hư chiêu, tỏ vẻ là mình đã ra tay trước thôi.

Hai bên đồng thời công chiêu ra, tức thì diễn ra một trận đấu kiếm ác liệt hiểm có trong giới võ lâm, cầu vòng kiếm khí đỏ au, chiêu thức huyền ảo kỳ diệu, kình phong kiếm khí tung hoành, làm cho mây gió thất sắc.

Đinh Hạo ứng phó ung dung âm thầm đếm chiêu:

hai, ba, bốn...

Ngọc Diện Hiệp Tư Đồ Thanh chỉ ở ba hiệp sau, bèn vận dụng toàn lực, công lực đối phương hoàn toàn ra ngoài dự liệu của lão, càng đánh lão càng kinh hãi, lão tin tưởng Đồ Thiên Kiếm Khách không có thể đào tạo hạng kiếm thủ cao mình như vậy được, nhưng sự thật trước mắt lão chẳng thừa nhận được kỳ đồ như thế, thế thì có thể tưởng tượng được kỳ sư như thế nào rồi. Minh khổ luyện mười mấy năm trời tự biết xưa kia không thể nào so với bây giờ được thế mà cũng chẳng đấu được với tên đệ tử đối phương đào tạo ra.

Bỗng Đinh Hạo hét lên một tiếng:

- Chiêu thứ mười!

Thế kiếm chợt biến, như sóng gió ba đào, lôi đình sấm sét trong tiếng va chạm binh khí khiến người phải đình tai nhức óc, xen lẫn một tiếng thất thanh kinh hoảng, Ngọc Diện Hiệp Tư Đồ Thanh nhanh tốc đã lạng người nhảy ra ngoài vòng, bả vai phải hiện ra đường tét nửa tắc hơn, máu chảy từng giọt xuống đất.

Đinh Hạo định khí tự thần, trên gương mặt ửng đỏ đôi chút.

Gương mặt Ngọc Diện Hiệp Tư Đồ Thanh co rút khó xem, ảo não nói:

- Lão phu bại rồi vậy!

Đinh Hạo tra kiếm vào, chấp tay xá một xá, thành khẩn nói:

- Văn bối thắng một cách may mắn, tiền bối có đồng ý bỏ qua món nợ này ư?

Tất nhiên, lão phu nói một không hai, há được nuốt lời.

- Thế thì văn bối xin thành thật cảm tạ.

- Toan Tú Tài người thắng mà không kiêu ngạo, lão phu phải phục Đô Thiên Kiếm Khách thôi.

Lão vẫn khẳng định Đinh Hạo là đệ tử của Đô Thiên Kiếm Khách Đinh Triệu Tường, Đinh Hạo cũng chẳng biện luận làm gì, vì sư phụ hay phụ thân thì cũng chẳng khác biệt bao nhiêu.

Ngọc Diện Hiệp Tư Đồ Thanh tự điểm huyết cầm máu buồn bã nói:

- Xin gửi đến sư phụ người, cả đời Tư Đồ Thanh này xem như bại hoàn toàn dưới tay hãn thôi.

Đinh Hạo nén lại tình cảm thương xót, lạnh nhạt nói:

- Thế sự như ảo mộng, tiền bối chớ quan trọng quá.

- Thật sự phải nói lão phu bại một cách thảm thiết vậy, như sóng gió ba đào đẩy tới ở giữa Trường giang người mới đứng lên thay thế người cũ luôn.

Dứt lời lão xoay người nặng triu bước đi, dần dần mất bóng trong rừng xanh.

Đinh Hạo ngơ ngẩn đứng nhìn theo hình bóng lão thở một hơi dài thê lương buồn bã.

o O o Những hình ảnh lại xuất hiện trước mặt Đinh Hạo, từ lúc hãn có ký ức thì đã sinh sống dưới sự đối xử tệ bạc của những người trong Vọng Nguyệt Bảo, mẫu thân Nam thiên nhất mỹ Hình Huệ Nương cuối cùng phải thất tiết mà chết.

Còn mình thì bị đánh đập bỏ xác ra ngoài hoang dã.

Đây là ký ức của huyết lệ, rồi sự căm thù lại bộc phát trong tâm thần hãn, bất giác như điên như cuồng hét lên:

Ta phải nhuộm máu Vọng Nguyệt Bảo, xé xác Trịnh Tam Giang!

Bỗng một tiếng cười lạnh lùng vang lên từ sau lưng.

Đinh Hạo rung mình cất tiếng hỏi:

- Ai đó?

- Người đi nhặt xác?

Đinh Hạo từ từ xoay người sang thấy có mười mấy người có già có trẻ, đang đứng gần bụi rậm Cổ phách, người đứng gần nhất là một văn sĩ áo trắng mặt đẹp như ngọc thạch, có lẽ chính hãn đã thốt lên lời nói lúc này.

Đinh Hạo lạnh lùng nhìn đối phương một lúc nói:

- Ý bằng hữu muốn nói gì?

- Văn sĩ áo trắng châm biếm nói:

- Người chính là Toan Tú Tài Đinh Hạo?

- Không sai, bằng hữu là ai?

- Bạch Nho!

- Người nói sao?

- Bạch Nho!

Đinh Hạo cười ha hả, có vẻ khinh dễ nói:

- Không ngờ ở chốn giang hồ lại có người dám đối xứng với Hắc Nho, quả thật cuồng ngạo quá thể.

Tên bạch y nho sĩ tự xưng là Bạch Nho này bửu môi nói:

- Đây chẳng có gì lạ lùng cả, Hắc Nho là con người chứ không phải thần thánh gì đâu, tại hạ cũng thể thôi.

- Bằng hữu không tự lượng sức mình.

- Toan Tú Tài ngươi là cái thá gì mà dám nói lời ngông cuồng như vậy?

Đinh Hạo vẫn giữ thái độ như băng tuyết nói:

- Không là cái gì cả, cũng như bằng hữu vừa nói, chỉ là một người tầm thường thôi!

- Ngươi cũng biết nói thể à!

- Các vị đến đây làm gì?

- Bọn ta đến đây cũng chính vì ngươi.

- Vì ta mà các ngươi đến đây sao?

- Đúng vậy!

- Có điều chi chỉ giáo?

- Vì ngươi quá kiêu ngạo ở chốn giang hồ không xem ai vào đâu cả, nên hôm nay đến đây dạy cho ngươi một bài học.

- Há há há chỉ có thể sao?

- Không sai!

- Bằng hữu cho biết lai lịch!

- Ngươi chưa xứng đáng hỏi điều đó nhưng trước khi ngươi nằm xuống có lẽ ta sẽ nói cho ngươi rõ lai lịch của ta.

Đúng ra Đinh Hạo đã ra tay hồi sớm, nhưng nhờ hắc đã huấn tập được định lực siêu phàm, ở bất cứ tình huống nào hắc cũng khống chế được cả, có lẽ đối phương đã theo dõi mình đến đây bên trong phải có điều gì uẩn khúc chứ không đơn giản như đối phương đã nói, vốn đã căm phẫn vô cùng bấy giờ ngược lại vui cười mà nói:

Bạch Nho nếu ngươi có khả năng làm cho ta gục xuống thì ngươi sẽ danh vang bốn bể.

- Ngươi cho rằng tiếng tăm ngươi vang lăm sao?

- Không dám!

Những người đứng sau lưng Bạch Nho như cọp rình mỗi lượt tới bao vây Đinh Hạo vào giữa. Đinh Hạo từng người một quan sát, phát hiện trong đó có hai gương mặt rất quen thuộc, sức hiểu ra ngay lý lẽ, sát khí ùng ùng bốc lên, lạnh lùng tăng hăng một tiếng nói:

- Ta tưởng thần thánh phương nào, té ra bọn côn đồ Vọng Nguyệt Bảo!

Bạch Nho cười nham hiểm nói:

- Đinh Hạo ngươi biết được càng tốt, thể thì chết mà không oán hận.

Đinh Hạo gật đầu nói từng chữ một:

- Tốt lắm, thể thì các vị cũng chết mà không hờn oán ai cả! Dứt lời hắc vung kiếm ra.

Bạch Nho cũng rút kiếm ra khỏi bao lớn tiếng quát:

- Các người chờ ta ra lệnh hãy xuất thủ! Tên văn sĩ bạch y này chưa từng trông thấy, có lẽ là tên mới tham gia vào Vọng Nguyệt Bảo, xem khí thế chỉ huy của hắn chắc phải có địa vị tương đối trong bảo, vì trong đám người này có hai tên đường chủ ngoại tam đường của Vọng Nguyệt Bảo, hắn đã hò hét ra lệnh chứng tỏ địa vị của hắn không phải tầm thường, thế thì cũng phải có một võ công tương đối.

Hắn nghĩ đến đây liền hất thanh kiếm trong tay nói:

- Ra tay đi!

- Xem đây!

Trong tiếng hét Bạch Nho đã xuất thủ tấn công một chiêu vô cùng hiểm độc, chứng tỏ đối phương muốn giết cho bằng được Đinh Hạo, ngược lại Đinh Hạo cũng cảm phần không kém, xuất thủ toàn những tuyệt chiêu, hai bên giao đấu với nhau rất là kịch liệt.

Đấu được vài hiệp, Đinh Hạo kinh ngạc không kém đối phương kinh địch lần đầu tiên mình gặp phải trong khoảng thời gian phiêu bạt ở chốn giang hồ, so với Ngọc Diện Hiệp Tư Đồ Thanh phải cao cường hơn nhiều.

Hèn gì hắn dám tự xưng là Bạch Nho dựa theo võ học hiện giờ của hắn trong giang hồ đã hiếm có địch thủ.

Hai thanh kiếm như rồng bay phượng múa vu lộng trên không, kiếm khí lấp lánh vu vu những tiếng gió cuộn cuộn như lời đĩnh sấm sét, chiêu thức đối bên thuộc loại hiếm thấy trong giới võ lâm, nếu không xếp vào hạng cao thủ thì có tầm vóc thì không thể phân biệt được kiếm pháp của họ thế nào.

Trông rõ ràng ở góc độ này không thể đánh chiêu được, thế mà chiêu thức đánh ra càng lợi hại hơn, hai bên công thủ đều dạng nhanh tốc, cơ hồ chẳng ra giới hạn đôi bên.

Mười chiêu!

Hai mươi chiêu!

Ba mươi chiêu!

Trong khoảng thời gian nháy mắt hai bên đã giao đấu với nhau được năm mươi chiêu, Bạch Nho dần dần xuống thế hạ phong, đến chiêu bảy mươi đã không còn sức chống trả, chỉ còn thể thủ chứ không công chiêu được hiểm nghèo vô cùng.

Đinh Hạo tinh thần hăng hái hơn, liên tục công liền ba tuyệt chiêu nữa, làm cho Bạch Nho lúnh quýnh thụt lùi ra sau bảy tám bước.

- Các người vào!

Mười mấy cao thủ nghe tiếng ra lệnh của Bạch Nho bèn cùng lúc vung kiếm xông vào, họ đã âm thầm chia làm ba nhóm, mỗi nhóm chiếm cứ một vị trí khác nhau để dễ bề tấn công một lúc mà không bị loạn pháp tiến công.

Đây toàn là những cao thủ tinh tuyển, tên nào cũng có võ công cao cường.

Khi Bạch Nho được tiếp sức, áp lực liền giảm tức thì lấy lại thể quân bình, bản thân hắn thì chủ công còn bọn họ thì ra chiêu trợ giúp phối hợp rất là tinh mật không một kẽ hở.

Đương nhiên nếu không có Bạch Nho điều khiển chủ công thì đám cao thủ này dưới cặp mắt Đinh Hạo chỉ là một đồng gạch vụn không đáng một kích của hắn nhưng sự phối hợp khá ăn khớp của họ nên tình hình trở thành khác hẳn.

Cặp mắt Đinh Hạo đảo ngầu, kêu thầm một tiếng:

Sư phụ đệ tử phải đại khai sát giới thôi! Xiết chặt thanh kiếm trong tay vận công đến mười hai thành công lực.

Sột! Sột! Sột! liên tục ba kiếm tấn công làm cho Bạch Nho tay chân lúnh quýnh thụt lùi ra sau vài bước, kiếm khí đang hồi thế như vu bão.

- Oa! Oa!

Hai tên cao thủ gần nhất, thanh kiếm tung ra khỏi tay né nằm xuống đất.

Bạch Nho nhảy vào lần nữa, ra chiêu chế lại kiếm khí Đinh Hạo, cao thủ ở vòng vây thứ hai lập tức thừa dịp đó nhảy tới thế vào chỗ bỏ khuyết vòng vây thứ nhất.

Trường đấu bao phủ bởi ánh sáng lấp lánh của binh khí va chạm vào nhau và xen lẫn tiếng gầm thét đôi bên thật kinh tâm táng đởm.

- Oa! Oa!

Lại hai tên cao thủ gục ngã.

Đấu trường đấu càng sôi nổi hấp dẫn hơn, Đinh Hạo vu lộng thanh kiếm bằng những chiêu quỷ khốc thần sầu rồi như điên cuồng, kẻ chống đỡ liền ngã gục lập tức. Những kẻ thù ấy chẳng hề sợ hãi, một người ngã gục lại một người khác nhảy tới thay vào chỗ khuyết.

Nhân số giảm dần, xác chết chất chồng lên nhau thành đống cao, khiến người ta trông thấy phải động phách kinh tâm.

Một người cuối cùng ngã xuống, Bạch Nho hoảng sợ tung người nhảy ra khỏi vòng chiến.

Đinh Hạo gầm lên dữ dội nói:

- Bạch Nho người chạy không khỏi đâu, phải gục xuống hết cho ta!

Trong tiếng hét phóng mình đuổi theo đánh ra một chiêu như sóng gió ba đào cuộn cuộn tới. Một tiếng soẹt vang lên, ngực bên trái của Bạch Nho rướm máu.

Sột! Đinh Hạo lại đâm tới một kiếm, sau một tiếng sột vang lên, Bạch Nho miễn cưỡng đỡ được một kích chí tử này, nhưng phải loạng choạng lùi ra sau ba bước suýt nữa té ngã ra đất.

Đinh Hạo rảo bước tiến tới, giọng nói rùng rợn:

- Bạch Nho người chết mà không oán trách gì chứ?

Bỗng nhiên một âm thanh làm đình tai từ sau lưng vọng tới:

- Tiểu tử món nợ của chúng ta phải thanh toán chứ!

Đinh Hạo nhanh như điện xẹt, tung người lạng qua một bên xoay người nhìn lại, không khỏi giật mình! Không ai xa lạ chính là tên bạch mi hòa thượng đã sát hại Diêm Đô Sứ Giả và Trần nhân Nghiêm Vô Kỵ ở Hình sơn và món nợ lão muốn nói là sự kiện mưu sát Diệp Mậu Đình không thành ở bến cát Tương Dương rồi.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- May gặp lại người tại đây!

Bạch Mi hòa thượng nham hiểm cười nói:

- Tiểu tử người quả cay độc thật, số cao thủ Vọng Nguyệt Bảo đông thế này mà người giết sạch, chỉ còn lại rể quý tương lai bảo chủ thoát được thôi.

Đinh Hạo nghe nói giật mình, thế thì Bạch Nho chính là con rể tương lai của Vọng Nguyệt Bảo chủ rồi, vậy Trịnh Tam Giang chỉ có đứa con gái độc nhất tên là Trịnh Nguyệt Nga tánh tình bướng bỉnh, sắc đẹp tâm thường, lúc còn ở Vọng Nguyệt Bảo đã từng bị ả đánh một bạt tai.

Hắn vừa dứt niệm bất giác liếc nhìn Bạch Nho một lần nữa rồi quay sang Bạch Mi hòa thượng lạnh lùng nói:

- Đại sư phen này lại nhận đánh thuê cho Vọng Nguyệt Bảo nữa chăng?

- Tiểu tử, đừng nhiều lời, hôm nay người phải gục tại nơi này.

- Giá cả lần này chắc phải khá hơn?

- Cũng không đến nỗi tệ lắm - Còn Diêm Đô Sứ Giả và Trần nhân Nghiêm Vô Kỵ thì giá cả thế nào?

Bạch Mi hòa thượng tái mặt lập tức cười nham hiểm nói:

- Tiểu tử sao ngươi biết điều đó?

Đình Hạo lạnh lùng nói:

- Chuyện trên đời này muốn người khác không biết ngoại trừ mình chẳng có làm thôi!
- Tiểu tử thế người càng đáng chết hơn!
- Người xuất gia đừng nói những lời bất tịnh, coi chừng xuống địa ngục a tỳ đấy.
- Há há há địa ngục chẳng tiếp những hạng khách như phật gia đâu!
- Đại sư phải có pháp danh để xưng hô chứ?
- Phật gia chưa bao giờ nói danh hiệu cho người nào nghe cả.
- Xấu hổ lắm sao?
- Tùy người muốn nghĩ sao cũng được.
- Tại hạ chỉ hỏi một câu, tại sao lão giết chết Diêm Đô Sứ Giả?
- Trừ hại cho vô lâm!
- Há há lão tặc hòa thượng người cũng trừ hại cho vô lâm?
- Câm mồm lại chết tới nơi rồi mà còn láo khoét.

31. Thành Hoàng Miếu Hội

Đình Hạo lạnh lùng nói:

- Hôm nay tại hạ cũng vì vô lâm mà trừ hại, đồng thời cũng trừ đi một bại hoại cho Phật môn!
- Tiểu tử hãy tiếp chiêu.

Trong tiếng gầm thét Bạch Mi lão tăng vung chưởng nhanh tốc đánh tới, Bạch Nho cũng thừa cơ tấn công. Đình Hạo cả kinh, hai tên này đều là kinh địch bấy giờ họ liên thủ hợp công, muốn đối phó lại phải hao tổn công lực nhiều hơn.

Hắn liền giơ kiếm nghênh tiếp ra chiêu, lại một trận đấu kinh tâm táng đờm diễn ra lập tức.

Kiểm chưởng giao chéo, chiêu chiêu kinh hồn lợi hại, khí thế mãnh liệt động phách kinh tâm.

Đình Hạo cứ như ngâm mình trong sóng gió ba đào, nhất là mỗi chưởng của Bạch Mi lão tăng phóng ra như là cú sấm sét lôi đình bổ tới, may là Bạch Nho đã bị thương, cho nên kiếm thế không còn hùng dũng lợi hại như trước, bằng không chống đỡ càng khó khăn gấp mấy.

Dựa vào nội lực ào ào chẳng ngớt sanh cơ bất diệt của sư môn phối hợp với kiếm thuật huyền thông ảo diệu, gượng tiếp tục đấu với hai tên cao thủ hiểm cò trong vô lâm.

Chẳng may chốc song phương đã đụng nhau vài chục hiệp.

Đình Hạo thoáng nghĩ nếu không tốc chiến tốc thắng, để cho đối phương có thêm viện binh, thì hậu quả không thể lường được, nếu muốn chiến thắng, cần phải trừ đi một trong hai đối thủ.

Đình Hạo tính toán sau đó xong, liền dựa vào sức lực chịu đòn của sư môn chuyên đánh hiểm chiêu, kiếm thế chuyển biến mãnh liệt toàn lực chuyên lấn lướt đánh dồn vào Bạch Nho, không thèm đếm xỉa đến chưởng phong chiêu thức của Bạch Mi lão tăng.

Tiếng rú thê thảm xen lẫn tiếng ự chịu đòn cùng vang lên.

Bạch Nho bị Đình Hạo đâm ra nhát kiếm vào cánh tay trái, rú lên một tiếng thất thanh té ngổ trên mặt đất ngoài tám thước, còn Đình Hạo thì bị trúng một chưởng của Bạch Mi lão tăng vào lưng, loạng choạng

nhào tới trước ba bốn bước phun ra một ngụm máu vọt ra xa, nhưng hắc lâm nguy bất loạn, uốn mình hất kiếm nghênh tiếp chưởng thứ hai tấn công tới của Bạch Mi lão tăng.

Nhục chưởng tiếp đón với binh khí đương nhiên phải có chút cố kỵ, Bạch Mi lão tăng thấy thế bèn vội vàng chuyển thế thụt lùi ra xa.

Đinh Hạo thừa thế tiến lên tấn công, một chọi một, tình huống lại thay đổi liên tục. Đinh Hạo liên tục nhanh nhẹn ra chiêu khiến Bạch Mi lão tăng từng bước một thụt lùi ra sau, cơ hội công chiêu hoàn toàn mất hẳn.

Bạch Nho vùng vẫy một cái lại đứng bật dậy.

Đinh Hạo quýnh quáng liền vận dụng cả toàn thân nội lực đánh ra một cú tuyệt chiêu.

Tiếng ự vang lên, tay áo rộng lớn của Bạch Mi lão tăng bị rọc một đường dài sâu vào bên trong chạm phải da thịt máu chảy tua tủa.

Lão vội nhún mình nhảy lui ra khỏi vòng chiến.

Đinh Hạo thu kiếm quay sang Bạch Nho.

Bạch Mi lão tăng gầm hét lên một tiếng:

- Lui mau!

Cả hai cùng lúc nhún mình nhảy vọt vào rừng cây chạy mất.

Đinh Hạo thở phào một cái, mặc dù hắc bị thương không nặng lắm, nhưng trải qua một thời gian liên tục ác đấu kịch liệt, nội lực hao tổn khá nhiều, thật sự không còn sức lực truy kích họ nữa, đành phải thu kiếm đứng tại chỗ vận công điều tức.

Chỉ nửa tiếng đồng hồ sau thì Đinh Hạo đã hoàn toàn hồi phục như trước.

Một trận mưa sa bão táp đã qua, ngoại trừ mười mấy xác chết nằm chồng chất lên nhau tại hiện trường hình như chẳng hề có chuyện gì xảy ra, gò hoang cỏ dại gió thoảng mây bay cuộn cuộn.

Đinh Hạo hồi tưởng phụ thân nhất đại anh kiệt thê thảm đến nỗi không còn chút nào là hài cốt để an táng, quả thật lòng đau như cắt.

Hắn đứng đấy mặc niệm cả tiếng đồng hồ, rồi mới cất bước rời khỏi.

Ngày hôm sau hắc đến Sóc thành, nghỉ chân trong khách điếm, chuyến này đến đây là do ủy thác của Mai Ánh Tuyết ban ngày bất tiện hành động đành phải chờ đến tối, mấy ngày này làm mình uể oải, thừa dịp này dưỡng nghỉ cho khỏe.

Nằm nghỉ trên giường bất giác hắc lại nghĩ tưởng đến Bạch Nho, nếu chiếu theo sự phụ đã nói công lực của mình đã cao hơn sự phụ năm xưa, thế thì công lực của Bạch Nho đủ sức để tranh thiên hạ với sự phụ năm xưa.

Hắc là nhân vật đáng sợ nếu trợ tà ma làm ác thì trung nguyên võ lâm sẽ chẳng có ngày yên ổn.

Hắc lại nghĩ đến thù nhà, sự hận có thể nói rằng không có một manh mối cón con nào.

Chủ mưu thù nhà là ai? Và ai đã mạo danh Hắc Nho lấy Cửu long lệnh ở năm xưa? Đã làm ra sự kinh động thiên hạ thế này?

Bỗng hắc nhớ tới tên Hắc Nho giả mạo mình đã gặp ở Trang viện Yên vân khách tại thành Lạc Dương phải chăng là y? Nhưng võ học tên Hắc Nho đó còn kém Ngọc Diện Hiệp Tư Đồ Thanh nhiều, có lẽ chỉ là đám giang hồ đạo tặc nho nhỏ thêm khát gia tài Yên vân khách mà khởi ác niệm thôi.

Giật mình thức giấc, trong điếm đèn đuốc sáng choang, vội bảo tiểu nhị dọn cơm nước vào, hắc chậm rãi ăn uống, sau đó sửa soạn đầu đó bước ra đông môn.

Theo Mai Ánh Tuyết căn dặn, sau khi lấy được món đồ phải dùng vật khác bao lại để tránh kẻ khác nhận ra túi da, hắc nghĩ thế bèn vào một tiểu điếm mau cái túi nhỏ, sau đó chạy về phía Thành hoàng miếu.

Chẳng mấy chốc hấn đã tới nơi, thản nhiên bước vào trong miếu.

Ngoại trừ cổng miếu có ngọn đèn thiên, trong thì tối mò cho đến đại điện mới thấy đèn đuốc.

Chỉ thấy một ông từ đang ngủ gà ngủ gật trên băng ghế dài.

Đinh Hạo âm thầm lượn mình vào trong điện, nhảy lên đà ngang đưa mắt nhìn, không khỏi ngạc nhiên trên cây đà trống không chẳng có gì hết.

Hấn phát phơ lạng người xuống, chẳng biết làm sao bây giờ, thiếu nữ áo trắng Mai Ánh Tuyết đương nhiên là chẳng phải chuyện không nói có, thế thì túi đã đi đâu rồi?

Cây đà ngang này cách mặt đất hai trượng hơn, nếu chẳng phải nhân vật võ lâm thì không thể lên được, người bình thường cũng không có lý gì khi không việc lại trèo lên trên, phải chăng hành tung của Mai Ánh Tuyết bất cẩn sau khi cất dấu đồ vật đã bị người lấy đi ngay.

Nếu như thế này hy vọng tìm kiếm lại thì mong manh lắm rồi, mà mình cũng chẳng có thời gian rảnh để mà đi tìm kiếm túi da cho nàng được.

Ông từ ngáp dài một cái đứng bật dậy, bỗng dưng có bóng người hiện trong điện không khỏi thất kinh kêu lên:

- Ai đó?

Đinh Hạo hướng cổng điện tiến tới hai bước nói:

- Lão kêu là gì thế?

Ông từ chăm chú nhìn Đinh Hạo một hồi thấy hấn ăn mặc sang trọng lạ thường, vội vàng cúi người lễ phép mà nói:

- Công tử du ngoạn ư?

Hừ, Đinh Hạo trả lời một tiếng, xem ông từ như có vẻ là người bình thường, không biết võ công, cũng không hỏi thăm ông xem mấy hôm nay có người nào đặc biệt quá bộ vào miếu không?

Hấn nghĩ thế bèn ra vẻ thản nhiên nói:

- Hương khói trong miếu khá chứ?

- Chao ôi! Không dẫu gì công tử, ba hôm trời mưa là trời tạnh, mưa gió bất thường, gia đình lão năm sáu miệng ăn đều trông cậy vào đây, ngày tháng khó quá, ngoại trừ ngày vía ngày lễ rất hiếm khách tới đây, hiện nay con người khó khăn đã đành mà cả thần cũng bỏ bê.

- Hai ngày gần đây trong miếu có khách nào không?

- Hừ, đừng nhắc nữa, một tên vô lại đêm nào cũng tới đây, chưa say chưa về.

Bỗng nhiên một âm thanh mắng chửi inh ỏi:

- Lão bọ ngựa, miếu này có phải tổ nghiệp nhà ngươi chẳng mà dám khi dễ người.

Ông từ tức tối phát run, quay đầu sáng nói:

- Sao lại chửi người?

- Ai bảo ngươi chửi sau lưng người?

- Ta nói sự thật chứ có chửi ngươi đâu?

- Lão bọ ngựa hãy cầm mồm lại, bằng không ta sẽ...

Hình như ông từ chăm lo ngôi miếu rất sợ tên này, há mồm muốn nói gì, nhưng lại chẳng dám, nhìn Đinh Hạo một hồi, quay người bỏ đi.

Đinh Hạo đưa mắt quét sang trong viện thấy một ông lão bước đi loạng choạng hướng về phía đại điện, ông lão y áo không nghiêm chỉnh, râu tóc hoa râm, một tay cầm bầu rượu lớn, một tay kia thì cầm một bao vải

có thể đoán bên trong là đồ nhảm, vừa đến điện môn nhìn thấy Đinh Hạo không khỏi ngạc nhiên, sau đó lão thần nhiên bước vào đại điện ngồi xuống ở một góc đại đường.

Đinh Hạo thoáng nhìn biết ngay lão là người giang hồ, mà có lẽ thân mang võ công cao tuyệt.

Ông lão đặt bầu rượu và cái bao vải xuống, sau đó ngược đầu nhìn Đinh Hạo giọng nói quái gở kêu lên:

- Toan Tú Tài tại sao đêm nay bỗng cao hứng đến viếng miếu Hoàng thành?

Nơi đây chẳng có gì lạ hay cả.

Đinh Hạo giật mình không ít, đối phương mở miệng nói trúng phóc danh hiệu của mình, mà hắn thì chẳng rõ lai lịch danh hiệu ông lão y áo bất chỉnh chút nào cả, hắn bèn bĩu môi lạnh lùng nói:

- Sao các hạ lại biết danh hiệu của ta?

Áo lam túi gấm, thanh kiếm cổ chưa đủ để ta nhận diện được người sao?

- Thế thì các hạ có lòng vậy!

- Nếu người chẳng chê lão, mời người ngồi xuống cùng uống vài ly.

- Bất tiện làm phiền.

- Đứng khách sáo thế!

- Thế thì tại hạ cung kính chẳng bằng vàng mệnh.

Hắn vừa nói vừa cất bước tiến sang, ông lão ném cho hắn một tấm bồ đoàn nói:

- Kéo làm bẩn áo của người.

Đinh Hạo chẳng khách sáo gì cả cứ lấy bồ đoàn mà ngồi, hắn nghĩ thầm ông lão này hành động cổ quái chẳng lẽ có liên hệ gì đến vụ mất cắp túi da? Để mình tìm cách thăm dò lão một phen.

Ông lão mở toang bao đồ ra, bên trong có một con gà quay và một chút thịt cắt mỏng, lão xé đôi con gà quay và đưa cho Đinh Hạo một nửa sau đó mở nắp bầu rượu nói:

Người là khách xin uống trước, Đinh Hạo chẳng khách sáo nâng cao bầu rượu đưa vào miệng nốc một hơi rồi đưa trở về cho ông lão nói:

- Rượu ngon thật!

Ông lão cười khanh khách nói:

- Y áo lão phu có thể không quan tâm tới, còn bầu rượu này thì phải tuyển loại ngon.

Hai người ăn uống một hồi, Đinh Hạo hỏi:

- Danh xưng các hạ thế nào?

Ông lão cười khanh khách nói:

- Tệ lắm, tệ lắm, nói ra mất hứng, đừng nhắc tới cũng tốt thôi.

- Nhưng lỡ cụng chén rồi phải quen biết mới được chứ!

- Người muốn biết danh xưng ta?

- Đương nhiên phải thỉnh giáo vậy! Ông lão ực ực uống một hơi dùng tay lau khô những vệt rượu lem luốc làm ước bộ râu, lão hạ giọng xuống có vẻ sợ người khác nghe được:

- Lão phu làm nghề không cần bỏ vốn ra.

Đinh Hạo hoang mang chẳng hiểu hỏi:

- Lão nói sao?

- Nói vậy cũng không biết, lão phu có ngón tay rất lệ làng.

Đinh Hạo sức hiểu nói:

- Diệu thủ cao nhân (Diệu thủ là móc túi)?
- Đúng rồi!
- Nhưng cao nhân này của các hạ khác với hạng cao nhân thường.
- Ha ha ha hay lắm, có khác là kỹ thuật cao minh hơn chút thôi.
- Các hạ chưa cho biết danh hiệu?
- Thọ Dao Phong.
- Các hạ là Thọ Dao Phong?
- Đúng như bóng cây lắc mà có gió vậy.

Đinh Hạo bất giác mỉm cười nói:

- Tuyệt thật phải uống cho khá chút nữa.

Thọ Dao Phong cao hứng cười nói:

- Đúng ta uống thêm chút nữa! nói xong lão nâng bầu rượu lên nốc ực một hơi chợt lảo đảo vẻ nghiêm túc nói:
- Tú tài lão đệ đêm tối mò vào ngôi thành Hoàng miếu quỷ khí u ám này chắc phải có nguyên do gì ư?

Đinh Hạo động lòng cơ hội đến đây rồi, bèn chậm rãi nói:

- Các hạ nói đúng thật!
- Có việc gì chẳng?
- Có người bạn cất dấu món đồ ở trong miếu ủy thác tại hạ đến đây nhận lại.
- À té ra thế, gửi cho ông từ chẳng?
- Không chỉ gửi cho thành hoàng gia.
- Hay thật món đồ lấy lại rồi chứ?
- Chẳng hay chút nào, món đồ không cánh mà bay mất.

Thọ Dao Phong đưa tay sờ đầu nói:

- Món đồ gì vậy?
- Cái túi da.
- Đáng giá lắm ư?
- Có lẽ thế, nhưng tại hạ chẳng biết bên trong có cái gì.
- Bây giờ đánh mất phải đòi thành hoàng gia vậy.

Đinh Hạo bĩu môi nói:

- Chắc chỉ có cách đó thôi.
- Nếu thành hoàng gia không nhìn nhận thì sao?

Đinh Hạo nghe thế biết ông lão có ẩn ý gì cố ý nói:

- Tại hạ là tay đòi nợ cừ khôi, không trả không đặt.
- Hà hà không đặt thì phải làm thế nào?
- Thế nào sau sẽ biết!

Thọ Dao Phong bốc mớ thịt bò bỏ vào miệng cả buổi mới nuốt trôi, đoạn uống ực một ngụm rượu rồi thông thả nói:

- Thành Hoàng gia rất là linh nghiệm, đờn chốc lát đòi ông là được liền.

Đinh Hạo gật gù nói:

- Lão nói thế thì tại hạ rất yên tâm vậy.

Rượu thịt cạn hết Thọ Dao Phong ngà ngà say đứng bật dậy tiến về phía trước thần tọa cười hắc hắc nói:

- Thành Hoàng gia có người đòi lại món đồ đây!

Đinh Hạo trông thấy buồn cười nhưng cố nén lại xem lão đạo chích này có trò chơi gì cái đã. Chỉ thấy lão nhảy lên bàn thờ từ phía sau thần tượng lấy ra một cái túi da, cười hi hí giao cho Đinh Hạo nói:

- Có phải món đồ này chăng?

Đinh Hạo nhận lấy món đồ rồi nói:

- Tại hạ thay mặt chủ nhân của túi da này thành kính cảm tạ các hạ!

- Không dám!

- Tại hạ xin cáo từ!

- Hãy khoan!

- Các hạ có điều chi chỉ giáo?

- Lão đạo chích ta thay mặt trông coi món vật này vì tình đồng nghiệp.

Đinh Hạo kinh ngạc nói:

- Đồng nghiệp, đồng nghiệp với ai?

- Người ký gửi tang vật này chứ ai!

- Người nói sao, tang vật?

- Đó không phải là tang vật sao?

Đinh Hạo dở khóc dở cười, người đẹp Mai Ánh Tuyết trông có vẻ tính đoan trang, nhất đại tuyệt sắc giai nhân quả thật là người bạn đồng nghiệp với lão già ăn cắp này chăng?

Hắn nghĩ thế bèn ra vẻ thản nhiên nói:

- Các hạ có biết chủ nhân của túi da này là ai chăng?

- Một người đẹp như tiên nữ giáng trần, có phải vậy không?

Đinh Hạo kinh ngạc khôn tả, nhướng đôi mày kiếm nói:

- Nàng... nàng là đồng nghiệp với các hạ?

- Không sai!

- Nhưng nàng nói đây là bảo vật tổ truyền của nàng...

- Há há bảo vật gia truyền gì mà có chủ nhân bị mất cắp đến đòi như giặc, nếu chẳng phải do lão ăn cắp chơi một tuyệt chiêu này thì món đồ đã bị chủ nhân lấy lại rồi, lúc đó thành hoàng gia làm gì người ta?

- Sao... sao lại thế này?

- Tại sao chẳng thế này được, chính mắt lão ăn cắp trông thấy?

- Bên trong túi da là gì vậy?

Điều đó lão phu chưa từng xem, nghề thì có luật nghề, ban thì có luật ban.

Tức thì Đinh Hạo có một cảm giác như bị xối một xô nước lạnh vào mặt vậy, thần tượng thanh khiết như tiên nữ mà hắn đang tôn sùng bị phá vỡ, Mai Ánh Tuyết đẹp như tiên nữ giáng trần mà là nhân vật hạ lưu ở chốn giang hồ, điều này chẳng bao giờ hắn ngờ được. Ôm trong tay cái túi da gọi là tang vật, không biết phải làm sao bây giờ?

Thọ Dao Phong cười hi hí nói:

- Tú tài lão đệ, chỉ có mình ngươi xứng đáng với thiếu nữ áo trắng đó.

Đinh Hạo hừ một tiếng chẳng nói lời nào.

Một người con gái lần đầu tiên hắn say mê thương đến thế lại là hạng thân đạo ăn cướp.

Thọ Dao Phong lại nói tiếp:

- Ngươi đoán xem lai lịch món đồ này như thế nào?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Lai lịch thế nào?

- Nói ra ngươi phải giết mình thôi, vật của Vọng Nguyệt Bảo Trinh Tam Giang đó!

- Lấy từ Vọng Nguyệt Bảo?

- Không phải chỉ lấy từ thủ hạ của Trinh Tam Giang.

Đinh Hạo bất giác lạnh lùng nói:

- Thật đáng lấy cắp!

- Ý ngươi nói sao?

- Không có chi cả, lão thất phu Trinh Tam Giang này là một tay che trời gạt gẫm thiên hạ, nên chơi một cú cho hắn hết phách lối.

- Hừ Tú tài lão đệ, món đồ ngươi đang cầm này thoảng ra mắt thiên hạ, lập tức có trò hay diễn ra ngay.

- Tại hạ đang cần như vậy!

- Lão phu hiểu rồi, ngươi đang có ý muốn đụng độ với Vọng Nguyệt Bảo nên mới bảo nàng hạ thủ lấy món đồ này phải chăng?

Đinh Hạo nghĩ thầm:

thiếu nữ áo trắng lấy món đồ này chắc có ý riêng của nàng, cũng có lẽ món đồ này vốn là của nàng bị bọn Vọng Nguyệt Bảo lấy cắp, bây giờ nàng lấy trở về thôi, nếu mình mạo muội khai nhận tất sẽ làm hỏng việc của nàng, thân làm võ sĩ đi đứng rõ ràng, há vì lợi kỹ mà giá họa cho thân, huống hồ đối phương là một người con gái, hắn nghĩ thế nói:

- Các hạ lầm rồi, hai việc này chẳng hề liên hệ gì cả.

- Vậy sao?

- Tin hay không tùy nơi các hạ!

- Chớ có các hạ các thượng gì hết, ngươi cứ kêu lão ăn cắp này bằng một tiếng ca ca chắc không làm nhục ngươi hết!

- Lão đừng nói thế!

- Ngươi từ Hình sơn đến đây phải không?

Đinh Hạo ngạc nhiên nói:

- Không sai!

- Có đến Thiên Âm Động Hắc Thạch Cốc chứ?

Đinh Hạo kinh ngạc không kém, thần thốt nói:

- Các hạ..
- Lại các hạ nữa!
- A, sao lão ca biết?
- Ta đoán biết ra.
- Đoán biết? Lão ca có tài tiên tri chăng?
- Điều đó thì chẳng dám, gần đây ta có đi thăm bạn đồng nghiệp là Toàn Tri Tử, chính người đã nói đồng ý làm việc này cho y, chỗ này cách Hình sơn chẳng bao xa, nên ta phán đoán thế này thôi.
- Lão ca ca cũng quen biết Toàn Tri Tử sao?
- Chẳng những quen biết, còn là bạn bè hùn hạp làm ăn với nhau nhiều năm!
- Nói như thế này, chúng ta toàn là người nhà cả.
- Tiểu lão đệ, nếu chẳng phải là người nhà, ta há thể mạo muội với người.
- Lão không có nói gì thêm ư?
- Lão chỉ trông chờ tin mừng của người.
- Lão chẳng uống công chờ đợi ta đâu, ta đã làm tròn bốn phận rồi.
- Người đã mượn được Lôi Công Thủy?
- Đúng thế! Thọ Dao Phong chấp tay xá một xá nói:
- Lão ca thay mặt Toàn Tri Tử thành kính cảm tạ lão đệ trước.
- Tiểu đệ không dám.
- Tiểu đệ nếu có điều gì sai bảo, lão ca ca sẽ saün sàng vào sanh ra tử thi hành không lời từ chối.

Đinh Hạo xúc động vô cùng, hành động này tượng trưng nghĩa khí giang hồ cũng nói rõ ràng thấu đạo cũng có đạo, chỉ cần một sự kiện của túi da này đã thấy được tư cách hành vi của lão ăn cắp, hấn bèn cúi người nói:

32. Giết Người Bịt Miệng

- Nếu đến lúc cần mượn sức lão ca, tiểu đệ sẽ cầu khẩn ngay.
- Đừng nói lời xa lạ thế này, đệ chẳng ngại gian nan nguy hiểm tiếp giúp Toàn Tri Tử, cũng đồng như chính lão ca ca ta thọ ân vậy, uống nước nhớ nguồn, đây chính là bản sắc của người giang hồ vậy.
- Tiểu đệ chẳng có ý thi ân cầu báo.
- Thế thì đệ vẫn còn khách sáo.
- Vâng tiểu đệ xin nhân chỉ giáo vậy.
- Há há há thế mới là khá.

Đinh Hạo suy nghĩ một hồi nói:

- Lúc nãy lão ca nói rằng hùn hạp làm ăn với Toàn Tri Tử?
- Đúng vậy!
- Cũng đồng nghiệp sao?

- Không, không phải thế, đệ hiểu sai rồi, chúng ta đồng đạo cùng là bạn thâm giao, lão ca đi ngàn nhà duyên trăm hộ nên thấy nghe chẳng kém, còn Toàn Tri Tử thì kinh lịch phong phú, hai ta bắt tay với nhau, chúng ta còn là người chứ nào phải thần thánh bằng không làm sao biết hết chuyện thiên hạ được.
 - Tiền bối nói cũng có lý, cứ nói dấu vết Thạch vân ấn của Lãnh diện thần ni ở đâu thì lão chịu.
 - Hẳn quả thật cũng bị nhốt oan mười năm, lão ni ấy thật độc ác, chỉ lỡ một câu nói mà bỏ tù người ta mười năm.
 - Nghe nói lão vô tình tiết lộ bí mật của thần ni?
 - Thật ra có hại gì đâu?
 - Phen này tiểu đệ ra hướng Bắc, Toàn Tri Tử tiền bối sẽ được thoát thân.
 - Lão ca chờ tin mừng này.
 - Tiểu đệ định tìm hai người, chẳng biết lão ca ca có manh mối gì chẳng?
 - Người như thế nào?
 - Một tên là Giang Hồ Ác Khách và tên nữa là Trường Bạch Nhất Kiêu! Thợ Dao Phong cau mày nói:
 - Hai tên này mất tích nhiều năm, lão ca ca sẽ lo việc này cho đệ.
 - Thế thì trọng thác lão ca vậy.
 - Không có chi.
 - Còn một tên nữa kêu là Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh, theo phán đoán của tiểu đệ hẳn được Vọng Nguyệt Bảo chứa chấp, đến nay cũng chẳng thấy manh mối gì cả, lão ca ca có nghe nói đến chẳng?
- Thợ Dao Phong vỗ nhẹ vào đầu một cái nói:
- Tuyệt thật, những người mà lão đệ muốn tìm toàn là hạng người mất tích đã lâu..
 - Lão đệ tìm ba người này có mục đích gì?
 - Tạm thời đệ không nói trước được, trước mắt chỉ cần tìm được một trong ba người đó cũng là tốt.
 - Hừ! lão ca sẽ để ý việc này.
- Bồing Đình Hạo nghĩ ra điều gì, nếu mình mang theo túi da này hành tẩu giang hồ quả thật bất tiện và cũng chẳng biết bao giờ gặp lại thiếu nữ áo trắng, nàng cũng từng nói nếu lấy được túi da này xong, cứ gửi vào chỗ nào an toàn cũng được, hẳn bèn trầm giọng nói:
- Lão ca ca có thể tạm thời bảo quản túi da cho đệ?
 - Tại sao thế?
 - Mang theo bất tiện, chẳng biết bao giờ đối phương mới đến nhận lại.
 - Lão ca tạm thời bảo quản cũng được.
- Thế rồi Đình Hạo trao lại túi da cho Thợ Dao Phong rồi nói:
- Lão ca nói rằng thiếu nữ áo trắng đó là đồng nghiệp với lão ca?
- Thợ Dao Phong cười hí hí nói:
- Đó chỉ là một câu đùa, nàng lấy túi da đó của người khác thì chẳng sai, chứ nàng không phải là hạng không không diệp thủ đồng nghiệp của lão.
- Đình Hạo nghe thế trong lòng khá yên ổn, sự hoài nghi lo lắng lúc nãy bỗng tan ra mây khói, hẳn thấy không còn điều gì để thắc mắc nữa, bèn chấp tay nói:
- Lão ca ca xin tạm biệt!
- Thợ Dao Phong ra vẻ luyến tiếc trầm giọng nói:

- Hẹn dịp khác gặp lại lão đệ, có lẽ lão ca phải đi hướng bắc, đêm nay kết bạn với đệ, lão ca ca xem như là việc sung sướng nhất đời người.

- Tiểu đệ cũng đồng cảm như thế, xin cáo biệt.

Hắn nói xong quay người ra khỏi điện, mới bước khỏi cửa miếu thì thấy một bóng đen lướt tới nhanh như điện xẹt, nếu chẳng phải hạng người có nhãn lực như Đinh Hạo thì không thể nào phát giác được bóng người đó, hắn lập tức thụt người vào miếu ẩn núp vào góc tường.

Bóng đen lướt thẳng vào miếu đến sân trước đại điện đứng tại đó. Bây giờ có thể nhìn rõ đối phương mặc theo cách nho sĩ toàn thân màu đen, đeo kiếm gượng mặt vào khoảng bốn mươi tuổi hơn.

Đối phương cất tiếng nói:

- Lão ăn cắp, ra đây ta hỏi!

Trong điện vang ra âm thanh của Thọ Dao Phong nói:

- Ai thế?

- Bạn già của ngươi đây!

- Ta quá chén phải ngủ ngay bây giờ, ngươi đi chỗ khác thôi!

Bóng đen thấp thoáng lướt vào trong điện, thân pháp nhanh nhẹn đến nỗi phải phát lạnh.

- A! Ngươi...

- Tại hạ Hắc Nho!

- Nói sao, các hạ là Hắc Nho?

- Đúng vậy!

- Có điều chi chỉ giáo?

- Đưa túi da ấy cho bản nho!

Thọ Dao Phong hoảng hốt liền nói:

- Túi da gì?

- Đừng giả khùng nữa, bản nho không có thời giờ mà chờ đợi ngươi.

- Nhưng mà lão ăn trộm này chẳng biết các hạ nói chuyện chi cả..

- Hắc hắc hắc lão ăn trộm kia, ngươi chưa muốn chết chứ?

- Các hạ nói thế là sao?

- Giao món đồ ấy ra đây!

- Bảo lão ăn trộm này giao thứ gì cho người?

- Thế thì ngươi hết muốn sống chứ gì?

Keng! một tiếng gươm đã ra khỏi bao.

Một bóng người phất phơ ra sân điện nhanh tốc như luồng khói thoảng, kể đó một bóng người rượt theo sau cũng nhanh nhẹn đến nỗi không thể tưởng tượng được, bóng người ra trước là Thọ Dao Phong lão vừa chầm chân xuống đất, thì tên tự xưng là Hắc Nho đó đã đứng cản trước mặt.

Mặt mày Thọ Dao Phong tái mét không còn chút máu.

Người áo đen vung tay đưa mũi kiếm chỉ thẳng trước ngực Thọ Dao Phong:

- Có giao túi da đó không thì nói?

Thọ Dao Phong rùng mình nói:

- Hắc Nho lão phu tự biết không phải là địch thủ của người muốn giết xin hãy ra tay!
- Chuyện không có đơn giản như vậy được!
- Chứ các hạ tính sao bây giờ?

- Bản nhô sẽ cho người chết lần lần nếu chưa giao ra món đồ thì chưa thể để người tắt hơi được.

Bỗng nhiên Thọ Dao Phong lướt qua đảo lại một cách huyền ảo kỳ tuyệt thoát ra khỏi sự khống chế của mũi kiếm, phất phơ ra xa cả một trượng hơn, một chiêu quả thật kinh người, ngay cả Hắc Nho giả cũng ngỡ ngẩn đứng sững. Thành linh một giọng nói lạnh như băng tuyết vọng lại:

- Bằng hữu, may thật chúng ta lại hội ngộ nơi này.

Trong sân viện xuất hiện một nho sĩ áo đen giống y nho sĩ đã xuất hiện lúc nãy. Tên nho sĩ xuất hiện trước lui ra sau vài thước, cặp mắt phóng ra tia sáng lạnh buốt, hét lớn:

- Bằng hữu là cao nhân phương trời nào?
- Mới vừa tạm biệt tại Lạc Dương, bản nhô lúc nào cũng nghĩ tưởng đến các hạ.
- Người... người...
- Bằng hữu mạo danh người ta, không nên mạo lần thứ hai.

Thọ Dao Phong kinh ngạc không kém liên tục lùi ra sau ba bốn bước, lão không ngờ cùng một lúc xuất hiện hai Hắc Nho.

Người mới xuất hiện chính là Đinh Hạo.

Hắc Nho giả mạo hoảng hốt nói:

- Người... người là ai?

Đinh Hạo vung kiếm ra tay, bằng giọng điệu lạnh lùng nói:

- Người mạo danh bản nhô có mục đích gì? Nói mau!

Hắc Nho giả mạo lượn mình nhào lộn ra sau một cách nhanh như điện xẹt, toan co giò bỏ chạy.

Nhưng Đinh Hạo đã có kinh nghiệm lần trước cũng nhún mình nhanh như hồn ma bóng quỷ nhảy ra chặn trước mặt hắn độ khoảng một trượng.

Hắc Nho giả mạo mặt mày tái mét gằm thét nói:

- Người lẩn lút người quá thế!

Dứt lời, y hai tay hất luồng gió mãnh liệt như sóng gió ba đào cuộn cuộn vào người Đinh Hạo.

Đinh Hạo vội vận khởi thần cương đứng yên bất động đón tiếp luồng chưởng lực đánh tới của đối phương.

Ầm một tiếng nổ vang dội, thân người của tên Hắc Nho giả mạo bị dội ngược văng ra xa năm sáu thước, hai bên khóe miệng rớm máu, loạng choạng muốn ngã.

Tên Hắc Nho giả mạo gượng gạo đứng thẳng người lại, nghiêng răng rút kiếm ra khỏi bao, nhảy vọt tới đánh ra luồng kiếm khí lạnh buốt âm u, lấp lánh những ánh kiếm rạch xé hư không phát ra tiếng sáo vù vù kinh người.

Đinh Hạo chuyển nhanh thanh kiếm trong tay liên tục công ra ba thức tuyệt chiêu huyền ảo hiếm có vô song đón chiêu thức đối phương.

Một tiếng ự vang lên, tên Hắc Nho giả mạo lại loạng choạng thụt lùi ra sau ba bốn bước.

Đinh Hạo âm thầm kinh hoảng, tên này khá thật, mình công liên tiếp ba tuyệt chiêu mà chưa thể hạ được đối phương, bây giờ ắt phải dùng tuyệt chiêu sát thủ mới được, chớ để cho hắn chạy thoát như vừa rồi, vì thân pháp tên này không phải tầm thường, mình còn nhiều vấn đề quan trọng cần tra vấn hắn.

Hắn nghĩ thế bèn trở tài đánh ra chiêu Mộng bút sanh hoa là cú sát thủ lợi hại nhất của Hắc Nho.

Kiểm thế bổng biến chiêu, tuyệt chiêu đã ra tay, thế kiếm như vu bão mưa sa, chiêu thức huyền ảo vô song, trông thật kinh người.

Tên Hắc Nho giả mạo kia cũng chẳng chịu thua kém, dùng hết toàn lực chém ra một nhát kiếm, thế mạnh như long trời lở đất.

Keng một tiếng binh khí va chạm xen lẫn tiếng rú thất thanh, thanh kiếm trong tay tên Hắc Nho giả mạo văng ra xa cả bảy tám thước, máu phun tua tủa, té ngồi xuống đất.

Đinh Hạo liền nhảy tới dùng kiếm trở vào ngực hắn nói:

- Nói mau, người mạo danh bản nho có mục đích gì?

Tên Hắc Nho giả mạo cười nhạt nói:

- Phí lời vô ích, muốn giết thì cứ giết đi!

Đinh Hạo bằng giọng điệu lạnh lùng nói:

- Các hạ là công án Cửu long lệnh bị mất cấp chẳng?

- Ta chẳng biết Cửu long lệnh gì cả!

- Chắc rượu mời người không uống, muốn uống rượu phạt chứ gì?

Hắn vẫn yên lặng không nói năng gì cả.

Đinh Hạo không nói năng gì nữa, búng ngón tay ra bắn vào Âm huyết của hắn một cái. Nhưng hắn vẫn không cử động nói năng gì cả. Đinh Hạo kinh ngạc trở mắt nhìn kỹ, bất giác thềm trách:

hồng rồi, hắn đã cắn lưỡi tự vẫn từ lúc nào chẳng hay.

Đinh Hạo chẳng còn cách nào hơn, dùng kiếm rạch nhẹ vào mặt hắn, tức thì mặt nạ giả té làm hai rơi xuống lộ ra một khuôn mặt hung dữ, cặp mắt xanh biếc, niên kỷ độ khoảng sáu mươi.

Bổng Thọ Dao Phong kinh ngạc thét lên:

- Quan Ngoại Phi Anh!

Đinh Hạo giật mình hấp tấp hỏi ngay:

- Người biết tên này chẳng?

- Đúng thế, tên này võ công cao cường, nhất là thân pháp y có tiếng nên được xưng là Quan Ngoại Phi Anh!

- Người có biết rõ nguồn gốc lai lịch của hắn không?

- Hắn vốn là người quan ngoại chứ không phải xuất sứ là người Trung nguyên võ lâm, hắn vào Trung nguyên võ lâm đến nay đã được mười năm hơn.

- Người có biết hắn vào Trung nguyên võ lâm với mục đích gì chẳng?

- Thế thì ta chẳng biết được!

- Lão biết chắc là hắn vào Trung nguyên võ lâm đã hơn mười năm sao?

- Không sai.

- Có thể nào hai mươi năm trước hắn đã từng vào Trung nguyên võ lâm ư?

Thọ Dao Phong ngạc nhiên một lúc nói:

- Không thể được, lúc lão ăn trộm quen biết hắn ở quan ngoại, hắn mới thành danh chẳng được bao lâu, hắn chẳng biết tí gì tình hình võ lâm thời đó.

Đinh Hạo nghe thế không còn gì để nói nữa, quay người tung mình chạy mất dạng, đây là tác phong trước kia của Hắc Nho, lạnh lùng, tự đại, trải qua hai năm huấn luyện đã hun đúc hắn đã bắt chước được từng cử chỉ của sư phụ Hắc Nho một cách hoàn chỉnh.

Về tới khách điểm trống điểm canh ba đã lâu, yên nghỉ một giấc, bình minh ló dạng hắt lại tiếp tục lên hướng bắc.

Trên đường đi hắt đã phát giác có người không ngừng theo dõi, nhưng hắt chẳng hề quan tâm chi cả.

Bước chân vào Lạc Dương, hoàn toàn thuộc về thiên hạ của Vọng Nguyệt Bảo.

Đình Hạo bước vào Ngu phúc khách điểm là một khách sạn lớn nhất trong thành Lạc Dương. Khách sạn này có tất cả bốn tây sương viện. Đình Hạo tiếc bỏ tiền ra bao cả một tây sương viện ở tận cùng bên phải khách sạn, đúng ra là những phòng xá tây sương viện mà Đình Hạo bao lấy thường là những phú thương cực thất hoặc những si thần quan binh vào trọ, một số lũ khách đơn chiếc không bao giờ chiếu cố đến, thứ nhất hắt được tự do không phải phiền phức nhiều, thứ nhì nếu có chuyện gì chẳng làm kinh động đến người khách điểm.

Hắt biết Vọng Nguyệt Bảo không thể bỏ qua cho mình được, bây giờ đi vào phạm vi thế lực của đối phương, mình cần phải có sự chuẩn bị để ứng phó.

Sau khi hắt vào ở ngu phúc khách điểm, các thứ thức ăn cần dùng toàn do tiểu nhị đưa vào phòng, hắt không hề bước ra tây sương viện một bước.

Lúc cơm chiều, tiểu nhị dọn rượu thức ăn vào và bày ra hai phần chén bát đưa ăn.

Đình Hạo ngạc nhiên nói:

- Chuyện gì thế?

Tiểu nhị cúi người cung kính nói:

- Quý quán gia dặn dò như vậy!

- Thế nào, quán gia nào dặn dò?

- Vâng quán gia dặn thế!

Đình Hạo nghĩ chắc bên trong có gì uẩn khúc, khẽ hất tay nói:

Được để cho ta, người đi ra đi! Tiểu nhị xem Đình Hạo là hạng công tử quý phái, lễ độ đầy đủ, châm ngọn đèn, sau đó chấp tay làm lễ lùi ra.

Đình Hạo nhìn rượu thịt trước mặt chưa dám cầm đưa, hắt nghĩ thầm phải chăng bọn Vọng Nguyệt Bảo tìm đến nơi, tại sao lại mạo danh là quán gia nhà mình? Lấy ra hai phần chén đưa có phải họ biểu thị sẽ có người đàm phán với mình chăng?

Trong bóng đèn lắt la lắt lự, ngoài cửa xuất hiện một bóng người. Đình Hạo đưa mắt chăm chú quan sát đối phương, không khỏi kinh ngạc kêu lên một tiếng:

A! Không ai xa lạ chính là Kha Nhất Nghiêu vừa mới chia tay tại Lạc Dương, bây giờ cách ăn mặc của hắt không phải quần áo cũ rách của một tên nho sĩ hết thời, mà hắt ăn mặc sang trọng như là tên quán gia của gia đình cự phú vậy, suýt nữa Đình Hạo chẳng nhận ra hắt.

Kha Nhất Nghiêu nháy mắt nói:

- Công tử rượu thịt như thế này có được chăng?

Đình Hạo sực hiểu ngay, đoán biết có người đang theo dõi, lớn tiếng đáp lại:

- Khá lắm, lão quán gia cực nhọc lắm chẳng?

- Chẳng có gì cả!

- Vào bàn đi, kéo rượu thịt nguội hết mất ngon..

33. Dấu Vết Thù Địch

Kha Nhất Nghiêu ra vẻ một quân gia không bằng, vào bàn ngồi đối diện với Đinh Hạo rót rượu thật vào ly. Đinh Hạo hạ thấp giọng nói:

- Lão ca đến lúc nào vậy?
- Ba hôm rồi.
- Làm thế nào biết tiểu đệ vào ở đây?
- Lúc đệ chưa đến thì bọn tiểu lâu la Vọng Nguyệt Bảo đã om sòm khản trương đây là lý do dễ nhất để ta đến đây.
- Lão ca thật biết lợi dụng thời cơ.
- Đinh đệ phải chú ý đề phòng đối phương có thể dùng thủ đoạn cay độc đối phó với đệ.
- Cảm tạ lão ca quan tâm, tiểu đệ đã nghĩ tới điều này, chẳng biết ba hôm nay lão ca có tin tức gì chăng?

Bỗng nhiên Kha Nhất Nghiêu cười ha hả nói:

- Công tư hãy uống cạn ly này! Lập tức dùng giọng nói cực nhỏ nói:
- Theo điều tra của ta, Vân Long Tam Hiện có thể ẩn núp tại Vọng Nguyệt Bảo.

Đinh Hạo tinh thần khẩn khởi nói:

- Tin tức thế nào?
- Ta hội ngộ một tên đầu mục đào ngũ của Vọng Nguyệt Bảo, tin tức là do hắn cho hay.
- Lão ca chỉ nói có thể chưa chắc lắm phải không?
- Đúng thế.
- Thế là sao?
- Ta diễn tả hình dáng Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh với hắn, hắn bảo hình như có người này thường xuất hiện trong bảo.
- Trong bảo?
- Có lẽ hắn nhận chức hộ viện, nhưng hành tung thì không công khai hành động.

Đinh Hạo chau mày, đây là vấn đề nan giải, nếu chỉ đích danh tìm người thế thì đập cỏ động rắn, mà Vọng Nguyệt Bảo chứa chấp hắn ắt phải có nguyên do.

Kha Nhất Nghiêu cố ý lớn tiếng nói chuyện đầu đầu để đánh lạc hướng tai mắt bọn theo dõi, sau đó lại xuống giọng nói:

- Phải tìm cách lẻn vào trong bảo điều tra mới được.

Đinh Hạo trầm giọng nói:

- Vọng Nguyệt Bảo chẳng khác gì long đàm hổ huyết vả lại hành tung hai ta đã lọt vào tai mắt bọn chúng, lẻn vào bảo chắc không thể được, ngoại trừ tiểu đệ lẻn vào thám thính một phen..
- Nhưng phải có mưu kế mới xong.
- Được rồi, ta có cách này.
- Cách nào?
- Lão ca còn nhớ tên hòa thượng mập đồng bọn với Bạch Mi lão tăng tại bến sông Tương Dương ư?
- Ta nhớ chứ, thế nào?

- Chắc chắn hẳn biết được sự việc trong bảo, chính hẳn mai mối cho Bạch Mi lão tăng giết Diệp tổng giáo đầu của Tề Vân Trang vậy.

- Đi đâu tìm hẳn bây giờ?

- Chuyện đó để tiểu đệ lo, bây giờ tiểu đệ phải vào thành có chút việc, còn lão ca...

- Ta ở lại giữ nhà cũng chẳng sao.

- Nếu đối phương thừa dịp xông vào?

- Đệ khéo lo, lão ca sẽ có phương pháp ẩn thân.

Đinh Hạo chỉnh lại y áo ngang nhiên ra khỏi phòng đến sân viện, đứng một lâu, sau đó mở cửa hông đi ra ngõ sau, chẳng nhanh cũng chẳng chậm dọc theo đường lộ đi tới, đến khu phố đèn đuốc sáng trưng, chậm rãi giả làm người thường thức chợ đêm.

Hắn dạo trong phố cả nửa tiếng đồng hồ mới đến Nam môn xuyên thành ngoại ô phóng bước chạy thẳng về hướng tây.

Đi được một khoảng đường khá xa trước mặt hiện ra một khu rừng cây cối âm u đen tối, hẳn dùng thân pháp nhanh nhẹn như hồn ma bóng quỷ lướt vào rừng, tìm một nơi kín đáo lặng lẽ ẩn núp ở đây nghe ngóng.

Chẳng bao lâu có bốn bóng người xuất hiện tại bìa rừng, một trong bốn người ấy nói:

- Hẳn vào trong rừng rồi, chẳng biết làm gì trong đó?

- Một tên khác nói:

- Rượt vào đó xem sao?

- Mi có gan thì mi vào, ta còn muốn sống thêm vài năm nữa!

- Người sợ chết ư?

- Mi không sợ chết thì mi cứ vào, lại một tên khác xen vào nói:

- Đừng tranh cãi nữa, chúng ta không ai chịu đựng được một ngón tay của Toan Tú Tài trở vào, chứ đừng nói điều gì dám hay không dám.

Tên nói chuyện trước hết lại nói:

- Nghe nói hẳn là đứa con cưng của mục đẹp gái làm bếp ở trong bảo trước kia, có phải không?

- Mọi người đều nói thế!

- Vậy thì hẳn đến báo thù rồi?

- Hắc hắc hắc hẳn muốn làm việc bắt rận trên đầu hổ ư?

- Thôi đi người đừng xem thường hẳn quá thế, nếu không bọn ta hà tất hưng sư động chúng, cao thủ trong bảo đã xuất động quá bán...

- Lạ nhỉ, thời gian ngắn ngủi hai năm làm thế nào hẳn học được một thân võ công như thế?

- Phí lời vô ích, đừng để mất vết hẳn, hẳn mà đi mất thì lúc đó chúng ta chỉ còn nước bỏ hàng ngũ mà đào tẩu, đề nghị chia hai toán đi vòng qua rừng cây và cùng truyền ra tín hiệu, khi bọn cao thủ trong bảo đến đây là mình coi như xong việc.

- Ý kiến này hay lắm, vậy mau phóng hỏa tiến.

Cũng trong lúc này một âm thanh lạnh như băng tuyết vọng đến:

- Muộn rồi!

Bốn tên tiểu lâu la Vọng Nguyệt Bảo tức thì hồn phách lên mây, tay chân bủn rủn, đứng chết cứng tại sân trường, tám con mắt chứa đầy tia sáng kinh hãi khủng bố cùng nhìn chàng thư sinh áo lam ở trước mặt.

Đinh Hạo vẫy tay ra dấu nói:

- Bước vào trong rừng cho ta.

Bốn người sợ hãi đến nỗi thụt lùi chụm lại một đồng run lấy bầy không thôi.

Đinh Hạo nói lại lần nữa:

- Mau bước vào trong rừng cho ta.

Bốn người sợ hãi luynes quynh lùi vào trong rừng, Đinh Hạo từng bước một theo sát cho đến nơi sâu trong rừng cây âm u tối mò, Đinh Hạo mới thét lên một tiếng dừng lại rồi lạnh lùng nói:

- Chúng bay là đệ tử hoạt động ngoài bảo?

Một trong bốn người giọng run run:

- Vâng.

- Có biết tình hình trong bảo thế nào không?

- Dạ không biết!

- Trong bảo đã xuất động bao nhiêu cao thủ?

- Khoảng... khoảng chừng mười mấy người!

- Chuẩn bị đối phó thế nào mới bản nhân?

- Điều... điều này bọn tôi chẳng biết!

- Tốt lắm, phong cảnh nơi đây mát mẻ..

Bốn người kinh hãi kêu to bỏ chạy tứ tán, bốn tiếng thảm rú vang lên, sau đó lại tịch mịch như trước.

Đinh Hạo ra khỏi rừng phi thân chạy về hướng ngôi miếu mà Độc bá thiên Huỳnh Cường tổng quản của Vọng Nguyệt Bảo và tên hòa thượng mập mạp đã liên lạc trước kia.

Chạy đến ngôi miếu đã hơn canh hai, cổng miếu đóng kín, vắng lặng không có tiếng người.

Đinh Hạo vượt qua tường nhảy vào trong miếu, tuần hành một vòng trong chỉ thấy có một phòng xá tận phía trong có đèn đuốc, hắn phi thân lượn tới điểm vào cửa sổ, đưa mắt nhìn vô không khỏi nộ hỏa xung thiên chỉ thấy một tên hòa thượng trung niên mình trần ôm vào lòng một cô gái không mặc quần áo gì cả đang miệng đối miệng chíp nhau tìm kỳ thú.

Gã hòa thượng một tay mò trên còn tay kia sờ dưới, tên ấy thích thú cười phóng dăng không ngừng uốn éo thân mình mềm mại.

Màn bản thủ hạ lưu khó vào mắt này khiến cho Đinh Hạo là người chưa từng biết mùi trai gái phải nín thở và nóng bừng cả hai má.

- Phật môn tịnh địa là nơi cất dấu uế trọc xấu xa thế này!

Đinh Hạo uốn ngón tay búng ra một luồng chỉ phong xuyên vào cửa sổ, thân hình mềm mại của cô gái bỗng đình chỉ uốn éo.

Gã hòa thượng trung niên vẫn chưa biết gì cả, tiếp tục mò mẫm một hồi bỗng cô gái lên giường nói:

- Em cưng yêu, chúng ta đại chiến ba trăm hiệp bảo đảm em phải hao binh bỏ chạy..

Bỗng Gã hòa thượng cảm thấy tình hình có lạ, mặt mày tái mét, kiểm soát lại thân người cô gái, vội xoay người sang găm thét:

- Người nào dám lên lút hạ sát thủ?

Thuận tay chụp cây thiền trượng ở cạnh giường rút cây cài cửa phóng mình nhảy ra ngoài, liền thấy Đinh Hạo đứng chắn ngang cửa, gã lại thụt vào bên trong, giờ ngang cây thiền trượng la hét:

- Quỷ thần phong nào dám đến đây làm ồn?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Toan Tú Tài!

- A di đà phật! mẹ ơi! Gã hòa thượng hoảng hốt kêu lên lùi ra sau mấy bước.

Đinh Hạo tiến vào trong phòng giọng nói lạnh như tiền:

- Lão hòa thượng mập đâu?

- Người... thiếu hiệp tìm gia sư?

- Không sai, hần đâu?

- Mới đi khỏi chẳng bao lâu.

- Đi đâu có biết chẳng?

- Chẳng biết được.

- Danh hiệu hần là gì?

Gã hòa thượng trung niên ấp úng nói:

- Gia sư kêu là Hoan Hỉ Phật Liễu Phạm.

Thoáng nghe danh hiệu biết ngay tánh người hần lạnh lùng nói:

- Sư đồ chúng bay chí hướng đồng nhất, không sợ thần ghét phật giận chẳng?

Gã hòa thượng run lẩy bẩy chẳng nói ra lời. Đinh Hạo phóng luồng chỉ phong ra, gã hòa thượng thối rú lên một tiếng, té ngã lên trên xác chết thiếu nữ ấy, cả hai rủ nhau đến tây phương tham hoan hỷ thiên nhiên hơn.

Đinh Hạo liền ra khỏi phòng, bước khỏi miếu nhằm phương hướng chạy về Mang Sơn.

Vừa đến Mang Sơn trông đã điểm canh ba, bóng mờ mả âm u, tiếng côn trùng rên trời, bầu không khí rùng rợn như thế giới ma quỷ.

Đinh Hạo rành đường thuộc bước chẳng mấy chốc tìm ra ngôi cổ mộ đã nhốt Toàn Tri Tử.

Đinh Hạo đảo mắt quét qua một lượt, không khỏi giật mình, thấy bàn thạch chắn ngang cửa vào mộ đạo đã bị đẩy sang một bên, chứng tỏ rằng đã có ai đi vào mộ và bản thân Toàn Tri Tử thì không thể thoát ra được.

Nếu Toàn Tri Tử có mệnh hệ gì, thật là một việc đáng hối tiếc. Hần cau mày suy nghĩ một hồi, rồi cất bước tiến vào mộ đạo do vì tình hình có biến nên hần lảng lạng chẳng nói năng gì, từng bước một cẩn thận tiến vào, đi đến cửa thạch thất thấy Toàn Tri Tử trợn to đôi mắt dựa vào vách mộ.

May thay Toàn Tri Tử chẳng hề chi!

- Ủa nhưng bàn thạch huyệt mộ tại sao lại xô dịch một bên?

Hần vừa nghĩ vừa hấp tấp hỏi ngay:

- Tiền bối có chuyện gì chẳng?

Toàn Tri Tử không có phản ứng gì cả, vẫn cứ không nói năng lời nào.

Đinh Hạo thất thanh kêu lên hồng rồi, nhanh như điện xẹt nhảy tới phía trước Toàn Tri Tử trở mắt nhìn kỹ, thì ra lão đã bị điểm huyệt, hần vội vàng dùng tay thăm dò, ngón tay nhanh nhẹn điểm liên tục giải đi các huyệt đạo bị khống chế.

Con người Toàn Tri Tử chuyển động một hồi, tung mình nhảy lên nói:

- Lui ra mau!

Đinh Hạo cả kinh nói:

- Chuyện gì thế?

Toàn Tri Tử rùng mình nói:

- Mau ra khỏi đây, người trúng kế rồi!

Tiếng nói chưa dứt, một tiếng ầm dữ dội nổ vang, làm chấn động cả ngôi cổ mộ.

Mặt mày Đinh Hạo tái mét, vội xoay người chạy, một luồng khói cay mắt xen lẫn tro bụi xông tới làm cho hắn ho sặc sụa liên tục, hắn vội bế tụ hô hấp hoảng hốt nhảy tới, chỉ được vài bước bất giác kêu thâm:

- Khổ thay.

Mộ đạo đã bị đất đá sụp làm nghẽn đường ra!

Đinh Hạo kinh ngạc giây lát, đoạn quay người chạy vào trong thạch thất.

Toàn Tri Tử buồn bã nói:

- Tiểu huynh đệ, người vô tội lại bồi thêm một mạng.

Đinh Hạo cố gắng ổn định tinh thần, trầm giọng nói:

- Chuyện thế nào vậy?

Toàn Tri Tử nghiêng răng nói:

- Ta bị khống chế hai ngày rồi, chính đối phương chờ người vào lưới.

- Đối phương là ai?

- Nghe giọng nó có lẽ là bọn lâu la Vọng Nguyệt Bảo.

Đinh Hạo cảm phần dậm chân nói:

- Cũng lại đám hung đồ này, vì sao chúng lại biết văn bói phải đến đây?

- Chúng nó đã điều tra được người phải đến cứu lão phu, chắc người đã từng nói việc này cho ai đó nghe.

- Văn bói chỉ cho một vài người biết điều này thôi!

- Thế thì đủ rồi.

Đinh Hạo trầm tư một hồi, lúc mình đi về phía nam Tề Vân Trang chắc bọn Vọng Nguyệt Bảo vẫn có mặt thám theo dõi, chỉ trách mình kinh nghiệm giang hồ còn kém, cho dù sư phụ không ngừng chịu khó nhắc nhở liên tục, phải trải qua đích thân thể nghiệm mới thấy được điều bên trong, thấy rằng chỉ đơn phương căn cứ võ công thì chưa đủ thành sự vậy, thế thì mới biết một người võ sĩ thành danh chẳng phải dễ dàng.

Toàn Tri Tử dừng lại một hồi rồi nói tiếp:

- Nếu lão phu chẳng bị dây xích trói buộc thì không đến nỗi thế này!

Đinh Hạo bây giờ đã hoàn toàn bình tĩnh lại, sức nghĩ ra một chuyện nói:

- Tiền bói có quen một người tên Dao Thọ Phong không?

Cặp mắt Toàn Tri Tử chợt bừng sáng nói:

- Há chỉ quen biết, chúng ta còn là bạn chết sống có nhau, người quen biết lão ăn cắp đó?

- Ngẫu nhiên hội ngộ, lão có nói từng đến thăm viếng tiền bói...

- Đúng vậy, hắn có đến đây, ta đã giới thiệu người với hắn.

- Điều này lão đã thuật lại rất rõ cho ta hay.

- Thế nào, người có gặp Lôi Công chăng?

- Lôi Công đã tạ thế năm năm, ta đã gặp hậu nhân của lão.

Hắn nói xong móc từ trong túi áo lấy ra thanh Lôi Công trủy, rút ra khỏi bao, tia sáng lấp lánh khiến người ta phải hoa mắt.

Toàn Tri Tử tán thán nói:

- Bảo vật thần trủy, quả nhiên phi phàm.

Đinh Hạo tay cầm Lôi Công trủy nói:

- Tiền bối, chúng ta chặt thử xem.

Toàn Tri Tử đưa ra chân phải gác trên bàn thạch để dây xích nằm sát mặt bàn, Đinh Hạo giơ cao Lôi Công trủy nhắm dây xích chặt mạnh xuống.

“Soạt” một tiếng bóng lửa tứ tán xẹt ra, hai người sững sốt tại chỗ.

Một nhát trủy chặt xuống dây xích chẳng hề nhúc nhích.

Đinh Hạo cảm phần nói:

- Trúng kế của con quỷ nữ đó rồi!

Toàn Tri Tử kinh ngạc nói:

- Con nữ quỷ nào?

Đinh Hạo bèn thuật lại việc mượn Lôi Công trủy từ đầu đến cuối cho lão nghe, Toàn Tri Tử cau mày trầm tư hồi lâu, cầm lấy cây trủy trong tay lật tới trở lui xem xét một hồi nói:

- Đây là cây trủy thật, đồng thời theo lời người nói, người con gái đã gặp sự bất hạnh như thế càng không thể gạt người...

Thế sao lại chẳng chặt đứt dây xích này ư?

- Phải có nguyên do gì đây, để chúng ta cùng nhau suy nghĩ xem nào.

34. Tái Kiến Thiên Nhật

Đinh Hạo nhận lại cây trủy thủ, ngắm nhìn rất kỹ, bất cứ người nào thoáng nhìn biết ngay đây là món bảo vật, chính miệng Lãnh diện thần ni nói Lôi Công Trủy có thể chặt đứt dây xích vạn niên thiết mẫu này, đương nhiên lão chẳng mở miệng nói đùa, nhưng sự thực trước mắt thế này giải thích thế nào đây?

Bỗng Toàn Tri Tử trầm giọng nói:

- Đúng rồi, có lẽ thế này, ta cứ thử xem thế nào?

Đinh Hạo ngạc nhiên nhìn lão, chẳng biết lão thử bằng cách nào, bèn ngơ ngẩn nói:

- Thử bằng cách nào?

- Người thử vận khởi công lực toàn thân truyền vào thanh trủy thủ thử xem!

Đinh Hạo y lời dùng mười hai thành công lực truyền vào thanh trủy thủ chỉ thấy tia sáng màu bích chiếu soi ra cả cái thạch thất trở thành một màu xanh bích, dần dần màu xanh bích biến thành tia sáng trắng toát, một cây trủy trắng như bạch ngọc. Đinh Hạo kinh ngạc không kém, sự kiện này chưa từng nghe nói.

Toàn Tri Tử lại đặt chân vào bàn thạch như lúc nãy, trầm giọng nói:

- Bây giờ người hãy chặt xuống xem!

Đinh Hạo nhắm ngay khoen sắt chặt mạnh xuống, soạt một tiếng khoen sắt đứt làm hai.

- Há há há há..

Toàn Tri Tử xúc động cười như điên cuồng, mười năm cầm cố đã được tự do thì có thể tưởng tượng được sự sung sướng ấy biết dường nào, nhưng khía cạnh này tiếng cười này cũng chế nhạo số mạng của mình, mộ đạo bị tắc nghẽn, vẫn vĩnh viễn không ra được nơi đây.

Đinh Hạo vẫn học được phong thái của sư phụ Hắc Nho đối diện với bất cứ tình huống nào dù cho núi Thái sơn có lung lay sắp đổ vẫn một mực bình tĩnh, lạnh lùng không đổi sắc mặt, ý niệm của hắn vẫn xoay quanh vào cây Lô trủy thần diệu này.

Đợi cho đến Toàn Tri Tử dứt hẳn tiếng cười hắn mới cất tiếng nói:

- Sao tiền bối lại biết đến diệu dụng của cây trủy này?

Toàn Tri Tử trấn tĩnh lại đáp:

- Lão phu bỗng nhớ đến thanh gươm Thái Ất kim kiếm trong truyền thuyết, tác dụng chính là thế này - A! Té ra thế này, Thái Ất kim kiếm là bảo vật như thế nào?

- Tương truyền đó là binh khí thần linh do Thái chân nhân rèn đời Xuân thu chiến quốc, nằm ở phạm vi của truyền thuyết, chứ chưa ai trông thấy kiếm bao giờ, nhưng từ công hiệu đã thử nghiệm thanh thần trủy này ta biết được truyền thuyết ấy chẳng sai.

- Huyệt đạo tiền bối bị chế ngự cả hai ngày, nên ăn chút gì cho khỏe rồi chúng ta nghĩ kế thoát ra.

- Tuổi tác còn trẻ như thế này mà người có được một định lực như thế khiến cho lão phu phải khâm phục không ít.

Đinh Hạo cười nhạt nói:

- Nếu quýnh quáng cũng chẳng làm được gì.

Toàn Tri Tử đi vào biệt thất một hồi, lại quay trở lại lẳng lặng ngồi xuống.

Đinh Hạo trầm tĩnh nói:

- Bên ngoài mộ đạo chắc có người canh giữ mấy hôm nay, cho nên vấn đề thông lộ tắc nghẽn của mộ đạo thì không thể được, chúng ta ở sâu trong lòng đất vài trượng cần phải tìm lối ra riêng, việc đáng lo ngại nhất là lỗ thông hơi bị nút kín, mà không khí trong mộ thất tối đa có thể hít thở thêm mười hai giờ đồng hồ cho hai người, quá thời hạn đó chẳng cần họ phải động thủ thì mình sẽ bị ngộp thở chết mất.

Toàn Tri Tử nhẩm nhó nói:

- Chỉ còn cách khoét cái lỗ động, nhưng hy vọng này thì mong manh lắm, huyệt dưới này sâu thêm và đất gò trên đỉnh mộ phải có năm trượng hơn, dù có khoét được lỗ động, nếu bắt tắc sập đổ há không bị chôn sống...

- Mộ thật này ở ngay giữa mộ?

- Có lẽ vậy!

- Phạm vi đỉnh mộ rộng độ khoảng bao nhiêu?

- Có lẽ trên dưới khoảng hai trăm trượng hơn.

- Còn khoảng cách mộ thất và mặt đất phía trên thì bao nhiêu?

- Vào khoảng ba trượng.

- Trừ đi độ cao không gian trong thạch thất, thế thì chỉ còn độ một trượng mấy thôi.

- Đúng vậy nhưng mặt ngoài ngôi mộ và chiếc cột bên trong toàn dùng đá to xây cất, chỉ cần rót xuống một tảng cũng đủ chết người.

- Ý của vân bối là từ đào ngang ra hai trượng sau đó đào thẳng dốc lên trên, hợp sức của vân bối và lão tiền bối chỉ cần hai tiếng đồng hồ có thể đào thông lên trên được.

- Lão phu chỉ e ngại đất sụp, vì chúng ta hướng phía trên mà đào đất đá được đào tất phải rơi rớt xuống dưới, đào được một khoảng lấy gì kê chân mà đào tiếp tục?

Đinh Hạo đảo mắt quét qua một lượt nói:

- Mang tất cả bàn ghế và các thứ quan tài trong thạch mộ chất chồng lên nhau để làm đà đứng.
- Phương pháp này cũng tạm được, nhưng để lão phu tính kỹ lại xem còn có cách nào khác hơn.

Đinh Hạo nghĩ thầm:

Kha Nhất Nghiêu ắt sẽ đoán được hành tung của mình, chỉ cần một đêm không thấy mình trở về hắn sẽ tìm đến và khi phát hiện cổ mộ bị giạt mình sụp đổ hắn sẽ tìm cách đào cuộc tìm cách để cứu mình ra.

Đinh Hạo biết quy tức đại pháp ngủ trong cổ mộ vài ngày chẳng sao, còn Toàn Tri Tử thì đành chịu chết.

Vả lại nếu mình đi vào trạng thái quy tức, khi Toàn Tri Tử sắp ngột thở ắt phải có hành động vùng vẫy điên cuồng, thế thì chỉ sợ hai người đều hỏng.

Suy nghĩ thật lâu Toàn Tri Tử đứng bật dậy nói:

- Ngoài cách đào một lỗ động, thì không còn cách nào hay hơn, bây giờ chúng ta tiến hành ngay! Đinh Hạo gật đầu nói:
- Thế thì bắt tay vậy!

Bây giờ hãy dùng Lôi Công Trủy mở một lỗ hổng trên vách mộ trước đã.

Đinh Hạo lẳng lặng gật đầu, sau khi vận hành khí công thần trủy biến thành màu trắng, sau đó hắn đâm thọc ngang dọc trên vách đá, thần trủy đâm vào vách đá như cắt vào bùn.

Đào cắt khoảng nửa tiếng đồng hồ, hiện ra động khẩu đường kính bốn thước, nhìn kỹ dấu vết vách đá bị cắt dày cả ba thước, quả thật kinh người.

Bên kia lỗ đá là đất thịt, Toàn Tri Tử lấy cây binh khí ba chia ngắn treo trên vách mộ ném qua cho Đinh Hạo dùng làm công cụ đào sỏi.

Những đất thịt được đào ra liên tục, lần lần đùn thành đống cao, chỗ đứng chân của hai người cũng cao theo.

Bây giờ đến phiên Toàn Tri Tử đào đất, thỉnh thoảng một tiếng ầm nổ vang, Đinh Hạo phải lùi lại động khẩu vách đá, Toàn Tri Tử thì đất đá phủ lấp kín, Đinh Hạo cả kinh, cố gắng dùng hai tay đào sỏi đất đá ra kéo Toàn Tri Tử trở về mộ thất, cái lỗ động đào khó nhọc kia lại bị lấp kín.

- Thương tích của tiền bối có sao không?
- Chẳng sao cả chỉ bị thương ngoài da thôi.

Hai người ngồi trên đống đất đá buồn thiu nhìn nhau.

Toàn Tri Tử cười nhạt nói:

- Đinh thiếu hiệp vì cứu lão phu mà phải mang họa, lão phu thật hối hận..

Đinh Hạo trầm giọng nói:

- Lão đừng bi quan, chưa đến nỗi tuyệt vọng.
- Ta thì thấy hết hy vọng rồi.

Đinh Hạo trấn tĩnh lại tinh thần nói:

- Tiền bối cứ ngồi nghỉ để văn bối đào tiếp.

Đất đá sụp lúc này đã được Đinh Hạo xúc sạch nhưng mộ thất thì cát đá choáng cả nửa gian, bây giờ Đinh Hạo nhìn lên lỗ động vách đá dùng thần trủy rạch lúc này, có nhiều dấu vết rạn nứt hiện ra không khỏi kinh

tâm táng đờm, bây giờ chỉ cần động nhẹ một cái thì những tảng đá to trên đỉnh sẽ đổ xuống thế thì đừng hòng sống sót.

Toàn Tri Tử điều tức một hồi, đứng dậy thò đầu vào trong lỗ hoi:

- Thế nào?

Đinh Hạo ảo não nói:

- Bây giờ sờ cũng chẳng dám sờ, chỉ cần chạm tay vào một cái là đỉnh mộ phải sụp ngay.

Sự hô hấp bắt đầu ngạt thở phía trước ngực như bị đá tảng đè vậy.

Toàn Tri Tử tuyệt vọng nói:

- Nhiều lắm chúng ta còn khoảng một tiếng đồng hồ không khí để thở.

Hàm dưỡng của Đinh Hạo cao thâm đến đâu cũng không chịu đựng được nữa rồi, hắn có thể dùng quy tức đại pháp để thở còn Toàn Tri Tử thì chết tới nơi.

Thời gian từng phút một trôi qua, sự hô hấp càng ngạt ngạt khó thở hơn.

Công lực Đinh Hạo cao siêu có thể miễn cưỡng chịu đựng, còn gương mặt của Toàn Tri Tử nhăn nhó đỏ mề hôi hột.

Mặt mày Toàn Tri Tử co rút từ từ, giọng nói đau khổ:

- Lão phu có chết cũng chẳng sao, nhưng người thì có tội gì đâu?

Đinh Hạo gượng cười một cách đau khổ nói:

- Đó là số mạng mà.

- Lão phu có cảm giác phát điên... phát điên.

- Tiền bối bình tĩnh một chút, chúng ta vẫn còn hy vọng.

Miệng Đinh Hạo tuy nói thế, nhưng trong lòng thì hoang mang chẳng biết làm sao đây, nếu quả thật Toàn Tri Tử phát điên lên thì mình sẽ đối phó với lão thế nào, hắn không tưởng tượng được kết quả đó ra sao.

Một ý niệm mãnh liệt phát sinh, hắn bắt giác buột miệng kêu lên:

- Ta không thể chết được!

Toàn Tri Tử nói một cách yếu ớt:

- Đúng, người không thể chết, người phải sống...

Đinh Hạo bắt đầu lo lắng suy nghĩ điên cuồng, thù nhà và sư hận, tiếng tăm của Hắc Nho. Nếu chẳng may hắn chết trong ngôi cổ mộ này sẽ có bao nhiêu việc ô nhục nơi chín suối, mà lại càng không thể trở mặt cho bọn hung thủ đồ tể, gian đồ tiếp tục gây tội ác.

Thình lình hắn mạnh bạo đứng lên bước vào vách mộ chỗ đã dùng thần trụ khoét ra lúc nãy, vận dụng chân khí từ từ thăng lên, tay phải cầm thần trụ và tay trái ghim vào vách huyệt để giữ lại thân hình, thần tủy bên phải đâm thẳng vào vách đá thăm dò xem như thế nào, và sự kiên cố chắc chắn ra sao, sau khi nhấc thần trụ thủ ra không thấy biến động gì liền tiếp tục một khoảng cách rồi lại thẳng người lên ghim vào vách huyệt tiếp, còn tay cầm thần trụ tay bám đất cứ thế lần lần lên cao..

Toàn Tri Tử ở phía dưới thò đầu ra nhìn nói:

- Làm vậy có nguy hiểm chẳng?

- Cần phải mạo hiểm không còn cách nào hơn!

- Tình hình thế nào?

- Vẫn chưa thấy gì cả! Tiền bối hãy tránh ra để ta leo tiếp!

Hắn nói xong bắt đầu đào xới đất thật, để tránh sự sụp đổ như lúc này hắn chẳng dám đào khoét quá lớn chỉ khoét lỗ vừa đủ một người chui lên, bốn thước, năm thước rồi sáu thước, cả thân người hắn chui gọn trong lỗ, hắn dùng thần trụ đâm vào vách huyết thăm dò lần nữa, lần này mới vào đến cùi chỏ bỗng cảm thấy phía trước mềm xốp những đất thịt không khỏi vui mừng vô tả vội rút tay cầm thần trụ ra, tiếp theo một luồng gió cát lọt vào, khe hở nhỏ đã có tia sáng chiếu vào, luồng ánh sáng này đã thay thế tín hiệu của sự tái sinh.

Đinh Hạo lúc bấy giờ sự hân hoan của nội tâm không sao có thể tả nổi.

Lỗ hồng càng lúc càng lớn, không khí mát lạnh ủa vào trong mũi hắn, hắn cảm thấy sự thoải mái dễ dàng như chưa từng có bao giờ.

Khi hắn chui được ra khỏi huyết như rắn trườn vậy., hít thở mạnh một hơi không khí vào người cảm thấy vô cùng dễ chịu, cảm giác như thời gian vài tiếng đồng hồ bị chôn vùi trong cổ mộ như là mấy năm ròng vậy.

Hắn nhìn lướt qua một lượt, không khỏi vui mừng khôn tả, chỗ đào huyết mình đã chui lên vừa đúng chỗ cổ mộ bị phá bởi bọn hung đồ những tảng đá nặng nề của cổ mộ ngã lăn thành đống ở một bên, bằng không mình không thể nào phá vách mà ra được.

Hắn đi tuần hành chung quanh một vòng, chẳng thấy có người canh gác, chắc bọn hung đồ cho thế là đã chôn sống Đinh Hạo nên đã yên tâm rút lui.

Đinh Hạo lại trườn vào huyết cất tiếng nói:

- Tiền bối có nghe được tiếng nói của ta chăng?
- Nghe, thế nào rồi?
- Đào thông rồi!
- A!
- Tiền bối tự trườn lên được chăng?
- Được!
- Thế thì lên ngay!

Đinh Hạo thụt lùi chui ra, chẳng bao lâu Toàn Tri Tử cũng chui lên khỏi huyết.

- A! Mười năm trời, hôm nay ta lại trông thấy ánh sáng mặt trời.

Câu nói này bao hàm những cay đắng thống khổ tuyệt vọng nếu không phải là người đích thân từng trải khó có thể nghiệm được câu nói trên. Đinh Hạo lại khiêng một tảng đá to bịt lại lỗ động rồi phủ chút ít cỏ dại lên trên nói:

- Tiền bối, chúng ta đi vậy.
- Hiện giờ đi về đâu?
- Về Ngu Phúc khách điểm, ta đã bao cả một tây sương viện.

Bỗng hắn nhìn vào y áo chỉnh tề của Toàn Tri Tử không khỏi lạ lùng hỏi:

- Ủa, tiền bối để giành bộ quần áo này khi được thoát nạn mặc sao?
- Đâu phải thế đây là lão ăn trộm biếu ta vậy.
- A! Lão ca thật chu đáo.
- Người nói sao, người kêu lão ăn trộm này bằng lão ca ca?
- Vâng, chính lão thích được gọi như thế!
- Thế thì tốt lắm, chúng ta cũng phải thay đổi cách xưng hô luôn.
- Tại sao vậy?

- Hắn sao ta vậy, chúng ta quen biết nhau trước cả lão ăn trộm nữa mà.
- Tuân lệnh!
- Thế mới phải chứ.

Trời sáng mây mù hai người vào thành về đến ngụ phúc khách điểm, vừa đặt chân vào điểm thì Kha Nhất Nghiêu xúc động tiến tới nói:

- Lạy trời lạy đất, người được bình an trở về!

Đinh Hạo thoáng nghe nói biết ngay ắt có sự cố gì đây vội hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra?
- Đệ đi được chẳng bao lâu, thì có người vào lục điểm, căn cứ vào lời đối thoại của đối phương, đệ đã trúng kế lọt lưới, cả đêm ta trần trọc không ngủ được, đang chuẩn bị thám thính tung tích của đệ đây.
- Lão ca không bị chúng lục mất?
- Đây là sự việc ta tiên liệu được, nên đã có đề phòng, vị này hình như là...

Đinh Hạo giới thiệu đôi bên cùng biết nhau, sau đó ba người vào phòng ngồi trên ghế đầu đó, Kha Nhất Nghiêu hỏi ngay:

- Đinh đệ gặp tai họa như thế nào?
- Tí nữa thì toi mạng cả hai!
- Nói sao?

Đinh Hạo bèn thuật lại mọi sự xảy ra trong cổ mộ, Kha Nhất Nghiêu nghe xong liền biến sắc.

Bây giờ Đinh Hạo thuật lại câu chuyện, hắn mới cảm thấy kinh hãi nhiều hơn, cố lấy lại bình tĩnh nói:

- Thưa hai vị lão ca, chúng ta nên nghỉ ngơi cho khỏe lại.

Ba người mạnh ai nấy ở một phòng, yên tâm nằm nghỉ. Đinh Hạo và Toàn Tri Tử thoát nạn chắc chưa ai biết được, có lẽ đối phương chẳng đến quấy rối làm phiền nữa đâu.

Một giấc ngủ ngon lành cho đến trưa mới thức dậy rửa ráy. Kha Nhất Nghiêu đã gọi rượu thịt buổi sớm, cũng chỉ bày một phần chén đĩa.

- Quản gia, còn hai người bọn ta đâu?

Kha Nhất Nghiêu cười một cách bí mật, từ trong phòng khác lấy đến hai đôi đĩa và một bao đồ ăn nóng hổi.

- Người trong khách điểm đều là tai mắt của đối phương, làm thế này tạm thời qua mắt được một thời gian.

Đinh Hạo so đĩa nói:

- Lão quản gia thật sáng suốt!

Ba người ngồi vào bàn ăn uống thông thả, Toàn Tri Tử cảm khái nói:

- Mười năm rồi ta chưa hề biết mùi rượu thịt!

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Uống thêm một ly cũng chẳng sao!

Rượu đến tuần nữa, Toàn Tri Tử nghiêm sắc mặt nói:

- Đinh đệ có điều gì sai bảo?

35. Cùng Mưu Đại Kế

Đinh Hạo cúi người nói:

- Lão ca quá lời, há dám dùng hai chữ sai bảo, khiến tiểu đệ hổ thẹn biết mấy.
- Nếu chẳng được tiểu đệ có nghĩa khí hơn người thì cả đời này ta e rằng chẳng được tái gặp trời đất, đừng nói tri ân báo đức, chúng ta cứ tận lực tương giúp thôi.
- Trước mắt tiểu đệ muốn tìm kiếm ba người!
- Ba người nào?
- Người thứ nhất là Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh, kế đó là Trường Bạch Nhất Kiêu, và Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi.
- A! Đều là những nhân vật nổi tiếng, nhưng ta đã cách biệt giang hồ những mười năm lạnh lẽo, bây giờ cần phải có chút ít thời giờ chuẩn bị mới làm nên việc.
- Nghe đồn đại Vân Long Tam Hiện có thể ẩn tàng tại Vọng Nguyệt Bảo...

Toàn Tri Tử trầm tư một hồi nói:

- Theo sự hiểu biết của ta trước kia Vân Long Tam Hiện là đệ tử của Ẩn danh lão nhân..
- Ẩn danh lão nhân?
- Không sai, ông này là nhân vật lừng danh tiền bối đời trước, sinh hoạt ẩn cư rất ít hiện thân ra giang hồ, cho nên ít người biết đến lão, ông này có tất cả hai truyền nhân, một là Vân Long Tam Hiện đã xuất giang hồ lão luyện, còn tên kia thì ẩn cư chẳng rõ lai lịch.
- A! Lão ca thật không hổ thẹn với cái danh Toàn Tri Tử còn Ẩn danh lão nhân ẩn cư ở đâu?
- Tuyết phong sơn!
- Ở tại Tương cảnh?
- Đúng vậy nếu lão còn tại thế ít nhất phải có cả trăm tuổi.
- Có khi nào Vân Long Tam Hiện trở về Tuyết phong sơn không?

Kha Nhất Nghiêu ngắt lời nói:

- Không bao giờ vậy!

Đinh Hạo ngạc nhiên nói:

- Sao lão ca biết vậy?

Kha Nhất Nghiêu dừng một hồi nói:

- Ta từng đến viếng Tuyết phong sơn, Ẩn danh lão nhân đã tạ thế, chỗ ẩn cư của lão ngoại trừ một ngôi mộ ngoài ra không còn gì cả, đồng thời Vân Long Tam Hiện tham vọng cực lớn, quyết không thể cam lòng ở lại nơi đây được.
- Thế thì chỉ hướng vào Vọng Nguyệt Bảo tìm kiếm.

Toàn Tri Tử nói:

- Hẳn không phải tổng quản của Tề Vân Trang sao?
- Không sai, nhưng hẳn đã phản lại Nam trang Tề Vân Trang cũng đang tìm kiếm hẳn.
- Lý do gì?
- Chẳng biết được!
- Có phải phản Nam trang đầu Vọng Nguyệt Bảo không?

- Có thể vậy.

- Việc này phải vào Vọng Nguyệt Bảo thăm dò một phen mới biết được.

Đinh Hạo trầm giọng nói:

- Chúng ta không ai được công khai lộ mặt, ai lên vào được Bắc bảo?

Toàn Tri Tử trầm tĩnh nói:

- Ta có thể vào được.

Bỗng nhiên một âm thanh vang lại:

- Người không thể vào được!

Đinh Hạo và Kha Nhất Nghiêu đồng thời giật mình, không ai ngờ được có người ẩn phục kể bên.

Cặp mắt sáng quắc của Đinh Hạo lướt nhanh xung quanh, hy vọng tìm ra được vị trí ẩn phục của đối phương trời sáng choang thế này mà để đối phương lọt vào quả thật thân pháp của người này không thể tưởng tượng được.

- Chỉ nghe Toàn Tri Tử cười khanh khách nói:

- Tánh ăn trộm không bỏ, người vào có đảm bảo không?

Đinh Hạo lập tức vui theo nói:

- Có phải Thọ Dao Phong lão ca ca không?

- Há há há.

Một bóng người từ trong góc viện đen tối nhảy ra, không ai xa lại chính là lão ăn trộm Thọ Dao Phong, lão đến đây và ẩn núp vào trong viện lúc nào không ai biết cả, quả thật lạ lùng.

Đinh Hạo kinh ngạc hỏi:

- Lão ca ca vào đây hồi nào?

Thọ Dao Phong cười khanh khách nói:

- Phật dạy bất khả thuyết vậy.

Toàn Tri Tử tiếp lời nói:

- Đây là nghề của lão, không chui vào huyết thì cũng xuyên qua tường đúng là bất khả thuyết vậy.

Tất cả cười ầm lên, Thọ Dao Phong nhướng mày trợn mắt nói:

- Chớ nói nhiều lời, một câu nói sơ xuất bị chôn sống mười năm chưa đủ sao?

Đinh Hạo ngại họ làm ầm lên mất cả hòa khí, vội đứng dậy can lại nói:

- Lão ca ca mời ngồi, để tiểu đệ giới thiệu vị Kha...

Thọ Dao Phong vừa ngồi xuống vừa nói:

- Miễn giới thiệu, ta biết hắn là quán gia của ngươi, một tên lão bất tử đồng chí hướng cũng là huynh đệ với ngươi cả.

Kha Nhất Nghiêu đứng lên nói:

- Để ta đi lấy thêm chén đĩa.

Thọ Dao Phong lắc đầu nói:

- Miễn phiền huynh làm gì, ta hiện dùng năm ngón, còn ăn uống thì ta đã chuẩn bị sẵn.

Nói xong lão gỡ bầu rượu ra từ dây lưng và lấy từ trong túi áo ra một bọc thức ăn bày trên bàn toàn những đồ nhắm ngon lành, tự ăn tự uống một cách thích thú khả ái.

Mọi người ăn uống xong, Kha Nhất Nghiêu cất bới những chén đĩa có thừa ra để lúc tiểu nhị vào dọn dẹp không phát hiện được bọn Đinh Hạo.

Thọ Dao Phong nghiêm túc nói:

- Các người chờ ta ở đây vài hôm, để mình lão ăn trộm đến Vọng Nguyệt Bảo thăm dò một phen xem sao.

Toàn Tri Tử gật đầu nói:

- Đây là nghề nghiệp của người, chính người vào đó hay nhất nhưng phải cẩn thận đấy.

Thọ Dao Phong mỉm cười nói:

- Điều này người khỏi lo!

Đinh Hạo cảm xúc nói:

- Thế thì làm phiền lão ca vậy.

- Chớ nói lời khách sáo, cái gì mà phiền hay không phiền?

- Lão ca ca có rành tình hình trong Vọng Nguyệt Bảo không?

- Chẳng lẽ người rành?

- Biết được chút ít.

- Thế thì nói sơ cho ta biết, có thể tránh đi được chút ít phiền phức.

Đinh Hạo bèn tả tỉ mỉ tình huống nội ngoại Bắc bảo cho lão nghe, nhất là các cửa ngõ ra vào trong Bắc bảo còn đối với sự canh phòng thì hẳn chịu thua.

Thọ Dao Phong nghe thuật xong bèn nói:

- Những chi tiết này cũng khá lắm rồi.

Bổng Đinh Hạo nói:

- Chuyến đi này lão ca ca phải đặc biệt đề phòng một người.

- Người muốn nói tên tiểu tử tự xưng là Bạch Nho đó phải chăng?

- Đúng vậy.

- Ta sẽ để ý tên này!

- Lão ca ca có rành công lực của Trịnh Tam Giang thế nào không?

- Điều này nên hỏi lão biết nhiều mới được!

Toàn Tri Tử tiếp lời nói:

- Công lực của hắn thế nào thì chẳng biết được, vì y rất ít lộ diện và cũng ít khi tự thân ra tay đối địch. Nhưng căn cứ vào mười năm trước đây hắn từng đánh bại Độc Phật tâm là anh cả của Thiên địa bát ma thì công lực của hắn cũng không tệ lắm đâu... Lúc này các người đề cập đến Bạch Nho gì đấy là chuyện thế nào vậy?

- Tên ấy là rể tương lai của Vọng Nguyệt Bảo, hắn xưng là Bạch Nho.

- Ý của hắn là chẳng thua Hắc Nho?

- Có lẽ vậy!

- Đinh đệ từng đấu với hắn?

- Không sai!

- Kết quả thế nào?

- Phải nói là kinh địch lần đầu tiên đệ đụng phải, từ khi đệ xuất giang hồ đến nay.

Thọ Dao Phong chuyển đề tài nói:

- Ta chuẩn bị đêm nay lên đường ngay, còn các người phải chuyển đi địa điểm khác.

Đinh Hạo nhướng đôi mày kiếm nói:

- Tại sao vậy?

- Kha lão nhi sẽ bị phát hiện thôi, vì đối phương không buông tha hấn đâu.

- Có địa điểm nào an toàn để đặt chân không?

- Đi khỏi thành Lạc Dương là thượng sách, đến những nơi hoang vắng là được rồi, lão biết nhiều cũng đã thoát nạn, nán lại đây chẳng được ích lợi gì cả.

- Lão ca ca chọn một địa điểm để tiện hội họp?

- Thế thì các người đến Y xuyên thành ngoại Thạch gia tập chờ ta, lão biết nhiều rành địa phương này.

Toàn Tri Tử cười nói:

- Tổ ăn trộm còn y nguyên sao?

- Thọ Dao Phong bĩu môi liếc lão nói:

- Sơn hà dễ thay đổi, tính tình thì khó thay đổi, mười năm chôn sống mồm miệng vẫn còn nói nhiều.

- Thôi đừng tranh cãi nữa.

- Chính người lẻo mép chứ không phải là lão ăn trộm hẹp lượng đâu.

Cùng lúc này Kha Nhất Nghiêu hốt hải chạy vào phòng nói:

- Có người đến kìa.

Đinh Hạo hỏi trước:

- Nhân vật nào thế?

- Bọn thủ hạ Vọng Nguyệt Bảo chắc có khoảng chục người hơn.

- Cha chả đến nộp mạng đấy chứ.

- Người dẫn đầu là ông lão ốm lùn.

- Má bên trái có cái thẹo?

- Không sai.

- Chính là Đoàn Mang Đinh Đàm thượng si võ sĩ thống lãnh nội bảo của Vọng Nguyệt Bảo, chúng ta mỗi người chiếm cứ một phòng chắc chắn đối phương sẽ ra tay thủ hạ đến từng phòng lục soát, để chúng nó có vào mà không ra thôi.

Ba lão lập tức ra khỏi phòng, mạnh ai nấy chiếm một phòng xá, đóng cửa lại ngồi chờ bên trong.

Đồng thời cũng vào lúc này, mười mấy tên võ sĩ tiến vào Tây viện, người dẫn đầu là một ông lão ốm lùn nếu y không để bộ râu ria, chắc người ta chỉ tưởng y là tên đồng tử, chỉ thấy y quơ tay lia lịa, khắc có bốn tên võ sĩ phân biệt canh giữ hai bên cổng viện, còn những người kia thì chia nhau chạy về hướng các phòng.

Ông lão đứng giữa sân viện y như con khỉ đột.

Thình lình các phòng liên tục vang ra tiếng ứ ự, sắc mặt ông lão đại biến, sột một tiếng rút thanh kiếm ra khỏi bao nhún mình nhảy sổ vào Tây sương phòng, thoáng nhìn thấy ba tên thủ hạ nằm ngửa trên đất bất giác cảm phần găm hết lớn tiếng:

- Người nào đó hãy ra đây xem!

- Đàm thống lãnh, lâu lắm không gặp mi!

- Ai?

Đoản Mang Đình Đàm thượng si quay sang thấy một tú si áo lam đứng chặn ngay cửa vào.

- Người... là tên tiểu tử họ Đình ư?

- Tại hạ là Toàn Tú Tài.

Đoản Mang Đình Đàm thượng si rùng mình lui ra sau hai bước, hoảng hốt nói:

- Người chưa chết chẳng?

Đình Hạo biết hắn muốn nói sự kiện tại cổ mộ Mang Sơn, hắn bèn cười lạnh lùng nói:

- May mắn thoát khỏi tai nạn, chắc các hạ thất vọng thì phải?

- Quả thật tiểu tử người chưa chết?

- Mời các hạ ngồi, chúng ta nói chuyện một chút được chứ?

- Chẳng có chuyện gì phải nói cả!

- Đã đến đây rồi thì các hạ đành phải nghe lời nói của ta vậy.

Trong trang viện vang lên những tiếng gầm hét kích đấu với nhau, nhưng chỉ trong nháy mắt lại yên tĩnh như trước, xem tình hình kể cả bốn tên võ sĩ canh giữ cổng ngoài cũng đều bị chế phục cả, Đoản Mang Đình kinh hoàng nhìn ra ngoài chẳng thấy động tĩnh gì cả, thỉnh linh vung kiếm trong tay mãnh liệt chém vào người Đình Hạo, thân nhận chức thống lĩnh võ sĩ nội bảo đương nhiên công lực chẳng kém, một kích thỉnh linh đánh liều quả thật ghê gớm mãnh liệt.

Keng một tiếng, Đoản Mang Đình bị chấn động lùi ra sau ba bốn bước, ngã dựa vào cạnh bàn.

Đình Hạo đã rút kiếm phản kích nhanh tốc đến không thể nào tưởng tượng được làm như hắn đã để sẵn kiếm trong tay.

Gương mặt Đoản Mang Đình nhăn nhó co rút.

Bọn ba lão Kha Nhất Nghiêu ào tới cạnh cửa, Thọ Dao Phong cười khúc khích nói:

- Bọn chó săn tóm gọn không sót tên nào cả.

Đình Hạo gật đầu.

Kha Nhất Nghiêu nói:

- Kha quân gia này phải ra canh gác cửa ngoài cho chắc cú, Đình đệ hãy chiếu cố bằng hữu này cho tử tế chút nghe.

Đình Hạo lạnh nhạt nói:

- Điều này đương nhiên rồi.

Kha Nhất Nghiêu quay người đi ra, còn Toàn Tri Tử và Thọ Dao Phong bước vào phòng nhắc ghế đặt tại cửa phòng, ngồi xuống y như hai pho tượng ôn thần.

Đình Hạo chăm chú nhìn Đoản Mang Đình rồi lạnh lùng nói:

- Các hạ đến đây có phải muốn đối phó với quân gia tại hạ?

Đoản Mang Đình lạnh lùng tăng hắng một cái không nói gì hết.

Đình Hạo lại nói tiếp:

- Các hạ thân hân chức thống lĩnh võ sĩ nội bảo chắc phải rõ biết tình hình nội bảo tường tận, bây giờ trả lời một câu hỏi của tại hạ, Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh có ẩn núp trong bảo không, hãy nói?

- Không biết.

- Các hạ cứ thành thật nói ra thì hay hơn.

- Không biết.

- Hà tất phải chịu khổ đau thêm làm gì!

Đoản Mang Đình gầm rống nói:

- Người dám làm gì ta nào?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Chẳng làm gì mi cả, mi không muốn nói thì chẳng xong mới ta.

- Thế lão phu không nói người làm gì ta?

- Thế thì tại hạ phải vô lễ vậy!

Hắn nói xong vùng kiếm đâm tới, Đoản Mang Đình vùng vẫy kiếm đỡ ngang, Đinh Hạo nhanh tốc chuyển thế kiếm tấn công tới. Keng một tiếng Đoản Mang Đình kiếm rút khỏi tay, té quỵ xuống đất. Đinh Hạo điểm vào á huyết của hắn khiến cho hắn không thể lên tiếng la hét, sau đó lạnh lùng nói:

- Đàm thượng si nếu khi nào mi chịu nói thì cứ nói.

Đoản Mang Đình căm hờn nhìn Đinh Hạo không biểu thị gì cả.

Đinh Hạo nghiêng răng căm phẫn nói:

- Mi muốn ném trò chơi Cô âm sư hồn chẳng?

Đoản Mang Đình vẫn một mực không có biểu hiện gì.

Đinh Hạo chẳng thèm nói nữa, phóng chỉ điểm vào thân hắn, tức thì toàn thân Đoản Mang Đình phát run ngay, nhả nhớt lẫn lộn trên đất, do vì á huyết bị chế nên không rên rỉ thành tiếng được.

Đinh Hạo làm thế này vì sợ làm kinh động đến những người khách điểm xung quanh, khách khứa ra vào trong ngày của Ngũ phúc khách điểm lên đến con số vài trăm người nếu làm náo động lên, hiện trường sẽ rối loạn không thể tưởng được.

Đinh Hạo cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Thế nào có nói chẳng?

Tên Đoản Mang Đình quả thật chịu đựng tài thật, vẫn không biểu hiện gì cả.

Mức độ lẫn lộn dần dần chậm lại, cuối cùng chỉ còn lại thở như bò, miệng thì sùi bọt mép, tứ chi co rút lia lịa, không còn giống hình thù con người chi cả.

Đinh Hạo tuy là nóng ruột phục thù, nhưng thật sự hắn không phải hạng người tàn nhẫn, phóng chỉ giải đi á huyết cho hắn lạnh lùng nói:

- Họ Đàm kia, người việc gì phải liều mạng đến thế cho tên Trịnh Tam Giang, nói đi?

Đoản Mang Đình co rút gật đầu nói:

Đinh Hạo giải đi á huyết của hắn nói:

- Nói đi.

Đoản Mang Đình nghiêng răng còm cộp nói:

- Người chó láo khoét, có người sẽ thanh toán với người.

Đinh Hạo căm phẫn nói:

- Mi chắc chưa thấy quan tài chưa đổ lệ chẳng?

- Tiểu tử ngươi là cái thá gì?

- Mi dám nói câu nữa?

- Nói thế nào, thế nào đồ tiểu tạp chủng.

Một câu nói này khơi dậy sự việc bà mẹ của Đinh Hạo bị làm nhục đến nỗi phải tự vận khiến hấn cảm phần như điên như cuồng, ấn xuống một chưởng bộp một tiếng, đầu của Đoãn Mang Đinh bị bổ nát tan tành.

Toàn Tri Tử cau mày nói:

- Thằng này sao mà trung thành với Trịnh Tam Giang đến thế?

Thọ Dao Phong lắc đầu nói:

- Lão ăn trộm ta vẫn phải vào Vọng Nguyệt Bảo một phen, bây giờ chúng ta đi ngay thôi.

Toàn Tri Tử nói:

- Những xác chết thế này làm sao bây giờ?

Đinh Hạo cảm phần nói:

- Khách điểm này cùng Vọng Nguyệt Bảo là một, thế thì cứ để họ tự lo thôi.

Kha Nhất Nghiêu bước vào nhìn qua hiện trường hỏi:

- Hấn có khai gì không?

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

- Chẳng có khai gì cả ta đã đập vỡ sọ nó rồi.

- Thế thì chúng ta y theo kế hoạch đã định hành động thôi.

- Đi ngay bây giờ?

- Không đi ngay sao được, đám người này có vào mà không có ra thế nào bọn khác cũng tìm đến, nên tránh đi sự lôi thôi không cần thiết vậy.

- Ra khỏi đây bằng cách nào, chẳng lẽ cả đám bước ra cùng một lúc?

- Chia nhau đi ra họp lại ở Y xuyên thế nào?

Toàn Tri Tử gật đầu nói:

- Thế này cũng được, nếu có ba người một tốp sẽ gây chú ý.

Đinh Hạo suy nghĩ một hồi:

- Thế thì hai lão ca đi chung có thể tiếp ứng với nhau, trước mặt bọn Vọng Nguyệt Bảo chỉ nhắm vào một mục tiêu và Kha lão ca, còn Phong lão ca lên đường trước, đệ thì đi đoạn hậu ở đằng sau, thế nào được chứ?

Thọ Dao Phong gật đầu biểu thị sự đồng ý.

Đinh Hạo lại nói:

- Lão ca đã có trọng trách, nên gỡ bỏ bầu rượu đi vì nó chướng mắt lắm.

- Ta sẽ có cách khác, ngươi chớ lo điều này.

- Còn túi da kia lão ca ca để đâu?

Thọ Dao Phong lấy ra cuộn giấy gơ cao nói:

- Sự bất trắc của con người rất khó đoán, nếu tìm chẳng gặp ta, cứ theo cảm nang này đi tìm.

Đinh Hạo đưa hai tay nhận lấy cảm nang nói:

- Lão ca ca lo nghĩ thật chu đáo, thế này thì tiện cho đệ biết mấy.

- Lão ăn trộm xin từ biệt trước.

Dứt lời bước ra khỏi phòng chạy mất dạng.

Toàn Tri Tử cũng đứng dậy nói:

- Kha huynh, chúng ta cũng phải đi thôi.

Kha Nhất Nghiêu liền đứng lên nói:

- Đình đệ hẹn gặp lại Y Xuyên.

Đình Hạo chấp tay nói:

- Xin chào hai vị lão ca ca.

36. Bí Đà Bắc Bảo

Toàn Tri Tử cùng Kha Nhất Nghiêu sánh vai bước khỏi phòng, hướng cửa hậu tung mình chạy mất.

Đình Hạo ngồi lại giấy lát, mới đứng dậy ra khỏi phòng, bây giờ là lúc cơm chiều, nếu chạy suốt đêm hẳn có thể tới Y Xuyên.

Chạy khoảng canh hai thì tới Phạm gia tập cách Lạc Dương khoảng hai mươi dặm, Đình Hạo cảm thấy đói và khát nước, bèn vào một tửu điếm ở ngã tư đường, Đình Hạo gọi sơ vài món thịt và hai cốc rượu trắng, chậm rãi mà ăn uống, vì thấy rằng cũng chẳng cần thiết phải hấp tấp đến Y thành làm gì.

Hắn đang ngồi ăn uống thong thả, bỗng thấy một lão ni đi ngang qua cửa điếm, tay trái cầm cây phát trần.

Hắn động lòng thầm nhủ:

- Ủa! Sao Lãnh diện thần ni lại xuất hiện tại tiểu trấn nơi đây làm gì?

Hắn lập tức gọi tiểu nhị đến tính tiền, chẳng còn thì giờ chờ đợi tiền thối nữa làm gì, vội vàng bỏ đi rượt theo.

Chỉ trong nháy mắt bạch y nữ ni đã đi thật xa, may mà nhờ chiếc áo trắng nổi bật dễ nhìn. Hắn bèn gia tốc chạy tới gần nữa, đưa mắt nhìn kỹ đúng là Lãnh diện thần ni.

Thế rồi hắn lại thả bước chậm đi, giữ một khoảng cách tương đối để theo dõi ở đằng xa.

Rời khỏi thị trấn thành linh Linh Diện thần ni gia tốc chạy nhanh như mây bay nước chảy.

Đình Hạo cũng gia tốc rượt theo, nhưng luôn luôn đảm bảo khoảng cách bốn năm trượng xa.

Chạy khoảng năm sáu dặm trường đến một nơi khoảng đường xá hoang dã vắng người, thành linh Linh Diện thần ni dừng bước lại không hề quay người giọng nói lạnh lùng cất tiếng hỏi:

- Ai ở đằng sau?

Đình Hạo tiến lên vài bước cất tiếng trả lời:

- Toàn Tú Tài!

Lãnh Diện thần ni từ từ xoay người sang cặp mắt lướt qua Đình Hạo nói:

- Té ra ngươi tại sao theo dõi ta?

Đình Hạo tiến thêm vài bước nữa nói:

- Văn bối gặp thần ni đi ngang qua tiểu trấn, bèn vô ý rượt theo chứ chẳng có mục đích gì cả?

- Người tính đi đâu?

- Y Xuyên.

- Có chuyện gì gấp chẳng?

- Chẳng có gì gấp cả.

Lãnh Diện thần ni trầm ngâm nói:

- Thiếu hiệp có đồng ý giúp bản ni một tay chăng?

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Vãn bối saün sàng ra sức.

- Thế thì theo bản ni.

- Vâng!

Đinh Hạo chạy theo sau Lãnh Diện thần ni may mà đêm tối chẳng có người bộ hành, bằng không một ni một tục chạy thế này sẽ làm kinh động đến mọi người không ít.

Chạy khoảng ba bốn trăm dặm đường lộ, quay sang hướng Tây chạy ngang đồng hoang vắng vẻ lòng Đinh Hạo cứ thắc mắc chẳng thôi, không biết Lãnh Diện thần ni nhờ hấn tiếp việc gì?

Trống điểm canh ba họ đã chạy đến trước khu rừng đen kịt, Lãnh Diện thần ni bèn thả bước chậm lại nói:

- Đến rồi!

Đinh Hạo không nín được nữa nói:

- Đây là chỗ nào vậy?

- Đây là ngôi miếu chẳng còn hương khói đã lâu.

- A! Tiền bối cần tiếp viện chi?

- Lúc cần thiết phải ra tay.

- Trong cổ miếu...

- Bản ni được một tin tức nơi đâu ẩn núp một người mà bản ni đang tìm kiếm, nhưng chỗ này chính là bí ã của Vọng Nguyệt Bảo có lẽ có nhiều cao thủ ở đây, cho nên mời người tiếp sức để tránh người mà bản ni tìm kiếm không thể trốn thoát được, người này gian xảo khùng khiếp, chẳng được bao nhiêu người biết được bộ mặt thật của hấn.

- Hấn là nhân vật thế nào?

- Xuyt, chúng ta không nên đập cỏ động rắn, trong rừng ắt có mai phục, hãy tìm ẩn núp thân hình trước ã.

Dứt lời lão lạng mình ẩn vào sau bụi cây, Đinh Hạo cũng nhảy theo vào bụi cây gần đó.

Lãnh Diện thần ni nói khẽ:

- Đinh thiếu hiệp bây giờ xin người hãy ra mặt trước dụ cho đối phương xuất hiện, bản ni đợi đến khi nào gặp được bản thân hấn mới xuất hiện sau.

- Được.

Đinh Hạo xem xét tình hình một lúc rồi triển khai thân pháp thần tốc nhanh nhẹn như bóng ma ẩn vào trong rừng.

Trong rừng lảng lạng không một tiếng động nào cả. Đinh Hạo đảo mắt quan sát chung quanh liên phá... số gỗ đất đá giả tạo sắp đặt bày ra theo trận ngũ hành sanh khắc, thế trận tầm thường này chẳng làm gì cản trở được hấn.

Đi sâu vào trong độ một trượng, quả thất ngôi cổ miếu kiến trúc nguy nga dựng lập sừng sững trong rừng sâu.

Cổng miếu đóng kín tịch mịch như tờ, chẳng có phát hiện mai phục gì cả, sau khi Đinh Hạo xem xét các nơi không thấy có người bèn chạy sang một bên vượt tường nhảy vào.

Chân vừa chạm đất ã có cái gì đen thui lui chup vào đầu hấn đồng thời tiếng chuông leng keng kêu lên.

Đinh Hạo cả kinh theo bản năng tự nhiên nhanh như điện xẹt lạng người về sau phía lùm cây.

Một đạo ánh sáng đây là ngọn đèn pha đặt saün ở đây, chỗ ánh sáng đèn soi tới có giăng một tấm lưới to lớn nằm sát đất, trên lưới đây những móc sắt bén nhọn trông thấy phải phát lạnh, Đinh Hạo bất giác mừng thầm, chỉ chậm chân một ly nữa là làm mỗi trong lưới.

Hai tên vệ sĩ kinh trang áo đen cầm kiếm chạy tới, phía sau túi áo có ký hiệu mặt trăng, đây đã chứng tỏ đối phương là người của Vọng Nguyệt Bảo, tức Lãnh Diện thần ni quả thật chính xác đây là bí đà Vọng Nguyệt Bảo.

Hai tên võ sĩ đứng trước mạng lưới dõm ngó chung quanh hai người thất thanh nói:

- Lạ thay không có gì trong lưới cả!

Tên kia nói:

- Nếu không có người chụp vào lưới có động thì làm sao lưới chụp vào thế này được?

- Thế thì người đâu?

- Có lẽ chạy thoát ư?

- Nói đùa chứ, ai lại có thân pháp như thế, có thể thoát khỏi lưới cơ động dễ dàng như vậy được?

- Nếu thế thì có mèo nào đã chạy ngang ư?

Ánh đèn sáng rực chiếu soi vài lượt thì tắt hẳn, hai tên võ sĩ nói xì xèo một lúc rồi giăng lưới trở lại như trước rồi phòng mình chạy mất.

Đinh Hạo đã nhìn thấy nút bấm trên tường, hấn bèn lượn thân bay tới dùng Lôi Công Truy cắt hủy, sau đó phóng người chạy tới tiền viện vẫn âm u tối mò chẳng thấy đèn đuốc bóng người chi cả, chắc mọi người đang trong ngon giấc chiêm bao.

Vượt qua sân điện chạy vòng phía sau ba gian phòng xá, chỉ có một phòng đèn đuốc sáng choang, bên ngoài có võ sĩ cầm kiếm tuần hành, cửa phòng đóng hờ, văng vẳng vang ra tiếng cười cợt lả lơi của con gái.

Đinh Hạo ngạc nhiên đây là chuyện thế nào vậy?

Đinh Hạo lượn mình lanh lẹ như hồn ma bóng quỷ đi vào phía sau lùm hoa sát bên ẩn núp tại đó.

Ánh sáng đèn đuốc trong phòng xuyên qua cửa sổ chiếu soi sáng cả một vùng ở hành lang bên ngoài.

Bốn tên võ sĩ hai người một tổ tuần hành đi ngang qua chỗ giao điểm hội họp rồi tiếp tục tuần hành đi tới.

Tiếng cười phóng đặng của người con gái trong phòng xá rõ mồn một và đinh tai khó nghe.

Đinh Hạo núp phía dưới này không thể thấy được tình hình bên trong, hấn thừa dịp bọn võ sĩ tuần hành đi khỏi vội vàng nhún mình nhảy lên ngọn cây quế ở trước viện.

Xuyên qua cửa sổ nhìn vào bên trong, tức thì nộ khí xung thiên chỉ thấy bên trong bày ra hai bàn tiệc hai tên hòa thượng mỗi người chiếm cứ một bàn không phải ai xa lạ chính là tên hòa thượng mập mạp Hoan Hỉ Phật Liễu Phàm tại tiểu miếu thành ngoại Lạc Dương và tên Bạch Mi lão tăng ở Sùng công tự và bên cạnh mỗi tên hòa thượng đều có một người đàn bà ăn mặc hở hang ngồi hầu, hai tên hòa thượng tay cầm tay bốc cười bốn cợt vô cùng.

Ngoài ra bên cạnh có một thiếu nữ áo xanh ngồi trên một chiếc ghế ngó ngán ngồi cười.

Thiếu nữ áo xanh này không ai xa lạ chính là tỷ nữ Tiểu Hương của Mai Ánh Tuyết.

Đinh Hạo bất giác rùng mình cả kinh, thế là thế nào?

Chẳng lẽ Mai Ánh Tuyết cũng là người trong Vọng Nguyệt Bảo chăng?

Nhưng nàng vì sự việc túi da mà bị cao thủ Vọng Nguyệt Bảo vây bắt kia mà, thế thì chẳng sao hiểu nổi rồi.

Hấn còn đang suy nghĩ bỗng nghe tên Bạch Mi hòa thượng đẩy mù đàn bà bên cạnh ra nói:

- Dẫn y qua đây!

Mụ đàn bà nung nịu lả lơi nói:

- Đại sư đêm nay đổi món chẳng?

Bạch Mi hòa thượng cười khanh khách, dùng tay nhéo vào ngực mụ đàn bà một cái nói:

- Mi ghen ư?

Mụ đàn bà uốn éo thân hình cười khúc khích phóng dăng nói:

- Trông y chưa từng trải qua bao giờ, liệu có thể chịu đựng được cuồng phong bão táp của đại sư chẳng?

- Hà hà chẳng sao, có mi ở đây có thể tiếp tay được - Hừ!

- Sang cởi áo cho nàng trước, bảo qua đây hầu lão gia ba ly, sau đó chúng ta cùng nhau tham thiền.

Mụ đàn bà bước sang hướng Tiểu Hương, đưa tay cởi y áo cho nàng, Tiểu Hương thì ngớ ngẩn cười chẳng hề phản kháng, và cung không có vẻ e thẹn gì cả.

Đinh Hạo bốc lửa phừng phừng toan ra tay...

Thình lình ngay lúc này có một bóng trắng lượn tới, Đinh Hạo nhìn rõ bất giác thất kinh lần nữa, người này chính là Bạch Nho con rể cưng yêu tương lai của Vọng Nguyệt Bảo chủ, thế thì đám đầu trâu mặt ngựa này hội tụ đủ cả, cuối cùng Lãnh Diện thần ni tìm ai bây giờ?

Võ sĩ tuần hành phát hiện Bạch Nho liền lớn tiếng gầm thét:

- Ai đó?

Một tên võ sĩ khác khều hấn một cái, hạ giọng nói:

- Mi muốn chết sao, hãy xem cho rõ, ai dám đến đây?

Dứt lời gã tiến tới trước mặt Bạch Nho cung kính hành lễ nói:

- Đệ tử là Trương Tiểu Át tham kiến Tổng giám.

Bạch Nho oai vệ hừ một tiếng, ném một vật cho tên võ sĩ trầm giọng nói:

- Lập tức trình lên thái thượng hội pháp.

- Vâng!

Võ sĩ cầm lấy tấm thiệp đi ngay về hướng hành lang, dùng tay gõ nhẹ lên cửa phòng nói:

- Trình bẩm thái thượng hội pháp, Tổng giám truyền đến thư tự.

Bên trong phòng xá Tiểu Hương đã bị cởi đồ quá nửa, được đẩy tới bên người Bạch Mi hòa thượng.

Bạch Mi hòa thượng nghe nói thoáng cau mày hướng về mụ đàn bà nói:

- Nhận vào cho ta.

Tên võ sĩ dứt tấm thư tự vào khe cửa, mụ đàn bà lấy thư đưa cho Bạch Mi lão tăng, lão cầm lấy thư tự đọc qua một lượt, đôi mày nhướng lên thành hình chữ nhon.

Tên hòa thượng mập mạp nói:

- Sư thúc có chuyện gì chẳng?

- Tổng giám đòi tên nha đầu này!

- Lại thay hấn có ý gì đây, cứ tặng cho hấn đi, một tên tỳ nữ đáng là bao, nếu bắt được thiếu nữ áo trắng đầy mới là xuất sắc.

Đinh Hạo liền tan nghỉ vấn, thế thì Tiểu Hương bị chúng bắt cóc, trông tình huống y uống phải loại thuốc gì đây?

Bạch Mi lão tăng suy nghĩ một hồi nói:

- Thay y áo cho ả và giao ra bên ngoài.

Hai mục đàn bà lệ làng mặc y áo chỉnh tề lại cho Tiểu Hương, sau đó đẩy cửa ra thuận tay xô ả ra ngoài.

- Đây là phước mi được tổng giám chiếu cố.

Nói xong đóng kín cửa lại.

Tiểu Hương bị đẩy ra ngoài, đứng sững như người mất hồn chẳng nói năng gì cả, một tên võ sĩ dùng tay trở vào phòng trong viên nói:

- Vào đây.

Tiểu Hương chậm bước tiến tới, Bạch Nho đưa tay cấp nách quay người chạy đi.

Đinh Hạo nhủ thầm phải cứu Tiểu Hương trước mới xong, bằng không chẳng biết nói sao với Mai Ánh Tuyết.

Hắn nghĩ thế bèn phóng mình theo, thân pháp Bạch Nho mau lẹ, chỉ trong nháy mắt đã ra khỏi miếu.

Đinh Hạo mới ra khỏi miếu thì Bạch Nho đã nhảy vào trong rừng.

Đinh Hạo nhanh như điện xẹt chặn phía trước lạnh lùng hét:

- Đứng lại!

Bạch Nho nghe tiếng hét bèn dừng chân lại.

Đinh Hạo rút kiếm cầm trong tay, lạnh lùng cất tiếng nói:

- Đêm nay may được hội ngộ!

Bạch Nho gỡ khăn quần trên đầu, dùng tay lau vào mặt một cái nói:

- Chính là tiểu muội đây!

Đinh Hạo bất giác kinh ngạc chẳng nói nên lời nào cả, đối phương chính là Mai Ánh Tuyết giả dạng ra, ngớ ngẩn hồi lâu hắn mới cất tiếng nói:

- Thật không ngờ, có chuyện gì thế?

- Tiểu muội vì phải cứu thoát cho Tiểu Hương cho nên phải mạo hiểm như thế.

- Cô nương sao lại nghĩ đến giả mạo Bạch Nho?

Chỉ có hắn mặc may mới có thể chế ngự được Bạch Mi lão tăng.

- Cô nương làm sao biết rành tình hình trong miếu?

- Ta tra hỏi một tên võ sĩ, nên biết được sự tình bên trong.

- Nếu chẳng may Bạch Mi lão tăng nhận diện, cô nương phải bại lộ hành tung thôi.

- Cho nên ta nói là mạo hiểm.

- Làm thế nào Tiểu Hương lại lọt vào tay đối phương?

- Bọn ta mắc nạn trên đường tới Nhữ Châu.

- À!

- Vừa rồi nhờ cậy thiếu hiệp...

- Túi da đã lấy được hiện giờ dấu nơi khác, cô nương định lấy lại bây giờ?

- Tạm thời chưa cần nhận lại.

Đinh Hạo thoáng nghĩ mình đến đây để tiếp với Lãnh Diện thần ni không thể làm hỏng việc của lão, mặc dù hắn rất mong muốn gần gũi Mai Ánh Tuyết nhưng tình hình hiện giờ không cho phép hắn bèn nói:

- Hiện giờ cô nương định đi đâu?

- Tiểu muội chuẩn bị ra Lạc Dương.

- Vậy cô nương tự tiện, hẹn gặp lại sau, tại hạ có việc phải làm..

- Vậy thiếu hiệp cứ đi.

- Tiểu hương chân uống phải thuốc mê..

- Điều này ta đã biết.

- Tại hạ xin cáo từ, dứt lời quay người chạy trở về trong miếu. Hắn vào đến điện viện, phòng xá đã tắt đèn tối thui, bốn tên võ sĩ ngồi chụm lại ở phía dưới một gốc đại thụ trong sân viện. Đinh Hạo lẳng lặng nhảy sang bắt giắc giật mình, vì bốn tên võ sĩ đã bị điểm huyết huyệt nào chẳng hay.

Hắn đảo mắt quét tới thấy một bóng trắng đứng dưới cây quế cách mình chẳng bao xa, hắn bèn nhảy sang bên ấy hạ giọng nói khẽ:

- Thần ni mới tới?

- Tại hạ đã đến hồi lâu rồi.

- Người mà thần ni muốn tìm là ai?

Tên bạch mi hòa thượng ấy.

- Chính hắn...

- Người tìm cách dụ hắn ra đây.

Đinh Hạo gật đầu rồi nhún người nhảy sát phòng xá, những tiếng thì ào ào yểm xen lẫn với tiếng cười phóng đảng của mũ đàn bà vang ra từ trong phòng, Đinh Hạo mặt mày ửng đỏ, sát khí ùng ùng bốc lên, hắn liền lui qua một bên cửa phòng ho lên một tiếng thật lớn.

Trong phòng xá truyền ra tiếng thét của gã hòa thượng mập mạp nói:

- Ai đó?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Siêu sinh bồ tát.

Kế đó là một âm thanh vang lên của bạch mi hòa thượng từ phòng kế:

- Tên này hấp tấp muốn đi đầu thai, làm phiền hứng thú phật gia.

Chỉ trong chốc lát cả hai tên hòa thượng nhảy ra hai bên vây lấy Đinh Hạo, Bạch Mi lão tăng thoảng nhìn một cái không khỏi thất kinh kêu lên:

- Tiểu tử cũng lại mi nữa? Mạng mi to thật, vẫn còn sống...

Hoan Hỉ Phật Liễu Phàm cũng biến sắc thất thanh kêu lên:

- Hắn chưa chết?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Ta cố tình đến siêu độ hai vị!

Bạch Mi lão tăng phá lên tràng cười điên cuồng nói:

- Há há há tiểu tử đây là chỗ chôn mi vậy.

Tràng cười này làm kinh động cả võ sĩ trong miếu, họ lật đặt cầm kiếm đồ xô tới, con số không dưới năm mươi người kể đó ngọn lửa đèn đuốc cháy sáng cả sân viện.

Lãnh Diện thần ni hiện thân như u linh, hất cây phất trần trong tay một cái, bằng một giọng nói lạnh như tiền:

- Độc Tâm phật, nhân quả tơ hào chẳng sai.

Bạch Mi lão tăng run bắn người lên, thụt lùi một bước hoảng hốt nói:

- Người cũng đến sao?

Đinh Hạo nghe nói giật mình không ít, không ngờ tên Bạch Mi lão tăng này chính là Độc Tâm phật thủ tọa trong Thiên địa bát ma, bèn gì bễ ngoài xem từ bi hiền hậu khả kính, bên trong tội ác đầy trời.

Lãnh Diện thần ni tìm hấn đương nhiên vì huyết án Ban Nhược Am và truy tìm tung tích Thạch Vân kiếm rồi.

Hoan Hỉ Phật Liễu Phàm từ từ di động thân hình cục mịch nặng nề ấy từng bước thụt lùi ra sau, rõ ràng hấn thấy sự việc chẳng khá nên muốn đào tẩu vi thượng, Đinh Hạo nhanh như điện xẹt rút kiếm chặn phía trước, lạnh lùng nói:

- Mi chạy đi đâu, nằm xuống nào!

- Oa!

Sau tiếng rú thảm Hoan Hỉ Phật Liễu Phàm đã bị mũi kiếm đâm xuyên qua huyết khí hải, bịch té ngồi trên đất.

Hai tên võ sĩ đứng gần vùng kiếm toan cứu tên Hoan Hỉ Phật nhưng Đinh Hạo chẳng thèm quay lại đưa kiếm ra sau lưng quét ngang, tiếng rú thảm lại vang lên hai tên võ sĩ cũng nằm xuống luôn, số võ sĩ kia liền thụt lùi ra sau mấy bước, ai nấy hồn vía lên mây.

Bên này Lãnh Diện thần ni bằng giọng lạnh như tiền nói:

- Độc Tâm phật, giao Thạch Vân kiếm ra!

Độc Tâm phật cười khúc khích lạnh lùng nói:

- Sao người biết Thạch Vân kiếm trong tay lão phu?

37. Thỏ Già Tẩu Thoát

Lãnh Diện Thần ni nói:

- Bắt ma bọn này, bản ni đã từng người một xét hỏi thì còn người là người cuối cùng.

Ánh sáng xanh bích đôi mắt của Độc Tâm Phật ra soi mãnh liệt, Lãnh Diện Thần Ni hất cây phát trần tới trước, Độc Tâm Phật thụt lùi ra sau thuận tay lấy hai tên võ sĩ ném mạnh vào người Lãnh Diện Thần Ni.

Oa! Oa!

Trong tiếng rú, hai tên võ sĩ mặt mày tím bét máu tuôn xối xả ngã ra đất.

Cũng trong lúc ấy Độc Tâm Phật nhanh như điện nhảy vọt lên mái nhà, nhưng Đinh Hạo đã chú ý từ lâu hấn cũng phóng mình nhảy lên, cả hai đồng thời phi thân lên mái nhà, thanh kiếm trong tay Đinh Hạo tức tốc đâm tới.

Độc Tâm Phật cúi rạp người xuống áp sát trên mái nhà cứ thế lăn xuống, một chiêu khiến Đinh Hạo chẳng thể ngờ được.

Đinh Hạo cũng nhanh tốc nhảy xuống sân viện chỉ trong nháy mắt thì Độc Tâm Phật đã chạy mất dạng.

Lãnh Diện Thần Ni cũng chạy tới cấp bách nói:

- Lão ma đâu rồi?

Đinh Hạo nhướng cao đôi mày kiếm nói:

- Hấn vượt tường chạy mất ư?

- Lăn xuống dưới đất thì mất tích ngay.

- Nơi này chắc có bí mật đường hầm...

Đình Hạo đảo mắt nhìn núi giả gần bên, nhưng nhìn hồi lâu chẳng thấy gì là lạ cả, ngoại trừ trái núi giả này ngoài ra toàn là bông cỏ...

Lãnh Diện Thần Ni nhìn theo hướng trái núi giả một lúc nói:

- Nếu có đường hầm bí mật chắc ở trong trái núi giả này...

- Vãn bối cũng nghĩ thế.

- Phá hủy nó xem sao!

Đình Hạo tra kiếm vào bao, vung hai chưởng đánh vào, thế chưởng long trời lở đất, “Ầm” một tiếng nổ vang rền, đất đá cả trái núi giả sụp đổ, lộ ra một lỗ huyệt phía dưới có nấc thang đi xuống.

Lãnh Diện Thần Ni nói:

- Quả thật nơi đây có đường hầm.

Đình Hạo sực nghĩ ra điều gì, nói:

- Có ngõ vào tất phải có ngõ ra, thần ni canh giữ lỗ huyệt này, để vãn bối đi tìm ngõ ra.

Hắn nói xong chẳng đợi Lãnh Diện Thần Ni trả lời thì đã xoay người chạy đi, đến phía trước phóng xạ thì thấy một bầu không khí tịch lặng, không có một bóng người nào cả, chỉ còn lại bốn cái xác chết mà thôi.

Đình Hạo thật hối tiếc để Hoan Hỉ Phật Liễu Phàm chạy thoát, đã đánh mất đường dây manh mối điều tra tin Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh, nhưng khí huyết của hắn đã bị phá hủy, thì không còn chút tăng lực nào rồi, bỗng hắn nghĩ ra thương thế Hoan Hỉ Phật Liễu Phàm khá nặng, muốn cầm máu Khí Hải chẳng phải dễ, ắt phải có vết máu lưu lại.

Hắn nghĩ thế bèn vận khởi nhãn lực tìm kiếm trên nền, quả thấy từng bệt vết máu trắng tới, chói điện, rồi hắn đi theo đường máu trắng tới, chói điện, bất giác đứng nhìn sững sốt.

Xác chết Hoan Hỉ Phật Liễu Phàm nằm giữa sân, trước ngực có một nhát kiếm chí mạng, thế thì đối phương thấy hắn đã mất hết công lực, lưu lại chẳng còn lợi gì được nữa bèn giết cho rồi, đó cũng là quả báo làm của hắn mà thôi.

Vết máu đến đây đã dứt, hắn đành phải quay về chỗ cũ. Lãnh Diện Thần Ni hỏi:

- Thế nào?

- Chẳng gặp ai cả, thần ni có thấy gì chẳng?

- Không, ta đã lấy đất đá lấp kín lỗ vào đó rồi, bây giờ chỉ cần lo tìm ngõ ra thôi, có lẽ đối phương núp mặt thất dưới hầm vậy.

- Vãn bối có một kế...

- Thiếu hiệp có diệu kế gì?

- Ngõ vào chắc chẳng phải chỉ có trái núi giả thôi đâu, nhưng ngõ ra ắt phải ở trong rừng, gặp trường hợp đột biến mới dễ dàng đào tẩu, nên vãn bối tính dựa hỏa cô.

- Ngôi miếu này chẳng?

- Đúng vậy, huyệt ma này đốt đi để nói chỉ làm hại cho vô lâm thôi.

- Sau đó thế nào?

- Ẩn núp trong rừng chờ đợi.

- Đành phải làm như thế thôi.

- Xin Thần Ni ra khỏi miếu vào rừng canh giữ, vãn bối phóng hỏa.

- Được.

Lãnh Diện Thần Ni dứt lời, phóng mình nhảy khỏi miếu.

Đinh Hạo trở vào trong phòng xá tìm kiếm bật lửa, nhưng tìm mãi chẳng ra, thứ trò chơi loại bật lửa này hắn chưa bao giờ có mang theo, cũng chẳng hề nghĩ tới sẽ dùng đến.

Thế thì Đinh Hạo dở khóc dở cười rồi, không có bật lửa, kế hoạch phóng lửa xem như thất bại.

Đinh Hạo chẳng còn cách nào hơn bèn bước vào chánh điện ngồi trên ghế nghĩ thầm:

Hay là ta cứ ngồi đây canh thử.

Hắn ngồi giây lát bỗng có tiếng sột soạt cạnh bàn thờ, không khỏi giật mình, hắn vội nhẹ nhàng lượn thân đến vào bên bàn thờ.

Một vật gì lù lù chui lên từ phía bàn cúng đặt trước bàn thờ.

Đinh Hạo trông thấy vui mừng khôn tả, cố nín thở chẳng dám cự quậy chút nào, bây giờ đã thấy rõ chính là một hán tử mặc áo đen chui ra, tên hán tử áo đen đặt tai sát trên mặt đất nghe ngóng một hồi đoạn đảo mắt nhìn ngó xung quanh hồi lâu, sau đó hắn chui hẳn ra ngoài.

Đinh Hạo âm thầm lướt tới từ phía sau nhanh tốc thộp vào yết hầu của hắn, kéo ra một góc ở ngoài sân hắn mới buông tay hỏi:

- Tất cả mọi người đều ở trong mật thất phải không?

Tên hán tử đó đã sợ bắn người lên, hồi lâu mới run rẩy nói:

- Vâng, xin tha... tiểu nhân một mạng...

- Nói thật thì tha mạng mi, gã hòa thượng còn trong mật thất chẳng?

- Đã đi... khỏi đây rồi!

- Nói sao, rời khỏi đây rồi?

- Đúng vậy.

- Ngõ ra ở đâu?

- Ở trận thế trong rừng ngoài kia!

- Người nào chỉ huy bí đạo này?

- Thiên Kim bảo chủ, nàng... đi khỏi chiều hôm qua đến hôm nay chưa về!

- Người có mang theo bật lửa chẳng?

- Có... Có...

- Đưa đây!

Tên hán tử áo đen lấy ra một bật lửa ra đưa cho Đinh Hạo, hắn nhận lấy bật lửa xong nói:

- Ta tha mạng cho mi, cút đi!

Dứt lời, hắn búng ngón tay phé đi võ công của hắn, hán tử rú lên một tiếng lặn lộn một hồi rồi đứng dậy chạy mất.

Đinh Hạo chạy vào trong điện đầy bàn thờ sang một bên, dưới bàn thờ có một lỗ hình vuông vừa đủ cho một người chui lọt, Độc Tâm Phật đã đi đâu mất, thế thì hắn cần vào huyết làm gì, hắn liền châm lửa ngay bàn thờ trước tiên sau đó châm lửa ở một vài nơi xung quanh, hắn phóng mình ra khỏi miếu.

Khi hắn ra đến khu rừng, chạy một vòng xung quanh chẳng thấy hình bóng Lãnh Diện Thần Ni đâu cả có lẽ lão đã phát hiện dấu vết kẻ địch, đành bỏ nơi hẹn mà truy tầm kẻ địch ư?

Bình minh ló dạng, ngôi cổ miếu bốc lửa cháy phừng phụt lên cao chiếu sáng cả xung quanh vài dặm rừng.

Đinh Hạo tiếp tục lên đường, phi thân chạy về vùng Y Xuyên.

Hắn vào đến Y Xuyên, bước vào một đại tửu lầu ngay ngã tư đường, gọi vài món ăn và một bình rượu, tới ở đó thong thả chờ bọn Toàn Tri Tử.

Hắn uống hết một bình rượu lại gọi thêm một bình nữa mà vẫn chưa thấy bóng dáng của hai lão đầu cả, hắn tính thời gian hai lão đã tới đây từ lâu, sao đến giờ này mà vẫn chẳng thấy động tĩnh gì?

Thình lình, một trung niên cảm y bước lên lầu, dừng chân tại cầu thang ra vẻ buồn bã đứng sững ở đó.

Có người trong số tửu khách hô lên:

- Chương quý đích thân đến chiêu đãi ư?

Trung niên cảm y cười nhạt chấp tay xá một vòng và bằng âm điệu không mấy tự nhiên nói:

- Chư vị bằng hữu cố cựu tân trí xin đại lượng thứ lỗi, có vị khách nhân cần bao cả tửu tọa trên lầu này cho nên... làm phiền chư vị quý khách rời ra lầu sau, lệ nhân thành tâm tạ tội nơi đây trước.

Tức thì tửu khách la ầm ỉnh ỏi, một người có giọng nói bén nhọn cất tiếng:

- Chương quý kia, bảo y bao lâu sau không được chẳng?

- Thật xin lỗi các hạ, đối phương chỉ định lầu trước.

- Thế cũng phải chờ người ta ăn uống xong đã?

- Chư vị sang lầu sau dùng tiếp cũng chẳng sao?

- Hừ, người khách loại gì mà chẳng lịch sự chút nào cả?

Bấy giờ tụ khách tại trường càng la ỉnh ỏi hơn.

Trung niên cảm y cau mày nói:

- Xin chư vị rộng lượng thương tình mời sang lầu sau...

Ngay lúc này dưới lầu vang lên tiếng cộc cộc những bước chân có lực đang bước lên lầu, người lên đầu tiên là một thanh niên nho sĩ áo trắng may thanh mục tú, kế bên hắn là một thiếu nữ độ hai mươi mấy cái xuân xanh, có gương mặt tầm thường sau cùng là ông lão mặc chiếc áo đen.

Đinh Hạo thoáng trông thấy giật mình kêu thầm:

Sao bọn này cũng lại đến đây?

Ba người ấy không ai xa lạ mà chính là Bạch Nho, con rể tương lai của Vọng Nguyệt Bảo Chủ và thiếu nữ đi kế bên chính là Thiên Kim của bảo chủ tên Trịnh Nguyệt Nga vậy, Đinh Hạo không bao giờ quên được gương mặt bướng bỉnh ngang tàng này vì y từng cho hắn một bộp tai đau điếng nhức nhối, còn ông lão là võ sĩ trong bảo.

Đám tửu khách trên lầu bỗng có người hoảng hốt kêu lên:

- Thiên Kim Vọng Nguyệt Bảo Chủ!

Tất cả mọi người hải hùng lật đặt đứng lên từng người một lên mắt.

Bạch Nho đưa mắt quét tới nhìn thấy Đinh Hạo ngồi một góc gần bên cửa sổ, bắt giác kinh ngạc nhưng hắn lập tức giữ lại bình tĩnh ôn hòa mà nói:

- Thật không ngờ lại hội ngộ các hạ tại đây.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Tại hạ cũng thế.

Trịnh Nguyệt Nga nhìn Đinh Hạo hồi lâu sức nhớ hắn là ai rồi, bèn hướng về Bạch Nho hỏi:

- Hắn có phải là Toan Tú Tài Đinh Hạo chẳng?

Đinh Hạo lạnh lùng cất tiếng tiếp lời:

- Sao Thiên Kim tiểu thư chóng quên người thế? Tại hạ chính là Đinh Hạo, hai năm trước đã phục dịch tại Bắc bảo đây?

Trịnh Nguyệt Nga tái mặt tím môi nói:

- Tiểu tạp chủng, mạng sống mi lớn thật!

Đinh Hạo biến sắc, thoáng lộ sát khí nói:

- Câm mồm ngay, vì nơi đây là chỗ tửu lầu hỏa nhiệt, bằng không...

Trịnh Nguyệt Nga tiến một bước lạnh lùng nói:

- Bằng không thế nào?

Bạch Nho vội vàng bước tới cản trước mặt Trịnh nguyệt Nga bình tĩnh nói:

- Minh cứ vào bàn ăn uống đã, sau đó tính chuyện chẳng muộn.

Trịnh Nguyệt Nga cố nén lòng căm phẫn cùng bọn Bạch Nho, ngồi xuống chiếc bàn rượu giữa lầu đã chuẩn bị trước.

Đinh Hạo cũng căm hận chẳng kém, nhưng nơi này chẳng phải chỗ động võ đành phải ngồi yên nâng ly uống một hơi cạn.

Trung niên cầm y đứng khúm núm bên bàn của Bạch Nho vừa nhìn Đinh Hạo vừa ngại ngùng nói:

- Tiên sinh, vị công tử này...

Bạch Nho giọng nói lạnh lẽo:

- Cứ để hắn tự nhiên!

Trung niên cầm y dạ một tiếng lùi ra sau, bước xuống cầu thang. Bên này Bạch Nho ăn uống vui cười thản nhiên. Chẳng bao lâu, bỗng có một hán tử áo đen đáng vẻ hấp tấp, bước lên lầu chạy ngay đến bàn Bạch Nho cung kính xá một lễ nói:

- Bẩm Tổng giám...

Bạch Nho trầm giọng nói:

- Có chuyện gì phải hốt hãi như vậy?

Hán tử áo đen bình tĩnh lại nói:

- Có sự biến cố!

- Biến cố gì thế?

- Bí đà bị... hủy hỏng rồi...

- A... có chuyện như thế sao?

Bạch Nho và Trịnh Nguyệt Nga đứng bật dậy, ông áo đen cũng mặt mày biến sắc không kém.

Trịnh Nguyệt Nga vỗ lên bàn một cái nói:

- Chuyện gì thế, thái thượng hộ pháp chẳng phải trấn tại đây sao?

- Đúng vậy, nhưng mà...

- Nhưng mà thế nào?

- Kể tới chẳng phải nhân vật tầm thường...

- Nhân vật thế nào?

- Một người là Lãnh Diện Thần Ni, còn một người là...

- Ai?

Hắn tử áo đen trông thấy Đinh Hạo ngồi cạnh cửa sổ, tức thì gương mặt hắn co rút, há miệng cứng đờ không nói lên lời.

Bạch Nho nộ hét lớn tiếng:

- Ngoại trừ yêu ni đó còn ai?

Hắn tử áo đen dùng tay trở vào Đinh Hạo, sợ hãi nói:

- Còn hắn!

Bạch Nho biến sắc, dùng tay xỉ vào mặt Đinh Hạo nói:

- Toàn Tú Tài, người khá thật!

Đinh Hạo cau đôi mày kiếm nói:

- Đây mới chỉ là mở màn thôi, tại hạ cũng sẽ dùng cách thức ấy hủy đi Vọng Nguyệt Bảo.

- Há há, giọng nói cao ngạo thật, người có làm được việc ấy chẳng?

- Chúng ta cứ chờ xem.

Trịnh Nguyệt Nga nghiêng răng nói:

- Tiểu tạp chủng, để mi chờ xem!

Cặp mắt Đinh Hạo đỏ ngầu, cắn phẫn nói:

- Trịnh Nguyệt Nga, người muốn ta giết mi tại chỗ này chẳng?

- Làm thử xem?

Bạch Nho giơ tay kéo y ngồi xuống nói:

- Chờ chút nữa hãy tính, chỗ này chẳng phải chỗ đấu trường.

Hắn lại quay sang hướng Đinh Hạo nói:

- Toàn Tú Tài, chờ ăn uống xong xuôi, chúng ta đến nơi vắng người hãy thanh toán món nợ này.

Hắn nói xong, ngồi xuống bình thản ăn uống như thường.

Đinh Hạo cũng cố nén sự sôi sục của ngọn lửa giận đang bùng bùng cháy trong lòng ngồi yên tại đấy, hắn nhủ thầm. Bạch Nho là kinh địch duy nhất của mình, đương kim vô lâm chẳng được bao nhiêu người có võ công cao cường như hắn, không biết lai lịch hắn ra thế nào, điều lạ lùng là trước kia chưa từng nghe nói danh hiệu Bạch Nho bao giờ, chẳng lẽ hắn cũng thuộc hạng mới xuất giang hồ như mình chẳng?

38. Oan Gia Hội Ngộ

Tự xưng Bạch Nho có vẻ muốn cùng Hắc Nho anh hùng một phen, danh hiệu này mình không thể tồn tại được...

Ngay lúc này, một thư sinh áo xanh có gương mặt như thiếu nữ nhanh nhẹn lướt lên lầu mà tên chuông quỳ theo đằng sau chẳng kịp, mặt mày nhẵn nhụi.

- Công tử, trên lầu không còn chỗ ngồi vậy.

Thư sinh áo xanh lạnh lùng nói:

- Ghế trên lầu trống như thế này mà người bảo không còn chỗ ngồi, sao người không tính làm ăn nữa không?

- Công tử tầng lầu này có người khách bao cả rồi, sang lầu sau, thế nào?

- Đừng nói nhiều vô ích ta thích nơi này hơn.

Nói xong hắn đưa mắt nhìn một lượt rồi bước sang bàn Đinh Hạo ngồi đối diện ở đấy.

Gương mặt bí xị đáng thương của tên chưởng quỹ nhìn sang hướng Bạch Nho ấp úng nói:

- Tại hạ thật chẳng có cách nào hơn...

Bạch Nho hất tay nói:

- Thôi được cứ để hần ngồi.

Chưởng Quỹ cung kính làm lễ, song y bước sang bàn thư sinh áo xanh nói:

- Dọn cho ta món ăn y như bàn này.

- Vâng, có ngay!

Chưởng quỹ nói xong quay người bước xuống lầu.

Đinh Hạo mỉm cười, tên thư sinh này chừng ba chục tuổi đời ăn uống bất chước người ta quả thật buồn cười, bất giác đưa mắt lướt sang, ngay lúc này ánh mắt thư sinh ấy cũng nhìn sang hần, bốn mắt nhìn nhau. Đinh Hạo bỗng giật mình, đôi nhãn thần sắc bén thì ra là tay có nghề, tên thư sinh mỉm cười gật đầu với hần.

Đinh Hạo thu hồi nhãn quang nhủ thầm:

lạ nhỉ trông gương mặt này quen quen, hình như từng gặp ở đâu?

Chẳng mấy chốc tiểu nhị bưng rượu thịt đến, y như món ăn của Đinh Hạo.

Thư sinh áo xanh thông thả rót rượu, nâng ly lên nhấp một cái, rồi từ từ đặt ly xuống cất tiếng ngâm nga:

“Hoan tiền thất lạc du xuân lữ, cực mục tâm thương, mấn nhãn bi thương, tung hữu sanh ca diệt đoạn trường. Lâm gian chí điệp liêm gian yển, các tự sông song, thẩn canh tư lương, lục thọ thanh dài bán tịch dương”.

Đây là bài thơ gần đây của thi nhân Phùng Diên, Đinh Hạo đã từng đọc qua, nên thoáng nghe biết ngay.

Hần ngâm xong lại nâng ly hớp một hớp, kiểu cách ăn uống này quả thật lịch sự lý thú làm sao.

Bạch Nho cất tiếng cười vang lên nói:

“Các tự song song” này tuyệt thật.

Thư sinh áo xanh thoáng liếc nhìn hần nhưng chẳng nói lời nào.

Trịnh Nguyệt Nga nhìn Bạch Nho cười nói:

- Trên đời này biết bao kẻ mạo danh thi nhân, mong được chút danh dự thơm tho.

Thư sinh áo xanh ngược đầu nhìn Đinh Hạo hồi lâu bỗng phát tay nói:

- Mạo muội xin hỏi huynh đài, tôn giá có phải là Toan Tú Tài, thiếu niên cao thủ thịnh truyền gần đây trên chốn giang hồ ư?

Đinh Hạo vốn chẳng muốn đáp lời nhưng thế thì chỉ ngó xem đành cười nhạt nói:

- Chính là tại hạ!

- A! Nghe đại danh đã lâu, chỉ hận vô duyên không được quen biết, hôm nay hội ngộ thật là ba đời có phước.

Giang hồ tiểu tốt, không đáng đề cập làm gì.

- Huynh đài khiêm nhường quá thế, nếu huynh không chê bai chúng ta cùng bàn cụng ly thế nào?

Đinh Hạo bất tiện từ chối, đồng thời cũng cảm thấy hơi buồn bèn gật đầu nói:

- Tứ hải giai huynh đệ, có gì chẳng được?

Thư sinh áo xanh nở nụ cười tươi như mỹ nhân nói:

- Thế thì... tại hạ ghé qua thọ giáo.

Hắn nói xong đích thân đem rượu thịt ly, chén từng món một chuyển sang bên bàn Đình Hạo, hai người ngồi đối diện nhau.

Bên kia Bạch Nho có vẻ châm biếm nói:

- Bây giờ mới thật sự là “Các tự song song!” (mạnh ai nấy một cặp) Câu nói này rất đình tai khó nghe, nhưng Đình Hạo mặc kệ hắn, sau buổi ăn uống này sẽ bình đao tương kiếm, tranh chi ba câu nói này cho một, hắn nghĩ thế bèn hướng về thư sinh áo xanh nói:

- Các hạ xưng hô thế nào?

- Tại hạ có biệt hiệu hơi khó nghe một chút, tên là Xích Ảnh Nhân! Hắn chỉ nói biệt hiệu chứ không đề cập đến tên họ.

- Xích Ảnh Nhân ư?

- Đúng vậy, đúng vậy!

Đình Hạo nghe thấy lấy làm lạ lùng cái danh hiệu quái gỡ này, nhưng không tiện hỏi tiếp hắn bèn nâng ly nói:

- Mời!

- Mời!

Hai người cụng ly, Xích Ảnh Nhân nói:

- Huynh đài du hiệp giang hồ?

Đình Hạo cười nhạt nói:

- Du hiệp giang hồ thì chẳng dám chỉ mong được đôi chút kiến thức giang hồ thôi!

- Đúng thế đọc hàng vạn cuốn sách bằng đi ngàn dặm đường!

- Còn các hạ thì sao?

- Thiên ý cũng đồng ý với các hạ.

Bên kia, Trịnh Nguyệt Nga lại cất tiếng mỉa mai.

- Sở kiến của anh hùng quả giống nhau, có người nhan tự xưng là anh hùng mà không biết hắn là tiểu tử của xóm nhà lá nào?

Bạch Nho pha trò nói thêm:

- Chắc chỉ là tiểu anh hùng thôi!

- Sao lại là tiểu anh hùng?

- Duy đại anh hùng mới có bản sắc, còn loại giả dạng không phải là tiểu anh hùng, vậy chứ là thứ gì?

- Hay tuyệt!

Xích Ảnh Nhân có lẽ chẳng chịu được nữa, bĩu môi nói:

- Kiến thức cạn cợt thế này mà đòi bàn luận anh hùng bản sắc.

Đình Hạo mỉa mai nói:

- Điều này để ý làm gì, kiến thức mọi người khác nhau.

Ăn uống được một lúc khá lâu, Bạch Nho đứng dậy nói:

- Toan Tú Tài, đi về hướng Tây năm dặm sẽ gặp ta, mi dám đến chăng?

- đương nhiên đến chứ!

- Thế bọn ta đi trước vậy.

- Cứ tự nhiên!

Bọn họ đứng dậy bước xuống lầu, Trịnh Nguyệt Nga bước tới cầu thang bỗng quay đầu lại nói:

- Tiểu tử đây là ước hẹn sanh tử, chẳng gặp chẳng xong, người bạn mới quen của người đồng hành đến dự cũng chẳng sao cả.

Xích Ảnh Nhân kinh ngạc nói:

- Huynh đài, chuyện gì thế?

- Một ước hẹn tầm thường thôi!

- Có ân oán ư?

- Có đôi chút vậy!

- Cô gái ấy là ai?

- Thiên Kim tiểu thư của Vọng Nguyệt Bảo chủ Trịnh Tam Giang.

- A! Vùng này là thiên hạ của Vọng Nguyệt Bảo, tai mắt rải đầy cả vùng, mãnh hổ bắt địch quân hồ huynh đài phải hết sức cẩn thận, còn tên đàn ông kia là ai?

- Chồng của cô ấy, tên là Bạch Nho!

- Nói sao, Bạch Nho?

- Không sai!

- Chắc muốn tranh tiếng tăm cùng Hắc Nho năm qua ư?

- Có lẽ như vậy!

- Võ công thế nào?

- Không thể khinh thường được!

- Huynh đài có chuẩn bị dự hội ư?

- Đương nhiên!

- Tại hạ có thể đi chăng?

Đinh Hạo vội lắc đầu nói:

- Đây là ân oán cá nhân của tại hạ và đối phương, tốt hơn hết các hạ đừng xen vào!

Xích Ảnh Nhân cau mày nói:

- Đang ân hận tương phùng hơi muộn, chẳng lẽ lại chia tay?

Đinh Hạo bắt đầu sanh lòng cảm mến với tên Xích Ảnh Nhân lễ độ đầy đủ này, hấn nghe nói thế bèn thành khẩn cất tiếng:

- Tại hạ đồng cảm nghĩ như thế, hôm nay từ biệt, ngại gì chẳng có ngày gặp lại, chúng ta hãy chờ khi khác sẽ hội ngộ lâu hơn.

Xích Ảnh Nhân gật đầu nói:

- Thế thì chúng ta cạn thêm ba ly để chúc mừng kỷ niệm của sự gặp gỡ ngày hôm nay.

Đinh Hạo sảng khoái nói:

- Xin vâng mệnh.

Hai người cỡi mở cùng uống ba ly rượu liền, gương mặt Xích Ảnh Nhân ứng đỏ cầu vòng, mùi phấn son thoang thoảng, Đinh Hạo thoáng động tâm nói:

Sau khi cạn ba ly rượu huynh đài càng trông có vẻ đẹp trai hơn, chẳng biết con gái nhà ai có phước được xứng với trang nam nhân như người đây...

Xích Ảnh Nhân cười tủm tỉm, nói:

- Lượng rượu tại hạ thật kém, nếu nói trang nam nhân phải nhường cho huynh đài mới không thẹn, nếu tại hạ thân nữ nhi quyết không bỏ qua dễ dàng.

- Há há há há!

- Há há há há!

Đinh Hạo đứng dậy, vỗ tay cái bốp, tiểu nhị nghe tiếng chạy lên lầu.

Xích Ảnh Nhân vẫy tay nói:

- Tại hạ còn phải ngồi lại giây lát chờ đợi người bạn tới, xin huynh đài cứ tự tiện, buổi này để cho tại hạ thanh toán.

- Thế này xem sao được?

- Còn khách sáo chưa đạt được bản sắc vô sĩ vậy!

Đinh Hạo bất giác thay đổi cách xưng hô nói:

- Thế thì tiểu đệ tuân mạng thôi!

Xích Ảnh Nhân đứng dậy nắm tay Đinh Hạo tình tứ sâu đậm nói:

- Ngu huynh không biết nói gì hơn chỉ mong sớm gặp lại đệ.

Bàn tay đối phương trắng nõn mềm mại như chẳng có xương.

Đinh Hạo thoáng động tâm lần nữa.

- Tiểu đệ cũng vui mừng được quen biết huynh đài, xin bảo trọng hẹn gặp lại sau.

Xích Ảnh Nhân nắm chặt tay Đinh Hạo, sau đó buông ra nói:

- Mong hiền đệ phải cẩn thận đôi chút?

- Điều đó tiểu đệ sẽ tự lo lấy.

- Đệ cứ tự nhiên.

Đinh Hạo ôm ấp mối tình lưu luyến chẳng muốn chia tay cùng Xích Ảnh Nhân từ biệt, ra khỏi tửu điểm hướng địa điểm ước hẹn chạy tới, một tâm hồn hăng hái chứa đầy hận thù sôi sục trong lòng, ước hẹn kỳ này phải thanh toán cho xong tên Bạch Nho này mới được. Mới vừa quẹo sang đường lộ chính, một trung niên mặc áo choàng lam hướng ngay trước mặt hắn đi tới, chăm chú nhìn Đinh Hạo giây lát chấp tay nói:

- Công tử phải họ Đinh chăng?

- Đúng vậy!

- Tại hạ chờ người đã hơn nửa ngày!

- Người là...

- Tại hạ phụng mạng chủ nhân đến nghinh đón về Thạch Gia Tập.

Đinh Hạo sực nhớ ra, liền nói:

- Tại hạ có chút việc phải làm ngay bây giờ, xin về báo lại chủ nhân nhà người, xong việc sẽ đến nhị vị lão nhân...

- Thế thì ngồi chờ trong Trang.

- Thạch Gia Tập ở hướng nào?

- Đi về hướng Tây mười dặm có một khu rừng Phong, chính là nơi đó.
- Thế thì may thật cùng đường ta tính đến đó, quý chủ nhân phải xưng hô thế nào?
- Những người trong tập đều gọi Tệ chủ nhân bằng Lạc nhị viên ngoại!
- Thế thì được rồi, người về báo cáo với chủ nhân người trước ta sẽ đến sau.

Hắn nói xong tiếp tục cất bước tiến tới, chẳng mấy chốc đã đi được năm dặm đường đến một nơi đất bằng hoang vắng xa xa nhìn thấy những thửa ruộng ngang dọc và đóm chấm lờ mờ vài hộ nông gia ở sát đường lộ, xung quanh rải rác những mồ mã hoang dại, cỏ cây vàng kìa trong thật thê lương. Bên kia một hàng cây lưa thưa vó buộc vài con ngựa ngay đó, nối liền sau là một khu rừng cây.

- Không còn nghi ngờ gì nữa đây là địa điểm ước hẹn rồi.

Đinh Hạo nhúng mình tới bãi cỏ cạnh bìa rừng, tức thì hai vợ chồng Bạch Nho cũng từ trong xuất hiện ra.

- Toan Tú Tài, người quả thật đúng hẹn.

Đại trưởng phu nói một không hai.

- Người xem phong cảnh nơi đây thế nào?
- Không đến nỗi tệ lắm!
- Xuất kiếm đi!

Đôi bên vung kiếm trên tay, găm hét nhảy vào cùng công chiêu đánh tới, một màn diễn xuất hãi hùng dữ tợn đã khởi đầu, luồng kiếm khí xoẹt, xoẹt. Rạch chém trong không, bóng kiếm lấp lánh nhaoáng lửa vút lồng lộng, xen lẫn tiếng ken ken của binh khí chạm vào nhau, khiến người ta trông thấy phải kinh tâm táng đờm.

Bốn mươi hiệp sau thế công Bạch Nho mất hẳn, lần lần đứng vào thế hạ phong.

Đinh Hạo thừa thế xông lên, vung kiếm tới tấp những chiêu mãnh liệt lần áp làm cho Bạch Nho không còn hơi sức công chiêu, hiểm nghèo vô cùng chỉ còn thập tử nhất sinh.

Trịnh Nguyệt Nga lạnh lùng tăng hăng một tiếng vung kiếm dự vào vòng chiến, tức thì thế thay đổi, Bạch Nho liền lấy lại phong độ có thủ có công, võ công của Trịnh Nguyệt Nga quả thật chẳng kém, hất kiếm chém Đông quét Tây phối hợp với thế công thủ của Bạch Nho một cách khéo léo không sơ hở.

Hai vợ chồng liên thủ hợp đấu khoảng hai ba mươi hiệp lại dần dần yếu thế.

Nhưng Đinh Hạo có muốn hấp tấp giải quyết đối phương cho xong cũng không phải chuyện dễ, hấn nóng lòng chẳng chịu dừng được chiến đấu dai dẳng, bèn hét lên một tiếng tung ra một chiêu sát thủ “Mộng bút sanh hoa”.

Một chiêu này là cú sát thủ tối hậu của “Hắc Nho” dùng để chế địch, khi dùng thân phận của Hắc Nho xuất hiện gặp phải đối thủ có võ công quá lợi hại mới được thi thố ra, hiện giờ hắn cần tốc chiến tốc thắng đành phải trở tài vậy.

Một tiếng rú thảm vang lên, Trịnh Nguyệt Nga vắng xa ra ngoài hai trượng máu tươi tung tóe như nước mưa đổ xuống, Bạch Nho thất kinh kêu lên một tiếng, nhanh như điện xẹt nhảy tới chụp lấy thân mình Trịnh Nguyệt Nga phóng lùi vào rừng xanh.

- Chạy đâu cho thoát!

Đinh Hạo găm hét lớn tiếng như hình với bóng nhảy tới rượt theo, chân vừa chạm đất cảm thấy lạ thường, giật mình vội vàng nhún mình bay bổng lên cao, vài tấm lưới to lớn từ trên cao chụp xuống, trên mặt đất cũng có lưới to lớn kéo ngược lên trên, biến cố xảy ra đột ngột, không còn cách nào hơn vung kiếm quơ loạn xạ, tuy rạch phá được màng lưới phủ xuống không có ích lợi gì cả, vì chẳng phải chỉ mỗi một màng lưới đó thôi vả lại thân người không thể dừng lại một chỗ trong hư không, thế kiếm lướt sang, thân người hạ xuống đáp ngay tấm lưới giăng ngay cách mặt đất độ một thước.

Chân đứng mềm nhũn, ý tưởng chưa được ổn định màng lưới đã chụp sát vào thân người, toàn thân từ trên xuống dưới tức thời bị bó chặt, móc sắt rạch áo thấu vào da thịt, đau nhức khôn tả.

Bảy tám tên hán tử áo đen đổ xô đến, mang Đinh Hạo trói buộc như là cái bánh thịt.

Bạch Nho bị thương thoa thuốc cho Trịnh Nguyệt Nga sau đó đặt nàng ngồi phía dưới gốc cây.

Một tên hán tử áo đen tiến tới nói:

- Xin trình Tổng giám, tên này phải xử sự thế nào?

Bạch Nho suy nghĩ giây lát nói:

- Dùng ngựa hỏa tốc đưa về Bảo cho ta!

Trịnh Nguyệt Nga cất tiếng nói:

- Không được đây là nhân vật nguy hiểm, nếu dọc đường xảy ra biến cố, tai họa về sau sẽ không lường được!

- Theo ý kiến hiền thê thế nào?

- Xử quyết tại chỗ, trừ đi gốc họa này!

Đinh Hạo tuy thân mang cái thế võ công như không còn chút sức lực gì vùng vẫy cả, mặt dù có thể vùng dứt dây lưới một cách dễ dàng, nhưng những móc sắc ấy sẽ làm cho hắn tan xương nát thịt, bây giờ hắn hối hận sao không thí thổ ngay sát chiêu “Mộng bút sanh hoa” trước khi giao đấu, nếu hủy đi Bạch Nho trước thì không đến nỗi có kết quả thế này, đã biết rõ rằng hắn là kinh địch mà chẳng chịu nhanh tốc ra sát chiêu trước, bây giờ hối hận thì đã muộn rồi.

Dù cho Kha Nhất Nghiêu và Toàn Tri Tử nghe tin đến kịp thì cũng chẳng làm gì được, ngoại trừ Lãnh Diện Thần Ni có thể đối phó với tên Bạch Nho này, ngoài ra không còn ai là đối thủ của hắn cả.

Thế thì đã kết thúc ân oán tình thù như vậy sao?

Bạch Nho tiến gần hắn đặc ý cười khanh khách nói:

- Toàn Tú Tài, người không ngờ có ngày hôm nay.

Đinh Hạo điên cuồng trợn mắt nói:

- Ta không chết ắt phải giết người!

- Há há há, người còn muốn thoát chết sao? Thế thì kỳ tích rồi?

- Bạch Nho, đây là thứ thủ đoạn bỉ ổi...

- Tiểu tử, người đến nơi Diêm Vương lão ngũ kêu oan đi, bây giờ hỏi người muốn chết bằng cách nào?

- Tùy ý!

- Có lời di chúc để lại chăng?

- Chớ đặc ý quá thế, sẽ có người thanh toán mi đấy.

- Há há há, chắc chưa có người nào dám buông lời thanh toán ta đâu!

- Thế thì mi chờ xem!

39. Oan Gia Hội Ngộ (tiếp Theo)

Bạch Nho hất thanh kiếm trong tay nói:

- Toàn Tú Tài, một nhát kiếm này đưa mi lên tận tây phương cầu lấy công danh.

Trịnh Nguyệt Nga gầm rống kêu lên:

- Thế thì nhẹ tội quá!

Bạch Nho thuở kiếm về nói:

- Ý của Nga muội thế nào?

- Bảo bọn thủ hạ chuẩn bị roi cây.
- Đánh chẳng?
- Đúng rồi, lúc trước Tổng quản quá cố đánh hấn không chết, ta thật chẳng tin điều này.
- Được cứ thực hành ngay Hấn nói xong quơ tay một cái nói.
- Chuẩn bị cán cây, luân phiên ra sức đánh vào!

Bọn hán tử thủ hạ cung kính vâng dạ, lập tức dùng kiếm chặt gọt vài cành cây to, xuất thủ đánh đập tới đả, cán cây ngang dọc nện vào lia lia những tiếng bốp bốp không ngớt tai.

Trịnh Nguyệt Nga lại kêu réo:

- Chú ý đừng đánh vào đầu hấn, để hấn ném mùi cho lâu một chút.

Đây là màn đánh đập thảm khốc vô nhân đạo, khiến người bất nhẫn dòm ngó, bảy tám tên hán tử luân phiên quật đánh giữ dội, chỉ trong chốc lát trên mặt đất có mười mấy cán cây gãy đôi, Đinh Hạo nghiêng rằng mím môi chẳng hề rên rỉ tiếng nào, cây nện xuống như mưa đổ, dù cho con người bằng sắt thép cũng phải bị đập dẹp ra, tiếp tục đánh đập như vậy cả một tiếng đồng hồ hơn. Bạch Nho phát tay nói:

- Dừng lại, xem hấn tắt hơi chưa!

Bọn hán tử dừng tay lại, một trong bọn hán tử thử rạch màng lưới lưới khám xét một hồi nói:

- Bấy lỗ rướm máu, tắt thở lâu rồi.
- Tháo tung lưới ra xem.
- Vâng.

Màn lưới được tháo tung ra, Đinh Hạo nằm cứng đờ trên mặt đất, hơi thở nơi mũi không còn, tai mắt miệng mũi rướm máu lem luốc.

Bạch Nho tiến lên, dùng kiếm kê trên mình Đinh Hạo rạch thêm vài kiếm, chỉ thấy nước máu nhọt nhọt nhỏ ra, chứng tỏ rằng hấn đã chết hẳn, bèn quay đầu sang hướng Trịnh Nguyệt Nga nói:

- Nga muội, hấn đã chết rồi.
- Đào cái hố chôn hấn cho xong, xem hấn còn sống trở lại được chẳng?
- Trên đời này làm gì có chuyện lạ như thế?
- Lập tấm bia cho hấn, để người trong giang hồ biết Toan Tú Tài đã bị xóa danh.

Bọn hán tử thủ hạ lập tức đào hố, bọn họ đông người lanh tay lẹ chân chỉ trong chốc lát công việc đã hoàn tất.

Trịnh Nguyệt Nga thở phào một hơi nói:

- Cuối cùng đã trừ đi một hậu hoạn cho bản Bảo, thanh kiếm của hấn không phải là một vật phạm, nên để lại.

Bạch Nho suy nghĩ giây lát nói:

- Theo ta không cần thiết!
- Tại sao?
- Cả kiếm lẫn thi hài chôn cùng, sau này mình mình muốn lấy lúc nào chẳng được, căn cứ võ học của hấn mà luận thì nhân vật sư môn của hấn càng đáng sợ hơn. Động phải di vật vật của hấn biết đâu chiêu họa vào thân, theo ý của ta cũng chẳng nên dựng bia cho hấn, cứ để hấn mất tích như thế thôi...
- Hừ, nói cũng có lý, nhưng mà tên Xích Ảnh Nhân trên tửu lâu này biết được ước hẹn này...
- Điều này dễ thôi, quay trở lại tìm cách đối phó Xích Ảnh Nhân là xong.

- Thế thì đi ngay, chuyện này không thể chậm trễ được.

- Chôn nó cho xong.

Đinh Hạo bị bọn họ ném vào hố sau đó xúc đất lấp cát vào, chốc lát u lên thành một ngôi mộ mới.

Bạch Nho ngược đầu lên phá ra tràng cười như điên như cuồng, đắc ý vô cùng.

Trịnh Nguyệt Nga cố gượng thân mình đứng dậy nói:

- Dắt ngựa qua, chúng ta phải lên đường thôi.

Một tên thủ hạ liền dẫn ngựa qua, Bạch Nho phụ đỡ y trèo lên lưng ngựa, sau đó mạnh ai nấy nhảy lên ngựa giật cương phóng đi.

Ngay lúc này, một bóng người lượn tới nhanh như cắt, ngấm nhìn đoàn người ngựa chạy đi, lẩm bẩm nói thầm:

- Sự việc kết thúc nhanh như vậy sao?

Dứt lời đưa mắt lướt nhìn phải ngôi mộ đất mới, tức thì mặt mày tái nét, thất thanh kêu lên:

- Ta đến muộn rồi!

Người mới lại không ai xa lạ chính là Xích Ảnh Nhân mới kết giao với Đinh Hạo tại tửu lầu cách đây chẳng bao lâu.

Xích Ảnh Nhân ngấm nhìn ngôi mộ mới đắp, thân người run lẩy bẩy dậm chân liên tục nói:

- Sao thế này được? Sao thế này được? Hắn là một nhân vật phi phàm mà!

Mặt trời lặn về hướng tây, một cầu vồng đỏ au xa tận chân trời góc biển.

Xích Ảnh Nhân cảm phần dậm chân nói:

- Nguyên do chết thật khả nghi, phải đào lên xem thế nào.

Hắn nói xong cung chưởng tới, đất cát tung tóe lộ nguyên ra cả thể xác, Xích Ảnh Nhân kéo cái xác ra khỏi hố đất, đất máu đóng cục làm nghẽn cả ngũ quan bảy lỗ, gương mặt lem luốc trông chẳng còn giống gì, Xích Ảnh Nhân run bắn người lên kinh hãi nói:

“Lúc còn sống sắc đẹp tuyệt thế, bây giờ chết rồi trông thật đáng sợ”...

Thình lình, ở nơi xa xa có tiếng người vang nói:

- Đến bên kia rừng lục soát xem sao.

Xích Ảnh Nhân cúi đầu suy nghĩ giây lát, bỗng bỗng cả thi hài xuyên rừng chạy mất.

Vài bóng người thấp thoáng chạy vào rừng, hai lão già ba tên hán tử trung niên, bọn này chẳng phải xa lạ mà chính là Kha Nhất Nghiêu và Toàn Tri Tử, ba tên hán tử là đệ tử môn hạ của Thọ Dao Phong.

Tất cả mọi người kiểm nghiệm hiện trường một hồi, Kha Nhất Nghiêu cau mày nói:

Chỗ này có dấu vết giao đấu, nhân số không ít mà lại quần đấu.

Toàn Tri Tử tiếp lời nói:

- Còn hố đất này thì thế nào?...

Lão vừa nói vừa hướng về tên hán tử mặc áo choàng lam hỏi:

- Sau khi người truyền lời đến Toàn Tú Tài xong rồi có chú ý đến hành tung của hắn chẳng?

- Đi theo một khoảng đường, hắn đi về hướng tây.

- Hắn nói những lời thế nào với người?

- Y chỉ nói có việc cần làm gấp, ngoài ra không nói gì khác...

- Làm việc gì ư - Làm việc gì thì không biết thế rồi y hỏi hướng đi đến trang viện, hạ nhân chỉ nói tây thành mười dặm sẽ tới nơi, y đáp lời lại là thuận đường, chỉ có thể thôi.

- Nhưng mà sao chẳng thấy bóng người gì cả theo anh em về báo cáo trong phạm vi mười dặm chẳng hề thấy bản nhân hấn. Hấn đã nói thuận đường đi, ngoại trừ con đường này ra không còn con đường nào khác, dựa vào võ học của hấn không đến nỗi gặp sự cố, xung quanh gần đây còn môn phái giang hồ nào hoạt động nữa chẳng?

- Gần Phạm Gia Tập có một bí Đà của Vọng Nguyệt Bảo nhưng hôm qua đã được báo cáo bí Đà đã bốc lửa cháy thành bình địa.

- Chẳng biết sự kiện này có liên hệ đến hấn chẳng?

Kha Nhất Nghiêu nói:

- Theo ta cứ về trang viện đã, xin Lạc Nhị viên ngoại cho đệ tử ra thám thính, có lẽ lúc này đã có tin tức..

Toàn Trì Tử gật đầu nói:

- Đành phải như thế thôi!

Đoàn người phóng mình đi mất.

o O o Lại nói Xích Ảnh Nhân kẹp xác Đinh Hạo vượt rừng bay chạy nhanh tốc, chẳng mấy chốc chạy đến gần con suối nước trong sạch phản chiếu cầu vồng mặt trời ban chiều, Xích Ảnh Nhân đặt thi hài , trên bãi cỏ xanh mịn gần bên bờ suối, lẩm bẫm nhủ thầm:

”Gương mặt của người đứng ra không phải ghê sợ đến thế nha!

Hấn nói xong, lấy tay hất nước suối lên rửa sạch đất cát trên đầu mặt xác Đinh Hạo, sau đó lấy ra một cái khăn mùi xoa nhúng nước suối lau sạch vết máu đã đọng lại ở ngũ quan tức tai mắt mũi họng, sau đó ngồi kế bên xác chết dùng tay sờ nhẹ lên gương mặt sinh động như còn sống này, thê lương nức nở nói:

- Để ta ngắm nhìn người nhiều hơn, chẳng bao lâu nữa người sẽ biến thành đồng xương trắng thôi.

Đôi dòng lệ chảy xong ướt đầm hai gò má lại nói:

- Bình sanh ta giết người không hề nháy mắt, tại sao đối với người ta lại nặng tình thế này? Tiểu huynh đệ ơi! Đây là nghiệp cũ ở tiền kiếp phải chăng?

Mặt trời đã lặn tia sáng cầu vồng cuối cùng cũng tắt hấn thay vào đó là một màn đêm âm u dần dần bao phủ cả trời đất bao la, trong rừng vang lên tiếng hát bi ai đầu tiên của một xoài chim trong đêm trường cô tịch.

Xích Ảnh Nhân âu sầu trầm thiết nói:

- Tiểu huynh đệ, tất cả đều kết thúc tại đây, ta sẽ mang người đến một nơi có phong cảnh đẹp nhất để người an nghỉ thiên thu!

Thình lình, tứ chi của Đinh Hạo co giãn một cái thật mạnh. Xích Ảnh Nhân đầu tóc dựng đứng, đứng bật dậy lùi ra sau hai bước, rùng mình nói:

- Tiểu huynh đệ , đừng làm ta sợ, người... chưa cam lòng chết chẳng?

Xịt... miệng của Đinh Hạo hà một hơi dài trợn to đôi mắt ra. Xích Ảnh Nhân thụt lùi thêm hai bước nữa, giọng nói run sợ:

Tiểu huynh đệ, người... người...

Thi hài cử động vài cái, nửa thân người trên ngồi dậy hấn.

Xích Ảnh Nhân thất thanh kêu lên một tiếng, hồn phách lên mây, nhún mình một cái nhảy ra xa ba trượng, cặp mắt chứa đầy vẻ hoảng sợ rừng rợn đây là xác biến, hay là người chết sống lại?

Cặp mắt của thi hài hiện ra tia sáng lấp lánh con người đã chuyển động, mà còn cất tiếng nói:

- Bằng hữu là cao nhân phương trời nào?

Xích Ảnh Nhân toàn thân run rẩy bầy há miệng lặng đơ, thật lâu mới trấn tĩnh lại được, lớn tiếng nói:

- Hiền đệ người chưa chết ư?

- Người... là...

- Hiền đệ ngu huynh là Xích Ảnh Nhân đây!

- A! huynh đài!

Xích Ảnh Nhân nhún người nhảy tới, nhưng nỗi kinh hãi vẫn chưa hết.

- Hiền đệ, người... sống lại thật sao?

Đinh Hạo hoang mang ngẩng nhìn xung quanh một hồi cuối cùng nhìn vào khuôn mặt Xích Ảnh Nhân nói:

- Huynh đài chuyện gì thế?

- Ta từ trong mộ đất đào người ra chuẩn bị đem đi nơi khác chôn cất.

- A! thế thì huynh đài đã cứu sống một mạng của tiểu đệ rồi.

Bấy giờ Xích Ảnh Nhân mới dám tiến sát bên Đinh Hạo đưa tay thử nắm vào cổ tay của hắn một cách sợ sệt, y cảm giác nhận được khí huyết của đối phương đã ấm áp, kinh mạch đập bình thường, bất giác mừng quýnh kêu la:

- Hiền đệ, người sống lại thật rồi, đây là chuyện lạ hiếm có trên đời nha!

Đinh Hạo xúc động nói:

- Tiểu đệ biết trước không thể chết được!

Xích Ảnh Nhân nắm chặt tay Đinh Hạo không buông làm như sợ hắn bay mất không bằng kinh ngạc nói:

- Hiền đệ tự biết mình không chết ư?

- Đúng vậy!

- Sao thế này được? Người đã bị chôn trong hố đất, hơi thở tắt hẳn và thân thể cứng đơ...

Đinh Hạo trầm tư một hồi mới nói:

- Không dấu gì huynh đài, tiểu đệ từng luyện tập qui tắc đại pháp đồng thời sự đặc biệt của võ công bản môn là sanh cơ bất diệt bất luận thương thế trầm kha thế nào vẫn bảo toàn được sanh cơ.

Xích Ảnh Nhân thần tình kích động mãnh liệt nói:

- Hiền đệ, đây là tuyệt học đã thất truyền từ lâu!

- Huynh đài làm sao lại đến đây?

- Ta không yên tâm, muốn tới xem tình hình ra sao, ai ngờ đến chậm một bước, lúc đến vừa trông thấy họ đi khỏi, phát hiện gò mả đất mới đắp, phán đoán có phải là đệ, nên mới động thủ đào lên... Hiền đệ người không phải là địch thủ đối phương thì dự hội làm gì?

- Chẳng phải đối phương thắng được ta, mà trúng lọt vào lưới chúng.

- Trúng kế thế nào?

- Đối phương đã giăng hạ thiên la địa võng trong vùng ta nhất thời sơ ý trúng lưới bị bắt, bầy tám tên đại hán bọn chúng dùng cây to nện đánh để chết thế này...

- A! Hiền đệ, trên mình người có lỗ bị kiếm đâm?

- Đúng thế đó là Bạch Nho đâm thử xem ta có thật đã chết chưa!

- Ví dụ đối phương dùng binh đao chặt đứt đoạn thân thể người thì sao?

Đinh Hạo bắt giác rùng mình lạnh cả xương sống nói:

- Thế thì chỉ có một con đường chết mà thôi!

Hắn nói xong cảm thấy hối hận vô cùng, đây là bí mật cực đại của võ công sư môn, truyền ra giang hồ xem như tự khai nhược điểm chí mạng của mình, lời nói thốt ra không thể thu hồi được, nhưng nghĩ đến Xích Ảnh Nhân tuy sơ giao mà nghĩa khí biểu hiện rất là cao cả, vả lại xem như y đã cứu sống một mạng của mình, nếu phải đợi mình tự phá mộ mà ra còn phải tốn kém công sức rất nhiều, hắn nghĩ thế liền cảm thấy nhẹ nhàng đôi chút.

Xích Ảnh Nhân thở dài một hơi nói:

- Thương thế hiền đệ thế nào?

- Khá nặng!

- Có thể đi đứng được chăng?

- Bây giờ thì không được, ít nhất phải ba hôm mới phục hồi được!

Xích Ảnh Nhân thả lỏng tay ra, tình ý đậm đà nói:

- Ta còn tưởng kiếp này quen biết như bông hoa thoáng nở lại tàn, không ngờ hiền đệ có bản năng thoát thiên địa tạo hóa thể này, thật là tạ thiên tạ địa tạ thần linh.

Vài lời tình sâu nghĩa nặng thật ngắn gọn khiến Đinh Hạo cảm động vô cùng, thành khẩn mà nói:

- Được kết giao với huynh đài, tiểu đệ lấy làm hân hạnh vô cùng.

- Mong rằng sau này đừng bỏ nhau mới đáng?

- Tiểu đệ chẳng phải đứa trẻ ba tuổi, ăn nói hồ đồ nói trước quên sau, huynh đài tin nơi tiểu đệ.

- Trời tối rồi, sau khi đại nạn hiền đệ đã qua, cần phải nghỉ ngơi...

- Tiểu đệ có một nơi chốn lý tưởng!

- Nơi nào thế?

- Thạch gia Tập cách đây chẳng bao xa.

- A! Tìm ai?

Đinh Hạo bắt giác khựng lại, có nên nói ra tên tuổi Lạc nhị viên ngoại chăng?

Môn hộ của lão ca ca Thọ Dao Phong khác biệt các bạn phái võ lâm, bên trong ắt có bí ẩn, đương nhiên không thể dắt người lạ vào cửa, hắn nghĩ thế bèn nói cho có lệ:

- Do người bạn năm xưa giới thiệu lại, chưa hề gặp mặt của chủ nhân.

Xích Ảnh Nhân lắc đầu nói:

- Thế thì không được, nơi này là phạm vi thế lực của Vọng Nguyệt Bảo một cái sẩy chân hậu quả khó lường, đồng thời do bạn bè giới thiệu thì đôi bên cũng chưa có tình cảm gì đáng kể, bất tiện phiền người, mà hiền đệ là người thọ thương...

- Chẳng lẽ ở khách điểm?

- Thế càng bất tiện, chỗ ở chật hẹp của ngu huynh tạm có thể được...

- Nói sao, huynh đài là người địa phương ư?

- Cũng chẳng phải, từ đây đi đến nơi còn phải cả trăm dặm.

- Nhưng tiểu đệ còn đi đứng khó khăn?

- Ngu huynh vác người đi cho nhanh.

- Thế... có khó khăn chăng?

- Hiền đệ cảm thấy tình bạn chúng ta chưa được thân lắm sao?
- Không, không phải thế...
- Thế thì chớ nói nhiều làm gì, chúng ta đi ngay bây giờ.

Xích Ảnh Nhân đưa tay vác Đinh Hạo lên thi triển thân pháp chạy ngay, y rất rành địa hình vùng này, lúc đi lộ lối, lúc quẹo đường nhỏ, có khi thì chạy trên đồng nội hoang vắng, chạy một hơi được vài chục dặm đường.

Đinh Hạo áy náy vô cùng nói:

- Huynh đài để đệ nghỉ một hồi!
- Chỗ những vết thương người đau lắm sao?
- Không phải thế, huynh đài cực nhọc quá vậy!
- Chẳng mệt chút nào cả.
- Toàn thân huynh đài đã ướt sũng mồ hôi dừng lại nghỉ chân một lúc, huynh đài khỏe rồi đi tiếp cũng chẳng sao?
- Thôi cũng được!

Y chọn một nơi sạch sẽ đặt Đinh Hạo xuống nói:

- Hiền đệ, người có đói chẳng?
- Không đói!
- Còn khoảng một tiếng đồng hồ nữa thì tới tỵ xá, lúc đó mặc sức ăn uống, đầu bếp ngu huynh có tiếng, đến lúc ấy hiền đệ dùng thử rồi sẽ biết ngay.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Thế thì tiểu đệ có lộc ăn rồi!
- Hiền đệ quê quán ở đâu?

Khóe mắt Đinh Hạo ửng đỏ nói:

- Cha mẹ mất sớm chỉ là tên cô nhi thôi.
- A! Xin lượng thứ, nhắc đến quá khứ thương tâm của đệ.
- Không có chi, tên họ huynh đài cho đệ biết được chẳng?
- Được chứ, đó là ngu huynh sơ sót vậy, ngu huynh họ Hồng tên là Nhân.
- A! Hồng huynh!
- Hiền đệ có thủ oán gì với Vọng Nguyệt Bảo chẳng?
- Thù không đội trời chung!
- Có thể cho ngu huynh được biết sơ qua không?
- Điều này để sau này đệ tường thuật cho rõ hơn.
- Hiền đệ đã có người yêu chưa?

Đinh Hạo bất giác tưởng nhớ đến hình bóng Mai Ánh Tuyết buộc miệng nói:

- Từng quen biết một người, cũng chưa thể nói là người yêu được, vì tiểu đệ cũng chưa biết rõ tên tuổi lai lịch của đối phương...

Xích Ảnh Nhân cười nói:

- Chắc đẹp như tiên nữ chẳng?

- Hồng huynh nói đùa... Hồng huynh văn võ song toàn, nhân tài xuất chúng, chắc Hồng phu nhân chẳng phải là một cô gái tầm thường vậy?
- Há há, nói ra thật xấu hổ, ngu huynh vẫn còn độc thân!
- Tại sao thế?
- Bận như ý khó tìm.
- Hồng huynh nên tính chuyện cho sớm?
- Chẳng đâu gì hiền đệ, ngu huynh đã từng yêu thương một người ngoài ra không ai có thể thay thế được cả.
- Thế thì Hồng huynh là người chung tình vậy?
- Chao ôi! Lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình, đa tình tự cổ không di hận số mạng mình như thế đành phải chấp nhận, biết làm sao bây giờ?

Đinh Hạo nghiêm túc nói:

- Nói thế, Hồng huynh ắt có sự thương tâm chẳng?

Xích Ảnh Nhân cười nhạt nói:

- Nói làm gì chuyện ấy để buồn thêm, sau này có dịp hãy nói.

Ngay lúc này có hai bóng người đang chạy về hướng hai người trong nháy mắt có thể thấy rõ là một nam một nữ, Xích Ảnh Nhân đứng dậy nói:

- Hiền đệ ngồi đây chờ đợi, để ngu huynh sang xem đó là người nào thế?

Hắn nói xong nhún mình nhảy tới, hai bên đối diện dừng lại, chẳng biết nói với nhau như thế nào, chỉ nghe oa! Oa! hai tiếng thảm rú, một nam một nữ đó té ngã ra đất.

Đinh Hạo trông thấy rùng mình Xích Ảnh Nhân xuất thủ quả thật cay độc tại sao phải sát hại đối phương thế này.

Xích Ảnh Nhân quay đầu chạy trở về, Đinh Hạo cất tiếng hỏi:

- Bọn nào thế?
- Bọn mật thám đáng ghét của Vọng Nguyệt Bảo trong vùng lân cận này.
- Mật thám? Đối phương cho biết thân phận chẳng?
- Chẳng cần thiết điều này, ngu huynh rất rành bọn này...
- Hồng huynh đều thuộc mặt bọn mật thám nơi này chẳng?
- Thế cũng không đúng lắm, nhưng mật thám của Vọng Nguyệt Bảo phái ra phần nhiều là một cặp nam nữ giả dạng ra nhiều hình thức không chỗ nào chẳng có...
- Đúng là đáng chết!
- Chúng ta lên đường tiếp chứ?
- Làm nhọc Hồng huynh thế này, tiểu đệ thật áy náy...
- Chớ khách sáo làm gì, đi!

Xích Ảnh Nhân lại công Đinh Hạo tiếp tục lên đường.

Trời tờ mờ sáng họ đi đến một ao hồ, Xích Ảnh Nhân đặt Đinh Hạo xuống nói:

- Tới nơi rồi!

Đinh Hạo đưa mắt nhìn xem, chỉ thấy bên kia hồ là dãy núi cao, lúa thừa những vì sao mờ nhạt phản chiếu trên mặt hồ, diện tích hồ độ khoảng bốn năm dặm vuông, ngay giữa hồ có một hòn đảo nhỏ, khoảng cách

xa và âm u lờ mờ nên nhìn chẳng rõ lắm, chỉ ẩn hiện thấy được hình thù lù lù hoa lá lầu đài trên ấy thôi, Đinh Hạo không khỏi kinh ngạc nói:

- Đảo nhỏ giữa hồ là nơi thần tiên của Hồng huynh sao?
- Không dám, hàn xá chật hẹp mà thôi!

40. Tình Sâu Nghĩa Nặng

Đinh Hạo than thở nói:

- Hồng huynh chỗ ở chật hẹp thế này, cả thiên hạ chưa chắc tìm được mấy chỗ.
- Há há há! Quá khen vậy, nếu hiền đệ yêu thích, có thể ở lại lâu dài.
- Thật cảm tạ thịnh tình của Hồng huynh vậy.
- Trời còn sớm chán, không tiện làm kinh động mọi người, chúng ta cứ đập nước bước san.
- Đinh Hạo nghe nói thất kinh, cất tiếng hỏi:
- Đập nước bước sang?
- Đúng thế!
- Khoảng cách này độ bao xa?
- Chưa tới năm mươi trượng.
- Hồng huynh đập nước đi được năm mươi trượng xa chẳng?

Xích Ảnh Nhân mỉm cười nói:

- Đệ chẳng tin nổi ư?
- Chẳng phải... không tin, xưa kia Đạt Ma sư tại Thiếu Lâm đập trên cỏ lau sang sông được vô lâm đồn đãi khen chẳng hết lời, ngày hôm nay huynh đài chẳng mượn vật nào mà có thể lặn ba bước sang mặt hồ năm mươi trượng xa như thế quả thật chẳng thể tưởng tượng được, thật là chẳng trèo lên núi cao thì không thấy mặt đất bằng phẳng, thế thì xưa nay tiểu đệ chỉ là ếch ngồi dưới đáy giếng...
- Đủ rồi, đừng cảm khái nhiều lời làm gì, sao đệ biết ngu huynh không mượn một vật để làm đà?
- Thế... thì Hồng huynh mượn vật gì để qua hồ?
- Để khảo sát nhân lực của người thế nào!

Xích Ảnh Nhân công Đinh Hạo lên rồi hét to xem nào phi thân hạ xuống mặt hồ, tung tăng liên tục, lúc tả lúc hữu nhưng khoảng cách mỗi một lần nhảy độ một trượng hơn, Đinh Hạo ngắm nhìn hồ nước tối mò ấy bất giác ớn lạnh xương sống, vì đối với thủy công hần hoàn toàn mù tịt.

Chỉ trong chớp lát đã đến bên kia bờ hồ, trông thấy toàn cây cối bông lá xanh mát, thấp thoáng che khuất lầu đài đình các, thật chẳng khác nơi tiên cư thần thoại trong truyền thuyết.

Xích Ảnh Nhân nói:

- Hiền đệ có trông thấy huynh phi độ qua hồ bằng cách nào không?

Đinh Hạo tụ thần trầm tư giây lát nếu mà lượn không phi hành không đập nước thì chẳng cần phải tung nhảy làm gì, vả lại cộng thêm một trọng lượng người lớn, dù có công lực cao siêu thế nào cũng chịu, thường thường hơn không phi hành hoàn toàn dựa vào một khẩu chân khí, nhưng khôn thể duy trì độ xa đến vài chục trượng được.

Lúc y tung người nhún nhảy lại có một khoảng cách cố định, mà lúc tung người lên như là đã có mượn sức vật gì...

Suy nghĩ một hồi, hần sức hiểu ra nói:

- Tiểu đệ hiểu rồi!
- Hiền đệ hiểu như thế nào?
- Phía dưới mặt hồ ắt phải có vật gì như loại cây ngằm chẳng hạn để mượn sức.

Xích Ảnh Nhân cười khanh khách nói:

- Hiền đệ chẳng thẹn là hạng người phi phạm, phán đoán chẳng sai tí nào.

Chẳng mấy chốc họ đã bước đến phía trước cổng một ngôi lầu kiến trúc theo kiểu cách cổ kính cột kết một tiếng cánh cửa mở toan, người mở cửa là một thiếu nữ áo đỏ khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, giọng yêu kiều nói:

- Chủ nhân mãi đến lúc này mới về vậy?... ủa...

Xích Ảnh Nhân vừa bước vào cổng vừa nói:

- Có quý khách quang lâm, bảo chúng nó thức dậy lo xuống bếp chuẩn bị rượu thịt cho ta!
- Vâng!

Bên trong cổng lầu là một hoa viên lớn, xuyên qua lối đi giữa hoa viên lên thẳng lộ đài trên lầu quẹo sang lan can bên phải bước vào phòng xá trên lầu. Đinh Hạo được trực tiếp đặt xuống một cái giường lớn có gối thêu bông hoa và chiếc mền bông, một mùi thơm phấn son xông vào mũi, Đinh Hạo động lòng chẳng ít, đây hình như là phòng của người nữ vậy. Hồng huynh này ham thích mùi thơm phấn son thế này sao?

Trời đã sáng trưng, tia nắng vàng xuyên qua màn lưới màu xanh bích, nhìn thấy rõ cách trưng bày trong phòng. Ngoại trừ cái giường cấm tú này, cách trưng bày xa xỉ thật giống như một thư phòng của gia đình phú quý, nhìn ra cửa sổ xa xa ánh sáng lấp lánh trên mặt hồ phản chiếu.

Đinh Hạo thoáng nghĩ lúc mình là khách ở Lâm Bích Lầu tại Tề Vân Trang, phong cảnh quả thật xuất sắc, nhưng lại chẳng bằng hoa lệ tại nơi này, vì Tề Vân Trang qui mô quá lớn nên mất đi vẻ đẹp thanh nhàn u tịch.

Xích Ảnh Nhân quan tâm nói bằng sự chân tình:

- Hiền đệ đi từ từ chậm chậm được chẳng?

Đinh Hạo bước xuống giường đứng gần cửa sổ nói:

- Chạy nhảy thì chẳng được, đi đứng trong phòng thì dễ thôi.
- Thế thì đi tắm giặt thay y phục trước đã.

Dứt lời, một tên thư đồng mây thanh mục tú niên kỷ mười ba mười bốn, bước đến cạnh cửa phòng, cúi người làm lễ nói:

- Thưa chủ nhân mới về.

Xích Ảnh Nhân vẫy tay nói:

- Vào đây chào nhị chủ nhân!!

Thư đồng bước vào phòng quì xuống nói:

- Hạ nhân Phạm Thư tham kiến nhị chủ nhân!

Ba chữ “Nhị chủ nhân” khiến Đinh Hạo đỏ mặt chẳng ít ra vẻ quỳnh quáng chẳng biết làm sao, nhìn Xích Ảnh Nhân một lúc đoạn hắt hắt tay nói:

- Mi tên là Phụng Thư?

- Vâng!

- Đứng lên!

- Tạ nhị chủ nhân.

Xích Ảnh Nhân lại nói:

- Phụng Thư, chuẩn bị nước nóng, lấy quần áo của ta đưa cho nhị chủ nhân ngay để tắm gội.
- Vâng!

Phụng Thư bước ra khỏi phòng, Đinh Hạo mới nghiêm mặt nói:

- Hồng huynh người làm thế này khiến đệ chẳng yên!

Xích Ảnh Nhân cười sang sảng nói:

- Làm thế mới có thể thống, mà hiền đệ ở đây cũng tiện, không có cảm nghĩ là người khách...
- Thịnh tình Hồng huynh, tiểu đệ làm thế nào đảm đương nổi?
- Hiền đệ lượng thứ, ta lớn hơn vài tuổi, xin gọi ta một tiếng đại ca có được chăng?
- Đinh Hạo xúc động vô cùng, nhưng bề ngoài vẫn ra vẻ thản nhiên bình tĩnh, chấp tay xá một xá nói:
- Đại ca tình sâu nghĩa nặng, tiểu đệ xin vâng mệnh.

Xích Ảnh Nhân xoa tay nói:

- Thế thì tốt quá, đại ca này có được người em như thế dù để an ủi cuộc đời rồi!

Chẳng mấy chốc Phụng Thư đến mời đi tắm gội, sau khi tắm gội và thay y áo xong hắn trở về phòng ngồi nghỉ.

Ngay lúc này Xích Ảnh Nhân đến mời nhập tiệc, tiệc rượu được bày ở phòng kế đối diện trước sân lầu lộ thiên, hai người ngồi đối diện với nhau, chén bát ly đĩa toàn đồ cổ thật là quý hiếm rượu thịt các thứ chẳng thiếu thứ nào, hai thiếu nữ áo đỏ đứng hầu hai bên.

Đinh Hạo cảm thấy Xích Ảnh Nhân thần bí khó lường.

Trong bàn rượu, Đinh Hạo bèn lên tiếng nói:

- Tiểu đệ chưa được bái kiến lệnh tôn đường.

Xích Ảnh Nhân nghiêm nghị buồn bã nói:

- Gia phụ gia mẫu đã trước sau tạ thế, căn nhà trước mắt này đây chỉ có mỗi mình ngu huynh thôi.
- A!
- Vào, rượu thịt đơn sơ, anh em mình cứ tận hưởng.

Một tiệc rượu kéo dài cả tiếng đồng hồ, Đinh Hạo cáo từ trở về phòng, đóng cửa lại vận công trị thương.

Ba ngày thấm thoát trôi qua, Đinh Hạo đã phục hồi như xưa, trong ba ngày này Xích Ảnh Nhân lo lắng chu đáo, tất cả bọn hạ nhân đều coi hắn như là nhị chủ nhân, điều này Đinh Hạo cảm thấy áy náy vô cùng.

Đinh Hạo thoáng nghĩ ước hẹn bảy ngày của Thọ Đạo Phong người ta lãng xảng cực nhọc liều mạng cho mình, thì mình không thể lưu lại nơi đây vui sướng hưởng lạc được, đồng thời hại vị lão ca ca Toàn Tri Trư và Kha Nhất Nghiêu chờ lâu không thấy mình đến ắt phải nóng lòng sốt ruột chẳng ít.

Sáng sớm ngày thứ tư Xích Ảnh Nhân mới vừa tới lầu, Đinh Hạo bèn nói ngay:

- Đại ca, tiểu đệ phải cáo từ vậy!

Xích Ảnh Nhân biến sắc nói:

- Tiểu đệ phải từ biệt chăng?
- Tiểu đệ có việc phải đi ngay!
- Tệ xá của huynh chẳng đáng lưu cư chăng?
- Không phải, tiểu đệ cơ hồ muốn ở luôn đây nữa.

- Có phải đại ca thiếu sót điều gì với hiền đệ chẳng?
- Càng không nên nói thế, vì tiểu đệ có việc cấp bách.
- Ngu huynh những tưởng chúng ta sẽ đoàn tụ nhau một thời gian nữa, nào ngờ hiền đệ lại nói lời từ biệt...
- Đại ca, ngày tháng còn dài, lo gì chẳng có ngày hội ngộ, sau này tiểu đệ có dịp sẽ đến thăm ngay.

Xích Ảnh Nhân mặt mày nhăn nhó nói:

- Hiền đệ, công việc này đệ phải làm bao lâu mới xong?

Đinh Hạo áy náy nói:

- Điều này chẳng thể biết được.
- Công việc thế nào?
- Nào là việc thù oán tư nhân, nào là công việc sư môn...
- Ngu huynh có giúp sức được chẳng?
- Điều này... xin đại ca lượng thứ, tiểu đệ muốn tự tay giải quyết.
- Ở lại thêm một ngày nữa được chẳng?
- Ở thêm một hai ngày cũng thể thôi.
- Hiền đệ không nán được thêm giây nào nữa chẳng?
- Tiểu đệ... nóng lòng... phải đi ngay.
- Chờ cơm trưa xong rồi hãy đi được chứ?

Đinh Hạo không thể từ chối nữa đành phải gật đầu nói:

- Xin tuân lệnh đại ca.

Xích Ảnh Nhân đặc biệt làm buổi tiệc thịnh soạn tiễn đưa Đinh Hạo.

Đinh Hạo lòng cảm kích khôn tả, chẳng biết nói gì hơn, rượu đã ngà ngà say, Xích Ảnh Nhân lấy ra một tập sách nhỏ giao cho Đinh Hạo nói:

- Hiền đệ xem thử đây là vật gì?

Đinh Hạo tiếp lấy, thoáng nhìn bìa tập thất thanh kêu lên:

- Huyền Huyền chân kinh, đây là cuốn võ công bí kíp mà?

Xích Ảnh Nhân gật đầu nói:

- Đúng vậy, đây là cuốn bí kíp thượng cổ.
- Võ công của đại ca là luyện từ cuốn Huyền Huyền chân kinh này?
- Ta chưa hề tu luyện một chữ nào cả.

Đinh Hạo hoang mang chẳng hiểu nói:

- Vì sao thế?
- Tập thiên cổ kỳ thư này đối với đại ca đồng như phế vật!
- Tiểu đệ chẳng hiểu đại ca nói gì?
- Hiền đệ lật trang đầu xem coi thế nào?

Đinh Hạo tò mò lật ra trang đầu, vài hàng bút tích lọt vào mắt:

”Ngã tánh giới quyến, tánh tình nóng nảy hẹp hòi, chán đời ghét tục, tạo vật thù ta, y bát vô truyền.

Cả đời sáng tác, chôn vùi đất cát, đời này đời sau, gặp duyên tái xuất phạm giả ắt vong thân trọng thân trọng.

Luyện thử bí kíp, đồng trình nguyên vẹn, phạm giả ắt vong, thân trọng thân trọng”.

Phía dưới trang có ghi chú:

Lỗ ấn công tứ niên nguyên dương sanh chí.

Xích Ảnh Nhân mỉm cười nói:

- Hiền đệ đọc được cảm kị bên trong là gì chẳng?
- Xem ra rồi, luyện tập cuốn Huyền Huyền chân kinh này cần phải có thân thể nguyên dương.
- Đúng rồi chính là câu này...
- Thế thì tiếc quá...
- Thế nào, hiền đệ đã không còn nguyên dương sao?

Đinh Hạo kinh ngạc nói:

- Không, ý của tiểu đệ là nói đại ca có duyên được bí kíp mà lại vô duyên luyện tập vậy.
- Chẳng lẽ đây là tiền định, phải thuộc về hiền đệ chẳng?

Đinh Hạo giật mình, ngạc nhiên nói:

- Đại ca muốn bảo tiểu đệ luyện tập chẳng?
- Đúng vậy, ý ta lưu hiền đệ lại là chỗ này đây, muốn đệ tiến thêm một bước.
- Đại ca xem trọng tiểu đệ quá thể...
- Đừng nói những lời khách sáo ấy, ý của hiền đệ thế nào?
- Tiểu đệ công việc khẩn cấp phải đi vậy.

Xích Ảnh Nhân không có cách nào hơn đành nói:

- Thế thì chờ sự việc hiền đệ xong xuôi, rồi trở lại đây tu luyện bí kíp này, bây giờ vật này đã thuộc của hiền đệ, ngu huynh tạm thời thay đệ để bảo quản.

Đinh Hạo xúc động vô cùng nói:

- Tiểu đệ xin thành tâm cảm tạ đại ca.
- Anh em một nhà, của huynh tức là của đệ, đừng nói lời cảm tạ, nếu trong vòng một tháng chẳng thấy hiền đệ đến, ngu huynh sẽ xuất giang hồ tìm kiếm đệ!
- Đại ca khổ nhọc như thế làm gì, xong việc tiểu đệ sẽ ắt đến đây ngay.
- Khi hiền đệ đến đây, nếu ngu huynh không có nhà, cứ tự nhiên ở như nhà mình chớ nên khách sáo nữa?
- Tuân lệnh!
- Đây là tấm họa đồ huynh mới họa xong đêm qua, trong đó ngu huynh có vẽ ba đường mật đạo ra vào tiểu đảo hồ tâm và ám hiệu kêu hô để liên lạc, khi rảnh rồi đệ xem cho thuộc lòng, sau này ra vào thì tiện rất nhiều. Nói xong hắn lấy bản đồ giao cho Đinh Hạo lại nói:

- Nhớ thuộc lòng sau đó thì đốt hủy đi.

Đinh Hạo hai tay tiếp lấy nói:

- Tiểu đệ xin ghi nhớ.
- Tiền bạc hiền đệ có đủ dùng chẳng?
- Điều này đại ca chớ lo nhiều, số bạc tiểu đệ mang trong người đủ sức tiêu dùng vậy.

Đình Hạo giao lại Huyền Huyền chân kinh cho Xích Ảnh Nhân đứng dậy trở về phòng, vác túi gấm trên vai và đeo kiếm vào, sau đó Xích Ảnh Nhân tiến ra bờ hồ và đích thân dùng ghe đưa Đình Hạo qua tận bên kia bờ, cùng nhau nói lời từ biệt.

Mặt trời đứng bóng, ước lượng đêm nay có thể đến Thập gia Tập. Trên đường đi hắn không dừng nghỉ mong đến tình nghĩa sâu nặng của Xích Ảnh Nhân Hồng Nhân, hạng người trọng nghĩa như thế thật là khó tìm, nhưng đối với tác phong của Xích Ảnh Nhân thì hắn vẫn còn hoang mang chưa rõ, một người độc thân mang theo một toán tỳ nữ bộc nhân sống trên đảo nhỏ mà thật đem tới nhiều câu hỏi nghi vấn cho mọi người.

Tối đến, đi vào một tửu điểm nghỉ đêm hỏi thăm địa điểm mới biết từ đây cách Thập Gia Tập không dưới mấy mươi dặm đường.

Hắn nhủ mấy hôm nay không hiện thân chắc bọn Toàn Tri Tử chờ đến phát điên không sai.

Hắn đang ngồi ăn uống, bỗng thấy một tiểu tử độ chừng mười ba mười bốn tuổi vội vàng vào điểm dòm ngó xung quanh rồi bước sang trước bàn Đình Hạo, quì trên đất nói:

- Tiểu thúc thúc người mới đến sao?

Đình Hạo giật mình nghĩ thầm thằng bé này nhìn lắm người chẳng? Toan cất tiếng...

Tên ấy hấp tấp lại nói tiếp:

- Người không về nhà, gia gia phải sốt ruột thôi, dự tính là bốn ngày trước người phải về đến nhà mà.

Đình Hạo sực nhớ điều gì nói:

- Mi là...

Thằng bé lại nói:

- Con là Tiểu Thuận Tử của bà hai nè, lần trước thúc thúc về lúc đó con mới mười tuổi.

Đình Hạo sực sáng ý hiểu ngay nói:

- A! Tiểu Thuận Tử, bây giờ mi cao lớn như thế sao, thúc thúc chẳng nhận ra mi rồi.

- Tiểu thúc thúc chúng ta đi thôi!

- Được!

Dứt lời, Đình Hạo để lại vài đồng lẻ trên bàn cùng Tiểu Thuận Tử thản nhiên đi ra khỏi điểm, Tiểu Thuận Tử đi đằng trước dẫn đường, đi đến chỗ không có người, thằng bé đứng lại hạ giọng nói:

- Người có phải là Đình sư thúc tổ chăng?

Đình Hạo tí nữa bật cười lên, từ tiểu thúc thúc vọt lên thành sư thúc tổ.

Đình Hạo mỉm cười hỏi:

- Mi nói gì ta chẳng hiểu?

- Cháu là đệ tử của Lạc Nhị Viên Ngoại, người là lão đệ của sư thúc tổ cháu, không gọi người bằng tiếng sư thúc tổ chứ gọi thế nào đây?

- A! Chúng ta mạnh ai nấy xưng hô nhau, còn câu xưng hô của mi khó nghe lắm.

- Không được, giáo điều sư môn rất trọng thứ lớp bối phận vậy.

- Mi tên là Tiểu Thuận Tử thật chăng?

- Không phải, nói bừa vậy, cháu tên là Đồ Phi, gia sư huy động tất cả thủ hạ rải rác xung quanh vài chục dặm tìm kiếm tung tích người, mấy ngày hôm nay ai nấy đều điên lên...

- Ta có chút việc nên trễ nải, hướng này đâu phải đi về Thạch Gia Tập?

- Ngược lại với hướng đến Thạch Gia Tập.

- Tại sao vậy?

- Chỗ nào cũng có chó săn cả, phải dùng chút kế mọn mới qua mặt được chúng, bằng không sẽ rắc rối lắm đấy có người đang để ý mình kia, chúng ta đi ngay!

Hai người gia tốc thân pháp chạy nhanh hơn, chẳng bao lâu trời sụp tối hoàn toàn, Đỗ Phi dẫn Đinh Hạo đi một vòng tròn xuyên qua một khu rừng cây chuyển qua một con đường khác quay đầu chạy trở lại.

Trống điểm canh hai vào đến một thôn ấp xung quanh toàn những cây Phong to lớn, hai người xuyên qua lùm cây chạy đến phía trước một trang viện to lớn, Đỗ Phi nói:

- Sư thúc tổ, chúng ta vượt tường vào trong, vì trong xóm này cũng có tai mắt của Vọng Nguyệt Bảo.

Hai người vượt tường nhảy vào trang viện, chạy ngay vào đại sảnh, đèn đuốc trong trang viện thưa thớt, lần nhiều các phòng xá đều ẩn trong bóng tối.

Vào đến sảnh đường, Đỗ Phi cất tiếng hô to:

- Sư thúc tổ giá lâm! Vài bóng người từ cổng sảnh đường xông ra.

Những người ấy chính là Kha Nhất Nghiêu, Toàn Tri Tử, và một trung niên cầm bào có gương mặt mập đầy trông có vẻ giống nhà phú ông, chắc y là cao đồ của Thọ Dao Phong Lạc Nhị Viên ngoại vậy.

41. Lệnh Phù Có Tin

Kha Nhất Nghiêu và Toàn Tri Tử vui mừng khôn tả đồng thanh nói:

- Tiểu lão đệ, chúng ta chờ đợi muốn phát khùng đây.

Đinh Hạo chấp tay xá một xá nói:

- Thật có lỗi với nhị vị lão ca ca, tiểu đệ đã y hẹn đến Y Xuyên, không ngờ gặp phải biến cố, nên đã đến trễ như thế.

Nói xong quay sang hướng trung niên cầm bào nói:

- Các hạ là Lạc Nhị Viên ngoại ư?

Trung niên mặc cẩm bào cười khanh khách nói:

- Chẳng dám đảm đương câu gọi các hạ của tiểu sư thúc, ngu điệt chính là Lạc Ninh.

Đinh Hạo ấp úng nói:

- Câu xưng hô tiểu sư thúc này... chẳng mấy thích hợp.

Toàn Tri Tử cười khanh khách nói:

- Phải nghe cho quen thôi, mãi đứng nói chuyện làm gì, hãy vào sảnh đường vậy.

Bốn người bước vào sảnh đường theo thứ tự ngồi xuống, Kha Nhất Nghiêu lo lắng hỏi ngay:

- Định đệ, ngươi gặp phải sự cố thể nào?

Đinh Hạo cười nhạt, đem câu chuyện gặp vợ chồng Bạch Nho bị họ giăng bẫy bắt rồi đánh đập đến chết mang đi chôn cất thuật lại cho mọi người nghe một lượt đoạn Đinh Hạo lại kể thêm quen biết Xích Ảnh Nhân và được người cứu giúp mang về tiểu đảo dưỡng thương cho đến hết, sau cùng hân hưởng về Toàn Tri Tử nói:

- Lão ca ca vạn sự thông, có biết lai lịch Xích Ảnh Nhân này thế nào chẳng?

Toàn Tri Tử cau mày nói:

- Ngươi nói cái hồ lớn cách Y Xuyên trăm dặm ư?

- Đúng vậy, giữa hồ có một tiểu đảo lâu đài kiến trúc rất xinh đẹp cổ kính.

Gương mặt Toàn Tri Tử lộ vẻ hoảng hốt nói:

- Đó là Ly Trần Đảo...
- Nơi ấy kêu là Ly Trần Đảo?
- Đúng vậy, người có gặp lão quái vật ấy?
- Đinh Hạo giật mình nói:
- Lão quái vật nào?
- Chính là chủ nhân đảo ấy, cái tên Ly Trần Tử sáu mươi năm trước, già trẻ đều biết đến, hắc bạch lưỡng đạo không ai dám đụng chạm tới, đáng sợ hơn Hắc Nho, hơn hai mươi năm trước tính đến ngày hôm nay lão quái vật phải cả trăm tuổi...
- Không đúng vậy!
- Thế nào không đúng?
- Xích Ảnh Nhân mà tiểu đệ quen biết tuổi độ ba mươi, hẳn chính là chủ nhân trên đảo, ngoại trừ hẳn ngoài ra toàn là tỳ nữ và kẻ hầu hạ.
- Có lẽ hẳn là truyền nhân của Ly Trần Tử.
- Theo lão ca ca được biết Ly Trần Tử đã vài chục năm không xuất hiện giang hồ?
- Đúng vậy, ngay cả lão ca lúc còn thanh niên chỉ gặp lão một lần.
- Thế thì Xích Ảnh Nhân là truyền nhân của lão không còn nghi nữa rồi.
- Hẳn không giới thiệu lai lịch cho đệ sao?
- Không, hẳn chỉ nói cha mẹ mất sớm, chỉ một mình sống trên tiểu đảo ấy.

Trong lúc nói chuyện, kẻ hầu đã dọn rượu thịt ra, họ ăn uống xong, mạnh ai nấy trở về phòng nghỉ. Đinh Hạo được đưa tới phòng trên ở sảnh đường an nghỉ.

Kỳ hạn bảy ngày đã qua, vẫn chưa thấy lão ăn trộm Thọ Dao Phong trở về, tất cả mọi người đều nóng ruột trông ngóng, nhất là Đinh Hạo càng cảm thấy bất an hơn, hẳn dự biết Vọng Nguyệt Bảo như là Long đầu hổ huyết, mà lão ăn trộm vì việc tư thù của hắn mà phải mạo hiểm vào đó.

Ngày hôm nay vừa tròn mười ngày, Đinh Hạo chuẩn bị qua ngày hôm sau sẽ đích thân đến vùng lân cận Vọng Nguyệt Bảo để thám thính tung tích Thọ Dao Phong nếu cần thiết thì công khai xông pha vào Bảo chỉ danh Trịnh Tam Giang giải quyết món nợ thù của mẹ.

Đêm đến, Đinh Hạo và nhị lão cùng Lạc Ninh ngồi chung một bàn trong sảnh đường, hắn nói ra ý định của mình Toàn Tri Tử lắc đầu nói:

- Không được đập cỏ động rắn, căn cứ bản lãnh Thọ Dao Phong chắc không đến đối ngã quí trong Vọng Nguyệt Bảo đâu, có lẽ lão ăn trộm vì việc gì đây đã trễ nải, cứ chờ đợi thêm vài hôm nữa xem thế nào?

Kha Nhất Nghiêu nói:

- Lão phu đi dò thám một phen xem sao?

Lạc Ninh ra vẻ tự tin nói:

- Tiểu đệ tin rằng gia sư không có việc gì thất thủ đâu, phải có sự việc khác làm chậm trễ thôi.

Thình lình có một âm thanh vang đến nói:

- Cha cha, tiểu tử mi chớ cao ngạo quá thế, chút xíu nữa thì cái thân già lão tặc này coi như tiêu mất.

Lạc Ninh hớn hở nói:

- Gia sư đã về đến!

Âm thanh vừa dứt thì Thọ Dao Phong cất bước đến vào đại sảnh, mặt mày đầy những cát bụi, tất cả mọi người trong sảnh đường cùng nhau đứng lên, Đinh Hạo chấp tay nói:

- Làm nhọc lão ca ca nhiều vậy.

Thọ Dao Phong giọng điệu quái gở nói:

- Chẳng sao cả, chẳng sao cả, mau dọn rượu thịt.

Lạc Ninh vội vàng đứng dậy cúi người lui ra sảnh đường.

Tất cả mọi người ngồi xuống, Toàn Tri Tử cất tiếng nói:

- Lão ăn trộm, bọn ta tưởng người làm khách lâu dài ở Vọng Nguyệt Bảo chứ?

Thọ Dao Phong trợn mắt nói:

- Nói đùa ư, thế thì nghề làm ăn này của ta đẹp đi cho rồi.

- Lúc này sao người nói tí nữa bỏ thân lão già ở đây?

- Đó là việc khác nữa.

- Nói sao?

- À thời vận chẳng khá, oan gia hộ hẹp, lúc trên đường trở về bệnh nghiện rượu ta tác quái bèn làm sái lệ thường vào tửu điểm uống rượu, vì thế đụng phải tên tiểu tử mắc dịch Bạch Nho ấy...

Đinh Hạo chớp mắt nói:

- Thế nào?

- Lão ca ta mãi mê hồng học nốc rượu chẳng có để ý hấn ngồi rút vào ở trong góc, sau khi đã thèm rượu bước ra khỏi điểm, bị hấn theo dõi đến nơi hoang vắng hấn kêu lão ca đứng lại nói chưa được ba câu thì ra tay đánh nhau...

- Kết quả thế nào?

- Tí nữa thì lão ca ca không thoát khỏi tay hấn.

- Ở ngay địa điểm nào vậy?

- Tại Nghi Dương!

- Hấn về Vọng Nguyệt Bảo...

- Có ai biết được!

- Chuyến đi này lão huynh thu hoạch được thế nào?

Thọ Dao Phong thở dài một hơi nói:

- Lão ăn trộm dùng tận ngón nghề và mọi thủ đoạn hết quả trình sát trong Bảo không có bản nhân Vân Phong Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh...

- Kha Nhất Nghiêu trầm giọng nói:

- Lạ thay, tin tức trước kia của ta không chính xác sao?

Đinh Hạo ra vẻ buồn rầu trầm giọng nói:

- Tên Vân Long Tam Hiện này đi đâu bây giờ?

Thọ Dao Phong nhìn Đinh Hạo nói:

- Tiểu lão đệ, ta có sự thu hoạch ngoài ý muốn...

- Việc gì thế?

- Người có nghe nói Cửu Long Lệnh bao giờ?

Đinh Hạo run bắn người lên kinh ngạc nói:

- Ta có nghe nói chính Cửu Long Lệnh bị cướp đi nên chín đại môn phái và cao thủ hắc bạch lương đã vây đánh Hắc Nho tại Mang Sơn Cổ Linh ngày xưa, đã gây nên huyết kíp chưa từng có trong cả trăm năm nay, chuyện ra thế nào?

- Lệnh phù ấy để dưới mật thất Vọng Nguyệt Bảo!

- A!

Nội tâm Đinh Hạo xúc động mãnh liệt, không cần nói nữa, không ngờ năm xưa người mạo danh Hắc Nho sát hại các đại diện tám đại môn phái thường trú tại Thiếu Lâm Tự, cướp lấy Cửu Long Lệnh đó lại chính là Vọng Nguyệt Bảo, nghi án này cuối cùng đã có manh mối...

Thọ Dao Phong kinh ngạc nói:

- Tiểu lão đệ, tại sao ngươi xúc động thế này?

Đinh Hạo sực cảnh giác ngay, mỉm cười nói:

- Đây là bí mật đại sự vô lâm mà!

Toàn Tri Tử nói:

- Lão ăn trộm, chuyện này chẳng phải trò đùa đâu, nếu các đại môn phái bắt được tin tức, ắt phải phát sinh trận đẫm máu vô lâm...

Thọ Dao Phong cười khanh khách nói:

- Tên biết nhiều kia, chả lẽ lão phu giả tạo ra tin tức này? Lần này ngươi được biết thêm một bí sự vô lâm.

Toàn Tri Tử gãi đầu nói:

- Nói thật đấy, lão ăn trộm ngươi đã trông thấy sao không thuận tay dắt dê mang cả về đây?

Thọ Dao Phong lắc đầu nói:

- Tên biết nhiều kia, thế thì ngươi quá dỡ rồi, món đồ nóng phồng tay thế này ngươi dám đụng chẳng? Nếu cất không được kẻ ăn cắp trâu, lại bắt được người dắt trâu, thế thì chẳng nguy hiểm ư? Hắc Nho đã tái xuất giang hồ Vọng Nguyệt Bảo thì cứ một mặc từ chối chẳng nhìn nhận, món đồ ở trong tay lão ăn trộm thì ngươi có tưởng tượng được hậu quả thế nào rồi?

Quả thật lão ăn trộm ngươi khéo thông minh biết giữ mình vậy.

- Nếu không như thế ta làm sao sống được đến bây giờ ư? Tên biết nhiều kia, tại ngươi biết nhiều quá nên tiết lộ cái tẩy của lão ni cô đành bị chôn sống mười năm trong cổ mộ vậy, may nhờ Đinh đệ mượn được Lôi ông Truy bằng không ngươi chưa thể gặp ánh sáng được.

Đinh Hạo vốn để tâm vào hoàn toàn sự kiện Cửu Long Lệnh nay bỗng nghe qua chuyện này, không nín được buột miệng nói:

- Trước kia lão ca ca tiết lộ bí mật gì của Lãnh Diện Thần Ni vậy?

Toàn Tri Tử thoáng ngạc nhiên nói:

- Tiểu lão đệ, nếu kẻ khác hỏi ta điều này, dù cho chém đầu ta cũng chẳng nói:

Đinh Hạo mỉm cười:

- Tiểu đệ saün vui câu chuyện hỏi thôi, không nói cũng chẳng sao.

Toàn Tri Tử thành thật nói:

- Nơi đây chẳng có người xa lạ, nói cũng chẳng hề gì, lão Lãnh Diện Thần Ni chân thật đó đã viên tịch lâu rồi, mà Lãnh Diện Thần Ni hiện giờ đây chỉ là truyền nhân của lão, chứ chẳng phải chính bản thân lão...

A! Hèn gì trông lão sao mà trẻ thế...

- Vậy thì người làm to, gương mặt Lãnh Diện Thần Ni chưa từng biến đổi, y đeo mặt nạ vậy.

Kha Nhất Nghiêu tiếp lời nói:

- Lão ca ca chỉ nói vấn đề này mà y đã nhốt ca ca mười năm?

Toàn Tri Tử cười nhạt nói:

- Không phải thế, ta đã tiết lộ lai lịch gốc của y...

- Lai lịch gốc của y thế nào?

- Y chính là một trong Song Mỹ có tiếng tăm ở nam phương vô lâm năm xưa tên là...

Đinh Hạo xúc động buột miệng nói:

- Thiên Nam Nhất Kiều Tô Thiển Thiển?

Toàn Tri Tử giật mình nói:

- Sao tiểu đệ biết?

Đinh Hạo rành sự việc này hơn ai hết, hắn từng nghe Trúc Lâm Khách kể, vì năm xưa Thiên Nam Nhất Kiều Tô Thiển Thiển không kết hợp với phụ thân được nên căm phẫn đầu nhập môn hạ Lãnh Diện Thần Ni... đương nhiên hắn không thể nói điều này ra, hắn nghĩ thế bèn cười nhạt nói:

- Tiểu đệ từng nghe người đề cập y đầu nhập môn Thần Ni.

- A!

Ngay lúc này Lạc Ninh vào sảnh đường nói:

- Rượu thịt dọn xong, mời các vị nhập tiệc!

Thọ Dao Phong đứng dậy trước tiên nói:

- Đi ngay, lão ăn trộm ta nghiện tới nơi rồi.

Mọi người cười ầm lên cùng nhau đứng dậy bước ra đồng sương sảnh đường, Đinh Hạo đảo mắt quét sang cơ hồ cất tiếng cười lên, trên bàn bày ra bốn cái ly một bầu rượu to lớn mà lão ăn trộm coi như bảo bối không bằng, đã sử dụng ở Thành Hoàng Miếu tại Sóc thành, quát nhân dị hành quả thật không sai chút nào.

Mọi người nhập tọa, Lạc Ninh thì ngồi phía dưới bình rót rượu.

Thọ Dao Phong vừa ngồi xuống đã hấp tấp nâng rượu lên nốc một hơi dài, như là mấy năm trời chưa được uống, ước lượng nốc một hơi được nửa bầu, bèn đặt bầu rượu trên bàn, rồi khen lên inh ỏi:

- Đã ngứa thật!

Họ ăn uống một hồi lâu, Toàn Tri Tử đặt ly xuống, chăm chú nhìn Thọ Dao Phong nói:

- Lão ăn trộm người nằm trong Bao bao nhiêu này rồi?

- Hai đêm một ngày!

- Chỉ có âm thầm vào rồi âm thầm ra?

- Đó là luật lệ đương nhiên.

- Ngoài ra không còn phát giác gì khác hơn?

- Lão Bạch Mi hòa thượng đó cũng ở trong Bao đóng kín cửa ở trong mật thất như là đang tham luyện võ công gì đây...

Đinh Hạo trầm giọng nói:

- Lão Bạch Mi hòa thượng chính là Độc Tâm Phật đầu đảng của Thiên Địa Bát ma.

Lời nói ấy thốt ra, tất cả mọi người đều giựt mình chẳng ít, lão ăn trộm hai tay gãi đầu nói:

- Hẳn chính là Độc Tâm Phật?

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Đúng vậy, có Lãnh Diện Thần Ni chứng minh.

- Cha chả, cả đời lão ma đầu này như là thần long ẩn hiện lộ đầu đuôi, nhận ra chân diện mục của hắn thật chẳng phải chuyện dễ, chẳng ngờ Diêm Vương Bảo nuôi toàn những thứ chó dữ dần.

Toàn Tri Tử tiếp lời nói:

- Lão ăn trộm hãy nói đề tài chánh, bây giờ không có tung tích Vân Long Tam Hiện thì phải làm sao ở nước cờ kế tiếp đây?

- Lão biết nhiều người lúc nào chẳng tự phụ tức trí đa mưu, thế thì đến lượt nghe người thôi!

- Đối tượng truy tầm chẳng những mỗi một mình Vân Long Tam Hiện mà còn hai tên ma đầu như Trường Bạch Nhất Kiêu và Giang Hồ Ác Khách, bây giờ chúng ta chia toán ra giang hồ tìm kiếm, nếu có manh mối về địa điểm này liên hệ, người thấy thế nào?

- Đây là diệu kế của người?

- Chẳng lẽ người có cách nào hay hơn?

- Thế thì không có!

- Không có thì cam mờ lại!

- Mười năm tù giam cổ mộ người vẫn ngang ngạch bá đạo thế này sao?

Đinh Hạo nhủ thầm ba vị lão ca ca này chuyên vì việc của mình liều thân bán mạng, không nên che mờ bắt họ, mình nên đem thân thế thành thật tương cáo với họ mới phải, hẳn nghĩ thế bằng cương quyết nói:

- Kính thưa ba vị lão ca ca, tiểu đệ có sự việc cần phải chân thành báo cáo chư vị...

Thọ Dao Phong ực ực nốc một hơi nói:

- Có điều chi cứ nói.

- Chính là thân thế lai lịch của tiểu đệ!

- A! lão ăn trộm đã muốn hỏi từ lâu, chỉ ngại rằng người có uẩn khúc tâm sự gì khó nói...

- Tiểu đệ chính là con ruột của Đô Thiên Kiếm Khách Đinh Thiện Tường!

Kha Nhất Nghiêu biến sắc, Toàn Tri Tử và thầy trò Thọ Dao Phong thì thất thanh kêu lên.

Toàn Tri Tử xúc động mãnh liệt nói:

- Đô Thiên Kiếm Khách Đinh Thiện Tường là nhân vật xuất sắc nhất năm xưa mà.

Thọ Dao Phong nhướng mày nói:

- Lệnh tôn là người cả đời lão ca ca ngưỡng mộ nhất, tiểu huynh đệ người nói người là di tử... chẳng lẽ...

Cặp mắt Đinh Hạo đỏ ngầu, cảm phần bi ai nói:

- Gia viên gặp nạn, tiên phụ mạng vong, tiên mẫu cũng chẳng may ôm hận mất đi cách hai năm trước đây.

- Ta... nghe... nghe giang hồ đồn đãi rằng, lệnh tôn chỉ là huy gia ẩn thế?

- Huyết án này trong chốn giang hồ không ai được biết.

Toàn Tri Tử vỗ vào đầu cái bóp nói:

- A! Lúc trước người tìm ta hỏi thăm tung tích Trúc Lâm Khách mà y là tòng nhân của lệnh tôn, người họ Đinh lão ca lại không nghĩ đến điểm này.

Thọ Dao Phong xúc động hỏi:

- Người thuật lại tình hình sự thế cho bọn ta nghe thế nào?

Đinh Hạo bèn mang sự kiện đầu đuôi mọi việc nghe Trúc Lâm Khách kể thuật lại cho họ nghe một phen.

Toàn Tri Tử cau mày nói:

- Chiếu theo tình lý chủ mưu là Tề Vân Trang Chủ Dư Hóa Vũ?

- Đúng vậy, nhưng tiểu đệ từng đích thân điều tra thì bên trong còn nhiều uẩn khúc, cho nên trước mắt cần phải cấp bách tầm nã bọn hung thủ Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh chỉ cần tóm cổ được một trong ba người thì mọi việc sẽ sáng tỏ.

- Tiểu huynh đệ, phạm thuộc kẻ cực gian đại ác phần nhiều ngoài mặt họ che dấu kín đáo, người hãy cẩn thận kéo trúng kế của Dư Hóa Vũ...

- Đúng vậy, điều này tiểu đệ đã biết nhưng chưa có chứng cứ, và lại đối phương cũng đang tìm kiếm Vân Long Tam Hiện, có điều lạ lùng là những hung thủ năm xưa chẳng phải chết bất ngờ thì bị mất tích.

- Lão ca ca ta cùng Tề Vân Trang Chủ Dư Hóa Vũ từng có mối tình cũ, để ta đi dò thăm một phen, cho ra trắng đen thế nào!

Đinh Hạo cảm kích nói:

- Thế thì tiểu đệ xin cảm tạ trước, Bán Bán Tẩu vẫn còn ở Nhạc Dương, lão ca ca đến liên lạc với lão trước.

- Được, ta cứ tiến hành như thế!

Thọ Dao Phong quay sang hướng Kha Nhất Nghiêu nói:

- Hai ta đi chung một chuyến vậy.

Kha Nhất Nghiêu gật đầu không nói gì cả.

Toàn Tri Tử quay về hướng Đinh Hạo nói:

- Tiểu huynh đệ tính đi đâu bây giờ?

- Tiểu đệ chuẩn bị đến Vương Ốc một phen!

- Gặp Trúc Lâm Khách chăng?

- Đúng vậy, hỏi thăm đầu đuôi huyết án năm xưa cho tỉ mỉ hơn.

Ngay lúc ấy, Đổ Phi đệ tử của Lạc Ninh hốt hải chạy vào ghé vào tai sư phụ hắn nói khẽ vài lời, tức thì gương mặt của Lạc Ninh hiện ra thần tình cổ quái, quay sang Thọ Dao Phong nói:

- Sư Phụ...

- Thọ Dao Phong trợn mắt nói:

- Có việc gì cứ nói, đừng ấp ấp úng úng?

- Lạc Ninh ấp úng nói:

- Người... người... mà sư phụ không muốn gặp đã đến đây.

- Gương mặt già của Thọ Dao Phong co rút bỗng đứng bật dậy nói:

- Không được lão ăn trộm phải đi ngay!

Toàn Tri Tử kéo lão lại nói:

- Lão ăn trộm làm như vậy chẳng được đâu!

42. Hoà Hợp Như Xưa

Quắc! Một tiếng kêu dài theo đó một con quái điều khổng lồ hạ xuống sân viện, lông lá toàn thân màu vàng kim. Cặp mắt đỏ ngầu, mỏ nhọn như sắt thép vươn cao cái cổ dài đứng sừng sững trông rất hùng dũng. Đinh Hạo rùng mình đây là con Linh Khứu của Linh Khứu Mỗ Mỗ đây mà. Chẳng lẽ lão đến đây ư? Tại sao lão ăn mày phải tránh né lão?

Thọ Dao Phong phùng mang trợn mắt ngồi xuống trở lại, cảm phẫn nói:

- Tên biết nhiều chuyện kia, có chuyện gì người phải chịu trách nhiệm.

Toàn Tri Tử cười khanh khách nói:

- Miễn không xảy ra án mạng thôi?

Dứt lời lão đứng dậy ra khỏi sảnh đường bước vào sân viện lớn tiếng hô:

- Tẩu tẩu, mười năm chẳng gặp mặt, đêm nay may mắn lại hội ngộ nha.

Thọ Dao Phong bực tức nói:

- Đêm nay chắc phải mất mặt chẳng sai, mũi đui mù này chọn ngay thời điểm này đến quả thật phiền phức.

Trong sân viện vang lên giọng nói Linh Khứu Mỗ Mỗ:

- Lão bắt hảo đó, mau ra đây cho lão nường.

Đinh Hạo ngồi ngang nên được che khuất bên này cửa sảnh đường, chỉ thấy đôi mắt Linh Khứu Mỗ Mỗ nhắm chặt lại, tay cầm cây gậy đứng thẳng bên ngoài ánh sáng mờ mờ trong phòng phản chiếu ra ngoài thoảng trông thấy gương mặt lạnh như sương của lão bà, Đinh Hạo nhủ thầm:

Mình đã hái được Cửu Linh Thảo cho mẹ, tại sao đôi mắt vẫn chưa trị lành ư? Nghe giọng nói chẳng lẽ mẹ là vợ của Thọ Dao Phong?

Toàn Tri Tử chấp tay xá một xá nói:

- Tẩu tẩu già cả rồi, xí xỏ nhau một chút vậy.

Linh Khứu Mỗ Mỗ gầm rống lên:

- Người chớ nhiều chuyện!

Gương mặt của Thọ Dao Phong co rút, lẫn sượng sùng trông thật khó xem.

Đinh Hạo xuống giọng nói:

- Lão tẩu tẩu đó phải không?

Thọ Dao Phong gật đầu, hai tay gãi đầu lia lịa.

Lạc Ninh đứng dậy hai tay xoa vào nhau ra vẻ chẳng biết làm gì hơn.

Linh Khứu Mỗ Mỗ động cây gậy trên đất, gầm thét tiếp:

- Ra đây, hôm nay thanh toán cho xong món nợ năm xưa.

Thọ Dao Phong thở dài một hơi, thần tình đùa giỡn xem đời chẳng ra gì trên gương mặt hoàn toàn tan biến mất hẳn, thay thế vào đó thái độ nặng trĩu chẳng làm sao hơn, chăm chú nhìn Đinh Hạo nói:

- Tiểu đệ cứ ngồi yên nơi này, đây là chuyện gia đình lão ca, người chớ xen vào là hay nhất, tánh tình lão mù lòa này nóng nảy lắm, chộc tức bà rồi thì hết biết nói.

Đinh Hạo vâng vâng dạ dạ chẳng nói lời nào.

Lạc Nhị viên ngoại bước ra sân, chấp tay xá một lễ dài nói:

- Lạc Ninh bái kiến sư mẫu.

Linh Khứu Mỗ Mỗ lạnh lùng nói:

- Thầy trò người một đạo với nhau, ta chẳng dám nhận lễ.

Lạc Ninh sượng sùng thụt lùi ra sau hai bước, chẳng làm gì hơn chỉ cười nhạt đứng đó.

Kha Nhất Nghiêu nâng ly nói:

- Đình đệ chúng ta nâng ly thôi.

Thọ Dao Phong dậm chân rồi bước ra sân, lớn tiếng quát:

- Lão mù kia, món nợ muốn tính sao đây?

- Mi trả đứa con cho ta.

- Hai mươi năm rồi, người vẫn chưa quên hẳn sao...

- Dù ta có chết ta vẫn còn nhớ con ta.

- Điều này không thể trách ta...

- Không trách mi thì trách ai bây giờ?

- Tự nó bỏ đi trách ai được nào.

- Hứ! Nếu chẳng phải mi hành nghề ăn cắp, ăn trộm làm đau lòng con ta làm gì nó bỏ nhà ra đi?

- Lão mù lòa, đừng nói lời khó nghe thế này, ai bảo nó sanh vào gia đình chúng ta, ta kế thừa tổ sư gia chương lý môn hộ, tự hỏi bình sanh chưa làm điều gì tổn hại thiên lý.

- Hai chữ ăn cắp tốt đẹp lắm sao?

- Đây là môn phái tương truyền, người chớ cố chấp điều này, năm xưa hai mắt người chưa đui mù, tại sao đồng ý lấy ta?

Câu nói này khiến Linh Khứu Mỗ Mỗ khó chịu vô cùng, y gầm thét dữ dội nói:

- Ta lấy lầm mi, phí lời vô ích, mi trả đứa con lại cho lão nương mau.

- Ta lấy gì trả lại cho người?

- Không trả thì mi phải chết...

- Ta còn muốn uống rượu thêm vài năm nữa.

- Đêm nay ta sẽ lấy mạng người.

Toàn Tri Tử ho nhẹ một tiếng nói:

- Tẩu tẩu, hai người đã lớn tuổi rồi, vợ chồng đời này do duyên đời khác, xí xóa cho nhau để cùng an hưởng tuổi già nói cho có lương tâm công bằng cũng không thể trách...

Linh Khứu Mỗ Mỗ lạnh lùng nói:

- Mi cũng chẳng phải hạng tốt lành gì cả.

Thọ Dao Phong lớn tiếng kêu to:

- Lão mù kia, trên đời này chỉ có một mình người tốt lành thôi.

- Ta không hề nói ta là người tốt lành.

- Người muốn sao bây giờ?

- Trả đứa con cho ta.

- Không có để trả thì sao?

- Lấy mạng mi đền vào.

- Đứa con này chẳng phải của một mình ngươi, ta là cha đẻ nó, những năm dài ròng rã trôi qua ta từng dầm mưa dãi nắng liêu mạng già đi tìm kiếm y, cuối cùng vẫn không tìm thấy có lẽ là ý trời...

- Có lẽ là ý trời thế nào?

- Y đã không còn tại thế, coi như chúng ta không con vậy...

- Im mồm đi, mi nói thêm một lời nữa ta sẽ giết mi tức thì.

- Lão mù kia, ta muốn dong thì dễ thôi, hai mắt ngươi mù lòa làm gì được ta nào?

- Mi muốn ném mùi mỡ sất của Linh Khứu chẳng?

- Súc sanh lông lá đó, ngươi cho rằng ta chẳng đủ sức hủy nó ư?

- Mi chớ có chiêm bao làm gì, đêm nay mi thoát thân được, lão nương ta sẽ tự sát tại trận. Thọ Dao Phong cười khúc khích nói:

- Đây là lời nói hồ đồ của kẻ mù lòa.

Linh Khứu Mỗ Mỗ trợn to đôi mắt, hai luồng nhân quan sáng quắc lấp lánh chiếu soi.

- A! Lạc Ninh và Toàn Tri Tử thất kinh kêu lên.

Kha Nhất Nghiêu trong nhà nhìn Đinh Hạo thất kinh kêu lên:

- Lão không còn mù nữa.

Đinh Hạo gật đầu, điều này hẳn rành hơn ai hết.

Thọ Dao Phong run bắn người lên, thụt lùi ra sau ba bước kinh hãi nói:

- Hai mắt ngươi sáng trở lại... ?

Linh Khứu Mỗ Mỗ lạnh lùng nói:

- Mi tưởng ta buông lời suông để dọa ngươi ư. Hứ! Đã chuẩn bị tự vệ chưa vậy.

Lão nói xong, vù một tiếng quơ cây gậy đánh tới một chiêu, cũng ngay lúc Linh Khứu Mỗ Mỗ vung cây gậy ra, con Linh Khứu quái diệu đập mạnh đôi cánh, hình như chuẩn bị phối hợp với sự công kích của chủ nhân.

Thọ Dao Phong lượn mình tránh sang một bên tránh được cú đánh lôi đình như vũ bão này, quát kêu nói:

- Má thằng cu ngươi làm thiệt chẳng?

Linh Khứu Mỗ Mỗ lại quét ra một gậy nói:

- Chẳng ai rảnh rỗi nói giỡn với mi.

Thọ Dao Phong một lần nữa lại tránh né.

Toàn Tri Tử giờ tay nói:

- Tẩu tẩu, chớ động thủ...

Linh Khứu Mỗ Mỗ trợn mắt nói:

- Ngươi còn thèo lèo xía vào nữa, ta sẽ liệt ngươi vào việc này luôn.

Đinh Hạo xem xét tình hình, biết mình phải ra tay mới được nếu Linh Khứu quái diệu dự vào vòng đấu, ắt phải đổ máu, thế thì hậu quả càng khó dàn xếp hơn, hẳn nghĩ thế bèn đứng bật dậy.

Kha Nhất Nghiêu cau mày nói:

- Đinh lão đệ, ngươi muốn làm gì thế?

- Giải vây!

- Lão ăn trộm bảo ngươi chớ xen vào?

- Không xen vào lập tức xảy ra án mạng ngay. Dứt lời hần rảo bước tiến ra sảnh được, Kha Nhất Nghiêu cũng đi theo sau.

Linh Khứu Mỗ Mỗ ngược mắt trông thấy Đinh Hạo, bắt giắc kinh ngạc giọng nói run run:

- Người có phải là thiếu niên họ Đinh...

Đinh Hạo chấp tay xá dài nói:

- Chúc mừng hai mắt tiền bối phục hồi ánh sáng.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc không kém, chẳng ai ngờ được Đinh Hạo quen biết với lão.

Linh Khứu Mỗ Mỗ buông gậy xuống kinh ngạc mà lại xúc động nói:

- Sao người lại ở đây?

- Có duyên mà.

- Đôi mắt lão thân có ánh sáng trở lại, đều do người ban bố...

- Không dám, không dám.

- Lão đích thân tìm kiếm người cả một năm trời, nghĩ chắc rằng người đã sẩy chân mất mạng chẳng chơi.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- May mắn được thoát chết.

- Gần đây chốn giang hồ có đồn đãi có tên Toan Tú Tài Đinh Hạo chính là người chăng?

- Đúng vậy.

- A! Lão thân cứ tưởng là trường hợp đồng danh thôi.

Đinh Hạo lại cung kính hành một lễ nữa nói:

- Rượu thịt vẫn chưa nguội, tiền bối có vui lòng vào bàn chăng?

Linh Khứu Mỗ Mỗ đưa mắt quét mọi người một lượt, hơi cảm thấy khó xử nói:

- Người đã đưa ra câu hỏi khó khăn cho lão, chuyện ta cùng lão bắt tử vẫn chưa giải quyết xong.

- Từ từ sẽ tính sau được chứ?

- Hừ! Chính người mở miệng nói thế đành chịu, dù cho thiên vương địa lão tử cũng chẳng được.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Văn bối rất cảm kích.

Một cơn mưa gió bão táp được vài lời nói của Đinh Hạo làm cho tan biến quả thật là ngoài ý tưởng tượng của mọi người.

Đinh Hạo cung thỉnh Linh Khứu Mỗ Mỗ vào sảnh đường nhập tọa.

Lạc Ninh vội vàng thay đi chén đĩa khác, Thợ Dao Phong cũng bị Toàn Tri Tử lôi vào bàn.

Linh Khứu Mỗ Mỗ trợn mắt chăm chăm nhìn Thợ Dao Phong nói:

- Lão bắt tử mi chớ đắc ý, sự việc chưa phải là hết, ta và đây là nể mặt Đinh thiếu hiệp thôi.

Thợ Dao Phong liếc nhìn mục một cái, quay sang Đinh Hạo nói; - Tiểu lão đệ, lão ca ca ta rất cảm kích! Đinh Hạo nói:

- Lão ca ca nói thế thì hóa ra khách sáo rồi.

Linh Khứu Mỗ Mỗ ngạc nhiên chẳng hiểu gì cả nói:

- Cái gì mà lão ca ca?

Toàn Tri Tử tiếp lời nói:

- Ta cùng hẳn đều thọ đại ân của Đình lão đệ, vì thế bọn ta kết bạn tâm giao.

Lão nói xong lại giới thiệu Kha Nhất Nghiêu cho Linh Khứu Mỗ Mỗ.

Linh Khứu Mỗ Mỗ nhìn Đình Hạo nói:

- Vậy chúng ta thay đổi cách xưng hô thôi?

- Tuân mệnh tẩu tẩu!

Không khí trở nên hòa dịu hơn. Đình Hạo kính một ly rượu với Linh Khứu Mỗ Mỗ trước, sau đó mới nghiêm trang nói:

- Thừa tẩu tẩu, tiểu đệ có vài lời nói với chị, chẳng biết chị có bằng lòng nghe chăng?

Linh Khứu Mỗ Mỗ chẳng do dự chút nào nói:

- Người cứ nói, nếu chẳng nghe người nói thì chẳng còn nhân tình nữa vậy.

Đình Hạo trầm giọng nói:

- Tiểu đệ muốn hỏi hiền mạnh lương (vợ chồng) rốt cuộc vì chuyện gì mà gây gổ với nhau như vậy?

- Đừng văn chương nữa, hiền mạnh lương cái gì, phải nói là một cặp oan gia do nợ nần kiếp trước sanh để được một đứa con duy nhất, do vì bất mã tiếng tăm Diệu Thủ Không Không ở chốn chưởng của phụ thân, nên bỏ nhà ra đi, không có tung tích chuyện chỉ có thể thôi.

- Đó là đứa con không phải lão ca ca ở chốn giang hồ không ái dâm kinh thường.

Linh Khứu Mỗ Mỗ miệng mấp máy muốn chống cãi những lời ấy nhưng rồi dừng lại không nói gì nữa.

Thọ Dao Phong nói:

- Phải, phải đệ tiểu huynh đệ nói lời công bằng.

Linh Khứu Mỗ Mỗ vỗ bàn trợn mắt nói:

- Mi chớ được lý rồi làm tới?

Thọ Dao Phong nâng bầu rượu lên cao nốc một hơi ồng ộc, im lặng không nói gì cả.

Linh Khứu Mỗ Mỗ lớn tiếng nói:

- Đổ cái ly vào, ta chẳng ưa cái tướng này của mi chút nào.

Toàn Tri Tử phụ họa nói:

- Cho thêm cái ly lớn ra đây.

Lạc Ninh gơ tay ra dấu cho Đỗ Phi đang núp ở ngoài cổng. Đỗ Phi lập tức xoay người chạy đi, chẳng mấy chốc mang tới một cái ly lớn, Lạc Ninh vội vàng rót rượu vào, rồi đem cái bầu rượu đi khỏi bàn rượu.

Thọ Dao Phong ra vẻ dở khóc dở cười, lắc đầu nói:

- Được! Được. Thật thiên hạ đại biến rồi.

Một câu nói làm cho mọi người phải bật cười, chỉ có Linh Khứu Mỗ Mỗ cau mày không nói năng chi cả.

Đình Hạo nói:

- Lão tẩu tẩu, lúc tiểu đệ bỏ đi được bao nhiêu tuổi?

- Mười sáu tuổi.

- Đi khỏi gia đình bao nhiêu năm rồi?

- Gần hai mươi năm rồi, tính ra bây giờ là trung niên rồi.

- Mãi đến bây giờ không có tin tức gì cả chẳng?

- À! Như đá chìm xuống biển cả, chẳng thấy bóng đâu.

- Có lẽ nào y không chọn con đường giang hồ chẳng?

- À! Đúng vậy, có lẽ y từ bỏ giang hồ đạo, chúng ta mãi theo con đường giang hồ tìm kiếm dù cho đến chết cũng chẳng bao giờ tìm ra.

- Y tên là gì?

- Phi Nhược Ngụ.

- À! Thế thì Đinh Hạo mới biết lão ăn cắp họ Phi.

- Theo ta... thì chắc không còn hy vọng...

- Chúng ta tận lực tìm kiếm xem.

- đành phải thế.

- Lão tẩu tẩu, tiểu đệ thành tâm mong rằng lão ca ca và tẩu tẩu hòa hợp như xưa. Linh Khứu Mỗ Mỗ buột miệng nói:

- Không thể được.

Đinh Hạo bất giác ngạc nhiên. Gương mặt thẹn thù thật khó xem, Linh Khứu Mỗ Mỗ sức cảm thấy hà khắc, cúi đầu suy nghĩ một hồi, bỗng dậm chân nói:

- Tiểu huynh đệ, vì nể mặt đệ ta chẳng biết nói sao, chỉ xem lão bất tử có đồng ý chẳng?

Toàn Tri Tử cười khanh khách nói:

- Lão tẩu tẩu, Phi huynh chỉ chờ có thế.

Đinh Hạo thừa dịp nâng ly lên cao nói:

- Đa tạ lão tẩu tẩu thương tình nói lại, chúng ta cùng cạn một ly để chúc mừng vợ chồng lão ca ca hòa hợp. Mọi người nốc cạn ly rượu trong tiếng cười vui tươi thoải mái.

Linh Khứu Mỗ Mỗ trợn mắt nhìn Thọ Dao Phong nói:

- Lão bất tử, như ý của ngươi chứ?

Thọ Dao Phong cười khúc khích nói:

- Lão thê tử, đó là ý trời.

Mây mù đen tối bỗng tan mất, không khí trên sảnh đường từ ngột ngạt khó thở trở nên vui vẻ dễ chịu.

Xa xa vọng lại tiếng chó sủa, gà gáy inh ỏi, trời đã bắt đầu rạng sáng.

Toàn Tri Tử thò đầu nhìn ra ngoài cửa nói:

- Trời sắp sáng rồi, kế hoạch chúng ta có thay đổi chẳng?

Thọ Dao Phong nói:

- Đương nhiên chẳng thay đổi, ăn uống xong rồi đã chẳng muộn.

Linh Khứu Mỗ Mỗ đưa mắt nhìn mọi người nói:

- Kế hoạch gì thế?

Toàn Tri Tử thở dài nói:

- Nói ra thì dài dòng lắm, nói tóm tắt là chúng ta vì tiểu huynh đệ, đi tìm kiếm tung tích vài người.

Linh Khứu Mỗ Mỗ cũng sáng khoái không kém nói:

- Công việc của tiểu huynh đệ, lão bà tử ta cũng có phần, nói thử xem nào, tìm những người ra sao?
 - Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh và Trường Bạch Nhất Kiêu cùng Giang Hồ Ác Khách.
 - Hãy khoan, Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi?
 - Thế nào?
 - Ba năm trước ta có gặp tên này, lúc đó hai mắt mù lòà...
- Đinh Hạo tinh thần phấn khởi, cấp bách ngắt lời nói ngay:
- Lão tẩu tẩu gặp tên ma đầu này tại đâu?
 - Chính trong vùng núi mà đệ tìm thảo dược cho ta, nếu chẳng nhờ con Linh Khứu thần dũng thì ta đã chết dưới tay hắn.
 - Hai mắt lão tẩu tẩu mù lòà, làm thế nào biết được hắn là Giang Hồ Ác Khách?
 - Hắn tự giới thiệu tên tuổi hắn cho ta hay...
- Đinh Hạo nghiêng răng kêu cồm cộp nói:
- Ta phải vào núi tìm hắn ngay.
- Kha Nhất Nghiêu im lặng từ nãy giờ, lúc này mới lên tiếng nói:
- Chúng ta có nên cùng vào núi hợp lực tầm kiếm chăng?
- Đinh Hạo lắc đầu nói:
- Không cần thiếu, chỉ một mình tiểu đệ vào núi đủ rồi, đây là manh mối ba năm về trước chẳng biết tên ma đầu này có còn ẩn núp trong núi chăng, hoặc lúc đó chỉ có việc ghé ngang thôi vẫn còn thuộc nghi vấn, có điều vị lão ca nào biết được tướng mạo hình dáng của Giang Hồ Ác Khách đó?
- Thọ Dao Phong nói:
- Mặt mày hắn rất dữ dằn, binh khí hắn rất là đặt biệt dễ nhận, đó là một con dao lưỡi cưa, những kẻ bị giết chết không khi nào được toàn thây.
- Đinh Hạo nói:
- Thế thì dễ nhận diện lắm.

43. Tái Kiến Sư Phụ

Ba tiếng gà gáy ò... ó... o... o bình minh từ từ ló rạng.

Toàn Tri Tử thức dậy nói:

- Thừa lúc trời chưa sáng, chúng ta lên đường ngay?

Đinh Hạo và Kha Nhất Nghiêu lần lượt đứng dậy, ba người cùng nhau từ giả vợ chồng, sư đồ Thọ Dao Phong, lúc mặt trời vừa tờ mờ sáng họ đã lặng lẽ rời khỏi Thạch Gia Tập cùng nhau nói lời từ giả ở ngoài viên trang, chia toán mà đi.

Kha Nhất Nghiêu thì phương hướng chưa định, nên đại lộ cứ thế tiến tới.

Toàn Tri Tử theo kế hoạch đã định, đi về phía Nam hướng thẳng về Tề Vân Trang ở bên Động Đình Hồ tiến tới.

Đinh Hạo tiến về phía Tây bắc trực chỉ chạy vào Hào Sơn. Một hôm hắn đi đến sơn cốc Hào Sơn chỉ thấy những rặng núi chồng chất lên nhau cao ngút trời xanh, bất giác hắn hồi tưởng lại sự cố hai năm trước đây, không khỏi cảm khái bồi ngùi khôn tả, nếu chẳng có sự quần quýt quấy rối của Huyết Ảnh Phu Nhân thì làm gì vào được núi này, nếu chẳng vào núi ấy thì chẳng bao giờ gặp được Linh Khứu Mỗ Mỗ, do vì hái

linh thảo sẩy chân té xuống đáy cốc nên mới có duyên gặp đặng sư phụ, nếu không như thế thì làm gì có ngày hôm nay.

Đã có dịp vào núi này, thì nên đến thăm sư phụ lão nhân gia chẳng?

Xuất giang hồ đã gần một năm trời, sư phụ mang tám thành công lực của lão truyền sang cho mình, chỉ lưu giữ hai thành công lực lại chẳng biết sinh hoạt của lão nhân gia ra sao?

Bồng hân nhớ đến lời nói dặn dò của sư phụ lúc ly biệt bảo rằng phải hoàn hành mọi việc mới về thăm ông.

Trước mắt tuy rằng Cửu Long Lệnh đã có dấu vết, nhưng muốn hoàn thành sự kiện này cũng chẳng phải dễ dàng, đồng thời danh đơn của sư phụ giao cho còn nhiều người mình chưa đến bái kiến, có gặp được lão nhân gia thì cũng chẳng biết trả lời ra sao? Hân suy nghĩ một hồi cuối cùng quyết định chuyên một lòng tìm kiếm Giang Hồ Ác Khách trước đã.

Ý niệm đã định liền hướng về địa điểm đã gặp Linh Khứu Mỗ Mỗ ở hai năm trước chạy đi.

Tìm kiếm nhận định phương hướng một hồi, cuối cùng cũng lên đến ngọn núi cao mà Linh Khứu Mỗ Mỗ đã ở, theo bản năng tự nhiên hân tiến về hướng thạch động của Linh Khứu Mỗ Mỗ đã tiếp đãi mình tại đó, nơi cũ gặp lại không khỏi bồi hồi khôn tả.

Mặt trời lặn về phương tây, kể đó đêm tối lại đến.

Đinh Hạo nhủ thầm:

Thạch động đó quả thật là lý tưởng để mình ngủ qua đêm.

Đang còn suy nghĩ thì huyết động đã hiện ra trước mắt, bỗng thấy trong động lấp lánh ánh sáng ngọn lửa phừng phực, bất giác cảm thấy hồi hộp lạ lùng, hân bèn dừng chân ẩn mình vào phía sau một tảng đá to.

Hân nhủ thầm:

Chẳng lẽ thợ săn dân cư địa phương đã chiếm cứ thạch động này chẳng?

Hân trở mắt nhìn kỹ, không khỏi kinh ngạc, bên cạnh đồng lửa ngồi vây toàn bảy tám bóng người ăn mặc kiểu võ sĩ, đây chứng tỏ rằng đối phương chẳng phải dân săn thú địa phương, thế thì họ là nhân vật gì đây?

Một trong số bảy tám người đó hướng mặt ra động khẩu là một võ sẽ độ ba mươi tuổi hơn, tướng tá khá đẹp, trông hân có vẻ là đầu đảng đám người này, họ đang ngồi đấy quay nướng thịt rừng mà họ đã săn được.

Một bóng trắng thấp thoáng lượn về hướng thạch động.

Tên võ sĩ trong thạch động lạnh lùng hét:

- Ai đó?

- Phó tổng giám đó phải chẳng? Ta đây.

Đinh Hạo thoáng nhìn người vừa đến, không khỏi giật mình, không ai xa lạ chính là Bạch Nho. Tổng giám của Vọng Nguyệt Bảo, hân gọi tên võ sĩ trong thạch động bằng phó tổng giám, khỏi nói cũng biết họ là một phe vậy.

Đối phương đến đây làm gì?

Ngay lúc này võ sĩ trong thạch động lập tức đứng dậy bước ra động cất tiếng nói:

- Té ra là tổng giám, đến đây có việc gì?

Những thủ hạ ngồi bên trong cũng đổ xô ra, cùng hướng về phía Bạch Nho chấp tay làm lễ.

Bạch Nho oai phong lẫm liệt vẫy tay với họ quay sang tên võ sĩ nói:

- Vâng lệnh Bảo Chủ đến đây trợ lực làm việc.

- A! ý của Bảo chủ ngài rằng ta không đủ sức đảm đương...

- Không phải thế, ý của Bảo chủ cần phải được việc, cho thêm một nhân thủ vẫn tốt hơn.

- Vậy phải.
- Có manh mối gì chưa?
- Xung quanh cả trăm dặm đã lục soát rồi, nhưng vẫn chẳng thấy dấu vết gì hết.
- Thế thì lạ rồi, tai mắt chúng ta chắc chắn không dám báo cáo sai sự thật...
- Tổng giám đi đường xa mệt nhọc, xin hãy vào trong động nghỉ ngơi, sau đó tính kế hoặc lại?

Tất cả bọn họ vào trong thạch động, bàn nói việc gì không biết được.

Đinh Hạo suy nghĩ lằng xằng, chẳng biết có nên hiện thân ra không? Bạch Nho mới vài ngày trước đây rượt kích Thọ Dao Phong lão ca ca tại Nghi Dương chút nữa cướp mất mạng già của lão, đêm nay hắn lại mò đến sơn phong này, chứng tỏ rằng họ lại có nhiệm vụ quan trọng phải làm đây, căn cứ võ công Bạch Nho mà nói thì phó tổng giám của hắn cũng chẳng phải nhân vật tầm thường, huy động hai cao thủ như thế thì biết ngay tình huống không đơn giản.

Cuối cùng hắn quyết định âm thầm theo dõi để xem đối phương làm trò quái quỷ gì.

Lúc bấy giờ trời đã sụp tối hẳn, hắn tựa vào bóng tối của cây cối đá gạch lần lần bước gần thạch động hơn, bây giờ cách khoảng với thạch động độ chừng hai trượng, âm thanh nói chuyện trong thạch động nghe rõ mồn một không sai, giọng nói Bạch Nho vang lên:

- Theo ta thì phải đi sâu vào trong núi, mở rộng phạm vi lục soát.

Âm thanh của tên phó tổng giám nói:

- Ta cũng nghĩ như thế, nhưng hiện giờ phải chờ sự hồi báo của một tổ đệ tử trước đã...
- Thế nào?
- Cách đây không xa có một tuyệt cốc, là một địa điểm chưa lục soát, ba ngày trước ta có phái năm tên đệ tử có võ công khá cao dùng dây thừng buộc chặt thả xuống cốc...
- Người nói sao, đã đi bốn ngày rồi?
- Phải, dự tính tối nay họ không về, thì bản phó tổng giám sẽ đích thân vào cốc dò xem.

Đinh Hạo cả kinh, tuyệt cốc mà đối phương đã nói chắc là chỗ mình hái Cửu Linh Thảo cho Linh Khứu Mỗ Mỗ sấy chân té xuống trước kia, nơi ấy ăn thông với ngọn núi Cô Độ chỗ sư phụ ẩn cư, sư phụ truyền sang cho mình tám thành nội lực, công lực tàn dư còn lại nếu gặp phải hạng võ công cao thì không đủ sức phòng thân đây là vấn đề rất nghiêm trọng...

Trong洞天 tiếp tục nói chuyện.

- Theo bản tọa phán đoán anh em đã phái đi bốn ngày chưa về e rằng hung nhiều lành ít.
- Thế thì đã chứng tỏ một sự kiện, người mà chúng ta muốn tìm nhiều năm nay ắt phải ẩn náu trong cốc này.
- Tốt lắm, ngày mai chúng ta cùng nhau vào cốc một chuyến.

Đinh Hạo hồi hộp vô cùng, chẳng lẽ người đối phương họ muốn tìm chính là sư phụ lão nhân gia sao?

Ngay lúc này, một tên hán tử áo đen loạng choạng chạy tới vừa đến cửa洞天 "Bịch" một tiếng té quỵ xuống đất hơi thở hồng hộc, bên trong洞天 tức thì có người gầm hét:

- Ai đó?
- Đệ... đệ tử Vương Trung.
- Bẩm thưa phó tổng giám, Vương Trung đã về...
- Chỉ một mình hắn?
- Vâng, hình như bị thương?

Tất cả mọi người khẩn trương đổ xô ra ngoài.

Tên võ sĩ thất kinh nói:

- Vương Trung chuyện gì thế?

Hán tử áo đen vùng vẫy đứng bật dậy, hơi thở hổn hển nói:

- Sự kiện... rất...

- Người bị thương?

- Không... đệ tử chỉ vì cố sức chạy nhanh...

- Những người kia đâu?

- Họ... đều chết cả.

- Nói sao, đều chết hết?

- Vâng - Người ngồi xuống, đem sự tình đầu đuôi thuật lại ta nghe.

- Đa tạ phó tổng giám! Hán nói xong uể oải vô lực ngồi bẹp xuống đất rồi cất tiếng nói:

- Chúng tôi được lệnh vào cốc do thám, sơn cốc ấy rất sâu thẳm, dây thừng được thả xuống tận đáy cốc cách mặt đất còn khoảng ba trượng... sau khi đệ tử chúng con nhập cốc cứ thế lần lượt lục soát tới, cốc đạo hình như dài vô cùng vô tận, ngày hôm sau ra đến ngã hai đường sơn cốc ngay giữa có ngọn núi cô độc chắn ngang...

Đinh Hạo hồn vía lên mây, lắng tai nghe ngóng tiếp:

Hán tử áo đen đỏ đờng lại một hồi rồi nói tiếp:

- Đệ tử chúng con đi đi dọc theo độc phong tiến tới phía trước, hai đường cốc lại hợp nhất thành một...

- Sau đó thế nào?

- Đi đến phía trước một bãi cát bao la...

- Đụng phải địch nhân?

- Không phải thế, hai huynh đệ đi trước chạy vào bãi cát, trong nháy mắt lún sâu xuống khỏi đầu người! Bạch Nho thất kinh kêu lên:

- A! Đó là Trầm Xa Chi Cốc, sau đó thế nào nữa?

Hình như hán tử áo đen vẫn chưa hết nỗi hoảng sợ nói:

- Tiến tới không được, bọn chúng đệ tử ba người đành lùi lại, trở về đến chân núi Cô Phong ấy trời đã sụp tối, bỗng có bóng người xuất hiện, hai huynh đệ kia bị hạ độc thủ, còn đệ tử đang lục soát sơn cốc nên may mắn được thoát nạn...

- Hình thù đối phương thế nào người có trông thấy chăng?

- Trời tối mờ thấy không rõ lắm.

- Có phù hợp với hình thù đã được gia phó tìm kiếm?

- Hình như đối phương thuộc hạng già lão.

- Thôi được, ngày mai bốn tọa cùng phó tọa đích thân vào cốc thám thính, người cứ đi nghỉ ngơi.

Đinh Hạo nhủ thầm:

Thuộc hạng già lão thế thì chính sư phụ không sai rồi, hãy mừng lão nhân gia bình yên vô sự.

Toán thủ hạ ấy đỡ hán tử áo đen đi vào thạch động.

Bạch Nho hạ giọng nói với tên võ sĩ phó tổng giám:

- Nói như thế thì không phải hần rồi.

- Gã Hồ Phi đó giết người không mau lẹ thế đâu, theo thói quen của hần phải nghịch đùa đối phương cho đã...

- Người tức thời mới là tuấn kiệt, một người đang sống lưu vong thế này mà còn dám bày vẽ thói quen gì nữa...

- Ngày mai bọn ta đến xem thì biết ngay.

Đinh Hạo xúc động vô cùng, té ra đối phương cũng đang tìm kiếm Giang Hồ Ác Khách cùng một mục đích với mình, được hai bên ẩn chứng thế thì Giang Hồ Ác Khách ra vào trong núi này không nghi nữa, nhưng Vọng Nguyệt Bảo xuất động cao thủ đặc cấp thế này sẵn bắt Giang Hồ Ác Khách có mục đích gì chẳng?

Bạch Nho và tên võ sĩ phó tọa xoay người đi vào động.

Đinh Hạo suy nghĩ băng khuông chẳng biết nên làm sao bây giờ?

Nếu xuất hiện ngay bây giờ diệt trừ đối phương sư phụ sẽ không bị quấy rối, có thể nói là lý tưởng nhất.

Nhưng đối phương chẳng phải nhân vật tầm thường, nếu buông tha ra khỏi đây thì Vọng Nguyệt Bảo ắt phải toàn lực đổ dồn đến đây, lúc đó hậu quả càng khó lường được.

Bây giờ Bạch Nho và tên võ sĩ phó tọa đang định đích thân vào cốc không mang theo tùy tùng, thì mình cứ vào cốc đối phó với chúng như vậy gọn gàng hơn, số thủ hạ còn lại sẽ ở đây chờ đợi, xong việc ra quay trở về đây giải quyết chúng nó dễ như chơi.

Nếu mình đi suốt đêm nay, trưa mai có thể gặp được sư phụ, còn đối phương có đi nhanh lắm cũng phải chiều mai mới đến được, thế thì mình có thể ung dung đối phó với chúng.

Hần quyết định như thế, bèn phóng mình chạy xuống núi, nhắm hướng tuyệt cốc mà mình hái thuốc bị xấy chân té xuống chạy tới, lần đó mình phải đi hai ngày rồi mới đến bờ sơn cốc, mà bây giờ chỉ cần nửa đêm công phu thì lên đến sơn đỉnh thế thì chênh lệch quá thể.

Sáng hôm sau hần nghỉ ngơi giây lát, dùng chút lương khô đã chuẩn bị sẵn, uống một ít nước suối, sau đó tiếp tục vận hết tốc lực chạy như bay, khiến người trông thấy phải kinh sợ, may là ở sơn cốc hoang vắng, nếu không sẽ làm kinh động người đời chẳng sai.

Gần đến giữa trưa hai đường cốc của Cô Phong đã hiện ra trước mắt, nội tâm hần xúc động vô cùng, cách biệt sư phụ cả năm trời, bây giờ lại sắp gặp nhau.

Hần nhận định địa thế, lấy Lôi Công Truy ra, vận khởi công lực, thân trụ lập tức trở thành trắng như ngọc bích.

Sau đó hần phi thân hạ xuống, khoảng chừng bảy tám trượng thân hình xoay vòng như chim đại bàng, lúc gần sát vách cốc thừa thế đâm Lôi Công Truy vào vách núi, giữ vững thân người nghỉ trong giây lát lại rút truy thủ ra, lại hạ xuống tiếp, cứ thế thì triển độ khoảng một tiếng đồng hồ hơn đã xuống tới đáy cốc.

Hơi thở của hần vẫn đều đều như chẳng hề làm việc gì nặng nhọc, bèn hấp tấp chạy về ngọn núi Cô Phong đó.

Vừa bước chân đến sơn cốc, bỗng thấy một bóng người thấp thoáng, nhảy ra từ phía sau một tảng đá to lớn. Đinh Hạo nhanh như điện xẹt thụt lùi ẩn vào sau tảng đá to gần đó, trở mắt nhìn kỹ, thì ra là một thiếu phụ trung niên xinh đẹp, trên mái tóc có cài một đoá hoa sơn trà.

Hần rùng mình bắn người lên, trong cốc làm gì lại có đàn bà con gái thế này.

Trông tướng đi đứng của nữ nhân này biết ngay không phải hạng người tốt lành gì.

Chẳng lẽ sư phụ lão nhân gia... Không! Sư phụ không phải hạng người thế này, vả lại tuổi tác đã lớn nhưng thiếu phụ yêu kiều này sao lại xuất hiện trong tuyệt cốc thiên nhiên như thế?

Thật là sự kiện không thể tưởng tượng được?

Thiếu phụ ấy ngồi trên một tảng đá, sửa dáng làm điệu một lúc chỉ trong giây lát, thiếu phụ cất tiếng kêu lên:

- Lão bất tử, người nhanh chút có được chăng?

Xa xa một âm thanh già lão vang lại:

- Đến ngay, đến ngay.

Âm thanh này lọt vào tai Đinh Hạo, lòng hắn xúc động chẳng ít.

Một ông lão râu tóc hoa râm mặc chiếc áo lam loạng choạng chạy tới trong tay xách một con thỏ rừng và một con gà núi.

Đinh Hạo chẳng thể tưởng tượng được đây là sự thật, toàn thân run lẩy bẩy.

Ông lão bước tới trước mặt người phụ nữ ngấp ngừng nói:

- Tiểu nương tử, chỉ được có bấy nhiêu đây thôi.

Người phụ nữ trợn mắt lạnh lùng tăng hắng nói:

- Chỉ được có hai con này chăng?

- Phải...

- Lão bất tử, nếu người muốn sống thêm vài ngày nữa thì làm việc phải cố gắng hơn lên chứ.

- Tiểu nương tử, sơn cốc này không ăn thông ra ngoài, nên rất ít thú rừng...

- Phí lời vô ích, rõ ràng người làm biếng.

- Tiểu lão nhi chẳng dám! Đinh Hạo chẳng còn chịu đựng được nữa, phi thân phát phơ đến trước mặt.

- Ai đó?

Phu nhân đó liền hét một tiếng, đứng bật dậy một cách nhanh tốc. Ông lão thoáng nhìn thấy Đinh Hạo đôi mắt hiện lộ lạ thường, thân mình cũng bắt đầu phát run.

Cặp mắt phu nhân vốn óng ánh khiếp sợ, đến khi nhìn rõ trước mắt là một thư sinh áo lam mặt đẹp như ngọc thạch, tức thì ngạc nhiên đứng sững, trở mắt nhìn chòng chọc vào mặt Đinh Hạo.

Đinh Hạo cúi rạp mình quỳ xuống, xúc động mãi liệt nói:

- Sư phụ!

Hàm râu ông lão cử động, quá cảm kích lão buột miệng nói:

- Đồ nhi, cuối cùng con đã về đây.

Phụ nhân buông giọng cười khúc khích lả lơi nói:

- Lão bất tử, sao người lại có tên đồ đệ đẹp trai như thế.

Miệng y vừa nói, cặp mắt y thì chăm nhìn vào người Đinh Hạo, thèm khát đến nỗi gần như muốn nuốt chửng hắn không bằng, trông đôi mắt thoáng hiện ra tình ý lả lơi phóng đảng.

Đinh Hạo đứng thẳng người lên, lạnh lùng nói:

- Sư phụ, y là ai vậy?

Ông lão phá ra tràng cười như điên cuồng nói:

- Con về đây thật là đúng lúc, mấy khúc xương gỏi này không đến nỗi hỏng mất, y tên là Độc Phong Hậu...

Đinh Hạo lướt mắt nhìn mục phụ nhân một cái lạnh lùng nói:

- Độc Phong Hậu.

Độc Phong Hậu cười phóng đảng nói:

- Tiểu huynh đệ, người thật đáng thương, càng trông càng thấy đáng yêu hơn.

Đinh Hạo lạnh lùng tăng hắng một tiếng nói:

- Sư phụ, y làm thế nào lại đến đây được?

Ông lão cảm phần nói:

- Hải nhi, ta vì chờ đợi con, đã chịu đựng sự hành hạ nửa năm trời của chúng nó.

- Chúng nó... chẳng lẽ còn ai nữa?

- Giang Hồ Ác Khách dẫn y đến đây, tổ chim Bù Cắc đã bị Tu Hú chiếm lấy.

Đinh Hạo trợn to cặp mắt, cảm phần nói:

- Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi, đồ nhi đang cần tìm hắc, phen này con về núi cũng chính vì tìm kiếm hắc vậy.

- Thế thì may thật.

- Tên ma đầu đó đâu rồi?

- Ở thạch động trên sơn đỉnh.

Sắc mặt Độc Phong Hậu biến đổi lia lịa, cuối cùng vẫn nhờ nhờ nói:

- Tiểu huynh đệ, người tìm Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi có việc chi chẳng?

- Lấy mạng của hắc.

- Chao ôi! Dữ thế, sư phụ... người chưa phải là đối thủ của hắc, người có khá hơn chẳng?

- Chuyện đó không liên can đến mi.

Độc Phong Hậu uốn éo thân hình mềm mại, phong tình lả lơi nói:

- Tiểu huynh đệ, ta bị hắc bắt ép đến đây, hắc và ta chẳng phải vợ chồng, chính hắc lại là kẻ thù giết chồng của ta, nếu giết hắc ta có thể tiếp sức với người...

Đinh Hạo giọng nói lạnh lùng như băng tuyết:

- Khỏi cần, tại hạ dư sức giết hắc.

- Chao ôi! Đừng nói ngạo nghễ thế này chắc người chẳng khá hơn sư phụ người chứ?

- Điều này người khỏi phải lo.

Tiểu huynh đệ, đây không phải là việc đùa giỡn được nhé.

- Hứ!

- Chỉ cần người đồng ý một việc với ta, thì ta sẽ giúp người giết hắc.

- Việc gì?

Độc Phong Hậu dùng tay xoa nhẹ lên bộ ngực mềm mại, giọng nói lả lơi dịu dàng:

- Tiểu huynh đệ, đồng ý với ta ở lại sơn cốc này, xây tổ uyên ương. Đinh Hạo cảm phần nói:

- Đồ vô sỉ!

Độc Phong Hậu không giận mà còn cười oang oang nói:

Tiểu huynh đệ, bây giờ miệng mồm nói tài lắm, đến tối nay... hí hí... bảo đảm người như đăng vân lên tiên.

Đôi mày kiếm Đinh Hạo nhướng cao nói:

- Mi dám nói những lời bẩn thỉu như thế lần nữa, ta bỏ vào đầu mi lập tức.

Má phấn Độc Phong Hậu buông trầm xuống nói:

- Người muốn thử tài xem sao?
 - Chẳng phải thử làm gì, bảo mi chết thì mi không thể nào sống được.
 - Người có biết trời cao thế nào chẳng? Đất dày bao nhiêu không? Y vừa nói vừa liếc mắt nhìn ông lão nói:
 - Lão bắt tử, ta chẳng biết người dạy thế nào ra một đồ đệ như thế?
- Đinh Hạo từ từ rút kiếm ra nói:
- Nhục mạ sư phụ ta, đáng chết vậy.
- Độc Phong Hậu bĩu môi nói:
- Tuy người muốn chết, người nếu giết chết người thì ta lại đau lòng.
- Đinh Hạo chăm chú nhìn ông lão nói:
- Sư phụ giết được chẳng?
- Ông lão gật đầu nói:
- Đúng ra phải giết từ lâu rồi.

44. Tuyệt Cốc Ác Đấu

Đinh Hạo vung thanh kiếm trong tay lạnh lùng nói:

- Độc Phong Hậu, mi chuẩn bị tự bảo vệ lấy mạng sống.

Độc Phong Hậu cười mỉa mai nói:

- Tiểu huynh đệ, lão bắt tử hôn mê đã đành, ngay cả người cũng hồ đồ thế sao? Ta thật chẳng nỡ giết người.

Đinh Hạo nói từng chữ một:

- Tại hạ phải ra tay đây.

Độc Phong Hậu thản nhiên như chẳng hề có gì xảy ra nói:

- Tiểu huynh đệ, chớ nói mãi làm gì, người cứ ra tay.

Đinh Hạo tăng hắng một tiếng, tung ra một kiếm, Độc Phong Hậu thoáng nhìn thấy tình hình khác thường, má phấn biến sắc, vội đưa tay vào túi... nhưng muộn rồi.

Oa! Một tiếng thảm rú rạch xé không khí vang xa, Độc Phong Hậu té quỵ xuống, máu phía trước ngực chảy ra tua tủa.

Đinh Hạo mặt lạnh như tiền, từ từ tra kiếm vào bao.

Ông lão xúc động nói:

- Hải nhi, hỏa hầu của con thâm hậu hơn trước nhiều.
- Tất cả do lão nhân gia ban cho vậy.

Má phấn Độc Phong Hậu co rút một hồi, đôi môi phấn son mấp máy vùng vẫy kêu lên:

- Người... người thật...

Rồi gục đầu sang một bên tắt thở.

Ông lão nhìn xác chết Độc Phong Hậu nói:

- Lão phu liệu trước y phải có một ngày hôm nay.

Ngay lúc này, một âm thanh đinh tai khó chịu từ sườn núi xa xa vang đến:

- Lão bắt tử kia, xảy ra chuyện gì thế?

Ông lão chưa kịp mở miệng, thì Đinh Hạo bắt chước giọng điệu ông lão, bằng giọng nói lạnh lùng dùng chân khí truyền đi:

- Hồ Phi mi đến nhận xác chết đi.
- Có kẻ nào đến chẳng?
- Một người bạn cũ năm xưa của mi đến thăm.
- Ai thế?

Ngay lúc này một bóng người thấp thoáng nhanh như điện xẹt chạy về hướng này, chỉ trong nháy mắt y đã chạy tới, y thoáng trông thấy xác chết Độc Phong Hậu liền đứng dừng lại cách xa ông lão và Đinh Hạo khoảng hai trượng, cặp mắt của y biểu lộ nghi hoặc, nhìn chòng chọc vào mặt Đinh Hạo.

Bây giờ Đinh Hạo đã nhìn rõ người này độ tuổi năm mươi, có gương mặt hung dữ trông thật ghê sợ, con dao lưỡi cưa đeo ở sau lưng. Đinh Hạo thoáng nhìn bấy nhiêu đó biết ngay y là Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi kẻ thù năm xưa của sư phụ.

Ngay lúc này tên có gương mặt hung dữ nhảy gầm tới hơn, trở vào mặt Đinh Hạo nói:

- Người là ai? Chính người giết chết người yêu ta chẳng?

Đinh Hạo lửa thù sôi sục, lạnh lùng cất tiếng nói:

- Mi có phải là Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi chẳng?
- Đúng vậy, chính ta đây, tiểu tử ngươi là ai, cả gan giết chết người yêu ta?
- Mi còn nhớ Đô Thiên Kiếm Khách Đinh Thiện Tường chẳng?

Giang Hồ Ác Khách giật mình thụt lùi ra sau một bước nói:

- Mi là... ai?
- Ta chính là đứa bé duy nhất còn sống sót năm xưa tức là con ruột của Đô Thiên Kiếm Khách Đinh Thiện Tường đây.

Giang Hồ Ác Khách biến sắc nhưng lại phá lên tràng cười đắc ý vô cùng nói:

- Thì ra ngươi là thằng bé còn sống sót của nhà họ Đinh?
- Đúng thế?
- Tiểu tử, thế thì ngươi muốn gì?
- Nợ máu phải trả bằng máu.
- Há há há...

- Hồ Phi cẩu tặc, mi cứ cười đi, thừa lúc mi còn chút ít sức lực cười cho thỏa mãn đi.

Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi vung con dao lưỡi cưa trong tay, tiến tới một bước, cười nham hiểm nói:

- Tiểu tử ngươi có bao nhiêu bản lĩnh mà dám đến đòi nợ?

Đinh Hạo rút thanh kiếm ra, giọng nói lạnh như tiền:

- Giết mi thì có thừa rồi, nhưng ta sẽ cắt từng tắc thịt mi cho đến chết mới thôi.

Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi lướt mắt nhìn Độc Phong Hậu lần nữa, nghiêng răng kêu côm cộp nói:

- Tiểu tử, cũng như mi nói thôi, ngươi giết chết người yêu dấu của ta, thì ngươi phải trả giá gấp đôi.

Chữ cuối dùng vừa thốt ra khỏi miệng thì thanh dao lưỡi cưa của hắn mãnh liệt như thế lôi đình sấm sét vào người Đinh Hạo, luận công lực hỏa hầu mà nói đã đạt đến cảnh giới kinh người vả lại chiêu thức cực kỳ lợi hại vô cùng, có thể nói ở chốn giang hồ này hiểm địch thủ.

Đinh Hạo vận chân lực vào thân kiếm, nhanh lẹ chiêu tấn công chế lại “Keng”. Một tiếng nổ vang Giang Hồ Ác Khách thụt lùi ra sau một bước.

- Cha chả, tiểu tử này khá thật.

Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi lấy thế lùi làm tấn nã dữ dần nhảy vọt tới quét ra luồng đao khí lạnh buốt trông lấp lánh như những bông hoa lưỡi cưa rạch xé hư không phát ra tiếng sáo vu vu kinh người.

Đinh Hạo chuyển nhanh thanh kiếm trong tay tiếp tục công ta ba thức tuyệt chiêu huyền ảo biến hóa công áp sát vào thân đao đối phương dính thành một.

Hai người đã chuyển san đụng độ nội lực với nhau.

Nội lực của Đinh Hạo cao thâm hơn đối phương gấp mấy lần, mà Sanh Tử huyền quan của hắn đã thông, nội lực thuộc sanh cơ bất diệt, một phen so tài đấu nội lực như thế Giang Hồ Ác Khách lập tức quỳnh quáng rơi vào hạ phong.

Đinh Hạo thì chẳng cần dùng hết toàn lực, chỉ từ từ tăng thêm từng phần một nội lực chuyển vào thân kiếm.

Chỉ trong chốc lát, mồ hôi trên trán của Giang Hồ Ác Khách nhỏ xuống từng giọt, mặt mày xanh mét, toàn thân bắt đầu phát run, tia sáng hung tợn của đôi mắt biến thành màu sắc sợ hãi.

Hắn không thể nào ngờ được kẻ phục thù đến bất thành linh này có một công lực kinh người như thế.

Lúc bấy giờ muốn dừng tay chẳng được, chỉ cần hắn hơi buông lỏng chân khí, tức thời nguồn lực cuộn cuộn của đối phương sẽ đập tới như vũ bão mưa sa.

Nhưng cứ thế chịu đựng thì chẳng mấy chốc cũng sẽ bị nội lực như núi thái sơn của đối phương hủy diệt không sai.

Bóng tối tử vong u ám bao phủ cả tâm não của Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi.

Bây giờ Đinh Hạo chưa muốn giết chết đối phương hắn chỉ muốn chế phục đối phương để tiện tra tấn. Hắn nghĩ thế bèn vận chân khí giữ lại nội lực ở một mức nhất định.

Ngay lúc này gương mặt của Giang Hồ Ác Khách co rút biến dạng thành bộ mặt nhăn nhó khó xem, hai bên khóe miệng đã rịn máu.

Đinh Hạo trông thấy tình hình cũng vừa phải rồi, liền thu hồi chân lực, rung mạnh thanh kiếm rồi lùi ra sau một bước. Giang Hồ Ác Khách ự nhẹ một tiếng té ngồi trên đất, thanh đao lưỡi cưa văng ra xa một trượng. Kêu “Oa” một tiếng, máu phun ra như tên bắn.

Đinh Hạo đưa thanh gươm nghiêng nghiêng xuống dưới, lạnh lùng gầm hét:

- Hồ Phi, bây giờ trả lời câu hỏi của ta...

Giang Hồ Ác Khách hận thù nói:

- Muốn giết thì cứ giết cho rồi, lão phu chịu vậy.

- Không thể chết dễ dàng như thế được, bây giờ ngươi hãy khai ra ai là người chủ mưu huyết án năm xưa?

- Đừng hòng lão phu nói cho mi nghe.

- Ngươi không khai báo chẳng?

- Không!

- Thế thì bản nhân lấy đôi mắt của ngươi trước.

Dứt lời, mũi kiếm gơ lên đâm vào hai mắt của hắn.

Giang Hồ Ác Khách điên cuồng rống lên.

- Để lão phu nói vậy.

Đinh Hạo rút thanh kiếm về, xúc động mãnh liệt nói:

- Ai?

- Chính là...

Một luồng ánh sáng nhanh như sấm sét bắn vào sau lưng Giang Hồ Ác Khách, Đinh Hạo cả kinh vội vùng kiếm quét nhanh lẹ như sao xẹt, nhưng chỉ xê dịch tơ hào không thể gạt trúng được đường sáng ấy.

Tiếng ự mắc nghe ở cổ họng, Giang Hồ Ác Khách ngã quỵ ra đất, một con dao gập bé nhỏ ghim trên Ngọc Châm Huyết của y, để lộ cái cán dao một tấc hơn.

Đinh Hạo nộ khí xung thiên, phùng mang trợn mắt, diên cuồng kêu to:

- Đồ hèn hạ phương trời nào giết người bịt miệng ra đây mau.

Tiếng hét vừa dứt, hai bóng người từ phía sau một tảng đá to ở cách xa ba trượng nhảy ra, không ai xa lạ chính là Bạch Nho và tên võ sĩ phó tọa, Đinh Hạo muốn phát khùng lên, thật chẳng dễ dàng mới tìm ra manh mối này, bây giờ gặp chuyện như thế, hy vọng tìm kiếm chủ mưu lại tan biến ra mây khói. Bạch Nho và tên võ sĩ phó tọa tay cầm trường kiếm, nhảy ra hai bên mỗi người chiếm lấy một vị trí, Bạch Nho kinh hãi nói:

- Toan Tú Tài, mạng người thật lớn, nên chết đi sống lại được.

Tên võ sĩ phó tọa kinh hoảng nói:

- Chính là hần.

- Thế thì may quá, người mà chúng ta muốn tìm thì hần đã hoàn thành nhiệm vụ thay chúng ta, bản thân đã muốn đụng với hần từ lâu ai ngờ hần lại đợi ở đây.

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

- Bạch Nho nơi này là chỗ chôn thân của hai chúng bây vậy.

Hần vừa nói vừa nghĩ thầm; Theo ước tính của mình đối phương có nhanh nhất cũng phải chiều mai mới tới được, nào ngờ bọn họ lại đến sớm hơn vài tiếng đồng hồ thế thì chắc chắn họ đã chạy suốt đêm, bằng không làm gì tới sớm như thế này được.

Tên võ sĩ phó tổng giám nói:

- Người nói hần bị đánh chết rồi đem chôn cất kia à?

- Đúng vậy!

Đinh Hạo càng suy nghĩ càng căm thù bọn này, lửa hận bốc cháy phừng phực, gầm hét:

- Bạch Nho hôm nay mi giết Giang Hồ Ác Khách bịt miệng cuối cùng mi có chủ đích, hãy khai ra cho mau.

Bạch Nho gầm hét nói:

- Khai báo, khai báo cho người? Há há, Toan Tú Tài người có xứng đáng chăng?

Ông lão cất tiếng nói:

- Bạch Nho? Há há há há thật không ngờ có song Nho cùng đứng ở chốn giang hồ.

Bạch Nho quay sang nhìn lão nói:

- Các hạ là ai?

Đinh Hạo tiếp lời nói:

- Sự phụ của tại hạ, có sao chăng?

Bạch Nho cùng tên võ sĩ phó tọa cả kinh, đồ đệ đã như thế này, thì có thể tưởng tượng đường kỳ sư ra sao rồi, tình hình hôm nay khó lường hậu quả rồi, một chọi một, chắc chắn không thể thắng nổi.

Đinh Hạo hất thanh kiếm trong tay, lạnh lùng nói:

- Hai chúng bây cùng lúc ra tay, hay là luân phiên xuất thủ.

Tên võ sĩ hăng hái nói:

- Để bản nhân được so tài trước với Toan Tú Tài danh trấn võ lâm ra sao!

Dứt lời hấn đành trước đánh ra một chiêu, làm như hấn sợ Bạch Nho chiếm lấy cơ hội không bằng.

Nhà nghề thoáng ra tay liền biết trọng lượng nhau rồi, Đinh Hạo nhìn sơ biết ngay lại gặp phải tay kinh địch chẳng thu kém gì Bạch Nho đâu, phen này đối phương với hai tên kinh địch như Bạch Nho và võ sĩ phó tọa chắc gian nan chẳng ít.

Hấn vừa suy nghĩ vừa vung kiếm nghênh đón chiêu thức đối thủ. Hai bên ra tay đánh đấu kịch liệt.

Khoảng sau năm mươi chiêu, tên võ sĩ phó tọa mới thoáng hiện hạ phong, kiếm thuật đôi bên đều thuộc võ công tuyệt học chí tôn, chiêu thức giao đấu khốc liệt thật kinh người.

Bạch Nho chăm chú theo dõi ông lão, hấn đề phòng ông lão sẽ ra tay bất tử, trông vẻ mặt hấn trầm ngâm tĩnh giá.

Đinh Hạo âm thầm tính toán, công lực của sư phụ cho mình hết tám phần, chỉ lưu giữ hai phần, chắc hẳn không thể ra tay tiếp ứng, nếu mình chẳng chụp cơ hội hạ thủ tên này trước, chờ lúc đối phương liên thủ công kích thì hậu quả khó lường được.

Hấn nghĩ thế bèn trở tài đánh ra cú sát thủ lợi hại. Kiếm thế bỗng biến, tuyệt chiêu đã ra tay thế như mưa sa bão táp, chiêu thức huyền ảo vô song trông thật kinh người. Một tiếng hự vang lên, tên võ sĩ phó tọa loạng choạng thụt lùi ra sau ba bốn bước.

Đinh Hạo âm thầm kinh hoảng, một cú sát thủ này đã không thể đánh gục đối phương Bạch Nho gầm lên một tiếng nhảy tới tấn công.

Chỉ thấy bóng kiếm bay lượn trên không, kiếm khí rạch xé không khí những tiếng gió vù vù. Kỳ chiêu tuyệt học liên tục diễn ra không ngớt, trận chiến kịch liệt tiếp nối diễn biến, đây quả thật là trận đánh ác đấu kinh người hiếm thấy ở giới võ lâm tiếc rằng một số người võ lâm không có phúc phần trông thấy.

Trong nháy mắt hai bên giao đấu được vài chục hiệp, cô nương lại bắt đầu quýnh quáng tay chân...

Tên võ sĩ ấy bị thương không nặng lắm, thoa thuốc cầm máu sau lại khỏe ngay, nhìn thấy Bạch Nho lại sắp yếu thế hấn gầm lên một tiếng nhảy vào vòng chiến lấy hai đánh một.

Thế thì tình hình thay đổi ngay, Đinh Hạo ắt phải dùng toàn lực nghênh chiến, đánh ra toàn những chiêu hiểm nghèo kinh người.

Hiện trường tràn ngập những sát khí ùng ùng, bầu không khí khẩn trương ngột ngạt khó thở.

Chỉ trong giây lát họ lại đụng nhau cả trăm chiêu Đinh Hạo đã bắt đầu cảm thấy tiếp ứng không xuể...

Mặt mày ông lão thoáng hiện vẻ lo lắng, căn cứ công lực hiện có ông không có tư cách nào nhúng tay vào. Một tiếng gầm hét dữ dội, bả vai Đinh Hạo rớm máu.

Ông lão cất tiếng kêu to:

- Liên hoàn tam tuyệt.

Đinh Hạo mím môi nghiêng răng, liên tục tấn công ba chiêu thế đánh như sóng gió ba đào cuộn cuộn tấp tới, mãnh liệt kinh người.

Bóng người thấp thoáng văng ra vòng chiến, trận ác đấu long trời lở đất tắt ngang. Bạch Nho và tên võ sĩ phó tọa mỗi người đều bị thương ở ba nơi, còn Đinh Hạo vì lý do liên tục tấn công Liên Hoàn Tam Tuyệt chiêu nên nội lực tiêu hao quá trớn, gương mặt xanh mét, dùng kiếm chống đất, hơi thở hồng hộc không ngừng.

Bạch Nho và tên võ sĩ phó tọa cùng nhau nháy mắt, rồi song song nhảy tới, nhưng chiêu thức đánh ra không còn nhanh nhẹn lợi hại hơn trước.

Đinh Hạo liều mạng dồn hết tàn lực cuối cùng lại tấn công ra một cú tuyệt chiêu.

một cú đánh này có công hiệu ngay, Bạch Nho và tên võ sĩ phó tọa cùng nhau ự lên một tiếng văng ra ngoài xa. Đinh Hạo mặt mày choáng váng, khí huyết đảo lộn, nhưng trong nội tâm vang lên một âm thanh:

” Đinh Hạo người không thể gục xuống, phải đứng cho vững, bằng không sẽ mất tất cả” Hắn nghiêng rằng dồn hết tàn lực trọn to đôi mắt nhìn chòng chọc vào đối phương, thân mình đứng vững như núi Thái Sơn, thanh kiếm trong tay của hắn giữ vững thế chuẩn bị ra chiêu, nhưng hắn biết quá rõ, nếu đối phương tái liên thủ tấn công lần nữa thì hắn hoàn toàn không còn sức lực để đón chiêu nữa.

Ông lão từ từ cất bước tiến tới...

Bạch Nho hoảng hốt hét to:

- Chúng ta lui thôi.

Hai người nhún mình...

Ông lão hét to một tiếng:

- Đứng lại!

Hai người dừng bước quay lại, mặt mày tái mét không còn chút máu.

Ông lão trầm giọng nói:

- Lão phu hồi hận năm xưa sát nghiệp quá nặng làm tổn thương sinh linh trời đất, cho nên tuổi già ẩn thế, sám hối mà không xuất thủ cũng có nguyên do, hôm nay rộng lượng tha thứ một phen, mau rời khỏi nơi đây, về sau nếu có tái phạm thì ta phải khai sát giới vậy.

Hai người xoay mình co giò chạy như điên như cuồng, đương nhiên bọn nói không thể ngờ được ông lão chỉ làm dáng ra vẻ dọa nạt mà thôi.

Hình bóng hai người mất dạng trong tuyệt cốc, Đinh Hạo không chịu đựng được nữa “Bịch” một tiếng ngồi xuống đất.

Ông lão cảm khái nói:

- Hải nhi, làm nhọc con vậy.

Hai mắt Đinh Hạo đỏ ngầu nói:

- Sư phụ, đồ nhi bắt tài, làm mất mặt của người.

- Hải nhi, không thể trách cú con được, đối phương cũng là hạng cao thủ kỳ tài hiếm có ở thiên hạ, nếu một chọi một thì đối phương không phải địch thủ của con. Nếu hợp sức hai người thì con phải kém một bậc...

Ông lão dừng một lúc lại nói tiếp:

- Sư phụ sống cả đời người chưa từng gian xảo nhưng lúc này... thầy đã lớn tiếng nói lời dọa nạt đối phương...

Đinh Hạo cúi đầu đau đớn nói:

- Đồ đệ thật xấu hổ.

Đừng tự trách thế, gặp tình huống này, cho dù công lực thầy còn đầy đủ cũng đối phó không xuể, bây giờ con hãy nhanh tốc điều tức lấy lại công lực trước đã.

Đinh Hạo không nói gì nữa, ngồi tại chỗ nhắm mắt vận công điều tức.

Mặt trời ló dạng, Đinh Hạo vận công hoàn tất.

Ông lão lo lắng nói:

- Hải nhi con phục hồi hẳn chứ?

- Vâng, con vô sự rồi thưa sư phụ làm nhọc thầy chờ đợi con lâu, hai xác chết đó đâu rồi...

- Thầy đã ném vào Trầm Sa Cốc rồi, chúng ta lên núi rồi nói chuyện sau.

Hai thầy trò lên núi, đi vào thạch động, Đinh Hạo vội bày thức ăn ra, hai thầy trò ăn uống xong xuôi, ngồi đối diện nhau trong thạch động, ông lão chăm chú nhìn Đinh Hạo hồi lâu nói:

- Hải nhi, thuật lại thân thể của con cho thầy nghe?

Đinh Hạo lòng đau như cắt tỉ mỉ thuật lại huyết án năm xưa cho thầy nghe.

Ông lão thở dài nói:

- Hải nhi, sóng gió giang hồ hiểm nguy nên lấy đó làm gương, sau khi con xong việc ân oán nên tức khắc lui thân, thành danh chẳng dễ, mà giữ tiếng còn khó khăn hơn.

- Vâng con xin nghe lời thầy dạy.

- Còn dùng thân phận của thầy xuất hiện, có thất bại lần nào chẳng?

- Chưa có!

- Tốt lắm sự kiện thầy giao phó thế nào?

Đinh Hạo thuật lại tình hình, kính lịch tỉ mỉ cho lão nghe, sau lại cùng giọng chàng trở nên xúc động nói:

- Thưa thầy, Cửu Long Lệnh đã có dấu vết rồi.

Hai mắt ông lão chiếu sáng, khẩn trương nói:

- Con nói sao Cửu Long Lệnh có tung tích rồi?

- Lệnh phù ấy dấu trong mắt thất dưới hẻm của Vọng Nguyệt Bảo.

- Con làm thế nào do thám được?

- Con có quen một người bạn thân tên là Thọ Dao Phong.

- Thần châu! Thầy biết người này.

- Chính hắn lên vào Bảo vô tình do thám được.

- Y có biết phản thân Hắc Nho của con chẳng?

- Không biết, con rất chú ý điểm này.

- Đúng rồi, thầy đã nghĩ ra một việc...

- Thầy đã nghĩ ra việc chi vậy?

45. Thạch Văn Thần Kiếm

- Năm xưa Vọng Nguyệt Bảo Chủ Trịnh Tam Giang vì muốn độc bá võ lâm phương Bắc nên đã có sự thanh lọc và tàn hại đồng đạo. Thầy chứng kiến nên đã cho hắn một bài học, rồi cảnh cáo là nếu còn tái phạm thì sẽ hủy diệt Vọng Nguyệt Bảo. Có lẽ vì vậy nên hắn mới nghĩ ra độc kế này, mạo danh thầy ăn cắp lệnh phù rồi giết người của chín đại môn phái khiến cho võ lâm hợp lực đối phó thầy năm xưa.

- Hắn sẽ phải trả giá cho hành động đó.

- Con chuẩn bị hoàn thành công án này thế nào?

Đinh Hạo trầm ngâm một chút rồi nói:

- Xin thầy tha thứ cho đệ tử bất tài, nếu chỉ dựa vào sức lực của mình con để vào Bảo đòi lệnh phù thì e rằng khó có thể thành được. Hai người lúc này chính là chánh phó tổng giám của Bảo, những loại ấy trong Bảo cũng không phải là ít. Hơn nữa muốn hành động thì phải dùng tên tuổi thân phận của thầy xuất hiện, nếu không cẩn là làm tổn hại thanh danh thầy nên đệ tử phải hết sức thận trọng.

Ông lão gật đầu lia lịa nói:

- Hải nhi, con trưởng thành nhiều rồi, kiến thức cũng tiến bộ hơn trước, quả là hơn thầy năm xưa rất xa.
- Đa tạ sư phụ quá khen.
- Con đã nghĩ ra cách gì để xử trí công án chưa?
- Đệ tử nghĩ rằng nên dùng “Kỳ nhân tri đạo” trị “Kỳ nhân tri tâm”.
- Ý của con là liên hợp các đại môn phái, hợp lực đối phó với hắc ư?
- Đó chỉ là hạ sách...
- Hà hà, thế còn thượng sách của con thì sao?

Đinh Hạo đỏ mặt nói:

- Đồ nhi hiện giờ chưa có thượng sách, nhưng saün sàng tùy cơ ứng biến, quyết không làm ảnh hưởng đến danh hiệu Hắc Nho của thầy.
- Tốt lắm, nhưng sư phụ vẫn còn hồ thẹn là chưa ban cho con võ công cao siêu hơn.
- Thầy đừng nói vậy, ân huệ của thầy đối với đệ tử cao như núi thái sơn vậy.
- Vì bảo vệ danh hiệu của thầy mà con phải nhọc lòng gian nan, con là hậu nhân của nhà danh môn, có huyết hải thâm thù phải báo, lại còn thêm việc này con... con có cảm thấy rằng thầy quá ích kỷ không?
- Không, con chưa bao giờ có ý nghĩ đó. Cho dù con không có thù nhà phải báo, thì thân làm võ sĩ cũng phải có nghĩa vụ với võ lâm vậy.
- Hải nhi, con quả thật là võ sĩ chân chính. Sư phụ được truyền nhân như con thì có chết cũng không ân hận.
- Sư phụ đừng nói vậy, sau khi công án được xử lý xong thì người có thể lấy lại được vinh dự trên giang hồ rồi.
- Hà hà, nếu ta nghĩ thế thì còn tìm đến tuyệt địa này làm gì nữa.
- Người không cảm thấy cô đơn ư?
- Cuộc đời võ sĩ vốn là cô đơn, nếu biết vui thú với đất trời thì chẳng có gì phải sợ cả. Ở đời phú quý vinh hoa như hư ảo, chuỗi ngày còn lại của đời người thầy muốn sống cho thanh thản, yên tĩnh, vui thú với thiên nhiên.

Đinh Hạo cảm thấy so với lúc học nghệ năm xưa thì sư phụ đã thay đổi rất nhiều thì không khỏi cảm thấy buồn ngủi, buồn bã.

Ông lão lại nói tiếp:

- Hải nhi, giả sử nếu bây giờ con mới gặp được thầy thì thầy sẽ không truyền võ nghệ cho con đâu.
- Tại sao vậy sư phụ?
- Hải nhi đừng hỏi, sau này lớn hơn con sẽ hiểu mà thôi.
- Đồ nhi hình như cũng ngộ ra được một chút.
- Hà hà, con nói thử ta nghe xem nào.
- Sư phụ, cả đời người rất trọng chữ danh, lúc nào thầy cũng căn dặn đệ tử là lập danh đã khó, giữ danh còn khó hơn. Nhưng bây giờ một khi giác ngộ rồi thì tất cả đều như gió thoảng, không còn cảm thấy khó chịu trong lòng vậy.
- Con thật là thông minh, chính là vậy đó.
- Nhưng thưa sư phụ, ở đời có việc không nên làm, nhưng cũng vẫn có việc phải làm, nếu ai cũng có ý tưởng xuất thế thì chẳng phải nguy hiểm hay sao?

- Hải nhi nói thật giống thầy lúc còn trẻ, nhưng bây giờ thầy đã già rồi.

Đinh Hạo lẩm bẩm nói theo:

- Già rồi, già rồi...

Hắn không ngờ chỉ mới cách biệt có một năm mà Hắc Nho từng khiến vô lâm nổi sóng gió ba đào ngày nào nay đã biến thành một ông lão có tánh khí thâm trầm giản dị. Ông lão nói tiếp:

- Hải nhi, con thật như mặt trời mới mọc, thầy đứng ra không nên nói những lời này với con mới phải.

Đinh Hạo hào khí nổi lên, nói:

- Sư phụ, Hắc Nho không già, mãi mãi sẽ không già.

- Hà hà, con làm cho lòng thầy sống động lại rồi, nhưng rất tiếc bây giờ đã khác xưa kia.

- Tại sao?

- Cao thủ trên giang hồ quả thật quá nhiều, cứ nhìn hai người xuất thủ với con hôm nay, con nghĩ rằng danh hiệu Hắc Nho có thể tồn tại được bao lâu?

- Sư phụ, đệ tử chỉ biết cố gắng hết sức mà thôi.

- Con nói rằng nếu tìm ra được Cửu Long Lệnh, xác minh Hắc Nho bị hàm oan thì các đại môn phái sẽ có lời đối phó ư?

- Dạ vâng, chính Linh Hư Thượng Nhân, Vô Đang chủ trương môn đã hứa như thế. Chín đại môn phái tham gia hợp công năm xưa thì nay chỉ còn lại ngũ vị chủ trương môn còn tại thế là Thiếu Lâm, Nga Mi, Vô Đang, Kỳ Liên và Chung Nam.

Hải nhi đã cho họ thời gian một năm để điều tra hung thủ.

- Con cứ quyết định mọi việc đi, nhưng nhớ lời thầy dạy, đừng làm thái quá, những người trong danh sách, nếu mà con chưa gặp thì thôi hãy bỏ qua hết đi.

- Thế nếu như con ngẫu nhiên gặp thì sao?

- Con cứ tự quyết định, khỏi cần cố ý truy tìm làm gì.

Đinh Hạo dạ rồi nói:

- Sư phụ, đồ nhi còn có chuyện muốn nhờ thầy dạy cho...

- Con cứ nói.

- Nếu đồ nhi gặp được cơ duyên khác như là tình cờ tìm được bí kíp võ công...

- Con cứ nhận lấy, võ học vô cùng tận, nếu con có cơ duyên thì biết đâu còn có thể trợ giúp con trong cuộc đời. Nhưng con nên suy nghĩ kỹ xem võ công đó có thể dung hợp với con không trước khi luyện, nếu xung khắc mà con vẫn liều thì sẽ gặp tai họa đó.

Đinh Hạo cung kính nói:

- Đồ nhi xin ghi nhớ lời sư phụ dạy.

- Hải nhi đi nghỉ ngơi đi, sang mai con còn phải lên đường đi sớm.

Đinh Hạo bỗng sinh tình lưu luyến, vẻ mặt buồn bã nói:

- Sư phụ, đồ nhi muốn hầu hạ người thêm vài hôm nữa...

Ông lão cười khanh khách nói:

- Đồ đệ ngốc, sao cứ mãi quan tâm hợp tan? Con hầu hạ ta thêm vài hôm thì cũng phải chia tay cơ mà, việc làm của con cần thiết hơn nhiều.

- Nhưng... để đồ nhi tỏ chút lòng...

- Không cần thiết đâu, thầy hiểu lòng con mà.
- Nhưng đồ nhi còn lo lắng...
- Chuyện gì?
- Bọn người của Vọng Nguyệt Bảo liệu có quay lại đây chẳng?
- Điều này con yên tâm, sư phụ biết cách tự bảo trọng, cố sự Giang Hồ Ác Khách sẽ không xảy ra nữa đâu.
- Thế thì đồ nhi yên tâm vậy.
- Hải nhi, trọng trách của con là kỳ duyên hiếm có. Con cứ tìm một nơi thanh tịnh mà tu luyện võ học cho tiến triển hơn, sau đó mưu tính kỹ càng rồi hãy hành động, như thế mới là thượng sách đấy.
- Đồ nhi ắt sẽ làm như thế.
- Tốt lắm, vậy chúng ta đi nghỉ thôi.

Rồi hai thầy trò yên tâm ngủ một giấc qua đêm.

Sáng hôm sau, sau khi dùng điểm tâm thì hai thầy trò lưu luyến chia tay nhau.

Đinh Hạo buồn bã khấn đầu từ biệt sư phụ rồi theo đường núi vào tuyết cốc, đi được một đoạn thì hắn thấy có một sợi dây thừng thông xuống một vách núi, chính là đường lên tuyết cốc của bọn Bạch Nho.

Dây thừng cách mặt đất chừng hơn ba trượng, Đinh Hạo nhún mình lên khế chụp lấy sợi dây kéo thử thì thấy rất chắc chắn.

Đinh Hạo theo sợi dây từ từ tiến lên, lát sau đã tới đỉnh núi, chỉ thấy sợi dây thừng được cột vào một gốc cổ thụ thật lớn. Hắn không ngần ngại vung kiếm chém đứt sợi dây rồi vút xuống tuyết cốc.

Bây giờ hắn nghĩ có nên đến thẳng tiểu đảo mà Xích Ảnh Nhân đã ở chẳng.

Trước đây hắn dự tính sau khi ra khỏi núi là đến Vọng Nguyệt Bảo đòi nợ, bây giờ thì vì có bọn cao thủ đặc biệt như Bạch Nho xuất hiện liên tục nên hắn đành bỏ kế hoạch này, vì hắn chưa nắm chắc khả năng thắng bọn chúng.

Hắn suy nghĩ hồi lâu rồi quyết định đến Ly Trần Đảo trước. Nằm ngủ ngoài trời một đêm, hôm sau hắn tiếp tục lên đường, đang đi hắn bỗng nghe xa xa trong rừng xanh có tiếng người đang nói chuyện, càng lúc càng đến gần.

Đinh Hạo liền ẩn thân vào bụi rậm, chốc lát sau đã thấy một đoàn người đi lại, dẫn đầu chính là Độc Tâm Phật và Trịnh Nguyệt Nga, con gái của Vọng Nguyệt Bảo Chủ.

Đinh Hạo trông thấy Trịnh Nguyệt Nga thì nổi sát khí lên đùng đùng, nhớ lại cách đây không lâu đã bị vợ chồng y ám toán, dùng lưới chế phục ở trong rừng, rồi đánh đập tàn nhẫn đến bất tỉnh nhân sự, sau đó còn bị đem chôn sống. Nếu không nhờ Xích Ảnh Nhân kịp thời cứu thoát thì cho dù có kỳ học cái thể cũng đã chết từ đời nào rồi.

Càng nghĩ càng mất Đinh Hạo càng đỏ ngầu, hắn như muốn phát điên lên.

Bỗng ngay lúc ấy, Độc Tâm Phật nói:

- Đường đường là chánh phó tổng giám mà cũng không chống nổi một tên Giang Hồ Ác Khách, đến nỗi phải phát tín hiệu cầu cứu ư?

Trịnh Nguyệt Nga nói:

- Có lẽ họ gặp chuyện gì đó đột biến nên mới thế.
- Dựa vào võ học của hai người đó hợp công mà vẫn không chống nổi thì võ công của tên Giang Hồ Ác Khách cũng không phải tầm thường đâu.
- Phải chăng là Hắc Nho tái xuất giang hồ?
- Hừ... ngoại trừ hắn thì có lẽ cũng không còn ai nữa.

Đinh Hạo nghe đến đó thì thầm nghĩ:

- “Té ra Bạch Nho và tên võ sĩ phó tọa đó chưa ra khỏi núi, lại còn phát ra tín hiệu cầu viện, phen này có lẽ chúng quyết không tha cho thầy trò ta rồi”.

Trịnh Nguyệt Nga bỗng nói:

- Thái thượng hộ pháp, chúng ta đi nhanh thôi.

Độc Tâm Phật gật đầu nói:

- Vợ chồng có khác, chẳng trách người nóng ruột, hai ta cứ đi trước, bọn thủ hạ thì đến sau cũng được.

Đinh Hạo đang định hiện thân thì bỗng thấy có một bóng trắng thấp thoáng trong rừng.

Độc Tâm Phật nhảy bèn vô cùng, lão đã nhìn ra bóng trắng đó là ai liền quát lên:

- Lão ni cô kia, người đứng là oan hồn chưa đầu thai được.

Bóng trắng kia chính là Lãnh Diện Thần Ni, bà lạnh lùng nói:

- Độc Tâm Phật, hôm trước ở trong miếu ta đã để cho người tẩu thoát, lần này thì không còn may mắn như vậy đâu.

Độc Tâm Phật cao giọng niệm một câu Phật hiệu rồi nói:

- Tăng ni vốn cùng một nhà, người cứ leo đèo bám theo ta là muốn tham vấn thiền lý hay là muốn bàn chuyện trăng hoa đây? Nhưng chỉ sợ người niên kỷ đã cao, không chịu nổi mưa gió bão táp đâu.

Từ ngữ thật bần thủ, khó nghe.

Lãnh Diện Thần Ni cau mày nói:

- Độc Tâm Phật, người khoác cà sa mà còn phỉ báng Phật tổ, báo ứng sẽ đến ngay trước mắt.

- Ha ha, cả đời lão phu không bao giờ tin hai chữ “báo ứng” cả.

- Người hãy trao ra thanh Thạch Vân Kiếm ngay cho ta.

- Kiếm ta có mang theo đây, có bản lãnh thì cứ đến lấy.

Dứt lời Độc Tâm Phật kéo tăng bào lên, rút ra thanh kiếm dài cả thước, thân kiếm có hình thù quái lạ, âu u chứ không sáng bóng như các thanh kiếm khác.

Lãnh Diện Thần Ni nhìn thấy thanh kiếm thì run lên, bà nói:

- Người tự động giao ra hay là đợi ra phải xuất thủ?

Độc Tâm Phật lạnh lùng nói:

- Ta thấy người bắt đầu niệm Vãng Sanh Chú là vừa rồi đó.

Lãnh Diện Thần Ni không nói gì nữa, bà lẳng lặng vung cây phát trần ra.

Trịnh Nguyệt Nga và bọn thủ hạ lùi hẳn ra sau, hiện trường chỉ còn Độc Tâm Phật và Lãnh Diện Thần Ni đứng đối diện.

Tay phải Độc Tâm Phật giơ cao Thạch Vân Kiếm, tay trái chắn trước ngực, sắc mặt trầm tĩnh. Rồi bỗng thanh kiếm trong tay lão vạch thành vô số vòng tròn, ánh kiếm sang ngời khiến ai nấy đều lóa mắt.

Lãnh Diện Thần Ni kinh hãi nói:

- Độc Tâm Phật, không ngờ người đã lãnh hội được bí quyết trên thân kiếm.

Độc Tâm Phật cười nham hiểm nói:

- Đó là ý trời, lão phu tham cứu chưa tới mười ngày đã ngộ ra.

Đinh Hạo thấy thế thì rung mình. Hắn vốn không biết trên thân Thạch Vân Kiếm có bí quyết võ công, nhưng lúc trước ở Thạch Gia Tập đã từng nghe Thọ Dao Phong nói rằng khi lão vào Vọng Nguyệt Bảo thám thính thì phát giác Bạch Mi lão tăng ở một mình trong mật thất luyện tập một thứ võ công gì đó. Nay hắn mới biết chính là môn võ công này.

Lãnh Diện Thần Ni đứng sững người, không cử động gì cả.

Độc Tâm Phật cười nhạt nói:

- Thần Ni người không ngờ có phải không? Đương kim vô lâm, làm gì có binh khí nào chống chọi nổi Thạch Vân Kiếm, làm gì có ai thoát chết dưới nó đâu?

Tuy nhiên ta có thể tạm thời giữ mạng cho người, vì chúng ta còn có chuyện cần đàm phán.

Lãnh Diện Thần Ni xúc động mãnh liệt nói:

- Thần binh lợi khí chỉ có người có đức mới giữ lấy được, bằng không sẽ mang họa vào thân, hối hận không kịp.

Độc Tâm Phật mỉa mai nói:

- Đừng nhiều lời nữa, thanh kiếm giờ đây trong tay ta thì ta chính là người có đức, mặc kệ sau này thế nào. Nói thật với người là ta chỉ tham ngộ được chín phần khẩu quyết trên thân kiếm, câu thứ mười thì bị thiếu sót, tuy nhiên người cũng dư hiểu là chỉ cần nhiều đó cũng đủ giết người, ta nói không sai chứ?

Lãnh Diện Thần Ni run người nói:

- Độc Tâm Phật, người muốn gì?

- Chẳng có gì to tát cả, dùng tính mạng người đổi lấy phần khẩu quyết còn lại.

- Ý người là sao?

- Người nói ra câu khẩu quyết cuối cùng thì hôm nay ta sẽ buông tha người.

- Người nghĩ rằng có thể giết nổi ta chăng?

- Người nói thế là có ý muốn về Tây Thiên chăng?

Độc Tâm Phật đưa ngang thanh kiếm ra, Lãnh Diện Thần Ni vội thụt lùi ba bước, rõ ràng bà chỉ nói cứng nhưng trong thâm tâm quả thật rất e dè thanh báu kiếm này.

Độc Tâm Phật cười ha hả, lại vạch ra những vòng tròn kì ảo, những vòng tròn càng lúc càng sáng và lan tỏa rộng ra, thân hình của lão như ẩn hiện trong những vòng tròn đầy đặc. Lão cười nhạt nói:

- Trịnh đà chủ, hãy cho Lãnh Diện Thần Ni thưởng thức một màn hay xem nào.

Trịnh Nguyệt Nga rút một thanh kiếm trong tay thuộc hạ, ném thẳng vào giữa vòng tròn.

Đinh Hạo và Lãnh Diện Thần Ni đều hết sức chăm chú xem tình hình diễn tiến ra sao, ai cũng hết sức hồi hộp.

Phi kiếm bay vào vòng tròn thì nghe loảng xoảng mấy tiếng, rồi đã bị dội ngược trở ra, lưỡi kiếm bị gãy thành bảy tám đoạn nhỏ bắn veo veo, chuôi kiếm còn dư lực cắm luôn xuống đất, chứng tỏ sức công phá của những vòng tròn quả là không thể tưởng tượng nổi.

Đinh Hạo rung mình, toát mồ hôi lạnh, hắn không ngờ thanh Thạch Vân Kiếm nhìn bề ngoài tầm thường mà lại có uy lực khủng khiếp như vậy, căn cứ vào chiêu kiếm vừa rồi thì thật là khó tìm ra đối thủ.

Độc Tâm Phật thu hồi kiếm lực nói:

- Thần Ni, thời gian của ta có hạn, người nghĩ sao?

46. Cấp Trí Giải Nguy

Lãnh Diện Thần Ni vẫn lạnh lùng nói:

- Không thể được.

Độc Tâm Phật tiến tới một bước, gần giọng nói:

- Nếu mục không đồng ý thì chỉ còn một con đường là chết mà thôi. Khẩu quyết còn lại thì ta từ từ nghiên cứu sau cũng chưa muộn. Hà hà, chỉ với chín phần khẩu quyết này thì ta cũng đủ xưng bá võ lâm rồi. Được lắm, bây giờ ta sẽ giúp mục chứng quả bồ đề.

Phất trần để ngang ngực, Lãnh Diện Thần Ni từ từ thụt lùi ra sau.

Thạch Vân kiếm trong tay Độc Tâm Phật lại lấp lánh chiếu sáng, tăng hăng một tiếng, lão nhún người phóng tới.

Phất trần trong tay Lãnh Diện Thần Ni phất ra thật nhanh nhưng vẫn không kịp, nghe “bùng” một tiếng, bà bị hất ra sau hơn một trượng.

Độc Tâm Phật cười nham hiểm, từ từ bước tới.

Bỗng Lãnh Diện Thần Ni thấp thoáng quay mình lướt đi.

Ở chốn giang hồ thì Lãnh Diện Thần Ni và Hắc Nho là những nhân vật nổi tiếng không thể khinh nhờn, thế mà hôm nay Lãnh Diện Thần Ni phải bỏ chạy thì đủ thấy oai lực của Thạch Vân Kiếm lợi hại đến thế nào.

Độc Tâm Phật không ngờ Lãnh Diện Thần Ni lại bỏ chạy, lão sững người ra một chút rồi thét lớn:

- Lão tặc này không thể buông tha được.

Rồi lão phóng mình đuổi theo, chớp mắt đã mất dạng.

Đinh Hạo định rượt theo nhưng hần tự lượng sức mình chưa thể chống đỡ nổi oai lực của Thạch Vân Kiếm, chẳng giúp đỡ gì cho Lãnh Diện Thần Ni được nên đành phải ở lại. Hần nghĩ phải tìm cách chế ngự được Trịnh Nguyệt Nga, sau đó nếu lỡ Lãnh Diện Thần Ni có bị Độc Tâm Phật khống chế thì hẳn sẽ đem người ra trao đổi.

Nghĩ vậy nên hần nhún người nhảy ra.

Trịnh Nguyệt Nga thấy Đinh Hạo hiện thân thì hoảng hốt như gặp phải quỷ, mặt mày tái mét không còn giọt máu.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Trịnh Nguyệt Nga, ngươi không ngờ phải không?

Trịnh Nguyệt Nga bất giác thụt lùi ra sau vài bước, run run nói:

- Đinh Hạo, ngươi chưa chết sao?

- Ngươi ngạc nhiên lắm chứ gì?

- Ngươi... ngươi là người hay là quỷ?

- Đường đường là chủ của Vọng Nguyệt Bảo mà nói ra những lời như vậy, ngươi không sợ bị người ta chê cười hay sao?

Mấy tên thủ hạ của Trịnh Nguyệt Nga tên nào tên nấy rút kiếm ra, nhưng mắt của chúng đều thất sắc, không dám cử động, chỉ rút kiếm ra cho có vẻ chứ thực sự trong lòng đều không dám tiến lên, chỉ sợ bị giết trước.

Trịnh Nguyệt Nga hoảng sợ nói:

- Đinh Hạo, ngươi muốn gì?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Người đã nghe câu “người đối xử với ta ra sao thì ta đối xử với người như thế” chưa?
- Người...
- Ta sẽ dùng cái cách người đối xử với ta trả lại cho người, hà hà, đánh cho người thừa sống thiếu chết sau đó đem đi chôn sống.
- Người dám...
- Ai nói ta không dám?

Dứt lời Đinh Hạo đã rút kiếm ra khỏi vỏ, Trịnh Nguyệt Nga tái mặt thụt lùi liên tiếp hơn ba bước.

Hai tên thủ hạ của mục đánh liều nhảy ra tấn công vào sau lưng của Đinh Hạo, hắn không thèm nhìn lại, vung kiếm ngược ra sau.

Chỉ nghe “Hự”, “Hự” hai tiếng khô khan nổi lên rồi hai tên thủ hạ của Trịnh Nguyệt Nga đã ngã ngửa ra sau, cổ họng bị cắt đứt, chết ngay.

Trịnh Nguyệt Nga xoay lưng toan bỏ chạy thì Đinh Hạo đã lướt mình tới cản đường. Mục biết hôm nay không còn đường lùi nên nghiêng răng rút kiếm ra, chuẩn bị liều mạng một phen.

Mục lượng sức có thể chống đỡ được vài chiêu, nếu may mắn Độc Tâm Phật quay trở lại giải nguy thì mục còn đường sống nên đã dồn hết sức vào cánh tay phải, vung kiếm ra.

Đinh Hạo cười gần chống kiếm lên đỡ rồi phản kích lại chiêu, hắn đang lúc căm giận tột độ nên kiếm chiêu mạnh mẽ, biến hóa, uy lực vô cùng.

Trịnh Nguyệt Nga chống đỡ được chiêu phản kích đầu tiên, nhưng hai chiêu kiếm sau thì không chống nổi nữa, nghe “leng keng” vài tiếng rồi thanh kiếm trong tay mục đã bị hất văng ra xa, đầu tóc bù xù, sau lưng bị kiếm chém thê thảm, máu tươi tuôn ra như suối. Mục gào lên:

- Đinh Hạo, người có gan thì giết ta đi.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Ta chưa cho người chết dễ thế đâu, còn phải chịu thêm vài mùi vị nữa mới được chứ.

Mặt mày của Trịnh Nguyệt Nga nhăn nhó hung tợn như quỷ sứ, mục chửi:

- Đinh Hạo, người là cái đồ cầu tạp chủng...

Đinh Hạo cười nhạt nói:

- Người định chọc tức ta để ta giết người nhanh chóng mà không hành hạ phải không? Đâu lại dễ như thế?

Bỗng ngay lúc ấy có một tràng cười cuồng dại từ đằng xa văng vẳng tới. Đinh Hạo nhận ra đó chính là giọng cười của Độc Tâm Phật thì hoảng hốt, hắn không muốn Lãnh Diện Thần Ni bị bắt trắc nên vội chụp lấy Trịnh Nguyệt Nga rồi phóng về hướng có giọng cười thật nhanh.

Ở trong khu rừng, Lãnh Diện Thần Ni đã té ngồi trên mặt đất, vì bà đeo mặt nạ nên không thấy thần sắc, nhưng khóe miệng rỉ máu tươi, lồng ngực nhấp nhô liên hồi, xem vẻ thì đã thọ thương không nhẹ.

Độc Tâm Phật thì cười hắc hắc, lão nói:

- Thần Ni người có chịu nói không?
- Không!
- Vậy thì đừng trách ta dùng thủ đoạn tàn bạo.
- Mi... mi sẽ gặp báo ứng.
- Hừ, chết tới mắt rồi mà còn mở miệng hăm dọa ta ư? Ta... sẽ có cách làm cho người còn khổ sở hơn là chết.
- Mi định làm gì?

- Cũng không có gì là quá đáng lắm, chỉ lột hết quần áo của người ra rồi treo lên cành cây bên vệ đường thôi.

- Người... trời Phật sẽ không dung thứ cho người đâu.

Ngay lúc đó thì Đinh Hạo kẹp Trịnh Nguyệt Nga đã chạy tới, Độc Tâm Phật nhìn thấy hấn thì biến sắc, quát to:

- Lại là mi?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Chính ta đây, có sao không?

- Tiểu tử ngươi hình như không phải chỉ có một cái mạng.

- Hà hà, ta chỉ có một cái mạng, nhưng không có chết dễ dàng đâu.

- Buông Trịnh đà chủ xuống mau.

- Ngươi lấy cái gì mà ra lệnh cho ta?

- Tiểu tử, gặp Thạch Vân Kiếm thì ngươi có một trăm cái mạng cũng phải tiêu hết cả trăm thôi.

Đinh Hạo cười nhạt nói:

- Lão tặc cứ thử ra tay, xem thử xem Trịnh Nguyệt Nga chết trước hay là ta chết trước. Hừ, mụ mà chết thì ta xem ngươi ăn nói sao với Trịnh Tam Giang và Bạch Nho, họ chắc chắn sẽ phanh thây ngươi ra.

Lãnh Diện Thần Ni không nói gì nhưng bà nhìn Đinh Hạo bằng đôi mắt căm ơn, căm kích. Đinh Hạo cũng gật đầu đáp lễ.

Độc Tâm Phật quát to:

- Tiểu tử, ngươi mà động đến một sợi tóc của Trịnh đà chủ thì coi như không còn đất sống rồi đó.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Cũng không sao, dù gì thì ta cũng đã thề là sẽ máu nhuộm Vọng Nguyệt Bảo, ta sợ gì bọn chúng chứ?

Độc Tâm Phật nhìn chăm chăm vào Trịnh Nguyệt Nga lúc này đang bị kiếm của Đinh Hạo kề vào cổ, lão biết Đinh Hạo nói đúng, Trịnh Tam Giang sẽ không bỏ qua nếu con gái lão xảy ra chuyện.

Đinh Hạo nhìn Độc Tâm Phật nói:

- Bây giờ có thể đàm phán chưa?

- Ngươi muốn gì?

- Dừng mạng đổi mạng, ngươi thả Lãnh Diện Thần Ni, ta thả Trịnh Nguyệt Nga, dịp sau gặp lại sẽ liêu mạng.

Độc Tâm Phật trầm ngâm một chút rồi nói:

- Được, cứ thỏa thuận như vậy đi.

Đinh Hạo nhìn Lãnh Diện Thần Ni nói:

- Thần Ni có thể đi đứng được không?

Lãnh Diện Thần Ni gật đầu nói:

- Có thể đi được.

- Tốt lắm, vậy thì Thần Ni hãy lập tức rời khỏi đây ngay, mọi việc còn lại để vân bối lo liệu.

- Nhưng còn người?

- Vân bối có cách sắp xếp, xin người yên tâm.

Lãnh Diện Thần Ni gật đầu rồi quay qua Độc Tâm Phật nói:

- Thanh thần kiếm này hôm nay ta không thu hồi được, nhưng ta nhất định sẽ còn quay lại.

Bà nói xong thì lập tức quay người bước đi.

Chờ bóng của Lãnh Diện Thần Ni khuất rồi Độc Tâm Phật mới lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ngươi còn chưa buông người ra?

Đinh Hạo ném Trịnh Nguyệt Nga xuống đất rồi nói:

- Ta đã điểm kỳ huyệt của mụ, ngươi lo mà giải cứu đi, bằng không thì mụ sẽ cả đời bị tàn phế.

Độc Tâm Phật giật mình, vội nhảy đến xem thương thế của Trịnh Nguyệt Nga, cũng không dám truy sát nữa.

Đinh Hạo cười ha hả quay người lướt đi theo hướng của Lãnh Diện Thần Ni.

Hắn chạy theo không bao lâu thì đuổi kịp bà.

Lãnh Diện Thần Ni thấy hắn thì mỉm cười, xá dài nói:

- Đinh thiếu hiệp, bản ni lại mắc nợ người rồi.

Đinh Hạo nói:

- Xin Thần Ni đừng nói vậy, đó là chuyện văn bối phải làm. Chỉ đáng tiếc là không thu hồi Thạch Vân Kiếm lại được, vì văn bối sợ Độc Tâm Phật sẽ liều mạng vì thanh kiếm mà bất kể tốt xấu.

- Việc ấy bản ni biết.

- Thanh kiếm ấy không có cách gì chế phục được ư?

- Theo chỗ bản ni biết thì... không có.

- Thế thì muốn đoạt lại thật không dễ, Độc Tâm Phật không phải là hạng tầm thường.

- Thiếu hiệp đừng lo lắng, ta có thể tìm cách sau.

- Thương thế thần ni có nặng không?

- Không sao đâu.

Đinh Hạo nhìn Lãnh Diện Thần Ni rồi bỗng nhớ tới lời lão ca ca Toàn Tri Tử nói lần trước. Lão nói Lãnh Diện Thần Ni chính thực đã viên tịch, vậy thì người xuất hiện là ai, Lãnh Diện Thần Ni chưa qua đời hay đây chỉ là truyền nhân mà thôi?

Toàn Tri Tử còn nói Lãnh Diện Thần Ni lúc chưa xuất gia chính là Thiên Nam Nhất Kiều Tô Thiên Thiên, do tình trường thất ý mà xuống tóc làm ni cô, việc đó có liên quan đến cha mẹ của Đinh Hạo, hắn nghĩ rằng dù sao thì cha mẹ mình cũng đã mất, nếu như Lãnh Diện Thần Ni thực chính là Tô Thiên Thiên thì cũng nên nói cho bà biết, vì vậy hắn mới ngập ngừng nói:

- Thần Ni, văn bối... văn bối có điều muốn thỉnh giáo, nhưng nếu Thần Ni không muốn đề cập thì cũng không sao.

- Việc gì? Ngươi cứ nói ra đi.

- Văn bối muốn biết thân thế tục gia của Thần Ni.

Lãnh Diện Thần Ni bỗng rùng mình nói:

- Người xuất gia thì tục duyên cũng hết, ngươi hỏi để làm chi?

Đinh Hạo thoáng suy nghĩ rồi nghiêm mặt nói:

- Thần Ni chắc không biết thân thế của văn bối.

- Tất nhiên là ta chưa được biết.

- Văn bối của con trai của Thiên Đô Kiểm Khách Đinh Thiện Tường.

Lãnh Diện Thần Ni giật mình nói:

- Người là con của Thiên Đô Kiểm Khách ư?

- Đúng như vậy.

- Vậy cha mẹ người...

- Gia phụ và gia mẫu đều đã tạ thế.

- À... à.

- Văn bối xin mạn phép hỏi, tục gia danh hiệu của tiền bối có phải là Thiên Nam Nhất Kiều Tô Thiên Thiên không?

Lãnh Diện Thần Ni trầm ngâm thật lâu rồi mới từ từ nói:

- Thiên Nam Nhất Kiều Tô Thiên Thiên là tiên sư.

- Tô tiền bối đã...

- Đúng vậy, tám năm trước đây Thiên Địa Bát Ma liên thủ tấn công Ban Nhược Am, tiên sư bị té xuống sơn cốc qua đời, Thạch Vân kiểm bảo vật trấn am cũng bị cướp đi. Mấy năm gần đây, bản ni vì truy tìm thanh kiếm mà không ngừng truy tầm kẻ địch.

- Có phải là lệnh sư đã giam cầm Toàn Tri Tử tiền bối?

- Đúng vậy, đó cũng là điều mà bản ni cảm thấy không yên tâm.

- Thần Ni xin chớ lo nghĩ, Toàn Tri Tử tiền bối đã được tự do rồi.

- Người nói sao?

- Tại hạ đã mượn được Lôi Công Truy chặt đứt dây xích Vạn Niên Thiết Mẫu.

- À, thế thì bản ni cũng bớt được một nỗi bức rứt trong lòng, xin thành tâm cảm ơn thiếu hiệp.

Nói xong Lãnh Diện Thần Ni lại xá dài một cái.

Đinh Hạo vội nói:

- Không dám, không dám. Nếu nói đúng ra thì chính tại hạ phải xin lỗi vì đã tùy tiện làm như vậy.

Lãnh Diện Thần Ni thở dài nói:

- Vị Toàn Tri Tử đó có căm thù tiên sư không?

- Không có đâu.

- A Di Đà Phật, thật là may mắn.

- Thần Ni là đệ tử đời thứ ba chăng?

- Không phải, bản ni là đệ tử đời thứ tư, tuy nhiên các đệ tử đời sau đều dùng diện mục Lãnh Diện Thần Ni mà hành hiệp, nguyên nhân bên trong thì thuộc về bí mật của bản môn nên thứ lỗi bản ni không thể nói ra.

Đinh Hạo nghe vậy thì biết rằng nếu xét theo vai vế thì mình và vị Lãnh Diện Thần Ni này ngang với nhau nên hẳn cũng không xưng là văn bối nữa, mà nói:

- Tại hạ cũng không có ý do thám bí mật của quý môn.

- Bây giờ thiếu hiệp định đi đâu?

Đinh Hạo sực nhớ tới việc bọn Độc Tâm Phật, Trịnh Nguyệt Nga cùng Bạch Nho phen này cùng vào núi, có lẽ sẽ đối phó với sư phụ mình nên hẳn rùng mình, rồi vội nói:

- Tại hạ phải vào núi có việc.
- Nếu đụng với Độc Tâm Phật nữa thì sao?
- Cái đó thì chắc phải tùy cơ ứng biến thôi.
- Đinh thiếu hiệp, bản ni xin cảnh giác người rằng Độc Tâm Phật đã luyện được chín phần bí quyết trên thân Thạch Vân Kiếm, oai lực vô cùng, người phải hết sức cẩn trọng mới được.
- Đa tạ Thần Ni chỉ giáo, tại hạ xin ghi nhớ.

Lãnh Diện Thần Ni thở dài nói:

- Tiên sư chưa kịp truyền lại bảo kiếm thì đã bất hạnh qua đời, bản ni thì tài kém không thể thu hồi bảo kiếm lại, thật là tội nghiệt, tội nghiệt quá.

Đinh Hạo nói:

- Nếu có khả năng, tại hạ sẽ thay mặt quý am thu hồi lại Thạch Vân Kiếm, rồi giao lại cho Thần Ni, giờ đây tại hạ xin cáo từ.

Lãnh Diện Thần Ni xúc động nói:

- Nghĩa khí của thiếu hiệp thật làm cho bản ni cảm kích vô cùng, nguyện xin trời Phật phù hộ cho thiếu hiệp.

Đinh Hạo chấp tay bái biệt rồi quay đầu chạy trở vào trong cốc. Tình nghĩa sư đồ nặng như núi, hắn không thể không quan tâm, quyết hy sinh tính mạng để bảo vệ cho sư phụ được an toàn.

Đi thêm một lúc thì quay trở lại chỗ ban này, Đinh Hạo thấy Độc Tâm Phật đang cố gắng vận nội lực giải huyết cho Trịnh Nguyệt Nga, mồ hôi vã ra như tắm.

Hắn liền lập tức ẩn vào một bụi rậm, thầm tính toán cách ngăn cản kẻ địch thâm nhập sơn cốc.

Nhóm người Độc Tâm Phật, Trịnh Nguyệt Nga và Bạch Nho không biết sự thực bên trong, chỉ nghĩ rằng công lực của Hắc Nho vẫn còn, và sau bao năm luyện tập thì đã tiến triển nhiều so với năm xưa nên tên nào cũng úy kỵ, không dám mạo hiểm vào trong cốc, vô tình đã giải bớt nguy khốn của Hắc Nho.

47. Huyền Huyền Chân Kinh

Ngay lúc này, Độc Tâm Phật ngồi bật dậy nói:

- Xong rồi, tên tiểu tử Toan Tú Tài kia quả thật cay độc, đánh người đến thế này.

Trịnh Nguyệt Nga nghiêng răng kêu cồm cộp nói:

- Ta không buông ta hắn đâu!
 - Đi đứng được chăng?
 - Không được!
 - Thế thì làm sao đây?
 - Chúng ta hãy về báo!
 - Không vào núi tiếp ứng...
 - Theo ta phán đoán, mục đích cầu viện của chúng chắc là đối phó với tên Toan Tú Tài và yêu ni ấy, tên tiểu tử đã xuất hiện nơi đây, có vào trong cũng bằng thừa, tốt hơn về Báo trước, và ta cần phòng bị trị thương nữa.
- Độc Tâm Phật trầm giọng một hồi nói:
- Đành phải thế này thôi, lão phu cũng chẳng yên tâm để người lên đường một mình.

Đinh Hạo như vừa đặt một tảng đá nặng xuống, thế thì sự nguy khốn của sư phụ được giải vây luôn.

Chần mấy chốc bọn Độc Tâm Phật ra khỏi rừng đi mất dạng. Đinh Hạo cũng theo sau nhăm thẳng Ly Trần Đảo nơi trú xứ của Xích Ảnh Nhân chạy tới.

Hắn lấy làm lạ, đứng ra Ly Trần Đảo cũng ở trong phạm vi hoạt động của Vọng Nguyệt Bảo mà đối phương chẳng hề xâm phạm đến đảo ấy, phải chăng khiếp sợ oai danh của Ly Trần Đảo ư?

Trưa hôm ấy, Đinh Hạo chạy tới bờ hồ.

Gió thoảng mây bay, mặt hồ yên lặng chảy tới, lầu đài trên tiểu đảo giữa hồ rõ mồn một lọt vào mắt Đinh Hạo đứng ở nơi xa nhìn tới quả thật giống bông lai tiên cảnh trong truyền thuyết. Đinh Hạo chạy theo bờ hồ được khoảng nửa vòng, y cứ vào bí pháp nhập hồ của Xích Ảnh Nhân đã hướng dẫn lúc trước tìm đến cây cổ Dung đại thọ, dưới cây có một tảng đá xanh to lớn, hắn liền vận khởi chưởng lực ấn mạnh lên trên, tảng đá xanh ấy liền lún xuống ba tấc rồi lại tự động đẩy lên trên trở về chỗ cũ. Chỉ trong chốc lát có một chiếc thuyền nhỏ bên kia bờ từ từ lắc la lắc lư lướt tới.

Trên thuyền chẳng có người chèo cũng không có mái chèo, chỉ là một chiếc thuyền trống không nhỏ bé hai đầu chiếc thuyền thì nhọn hoắt.

Chiếc thuyền nhỏ ấy dừng lại chỗ cách xa bờ hồ độ khoảng ba trượng không tiến tới nữa, Đinh Hạo nhún mình lên cao phất phơ hạ xuống trên chiếc thuyền nhỏ ấy. Chân vừa chấm xuống sàn thuyền, thì con thuyền từ từ quay đầu lại, xem thế dưới nước chắc có đặt dây thợ điều khiển chẳng sai.

Chẳng mấy chốc con thuyền cập bến, Đinh Hạo nhún mình nhảy lên mặt bờ, tức thì tâm trạng hắn phần khởi một thứ tình cảm phần khởi khôn tả.

Hai tên thiếu nữ áo đỏ chạy tới nghinh đón, cả hai cúi người cung kính làm lễ nói:

- Nhị chủ nhân đã về!

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Chủ nhân có ở nhà chăng?

Một trong hai thiếu nữ nói:

- Chủ nhân đi khỏi đã hơn ba ngày, chắc nay mai sẽ về tới bây giờ, lúc đi có căn dặn, phải luôn luôn hầu đợi nhị chủ nhân trở về.

Đinh Hạo cảm thọ một thứ tình cảm ấm áp khó tả, thứ tình bạn này quả thật trên đời hiếm có.

Kế đó, tiểu đồng Phụng Thư tung tăng chạy tới, hớn hờ kêu lên:

- Nhị chủ nhân đã về!

Đinh Hạo cùng ba tên hạ nhân cất bước lên đảo, tất cả mọi cảnh vật như xưa, chỉ có điều hắn cảm thấy thân cận với mọi vật nhiều hơn lần trước mới đến.

Tới cổng cũng lại hai tên thiếu nữ áo đỏ lần trước mỉm cười nghinh đón.

Bước lên lầu đài quẹo sang hướng phải lang can lầu đài đi vào gian phòng đã ở lần trước, Phụng Thư lập tức dâng trà nước các thứ, sau đó mang tới y áo mời Đinh Hạo đi tắm gội, trên sự cảm thọ Đinh Hạo cảm thấy y như mình đã về nhà vậy.

Vệ sinh tắm gội xong, Đinh Hạo vào phòng ngồi xuống ghế, Phụng Thư lập tức hớn hờ bưng ra quyển Huyền Huyền chân kinh nhẹ tay đặt trên bàn nói:

Đại chủ nhân căn dặn tiểu thư, khi nào nhị chủ nhân trở về mang vật này trình lên!

Nội tâm Đinh Hạo xúc động vô cùng gật đầu nói:

- Phụng Thư, đa tạ mi nhiều.

Phụng Thư vẫy tay lia lịa nói:

- Nhị chủ nhân chớ nói chữ đa tạ với hạ nhân như thế.

Phụng Thư, mi ngồi xuống chúng ta nói chuyện chút nào...

- Hạ nhân đứng đây được rồi!

Trong nhà chớ nên khách sáo, chỗ này chẳng có người ngoài ta bảo mi ngồi thì mi cứ ngồi, đừng ngại chi cả.

Phụng Thư ngồi xuống cái ghế xa ra một bên chứ chẳng dám ngồi đối diện.

Đinh Hạo cất tiếng nói:

- Phụng Thư, đại chủ nhân ra ngoài có việc gì chẳng?

- Thưa nhị chủ nhân, chẳng có chuyện gì cả, chỉ đi dạo thôi.

- Biết được ngày giờ trở về không?

- Điều này chẳng nghe nói lại, thường thì đại chủ nhân ra ngoài thì, ít thì phải năm ba hôm, lâu thì độ khoảng một tháng.

- Đảo này có ai từng đến phá rối?

- Không ai dám cả.

- Tại sao?

- Phòng thú trùng trùng mai phục dưới nước, thuyền và người chẳng thể qua được, có thể nói là vững như núi thái sơn...

- Đại chủ nhân váng mặt, ai là chủ sự nơi đây?

- Mẫn đại nương trông coi.

- Lần trước ta đến chẳng gặp y?

- Lão vừa đi vắng.

- A!

- Đại chủ nhân còn căn dặn điều gì nữa không?

Phụng Thư nói:

- Chỉ căn dặn khi nhị chủ nhân về phải cẩn thận hầu phục, và nói rằng nếu nhị chủ nhân có về ắt phải tham tu quyển bí kíp này, cho nên đã chuẩn bị sẵn một gian tịnh thất đồ dùng ăn uống ngủ nghỉ các thứ do hạ nhân phục vụ.

- A!

Đinh Hạo xúc động mãnh liệt, hai bên khóe mắt nóng hổi. Ngay lúc này, một phụ nhân niên kỷ độ khoảng hơn bốn mươi bước đến hành lang của phòng Đinh Hạo thoáng trông thấy vội vàng đứng lên.

Phụng Thư thò đầu ra xem, cau mày le lưỡi hấp tấp đứng dậy nép sang một bên nói:

- Nhị chủ nhân, đây là quan gia Mẫn đại nương.

Sắc mặt Mẫn đại nương nghiêm túc hướng về phía Đinh Hạo xá một xá nói:

- Xin ra mắt nhị chủ nhân.

Đinh Hạo chấp tay chào lại nói:

- Đại nương miễn lễ!

Mẫn đại nương trợn mắt nhìn Phụng Thư nói:

- Tiểu Phụng Thư, mi ở đây tán dóc, không ra thể thống gì cả.

Phụng Thư cung kính nói:

- Nhị chủ nhân lưu hạ nhân lại hỏi chuyện...

- Chớ bào chữa!

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Chính ta bảo y ở lại trò chuyện với ta, đại nương chớ trách y.

Mẫn đại nương sắc mặt dịu lại nói:

- Không dám, rượu thịt của nhị chủ nhân, dọn vào đây có được chăng?

- Được cứ tự nhiên!

- Đại chủ nhân vắng mặt không ai ngồi hầu vậy nhị chủ nhân đành tự dùng một mình vậy.

- Được ta cũng không phải là khách khứa gì cả.

Mẫn đại nương căn dặn Phụng Thư vài câu xong hướng về Đinh Hạo hành lễ cáo từ, Phụng Thư vội bày bàn ghế ra, chẳng mấy chốc hai tên thiếu nữ áo đỏ bưng rượu thịt tới, tuy chẳng phải sơn trân hải quí nhưng cũng lắm đặc sắc lắm rồi, hạng người thường chưa chắc được ăn như thế.

Đinh Hạo tựa lan can ngồi uống một mình, ngắm nhìn sơn cảnh nơi xa xa cảm thấy tâm hồn cõi mở vui vẻ khôn tả. Hành hiệp giang hồ mưa gió hiểm hóc, được tắm mình giây lát ở cảnh địa tuyệt vời như thế quả là một thứ hưởng tục cao độ.

Ngày hôm sau Xích Ảnh Nhân vẫn chưa thấy trở về, Đinh Hạo đi vào tịnh thất đặc biệt chuẩn bị sẵn cho hắn tham cứu Huyền Huyền chân kinh.

Võ học thiên hạ cùng một gốc, căn cứ vào cơ bản sẵn có của Đinh Hạo tham tu bí kíp này chẳng có gì khó khăn, hắn duyệt đọc toàn thư một phen, phát hiện bí kíp này cùng với sở học bản thân mình không có điều gì tương khắc với nhau.

Ngày thứ ba hắn bắt đầu chính thức luyện tập.

Quyển Huyền Huyền chân kinh này quả thật huyền ảo vô cùng, chỗ tinh tế của nó khiến người võ tay khen tuyệt. Chương đầu là Bối nguyên cơ bản giống y với sở học cơ bản của Đinh Hạo, chỉ khác biệt cách điều tức tinh tế hơn, y như bắt cá ở sông bỏ ra ngoài biển.

Thấm thoát mười ngày trôi qua, thoáng hồi thăm Xích Ảnh Nhân vẫn không có tin tức, Đinh Hạo đành đem cả tâm trí vào sự tu tập bí kíp.

Hắn đặc biệt chú trọng chương Kiếm thuật, chương này lạ lùng thay chỉ có một chiêu độc nhất, nhưng một chiêu này thần ảo đến nỗi không thể tưởng tượng được, tốn cả ba ngày trời mới hiểu ngộ được một trong mười câu khẩu quyết trong kinh thư.

Toàn bộ tâm trí hắn đặt vào một chiêu kiếm thuật kỹ.

Vừa đúng hai mươi ngày, quên ăn bỏ ngủ cuối cùng hắn đã hiểu ngộ được chiêu này.

Một chiêu kiếm thuật này rất kỳ ảo lợi hại có tên Dị càn chuyển khôn. So với cú tuyệt chiêu Mộng tái sinh hoa của Hắc Nho mạnh hơn vài bậc.

Đinh Hạo hằng hái chẳng thấy mệt mỏi tiếp tục nghiên cứu đem chiêu Dị càn chuyển khôn dung hợp lại trong Mộng bút sinh hoa trải qua bảy ngày đêm khổ nhọc cuối cùng mới đạt đến lý tưởng, hai cú tuyệt diệu khoáng có này dung hợp làm một, và hắn đã đặt tên mới cho chiêu này gọi là Bút Hạ càn khôn dùng tên của hai chiêu hợp nhất định danh.

Những chương kế tiếp là công phu chưởng chỉ thân pháp, hắn cũng chẳng bỏ sót, cố công tham tu, tốc độ toàn bộ rất là kinh người.

Ngày hôm nay là ngày công viên quả mãn, tính lại ngày tháng vừa đúng tâm mười ngày.

Đương nhiên nếu phải luyện theo căn bản người mới tập võ e rằng ba năm chưa xong, mà muốn đạt đến cảnh giới như hần, chẳng nhờ có ngoại lực tăng trưởng nội nguyên, thì luyện thêm mười năm nữa cũng chưa thấy gì cả, Đinh Hạo hiểu rất rành điều này.

Ra khỏi tịnh thất, y như thường lệ Phụng Thư đứng hầu bên ngoài.

Đinh Hạo nhìn Phụng Thư mỉm cười nói:

- Phụng Thư, những chuỗi ngày này làm nhọc mi nhiều.

Phụng Thư vội vàng nói:

- Nhị chủ nhân nói thế hạ nhân chẳng dám, đó là phận sự của hạ nhân vậy.

- Từ hôm nay trở đi, mi khỏi sớm tối hầu hạ nữa.

- Nói sao, nhị chủ nhân công dứt viên mãn rồi chẳng?

- Đúng vậy!

- A! Tin mừng biết mấy, tiểu Phụng Thư kính chúc mừng nhị chủ nhân. Nói xong hần chấp tay xá dài.

- Đại chủ nhân vẫn chưa về sao?

- Ngay lúc này, một âm thanh sang sảng nói:

- Hiền đệ, chúc mừng đệ nha!

Đinh Hạo ngạc nhiên quay sang thấy Xích Ảnh Nhân từ trong phòng bước ra, bất giác vui mừng khôn tả nói:

- Đại ca về đảo lúc nào vậy?

- Ta về đã bốn mươi ngày rồi!

- Nói sao, bốn mươi ngày rồi, thế mà đại ca...

Xích Ảnh Nhân mỉm cười nói:

- Hiền đệ ta sợ ngươi phân tâm thế thôi!

Đinh Hạo xúc động nói:

- Đại ca, tiểu đệ chẳng biết nói sao bây giờ..

- Thế thì chẳng phải nói, qua đây chúng ta cùng uống ba ly rượu mừng.

Xích Ảnh Nhân nắm lấy tay Đinh Hạo đi ra lầu lộ thiên, một bàn rượu thịt soạn đã bày sẵn nơi đây, từ đằng xa hai thiếu nữ đã cúi người làm lễ, đồng thanh nói:

- Chúc mừng nhị chủ nhân!

Đinh Hạo vẫy tay nói:

- Đa tạ sự lo lắng của các người!

Hai người bạn tri kỷ cùng nhau nhập tọa, Đinh Hạo ngạc nhiên nói:

- Sao đại ca biết được tiểu đệ hôm nay công mãn?

- Xích Ảnh Nhân cười khanh khách nói:

- Mỗi ngày ta đều âm thầm lưu ý đệ, nhân lực phá đoán của huynh chắc không đến đổi tệ chứ, hãy nâng ly nào, huynh kính đệ một ly.

Đinh Hạo nâng ly lên nói:

- Đúng ra đệ kính đại huynh trước.

- Thế thì chúng ta cùng cạn ba ly nha!

- Tuân lệnh!

Hai người cùng nốc cạn ba ly, hai ly cùng nhau Đinh Hạo thành khẩn nói:

- Đại ca đối đãi tiểu đệ tình sâu nghĩa nặng, dù cho là anh em ruột thịt cũng chưa chắc sánh bằng thế này...

Xích Ảnh Nhân ngắt lời nói:

- Nói thế thì hóa ra khách sáo, chúng ta nói chuyện khác vậy.

Đinh Hạo dừng lại giây lát, chuyển sang đề tài nói:

- Đại ca đi chuyển này, có điều chi hay lạ chăng?

- Có chứ, huynh định nói cho đệ đây...

- Tiểu đệ lắng tai cung kính nghe vậy!

- Hiền đệ có tin thuyết quỷ thần chăng?

Đinh Hạo ngạc nhiên, suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Thế gian này lắm chuyện kỳ đàm, nhưng tiểu đệ thì chẳng mấy tin lắm.

- Đệ chẳng tin sao?

- Tư tưởng đệ bao giờ chẳng thế.

- Nhưng lần này chính mắt huynh trông thấy, để có bằng lòng nghe kể không?

- Đương nhiên nghe chứ!

- Vừa rồi ngu huynh đến Tảo Dương thăm bạn đi ngang qua Đồng Phách Sơn, phát hiện một sự kiện quái lạ...

- A!

- Vì đi ngõ tắt vượt núi đến Đồng Phách Sơn, ngu huynh lỡ bước nghỉ đêm trời tối lên đến một ngọn núi cao hôm đó là một đêm trăng tròn sáng tốt, huynh thấy ngọn núi này mát mẻ thanh vắng đúng là chỗ nghỉ đêm lý tưởng, vào khoảng canh hai bỗng thấy một thiếu nữ ăn mặc kiêu cách cung nữ, tay cầm đèn lồng thoăn thoắt bước tới, lúc đó huynh kinh hãi khôn tả...

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Chắc đại ca có số đào hoa?

Xích Ảnh Nhân cười nói:

- Chớ đoán lời thôi trước, hãy nghe ta kể tiếp, thiếu nữ ấy bước đến gần bên, lịch sự lễ phép nói:

“Quý khách đêm lành quang lâm, làm cho đã lãnh thêm phần huy hoàng, tiểu nữ vâng mệnh của phu nhân đến mời quý khách vào cùng tương kiến”. Lúc ấy huynh càng kinh hoàng hơn nữa, trên hoang sơn đã lãnh này có thấy cung điện gì đâu?

Đinh Hạo thoáng tò mò nói:

- Đối phương chẳng nói lai lịch ư?

- Ta có hỏi, nhưng thiếu nữ cung trang mỉm cười không đáp lại chỉ bảo rằng đến đó sẽ rõ!

- Thế thì đại ca đi theo nàng?

- Không, trước khi tình huống chưa rõ ta không thể mạo hiểm như thế được, ta nói lại với cung nữ đó rằng vì có việc gấp không thể ở lại đành phải trái mệnh, lần sau có duyên xin sẽ gặp lại...

- Sao nữa?

- Thiếu nữ cung trang mỉm cười nói:

” Tôn giá khiếp sợ chẳng? Xin hãy yên tâm, phu nhân ta rất là hiền từ”. Huynh thì vừa háo thắng vừa hiểu kỳ nên đã mạnh bạo đi theo cung nữ đó, cung nữ đó trông thân hình có vẻ mềm mại yếu ớt, nhưng công lực thì kinh người, thân pháp nhanh nhẹn như nước chảy mây bay, phải dùng toàn lực mới theo kịp...

Đinh Hạo nâng ly cười nói:

- Đại ca, hãy uống một ly cho thông cổ đã.

Xích Ảnh Nhân mỉm cười nâng ly.

Phụng Thư và hai tên nữ tì thì đứng sững lắng nghe.

Xích Ảnh Nhân đặt ly xuống bàn lại nói tiếp:

- Chẳng mấy chốc đi lên một ngọn núi khác, rừng sâu cây rậm, bóng trăng lu mờ, đến bây giờ mới thấy công hiệu của ngọn lồng đèn, vào rừng độ khoảng năm mươi trượng, chỉ thấy một tiểu kiêu dừng ở tổng rừng, hai tên hán tử ăn mặc kiểu cách trang phục quan phủ đứng ở hai bên chẳng nói gì cả, nhưng cặp mắt lạnh lùng kinh người...

Xích Ảnh Nhân dừng lại giây lát, trông mắt đảo lia lịa, có vẻ đang hồi tưởng tình cảnh lúc ấy không bằng sau đó kể tiếp:

Cung nữ cầm lồng đèn đó mời ta lên kiêu...

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Có lý, đại ca bước lên kiêu hoa chẳng?

Xích Ảnh Nhân thì chẳng cười nổi, nghiêm túc đường hoàng nói:

- Đến nước này ta đành phải lên kiêu, màn kiêu vừa hạ xuống thì ta chẳng còn trông thấy gì nữa, chỉ cảm thấy rằng đi một đoạn đường khá xa, ánh sáng lọt vào kiêu qua những khe hở, chỉ nghe cung nữ ấy hô lên một tiếng “Đến rồi” tiểu kiêu đứng lại, màn kiêu được vén lên, đệ đoán việc ấy ra thế nào?

- Thế nào?

- Trước mắt là một cung điện nguy nga vàng chói lấp lánh, ta bước xuống kiêu được cung nữ hướng dẫn bước lên nấc thang đá trắng, cung nữ ấy hô to một tiếng quý khách giá đến, trong điện vang ra một tiếng “Mời” lúc đó đầu óc ta thoáng choáng váng không được tự chủ, bước vào trong điện, cảnh vật trước mắt khiến ta kinh hoàng...

- Cảnh tượng thế nào?

- Ta chưa từng xem thấy cảnh tượng cung đình bao giờ, chỉ thấy tám thiếu nữ xinh đẹp tất cả đều cầm quạt, hết, phát trần bình kiếm... đứng hai bên, một bàn dài được đặt ngay chính giữa có một phụ nhân bịt mặt ngồi đó, toàn thân ăn mặc hoa lệ quý phái vô cùng, ta vẫn dùng lễ nghĩa giang hồ chấp tay xá một xá và nói câu:

- Nay gặp phu nhân...

Nói đến đây Xích Ảnh Nhân dừng lại một hồi trầm tư giây lát nói:

- Phu nhân bịt mặt mấp máy cất tiếng âm thanh sang sảng thanh thoát mát tai:

“Ngồi đây” tên thị nữ đưa sang cái ghế gấm ta nói một tiếng:

“Đa tạ” và ngồi xuống ghế, không chịu đựng được nữa cất tiếng nói:

“Phu Nhân sùng ái kêu gọi đến đây, có điều chi dạy bảo?” Phu nhân bịt mặt nói:

“Chỉ hỏi người vài câu, quý khách là người giang hồ chẳng?” Ta trả lời:

“Đúng vậy” sau đó y lại hỏi danh hiệu của ta...

- Đại ca chẳng nói?

- Không ta thành thật nói ra danh hiệu, rồi hỏi ngược đối phương, y tự xưng là Uy Linh phu nhân...

- Uy Linh phu nhân?
 - Đúng thế, bây giờ ta mới để ý tấm bảng Uy Linh hiển hách treo cao trong điện...
- Đinh Hạo nhượng cao đôi mày kiếm nói:
- Trông thế đối phương vẫn là nhân vật võ lâm, cố tình bày vẽ nghi trận mà thôi...
 - Đệ hãy nghe ta kể tiếp, phu nhân bị mặt đỏ chằng chán nản chút nào hỏi tiếp tình huống giang hồ gần đây nhất là càng hỏi tường tận về Nam Trang và Bắc Bảo...
 - Thế thì chứng tỏ đối phương là nhân vật võ lâm không sai rồi.
 - Đệ chớ nóng vội, đối phương hỏi chuyện xong xuôi, bỗng vỗ mạnh trên bàn ngọc thạch tức thì có hai thiếu nữ ăn mặc kiểu cung nga bước tới, phu nhân bị mặt dùng tay trở vào hai thiếu nữ nói:
- "Quý khách được vào Uy Linh Cung là duyên phận tốt, hai tên thiếu nữ này là món quà tặng cho quý tân khách..."
- Đây là số đào hoa trên trời rơi xuống!
 - Xích Ảnh Nhân cười nhạt nói:
- Lúc ấy ta lập tức cảm tạ và từ chối nhận lễ, nhưng Uy Linh phu nhân ấy chẳng cho ta nói năng gì cả, chỉ nói một tiếng "Ban cho buổi tiệc" thế là ta bị hai thiếu nữ cung trang kẹp lấy hai bên đưa vào một điện viện khác tiệc rượu đã được bày sẵn, chén bát toàn vàng ngọc, hình thù kỳ cổ, lúc đó ta chỉ trông làm sao sớm rời khỏi nơi ma quái này, nên đã ăn uống cho xong tiệc sớm, và lúc đó thật sự ta cũng đói bụng, được hai thiếu nữ chung trang ấy hầu bàn ta chỉ uống được ba ly thì chẳng còn biết gì...
- Tửu lượng đại ca chỉ ba ly đã say mềm chẳng?
 - Nói thì khó tin, rượu đó thơm nồng thật, y như ngọc dịch Quỳnh Tương trong truyền thuyết vậy.
 - Sau khi say mềm thì thế nào?
 - Tất cả mù tịt, lúc tỉnh lại thấy mình ở trong rừng, mặt trời đã lên cao, nhìn kỹ chỗ nằm nghĩ lại là bên cạnh ngôi mộ cổ vô danh, trong miệng vẫn còn thoang thoảng mùi thơm...
 - Hai cung nữ được biếu tặng đâu?
 - Ở đây!
- Hắn vừa nói, vừa lấy từ túi áo ra hai món đồ, đặt trên bàn.
- Đinh Hạo trở mắt nhìn xem, bất giác trợn mắt lặng đi.

48. Chứng Bệnh Ly Kỳ

Xích Ảnh Nhân đặt trên bàn một cặp tượng người điêu khắc tinh xảo bằng ngọc thạch dài độ bốn tấc.

Đinh Hạo thất kinh nói:

- Đây là vật gì thế?

Xích Ảnh Nhân mỉm cười nói:

- Hiền đệ, đây chính là một cặp cung nữ mà Uy Linh phu nhân đã biếu tặng, khi ta tỉnh giấc phát hiện có đôi ngọc nhân này nằm ở trong túi ta.
- Điều này... khó có thể tin được...
- Ngay cả ta cũng không thể tin được, y như một giấc chiêm bao kỳ ảo vậy.

Đinh Hạo ngẩn ngơ hồi lâu nói:

- Theo đại ca thì thế nào?

- Đệ thì sao?

- Đó là trò chơi làm cho ra vẻ huyền ảo của người giang hồ thôi.

Một cặp ngọc cung nga này giá trị kinh người, người giang hồ có cần thiết điều gì khi không mà biến tặng cho người ư?

- Nhưng đối phương hỏi toàn sự kiện giang hồ thì giải thích ra sao đây?

- Điều này quả thật khó hiểu!

- Đại ca cho là quỷ thần chăng?

- Ta không nói thế, nhưng cặp ngọc cung nga này là bảo vật chôn chung của cổ đại Hoàng đế!

- Đại ca có đi quan sát xung quanh hiện trường chăng?

- Đương nhiên có, ta lục soát cả phạm vi mười trượng chẳng hề phát hiện manh mối gì cả.

- Cổ mộ ở địa phương nào?

- Ở trong một sơn cốc phía sau ngọn núi chánh của dãy Đồng Phách Sơn, chẳng lẽ hiền đệ động tâm khởi hứng thăm viếng tiên cảnh chăng?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Nếu có cơ hội cũng nên đến thăm viếng, đại ca hành tẩu giang hồ lâu năm, từng nghe nói danh hiệu Uy Linh phu nhân chưa?

- Nếu từng nghe nói tên này thì còn nghi thần nghi quỷ làm gì, sự kiện thư thế này... có một người có là biết được...

- Vô lâm vạn sự thông Toàn Trí Tử - Ai?

- Vô lâm vạn sự thông Toàn Trí Tử những người này mất tích ở chốn giang hồ đã lâu!

Đinh Hạo gật đầu chẳng nói ra, điều này hẳn đã có nghĩ tới.

Hai người ăn uống được một hồi nữa, Xích Ảnh Nhân sực than thở nói:

- Hiền đệ, tình bạn của chúng ta có được vĩnh viễn như vậy chăng.

Đinh Hạo cả kinh, ngớ ngẩn nói:

- Sao đại ca nói thế này?

Xích Ảnh Nhân lắc đầu cười nhạt nói:

- Thế sự vô thường mà!

Đinh Hạo nghiêm sắc mặt nói:

- Đại ca ắt có nguyên do mới nói lời như thế?

Xích Ảnh Nhân nâng ly nốc một ly cạn, giọng nói trầm trọng:

- Hiền đệ, ví như nói một ngày nào đó đệ cùng người yêu kết hợp, cặp vợ chồng nhỏ như hình với bóng, như cặp chim bay lượn trên trời, thì người làm đại ca này há chẳng thành hình bóng đơn chiếc sao, lúc đó muốn nâng ly nói đùa thì chỉ cô đơn một mình...

Đinh Hạo bất giác mỉm cười nói:

- Đại ca đường đường nam tử hán lại nói những lời như tiểu nhi nữ, nếu ngược lại sau này đại ca có tẩu tẩu thì sao?

Xích Ảnh Nhân lắc đầu nói:

- Hiền đệ, đệ chớ nghĩ rằng có được người tẩu tẩu mà đệ đang nói:

- Tại sao thế?

- Huynh đã từng có mối tình sang ngang.

Đinh Hạo bất giác buồn bã nói:

- À! tiểu đệ quên đại ca đã sang ngang tình trường, nhưng đại ca phải lấy việc nối dõi tông đường làm trọng chứ.

Xích Ảnh Nhân cười nhạt nói:

- Hiền đệ, đó là quan niệm cũ xưa rồi.

- Lời dạy của thánh hiền lưu lại đời đời, thiên đạo nhân đạo há có thể xem đó là lạc hậu được, đây là biên kiến của đại ca, nếu một ngày nào đó đại ca gặp phải người tri kỷ thì nói sao?

- Há há! Hiền đệ không phải là tri kỷ của ngu huynh sao?

- Đây là hai vấn đề khác.

- Tại sao thế?

- Đại ca đang nói chuyện của nữ nhi mà!

- Hiền đệ, người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta...

- Câu hỏi thế nào?

- Tình bạn của hai chúng ta không thay đổi chứ?

Đinh Hạo nghiêm sắc mặt nói:

- Đại ca đối xử với tiểu đệ tình nghĩa sâu nặng như anh em ruột thịt có trời đất chứng kiến, đại ca hỏi thế, chẳng lẽ xem tiểu đệ như hàng tiểu nhân vô nghĩa...

- A! Không không phải thế, đệ đã hiểu lầm huynh, ta chỉ lo lắng hội ngộ vô ưu vô sầu như lúc này chẳng được hợp ít ly nhiều...

- Đại ca lo lắng xa thế, tình nghĩa này thề chết sống chẳng đổi thay.

- Có thật chẳng?

- Ủa hôm nay đại ca nói chuyện có vẻ..

- Hiền đệ, tự cổ nói rằng bạn tốt dễ tìm, tri kỷ khó tìm, đại ca đã xem hiền đệ như một tri kỷ, khả hội ngộ mà bất khả cầu, cho nên có tâm trạng nửa được nửa mất nên để hiền đệ phải chê cười thôi.

Đinh Hạo xúc động đến đổi hai mắt đỏ ngầu, ngậm ngùi nói:

- Đại ca, tiểu đệ phước lớn làm sao đã được quen kết huynh thật không uống làm người đời này.

- Hiền đệ, đây là câu nói tận đáy lòng huynh vậy.

Đinh Hạo sực nghĩ tới bí sự Toàn Tri Tử đã tiết lộ về đảo này, hần trăm tư một hồi rồi nói:

- Đại ca, tiểu đệ muốn hỏi một việc?

- Cứ nói!

- Nơi đây có phải là Ly Trần Đảo chẳng?

Xích Ảnh Nhân thoáng ngạc nhiên nói:

- Đúng thế, ai nói cho hiền đệ biết vậy?

- Một người bạn vô tình đề cập đảo này, thế thì đại ca là môn hạ của Ly Trần Tử là tiểu bối rồi?

- À! Không thể nói là... môn hạ!

- Vậy là hậu nhân rồi?

- Cũng có thể nói thế, nhưng cũng chưa thích hợp lắm.

Đinh Hạo ngạc nhiên nói:

- Nói vậy là sao?

- Dòng họ thân thuộc, lão không con cái, ta kế thừa đảo này.

Đinh Hạo trông thấy Xích Ảnh Nhân trả lời ấp úng mơ hồ, hình như có điều gì khó nói ra, nên hắn cũng chẳng hỏi tiếp làm gì, hắn đã nói hai chữ “kế thừa” thế thì chứng tỏ Ly Trần Tử đã không còn tại thế nữa.

Ngay lúc này, bỗng thấy hai mắt của Xích Ảnh Nhân hiện ra tia sáng kỳ lạ, toàn thân run lấy bầy.

Đinh Hạo trông thấy tình hình khác lạ, thất thanh kêu lên:

- Đại ca, người bị thế nào vậy?

Xích Ảnh Nhân quơ tay lia lịa gầm thét nói:

- Mau, mau lên, mau đỡ huynh... đến mật thất!

Hai thiếu nữ hầu bàn biến sắc, hấp tấp tiến lên đỡ lấy hai bên Xích Ảnh Nhân...

Đinh Hạo kinh ngạc hoảng hốt nói:

- Chuyện gì thế?

Hai thiếu nữ áo đỏ đã đỡ Xích Ảnh Nhân ra khỏi bàn rượu, lúc Xích Ảnh Nhân ra khỏi bàn rượu đưa tay ra, Phụng Thư bỗng nhảy tới cản lại nói:

- Nhị chủ nhân, hiện giờ người không nên đụng vào người chủ nhân.

Đinh Hạo giật mình rút tay về, càng sợ hãi thêm, giọng nói run run:

- Phụng Thư cuối cùng chuyện thế nào vậy?

Xích Ảnh Nhân được hai thiếu nữ áo đỏ đỡ cao lên bước xuống lầu đài.

Phụng Thư lau khô mồ hôi trên trán, hoảng hốt nói:

- Bệnh cũ tái phát!

Đinh Hạo chẳng yên tâm chút nào, ngồi xuống chỗ cũ nói:

- Đại chủ nhân có bệnh tật gì thế?

- Một thứ bệnh điên cuồng, cuối mùa thu mỗi năm tái phát một lần, lúc phát bệnh lên chẳng quen biết người nào cả ra tay là đánh thương người ngay, cho nên mỗi lần phát bệnh đều tự nhốt vào mật thất...

- Có bệnh lạ như thế sao, đã từng tìm lương y cứu chữa chưa?

- Bệnh này không ai cứu chữa được cả, ấy là năm xưa luyện công bất cẩn mà bị thế?

- A! Mau khi phát bệnh thì thế nào?

- Cứ để kỳ bệnh tự hết, năm ngày hoặc mười ngày không chừng...

- Ăn uống thì phải săn sóc thế nào?

- Trong mật thất có trang bị đặc biệt do Mẫn đại nương phụ trách trông nom, ngoại trừ Mẫn đại nương ra không ai dám mạo hiểm mạng sống tiếp cận chủ nhân, mỗi lần gần tới thời kỳ phát bệnh, chư nhân đều trở về cả.

- Ta... không vào được sao?

- Không được, trông thấy người ta, bệnh điên càng nặng hơn.

Đinh Hạo bất giác buồn bã, cương quyết nói:

- Ta phải tìm khắp danh y ở thiên hạ trị khỏi bệnh tật kỳ nan y này cho đại ca, Phụng Thư mi có từng nghe đại chủ nhân đề cập đến người nào có thể chữa được bệnh này hoặc có thứ thuốc nào chữa được chăng?

Phụng Thư cúi đầu trầm tư hồi lâu nói:

- Hình như có nghe chủ nhân nói một lần, muốn trị bệnh này phải cần tìm được... con Hà Độn bốn chân và con Thiềm Thừ ba chân gì đó nhập lại làm thuốc, thứ động vật này chẳng hề nghe ai nói đến, biết đi đâu tìm đây.

Đinh Hạo sức nhớ lúc Vọng Nguyệt Bảo chủ mua chuộc Bạch Mi hòa thượng Độc Tâm Phật làm tay giết mướn mưu sát tổng giáo đầu Diệp Mậu Đình của Tề Vân Trang có hứa cho Tứ Túc Hà Độn và Thiềm Thừ Ô làm lễ vật, bây giờ Độc Tâm Phật đã trở thành thái thượng hộ pháp của Vọng Nguyệt Bảo chẳng biết con Tứ túc Hà Độn còn không? Còn con Tam túc Thiềm Thừ thì chịu thua, thứ vật quái lạ này có lẽ Toàn Tri Tử lão ca ca biết được.

Hắn nghĩ thế lại nói:

- Có nghe nói phong phanh gì đến thoại đầu các danh y chăng?

Phụng Thư cúi đầu trầm tư hồi lâu bỗng vỗ tay cái bốp nói:

- Hạ nhân nhớ ra rồi...

Đinh Hạo tinh thần hăng hái hẳn nói:

- Nhớ ra điều gì rồi?

- Chủ nhân lần này đi Tảo Dương có lẽ đến đó tìm kiếm một giang hồ đệ nhân cầu y trị bệnh...

- Người thế nào vậy?

- Hình như là một trưởng lão Cái Bang tên là Bình Tung Vô ảnh Thần Cái gì đó...

Đinh Hạo gật đầu trầm giọng nói:

- Thế thì dễ vậy, ta sẽ đi thăm viếng chưởng Đà cái bang ắt sẽ có tung tích lão Thần Cái này ngay...

- Nhị chủ nhân, nếu dễ như thế này thì đại chủ nhân đã thực hành sớm rồi, vị Thần Cái này đã trăm tuổi rồi, hành tung phiêu bạt bất định, đệ tử Cái Bang cũng chẳng biết được tung tích của lão, nếu không thì chẳng gọi tên là Bình Tung Vô Ảnh rồi.

Lòng Đinh Hạo trầm xuống nói:

- Mi nghe ai nói đại chủ nhân đi chuyến này là đi tìm Thần Cái ấy?

- Hạ nhân nghe lúc đại chủ nhân về nói lại với Mẫn đại nương như thế.

- Kết quả thế nào?

- Quả thật Thần Cái có xuất hiện ở Phấn Đà Cái Bang tại Tảo Dương, nhưng sau đó chẳng biết đi đâu, đã không có nơi đi nhất định thế thì khó tìm lắm, đại chủ nhân lo ngại bệnh điên tái phát sớm hơn, chẳng dám ở lại lâu cho nên hấp tấp trở về đảo ngay.

Đinh Hạo suy tư một hồi, đại ca đối xử với mình, tình nghĩa đậm đà, bây giờ thân mang trọng bệnh nan y mình cũng phải tận lực phần nào lo giải trừ thống khổ cho y, hắn bèn trầm trọng nói:

- Ta đi tìm xem, hôm nay khởi hành ngay!

- Hạ nhân đi báo cáo cho Mẫn đại nương biết đã...

- Được mi cứ đi.

Hắn nói xong đứng dậy bước về phòng chẳng mấy chốc Mẫn đại nương hấp tấp chạy tới, vừa bước vào phòng liền nói:

- Nghe Phụng Thư nói nhị chủ nhân định đi tìm kiếm Bình Tung Vô Ảnh Thần Cái?

- Đúng vậy!
- Điều này... đợi đại chủ nhân lành bệnh có đi được chăng?
- Không cần, cứu người như cứu hỏa, tìm được Thần Cái sớm ngày nào hay ngày nấy.
- Bây giờ trời sắp tối rồi, sáng mai hãy đi...
- Không, vì chuyện này ta ngồi yên không đặng, phải lập tức lên đường mới được...
- Thế thì...

Lời nói chưa hết, thì một thiếu nữ áo đỏ chạy đến ngoài cửa sắc mặt hoảng hốt nói:

- Đại nương có biến!
- Đại chủ nhân có chuyện chi rồi?

Thiếu nữ áo đỏ cúi đầu cung kính nói:

- Không phải đại chủ nhân...

Mẫn đại nương ngắt lời nói:

- Cứ bình tĩnh, có sự biến gì nói mau?
- Bên kia bờ gởi lời sang rằng, hai chị em ra ngoài mua sắm phẩm vật các thứ của bốn đảo đã bị người bắt làm con tin...
- Nói sao, bị người bắt làm con tin?
- Vâng!
- Đối phương lai lịch thế nào?
- Họ là người Vọng Nguyệt Bảo đang trên con đường đến bờ hồ, mục đích của họ muốn gặp chủ nhân đảo ta.

- Làm gì có chuyện này được, luật lệ đảo không tiếp kiến ai cả.
- Nghe bên kia bờ nói hai chị em nhà ta từng bị tàn bạo tra tấn, có lẽ đã cung khai bí mật bản đảo rồi.

Đôi mắt Mẫn đại nương tròn tròn, hình như cực kỳ căm phẫn, nghiêng rằng nói:

- Vọng Nguyệt Bảo vọng tưởng muốn dòm ngó ban đảo, xem chúng nó có bao nhiêu bản lãnh.

Đinh Hạo căm phẫn nói:

- Đại nương để ta sang bên đó ứng phó với chúng.

Hắn nói xong tức khắc đeo túi vác kiếm, chỉnh tề lại y áo.

Mẫn đại nương cau mày nói:

- Chỉ ngại hai tên nha đầu đó chịu chẳng nổi tra tấn đã khai ra bí mật bản đảo, thế thì phải cẩn thận đề phòng vậy..

Đinh Hạo trầm giọng nói:

- Ta sẽ tùy cơ ứng biến, nếu cần thiết ta sẽ giết sạch không để tên nào cả.

Phụng Thư nói:

- Đại nương, hạ nhân đưa nhị chủ nhân sang hồ được chăng?

Mẫn đại nương gật đầu nói:

- Phải cẩn thận một chút đi phía sau nha!
- Hạ nhân biết vậy!

Đinh Hạo nhìn Mẫn đại nương nói:

- Đại nương, có lẽ saün dịp ta đi cầu danh y luôn, sau khi đại chủ nhân lành bệnh, xin chuyển lời thay ta hoặc cầu danh y hoặc tìm được vật, được việc ta sẽ về ngay.

- Vâng!

Phụng Thư từ một ngõ khác trên lầu đài bước xuống, đi xuyên qua khu vườn hoa cây cối xanh tươi ra tới bờ hồ, Phụng Thư mở bậc ra nấc thang đá tầng thứ hai ăn thông vào hồ nước, đưa tay sờ mó một hồi lập tức hiện ra một khối gỗ nối kết với nhau có đường kính lớn bằng một miếng gạch lót thẳng tới bên kia sơn phong, mỗi miếng gỗ nối cách nhau khoảng độ một trượng.

Đinh Hạo kinh ngạc than rằng:

- Một cầu nối tuyệt vời chẳng ai ngờ được.

Phụng Thư cười hì hì nói:

- Thưa nhị chủ nhân, hạ nhân xin đi trước dẫn đường, y nói xong nhún mình nhảy xuống mảnh gỗ nối đầu tiên, quay đầu nhìn Đinh Hạo một cái, sau đó tung tăng nhảy như bay, Đinh Hạo ung dung nhún mình phất phơ theo sau.

Chỉ trong chốc lát họ đã đến bên kia sơn phong...

Đinh Hạo đưa mắt nhìn ra xa xa, bên kia bờ hồ lại xuất hiện thêm vài bóng người, hắn quay sang phía Phụng Thư nói:

Phụng Thư mi quay trở về đi, đừng theo làm gì nữa.

Dứt lời, hắn áp sát vào cổ lau bờ hồ lướt tới nhanh như cắt. Đi độ khoảng mười mấy trượng, nhìn không khỏi sát khí bốc lên ùng ùng, chỉ thấy hai thiếu nữ ăn mặc theo kiểu thôn nữ bị trối ngược hai tay ra sau lưng được hai tên hán tử kinh trang cầm giữ, hai thiếu nữ đầu tóc lồi thối, y áo rách nát, máu me lem luốc, rõ ràng là bị tra tấn một cách tàn bạo.

Người đầu đàn không ai xa lạ chính là tên võ sĩ Phó Tổng Giám của Vọng Nguyệt Bảo đã gặp trong Nguyệt cốc. Đi theo hắn đàn sau lưng đông cả hai ba mươi người, trên mặt đất có bốn chiếc thuyền nhỏ nhẹ nhàng thả trôi, chắc bọn họ chuẩn bị dùng để làm phương tiện qua hồ.

Xem xét tình hình biết ngay đối phương đã có mưu đối phó Ly Trần Đảo.

Trong bụi cỏ lau sực phát ra một tiếng "Xịt khe khe".

Đinh Hạo liếc mắt nhìn thấy một cái đầu con gái thò ra.

- Nhị chủ nhân!

- Mi là ai?

- Phục Bình!

- Tình hình thế nào rồi?

- Đối phương bắt giữ đệ tử bản bảo uy hiếp họ dẫn xuống sang sông, đang chuẩn bị dùng hỏa công, theo tin thám thính mới nhất đối phương sẽ đến sau tiếp ứng, chẳng biết trong đảo có ứng địch chưa?

- Mẫn đại nương đã biết được tình hình rồi, chắc không có chi xảy ra đâu!

- Hồng rồi đối phương đã sang sông...

Đinh Hạo quay đầu nhìn, chỉ trong nháy mắt, chỉ trong nháy mắt đã có hai chiếc bè đã qua sông, mỗi chiếc có bốn người chèo lái, hai thiếu nữ ấy ngồi trên một chiếc phía trên đầu cánh bè, đã rời khỏi bờ được bốn trăm trượng xa, những người còn lại tụ tập trên bờ, như chờ xem động tĩnh thế nào.

Đinh Hạo quỳnh quáng khôn tả, lúc này muốn cản trở cũng chẳng được. Hắn bè cầm phần tâng hắn một tiếng tung mình toan nhảy sang...

Tên nữ Phục Bình bỗng kêu lên:

- Nhị chủ nhân khoan đã.

Đinh Hạo thu thế lại nói:

- Tại sao vậy?

Cánh bè chạy không đúng lộ tuyến, thế thì hai vị đồng môn chưa tiết lộ bí mật bản đảo.

À! Đinh Hạo nhìn ra mặt hồ chỉ thấy hai chiếc bè chạy như bay ra đến giữa hồ, bỗng chiếc bè xoay một vòng nhanh tốc nước hồ tung tóe lên cao rồi chìm xuống nước.

- Trên bờ bên kia thất thanh kêu lên hoảng hốt.

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

- Hai đệ tử và kẻ địch cùng chung số phận...

Tên nữ Phục Bình nói:

Không phải thế đệ tử bản đảo rành việc bơi lội, đồng thời trên đảo sẽ có người tiếp cứu.

Đinh Hạo “A” một tiếng rồi lượn sang bên bờ bên kia như hồn ma bóng quỷ, nhảy tơi trước mặt tên Phó Tổng Giám, bấy giờ đối phương mới phát giác tiếng kêu la thất thanh và tiếng gầm thét vang lên, tức thì bao vây hấn vào bên trong.

Tên Phó Tổng Giám thoáng nhìn rõ mặt người trước mắt, sắc mặt liền biến đổi, thụt lùi ra sau, kinh hãi nói:

- Toan Tú Tại, cũng lại mi?

Đinh Hạo giọng nói lạnh lùng:

- Đây mới đúng không phải là oan gia chẳng hội ngộ, cho biết danh hiệu được chứ?

- Chẳng cần thiết!

49. Bút Hạ Càn Khôn

Đinh Hạo cười mỉa mai nói:

- Vọng Nguyệt Bảo cũng muốn dòm ngó đến bản đảo, quả thật là tự chuốc lấy tai họa.

- Không ngờ Toan Tú Tài mi cùng Ly Trần Tử có chút liên hệ...

- Người cũng biết danh hiệu lão nhân gia ông ư?

Đinh Hạo rút thanh kiếm ra khỏi bao lạnh lùng nói:

- Bằng hữu, khôn thể muốn đến là đến muốn đi là đi dễ dàng như vậy được, bỏ xác lại đây cho ta.

- Mi quá ngạo nghễ!

Trong tiếng gầm thét, tên Phó Tổng Giám đã rút thanh kiếm ra, tuy hắn biết không phải là địch thủ của Toan Tú Tài, nhưng ở thế cỡi lưng cọt không thể ra tay, dám thủ hạ ai nấy đều biến sắc, nhưng vì tình thế bắt buộc họ cùng lúc vung binh khí ra.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Người ra tay trước, bằng không người chẳng có cơ hội.

Tên Phó Tổng Giám đương nhiên không biết mới cách đây vài tháng mà công lực Đinh Hạo lại cao thêm một tầng nữa, căn cứ tình huống ở tuyệt cốc Hạo Sơn mà nói thì y không đến nỗi chẳng có cơ hội hoàn thủ, y liền cảm phần nói:

- Toan Tú Tài mi chớ xem trời không có ai, hãy xem kiếm!

Trường kiếm hất tới nhanh lẹ, một chiêu này y đã dùng hết toàn lực bình sanh, khí thế mãnh liệt kinh người, nhưng lúc này, đối với cặp mắt của Đinh Hạo thì không đáng đồng xu nào cả.

Đinh Hạo có ý muốn khảo nghiệm công lực của bản thân ra sao, nên đưa kiếm chống đỡ chứ không công kích lại.

Coong! một tiếng nổ vang trời dữ dội, kiếm khí bốc ra tứ tán, tên Phó Tổng Giám thụt lùi mất bước, thanh kiếm trong tay tỷ nữa tuột khỏi bàn tay, cánh tay phải nặng trĩu không cất lên nổi, mặt mày tái mét.

Y hồn vía lên mây, không thể nào đoán biết công lực của Toan Tú Tài cao siêu đến mức nào?

Đinh Hạo gầm thét một tiếng “Nằm xuống” ánh kiếm lấp lánh lẫn tiếng “U” đau đớn, tên Phó Tổng Giám quả thật không còn chút cơ hội hoàn thủ, kiếm rút khỏi tay té ngã ra đất, phía trước ngực đỏ au, một cú đánh này Đinh Hạo đã nhẹ tay chút ít, hẳn không muốn giết chết y do có một số vấn đề cần phải hỏi rõ, một tên Phó Tổng Giám thân mang địa vị chỉ kém Bạch Nho con rể Vọng Nguyệt Bảo thế thì bí mật hẳn đã nắm được, phải biết được nhiều hơn một số cao thủ trong Bảo.

Những bọn thủ hạ đứng gần chết sững như gỗ, mặt mày tái mét không còn chút máu.

Phó Tổng Giám vùng vẫy gầm thét:

- Phát tín hiệu!

Một đạo lửa hồng bắn vọt lên cao.

Đinh Hạo cảm hận Vọng Nguyệt Bảo vô cùng, sát khí bùng bùng bốc lên không ngừng, gầm thét một tiếng:

- Gọi càng nhiều người đến đây nạp mạng càng tốt!

Trong tiếng thét, thanh kiếm vù vù hất tới, tiếng thảm rú rạch xé không khí vang lên, vài chục tên võ sĩ kinh hoàng chạy tứ tán, ánh kiếm lấp lánh như điện xẹt, mưa máu tung tóe lên cao, chỉ trong nháy mắt trong phạm vi năm trượng vuông, xác núi máu me lem luốc, không một tên nào chạy thoát.

Đinh Hạo hai mắt đỏ ngầu bước gần tên Phó Tổng Giám dùng kiếm trở vào ngực nói:

- Bằng hữu hãy trả lời vài câu hỏi của ta!

- Muốn chém muốn giết làm gì thì làm, nhất quyết không trả lời gì cả!

- Người cũng khá thật, muốn chết chẳng phải dễ như vậy được.

- Toan Tú Tài, có thủ đoạn tàn bạo nào cứ sử dụng ra hết, ta thề chẳng cau mày vậy.

- Chớ xưng hảo hớn làm gì, ở đây không có ai khen thưởng người đâu.

- Toan Tú Tài, người chớ tưởng người tài giỏi lắm sẽ có người thanh toán người...

- Tiếc rằng người không trông thấy nữa, phải thế không?

- Giết đi!

- Không thể chết dễ dàng như vậy.

- Mi muốn làm gì bản nhân?

- Trước khi chưa trả lời câu hỏi của ta người ném ít trò nữa.

Tên Phó Tổng Giám điên cuồng nói:

- Khoan đã thừa lúc nói chuyện được ta nói vài câu...

- Người muốn tự sát chẳng? Há há không dễ dàng như vậy đâu, hẳn vừa nói vừa đâm nhẹ mũi kiếm vào người y, tức thì toàn thân tên Phó Tổng Giám cứng đờ không còn cựa quậy được nữa.

- Toan Tú Tài, mi quả là cay độc...

- So với bọn chó săn Vọng Nguyệt Bảo của chúng bây, có đáng kể chi?

- Toan Tú Tài, nếu mi chịu nhận là một võ sĩ còn tâm tánh, thì hãy nghe ta nói hết đã!

- Cứ nói!

- Bản nhân từ nhỏ lập chí phải làm một võ sĩ đường đường chánh chánh đã tiếc trái lời cha và nghịch với mẹ bỏ nhà ra đi, tìm sư học nghệ, khổ luyện hai mươi năm trời cho rằng có chút ít thành tựu...

Đinh Hạo lạnh lùng mỉm cười nói:

- Võ học người không phải tầm thường, có thể nói một cao thủ hiếm thấy chốn võ lâm.

- Toan Tú Tài, chớ có mở miệng mĩa mai... nào ngờ ta mới xuất đạo, thì đã gặp kết cục như thế...

- Người không phục chăng?

- Quả thật chẳng phục!

- Cái mong muốn của người võ sĩ chân thật củ người đã vỡ rồi...

- Toan Tú Tài, ta phải chết cho ra vẻ một võ sĩ...

- Người có khí phách lắm, tiếc rằng người đi lầm đường dầu vào Diêm Vương Bảo, thế thì người chỉ có chết như một con chó thôi. Võ sĩ! Người có nghe rõ chưa?

Há há há...

Tên Phó Tổng Giám phùng mang trợn mắt điên cuồng gào rống lên:

- Toan Tú Tài, mi không còn chút nhân tánh?

Đinh Hạo nghiêng răng, nói:

- Vì chúng bay là võ lâm bại loại.

- Toan Tú Tài, xem như ta lầm đường, nhưng ta không khai gì cả!

- Sắp chết mi còn muốn làm chân võ sĩ chăng?

- Ta... ta van mi, cho ta một nhát kiếm...

Đinh Hạo quả thật đã bị lời nói đối phương làm xúc động, nhưng vẫn không sao phai mờ được ngọn lửa thù hận trong thâm tâm, hấn bữu môi nói:

- Võ sĩ kia người biết điều đó không thể được!

- Mi... không phải con người!

- Võ sĩ kia, người nói xong chưa, bây giờ hãy nghe ta nói đây..

Tên Phó Tổng Giám điên cuồng rống lên thảm thiết khoe mắt rướm máu, hình thù đau đớn ghê gớm, khiến người trông thấy phải phát lạnh.

- Toan Tú Tài, người có đồng ý truyền đạt câu nói của ta đến một người chăng?

Đinh Hạo thoáng động lòng tò mò nói:

- Ai?

- Thần Thâu Thọ Dao Phong, cứ nói con trai của y lúc chết vẫn không hối hận, vẫn khinh khi y...

Oa! Một búng máu tươi bắn ra khỏi miệng.

Đinh Hạo cả kinh giật bắn người, trợn tròn đôi mắt, kinh hoàng nói:

- Người là Phi Nhược Ngu?

- Sao mi... mi biết?

Đinh Hạo thu hồi thanh kiếm, xúc động vô cùng, hấn nằm chiêm bao cũng chẳng ngờ đối phương chính là Phi Nhược Ngu con trai của Thọ Dao Phong đã bỏ nhà ra đi cách đây hai mươi năm, quả thật ra ngoài sức

tưởng tượng của Đinh Hạo, hèn gì cứ mãi nói là một võ sĩ đường đường chánh chánh, té ra y chán ghét tên tuổi của phụ thân.

- Phi Nhược Ngu, lệnh tôn với ta là bạn thân giao!

- A! Vậy mi... cho ta được toại nguyện đi?

- Người hãy nghe cho kỹ, mẫu thân của người vi người mà đã xem phụ thân của người như kẻ thù, chút nữa đã gây thành huyết án, một người bất hiếu muốn làm chân võ sĩ, đó thật là kỳ trong đám võ lâm.

Hắn nói xong, liền đưa tay giải huyết cho y.

Phi Nhược Ngu điên cuồng rống lên:

- Ta... ta không có người cha ỷ vào diệu thủ mà thành danh...

- Thế thì người sai lầm rồi, tiếng tăm của Phi Trang lão ca ca lừng lẫy ở trong võ lâm, Thân đạo cũng có đạo, lão là nhất môn chi trưởng, kế thừa chân truyền tổ thần, thân đạo này không giống thân đạo kia, người sai lầm từ căn bản rồi:

Phi Nhược Ngu nhắm nghiền đôi mắt không nói lời nào, có lẽ y đã ăn năn.

Đinh Hạo lại nói tiếp:

- Võ sĩ chú trọng hiếu đạo, một đứa con ngỗ nghịch cho dù vô địch thiên hạ, cũng chẳng qua là một tên võ sĩ hiệp đời cướp danh giả dối mà thôi. Nhược Ngu, người có biết sai chứ?

Phi Nhược Ngu trợn mắt nói:

- Mi đứng với phe cha ta xử lý có công bằng chăng?

- Nhược Ngu, người có đi khắp thiên hạ chân lý cũng thế thôi người hãy suy nghĩ kỹ lại xem lời ta nói có đúng chăng?

- Mi không biên kiến chứ?

- Hoàn toàn lý luận công bình!

Phi Nhược Ngu gục đầu xuống.

Đinh Hạo lại nói tiếp:

- Vài tháng trước đây cha của người từng dò thám một vụ án võ lâm mà đã đột nhập vào Vọng Nguyệt Bảo sao không phát hiện được người?

- A!

- Vọng Nguyệt Bảo ở chốn giang hồ là một Diêm Dương Bảo có tiếng, người đã đi sai con đường này rồi.

Phi Nhược Ngu ngẩng đầu lên rùng mình nói:

- Ta... không còn mặt mũi nào gặp lại cha mẹ nữa... , ta... thật bất hiếu...

Đinh Hạo xúc động nói:

- Nhược Ngu, chúng ta là người nào thánh hiền, làm gì chẳng có lỗi lầm, quý tại biết ăn năn hối cải, lão ca ca và lão tẩu thật khao khát mong mỗi người hồi đầu.

- Tiểu thúc thúc, ta...

- Nhược Ngu, lần trước các người vào Hạo Sơn tìm Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi làm gì vậy?

- Điều này... chỉ là phụng mệnh hành sự, có lẽ Bạch Nho biết được nội tình bên trong.

- Đúng rồi, lai lịch Bạch Nho là thế nào vậy?

Ngay lúc này có mấy bóng người từ nơi xa xa chạy đến, hai mắt Đinh Hạo tinh xảo, thoáng nhìn đã thấy ngay, buột miệng nói:

- Có người đến rồi, người đi đầu hình như là Thái Thượng Hộ Pháp của Vọng Nguyệt Bảo...

Phi Nhược Ngu xoay đầu nhìn, thất kinh nói:

- Tiểu thúc thúc, không sai, đúng là lão quái vật đó, người cứ đi đi!

- Ta đang muốn đấu với hắn!

- Tiểu thúc thúc, ta...

Đinh Hạo sức nãy ra một kế, rút kiếm cầm trên tay, trầm giọng nói:

- Nhược Ngu, người vẫn về với Vọng Nguyệt Bảo có một đại sự kiện cần người phải hoàn thành mới được.

- Đại sự gì thế?

- Bây giờ không còn cơ hội nói nữa, người chú ý ở mặt thất trong bảo có tín vật Cửu Long Lệnh của chương đại môn phái năm xưa, đây là một công án vô lâm, lúc liễu kết công án này cần phải có nội ứng đặc lực mới xong...

Bóng người chạy tới nhanh như cắt, người đi đầu quả nhiên là Độc Tâm Phật, có bốn võ sĩ theo sau lưng chắc có lẽ thấy nơi đây phát ra tín hiệu, nên mới hấp tấp chạy tới.

Đinh Hạo tiến về hướng họ lớn tiếng nói:

- Lão ma, may được hội ngộ ư!

Độc Tâm Phật dừng người lại đưa mắt quét một lượt hiện trường, mặt mày biến đổi, gầm lên nói:

- Cha chả! tiểu tử, món nợ này phải thanh toán ngay!

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Ta cũng nghĩ như thế!

Bề ngoài hắn nói như thế, trong lòng thì hồi hộp lo lắng, không biết công lực trước mắt của mình có đủ để đối kháng với Thạch Văn Kiếm của đối phương chăng?

Độc Tâm Phật rút thanh Thạch Văn Kiếm ra hung hăng nói:

- Tiểu tử không ngờ mi xuất thân từ Ly Trần Đảo...

Đinh Hạo chẳng thèm phân trần gì cả, cười lạnh lùng nói:

- Độc Tâm Phật, Trịnh đại bảo chủ lại mơ tưởng thế, dám xâm phạm bổn đảo thế thì tự chuốc lấy tai họa.

- Những người này do người giết cả ư?

- đương nhiên là ta giết chứ còn ai nữa?

- Tốt lắm thế thì Ly Trần Đảo sẽ trả giá gấp đôi.

- Thế thì phải xem bản lãnh người ra sao vậy.

Độc Tâm Phật vấy thanh Thạch Văn kiếm một cái, thì phát ra nhiều vòng hào quang, khiến người trông thấy phải khiếp sợ.

Thanh kiếm trong tay Đinh Hạo nghiêng nghiêng gờ cao, vận đủ mười hai thành công lực, kiếm khí lạnh buốt toát ra chung quanh, đây là chân công thật lực, chứ chẳng phải dựa vào lợi khí thần vật phát ra, trông thấy quả thật kinh người.

Đinh Hạo tăng hăng một tiếng ra tay tấn công, một tràng âm thanh vang lên liên tục như tiếng sấm sét, hai bên đều thụt lùi ra sau một bước, Độc Tâm Phật giật mình chẳng ít, lòng tin của Đinh Hạo gia tăng, liền hăng hái gom hết công lực bình sanh ra tấn công ra chiêu Bút Hạ Càn Khôn.

Lại một tràng âm thanh đình tai nhức óc, như sấm sét lôi đình nổ vang, hai bên lại cùng lúc thụt lùi một bước nữa.

Đinh Hạo dựa vào công lực bản thân, còn Độc Tâm Phật thì ỷ lại thần kiếm mạnh ai nấy có sở trường chưa phân thắng bại.

Nhưng Độc Tâm Phật đã cả kinh phát run, y hiểu rất rành nếu chẳng nhờ vào thanh Thạch Văn kiếm này thì y chắc chắn không tiếp nổi một kích này của đối phương.

Bốn tên thủ hạ đi theo Độc Tâm Phật, có hai tên đã thừa cơ hội này chạy tới đỡ Phi Nhược Ngu dậy, dìu ra khỏi hiện trường, Đinh Hạo giả vờ chẳng hay biết gì cả, lo chăm chú nhìn đối phương đang giao đấu với mình.

Độc Tâm Phật nhướng đôi mày trắng, cay độc nhìn Đinh Hạo nói:

- Toan Tú Tài! Lão phu chưa có cơ hội đấu với Hắc Nho, còn mi là địch thủ hiểm thấy cả đời của lão phu, hai bên tương đương đánh nhau thật thích thú, như thế nói không thẹn thân làm võ sĩ.

Đinh Hạo bĩu môi nói:

- Độc Tâm Phật! Cả đời ngươi chưa dùng công lực chân thật đấu liều với người khác được mấy lần?
- Điều này mi chớ quan tâm làm gì, lúc lão phu lừng danh mi hãy còn nằm trong bụng mẹ.
- Hôm nay gặp nhau tại đây, phải có một người nằm xuống mới xong!
- Tốt lắm! Tiểu tử ngươi dám đánh cá với lão phu chẳng?
- Đánh cá thế nào?
- Trong vòng ba mươi chiêu nếu mi thắng thì thanh kiếm này xin biếu lại mi, và từ nay lão phu lui khỏi giang hồ.

Hùng khí Đinh Hạo thịnh phát, trầm giọng nói:

- Có thật chẳng?

Độc Tâm Phật cười hắc hắc nói:

- Tuy người giang hồ xem lão phu như tà đạo nhưng tiếng tăm không thể thua kém câu nói này.

Đinh Hạo hít một hơi dài nói:

- Nếu tại hạ bại trận thì điều kiện của ngươi muốn thế nào?

Độc Tâm Phật trầm tư một hồi, rồi nói từng chữ một:

- Dem chiêu kiếm mi mới đánh ra lúc này truyền lại cho lão phu, đồng thời mi phải bẻ kiếm lui khỏi võ lâm.
- Hay lắm, thế thì ngươi có thể xưng bá thiên hạ...
- Toan Tú Tài, nếu mi được Thạch Văn Kiếm công thêm công lực của mi, luôn cả Hắc Nho cũng phải cúi đầu chịu thua mi!

Đinh Hạo thoáng động lòng, lời nói này chí lý, nhưng hắn liền cười lạnh lùng nói:

- Thanh kiếm này là trấn am chi bảo của Ban Nhược Am, nếu tại hạ thắng được quyết không chiếm lấy làm của riêng lập tức hoàn trả Lãnh Diện Thần Ni ngay!
- Hừ! Mi quả có phong độ người quân tử!
- Tại hạ tự tin như thế!
- Đó là việc của mi, điều ước cá độ của lão phu đề xuất mi có đồng ý chẳng?
- Nếu ba mươi chiêu không phân thắng bại thì sao?
- Không thể được!
- Nếu quả thật thế thì sao?
- Thế thì đành hẹn khi khác tái nghị lại?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Nếu hôm nay tại hạ nhất định lấy mạng sống của ngươi thì sao?

Độc Tâm Phật cười nam hiểm nói:

- Toan Tú Tài, chắc mi không phủ nhận một sự thật thế này, ba mươi chiêu cá độ, kẻ thắng danh lừng thiên hạ, kẻ bại bị trừ danh trong giang hồ, căn cứ nhân sự võ lâm mà nói, tên tuổi càng quan trọng hơn tánh mạng nhiều, hai bên ắt phải dùng toàn lực mà át đấu, nay tình huống hai bên đều có sở trường tương đương sự hao tổn chân lực của ba mươi chiêu này phải hao gấp trăm lần so với trận ác đấu bình thường, cho dù tương phân thắng bại, hai bên cũng sẽ đến chỗ sức tan tận, nơi đây là thể lực phạm vi của mi, nhưng lão phu cũng có viện binh, thế thì ai sống còn khó thể tưởng tượng được.

Đinh Hạo nghe nói rung mình kinh hãi, lời nói này hợp tình hợp lý, về phe mình thì Xích Ảnh Nhân đáng thể ra mặt, mà đối phương nếu có hạng cao thủ Bạch Nho đến tiếp viện thì hậu quả khó có thể lường được.

Nhưng Độc Tâm Phật thuộc ma trung chí ma, nếu viện binh đặc lực đến liệu y còn tuân giữ lời ước cá độ chăng?

Hắn nghĩ thế bèn lạnh lùng nói:

- Nếu muốn đánh cá cũng được tại hạ có điều kiện phụ!

- Điều kiện phụ thế nào?

- Hãy bảo bọn thủ hạ ngươi đi khỏi đây trước đã!

- Tại sao vậy?

- Cá độ chúng ta không cho phép người thứ ba tham dự!

- Tốt lắm, hợp lý lão phu lắm!

Y nói xong vẫy ta một cái, bốn tên thủ hạ đỡ lấy Phó Tổng Giám Phi Nhược Ngu xoay mình chạy mất.

- Còn nữa...

- Thế nào, mi còn điều kiện nữa?

50. Cá Độ Kinh Người

Đinh Hạo trầm giọng nói:

- Để cho cuộc cá độ này tuyệt đối công bằng, hai ta hãy đổi một địa điểm khác.

Độc Tâm Phật cười phán lên một tràng cười điên cuồng, dùng cặp mắt trầm nặng chăm chú nhìn Đinh Hạo một lúc nói:

- Tuyệt, tuyệt thật, mi lo nghĩ chu đáo hơn lão phu nhiều, chuyển địa điểm nào bây giờ?

- Đến phía sơn phong đó được chăng?

- Còn gần lắm! Ý lão ma nói cách bờ hồ còn gần, đợi trong đảo có thể ra tiếp ứng dễ dàng.

- Theo ý các hạ thế nào?

- Ít nhất phải ngoài mười dặm.

- Được, đi thôi! Hai người nhún mình sánh vai nhăm ngọn núi trước mặt bờ hồ chạy tới nhanh như điện xẹt, quẹo sang sơn cước là một dãy đất gò nổi liền bao la tận đến mục tiêu đặt vào ngọn núi xa xa đó.

Chẳng mấy chốc hai người đã chạy đến vùng sơn cốc xung quanh có những ngọn núi nhỏ, Độc Tâm Phật thắng người lại nói:

- Ở đây được rồi!

Đinh Hạo cũng theo sau dừng lại, đưa mắt quan sát chung quanh gật đầu nói:

- Địa điểm này tốt lắm!

- Vậy chúng ta bắt đầu nha?

- Hãy khoan, còn điều phải nói trước, ta và ngươi cá độ là ba mươi chiêu hai bên hiểu rõ hơn ai hết, cũng có lẽ một trong hai ta chịu thua tới ba mươi chiêu, mà chúng ta không có người làm chứng, nếu có một bên ưa thích phong cảnh nơi này, thì bên kia cần phải phụ trách chôn cất, thù ra thù, hận ra hận, đạo nghĩa là đạo nghĩa, người thấy thế nào?

Độc Tâm Phật cười khanh khách nói:

- Toan Tú Tài, điểm này lão phu tuyệt đối làm y như vậy.

- Được, bây giờ bắt đầu vậy...

- Lão phu cũng có điều phải nói...

- Xin nói!

- Nếu sau ba mươi chiêu có một bên lực tận chịu thua, bên kia muốn hạ sát thủ dễ như trở bàn tay, đã không có người thứ ba tại hiện trường, ai bảo đảm không phát hành chuyện như thế?

Đinh Hạo cả kinh lời nói này có lý, thật sự hai bên đều chứa đầy sát khí trong lòng, rất có thể thừa cơ nguy để sát thủ, ước cá độ ba mươi chiêu là quân tử hiệp định, đối phương không phải là nhân vật chính phái, khi có cơ hội khó mà bảo đảm y không khởi sanh ý này, còn mình tự tin giữ lấy phong độ võ sĩ, còn đối phương thì sao? Y nói lời này là muốn gài mình để phòng thua cuộc, ngược lại y thắng thì không biết thế nào rồi!

Hắn nghĩ thế bèn nghiêm sắc mặt cất tiếng sang sảng nói:

- Các hạ lo xa thật phải, nhưng tại hạ quyết không phải là hạng người bỉ ổi thế, xin dùng danh hiệu Toan Tú Tài bảo đảm vậy.

- Chết không đối chứng, ai biết danh hiệu Toan Tú Tài đáng giá là bao?

- Các hạ nói như thế các hạ dùng lòng tiểu nhân đo đạt lòng dạ quân tử rồi, ngoại trừ chính các hạ có lòng dạ như thế, bằng không biết chắc chắn sẽ bại mới lo lắng nhiều như thế này.

Độc Tâm Phật cười như điên như cuồng nói:

- Lão phu cũng bảo chứng y như mi vậy, liệu có tin chăng?

Đinh Hạo hùng hồn nói:

- Sự thật ở trước mắt không còn lương sách nào khác, không tin cũng phải tin thôi!

- Tốt lắm, chính câu nói này lão phu thành thật mà nói bình sanh làm việc không biết thủ đoạn, chỉ cần đạt được mục đích như ngày hôm nay, lão phu bảo đảm duy trì phong độ võ sĩ, tôn trọng võ đạo, cả đời làm chuyện tàn ác, nếu làm được một việc tốt lành để lưu niệm tuổi già cũng hay.

Đinh Hạo cảm khái nói:

- Tại hạ hoàn toàn tin tưởng lời nói của các hạ, lời nói tới đây xin dứt!

Độc Tâm Phật đứng đúng vị trí nói:

- Có thể bắt đầu vậy!

Đinh Hạo chọn đúng vị trí rút kiếm ra tay.

Tia nắng tà dương chiếu soi đỏ hồng cả một vùng sơn cốc. Không khí vốn lạnh buốt tịch mịch ắt, tức thì nóng bỏng lên, thanh kiếm vương tới đó phản chiếu ánh nắng tà dương thành một màu sắc xinh đẹp mà lại kỳ lạ, và cũng ẩn hiện những sát khí đùng đùng bên trong.

Hai bên lập thế chuẩn bị đều hoàn bị tuyệt đối.

Đứng sừng sững như hai pho tượng gỗ.

Thạch Văn kiếm toát ra hào quang trắng bóc, va chạm vào nhau với luồng kiếm khí củ Đỉnh Hạo phát ra từng hồi âm thanh “boong, boong” sang sảng nổ to.

Da thịt hai người co rút chặt lại.

Đây dường như làm một sự yên lặng giây lát trước khi trận mưa bão táp sắp đến không bằng, bề ngoài thì ích nặng như bên trong thì cực kỳ khẩn trương.

- A!

Trong tiếng gầm thét không biết ai đã ra tay trước, ánh sáng lấp lánh của thanh kiếm bay liệng y như điện xẹt ở chân trời lúc hiện lúc mất, hai người cùng lui khỏi vị trí đứng trước vài thước, nhưng tức thì lại nhảy về vị trí chỗ đứng cũ, bảo trì khoảng cách xuất thủ.

Thật lâu, lại trao đổi với nhau một chiêu, âm thanh va chạm của kiếm khí như xuyên kim phá thạch đĩnh tai như óc vô cùng.

Hai bên đều dùng hết toàn lực, chỉ cần một bên có chỗ nào sơ sót là lập tức bị tử thương ngay.

Đây là trận ác đấu trăm năm hiếm thấy một lần trong giới võ lâm, tiếc rằng hiện trường chỉ có hai bên cá độ mà thôi, không có người nào khác hơn có nhận thức này.

Trận đấu chậm rãi tiến hành, nhưng mỗi một hiệp ác đấu kịch liệt kinh người vô cùng, chứa đầy sát khí khủng bố rừng rợn...

Năm chiêu!

Mười chiêu!

Hai mươi chiêu...

Tia tà dương cuối cùng đã lặn mất, một màn bóng tối lơ mờ bao phủ cả vùng sơn cốc.

Trận đấu kịch liệt vẫn tiếp tục, thì giờ chiều đổi chiều càng kéo dài hơn, một người dựa vào tiến binh thần khí, một người thì ỷ vào nội lực kinh người của bản thân, tiến hành trận đấu cá độ hiếm có trong lịch sử võ lâm.

Phía thua trận sẽ vĩnh viễn xóa danh trong võ lâm, họ đánh ván bài quả kinh người thôi, thường thường những võ sĩ chấp nhận lia đầu mạng vong chứ cái “Danh” thì không thể bỏ được.

Nhất là những cao thủ siêu quần trong chốn giang hồ này họ thành danh chẳng phải việc may rủi, nên ngược lại họ càng phải cố gắng nhiệt bảo tồn thanh danh hơn.

Đến chiêu thứ hai mươi lăm, thì khí trời âm u tối hẳn. Hai bên đều đặt hết tâm vào cuộc ác đấu, hình như chẳng còn biết thời gian trôi qua.

Chẳng bao lâu ánh sáng mặt trăng xuất hiện, quét sạch màn tối âm u, mang lại ánh sáng quang minh cho cả vùng sơn cốc.

Trên trán của hai bên mồ hôi toát ra như tắm, hơi thở hỗn hển vang xa xa ngoài trượng.

Ai sẽ là người tử nạn?

Hoặc hai bên cùng thương vong?

Không ai suy nghĩ điều này cả, ngoại trừ liều mạng mình đấu với nhau, trong tâm ý họ trống rỗng không có tí gì cả. Duy chỉ còn một tiếng gầm hét công chiêu lâu lâu mới phát ra một lần và xen lẫn âm thanh đêm chiêu.

Hai mươi tám!

Sau tiếng la hét hai bên té ngổ ra đất, chẳng biết trải qua bao lâu thời gian, hai người lại loạng choạng đứng dậy, cuộc đấu cá độ sắp sửa kết thúc, mà song hương cũng đến lúc khí tận lực kiệt.

Hào quang Thạch Văn kiếm lúc ẩn lúc hiện, tia sáng thanh kiếm trong tay của Đinh Hạo cũng mờ nhạt thất sắc.

“Keng”! Đôi bên lại cùng nhau loạn choạng thụt lùi té ngồi ra đất.

Độc Tâm Phật thở hồng hộc nói:

- Đây là chiêu thứ hai mươi chín rồi, còn... một chiêu cuối cùng thôi.

Đinh Hạo nghiêng rằng nói:

- Không sai, xem thế này... chắc không thể phân thắng bại được!

Độc Tâm Phật mím môi, gấn gượng ngồi bật dậy, bước chân nặng nề bước tới ba thước, từ từ dơ cao Thạch Văn Kiếm giọng nói ghê sợ:

- Toan Tú Tài, chỉ... còn một chiêu này thôi, mi... chịu thua chưa? Há há...

Dứt lời, thân người y lại cho đảo, chút nữa té quỵ xuống hiển nhiên y đã đến lúc sức lực cùng cực.

Đây là lúc thập tử nhất sinh, cũng là điểm chót phân thắng bại.

Đinh Hạo dồn hết toàn lực còn lại, dùng kiếm chống đất đứng lên, bóng người trước mặt mờ mờ chẳng rõ, hấn gấn gượng định tâm thần lại, từ từ vùng trường kiếm lên.

Cũng trong tích tắc Đinh Hạo vùng kiếm, thanh Thạch Văn kiếm của Độc Tâm Phật đã công ra trước, uy lực của thần kiếm này cần phải có nội lực tinh thần mới huy động, nếu không cũng chỉ như loại binh đao thường thôi, lúc bấy giờ Độc Tâm Phật đã lực tận khí mất, một kiếm đánh ra này chẳng có uy lực đáng kể, song vẫn đủ sức giết chết người vậy.

Đinh Hạo vùng kiếm quơ tới, nhất kiếm này chẳng còn thể thống chiêu thức gì cả.

“Keng”! một tiếng Độc Tâm Phật liên tục lùi ra sau vài bước. Bịch! Té ngồi xuống đất.

Chiêu... ba mươi...

Đinh Hạo mặt mày choáng váng, thanh kiếm thả lỏng xuống, toàn thân không còn chút sức lực, nào, một âm thanh vang lên trong nội tâm:

“Đừng ngã xuống, đừng ngã xuống...” nhưng hấn hoàn toàn bất lực, loạn choạng lùi một bước ngồi trên mặt đất.

Bốn mắt vô thần nhìn nhau.

Một hồi lâu Độc Tâm Phật cất tiếng nói:

- Toan Tú Tài, hôm nay... đành kết thúc thế này thôi.

Đinh Hạo cười nhạt, giọng nói lạnh lùng:

- Chúng ta cơ hội còn nhiều.

Ngay lúc này, ba bóng người thấp thoáng xuất hiện, Đinh Hạo đưa mắt nhìn, người hiện thân chính là Mẫn đại nương và hai thiếu nữ áo đỏ.

Độc Tâm Phật kinh hãi nhìn vào ba người, trong tay nắm chặt thanh Thạch Văn Kiếm.

Mẫn đại nương chăm chú nhìn Đinh Hạo một lát, liền đó nhảy tới trước mặt Độc Tâm Phật lạnh lùng nói:

- Độc Tâm Phật, mi cáo già xảo quyệt, không ngờ người có ngày hôm nay chẳng!

Hai mắt Độc Tâm Phật trợn ngược hốt hãi nói:

- Mi là ai thế?

- Người chó hời làm gì?

- Mi muốn gì?

- Đưa người về Tây phương làm Phật!

Độc Tâm Phật gầm rống lên, dùng sức vùng vẫy, nhưng chỉ đứng lên nửa chừng lại té ngồi xuống đất trở lại.

- Mi... dám?

Mẫn đại nương giờ chường lên cao, nói:

- Có gì đâu không dám, xâm phạm bản đảo phải chết! Chữ “chết” cuối cùng kéo dài ra thật lâu ai nghe nói phải rung mình phát lạnh, bầu không khí lập tức phủ lên màu sắc tử vong rung rợn.

Độc Tâm Phật nhất đại ma đầu, hắc bạch lưỡng đạo nghe danh khiếp sợ chẳng dám đến gần, thế mà bây giờ chẳng khác nào con cừu non chờ cắt cổ làm thịt, không hề có chút sức lực phản kháng, y bèn gầm rống lên nói:

- Toan Tú Tài, mi còn nói thế nào nữa?

Đại huyết Sanh Tử Huyền Quan của Đinh Hạo đã thông, thêm vào hai lần được kỳ duyên, nội lực đã đạt đến một mức kinh người, tuy là do dùng lực quá độ, nhưng trải qua giây lát điều tức, công lực đã phục hồi đôi chút, hắc bèn đứng dậy nói:

- Đại nương, buông tha hắc đi!

Mẫn đại nương thu hồi bàn tay, trầm giọng nói:

- Nhị chủ nhân, nếu không thừa dịp này trừ khử ma đầu, bản đảo có ngày ắt sẽ bị hại.

Đinh Hạo trầm tư nói:

- Ta biết điều đó, nhưng hôm nay buông tha hắc một phen.

- Nhị chủ nhân, người chẳng nghĩ hậu quả sao?

- Ước hẹn cá độ của chúng ta chỉ giới hạn ở ba mươi chiêu...

- Nhưng ta chẳng có cá độ với hắc.

- Chúng ta đã ước hẹn không cho bất cứ bên nào, hoặc người thứ ba nhúng tay vào cuộc cá độ này.

Mẫn đại nương trầm tư hồi lâu, bỗng một lần nữa giờ chường lên cao nói:

- Nhị chủ nhân, ta thà chịu xử phạt chứ tên ma đầu này phải tiêu diệt đi mới được!

Làm gì Đinh Hạo không biết hậu quả đáng sợ ấy buông tha hắc đi, đồng như thả cộp về rừng, mà hành động sau này đối với Vọng Nguyệt Bảo chính đối phương là một kinh địch đáng sợ nhất.

Bây giờ, đối phương mới hiểu ngộ được chín phần khẩu quyết của Thạch Văn Kiếm mà công lực đã tương đương với mình rồi, nếu đến lúc hắc hiểu ngộ đủ mười phần thì mình không phải đối thủ của y nữa.

Nhưng đại trượng phu lời nói như đinh đóng vào cột, há có thể nuốt lời bội ước, hắc bèn lớn tiếng hét:

- Ta bảo buông tha hắc phen này.

Mẫn đại nương ngạc nhiên lớn tiếng nói:

- Nhị chủ nhân, sau này không còn cơ hội nữa đâu!

Trong tiếng hét bàn tay đập xuống...

Độc Tâm Phật đang ở trong tình trạng thập tử nhất sinh, theo bản năng tự nhiên đã phát sinh ra lực lượng cầu sống, nhào lộn dưới đất bắn xa ra bốn năm thước, Mẫn đại nương lạnh lùng tăng hăng một tiếng tung mình rượt theo, quơ chưởng quét tới mãnh liệt như sóng gió ba đào cuộn cuộn đổ tới. Độc Tâm Phật đã không còn sức lực tránh né...

Một luồng gió mãnh liệt nghiêng nghiêng cuốn tới thổi tan chưởng lực của Mẫn đại nương.

Mẫn đại nương liên tục thụt lùi vài bước hoảng hốt nói:

- Nhị chủ nhân, người...

Đinh Hạo vì vọng động dùng sức, máu huyết đảo lộn chút nữa đã học ra, hấn gấn gượng nén lại, cảm phần hết:

Ta chưa từng thất hứa bao giờ, ta bảo không được đụng tới hấn.

- Nhị chủ nhân...

- Đừng nói nữa!

Mẫn đại nương lại lùi ra sau hai bước, ú ớ chẳng nói lời nào, thần tình sùng sùng khó xem.

Độc Tâm Phật đứng dậy đối diện với Đinh Hạo nói:

- Toan Tú Tài, cả đời lão phu chẳng biết nhân tình là vật gì, sự hiển hiện đêm nay của mi khiến lão phu cảm động vô cùng, ta xin nhớ mối nhân tình này của mi, chúng ta xin hẹn gặp lại khi khác. Dứt lời, thoăn thoắt chạy mất.

Bóng người Độc Tâm Phật đi mất, Đinh Hạo mới quay sang hướng Mẫn đại nương nói:

- Đại nương, lúc này ngôn từ ta thô lỗ, xin đừng trách.

Mẫn đại nương cười nhạt nói:

- Nhị chủ nhân quá lời vậy, sao dám trách nhị chủ nhân, tên ma đầu này quá khủng khiếp, phen này tha hấn, hậu hoạn vô cùng, sau này chắc không còn cơ hội như ngày hôm nay nữa đâu...

Đinh Hạo trầm giọng nói:

- Điều này ta biết, nhưng đại trượng phu một lời nói ra như ngàn vàng, không thể nuốt lời được!

- Đúng vậy, công lực của tên ma đầu này thật đáng sợ.

- Hấn chỉ dựa sức vào thanh kiếm ấy!

- Kiếm?

- Không sai, thanh Thạch Văn Kiếm là trấn am chí bảo của Ban Nhược Am, tám năm trước kia Thiên địa bát ma liên thủ đột kích Ban Nhược Am hấn cướp được thanh kiếm ấy.

- A! Thanh kiếm đó thần kỳ ra sao?

- Đại nương có trông thấy chúng ta giao đấu chăng?

- Trông thấy mấy hiệp cuối cùng!

- Vận công truyền vào thanh Thạch Văn Kiếm sau đó liền toát ra hào quang trắng toát, hào quang đó đáng sợ hơn kiếm khí, nhưng uy lực siêu cường, thứ binh khí thường chạm phải bị bắn dội ngược ngay, cả võ học như Lãnh Diện Thần Ni cũng không chịu được một kích...

Mẫn đại nương thất kinh “A” lên một tiếng nói:

- Nói như thế, đại chủ nhân cũng chẳng chịu một đòn của đối phương vậy...

- Rất có thể vậy, nhưng công lực của đại ca, ta chưa gặp qua?

- So với nhị chủ nhân phải kém một nữa.

Đinh Hạo xúc động nói:

- Nếu không được đại ca miễn tặng bí kíp thì công lực của ta cũng chẳng được như thế...

- Nói vậy lão ma đó toàn dựa vào thần kiếm đó?

- Đúng thế!

- Dựa vào võ học siêu quần xuất chúng của nhị chủ nhân mà chưa thể thắng được hấn, thế thì liệu ở chốn giang hồ này có còn địch thủ nữa chăng?

- Điều này cũng khó nói lắm, võ học mệnh mông bao la, biết bao kỳ nhân dị sĩ thiên hạ này quyết không thể nói được có cao thủ nào vô địch, chỉ vì chưa đụng phải thôi.

- Thanh kiếm đó vốn của Lãnh Diện Thần Ni tại sao y không khắc chế được chẳng?

Đinh Hạo chẳng muốn tiết lộ bí mật của người, nên chỉ mơ hồ trả lời:

- Không được, nếu dễ dàng như thế thì y đã thu hồi thanh kiếm rồi.

Mẫn đại nương lắc đầu nói:

- Vọng Nguyệt Bảo chỉ được tên ma đầu này trợ lập, khí thế càng thêm hung tợn thiên hạ sắp phải đại nạn thôi!

Đinh Hạo hào khí xung thiên nói:

- Ta phải tìm cách trừ khử ma đầu này.

- May mà bản đảo có hào lưối đặc biệt, bằng không phải khổ nhọc với bọn này chẳng ít.

- Đúng rồi, bệnh tình đại ca thế nào?

- Bệnh tình bộc phát thế này ít lắm phải nửa tháng thì tự khỏi được.

- Đại ca luyện thứ công phu gì mà mắc phải bệnh quái lạ này?

- Đây là chuyện năm xưa, người không nói thì bọn hạ nhân chúng ta chẳng tiện hỏi han.

- Bệnh này không trừ phải đau khổ cả đời thôi..

- Đúng vậy, mọi việc chủ nhân đều như ý, chỉ có án bệnh này làm khổ thân thôi, thương thế nhị chủ nhân có sao chẳng?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Không hề bị thương gì cả, chỉ dùng nội lực quá độ, nên uể oải mệt người thôi.

- Bây giờ xin về đảo nha?

- Chẳng cần, chỉ chốc lát ta sẽ khỏe ngay, ta cần phải làm nhiều việc nữa.

- Nhị chủ nhân, tai mắt của Vọng Nguyệt Bảo rải rác khắp giang hồ, người phải cẩn thận coi chừng họ đánh lén, người có võ công như thế này thì Bảo ấy sẽ tìm đủ mọi thủ đoạn đối phó với nhị chủ nhân...

- Điều này ta rất hiểu, và lại ta có oán thù với họ, đối phương càng chẳng buông tha ta đâu.

- Chỉ nói sự việc xảy ra đêm nay, nếu đối phương có thêm một vài cao thủ tại hiện trường thì hậu quả không thể lường được.

Đinh Hạo nghe nói rùng mình, quả thật lúc này mình khí lực kiệt quệ ngồi trên mặt đất, cũng chẳng chịu được một kích của hạng cao thủ tầm thường, Vọng Nguyệt Bảo muốn đối phó với mình chẳng cần dùng thủ đoạn âm mưu gì cả chỉ cần tên Độc Tâm Phật cộng thêm một tên Bạch Nho thế thì đủ sức sát hại mình rồi, điều này phải đề phòng vậy. Hắn liên tưởng đến công án Cửu Long Lệnh, muốn hoàn tất sự kiện này quả thật không phải chuyện dễ.

Hắn suy nghĩ đến đây, giọng nói nặng nề:

- Ta sẽ cố gắng đề phòng tối đa vậy?

- Nhị chủ nhân không định về đảo?

- Miễn vậy, xin đại nương hãy về đi!

- Thế thì nhị chủ nhân thận trọng, chúng tôi xin cáo biệt.

- Tạm biệt!

Mẫn đại nương và hai thiếu nữ áo đỏ cùng nhau hành lễ từ biệt lui gót.

Đinh Hạo quan sát tình thế xung quanh một lượt, phi thân chạy lên ngọn núi nhỏ, chọn một nơi khá sạch sẽ và bí ẩn ngồi xuống vận công điều tức.

Núi hoang đêm lạnh, chẳng có một bóng người nào đặt chân tới, Đinh Hạo khá yên tâm điều dưỡng, chẳng mấy chốc hẳn nhập vào cảnh định vô ngã.

Vàng trắng lên cao tỏa ánh sáng vàng vạc, toàn thân Đinh Hạo toát ra luồng nhiệt khí trắng nhạt, đây là hiện tượng khi một cao thủ tuyệt đỉnh đang vận công, đồng thời cũng nói lên sự vận công đã đến lúc cực kỳ quan trọng.

51. Hồ Lang Đầu Mù

Nếu ở lúc này có ngoại lực quấy rối ắt phải tẩu hỏa nhập ma ngay, nặng thì mất mạng nhẹ thì than phế cả đời, thông thường người võ lâm điều tức trị thương ngoại trừ ngồi trong mật thất thì không phải lo ngại gì cả, ngoài ra phải có người canh phòng hộ pháp, Đinh Hạo sơ sót quên đi điều này, một là vì võ nghệ cao siêu và gan lì, hai là nghĩ rằng nơi đây hoang vắng không người.

Thình lình có một bóng người xuất hiện trong sơn cốc, dừng lại một hồi, rồi phóng mình chạy thẳng lên ngọn núi nhỏ mà Đinh Hạo đã ẩn thân vận công điều tức ở đây, nhưng Đinh Hạo đã đi sâu vào cơn định vô ngã, chẳng hề hay biết gì cả.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, có thể trông thấy rõ đó là một ông lão hình thù quái ác, đầu tóc bù xù, trên cổ có đeo hai râu đầu sọ người dài xuống tới bụng, ước lượng khoảng phải có hai chục sọ người.

Quái nhân lượn quan sát địa hình, đoạn lăm bẫm nhủ thầm:

- Chỗ này lý tưởng lắm, thì cứ ở đây thôi!

Nói xong, y lấy từ trên cổ ra hai râu đầu sọ trắng toát ấy, tháo gỡ dây buộc rời ra, rồi mang từng cái sọ người rải rác ngang dọc sắp đặt trên mặt đất chiếm một diện tích năm trượng vuông, khi y bày ra hết râu sọ người xong xuôi, bèn ngồi ngay giữa, lăm bẫm nhủ thầm:

- Giờ này mà chưa đến chẳng?

Chỗ Đinh Hạo ẩn thân điều tức, cách trận thể sọ người của lão quái nhân bày ra độ khoảng bảy tám trượng xa.

Lão quái nhân ngồi được chốc lát có vẻ khó chịu, đứng dậy bước ra khỏi trận thể, đi vòng quanh phụ cận, bồng bước tới chỗ Đinh Hạo ẩn thân điều tức, đưa mắt quét sang liền cười hì hì nói:

- Hừ! tên tiểu tử này, chắc mụ kia... gặp phải lão phu, xem như may hết thời, lại tặng thêm một cái râu sọ người! Lão vừa nói, vừa vung chưởng đánh tới...

Đinh Hạo chẳng hề hay biết gì cả, cứ thế ngồi yên vận công.

Thình lình, một âm thanh yêu kiều vang đến.

- Không được đụng tới hửn!

Lão quái nhân thu hồi bàn tay thụt lùi ra sau, bằng giọng điệu xúc động nói:

- Người đó chẳng, ta lại tưởng người chưa đến chứ?

- Ta đến hồi sớm rồi!

Tiếng nói vừa dứt, một phụ nhân áo đen xinh đẹp độ khoảng bốn mươi hơn thấp thoáng hiện ra.

Lão quái nhân nhìn chòng chọc vào mặt phụ nhân đó nói:

- Tiểu tử này là ai vậy?

- Người chó hời làm gì!

Gương mặt quái nhân co rút một hồi, nhìn Đinh Hạo giây lát, bằng giọng điệu quái lạ nói:

- Mị nương, người chớ động lòng làm gì nữa!

- Ý người nói gì?

- Người lại chọn phải tên đẹp trai này sao?

Phụ nhân lả lơi cười khúc khích nói:

- Phải thì sao người ghen chẳng?

Đôi mắt quái nhân thoáng hiện sát khí, nhưng ẩn lập tức, dường như chẳng dám dữ dằn, ngược lại cười khanh khách nói:

Chúng ta già cả rồi, ghen tương gì nữa! Luồng ám khí xung quanh Đinh Hạo tan mất, điều tức xong cả. Mở to đôi mắt chưa kịp có ý nghĩ gì cả, chỉ cảm thấy trong người trúng liền vài luồng chỉ phóng tức thời thì mềm nhũn toàn thân vô lực, hần cả kinh giật bắn người lên, ngẩng đầu phát hiện lão quái nhân đứng cách xa một trượng, kẻ đó nhìn thấy một mỹ phụ áo đen đứng gần mình, với cặp mắt phóng đặng chòng chọc nhìn mình, bất giác hoảng hốt nói:

- Hai vị là cao nhân phương trời nào thế?

Phụ nhân áo đen cười khúc khích nói:

- Tiểu huynh đệ, nếu chẳng nhờ tỷ tỷ ta đây, thì mạng sống của người đã gục dưới chưởng lão ma này rồi.

Đinh Hạo bất giác đảo mắt nhìn ông lão phía trước không khỏi rùng mình run lấy bầy, hình thù quái ác đó khó xem phật rùng rợn khiếp sợ, rồi lại nghĩ tới lời nói phóng đặng của mỹ phụ áo đen này, lòng hần không khỏi xe chặt lại, trông thấy biết ngay lai lịch cũng chẳng tốt lành gì, e rằng lại giống hạng nhân vật như Huyết Ảnh Phu Nhân thôi.

Hần âm thầm vận công, bất giác kinh ngạc chân khí đã tiêu tán mất, hoàn toàn vận khởi chẳng được, hần âm thầm lại vận khởi tâm pháp càng thêm kinh sợ hơn, thủ pháp chế huyệt của đối phương lạ lùng khác đạo với võ lâm, không thể nào tự giải huyệt được.

- Ai đã khống chế huyệt đạo của tại hạ?

- Chính tỷ tỷ ta đây!

Đinh Hạo cảm phần quýnh quáng chẳng biết làm sao, nếu mình vận công đã tĩnh, thần trí đã phục hồi đối phương đừng hòng đắc thủ.

Lão quái nhân nghiêng răng nói:

- Mị nương, người quên ta chẳng?

Phụ nhân áo đen cảm phần nói:

- Lão phế vật, ăn nói hồ đồ, trở về cái trận ghê sợ của người đi.

- Chuyện của chúng ta đêm nay phải giải quyết...

- đương nhiên, mời người!

Lão quái nhân tăng hăng một cái, xoay người bỏ đi.

Đinh Hạo bấy giờ lòng nóng như đốt, ngẩng nhìn phụ nhân áo đen, nhưng vẫn giữ được tác phong của Hắc Nho gương mặt trầm tĩnh vô cùng, từ từ đứng thẳng lên, giọng lạnh như tiền nói:

- Có thể thỉnh giáo danh xưng của tôn giá?

Phụ nhân áo đen nhìn Đinh Hạo từ trên xuống chân chậm rãi mà nói:

- Người sẽ biết bây giờ!

- Mục đích của người phong tỏa huyệt mạch tại hạ thế để làm gì?

- Phụ nhân áo đen uốn éo thân người cười lả lơi nói:

- Vì chúng ta có duyên, người tên là Toan Tú Tài phải không?

Đinh Hạo bất giác ngạc nhiên, làm thế nào đối phương biết được lai lịch của mình? Nhưng hắn liên tưởng ngay lúc mình cá độ ác đấu với Độc Tâm Phật tại sơn cốc, có lẽ đối phương rình núp gần đó, hắn nghĩ thế bèn thành thật nói:

- Đúng vậy!

Phụ nhân áo đen suy nghĩ một hồi lại nói:

- Võ học của người ở đương kim võ lâm phải thuộc hạng một hạng hai rồi.

- Không dám!

- Theo sự phán xét của ta, dư sức tranh hùng với Hắc Nho ở năm xưa...

Đinh Hạo xúc động vô cùng, đây không phải là lần thứ nhất, nếu có ai đề cập đến phương diện võ công, thường hay mượn tiếng thăm của Hắc Nho ra so sánh, chứng tỏ rằng hai chữ Hắc Nho đã ăn sâu vào lòng người võ lâm, hắn bèn lạnh lùng hỏi:

- Căn cứ vào đâu mà người nói thế?

Phụ nhân áo đen chẳng do dự chút nào nói ngay.

- Ta đã chứng kiến màn ác đấu của người cùng Bạch Mi lão tăng đấy.

- Hừ!

- Người và chủ nhân Ly Trần Đảo có quan hệ thế nào?

Đinh Hạo lại giật mình lần nữa, cuộc đàm thoại của mình và Mẫn đại nương cũng lọt vào tai đối phương luôn, thế thì phải nhận làm gì, hắn bèn lạnh lùng nói:

- Bằng hữu, đạo hữu thâm giao!

- Chỉ có thế sao?

- Nếu không thế thì còn sao nữa?

- Người được họ gọi là Nhị chủ nhân...

- Điều này có sao đâu?

- Ta mong rằng người nói lời thành thật?

- Tại hạ chưa biết nói dối bao giờ.

- Thôi được, nói đến đây đủ rồi, bây giờ người hãy theo ta...

- Tại sao phải đi theo người?

- Không tại sao cả, người bị ta khống chế thì phải nghe lời ta, vả lại... người cũng chẳng còn sức đi đứng nữa!

Y nói xong, quay sang phía sau vẫy tay một cái.

Lập tức có một lão thái bà lực lưỡng khỏe mạnh từ trong bóng tối nhảy ra kẹp Đinh Hạo vào nách nói:

- Đi với ta! Dứt lời, kẹp nách Đinh Hạo đi ngay.

Đi chẳng được bao xa, Đinh Hạo đã trông thấy đồng sở người ngổn ngang trên đất, không khỏi giật mình, lão quái nhân mình gặp lúc này đang ngồi giữa đồng sở người, Đinh Hạo thoáng xem biết đây là một trận thể kỳ lạ.

Lão thái bà đã dừng lại ở đằng xa, dùng tay ấn vào vai Đinh Hạo nói:

- Ngoan ngoãn ngồi xuống nào.

Đinh Hạo cảm phần khó chịu, nhưng chẳng biết làm sao hơn.

Phụ nhân áo đen thoăn thoắt bước tới bên cạnh trận thể khô lâu rồi dừng lại, giọng điệu mê hoặc nói:
Thượng Quan Đình, hôm nay là ước hẹn cuối cùng.

Lão quái nhân đứng dậy xúc động nói:

- Mị nương, ta hy vọng đây là lần cuối cùng.
- Người bày vẽ ra trận thể quái quỷ này làm gì?
- Đây là thói quen nhiều năm không bỏ được!
- Có điều gì muốn nói cứ nói?

Lão quái nhân Thượng Quan Đình trầm tư giây lát, cất tiếng nói:

- Mị nương, người sống bữa bãi cả đời, ta thì đau khổ cả đời, phải đến lúc kết thúc chứ?

Phụ nhân áo đen lạnh lùng nói:

- Phải, phải kết thúc cho sớm, đó là tự người làm khổ thân vậy.
- Mị nương, người muốn thể nào?
- Còn người?
- Hãy kết thúc cuộc sống hoang đàng bữa bãi của người...

Phụ nhân áo đen cười tủm tỉm, ngắt lời đối phương nói:

- Thượng Quan Đình, người chớ đau khổ làm gì nữa, bắt đầu từ đêm nay trở về sau, người chớ lại làm phiền ta nữa.

Lão quái nhân rùng mình nói:

- Người nói sao?

Phụ nhân áo đen bằng giọng điệu lạnh như tiền nói:

- Ta nói từ bây giờ trở về sau người chớ đến tìm ta nữa, quan hệ chúng ta đến đây chấm dứt, người có nghe chăng?

Gương mặt lão quái nhân co rút lia lịa, lặng yên không nói lời nào.

Phụ nhân áo đen ra vẻ thần nhiên nói:

- Còn nói gì nữa, ta phải đi bây giờ?

Lão quái nhân nghiêng răng kêu còm cộp trợn mắt nhìn phụ nhân áo đen một lúc lâu, rồi cất tiếng nói:

- Người đi thật sao?

Phụ nhân áo đen nhướn đôi mày liễu, bĩu môi nói:

- Không đi... ở đây làm gì?

Thượng Quan Đình toàn thân phát run, mặt mày tái mét xúc động mãnh liệt nói:

- Mị nương, ba năm hội ngộ... một lần..của người đối xử với ta như thế này sao?
- Thế thì người muốn sao?
- Mị nương, một đêm chồng vợ bằng trăm ngày ân tình, tình cảm bấy lâu người đành xóa bỏ hết chăng?

Phụ nhân áo đen vẫn giọng điệu lạnh lùng nói:

- Thượng Quan Đình, người đã già cả thế này, chẳng khác ngọn đèn hết dầu, người còn muốn gì nữa?
- Thượng Quan Đình, người đang gắng gượng đè nén tình cảm xúc động của mình, gương mặt buồn bã nói:
- Mị nương, lời thề sông có thể cạn núi có thể mòn vẫn không bỏ nhau của mình trước kia đâu rồi?

Phụ nhân áo đen cười khúc khích nói:

- Lão phé vật, ngày này khác ngày xưa, chuyện quá cũ kỹ nhắc lại làm gì?

- Người... người... vô tình vô nghĩa đến thế sao... ?

- Chao ôi! Thế thì Thượng Quan Đình người tình thâm nghĩa nặng lắm rồi.

- Ta có điều gì không phải với người chăng?

Người tự biết, nói ra xấu hổ.

- Ta... nói về mặt tình cảm...

- Đừng nhắc nữa, lúc trước người chỉ mê sắc đẹp của ta, chứ chẳng phải thật tình yêu ta, người công nhận chứ?

- Mị nương, ta xin thề, ta vẫn một lòng một dạ thương người chưa hề thay đổi...

- Há há há, điều đó chỉ có trời biết thôi.

- Người đã quyết định thế này chăng?

- Chẳng lẽ ta nhân rồi tán dốc với người sao?

Thượng Quan Đình thở dài một cái hai mắt bắt đầu tia sát khí, nhưng lập tức xiêu lòng van xin nói:

- Mị nương, người suy nghĩ kỹ lại xem...

- Chẳng cần suy nghĩ nữa, suy nghĩ cả vài chục năm rồi chưa đủ sao?

- Người nhất định như thế sao?

- Người muốn ta nói bao nhiêu lần nữa?

Bỗng Thượng Quan Đình lộ ra sắc mặt hung dữ lên hét nói:

- Hứa Mị Nương, Thượng Quan Đình ta chịu đựng lắm rồi.

- Lạ nà! Đâu có ai bảo ông chịu đựng làm gì?

- Ta còn ba hơi thở sẽ không buông tha người đâu!

- Được rồi, nói bấy nhiêu đủ rồi, nếu chẳng phải nể tình năm xưa, tối nay ta...

- Tối nay thế nào?

Đôi mắt phụ nhân áo đen thoáng hiện sát khí, lạnh lùng nói:

- Người sẽ biết tay ta.

Thượng Quan Đình cười như điên như cuồng nói:

- Chẳng lẽ người dám giết người?

Hứa Mị Nương lạnh lùng nói:

- Nếu người chọc tức quá ta sẽ giết người ngay.

- Há há, đồ thú, chọc tức mi rồi sao? Mi có khả năng giết ta chăng? Nếu cần chúng ta lật sự thật để xác minh xem ai nằm xuống trước...

Dứt lời, y vẩy tay một cái, liền có một sọ người nhảy vào tay y, đôi mắt lấp lánh những sát khí kinh người.

Má phấn Hứa Mị Nương biến sắc, thụt lùi ra sau hai bước.

Đinh Hạo trông thấy cả kinh, công lực lão quái vật này thật lợi hại, y có thể dùng chưởng lực hút sọ người vào trong tay ở chốn giang hồ này chắc chẳng có bao nhiêu người có được công lực này.

Chẳng lẽ đầu sọ người này có công dụng gì nữa sao?

Thình lình bà lão kéo thân người Đinh Hạo ra xa hai trượng, thế thì cách khoảng với khô lâu trận thế được năm trượng.

Phụ nhân áo đen cười phóng đặng nói:

- Thượng Quan Đình, người chớ dọa người ta được chớ?

Thượng Quan Đình cười nham hiểm nói:

- Dọa nạt ư? Ta cho mi chết không được toàn thân!

- Người hạ thủ thật sao?

Hứa Mị Nương vừa nói vừa từ từ thụt lùi ra sau, cặp mắt nhìn chòng chọc vào lão quái nhân.

Thượng Quan Đình bỗng giơ tay lên cao, găm hét nói:

- Đứng yên, mi nhích thêm một bước nữa, ta sẽ đem sọ người ra ngay.

Hứa Mị Nương quả thật không dám cử động nữa.

- Thượng Quan Đình, người làm thiệt sao?

- Ai giỡn chơi với mi?

- Thôi bỏ qua đi, buông món đồ ghê sợ đó xuống, dẹp trận thế chúng ta sẽ nói chuyện êm đẹp với nhau...

- Đồ thói, lòng dạ của Tư Mã Siêu mọi người đều biết cả, mấy chục năm chung sống ta không rành mi sao, không dễ gì trúng kế của mi đâu... ?

- Chao ôi! Thượng Quan ca ca, những lời nói lúc này là cố tình chọc tức người thôi, vợ chồng chung sống vài chục năm, Hứa Mị Nương ta tuyệt tình như thế thật sao? Muốn bỏ, thì bỏ hồi sớm rồi, không để đến ngày hôm nay đâu.

- Hứa Mị Nương, mi chớ nói nhiều.

- Người... người mới thật là người vong ân bội nghĩa, đã có ác niệm này...

- Hắc hắc, Hứa Mị Nương nghe cho rõ, sắc đẹp như hoa của mi chốc lát sẽ hóa ra xác thịt thúi nát, há há há, hành vi dâm dăng của mi có thể kết thúc được rồi!

Hứa Mị Nương thê lương thở dài nói:

- Thôi được, người ra tay đi, còn nhớ năm xưa ta từng nói nếu có chết cũng phải chết trong tay người. Y nói xong, dùng hai tay che mặt lại không nói gì nữa.

Thượng Quan Đình lạnh lùng nói:

- Hứa Mị Nương, mi đừng diễn tuồng nữa, không gạt được ta đâu, ta đã nhìn thấu tâm can mi rồi, đúng vậy năm xưa mi có thể nếu thay lòng đổi dạ nguyện chết dưới tay ta, đêm nay lời thề mi linh ứng rồi.

Hứa Mị Nương hai tay vẫn che mặt, thê lương găm hét:

- Người cứ ra tay đi, ta không còn nói gì nữa, người muốn giết ta thì giết ngay, mặc nói cứ thế kết thúc vài chục năm ân tình cũng được.

Thượng Quan Đình do dự bất định hình như đã xúc động trước lời nói dịu ngọt của phụ nhân áo đen Hứa Mị Nương, cánh tay giơ cao có cầm đầu sọ người bắt đầu phát run, sát khí trong cặp mắt cũng lắng dịu nhiều.

Đinh Hạo đã hoàn toàn quên hẳn sự biến của mình, đang dồn hết tâm thần thưởng thức màn hát quỷ quyết trước mặt này.

Thượng Quan Đình giọng nói run run:

- Hứa Mị Nương, người nói lời chân thật?

- Tin hay không tùy người!

- Người phải thể hiện lòng thành người trước đã?
- Hứa Mị Nương buông tay ra buồn bã nói:
- Lòng thành này phải thể hiện bằng cách nào?
- Người ném sang cái hộp bửu bối của người cho ta!
- Người... hoàn toàn không tin tưởng ta?
- Quả thật chưa tin tưởng được.

Hứa Mị Nương dậm chân, đưa tay vào túi áo, cảm phẫn nói:

- Được, ta đưa cho người!
- Hãy khoan!
- Thế nào nữa đây?
- Người chớ có quý quyết với ta, nếu người không thành tâm, ta vẫn có đủ thì giờ ném ra đầu sọ người.

Hứa Mị Nương rung mình, cười lạnh lùng nói:

- Thượng Quan ca ca, không ngờ người xử tệ với ta thế này.
- Với người không thể chẳng đề phòng vậy.
- Được, đêm nay ta mới thật sự biết rõ bộ mặt của người, đây chụp lấy nha!

Dứt lời, từ trong túi áo lấy ra một cái hộp gấm có đường kính to bằng bàn tay ném sang cho lão quái nhân.

Đinh Hạo kinh hãi không ít, cái hộp gấm này là trò chơi gì nữa, lão quái nhân cố kỵ nó như thế này, ắt phải món đồ gì ác độc lắm thì đúng hơn.

Lão quái nhân cầm lấy hộp trong tay xem xét một hồi gật đầu vừa ý, sắc mặt dịu lại nhiều, liền hạ tay xuống đặt sọ người vào chỗ vị trí cũ.

Hứa Mị Nương bỗng nùng nịu nói:

- Không ngờ người ức hiếp ta thế này, bây giờ được rồi chứ, còn gì nói nữa chẳng?

Thượng Quan Đinh chớp nháy đôi mắt, lạnh lùng nói:

- Người đích thân đập vỡ sọ tên đẹp trai kia cho ta.

Hứa Mị Nương thất kinh kêu lên:

- Người nói sao bảo ta giết hắn?
- Không sai, đây cũng là thể hiện lòng thành của người.

Đinh Hạo nghe nói thất kinh huyết đạo mình bị khống chế chẳng còn sức lực nào phản kháng lại, nếu chẳng may chết dưới tay phụ nhân thần bí này quả thật không công bằng.

Hứa Mị Nương trầm giọng nói:

- Thế thì tàn nhẫn quá, theo ta nên... thả hắn đi cho rồi.

Thượng Quan Đinh phá lên một tràng cười điên cuồng nói:

- Mị Nương, thế nào gọi là tàn nhẫn? Tại sao bỗng nhiên người trở thành một người từ bị thế, ta chưa hề thấy người giết người có chớp mắt bao giờ, cả nụ cười chưa chịu dứt, ra tay đi, nếu cho rằng hắn sanh ra đẹp trai, thì cho hắn chết cho ngọt, như thế được rồi?

52. Nhập Mê Hồn Trộn

Phụ nhân áo đen bắt đầu quay người cất bước nói:

- Ta chiều người vậy.

Đinh Hạo hồn vía lên mây, chỉ thấy Hứa Mị Nương từng bước một tiến sang.

Theo bản năng tự nhiên, hắn dùng toàn lực vùng vẫy, nhưng toàn thân vô lực, không thể nhúc nhích được, đối với kềm kẹp của một bà già lớn tuổi mà một thân võ công như hắn cũng phải bó tay chờ bị làm thịt như một con cừu non.

Phụ nhân áo đen thoăn thoắt tiến lại gần, chỉ còn cách Đinh Hạo có khoảng năm thước.

Đinh Hạo phùng mang trợn má quát lên:

- Người dám giết ta ư?

Phụ nhân áo đen cười lả lơi phong tình nói:

- Tiểu huynh đệ, người đành chịu số mạng như thế thôi, chẳng phải lòng dạ tử tử độc ác mà là sự biến dồn ép ta phải làm như vậy.

Đinh Hạo mặt nóng bừng như lửa đốt, nghiêng răng kèn kẹt nói:

- Được lắm, nữ ma đầu người cứ ra tay đi.

Lão quái nhân Thượng Quan Đình cất tiếng nói lớn:

- Mị Nương, nhanh tay lên, còn đứng đây nói chuyện yêu đương với kẻ sắp chết làm gì nữa.

Thình lình Hứa Mị Nương chụp lấy Đinh Hạo rồi phóng người đi nhanh như gió, lão quái nhân Thượng Quan Đình ngơ người ra rồi gằm lên:

- Con tiện nhân, người dám làm thế ư?

Lão biết có rượt cũng không kịp nên với tay lấy một cái sọ người dùng hết sức ném ra.

Nghe “Oa” một tiếng thảm thiết, bà lão đã lãnh đòn thay cho Hứa Mị Nương và Đinh Hạo, máu thịt văng tung tóe, chết ngay.

Hứa Mị Nương vừa chạy vừa lẩm bẩm:

- Tội nghiệp, lão Thúy Hương vậy là đã mất mạng.

Sau khi xuống chân núi, Hứa Mị Nương lại tiếp tục chạy đến một con đường mòn trong sơn cốc, con đường này bị vách núi che phủ nên rất âm u mù mịt.

Chỗ tận cùng của con đường âm u đó là một vách núi cao ngất. Hứa Mị Nương dừng bước, miệng lẩm bẩm:

- Trường sanh huyết, cấp tốc khai. Bình an dạ, tịch quy lai.

Vách núi bỗng tách ra làm hai, lộ ra một động huyết có đường kính năm thước, Hứa Mị Nương vẫn vác theo Đinh Hạo bước vào trong, cửa động liền đóng kín lại, rồi một luồng ánh sáng rực rỡ mà nhu hòa của châu báu phát ra, chiếu sang cả đường đi trong thạch động.

Hứa Mị Nương đặt Đinh Hạo xuống, nói:

- Chúng ta có thể đi thông thả được rồi.

Đinh Hạo thấy đã đến nước này thì có phản kháng cũng vô ích nên lẳng lặng bước theo mù. Đi thêm được một lát nữa thì đến một gian thạch thất rộng lớn, được trưng bày trang hoàng, có hai thiếu nữ áo đen tiến tới nghinh đón, cùng song song quỳ xuống hành lễ, cung kính nói:

- Nghinh tiếp tiên tử.

Hứa Mị Nương phẩy tay một cái, rảo bước tiến thẳng vào gian thạch thất, rồi xuyên qua đó đến một nơi giống như sảnh đường của một gia đình phú hộ. Một thiếu nữ khác bước ra nói:

- Tiên tử đã về.

Hứa Mị Nương gật đầu nói:

- Tổ Vân, dọn dẹp phòng khách cho ta, sau đó chuẩn bị rượu thịt, làm một bàn tiệc luôn nhé.

Tổ Vân dạ một tiếng rồi lui ra.

Hứa Mị Nhân quay lại Đình Hạo cười nói:

- Tiểu huynh đệ, mời vào.

Đình Hạo miễn cưỡng bước vào.

Hứa Mị Nương cười nói:

- Tiểu huynh đệ xin cứ tự nhiên, ta đi thay y phục, chốc lát nữa sẽ quay lại ngay.

Đình Hạo không biết làm thế nào, đành ngồi xuống ghế. Hứa Mị Nương quay người bước đi.

Lát sau Tổ Vân quay trở lại, dung cặp mắt lạ lùng nhìn Đình Hạo nói:

- Mời thiếu hiệp tắm gội.

Đình Hạo nói:

- Xin miễn.

Tổ Vân ngạc nhiên, chỉ vào một căn phòng nói:

- Đây là phòng khách, nếu thiếp hiệu muốn nghỉ ngơi thì xin mời.

- Cảm ơn.

- Thiếu hiệp được tiên tử thương mến, quả là có diễm phúc.

Đình Hạo bĩu môi chẳng nói gì, Tổ Vân mỉm cười quay đi.

Đầu óc Đình Hạo suy nghĩ đến nát óc cũng không có cách nào hội tụ chân khí lại để tự mình giải cứu mình. Điều làm hấn kinh hãi nhất là thủ pháp của đối phương quá đặc biệt, không hề giống với thủ pháp thông thường trên giang hồ, làm cho hấn phải bó tay chào thua. Lòng hấn thâm trách bản thân vì thiếu kinh nghiệm giang hồ mà còn quá ỷ y nên mới bị người ta ám toán như thế.

Đình Hạo lo lắng nhất là thân phận Hắc Nho của sư phụ có thể bị ảnh hưởng trong tay hấn, nếu quả thật như vậy thì hấn có chết một ngàn lần cũng không làm sao mà đền tội được.

Hấn cũng lấy làm lạ là địa điểm ma quái này chỉ cách Ly Trần Đảo độ mười dặm đường, vậy mà không hề nghe đại ca Xích Ảnh Nhân đề cập đến. Mẫn Đại Nương cũng có đến hiện trường, vậy mà lại không thể nhận ra đây là địa bàn của người ta mà có lời cảnh cáo kịp thời.

Càng suy nghĩ Đình Hạo càng cảm thấy tức tối, có trời mới biết Hứa Mị Nương sẽ làm gì, thù nhà sư hận đề nặng trên vai, nếu xảy ra cái gì bất trắc thì hỏng cả...

Chẳng biết trải qua bao lâu, tỳ nữ Tổ Vân bước vào nói:

- Mời thiếu hiệp bước sang biệt thất dùng bữa!

Đình Hạo bấy giờ mới cảm thấy bụng đói như cào, hấn nghĩ thầm rằng cứ ăn cho no rồi hãy tính nên đứng dậy nói:

- Xin dẫn đường.

Rồi cả hai ra khỏi tiểu sảnh, đi qua một con đường nhỏ có trái thắm đỏ rồi bước vào một gian thạch thất có mái che.

Tổ Vân nghiêng mình nói:

- Mời thiếu hiệp vào.

Đinh Hạo vừa bước vào gian thạch thất thì bất giác đứng thộn mặt ra, vì trong đó trang trí toàn là châu báu đắt tiền, thư họa cổ xưa, chủ nhân hẳn phải là đại đại phú hộ. Trong gian thạch thất nghe thoang thoang mùi phấn son, có lẽ là phòng của nữ nhân.

Một bàn rượu được bày ngay giữa thạch thất, có hai cái ghế nhưng chẳng thấy Hứa Mị Nương đâu.

Tổ Vân lại nói:

- Mời thiếu hiệp ngồi, chủ nhân sẽ đến ngay.

Đinh Hạo liền ngồi xuống ghế tân khách, Tổ Vân rót rượu xong rồi lui ra.

Đinh Hạo ngồi chờ được một lát thì Hứa Mị Nương bước vào, mặc một cái áo đen mỏng, ẩn hiện bên trong làn da thịt ngọc ngà, những đường cong quyến rũ, chiếc áo lót bên trong cũng mỏng đến nỗi gần như là nhìn xuyên qua được. Mụ làm dáng rồi nói:

- Hấp tấp quá không kịp chuẩn bị nên chỉ có một chút thức ăn đơn sơ và đậm bạc, xin hãy dùng đỡ.

Đinh Hạo này giờ bị hút vào cách ăn mặc khêu gợi của Hứa Mị Nương nên nhất thời không nghe được lời nói của mụ, làm mụ phải nhắc đi nhắc lại. Đến lần thứ ba thì Đinh Hạo mới giật mình nói:

- Xin đừng nói lời khách sáo thế, tại hạ không dám vô công bắt thụ lộc.

Hứa Mị Nương đưa bàn tay ngọc ngà cầm lấy chén kiêu, nhẹ nhàng nói:

- Mời thiếu hiệp.

Đinh Hạo nhìn thấy rượu xanh biếc, bốc lên mùi thơm lạ lùng thì bất giác nẩy dạ hoài nghi, do dự hồi lâu vẫn chưa dám nâng ly.

Hứa Mị Nương cười nói:

- Thiếu hiệp yên tâm, rượu không có độc đâu.

Đinh Hạo đỏ mặt nói:

- Cho dù có độc thì cũng vậy, dù sao thì tại hạ cũng đã là người trong tay của tiên tử rồi còn gì nữa.

- Chứ không phải là thượng khách ư?

- Hai cái đó có khác biệt.

- Khác biệt như thế nào?

- Bản thân tại hạ vẫn còn bị chế phục.

Hứa Mị Nương cười khúc khích nói:

- Giải huyết thì rất đơn giản, nhưng ta chưa muốn làm ngay bây giờ, thôi nào cạn ly thôi.

Đinh Hạo đánh liều đưa ly rượu lên uống cạn, cảm thấy mùi vị của rượu thơm ngon vô cùng.

Hứa Mị Nương kéo tay áo lên, để lộ nửa cánh tay làn da trắng muốt, cầm bình rượu khê nói:

- Thiếu hiệp đã có nhã hứng thì xin mới thêm một ly nữa.

Cứ thế cả hai ăn uống một hồi thì Đinh Hạo đã có dấu hiệu say mềm, miệng lảm nhảm lè nhè những câu vô nghĩa, rượu đến là cạn, không hề e dè gì nữa.

Hứa Mị Nương lả lơi cười nói:

- Hoàn cảnh của chúng ta đêm nay thật là đẹp, chỉ còn thiếu một cặp đèn hoa nữa thì...

Đinh Hạo nghe vậy thì bất giác hơi tỉnh, vội sửa lại thế ngồi rồi nói:

- Tiên tử xin chớ nói đùa.
- Ta không nói đùa.
- Tại hạ chẳng thể uống thêm được nữa.
- Vậy thì chỉ cần cạn với ta ba ly nữa thì thôi.

Đinh Hạo nghĩ rằng chỉ thêm ba ly nữa thì cũng chẳng bao nhiêu nên đành gật đầu, uống cạn một lúc luôn ba ly rượu.

Uống xong Đinh Hạo đứng lên định ra về thì bỗng cảm thấy đầu vầng mắt hoa, lảo đảo suýt té.

Hứa Mị Nương cười lả lơi nói:

- Thiếu hiệp say rồi sao?

Đinh Hạo cười nhạt nói:

- Phải, tại hạ có lẽ hơi say rồi.

Hắn gắng gượng ngồi dậy nhưng lại lảo đảo, té ngã ngửa ra.

Hứa Mị Nương cười nói:

- Để ta đỡ người vào nghỉ.

Đinh Hạo lè nhè:

- Không cần, không cần đâu.
- À, đúng rồi, có thứ làm cho già rượu. Tổ Vân, mau lên.

Tổ Vân nở nụ cười thần bí, nói:

- Vâng.

Rồi ả xoay mình bước đi.

Hứa Mị Nương choàng tay ôm lấy Đinh Hạo, hắn quỳnh quáng vùng vẫy nhưng toàn thân đã mềm nhũn ra vì rượu. Hắn cảm thấy mùi thơm nồng nặc xông thẳng vào mũi, rồi lại cảm thấy bộ ngực mềm mại săn chắc tựa vào ngực mình, một cảm giác rất lạ lan tỏa ra.

Đinh Hạo vừa xấu hổ vừa lén quỳnh, nhưng không làm sao phản kháng được, đành dờ khóc dờ cười nhìn Hứa Mị Nương từ từ cởi thanh kiếm, rồi đến giày vớ, ngay cả áo ngoài cũng bị cởi ra.

Đinh Hạo hoảng hồn nói:

- Tiên Tử người làm gì vậy?

Hứa Mị Nương cười lả lơi nói:

- Thiếu hiệp chưa hiểu hay giả bộ chưa hiểu?

Đinh Hạo lo đến tái mặt, trên chiếc túi gấm để ở bên trong chiếc áo ngoài có thanh Lôi Công Trủy, mặt nạ Hắc Nho và bản đồ cất giấu túi da của Thợ Dao Phong, tất cả đều là những thứ không thể mất được.

Lúc đó Tổ Vân đã quay lại vào phòng, trên tay cầm một bát canh.

Hứa Mị Nương giơ tay cầm lấy bát canh nói:

- Tốt lắm, ở đây không còn chuyện của người nữa, lui ra đi.

Trực giác của Đinh Hạo bỗng cảm thấy chén canh này không phải bình thường, hắn vùng vẫy nói:

- Ta không uống.

Hứa Mị Nương mỉm cười nói:

- Chàng khùng ơi, đây là canh già rượu đấy.

Mụ không cần để ý đến Đinh Hạo nữa, đổ luôn vào miệng hắn.

Đinh Hạo cảm thấy bát canh đó mát ngọt vô cùng, uống vào chẳng bao lâu thì tinh thần lập tức cảm thấy sảng khoái lên, cảm giác chóng mặt cũng từ từ tan biến mất, quả thật đúng là canh giải rượu.

Một luồng nhiệt khí bốc từ Đan điền chạy khắp toàn thân, khiến hắn cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Dần dần luồng nhiệt khí càng lúc càng dữ dội, toàn thân hắn nóng bừng, đầu óc bắt đầu mất kiểm soát.

Hứa Mị Nương thò tay cởi áo tơ bên ngoài ra, để lộ vùng ngực trắng ngần, mơn mớn ẩn hiện bên trong tấm áo lót.

Mặt Đinh Hạo nóng bừng, tim đập thình thịch, một cảm giác thèm khát lạ lùng đã làm cho hắn mất lý trí, máu chảy gia tốc, rồi bỗng thò tay ôm lấy Hứa Mị Nương vào lòng, ngã ra trên giường.

53. Tình Dâm Lửa Dục

Hứa Mị Nương hơi thở hỗn hển nói:

- Tiểu huynh đệ, đừng quá hấp tấp như thế!

Lý trí của Đinh Hạo đã hoàn toàn bị chế ngự, sự đòi hỏi cấp bách lúc này là giải quyết sinh lý.

Xoẹt một tiếng, áo lót của Hứa Mị Nương đã bị hắn xé rách, một cặp ngực trắng ngần mơn mớn lộ ra.

- Tiểu huynh đệ, người phải cởi áo ra trước chứ.

Hứa Mị Nương nói trong hơi thở hỗn hển, âm thanh như mộng mị, rung động lòng người.

Đinh Hạo điên cuồng như một con thú dữ đã vô được môi ngon, chẳng chịu buông tha.

Hứa Mị Nương uốn éo thân hình mềm mại, miệng rên rỉ hừ hừ, thần hồn điên đảo, hai mắt lim dim ngất ngiên.

Đinh Hạo lật mình ngồi bật dậy, hai tay xoa xoa đôi gò bồng đảo một cách dẽ mê, bỗng nhiên có một món đồ trưng bày trên bàn đập vào mắt hắn.

Vật đó rất đặc biệt, đó là một cái đầu lâu người được khắc bằng ngọc thạch rất tinh xảo, hắn nhìn vào đó chằm chằm, lập tức sự thèm khát nhục dục điên cuồng cũng giảm bớt ngay.

Cái đầu lâu ngọc thạch đó có một sức hút mãnh liệt, Đinh Hạo nhìn vào đó rồi không làm sao rút ra được, trước mắt hiện ra vô số đầu lâu ảnh nháy múa tung tăng.

Dù sao thì huệ căn của Đinh Hạo cũng rất thâm hậu, lý trí của hắn lúc này bị được vật làm cho mờ ám bây giờ bỗng nhiên thức tỉnh lại. Hắn chợt nhớ ra rằng người đàn bà đang cùng hắn ở trên giường chính là phu nhân của lão quái nhân Thượng Quan Đình, cái đầu lâu trên bàn bỗng hiện ra vẻ mặt căm thù giận dữ của Thượng Quan Đình, sự điên cuồng của một người chồng bị vợ cắm sừng.

Đinh Hạo bất giác rung mình, đầu óc đang bị dục vọng kiểm chế lập tức bị một sức mạnh kì lạ phản kháng lại.

Thế rồi hắn đưa chân xuống giường, ngồi dậy mang giày mặc áo, sửa soạn lại.

Hứa Mị Nương vẫn đang nhắm mắt lim dim tận hưởng thì bỗng thấy sự kiện lạ, Đinh Hạo đang cùng mụ chuẩn bị lên đỉnh Vu Sơn thì bỗng ngồi dậy, rồi xoay lưng ra ngoài, người run bần bật, như là đang cố gắng dùng nghị lực để định thần lại.

Mụ vội vàng cắt giọng ngọt ngào kêu gọi:

- Người yêu ơi, người làm gì thế?

Lửa dục vẫn còn bốc cháy trong người Đinh Hạo, nhưng nhờ huệ căn khá vững, hắn gượng gạo cố hết sức chống lại. Trong người hắn bây giờ dục vọng và lý trí đang đấu tranh quyết liệt, đau khổ vô cùng, nếu là người bình thường thì chắc là sẽ khó mà chịu đựng được.

Bát canh giải rượu đó kỳ thực chính là một bài thuốc cường dương cực kì mãnh liệt, được tính tất nhiên không dễ mà tan đi được.

Đinh Hạo cố hết sức chống chọi, không dời mắt khỏi đầu lâu ngọc thạch để không bị tiếng nói lả lơi quyến rũ.

Hứa Mị Nương lại nũng nịu kêu:

- Người yêu ơi, một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng, lại đây với em mau lên nào.

Âm thanh vô cùng quyến rũ mê hồn.

Lòng Đinh Hạo trầm xuống, cơ hồ lại không tự chủ được nữa, hắn không dám quay đầu lại, cũng chẳng dám nói năng gì, dùng toàn bộ lý trí chiến đấu với lửa dục trong lòng.

Hứa Mị Nương bước ra khỏi giường, toàn thân trần truồng không một tác vãi, uốn éo thân mình rồi nhảy vào lòng Đinh Hạo, áp mặt vào ngực chàng nói:

- Hảo huynh đệ, chúng ta hãy...

Đinh Hạo lại bốc lửa dục lên phừng phừng, bỗng hắn hồi tưởng lại lúc bé còn ở Vọng Nguyệt Bảo đã từng nghe bọn võ sĩ trong Bảo rỉ tai nhau chuyện phong tình nam nữ, lúc cao độ thì chỉ cần...

Nghĩ tới đó hắn liền le lưỡi đặt giữa hai hàm răng rồi cắn một cái, đau điếng thấu tận tâm can, lửa dâm trong lòng tức thì như bị một xô nước lạnh dội vào, tắt ngấm, hắn vùng vẫy rồi đánh một cái thật mạnh vào lưng Hứa Mị Nương.

Hứa Mị Nương đang mê thì bất ngờ bị đánh mạnh một cái đau rát cả lưng, giật mình buông tay thụt lùi ra sau, má hồng đang ửng đỏ lập tức hiện lên vẻ xanh mét. Mụ kinh ngạc sững người, chưa bao giờ gặp trường hợp như vậy.

Đinh Hạo nói giọng lạnh như tiền:

- Tiên tử, tại hạ chẳng phải bọn lang sói hạ lưu.

Hứa Mị Nương giận run bắn người lên, một lúc lâu sau mụ mới nghiêng răng nói:

- Toan Tú Tài, mi quật cường thật, giỏi lắm...

Đinh Hạo nghiêng răng không nói lời nào.

Bỗng Hứa Mị Nương thở dài một hơi, tiến tới bỗng Đinh Hạo đặt lên giường đè cả thân hình mềm mại lên người hắn, mặt đối mặt, hai tay nựng nịu gương mặt điển trai của hắn, thèm khát nói:

- Hảo huynh đệ, ngươi đồng ý với tỷ tỷ đi, bảo đảm ngươi tiêu hồn lạc phách, hưởng thụ vô cùng khoái lạc.

Đinh Hạo lúc này được lực đã tan, đã đủ sức kháng cự tình dục trong lòng, đánh liều nói:

- Toan Tú Tài ta là nam tử hán đầu đội trời, chân đạp đất, há lại chịu làm cái việc bỉ ổi hạ lưu như vậy sao?

Hứa Mị Nương nộ hỏa xung thiên, lửa dục hóa thành sát khí, lật mình ra khỏi giường, mặc y phục vào rồi đến bên cái bàn phấn son, lấy ra một cái bình nhỏ, đổ ra vài viên thuốc rồi nuốt vào. Trong chốc lát, lửa dục trong lòng mụ cũng tan biến, mụ lạnh lùng nói:

- Toan Tú Tài, ta thật muốn biết ngươi làm cách nào mà dập tắt được lửa dục.

Đinh Hạo giọng điệu lạnh như băng tuyết nói:

- Tà không bao giờ thắng chánh được.

- Hừ, khá lắm, chết đến nơi còn cứng miệng. Mi có liệu là sống mà ra khỏi nơi đây được không?

- Tại hạ không quan tâm tới điều này.

- Mi sẽ quan tâm ngay bây giờ.

Đinh Hạo nóng ruột vô cùng, nhưng vẫn làm ra vẻ lạnh lùng thản nhiên, bình tĩnh.

Hứa Mị Nương hô to một tiếng:

- Tổ Vân.

Tổ Vân vén màn bước vào, cung kính nói:

- Tiên tử có điều chi dạy bảo.

- Tên này không biết điều, đưa vào địa lao cho ta.

- Vâng.

Hứa Mị Nương lại nói tiếp:

- Không có lệnh ta thì không cho ăn uống, để ta xem xem hắn có phải là mình đồng da sắt hay không, xem hắn chịu được đến bao giờ.

Tổ Vân lại “Dạ” lên một tiếng, xoay qua Đinh Hạo nói:

- Thiếu hiệp có cần tiểu tỳ động thủ không?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Mi đi trước dẫn đường, cho dù lên núi đao hay là xuống vực dầu ta cũng chẳng cau mày đâu Tổ Vân mỉm cười nói:

- Hảo hán thật, tiếc rằng là chưa đến lúc, đi thôi.

Hai người cùng đứng lên ra khỏi cửa, đi được một đoạn thì Tổ Vân bỗng hạ giọng nói:

- Thiếu hiệp, bây giờ hồi tâm còn kịp, nếu như đồng ý cùng tiên tử hoàn thành hỷ sự thì tiểu tỳ có thể chuyển đạt giùm cho, chứ ngồi trong nhà lao đó thì khó chịu lắm.

Đinh Hạo cương quyết nói:

- Không thể được.

- Trông người phong thái thế kia mà sao không biết chút gì về phong tình cả?

- Ta chẳng phải là hạng người bỉ ổi hạ lưu, đừng nói nhiều lời nữa.

- Hừ, đến lúc ngươi biết mùi thì chớ cầu ta nhé.

- Nói đùa ư?

Tổ Vân ấn một cái nút trên vách, một huyết động lộ ra, bốc mùi ẩm thấp khó chịu, ả trầm giọng nói:

- Ta hỏi ngươi lần cuối cùng, có đồng ý tiếp nhận nhu tình của tiên tử hay không?

- Không thể được.

- Thế thì ta cũng không thể giúp gì cho ngươi nữa.

Rồi ả đẩy Đinh Hạo vào trong, cửa huyết lập tức đóng lại.

Đinh Hạo chỉ thấy xung quanh bóng tối mịt mù, hắn vừa cất bước thì bỗng trượt chân té lăn xuống dưới, đau nhức khôn tả, hóa ra đó là những bậc thang đá.

Một hồi lâu sau, hắn ngồi bật dậy, đưa tay sờ soạng thì bỗng bắt giắc rùng mình khi chạm vào một số bộ xương cốt đã khô.

Trong lòng Đinh Hạo bỗng trầm xuống, hắn nghĩ mình chẳng bao lâu sau cũng thành như thế này thì bỗng phát ra tràng cười cuồng dại, cười cho số phận của mình cũng như cho sự quở quyết trong giang hồ.

Bỗng một thanh âm khàn khàn cất lên:

- Tiểu tử, mi cười cái quái gì vậy?

Đinh Hạo cả kinh, vội nói:

- Vị tiên bối nào đó?
- Tiên bối cái quái gì, chỉ là một tên đầu phạm già mà chưa chết vậy thôi.
- Lão tiên bối đang ngồi chỗ nào vậy? Văn bối không thể thấy người được.
- Mi tên gì?

- Văn bối là Đinh Hạo, người giang hồ gọi là Toan Tú Tài.
- Ta chưa từng nghe đến, mi là con cái của ai?

Đinh Hạo ngập ngừng không nói. Giọng nói kia lại vang lên:

- Tiểu tử, sao mi không nói gì hết? mi hình như cũng chẳng phải là hạng tốt lành gì...
- Thưa không phải, chẳng qua... văn bối có điều khó nói mà thôi.
- Có gì mà khó nói nữa, mi muốn đem bí mật xuống mồ hay sao?

Đinh Hạo rung mình, hẳn nghĩ người kia nói thật có lý, đến nước này cũng chẳng có gì cần phải cố kỵ nữa. Hắn cười nói:

- Tiên phụ là Thiên Đô Kiếm Khách Đinh Triệu Tường.
- Ta cũng chưa từng nghe qua? Tổ phụ ngươi là ai?

Đinh Hạo giật mình, chẳng lẽ người này chưa từng hành tẩu giang hồ nên chưa nghe qua danh hiệu của cha hắn sao? Hắn ngập ngừng nói:

- Văn bối chỉ biết được có chừng đó thôi.
- Tên của tổ phụ mi cũng không biết sao?
- Không biết.
- Thế thì hay thật, ngay cả tổ tiên mình mà cũng không biết...
- Rốt cuộc thì lão tiên bối đang ngồi chỗ nào?
- Thạch thất kế bên, Đinh Hạo hoang mang dòm ngó xung quanh rồi nói:
- Văn bối chẳng thấy gì cả.

- Cách nhau cả một vách đá dày hơn một trượng, ngươi có phải thần tiên đâu mà nhìn xuyên tường được chứ.

- Vách đá dày hơn một trượng mà truyền âm được sao?
- Mi hỏi làm gì, tại sao mi bị nhốt vào đây?
- Bị họ đánh lén thôi.
- Chứ không phải vì ham mê nữ sắc sao?

Đinh Hạo cười nhạt nói:

- Nếu văn bối mê nữ sắc thì đã không phải vào đây rồi.
- Hừ, điều này lão phu có thể tin được. Khi nãy nghe ngươi đối đáp cùng với ả kia thì lão cũng đoán ngươi là người đang hoang.

Đinh Hạo càng kinh ngạc, ông lão này bị nhốt dưới địa lao mà sao có thể nghe thấy hắn và Tổ Văn đối đáp được? Chẳng lẽ ông lão đã luyện được cảnh giới tai thính siêu phàm ư? Hắn nhin không được nên buột miệng hỏi:

- Lão tiên bối làm sao mà nghe được?
- Mi thử tiến lên vài bước rồi sờ vào vách đá bên trái thử xem.

Đinh Hạo tò mò vội làm theo lời ông lão nhưng vẫn không thấy có gì lạ, hắn nói:

- Lão tiên bối, vân bối chẳng thấy gì khác lạ cả.
- Ngu thế, không sờ ra có một khe hở sao?

Đinh Hạo ngạc nhiên vội nhảy lên cao đưa tay quờ quạng, quả nhiên hắn nhận ra có một khe hở dài cả tấc ở phía trên, âm thanh truyền sang cũng là từ chỗ đó mà ra. Nhưng chỗ hở cách mặt đất tám thước, thân không có công lực thì không thể bám vào đó để nói chuyện được, ở dưới cũng không có chỗ gì kê chân.

- Tiểu tử sao còn đứng đó, không nhảy lên đây.
- Vân bối mất hết công lực rồi.
- Sao lại thế?
- Chẳng biết đối phương dùng thủ pháp nào mà khống chế được huyết đạo của vân bối.
- Ra là vậy.
- Tiên bối, đây là đâu?
- Thạch lao.
- Không phải, vân bối muốn hỏi tên sơn cốc này.
- Cách Thế Cốc.
- Hứa Mị Nương được bọn nữ tỳ xưng là tiên tử, là tiên tử gì thế?
- Mụ tỳ xưng là Tổ Y Tiên Tử, thật là nực cười.
- Lão tiên bối có thể cho vân bối biết danh hiệu của người chăng?
- Danh hiệu của ta nhắc làm gì ở kiếp này nữa.
- Vì sao người lại bị nhốt trong này?

Ông lão nói giọng căm phẫn:

- Đừng nhiều lời nữa, câm miệng lại mà hưởng thụ những giây phút cuối cùng của mi đi.

Sau đó âm thanh tắt hẳn, Đinh Hạo buồn bã dựa lưng vào vách tường, muốn cố quên mọi việc để ngủ nhưng sự đói khát và lạnh lẽo, cộng thêm mùi thối rửa của xác chết từ mấy bộ xương khô bốc ra làm cho hắn muốn mửa, không sao chợp mắt được.

Thế rồi muôn ngàn tâm sự lại trở dậy. Hắn nhớ lại thời gian cùng mẹ ăn nhở ở đậu tại Vọng Nguyệt Bảo, trải qua kỳ duyên theo thầy học võ, xông pha giang hồ, bao nhiêu nỗi chất chứa trong lòng làm cho hắn muốn phát điên lên.

Bỗng kệt một tiếng rồi cửa thạch lao mở ra, một bóng người xuất hiện, chính là ả tỳ nữ Tổ Vân, ả nói vọng xuống:

- Toan Tú Tài, mùi vị thế nào?

Đinh Hạo phùng mang trợn mắt muốn phát khùng lên, nhưng nhớ lại lời dặn của sư phụ là phải bảo tồn danh tiếng Hắc Nho nên hắn đè nén tâm sự lại, cười nhạt nói:

- Cũng không đến nỗi tệ lắm.
- Người ngang ngạnh thế ư? Chết cũng không sợ sao?
- Đại trượng phu đầu đội trời, chân đạp đất, chỉ cần không thẹn với lương tâm thì chết có gì mà phải sợ?

54. Thạch Lao Quái Nhân

Tổ Vân mỉm mai nói:

- Chao ôi! Những bộ xương nằm đó đều là những bậc đại trượng phu, đại anh hùng, cuối cùng cũng thành cát bụi, khí phách anh hùng đều đem xuống âm phủ cả đó.

- Hừ, dung mạo sắc đẹp chẳng lẽ không tàn phai sao?

- Toan Tú Tài, người chỉ cần gặt đầu một cái thì sẽ ra khỏi được địa ngục mà lên chốn thiên đàng, còn bằng không thì coi như là trong giang hồ đã không còn có Toan Tú Tài nữa rồi đó.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Nói nhiều vô ích.

Tổ Vân cau mày nói:

- Đến con sâu con kiến còn ham sống, huống chi là loài người. Chết vinh có gì hay hơn sống nhục đâu, người thử nghĩ lại đi.

- Khỏi cần suy nghĩ nữa.

- Toan Tú Tài, người chẳng những chưa mà còn thối nữa...

- Ha ha, đúng là chủ nào tớ nấy, thầy trò các người chỉ làm cho ta muốn ói mửa mà thôi.

Tổ Vân nộ khí xung thiên, ả cười gằn nói:

- Được lắm, thế thì mi cứ ở đó mà chết, nhưng trước khi chết ta cũng sẽ cho người ném chút mùi, để hủ côn giện của ta.

Dứt lời ả đóng cửa thạch lạp lại, chung quanh lại trở về bóng tối mịt mù.

Thình lình ông lão ở gian bên cạnh lên tiếng:

- Hảo tiểu tử, lão phu thích cái tính cách ngang tàng anh hùng của mi rồi đó.

Đinh Hạo không buồn trả lời. Ông lão lại nói tiếp:

- Ta đã chịu nói chuyện với mi rồi sao mi không lên tiếng hả?

Đinh Hạo thê lương nói:

- Văn bối đang tìm cách tự kết liễu mình.

- Mi điên ư? Sao lại nói thế?

- Chứ sống như thế này thì có gì hay ho đâu mà lưu luyến?

- Hừ, lão phu chịu đựng cả mấy chục năm mà vẫn chưa từng suy nghĩ đại đột, đằng này người chỉ vừa mới vào mà đã...

- Nói sao? Lão tiên bối ở đây đã mấy chục năm rồi ư?

- Ta gạt mi làm gì?

- Nhưng làm sao mà lão tiên bối sống sót được?

- Nhờ một chút khẩu khí và hý vọng.

- Ăn uống thì làm thế nào?

- Điều đó thì khỏi phải lo, cứ đứng giờ giấc là có người cho ăn cho uống, dù lão phu có muốn chết thì người ta cũng chẳng bằng lòng.

- Tại sao vậy?

- Biết làm gì? Chẳng phải người muốn chết sao? Kể sắp chết sao lại nhiều chuyện như thế chứ?

- Không sai, văn bối là người sắp chết...

Ông lão bỗng cười khanh khách ngắt lời:

- Lúc này người nói rằng muốn tìm cách để chết phải không?

- Đúng vậy.

- Người có thể tự làm đứt đoạn tâm mạch, như thế thì sạch sẽ, gọn gàng.

- Nhưng văn bối đã mất hết công lực.

- Ủi nhỉ, đúng là ta hồ đồ. Đập đầu vào vách đá thì khó coi quá, chỉ sợ lực đạo yếu ớt thì chỉ bị thương mà không chết. Thắt cổ thì khó coi quá, cắt mạch máu thì không biết lấy gì để cắt, thật là khó nghĩ...

Ông lão cứ đều đều nói, hình như quả thật nghĩ ra cách để chết quả là khó khăn thật. Bỗng lão như đã nghĩ ra được cách hay, mừng quýnh nói:

- Tiểu tử, ta cùng cảnh ngộ nên đặc biệt thông cảm với người. Bây giờ thế này, ta sẽ giúp người phục hồi chân lực, sau đó người tự làm đứt đoạn tâm mạch, thế thì hay nhất.

Đinh Hạo cười khổ nói:

- Nếu như văn bối có thể phục hồi công lực thì lập tức phá vòng vây mà ra chứ còn chết làm gì nữa.

- Hà hà, chưa chắc.

- Tại sao?

- Dù công lực mi có huyền thông đến đâu cũng không thoát khỏi địa lao này được, ra khỏi địa lao được thì cũng không thoát nổi Cách Thế Cốc này.

Đinh Hạo nghe thế thì cả kinh, nhưng hắn vẫn nói:

- Văn bối mặc kệ, cứ có lại công lực đã rồi haúng tính sau.

- Mi không còn muốn chết nữa ư?

Đinh Hạo ngập ngừng nói:

- Vâng, nếu quả thực là công lực có thể được phục hồi...

- Tiểu tử kia, lão phu giúp người phục hồi công lực là để tìm cái chết, vậy mà bây giờ người lại không muốn chết, vậy thì lão phu giúp người làm cái quái gì nữa.

Thôi dẹp đi, người tự tìm cách mà chết đi vậy.

Đinh Hạo nghe nói thế thì dở khóc dở cười, không ngờ trong hoàn cảnh này mà ông lão còn đùa bỡn với hắn được. Hắn cười nhạt nói:

- Lão tiền bối, văn bối thì lại nghĩ là do lão bất lực nên không giúp được thôi.

- Ai nói ta bất lực? muốn khôi phục công lực cho người thì có gì là khó?

- Thật chứ?

Ông lão dường như rất hiếu thắng, thét lên the thé nói:

- Sao lại không thật, bây giờ có phải người không tự được nguyên khí chứ gì?

- Đúng thế.

- Cũng không biết là huyết đạo nào bị chế ngự phải không?

- Đúng vậy.

- Tốt lắm, bây giờ người hãy lực trong đồng xương khô ra một khúc xương chân, cầm nó lên đi.

Đinh Hạo nghe nói thì cảm thấy kì lạ vô cùng, nhưng vẫn làm theo lời của ông lão, lựa trong đám xương khô một khúc xương chân cầm trong tay rồi nói:

- Xong rồi.

- Được, bây giờ người dùng toàn lực lấy khúc xương chân đó điểm vào hai huyệt UỪng Xương và Ốc Ong của mi đi, nhớ là phải dung toàn lực nhé.

Đinh Hạo bán tín bán nghi, hai huyệt trên là chủ quản khí huyết trong cơ thể, chỉ dùng tới khi nào muốn cản trở khí huyết thoát ra ngoài mà thôi, nhưng dù sao thì hắc cũng tin ông lão nên cũng nhấn vào hai huyệt đạo đó.

Ông lão lại nói:

- Bây giờ điểm vào hai huyệt Trung Đường và Địa Thuyết.

- Lão tiên bối, đây là hai tử huyệt mà.

- Mi không làm thì tùy, cái này gọi là tìm cái sống trong cái chết.

Đinh Hạo chợt hiểu ra, thì ra ông lão muốn giúp hắc tự sát một cách nhẹ nhàng mà không đau đớn, hắc nghĩ vậy nên cắn răng dùng sức điểm thật mạnh vào hai huyệt trên.

Lạ lùng thay, không có chuyện gì xảy ra cả, hắc không chết, mà ngược lại khí huyết trong người lại thoáng dao động, biến chuyển đó làm cho hắc xúc động khôn tả.

Ông lão lại nói:

- Cấp tốc điểm vào Tam Nguyên Đại huyệt.

Đinh Hạo chẳng chút do dự, làm theo ngay, tức thì khí huyết trong người cuộn cuộn như sóng triều dâng, toàn thân cảm thấy cực kì dễ chịu, hắc mừng quá la lên:

- Lão tiên bối, quả là đã thành công rồi.

- Bây giờ người biết phải làm gì rồi chứ.

Đinh Hạo lập tức ngồi xuống, dùng tâm pháp bản môn vận chuyển khí huyết lưu thông trong người, chỉ chốc lát sau thì công lực đã phục hồi toàn bộ. Hắc nhảy cẫng lên, mừng rỡ nói:

- Lão tiên bối, ân đức này văn bối xin ghi nhớ suốt đời không dám quên.

- Hừ, ta không cần người cảm kích.

Đinh Hạo thoáng ngạc nhiên nói:

- Lão tiên bối sao nói vậy?

- Mi có biết là mình bị chế ngự bằng tâm pháp Triệt Vĩnh Cố Nguyên Chỉ không?

- À, đây là lần đầu tiên văn bối nghe nói tới tâm pháp đó.

- đương nhiên, trong võ lâm có được bao nhiêu người rành rẽ chỉ pháp nói trên, làm sao người biết được.

Đinh Hạo phát sanh ý tò mò hỏi:

- Lão tiên bối có võ công cao cường thế sao không tìm cách thoát thân?

Ông lão trầm tư một hồi rồi nói:

- Ta không muốn đi ra.

Đinh Hạo bất giác kinh ngạc ngẩn người ra, hắc không nghĩ rằng trên đời lại có người cam tâm tình nguyện để người ta cầm cố cầm tù mình. Hắc lại nảy sinh ý tò mò, liền nhảy lên bám lấy vách tường, nhìn qua khe hở.

Bên thạch thất bên kia có đủ các thứ giường chiếu, chăn nệm và bàn ghế, một ông lão râu tóc bạc phơ đang đứng giữa thạch thất, hai mắt sáng quắc, thân thể rất trắng kiện.

Đinh Hạo không kìm được ngạc nhiên, hỏi:

- Lão tiền bối, một lần nữa vãn bối xin được hỏi danh hiệu của người.
- Lão phu không nói đâu.
- Ít ra lão tiền bối cũng có thể cho vãn bối biết nguyên nhân vì sao người bị giam giữ chứ?
- Việc gia đình của lão phu, không tiện nói cho người nghe.

Đinh Hạo lờ mờ đoán ra rằng giữa ông lão và Tổ Y Tiên Tử chắc là có mối quan hệ, nhưng ông lão đã nhất quyết không nói nên hắn cũng không tiện hỏi tiếp.

Ông lão thở dài nói:

- Tiểu tử, chắc là người có số mạng may mắn, ba năm trước chỗ này bỗng dưng xảy ra động đất nên trên vách tường mới có khe nứt, từ đó ta mới có thể nói chuyện với nhau, đúng là ý trời.

Ông lão ngưng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu địa biến xảy ra sớm hơn thì lão phu cũng không đến nỗi chịu yên tâm mà sống những năm tháng rông rã trong thạch lạp này.

Đinh Hạo giật mình hỏi:

- Lão tiền bối, tại sao lại thế?
- Do động đất nên lão phu tình cờ nhặt được một tấm địa đồ cấu trúc của lòng núi này.
- Thì ra không phải là do Tổ Y Tiên Tử kiến thiết nên.
- Mụ ta chỉ ăn nhờ lợi dụng thôi, đây là của một bậc dị nhân để lại, do lão phu phát hiện ra.
- Thế thì chính lão tiền bối là chủ nhân nơi này rồi.
- Mi nói nhiều quá để làm gì? Mi có muốn ra khỏi đây không?
- Tất nhiên là muốn rồi.
- Lối thoát ở ngay trong phòng lao của mi, cách mặt đất khoảng bảy thước, phía trên vách đá bên phải có một tảng đá hình bán nguyệt nhô ra, chính là công tắc để mở địa lao, người thử xem.

Đinh Hạo lập tức để tâm tìm kiếm, quả nhiên hắn phát hiện ra một tảng đá hình bán nguyệt nằm khuất trong một góc tối, tảng đá cực nhỏ, nếu không có ông lão chỉ điểm thì chắc hẳn chẳng bao giờ tìm ra được.

Đinh Hạo lập tức ấn vào tảng đá, nghe rẹt rẹt rồi vách đá bỗng tét ra một khoảng trống vừa đủ một người đi lọt, hắn mừng rỡ đến thộn mặt ra.

Ông lão lại nói:

- Tốt lắm, người đi đi.
- Nhưng lão tiền bối người...
- Ta đã nói là không muốn đi ra, người đừng nhiều lời nữa.

Đinh Hạo thở dài, hắn biết ông lão không thay đổi ý định nên chẳng biết làm gì hơn, đành ngậm ngùi nói:

- Vãn bối có thể làm gì được cho người chăng?
- Lão phu cứu người vì người là võ sĩ chính đạo, chứ không phải có sở cầu gì.
- Lão tiền bối xin đừng hiểu lầm, vãn bối là thành tâm nói vậy.
- Ta tin người... Thôi được, đã vậy thì ta có một việc nhờ người làm.
- Vãn bối xin lắng tai nghe.
- Sau khi ra khỏi đây thì người hãy tìm một người.

- Người đó là...
- Ta cũng không biết là người đó còn sống hay là đã tạ thế nữa, tên của nữ nhân ấy là Hứa Xuân Nương.

Đinh Hạo ngạc nhiên nói:

- Bà ta cùng với Hứa Mị Nương hình như là...
- Đúng vậy, họ là chị em họ.
- Vậy sau khi tìm ra thì phải làm sao?

Giọng điệu của ông lão bỗng trở nên căm phẫn, nói:

- Mi thay mặt lão phu mà giết chết y thị đi.

Đinh Hạo cả kinh nói:

- Giết ư?
- À không, không được, như thế cũng không khéo.
- Tức là sao?
- Nếu công lực của ngươi bết quá, giết không được y thị thì hỏng hết việc.

Đinh Hạo nghe vậy thì bất giác nổi tính háo thắng, hấn nói:

- Thế thì vân bối phải làm gì?
- Bây giờ thế này, nếu ngươi gặp được y thì cứ nói là ông lão ở Cách Thế Cốc đã hồi tâm chuyển ý, muốn y thị đến giải trừ nỗi khổ đau.

Đinh Hạo càng hoang mang không hiểu ra sao cả, hấn ngập ngừng nói:

- Thế... thế nếu bà ta không đi thì sao?
- Mi yên tâm, mi cứ nói thế thì y sẽ bằng lòng mà đến ngay.
- Còn nếu vân bối đủ sức giết y thị thì sao?
- Thế thì ngươi mang đầu của y thị về gặp ta, cũng theo bí đạo này mà vào.
- Vân bối sẽ tận lực làm, không để cho lão tiền bối thất vọng.
- Mi đi ngay đi, nếu chẳng may bị phát hiện thì hậu họa khó đoán lắm.
- Nhưng nếu vân bối muốn tìm Tố Y Tiên Tử thanh toán món nợ giam cầm này thì thế nào?
- Không được.

55. Yêu Nhân Yêu Ngữ

Đinh Hạo ngạc nhiên nói:

- Vì sao vậy?
- Ở trong thạch lao này thì ngươi không thể thắng y thị được đâu, rủi mà lại làm tiêu luôn cả tính mạng thì hy vọng của lão phu cũng tan theo mây khói, lão phu chết cũng không nhắm mắt.

Đinh Hạo rùng mình, hấn hỏi:

- Lão tiền bối, những cánh cửa trong nhà lao này có thể mở ra được không?
- Được, nhưng mi hỏi điều này làm gì?
- Vân bối cần phải ra ngoài sảnh đường lấy lại một số món đồ cần thiết, nếu không khó mà hành tẩu giang hồ được.

- Là những thứ gì?

- Binh khí, cùng vài món đồ cực kì quan trọng, hiện để trong phòng ngủ của Tổ Y Tiên Tử.

Ông lão trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tiểu tử, mi nên đi ngay bây giờ là hay nhất, lúc này không có ai canh gác cả, ở góc tường bên trái người có một lỗ nhỏ bên trên cao, người dùng sức ấn vào thì cửa thạch lao sẽ mở toang, người sẽ ra được ngay, thôi đi nhanh lên đi.

Đinh Hạo vội tìm công tắc rồi nhấn vào, cửa thạch lao lập tức mở toang ra.

Hắn cúi người xá một xá thật dài rồi quay mình đi ngay.

Hắn hít mạnh một hơi, rồi triển khai khinh công tìm lại theo con đường lúc nãy đi ngược trở ra, lát sau đã đến lại phòng ngủ của Hứa Mị Nương, bên trong không có một bóng người nào cả.

Đinh Hạo vội lướt người vào trong phòng, hắn thấy các thứ đồ vật vẫn còn nguyên chỗ cũ, kiểm tra lại không thấy thiếu món nào thì cả mừng, vội cất kỹ vào trong bọc.

Bỗng bên ngoài có tiếng chân người lọt vào tai Đinh Hạo, hắn nảy ra một ý kiến, lại lấy mặt nạ Hắc Nho đeo vào, hóa trang sơ rồi ẩn vào sau cánh cửa.

Cánh cửa mở ra rồi ả tỳ nữ Tổ Vân bước vào.

Đinh Hạo nhún mình nhảy ra. Tổ Vân trông thấy hắn thì thất kinh, chưa kịp phản ứng thì đã bị hắn điểm vào Á huyết.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Nói với chủ nhân của người là Hắc Nho đã đến cứu Toan Tú Tài đi rồi, hôm khác ta sẽ đến thăm viếng.

Rồi hắn ung dung đóng cửa phòng, lướt vào địa lao, rồi lại đóng cửa địa lao lại.

Ông lão thấy hắn thì ngạc nhiên nói:

- Tiểu tử người lại cải trang thành ai đó?

Đinh Hạo nghĩ thầm ông lão này ngay cả Hắc Nho mà cũng không biết, quả đã mấy chục năm không đi lại giang hồ, hắn có giải thích cũng không được nên chỉ cười nói:

- Chỉ là một chút hóa trang thôi mà.

- Mi đi ngay đi, càng nhanh càng tốt, phải nhớ cẩn thận, cuối đường hầm cũng có một công tắc tương tự với công tắc mở địa đạo, người làm y hệt để di chuyển tảng đá chắn đường, tìm cách mà thoát ra.

- Lão tiên bối thật sự không muốn đi ư?

- Nói nhiều quá, đi nhanh lên.

Đinh Hạo quỳ xuống vái ba vái, hắn cảm thấy ơn đức của ông lão thật giống như là đã sinh ra hắn lần thứ hai nên rất lấy làm cảm kích, ngậm ngùi nói:

- Lão tiên bối, vãn bối xin cáo từ.

- Ừ.

- Lão tiên bối xin hãy bảo trọng, hẹn gặp lại người.

Nói xong hắn mở cửa địa đạo rồi lướt đi ngay.

Địa đạo chật hẹp lại tối tăm, Đinh Hạo phải vận dụng hết nhãn lực mới có thể miễn cưỡng đi được mà không bị va vào vách đá.

Đi được chừng bốn năm trượng thì địa đạo bắt đầu trở nên rộng rãi hơn, nhưng lại rất dài, Đinh Hạo kiên nhẫn đi thêm hơn một giờ đồng hồ thì mới tới được cuối đường, hắn thấy có một tảng đá to nằm án ngữ phía trước.

Đinh Hạo vội tìm công tắc rồi nhấn vào, tức thì tảng đá từ từ lăn sang phía bên phải, máy móc kêu kèn kẹt, chứng tỏ đã lâu chưa được sử dụng qua.

Đinh Hạo vội chui ra ngoài, hắn cảm giác được khí trời bên ngoài thật trong lành, nhưng chỉ thấy bóng trắng sáng soi rọi, trời đã về đêm, cũng không biết bao nhiêu ngày đã trôi qua.

Hắn trầm tư một hồi rồi quyết định đi đến Tảo Dương trước để tìm kiếm Vô Ảnh Thần Cái cầu được cho Xích Ảnh Nhân đại ca, đang chữa trị chứng bệnh kì lạ mỗi năm phát tác một lần đó. Thế rồi hắn nhắm phương hướng chạy đi ngay.

Chạy được một quãng đường thì hắn đã cảm thấy mệt nhọc vì đói khát, đang phân vân chưa biết tìm thức ăn nước uống ở đâu thì hắn bỗng nghe tiếng khỉ kêu chí chóe. Đinh Hạo mừng thầm vì hắn biết chỗ đàn khỉ tụ tập chắc chắn phải có nhiều hoa quả, vì vậy hắn nhắm hướng có tiếng khỉ kêu bước tới rất nhanh.

Chỗ có tiếng khỉ kêu là một khu rừng thưa, rất nhiều khỉ đang đu bám trên cành cây, kêu la chí chóe không ngừng. Đinh Hạo tới gần rồi đột nhiên “hừ” to một tiếng làm cả bầy khỉ giật mình, kêu la inh ỏi rồi chạy mất, trái cây rơi vãi tứ tung trên mặt đất.

Đinh Hạo bước lại nhặt mấy quả đào lên ăn ngấu nghiến, hắn nhìn đói đã lâu nên bây giờ bắt được quả đào thì như nhặt được vàng, ăn lấy ăn để. Một hồi sau thì hắn đã no căng bụng, tinh thần sung mãn trở lại ngay.

Hắn dựa vào một gốc cây nửa nằm nửa ngồi nghỉ ngơi, nhìn lại thì thấy mình vẫn còn đang mặc bộ quần áo Hắc Nho, mà vào thị trấn thì phải lấy lại diện mạo thật nên thò tay định gỡ mặt nạ xuống.

Thình lình có một tràng cười quái lại từ xa vọng lại, Đinh Hạo giật mình vội đứng dậy chạy đến xem xét.

Hắn chạy ra khỏi khu rừng một chút thì gặp một bãi cỏ rộng lớn, có khá nhiều đầu lâu người nằm rải rác trên cỏ, Thượng Quan Đình ngồi ngay giữa đống sọ người ấy.

Có hai thiếu nữ áo đen đang tả xung hữu kích trong đầu lâu trận, Thượng Quan Đình thì đắc ý cười khanh khách.

Đinh Hạo thầm cảm thấy lạ, hai thiếu nữ áo đen kia chắc là thủ hạ của Hứa Mị Nương rồi, nhưng sao lại lọt vào trận thế của lão Thượng Quan Đình?

Bỗng ngay lúc đó có một bóng người chạy lại.

Thượng Quan Đình ngưng cười, lẩm bẩm:

- Lại có thêm một mối mua bán nữa rồi, càng nhiều càng tốt, để ta xem mụ đề tiện có chịu ra cứu người hay không.

Bóng người chạy tới là một phụ nữ trung niên chân cẳng thô kệch, trên đầu có cài một bông hoa trắng. Mụ đang chạy thì bỗng thấy đống đầu lâu người nằm trên cỏ nên vội vàng dừng lại, vẻ mặt lộ ánh hoảng hốt, quay lưng định chạy đi.

Thượng Quan Đình nhanh như chớp chụp lấy một cái đầu lâu rồi gầm lên một tiếng:

- Đứng lại.

Vừa quát lão vừa nhảy tới chặn đường.

Phụ nữ trung niên kia sợ đến mức mặt mày tái mét, lắp bắp nói:

- Chủ nhân, người... người...

Thượng Quan Đình la hét:

- Câm miệng, ta không còn là chủ nhân của mi nữa. Nếu người biết điều thì ngoan ngoãn bước vào trận, chờ mụ đề tiện kia lại cứu, còn không thì chó trách ta độc ác.

- Chủ nhân... để nô tỳ về... về báo lại cho Tiên Tử, mời người ra đây..

- Đừng nhiều lời, Lý Tam Nương người là cánh tay mắt của mù, chắc chắn người bị bắt thì mù sẽ phải ra mặt cứu thôi.

Lý Tam Nương bỗng ngọt ngào nói:

- Chủ nhân, người để cho nô tỳ về báo lại cho Tiên Tử đi, hai người yêu thương nhau đã mấy chục năm rồi, có bất đồng ý kiến gây gổ thì từ từ mà hòa giải, nô tỳ sẽ dùng ba tấc lưỡi cố gắng kết hợp hai người...

- Câm miệng.

- Chủ nhân, chẳng lẽ người không muốn hòa hợp với phu nhân sao?

- Hừ, mù còn yêu thương gì ta nữa. Ta chẳng còn là Phong Lưu Tôn Giả năm xưa nên mù đã đoạn tuyệt tình nghĩa rồi. nếu ta không còn một chút bản lãnh thì đã chết trong tay mù từ lâu.

- Chủ nhân, thật ra Tiên Tử rất yêu thương người.

- Hừ, cái hạng đàn bà mất nết đó ai mà tin cho được.

- Ấy là chủ nhân hờn giận mà nói thế, thật ra...

- Câm mồm lại, người có định vào trận không?

- Nô tỳ...

- Người thật muốn chết ư?

- Nô tỳ không về thì Tiên Tử cũng không ra được.

- Tại sao?

- Có người rình Tiên Tử ở gần đầu đây, chỉ cần người ra khỏi Cách Thế Cốc thì sẽ bị ám toán ngay.

- Ai?

- Hắc Nho.

Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quan Đình thất sắc nói:

- Mi nói sao? Hắc Nho mai phục mù ư?

- Đúng vậy, bọn tiểu tỳ ra ngoài là để thám thính tình hình.

- Ta không tin một người như Hắc Nho mà không xông thẳng vào sào huyệt để xử lý mù, lại mất thời gian rình mò như thế.

- Chủ nhân, hôm đó Tiên Tử không muốn giết tên tiểu tử Toan Tú Tài là có lý do riêng, vì tên tiểu đó là truyen nhân của Hắc Nho, bắt hắn làm con tin có thể khiến cho Hắc Nho phải thương lượng.

Thượng Quan Đình đã động lòng đôi chút, trầm ngâm không nói gì.

Đinh Hạo nấp trong bụi rậm nghe mà buồn cười không chịu nổi, hắn thật phục Lý Tam Nương thật khéo bịa chuyện, dựa trên câu chuyện mình giả mạo Hắc Nho xuất hiện trong Cách Thế Cốc mà có thể dựng lên một câu chuyện như thật, làm cho Thượng Quan Đình phải lung lay, đúng là giọng lưỡi đàn bà thật khó mà lường.

Thượng Quan Đình lạnh lùng nói:

- Người nói sự thật chứ?

Lý Tam Nương hùng hồn nói:

- Đương nhiên là thật rồi, hôm đó Tiên Tử đã mang cái túi gấm mà người coi trọng hơn cả tính mạng giao cho chủ nhân, chẳng lẽ nhiều đó không đủ chứng minh tấm lòng của Tiên Tử với chủ nhân ư?

- Tại sao lúc đó y không nói rõ?

- Tiên Tử... chẳng dám nói.

- Tức là sao?

- Chủ nhân có biết tại sao Tiên Tử phải hẹn chủ nhân ba năm mới gặp mặt một lần không?

Thượng Quan Đình nghiêng rằng nói:

- Y muốn hành hạ ta mà.

Lý Tam Nương lắc đầu nói:

- Chủ nhân hiểu lầm rồi, Tiên Tử có điều khổ tâm không nói ra được, chỉ biết tự cắn răng chịu đựng một mình mà thôi. Đêm nay sự thể đã thế này, nô tỳ cũng không muốn giấu người nữa, nô tỳ sẽ mạo hiểm tiết lộ bí mật cho chủ nhân nghe.

- Mi nói đi.

- Chủ nhân cắt cái đầu lâu đó đi trước đã, nô tỳ nhìn mà sợ quá.

Thượng Quan Đình cười nhạt nói:

- Không việc gì mà phải sợ, nếu người thật sự không nói dối thì nó không có ăn tươi nuốt sống người đâu mà lo.

Lý Tam Nương đành gượng cười nói:

- Chủ nhân có biết một bí sử vô lâm chăng?

- Bí sử nào? Đừng có vòng vo Tam Quốc nữa, nói phứt ra đi.

- Đây là đại sự kinh thiên động địa mà. Chủ nhân có nhớ rằng tính từ lúc Tiên Tử bắt đầu ước hẹn ba năm gặp mặt một lần với người cho đến giờ là bao lâu rồi không?

- Mười lăm năm rồi.

Giọng nói của lão đầy vẻ cảm khái.

Lý Tam Nương tiếp tục nói:

- Đúng vậy, năm xưa chín đại môn phái cùng cao thủ hắc bạch lưỡng đạo vây công Hắc Nho tại Mang Sơn, kết quả Hắc Nho bị trọng thương nhưng không chết mà ẩn vào núi Phục Ngưu. Mười lăm năm trước, Tiên Tử đến núi Phục Ngưu hái thuốc đã vô tình chạm trán với hắc.

- À, rồi sao nữa?

- Hắc khổng chế cưỡng hiếp Tiên Tử, sau đó bắt Tiên Tử phải dẫn hắc về Cách Thế Cốc chung sống.

Đình Hạo cười như mếu, không ngờ cụ già điêu ngoa này lại bịa chuyện ra như vậy, thật là đáng tức giận.

Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quan Đình kinh ngạc nói:

- Có chuyện như vậy sao?

Bổng lão đổi sắc mặt, cười nhạt nói:

- Bên trong có điều lạ.

Lý Tam Nương giật mình nói:

- Có gì lạ chứ?

- Căn cứ thủ đoạn của Hứa Mị Nương thì chẳng lẽ không đối phó nổi với Hắc Nho sao?

- Thế thì chủ nhân xem thường Hắc Nho quá rồi.

- Nói vậy là sao?

- Chẳng biết hắc dùng thủ pháp gì mà khổng chế kinh mạch của Tiên Tử, cứ ba tháng Tiên Tử phải cầu xin hắc giải huyết một lần, bằng không thì khí huyết ứ đọng, toàn thân đau đớn vô cùng, rồi thất khiếu ứa máu ra mà chết.

- Thế thì ba năm hội ngộ một lần là sao?

Lý Tam Nương thở dài nói:

- Vì thế nô tỳ mới nói là Tiên Tử rất chung tình, mạo hiểm hẹn gặp chủ nhân cho thỏa nỗi tương tư.

- Vậy tại sao trong mấy lần gặp mặt y lại không nói cho ta nghe?

- Chủ nhân người nghĩ người làm được gì?

- Hừ, ta sẽ dùng đầu lâu trận vây hãm sau đó dùng đầu lâu đánh chết hần.

- Điều đó chẳng thể nào làm được.

- Tại sao?

- Thứ nhất, Hắc Nho cáo già quỷ quyệt vô cùng, không dễ gì chủ nhân có thể dụ hần vào trong trận. Thứ nhì, nếu hần phát hiện Tiên Tử phản bội hần thì hần thừa sức phá hủy Cách Thế Cốc không còn một cành cây ngọn cỏ nào.

Mụ dùng lại, rồi nhìn Thượng Quan Đình thở dài nói tiếp:

- Thứ ba, chủ nhân có tuyệt chiêu gì hần đều rõ hết, chưa chắc đã chịu thua người. Thứ tư, cho dù Tiên Tử có về bên người thì cũng chỉ sống được ba tháng mà thôi.

Thượng Quan Đình dường như đã hoàn toàn tin vào câu chuyện do Lý Tam Nương bịa ra, hần cắn răng nói:

- Có lẽ y đã thay lòng đổi dạ đi yêu gã Hắc Nho đó rồi không chừng.

- Chủ nhân, điều ấy không thể đâu.

- Sao người dám quả quyết như vậy?

Lý Tam Nương cười lả lơi nói:

- Chủ nhân, cái này chính người phải rõ hơn ai hết chứ? Tiên Tử đòi hỏi... có khác với người thường, chính chủ nhân kết hợp được với Tiên Tử cũng là do người bẩm sinh lạ thường, còn bản thân Hắc Nho thì...

Nói tới đó mụ bấu môi ra vẻ khinh miệt:

- Chẳng có cái gì là hay ho cả.

Thượng Quan Đình gật đầu nói:

- Điều này ta tin được.

- Nô tỳ đã kể hết mọi việc với người rồi đó, bây giờ người...

- Khoan đã, người nói là Hứa Mị Nương bắt Toan Tú Tài để cho Hắc Nho phải đồng ý thương lượng phải không?

- Chính là vậy.

- Thương lượng chuyện gì?

- Tiên Tử dùng Toan Tú Tài để ra điều kiện cho Hắc Nho.

- Điều kiện thế nào?

56. Quỷ Ảnh Tây Thi

Lý Tam Nương cố tình làm ra vẻ trầm tư một hồi rồi thở dài nói:

- Tiên Tử muốn dung Toan Tú Tài làm con tin, buộc Hắc Nho phải giải cấm huyết cho Tiên Tử, và chấm dứt quan hệ.

- Hắc Nho có bằng lòng không?

- Bằng lòng chứ, vì hắn chỉ có một truyền nhân mà thôi.

- Không đúng, mi bịa chuyện rồi.

- Tại sao lại không đúng?

- Ban đầu mi nói Hắc Nho rình rập Hứa Mị Nương, sau đó lại nói Hắc Nho ẩn mình trong cốc, cưỡng bức Hứa Mị Nương rồi chiếm lấy Cách Thế Cốc, lời nói trước sau cực kỳ mâu thuẫn.

Lý Tam Nương giật mình, nhưng biệt tài của mụ là bịa chuyện lấp liếm nhanh lẹ nên trong hoàn cảnh đó mặt vẫn không biến sắc, mụ thản nhiên cười nói:

- Chủ nhân chưa biết điều này, hiện giờ Hắc Nho không có trong cốc, hắn đã tái xuất giang hồ, tìm những kẻ thù xưa để đòi nợ, mỗi ba tháng lại về cốc một lần để giải huyết cho Tiên Tử, ước tính giờ này ngày mai thì hắn sẽ về tới.

Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quan Đình đảo mắt láo liên nhìn ngó xung quanh, cứ như là sợ Hắc Nho sẽ bất thành linh xuất hiện vậy, lão “À” một tiếng rồi nói:

- Thì ra là thế.

Lý Tam Nương nhẹ cả người, mụ trầm giọng nói tiếp:

- Chủ nhân, chuyện đã rõ ràng cả rồi, bây giờ người định làm gì?

Thượng Quan Đình trầm tư một hồi rồi nói:

- Thừa lúc hắn chưa về ta lên vào cốc rồi ẩn núp bên trong, chờ khi hắn về thì âm thầm công kích lên...

Lý Tam Nương ngắt lời, nói:

- Chủ nhân, chuyện đó không được.

- Tại sao?

- Nếu chủ nhân sử dụng Thực Nhục Khô Lâu ra thì ngoại trừ chủ nhân ra, không ai có thể thoát nạn được, nếu gây tổn hại đến Tiên Tử thì không phải là hồng chuyện rồi sao?

- Nói thế cũng có lý, thế mi có cách gì không?

- Hai mặt cùng đánh vào.

- Tức là sao?

- Một mặt Tiên Tử cứ theo kế hoạch đã định, đàm phán với Hắc Nho. Mặt khác, chủ nhân chờ hắn vào cốc rồi thì lập tức bày trận thế ở cửa động, khi Hắc Nho đi ra thì sẽ ngay lập tức rơi vào trong trận thế, lúc đó chủ nhân ném ba cái sọ người thì còn ai trách cứ gì được chủ nhân nữa?

- Diệu kế.

Lý Tam Nương cười nói:

- Nếu chủ nhân thấy kế sách trên thì hành được thì xin lập tức thu hồi trận thế, rồi chúng ta cùng nhau tiến hành mọi sự.

Thượng Quan Đình tới giờ này mới thấy được ánh tinh khôn trong khóe mắt.

Lão trầm giọng nói:

- Lão phu làm sao xác nhận rằng những điều ngươi nói là sự thật?

Lý Tam Nương cười nhạt nói:

- Chủ nhân không tin nô tỳ ư?

- Theo kinh nghiệm của lão phu thì không nên tin bất cứ cái gì một cách quá dễ dàng như vậy.

- Thế thì nô tỳ cũng đành chịu, nếu chủ nhân do dự bất quyết, lỡ mà Hắc Nho quay về đột ngột thì...

Thượng Quan Đình trầm ngâm một chút rồi nói:

- Được, mi có thể đi, nhưng hai tên nữ tỳ kia thì phải ở lại.

Lý Tam Nương cười lả lơi nói:

- Trong lúc này mà chủ nhân còn hứng thú sao?

- Chớ nói nhiều, ta cũng cần phải lưu lại một chút ít làm bảo chứng chứ.

Lý Tam Nương ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi, mụ chấp tay xá một cái rồi xoay mình chạy đi.

Đinh Hạo cười thầm trong bụng, không ngờ Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quan Đình thường ngày tự phụ thông minh kiêu ngạo nhưng lại trúng kế của Lý Tam Nương. Mụ này chạy về chắc chắn sẽ báo lại với Hứa Mị Nương tìm cách cứu thoát hai thiếu nữ kia, tuồng hát sắp tới sẽ còn hấp dẫn nữa.

Thượng Quan Đình thu hồi đầu lâu trận, sau đó kẹp nách hai thiếu nữ chạy vào rừng.

Đinh Hạo cũng tháo mặt nạ Hắc Nho ra, thay đổi y phục, khôi phục lại diện mạo của Toan Tú Tài. Hắn tìm một nơi kín đáo ẩn thân, chờ xem tuồng hát kế tiếp, đồng thời cũng muốn tìm cơ hội mà trừ khử ả hồ ly tinh Hứa Mị Nương.

Nào ngờ gã chờ một lúc khá lâu vẫn không thấy có gì xảy ra. Hắn đang sốt ruột thì bỗng từ xa có một bóng đen chạy tới, chẳng mấy chốc đã đến gần nơi hắn đang ẩn nấp.

Đinh Hạo trở mắt nhìn bóng đen vừa tới thì không khỏi giật mình, thì ra đó là một quái vật toàn thân đen bóng lấp lánh, từ đầu đến chân đen như mực, chẳng biết là người hay là yêu quái.

Quái vật đảo mắt nhìn quanh một hồi rồi bỗng cất tiếng nói lớn:

- Thượng Quan Đình, ngươi ở đâu?

Âm thanh trầm nặng, đinh tai rất khó nghe.

Đinh Hạo thở phào, thì ra đó là người chứ không phải yêu quái, nhưng chẳng hiểu sao y lại ăn mặc quái gở như vậy, cách ăn mặc cũng như giọng nói đều khó đoán biết được đó là nam hay nữ.

- Ai đó?

Một tiếng quát lớn vọng ra, rồi Thượng Quan Đình lướt tới, lão nhìn thấy quái nhân thì bắt giác kêu lên một tiếng thất thanh rồi thụt lùi ra sau liên tục, cặp mắt bắn ra những tia sáng sợ sệt.

Quái vật cười khanh khách nói:

- Lão Phong Lưu, có còn nhớ ta không?

Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quan Đình lắp bắp nói:

- Ngươi... ngươi là... Quý Ảnh Tây Thi.

- Hà hà, lão Phong Lưu ngươi vẫn còn nhận ra ta, khá lắm.

- Ngươi... không phải ngươi đã...

- Hà hà, tất cả mối ân tình giữa chúng ta ngươi đã quên hết rồi sao?

- Ngươi... ngươi không phải là Quý Ảnh Tây Thi, chắc chắn không phải là ngươi.

- Sao ngươi lại nói thế?

- Quý Ảnh Tây Thi đã chết rồi, chết dưới Cửu U Bảo Hợp của Tổ Y Tiên Tử, chính tay ta chôn cất...

- Hà hà, không sai, không sai. Nhưng ông trời có mắt, ta đã hoàn hồn trở lại.

- Ngươi... ngươi chưa chết thật sao?

- Lạ nhỉ, thế ai đang đứng trước mặt ngươi?

- Sao ngươi biết ta ở đây?

- Chẳng phải người vừa thả một mụ đàn bà về Cách Thế Cốc sao?

- Đúng, đó là Lý Tam Nương, người làm gì ả rồi ư?

- Ta đã cho mụ ta châu trời rồi.

- Hồng mắt, người không được giết y, y về cốc là để truyền tin tức.

Quỷ Ảnh Tây Thi cầm phần nói:

- Tại sao không được? Ta phải giết hết người trong Cách Thế Cốc, ta phải báo cái thù năm xưa.

Thượng Quan Đình run run nói:

- Người đến là để báo thù ư?

- Đúng vậy, lão Phong Lưu, mấy năm nay người đã hưởng thụ đủ rồi chứ?

- À, tốt nhất là ta nên tìm một chỗ nào vắng vẻ để nói chuyện, chỗ này có lẽ không tiện.

- Tại sao?

- Có một nhân vật đáng sợ có thể đến đây bất cứ lúc nào.

- Ai?

- Hắc Nho.

- Hắc Nho ư? Hắc đến đây làm gì?

- Tìm Hứa Mị Nương thanh toán món nợ.

- Hay thật, ta cũng đang muốn tìm người hợp tác cùng vào cốc. Chắc là người tiếp tay với Hứa Mị Nương chứ gì?

- Cái đó... không có.

- Nói láo, người lại muốn gạt ta ư? Ta không tin người không tiếp tay với mụ ta.

- Em cương yêu, em tin hay không cũng được, gần đây em thế nào?

- Hà hà, năm tháng vô tình, Tây Thi năm nào nay đã già rồi, còn người thì sao?

- Chớ nói nhiều nữa, chúng ta nên rời khỏi đây thôi.

- Không, ta phải ở đây chờ Hắc Nho.

- Em cương yêu, đi thôi, chúng ta đã nhiều năm không gần gũi...

- Lão Phong Lưu, ta đã chán ngán việc đó rồi, người trời sanh đặc biệt, còn Hứa Mị Nương thì biết Tru Nhan Thuật, hai người quả là xứng đôi.

Mụ dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Trong tay người còn cầm cái đầu lâu đó làm gì? Nó chỉ hù dọa được kẻ khác chứ còn đối với ta thì chẳng có công dụng gì đâu.

- Em cương đừng có đa nghi, đó chỉ là thói quen của ta thôi mà, không lúc nào là không cầm đầu lâu người trên tay, cũng như em cương thích mặc áo da trần hữu dụng này vậy mà.

Đình Hạo nghe vậy mới vỡ lẽ ra là quái vật này mặc áo da trần, có lẽ đó là tấm áo dao kiếm chém không thủng.

Thượng Quan Đình cười nói:

- Ta đi nào em cương.

- Thôi được, lâu ngày gặp lại thì tâm sự một chút cũng chẳng sao, hãy dẹp món đồ dị hợm của người đi trước cái đã.

Thượng Quan Đình lập tức xỏ đầu lâu vào dây, choàng lên cổ rồi nói:

- Bây giờ đi được rồi chứ?

Quý Ảnh Tây Thi gật đầu, rồi cả hai phóng người chạy về hướng Tây đến một bìa rừng rồi từ từ đi chậm lại, vừa đi vừa cười nói khá rôm rả.

Đinh Hạo cũng lượn mình theo sát cả hai.

Đang vui vẻ bỗng Quý Ảnh Tây Thi như sực nghĩ ra điều gì, mụ nói:

- Bộ quần áo da trần này quả thật là khó coi thật, ta muốn thay một bộ quần áo khác, ngươi tạm chờ đây một lát nhé.

Dứt lời y lượn người vào trong bụi rậm. Thượng Quan Đình chẳng hề suy nghĩ, ngồi xuống một gốc cây chờ đợi.

Đinh Hạo chợt cảm thấy nghi ngờ, hần lập tức theo sát Quý Ảnh Tây Thi.

Chỉ thấy mụ lướt nhanh như chớp vòng đường khác trở về chỗ cũ, rồi chạy đến bên hai thiếu nữ bị Thượng Quan Đình bắt. Mụ cởi bỏ tấm áo da trần khoác bên ngoài ra rồi chụp lấy hai thiếu nữ, sau đó chạy thật nhanh.

Đinh Hạo giật mình, hần chú ý nhìn kỹ thì nhận ra đó chính là Hứa Mị Nương, sau một thoáng ngạc nhiên, hần thét lên:

- Chạy đi đâu?

Rồi cũng phóng người rượt theo.

Lúc này Thượng Quan Đình chờ lâu cũng sinh nghi, lão như chợt nghĩ ra điều gì đó nên liền đứng bật dậy, chạy ngay trở về chỗ cũ thì nhận ra hai thiếu nữ đã không còn ở đó nữa.

Lão đang nghiêng răng căm giận vì biết mình vừa bị chơi khăm thì bỗng thấy thấp thoáng có một người chạy tới, chính là Đinh Hạo.

Thượng Quan Đình lạnh lùng nói:

- Toan Tú Tài, ngươi làm gì ở đây?

Đinh Hạo cười nhạt nói:

- Ta rượt theo Quý Ảnh Tây Thi tới đây.

- Y đâu rồi?

- Đã chạy mất dạng.

- Ngươi có thấy được bộ mặt thật của y không?

- Chẳng phải ai xa lạ đâu, chính là Hứa Mị Nương, bạn đời của lão đó.

Thượng Quan Đình nghiêng răng kèn kẹt nói:

- Ta thật là mù cả hai mắt rồi, Quý Ảnh Tây Thi đã chết, thân xác còn bị đốt thành tro tan ngay trước mắt ta thì sao còn có thể...

Nói tới đó lão bỗng nhìn Đinh Hạo nói:

- Chẳng phải Hứa Mị Nương đã bắt ngươi làm con tin sao?

- Con tin gì? Lão đang nói cái gì vậy?

- Chẳng lẽ mi không phải là truyền nhân của Hắc Nho ư?

- Hà hà hà, chắc là lão già ngu ngốc ngươi lại nghe được một câu chuyện hay từ phía mấy mụ già trong Cách Thế Cốc phải không?

Thượng Quan Đình đỏ mặt, lão đánh trống lảng:

- Nhưng rõ ràng người đã bị mụ bắt sống mà.
- Ta dựa vào võ công bản thân mà thoát ra.
- Thật là khó tin, cơ quan trong Cách Thế Cốc trùng trùng điệp điệp, cỡ người làm sao mà thoát ra nổi chứ.
- Lão không tin thì tùy.

Thượng Quan Đình im lặng một hồi rồi lại hỏi:

- Toan Tú Tài, hôm trước Hứa Mị Nương bắt người đi có mục đích gì vậy?

Đình Hạo bữu môi nói:

- Câu hỏi thật là thừa thãi, ta nghĩ người thừa biết mục đích của mụ là gì.
- Người nên nhớ, luận về niên kỷ thì mụ ta làm tổ mẫu người cũng còn được.
- Không cần người nhắc nhở.

Thượng Quan Đình căm hận nói:

- Con mụ đề tiện Hứa Mị Nương thật là thâm độc, lão phu không giết mụ ta thì thế không làm người nữa.

Đình Hạo chỉ cười nhạt chứ không nói gì.

Thượng Quan Đình lại im lặng một hồi rồi nói:

- Toan Tú Tài, có phải người muốn tìm mụ ta để đòi lại cái nợ bị bắt đi không?

Đình Hạo nói:

- Còn phải hỏi sao? Tất nhiên là vậy rồi.
- Lão phu cùng người liên thủ, người nghĩ sao?
- Võ công của mụ không cần liên thủ với người thì ta cũng thắng.

Thượng Quan Đình bỗng cười to nói:

- Người đừng coi thường mụ đề tiện đó quá, nếu bửu bối của mụ mà đem ra sử dụng thì chưa chắc người đã chọi nổi với mụ đâu.
- Có thật vậy không?
- Bảo bối của mụ ta là một cái hộp gọi là Cửu U Bảo Hợp.
- Cửu U Bảo Hợp?
- Đúng vậy, luôn cả quỷ thần mà gặp nó cũng phải phát khiếp.
- Lợi hại đến vậy sao?
- Cái hộp đó có bốn cái lỗ và bốn cái nút bấm, mỗi cái nút bấm khổng chế một lỗ. Cái lỗ đầu tiên chứa một độc khí kêu là Cửu U Thỉnh Thiếp, ấn một cái là độc khí phát ran gay, vô màu vô mùi, giết người trong vô hình, kẻ ngủ phải thì sẽ lập tức ngã ra mà chết.
- Lợi hại thật, còn cái lỗ thứ hai?
- Trong lỗ thứ hai có một loại mê dược gọi là Cửu U Lưu Xuân, kẻ ngủ phải sẽ tâm loạn trí mê, hoàn toàn nghe lời Hứa Mị Nương sai bảo.

Đình Hạo nghe thì bất giác rung mình, hấn hỏi tiếp:

- Lỗ thứ ba thế nào?
- Lỗ thứ ba chứa một loại hơi độc kêu là Cửu U Đoạt Nguyên, kẻ trúng phải hơi độc thì sẽ chân khí tán loạn, công lực mất hết.

- Vậy còn lỗ cuối cùng?
- Hà hà, thật ra lỗ cuối cùng lại chứa thuốc giải của ba loại thuốc độc kể trên.
- Chà, nghe thế thì chắc là cái Cửu U Bảo Hợp đó vô địch thiên hạ rồi.

Thượng Quan Đình cười bí hiểm nói:

- Cái đó thì chưa chắc, nhưng dù sao thì Cửu U Bảo Hợp hiện đang nằm trong tay ta, ta không thể khai hết cho người nghe được.
- Ý lão là Cửu U Bảo Hợp vẫn còn có khuyết điểm ư?
- Cái đó thì tự người phải suy gẫm lấy vậy.

57. Ánh Tuyết Thắt Tung

Đinh Hạo sức có nghi hoặc, hần nói:

- Ta thấy có điểm đáng nghi.
- Điểm nào?
- Theo ta nghĩ thì Hứa Mị Nương là người độc ác quỷ quyệt, chẳng dễ gì mà đem bảo bối của mình hai tay dâng cho người khác được. Chẳng khác nào đem võ công của mình giao cho kẻ khác, mình còn thứ gì để ý lại nữa chứ.

Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quan Đình biến sắc, rõ ràng những lời nói của Đinh Hạo rất có lý, khiến lão phải nghi hoặc, lão ngó người ra một hồi rồi ngập ngừng nói:

- Không lẽ như thế thật sao?

Đinh Hạo bĩu môi nói:

- Chắc các hạ rành hiểu hành vi của mụ ta hơn ai hết, tuồng hát lúc này cũng là một ví dụ vậy.

Thượng Quan Đình bán tín bán nghi nói:

- Lão phu đã trông thấy Cửu U Bảo Hợp này nhiều lần, không phải là giả đâu.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Sao các hạ không dùng thử một lần xem sao?

Hần vừa nói liền cảm thấy lỗ lòi, vì thứ ma vật giết người này há có thể đem ra làm thí nghiệm, nhưng lời nói đã ra khỏi miệng, không thể thu hồi kịp.

Thượng Quan Đình cười khanh khách nói:

- Toan Tú Tài, để xác nhận sự phân tích của người, người có bằng lòng thử một phen chăng?

Đinh Hạo rùng mình, chuyện sanh tử nào phải trò đùa mà có thể đem ra thử nghiệm được, tuy nhiên hần vẫn bình tĩnh nói:

- Thật hay giả thì cũng chẳng liên quan đến tại hạ cả, tại hạ chỉ muốn cảnh giác các hạ một lời thôi. Còn nếu các hạ muốn thử nghiệm thì sao không tự mình thử nghiệm, dù gì trong cái hộp đó cũng có thuốc giải độc mà, còn sợ gì nữa?
- Hừ, người nói dài dòng chẳng qua cũng là sợ chết mà thôi.
- Hà hà, các hạ không sợ chết ư?

Thượng Quan Đình cứng họng, im lặng một hồi rồi lại quay về đề tài cũ:

- Chuyện liên thủ mi thấy thế nào?
- Xin các hạ thông cảm, tại hạ không rảnh.

Thượng Quan Đình thò tay vào túi móc ra một cái hộp gấm...

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Xin nói với các hạ một điều là với khoảng cách thế này thì các hạ không có bất cứ cơ hội nào đâu.

“Keng” một tiếng, một mũi kiếm đã không biết bằng cách nào đã chĩa thẳng vào ngực Thượng Quan Đình, lão hoa cả mắt, chưa kịp làm gì thì đã bị khống chế.

Đinh Hạo lại nói:

- Thượng Quan Đình, lão hãy cất cái món đồ quý quyết đó đi, đừng hòng giở trò với tại hạ.

Thượng Quan Đình sùng sùng nói:

- Lão phu chẳng hề có ý đồ gì cả, chỉ là người quá đa nghi mà thôi.

Dứt lời y cất hộp gấm vào lại trong túi áo.

Đinh Hạo nhủ thầm:

- Lão quái vật này chẳng biết đã gây ra bao nhiêu ác nghiệp, có giết đi cũng chẳng sao. Tuy nhiên lưu y lại để cho y và Hứa Mị Nương đấu đá lẫn nhau cũng là một điều tốt.

Nghĩ vậy hắn thu kiếm về, cười nhạt nói:

- Tái kiến.

Rồi nhún mình bỏ đi mất dạng.

Đinh Hạo chạy được một quãng đường thì chợt nhớ lại chuyện mà ông lão trong Cách Thế Cốc đã nhờ mình làm, biết đâu Thượng Quan Đình lại biết được tung tích của Hứa Xuân Nương, vậy mà hắn lại quên mất không hỏi lão. Hắn muốn quay lại tìm nhưng biết rằng đã muộn, trời đất mênh mông, không biết Thượng Quan Đình đã chạy đi đâu rồi, nên đành thở dài, tiếp tục hành trình.

Bình minh ló dạng, Đinh Hạo dừng chân ăn uống tại một tiểu điểm ở trên con lộ nhỏ. Hắn đang chậm rãi ăn uống thì thấy một thư đồng chạy vội vào tiểu điểm, nói:

- Điểm gia, cho một phần cơm thịt nai, làm nhanh lên nhé.

Âm thanh của tên thư đồng nghe như giọng con gái làm Đinh Hạo chú ý nhìn, hắn cảm thấy tên thư đồng kia rất quen, nhưng không nhớ là đã gặp ở đâu.

Đinh Hạo còn đang suy nghĩ thì tên thư đồng đã phát hiện ra hắn, y vội tươi cười đến gần hắn chấp tay xá một xá rồi nói:

- Ta xin chúc an tướng công.

Đinh Hạo ngạc nhiên, ấp úng nói:

- Người.. người là...

- Tướng công không nhìn ra ta ư?

Đinh Hạo chăm chú nhìn kỹ một hồi rồi chợt cười hớn hở nói:

- À, người là Tiểu...

Tên thư đồng vội ra dấu cản lại, Đinh Hạo hiểu ý nên vội nín bật. Hắn đã nhận ra đó là tỷ nữ Tiểu Hương của Mai Ánh Tuyết cải trang ra nên vậy tay nói:

- Ngồi xuống đây rồi hãy nói.

Tiểu Hương ngồi xuống, liếc nhìn xung quanh rồi nói:

- Tướng công, thật không ngờ được gặp người ở đây.

- Có việc gì ư?

- Có việc xảy ra, tiểu tỳ đang không biết làm sao thì may mắn lại gặp được tướng công, đúng là hoàng thiên phù hộ.

Đinh Hạo giật mình nói:

- Có việc gì thế?

Tiểu Hương ngập ngừng nói:

- Tiểu thư có chuyện.

Đinh Hạo nghe thế thì kinh hãi, vội móc ra một nén bạc để lên bàn rồi kéo Tiểu Hương ra ngoài, hấp tấp hỏi:

- Tiểu thư nhà người sao?

- Tiểu thư mất tích rồi.

- Đầu đuôi câu chuyện thế nào?

- Năm hôm trước tiểu tỳ đang cùng với tiểu thư đi từ Nhữ Châu đến Nghi Dương, trên đường đi phát giác có người theo dõi.

- Là ai theo dõi?

- Một thiếu nữ áo vàng khoảng hai mươi tuổi.

- Là một cô gái ư?

- Đúng vậy.

- Rồi sao nữa?

- Tiểu thư thấy mình bị theo dõi thì rất bức mình, muốn chặn cô ta lại để hỏi cho ra lẽ. Nhưng cô gái ấy thân pháp cực cao, như quỷ như ma, thoát ần thoát hiện, làm cho tiểu thư quỳnh quáng phát sợ lên, tìm đủ mọi cách cũng không làm sao thoát được sự theo dõi của y thị.

- Y thật lợi hại đến thế sao?

Tiểu Hương gật đầu, rồi lại nói:

- Đến Nghi Dương thì chúng tôi mới quyết định hóa trang để tìm cách thoát khỏi sự theo dõi.

- Tiểu thư nhà người hóa trang thế nào?

- Tiểu thư ăn mặc áo nho sĩ, hóa trang thành một thư sinh.

- Rồi sao nữa?

- Hai ngày đầu thì bình an vô sự, đến ngày thứ ba, chúng tôi đang ngủ thì cô gái áo vàng lại đến, lần này ra mặt gõ cửa sổ kêu gọi, làm cho tiểu thư nổi giận phóng mình rượt theo, từ đó chẳng thấy quay trở lại nữa.

Đôi mày kiếm của Đinh Hạo nhướng cao, hắn nói:

- Nghi Dương thuộc phạm vi thế lực của Vọng Nguyệt Bảo, có khi nào là người của Vọng Nguyệt Bảo không?

- Không phải đâu.

- Sao người biết?

- Lúc ở Nhữ Châu thì chúng tôi đã nghe tin đồn rằng phân đà bí mật của Vọng Nguyệt Bảo ở đó đã bị chính thiếu nữ áo vàng đó phá tan tành.

- À, thế thì đối phương là ai?

- Tiểu tỳ không đoán ra.

- Người có ở lại khách điểm chờ đợi không?

- Tiểu tỷ đã chờ hẵn ba ngày nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì, nên phải đi tìm khắp nơi.

Đinh Hạo cau mày nói:

- Tiểu Hương, người cứ về Nghi Dương khách điểm chờ đợi, có thể Mai cô nương có chuyện gì đó phải làm nên trễ nải chút ít thời gian, sau đó sẽ quay lại tìm người cũng không chừng. Ta sẽ tìm cách thám thính tin tức của hai người bọn họ.

Tiểu Hương suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tốt nhất là tiểu tỷ và tướng công phân ra thám thính, như thế hay hơn, vì nếu tiểu thư thật sự bình an thì sẽ tự khắc tìm đến chỗ tiểu tỷ.

- Người làm sao chắc chắn như vậy được?

- Chúng tôi có cách liên lạc với nhau.

Đinh Hạo nhìn Tiểu Hương chăm chăm rồi nói:

- Tiểu Hương, ta muốn hỏi người một chuyện.

- Tướng công cứ tự nhiên.

- Mai Ánh Tuyết là tên họ của tiểu thư người phải không?

Tiểu Hương cười bí mật nói:

- Không phải, đó chỉ là ngoại hiệu mà tiểu thư tự đặt lấy, trên giang hồ ngoài tướng công ra, ít ai biết được danh hiệu trên.

- Vậy thì lại lịch thật sự của nàng ra sao?

- Tiểu tỷ không dám léo mép nói đến chuyện này.

- Có uẩn khúc gì sao?

- Cái đó.. cái đó... sau này tiểu thư sẽ nói lại cho tướng công nghe.

- Thế thì đành vậy, nhưng gọi nàng bằng gì đây?

- Kêu bằng Mai cô nương không được ư?

- Thôi được, vậy thì chúng ta chia tay, phân ra thám thính. Người nhớ cẩn thận, vì đây thuộc phạm vi thế lực của Vọng Nguyệt Bảo, nếu để họ phát hiện ra thì phiền phức lắm đấy.

Tiểu Hương gật đầu nói:

- Tiểu tỷ xin ghi nhớ, cáo từ.

- Hãy khoan, còn điều này nữa.

- Việc gì thế?

Đinh Hạo ngập ngừng một hồi rồi nói:

- Thôi, không có gì cả.

Tiểu Hương cười cười nói:

- Vậy xin tạm biệt tướng công.

Rồi nàng xoay người lướt đi.

Đinh Hạo thở dài, thầm suy tính một hồi rồi quyết định đến Thạch Gia Tập tìm Lạc Ninh, đệ tử của Thộ Dao Phong, vì hắn có rất nhiều tai mắt ở vùng lân cận, biết đâu có thể giúp tìm ra tung tích của Mai Ánh Tuyết.

Nghĩ vậy hắn liền lập tức lên đường. Đến chiều thì hắn đã đến một trang viên nguy nga đồ sộ. Vì muốn tránh tai mắt của Vọng Nguyệt Bảo nên hắn vòng ra con đường nhỏ sau hoa viên, vượt tường nhảy vào trong trang rồi bước thẳng tới sảnh đường.

Một bóng người nhảy ra quát:

- Ai đó.

Đinh Hạo nhìn ra đó là Đỗ Phi, nhị đệ tử của Lạc viên ngoại nên cười nói:

- Là ta đây.

Đỗ Phi nhận ra Đinh Hạo thì hớn hở kêu lên:

- Tiểu sư thúc tổ.

Đinh Hạo gật đầu với y rồi cười nói:

- Lâu nay mi khỏe chứ?

- Dạ, đệ tử vẫn khỏe, cảm ơn tiểu sư thúc tổ.

- Lạc viên ngoại có nhà không?

- Dạ có, xin tiểu sư thúc tổ đợi một lát.

Vừa nói Đỗ Phi vừa kéo ghế cho Đinh Hạo ngồi rồi xoay mình chạy ra ngoài, lát sau đã thấy Lạc Ninh cùng Đỗ Phi bước ra.

Lạc Ninh cung kính chấp tay nói:

- Đệ tử xin chào tiểu sư thúc.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Đừng quá đa lễ, cứ ngồi nói chuyện được rồi.

Lạc Ninh ngồi xuống ghế rồi nói:

- Tiểu sư thúc đến đây có việc gì chăng?

Đinh Hạo nói:

- Ba vị lão ca ca chưa ai về ư?

- Dạ vâng.

- Ta đến đây có ý định nhờ người vài việc...

Ngay lúc đó bỗng có một tên đệ tử từ ngoài hốt hải chạy vào nói:

- Thưa sư phụ, tiểu sư thúc tổ, ở ngoài có một ông lão mặc áo xám tro tự xưng là đặc sứ của Vọng Nguyệt Bảo xin được vào yết kiến sư phụ.

Lạc Ninh nhìn Đinh Hạo thăm dò ý kiến.

Đinh Hạo suy nghĩ một lát rồi nói:

- Cứ mời y vào xem thế nào, ta sẽ tạm lánh mặt một lát.

Dứt lời hắn ẩn vào phía sau hậu sảnh.

Lạc Ninh gật đầu nói với tên đệ tử:

- Mời hắn vào đi.

Tên đệ tử dạ một tiếng rồi quay lưng chạy ra ngoài, lát sau đã dẫn vào một ông lão mặt mày hung tợn.

Lạc Ninh đứng dậy nói:

- Xin hỏi các hạ là ai? Có việc gì không?

Ông lão cười ha hả nói:

- Ta là đặc sứ của Vọng Nguyệt Bảo, đến ra mắt trang chủ có chút việc.

Lạc Ninh ngồi xuống ghế trở lại rồi nói:

- Mời ngồi.

Ông lão không hề khách sáo, ngồi xuống ngay.

Lạc Ninh nghiêm sắc mặt nói:

- Tại hạ chính là trang chủ tệt trang, các hạ có việc gì xin cứ nói.

- Xin hỏi trang chủ có phải là chương môn nhân của Không Môn chăng?

Lạc Ninh biến sắc nói:

- Các hạ nói gì ta không hiểu?

Ông lão cười khanh khách nói:

- Trang chủ không cần giấu diếm, đây chính là Tổng Đà của Không Môn chẳng sai rồi.

Lạc Ninh kinh ngạc nhưng vẫn gằn giọng nói:

- Các hạ có việc gì cứ nói thẳng ra đi.

- Ta phụng mệnh Vọng Nguyệt Bảo Chủ có vài lời truyền đạt đến chương môn nhân.

- Có điều chi xin cứ nói.

- Bảo Chủ bản Bảo thành tâm mời quý môn gia nhập vào liên minh của Bắc Bảo để lo việc giang hồ, và xin chương môn giao lệnh phù của quý môn cho Bắc Bảo.

- Không thể được.

- Xin chương môn hãy suy nghĩ kỹ.

Lạc Ninh cười nhạt nói:

- Tại hạ không đủ thẩm quyền để quyết định, cái đó xin chờ Môn Chủ trả lời dứt khoát với Bắc Bảo vậy.

- Thế xin hỏi quý Môn Chủ là ai?

- Cái này... xin thứ lỗi không thể phụng cáo.

Đinh Hạo trong hậu sanh nghe thế thì nhủ thầm:

- Hóa ra Bắc Bảo vẫn chưa biết Môn Chủ Không Môn là Thọ Dao Phong lão ca ca.

Ông lão áo xám tro trầm giọng nói:

- Lạc trang chủ, xin đừng tìm cách thoái thác, bản đặc sứ khẳng định chính trang chủ là Môn Chủ Không Môn.

- Tại hạ xin trình trọng lập lại lần nữa, tại hạ không phải là Môn Chủ, hành tung của bản Môn Chủ vô định, tại hạ không thể phụng cáo với các hạ.

Ông lão gằn giọng quát:

- Dài dòng vô ích, bây giờ trang chủ chỉ cần nói đồng ý hay không đồng ý, để bản đặc sứ còn về thưa chuyện với Bảo Chủ.

Lạc Ninh cau mày nói:

- Tại hạ đã nói là không có đủ thẩm quyền để trả lời.

- Vậy tới chừng nào bản đặc sứ mới có câu trả lời?
- Đến khi Môn Chủ có lời.
- Hà hà hà, chẳng lẽ tám năm mười năm cũng được ư? Đối với Vọng Nguyệt Bảo thì chỉ phi hữu tức địch, đối với địch nhân quyết không từ tâm, trang chủ hãy suy nghĩ cho kỹ.

Lạc Ninh biến sắc nói:

- Người uy hiếp bản Môn ư?

Ông lão cười nhạt nói:

- Ta chỉ nói lời trung thực, còn nếu trang chủ xem đó là lời lẽ uy hiếp thì cứ coi như là thế cũng được.

58. Sóng Gió Võ Lâm

Những câu nói này của ông lão mặc áo tro xám rất rõ ràng, phi hữu tức địch thì chẳng khác nào không cho người ta quyền chọn lựa, không đồng ý cũng bắt buộc phải đồng ý.

Lạc Ninh lạnh lùng nói:

- Bản môn dù lớn nhỏ thế nào chẳng nữa thì cũng là một môn phái trong giang hồ, mong các hạ cần trọng lời nói của mình.

Ông lão cười khanh khách, ngồi bật dậy, khí thế lấn áp người, nói:

- Lạc trang chủ, lời nói của lão phu chỉ có bao nhiêu đó thôi, hy vọng trong ba ngày trang chủ sẽ có câu trả lời dứt khoát cho lão phu.

Lạc Ninh cũng đứng bật dậy, cười nhạt nói:

- Tái kiến.

Ông lão ngang nhiên hất tay một cái, rảo bước ra khỏi sảnh đường. Lạc Ninh vì phép tiếp khách nên cũng phải theo sau ra ngoài đưa tiễn.

Đinh Hạo lộ khí xung thiên, chỉ muốn xông ra dạy cho lão già kia một bài học. Nhưng hắn kịp nghĩ lại, vì nếu làm thế thì Vọng Nguyệt Bảo sẽ gấp rút rút bảo thù, có thể ảnh hưởng đến đại cuộc, nên đành phải cẩn thận kiềm chế.

Đỗ Phi lướt tới sau lưng Đinh Hạo, cảm phẫn nói:

- Tiểu sư thúc tổ, phải làm sao bây giờ?

Đinh Hạo trầm tĩnh nói:

- Ta đã suy nghĩ kỹ rồi, không thể dùng thủ đoạn kịch liệt được, chờ chốc lát đợi sư phụ người vào rồi cùng bàn tính.

Hai người cùng bước ra sảnh đường, chẳng mấy chốc sau Lạc Ninh đã quay lại, gương mặt lão trầm nặng, lão nói:

- Tiểu sư thúc, người đã nghe hết rồi chứ?
- Ta nghe hết từ đầu chí cuối rồi.
- Sư đệ đừng chẳng biết ứng phó thế nào bây giờ.

Vừa nói lão vừa quay qua Đỗ Phi nói:

- Người đứng sừng đó làm gì, mau vào trong bảo nhà bếp làm rượu thịt.

Đỗ Phi cung kính dạ một tiếng rồi đi vào hậu viên.

Đinh Hạo trầm ngâm một chút rồi nói:

- Có thể tìm gặp lão ca ca không?

- Có thể truyền tin ngay, nhưng chỉ sợ lão nhân gia đường xa không về kịp.

Sau ba ngày nữa Vọng Nguyệt Bảo chắc chắn sẽ gỡ thủ đoạn, thật là khó đối phó.

Ồi chao, bản Môn từ trước tới giờ chưa gặp phải sự kiện như thế này.

Đinh Hạo nhượng cao đôi mày kiếm nói:

- Lạ thật, làm sao đối phương lại biết được nơi này chính là tổng đà Không Môn?

- Điều này chính sự diệt cũng không hiểu rõ. Ngoại trừ đệ tử chấp sự cấp cao ra thì không ai biết rõ bí mật này, nhưng sự diệt dám chắc là họ không tiết lộ nửa lời với ai, môn qui rất nghiêm ngặt chưa ai dám sai phạm cả.

Lão ngừng một chút rồi lắc đầu ra vẻ khó hiểu, nói tiếp:

- Đệ tử cấp dưới thì chắc chắn không biết, vì hầu hết mọi việc đều được xử lý tại các phân đà lâm thời được đặt tại nhiều địa điểm khác nhau.

Đinh Hạo nói:

- Vậy theo người thì nên làm sao?

- Có lẽ bất đắc dĩ chúng ta phải chuyển Tổng Đà đi nơi khác thôi.

- Thế nếu đối phương có hành động quyết liệt với đệ tử bản Môn hoạt động bên ngoài thì sao?

- Cái đó thì không đáng ngại, vì đệ tử bản Môn không có sắc phục đặc biệt nên đối phương sẽ rất khó mà nhận diện được. Ta chỉ cần truyền lệnh ra bảo các đệ tử cẩn thận khi hành động thì sẽ không có vấn đề nghiêm trọng. Nhưng..

Lão nghiêm nghị nói:

- Nếu chúng ta thiên chuyển Tổng Đà bỏ trốn thì thật là tổn hại đến danh dự bản Môn.

- Nếu chúng ta có hành động ứng phó thì sao?

- Bản Môn quả thật chưa có đủ lực lượng để làm việc này, cho dù tiểu sư thúc có ra mặt thì cũng chưa chắc đã giải quyết được.

Đinh Hạo trầm tư hồi lâu rồi nói:

- Xem tình hình thế này thì chắc là Vọng Nguyệt Bảo Chủ Trịnh Tam Giang quả thật đang muốn xưng bá võ lâm rồi. Trước hết lão tìm cách thu nạp các tiểu phái để mở rộng thế lực, sau đó thôn tính Nam Trang. Vấn đề này là vấn đề lớn trong giang hồ, chứ không phải chỉ là chuyện của bản Môn. Vì vậy theo ý ta thì cứ thuyên chuyển Tổng Đà để tránh thương vong vô ích.

Lạc Ninh gật đầu nói:

- Có lẽ chỉ còn cách đó, cho dù gia sư có về thì chắc cũng phải làm như vậy.

- Sự việc không nên chậm trễ, phải làm ngay thôi, chớ để lâu đối phương phát hiện ra thì phiền phức không nhỏ.

- Đúng vậy, theo tiểu diệt thì có lẽ bản Môn cũng đã bị Vọng Nguyệt Bảo giám sát rồi, vì vậy cho dù có thuyên chuyển thì cũng nên giới hạn số người.

- Còn đồ vật?

- Chỉ nên mang theo những thứ quý giá, còn lại thì kệ nó vậy.

- Thế thì làm ngay đi, nếu lão ca ca có hỏi thì cứ bảo là ta bảo làm như thế.

- Tiểu sư thúc gấp rút như vậy phải chăng là lại muốn lên đường?

- Đúng vậy, ta còn rất nhiều việc phải làm.

- Chắc tiểu sư thúc đã nghe một võ lâm đại sự xảy ra tháng trước rồi chứ?

Đinh Hạo giật mình, mấy tháng nay hắn tu luyện bí kíp ở Ly Trần Đảo, cách biệt với giang hồ nên chẳng nghe nói gì hết, hắn trầm giọng hỏi:

- Võ lâm đại sự gì thế?

- Việc đó có liên hệ đến các đại môn phái...

- Chuyện gì người cứ nói đi.

- Cách đây một tháng, Vọng Nguyệt Bảo Chủ gửi thư mời chưong môn các đại môn phái tới dự mật nghị tìm cách đối phó với Hắc Nho.

Đinh Hạo giật mình nói:

- Rồi sao nữa.

- Chưong môn các đại môn phái đều y hẹn đến dự mật nghị, nhưng chỉ có vào mà không thấy ra, lại còn truyền lệnh phù ra lệnh cho cao thủ các phái vào trong Vọng Nguyệt Bảo để tập trung lực lượng đối phó với Hắc Nho nữa.

Đinh Hạo tức giận đập bàn nói lớn:

- Quả thật là bỉ ổi, chưong môn các đại môn phái sao lại dễ dàng tin lời lừa gạt của Trịnh Tam Giang đến như vậy chứ?

Lạc Ninh tròn mắt nói:

- Sao tiểu sư thúc lại nói vậy? Hắc Nho tái xuất giang hồ là một chuyện hoàn toàn có thật, lão muốn thanh toán món nợ năm xưa cũng đúng mà.

Đinh Hạo thấy mình sơ sẩy nên vội cười khỏa lấp, nói:

- Nếu quả thật Hắc Nho muốn báo thù thì đã tìm đến chưong môn các đại môn phái ngay từ lúc tái xuất giang hồ chứ cần gì đợi đến hôm nay. Ngoài ra sự phụ người trong khi dò thám Vọng Nguyệt Bảo thì cũng đã phát giác ra Cửu Long Lệnh được cất giấu trong đó, cho thấy bên trong chắc chắn là phải có uẩn khúc.

Lạc Ninh gật đầu nói:

- Tiểu sư thúc nói rất đúng, xem tình hình này thì võ lâm chắc lại sắp có đổ máu rồi đây.

Đinh Hạo nói:

- Đây quả là một kế sách thâm hiểm, một mũi tên mà muốn nhắm bắn hai con nhạn.

Lạc Ninh lại ngơ ngác nói:

- Tiểu sư thúc nói vậy là sao?

- Trịnh Tam Giang nói muốn mời chưong môn các đại môn phái đến dự mật nghị, đã là mật nghị sao còn làm rùm beng trên giang hồ? Thật ra thì hắn muốn dụ Hắc Nho tới Bắc Bảo, sau đó lợi dụng các đại môn phái để tiêu diệt Hắc Nho, sau khi Hắc Nho bị tiêu diệt thì sẽ đến lượt các đại môn phái thôi, vì lúc đó chưong môn và các cao thủ của các phái đều ở trong Bắc Bảo, tức là đã ở trong rọ rồi còn gì nữa?

Lạc Ninh biến sắc nói:

- Cao luận của tiểu sư thúc thật sâu sắc, làm cho sư diệt mở mắt không ít.

Đinh Hạo gượng cười nói:

- Dù sao ta và người cũng tuổi tác cách biệt, xưng hô như thế quả là không tiện tí nào.

Lạc ninh nghiêm sắc mặt nói:

- Tuyệt đối là tiện, người gọi gia sư là lão ca ca, cũng tức là tiểu sư thúc của sư diệt. Gia sư tính tình khác người, rất xem trọng tôn ty, sư diệt không dám làm trái.

Đinh Hạo không biết nói sao, đành mặc kệ lão.

Hắn chợt nhớ ra mục đích chính của mình tới đây để làm gì nên vội nói:

- Lạc viên ngoại, ta đến đây muốn hỏi thăm một việc.

Hắn không muốn cứ gọi Lạc Ninh là sư diệt nên gọi lão bằng Lạc viên ngoại.

Lạc Ninh cũng không thắc mắc gì cách xưng hô này, lão hỏi:

- Tiểu sư thúc muốn hỏi thăm việc gì thế?

- Gần đây trên giang hồ xuất hiện một thiếu nữ áo vàng có võ công cực cao...

- Một ư? Không phải đầu tiểu sư thúc, ít nhất có đến ba thiếu nữ áo vàng như vậy.

Đinh Hạo giật bắn người, hắn ngơ ngác:

- Ba người ư?

- Có lẽ còn nhiều hơn nữa.

- Lai lịch của họ ra sao?

- Chẳng rõ lai lịch, hành tung như ma quỷ chấp chờn, võ công quả thật rất ghê gớm. Tuy nhiên họ lại có một đặc trưng dễ nhận là trên áo mỗi người đều có thêu một con rồng vàng, và có đánh ký hiệu như Tí, Sửu, Dần... có thể đó là một bang phái bí mật mới trỗi dậy trên giang hồ, xuất hiện nhiều ở Y Xuyên.

- Nghe nói một trong số họ từng phá hủy Như Châu phân đà của Vọng Nguyệt Bảo phải không?

- Có chuyện vậy ư?

- Làm sao để gặp đối phương?

- Tiểu sư thúc người tìm gặp đối phương làm chi vậy?

- Ta có người bạn bị thất tung, chưa biết là bị bắt cóc hay bị hại, sự việc có liên quan đến thiếu nữ áo vàng.

- Sư diệt sẽ cho truyền lệnh đến các đệ tử đang hoạt động trên giang hồ, nếu phát hiện được hành tung của đối phương thì sẽ lập tức truyền tin thông báo.

Lúc này nhà bếp đã dọn cơm rượu lên, Đinh Hạo tâm sự chẳng chịt nên tuy có đói khát nhưng chỉ ăn uống qua loa một chút. Sau một lúc hắn nói:

- Những ngày gần đây còn có tin tức nào khác không?

Lạc Ninh lắc đầu nói:

- Chẳng có tin tức gì mới lạ nữa. Lần trước gia sư có về trang hỏi thăm xem Toàn Tri Tử và Kha Nhất Nghiêu hai vị tiền bối có báo tin về không, nhưng không có. Vì vậy gia sư nóng ruột nên đã phái đệ tử đi phía Nam tìm kiếm, chắc sẽ có tin tức trong nay mai thôi.

Đinh Hạo nghe xong thì lại có thêm một tâm sự, quả là lạ khi hoàn toàn không có tin tức gì. Tính ra thì Toàn Tri Tử đã về Tề Vân Trang gần bốn tháng rồi, chẳng lẽ có sự cố xảy ra. Còn Kha Nhất Nghiêu tại sao cũng không có tin tức?

Đinh Hạo càng nghĩ càng nhức đầu. Đến giờ hắn vẫn chưa biết kẻ chủ mưu đã giết cha và tàn phá gia trang của hắn là ai, những hung thủ đã hiện thân như Diêm Đồ Sứ Giả và Giang Hồ Ác Khách đều lần lượt mất mạng, chỉ còn sót lại Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh và Trường Bạch Nhất Kiêu, cùng gã vô danh trên ngực có xăm con rồng uốn khúc đó thôi, nhưng vẫn chẳng có chút manh mối nào về bọn chúng.

Ngoài ra còn có Độc Tâm Phật cũng là một kinh địch vô cùng đáng sợ, nếu có cơ hội thì hắn phải diệt trừ chứ quyết không được nương tay.

Trong lúc đó Lạc Ninh đã rót đầy ly rượu, lão đưa cho Đinh Hạo rồi nói:

- Tiểu sư thúc, xin mời.

Đinh Hạo nâng ly lên uống cạn, trong lòng hẳn lúc này chợt nghĩ tới hồng nhan tri kỷ Mai Ánh Tuyết chưa biết hung kiết ra sao, một thiếu nữ bị lọt vào tay một nhân vật thần bí không biết rõ lai lịch, hậu quả thật khó đoán.

Đúng ra hẳn định đến Tảo Dương tìm Vô Ảnh Thần Cái để cầu được cho đại ca Xích Ảnh Nhân, nào ngờ lại gặp chuyện thất tung của Mai Ánh Tuyết nên phải chậm trễ. Bệnh của Xích Ảnh Nhân một năm mới tái phát một lần, chậm trễ cũng được, nhưng còn chuyện của Mai Ánh Tuyết thì phải tiến hành ngay, chỉ có điều là hẳn không biết nên bắt đầu từ đâu.

Lạc Ninh đã trông thấy được tâm tư không yên của Đinh Hạo, lão mỉm cười hỏi:

- Tiểu sư thúc đang suy nghĩ chuyện thiếu nữ áo vàng có phải không?

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta chẳng biết nên bắt đầu từ đâu đây.

- Chuyện này không gấp được đâu, sư diệt sẽ cho các đệ tử bên ngoài trợ giúp thám thính, nhưng chẳng hay bằng hữu của tiểu sư thúc là người ra thế nào?

- Bạn ta vốn là nữ, nhưng vì bị đối phương theo dõi từ Nhữ Châu đến Nghi Dương nên mới ăn mặc nam trang để tìm cách đánh lạc hướng đối phương.

Lạc Ninh quay sang Đỗ Phi nói:

- Người mau đi truyền lệnh cho các đệ tử đang hoạt động bên ngoài, hễ phát giác ra tung tích của thiếu nữ áo vàng thì lập tức báo về cho tiểu sư thúc tổ của người rõ.

Đỗ Phi dạ một tiếng rồi quay người bước đi.

Trống điểm canh ba, bàn tiệc rượu cũng đã được dọn sạch. Đinh Hạo ngồi ngoài trò chuyện phiếm với Lạc Ninh một lúc rồi đứng lên nói:

- Ta ra ngoài tuần hành một lúc, Lạc viên ngoại hãy đốc thúc việc thuyền chuyển Tổng đà đi.

- Tiểu sư thúc nên nằm nghỉ.

- Không cần đâu, công việc phải được tiến hành càng sớm càng tốt, nếu lỡ đối phương thay đổi ý kiến, chẳng chịu theo ước hẹn ba ngày thì hỏng mất.

- Vâng, sư diệt sẽ lập tức chuẩn bị mọi việc ngay, hy vọng là sẽ hoàn tất trước khi bình minh ló dạng.

Đinh Hạo bước ra ngoài, bắt đầu đi tuần hành xung quanh.

Đến khoảng canh tư thì bỗng có một bóng người nhanh như điện xẹt lướt vào trong trang viện, Đinh Hạo vội lạng người ra cản lại, hét lớn:

- Ai?

Bóng người đó dừng lại, không cử động gì nữa. Đinh Hạo nhìn kỹ một lúc rồi cười hớn hở nói:

- Nhược Ngu phải không?

Người vừa xuất hiện chính là Phi Nhược Ngu, con của Thọ Dao Phong, y vì bất mãn với phụ thân bị người giang hồ gọi là Thần Thâu nên bỏ nhà ra đi, làm cho cha mẹ bất hòa. Y còn trở thành phó Tổng Quản của Vọng Nguyệt Bảo, cũng may gặp được Đinh Hạo hết lời khuyên răn nên mới chịu thức tỉnh, và trở thành nội tuyến trong Bắc Bảo.

Phi Nhược Ngu cười nói:

- Chào tiểu thúc thúc, cha mẹ của sư diệt có trong trang không?

- Không có, chỉ có thầy trò Lạc Ninh sư huynh người và một số đệ tử cấp thấp.

- Tiểu thúc thúc có biết...

- Ta đã biết rồi, người vì chuyện này mà đến ư?

- Đúng vậy, canh ba đêm mai, Vọng Nguyệt Bảo sẽ phát khởi hành động, đã có tiểu thúc thúc ở đây thì tiểu điệt yên tâm lắm, nhưng tiểu điệt phải làm sao đây?

Chẳng lẽ lại tàn sát người trong nhà sao?

- Mi cũng là một trong những người được cử đi hành động ư?

- Đúng vậy.

- Không lo, sẽ không có ai tiếp chiến đâu, chúng ta đã quyết định thuyền chuyển Tổng đà, hiện giờ đang chỉnh lý những công đoạn quan trọng.

- Chỉ sợ không còn kịp nữa, tuy tối mai mới tấn công, nhưng sáng mai thì những người giám sát đã có mặt.

- Cũng không lo lắm, mọi việc cũng gần xong rồi. À mà thân phận trong Bảo của người vẫn chưa bị lộ chứ?

- Vẫn ổn thỏa.

- Còn một việc nữa, Trịnh Tam Giang tụ họp chưong môn và cao thủ của các đại môn phái vào Bắc Bảo có mục đích gì vậy?

- Chủ yếu là đối phó Hắc Nho.

- Chỉ vậy thôi ư?

- Trịnh Tam Giang mưu kế thâm hiểm khó lường, ít ai đoán được tâm ý của hắn, nhưng xem xét tình hình mấy ngày nay thì chưong môn và cao thủ của các đại môn phái đều đã bị giam lỏng, không còn liên lạc được với bên ngoài.

- Y muốn liều mạng với Hắc Nho ư?

- Có lẽ thế, y sẵn sàng hy sinh cao thủ của các đại môn phái, đồng thời còn chôn thuốc nổ dưới lòng đất Bắc Bảo, cho dù Hắc Nho sống sót sau khi đại chiến với cao thủ các đại môn phái thì cũng phải tan thân dưới số thuốc nổ kia.

- Hừ, e rằng chỉ phí sức, Hắc Nho đã có bài học năm xưa đó, không dễ gì mà mắc mưu lần nữa đâu.

- Thôi đó cũng là chuyện của Hắc Nho, cái quan trọng hơn là chính tiểu thúc thúc cũng được liệt vào danh sách những người phải giết, vì họ xem người là truyền nhân của Hắc Nho.

- Nực cười thật. À người ở trong Bắc Bảo có từng trông thấy hoặc nghe nói đến Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh hay không?

- Chưa nghe nói bao giờ.

- Tối mai đối phương định ra tay như thế nào? Ai là đầu não?

- Họ ép bản Môn phải giao ra lệnh phù, cầm đầu cuộc tấn công là đặc sứ Ngũ Phương Thần Đông Phương Khải Minh, vừa đến sáng nay, đó là...

- Việc gì mà người ấp úng vậy?

- Đó là sự phụ của tiểu điệt.

- Thật ư?

- Đúng vậy, địa vị của người là Đông Khanh. Trong trang có hai vị khách khanh được Trịnh Tam Giang thỉnh mời đến làm phụ tá, được gọi là Đông Tây Nhị Khanh.

- Thế còn Tây Khanh là ai?

- Người này chưa từng lộ mặt.

- Hừ, tham vọng của Trịnh Tam Giang quả thật chẳng tầm thường.

- Quả đúng vậy, y muốn làm bá chủ võ lâm.

- Cao thủ như lệnh sư trong Bắc Bảo có khoảng bao nhiêu người?

Phi Nhược Ngu cúi đầu trầm tư một lúc rồi nói:

- Lộ mặt thì có năm người, còn ẩn mặt thì quả thật là không biết rõ được.

Đinh Hạo bắt giạt giạt mình, nhủ thầm:

- Thế thì thế lực của Vọng Nguyệt Bảo quả thật mạnh hơn Nam Trang rất nhiều, lực lượng cán cân Nam Bắc thật là quá chênh lệch.

59. Giải Vây

Hắn lại nói tiếp:

- Trịnh Tam Giang không hề bước ra khỏi Bảo ư?

- Không phải thế, hành tung của y rất thần bí, ngày thường rất khó gặp được y, y chỉ xuất hiện bất ngờ không ai lường được.

- Công lực của y thế nào?

- Không thể lường được, sư diệt chưa từng trông thấy y giao đấu với ai bao giờ. Sư diệt phải đi thôi, cầu xin tiểu thúc thúc nếu có động thủ với gia sư thì nhẹ tay, dù sao người cũng có ơn dạy võ cho sư diệt.

- Điều này tất nhiên rồi, chỉ có điều võ công người thế này thì tất nhiên võ công của sư phụ người không kém, sao lại chịu khuất phục Vọng Nguyệt Bảo?

- Chỉ vì một khẩu khí.

- Tức là sao?

- Đúng ra gia sư mới là bá chủ võ lâm Nam phương, chỉ vì bị Nam Thiên Thần Long Dư Hóa Vũ thay thế nên vì một chữ “Danh” mà tham gia vào trận tuyến của Bắc Bảo.

Đinh Hạo bắt giạt cảm khái thở dài nói:

- Đây là bệnh chung của người võ lâm.

- Sư diệt xin bái biệt, xin tiểu thúc thúc chuyển lời thăm hỏi của đứa con bất hiếu này đến cha mẹ, nói rằng...

Bỗng ngay lúc đó có hai bóng người từ xa xa chạy lại, Đinh Hạo lướt mắt nhìn rồi nói:

- Chắc là người bên phe Bắc Bảo.

Phi Nhược Ngu cũng quan sát rồi nói:

- Không sai, chính là mặt thám của Bắc Bảo, xin tiểu thúc thúc tạm lánh mặt trong giây lát.

Đinh Hạo lập tức ẩn mình vào bụi rậm, chỉ trong nháy mắt đã thấy một nam một nữ ăn mặc kiêu cách nông phu lướt tới. Phi Nhược Ngu trầm giọng nói:

- Nguyệt chánh trung thiên.

Hai người kia dừng lại nói:

- Ngân hán vô thanh, phó Tổng Quản phải không?

- Không sai, chính là bản tọa đây.

Hai người kia bước tới, cùng chấp tay xá một xá rồi hỏi:

- Phó Tổng Quản, tình hình trong trang viên thế nào?

- Không thấy động tĩnh gì.

- Đông Khanh mời người về thành thương nghị.

- Được, việc ở đây giao cho hai người, phải cẩn thận hết sức đấy.

- Chúng thuộc hạ vâng mệnh.

Phi Nhược Ngu quay mình lướt đi, hai người mới tới ngồi xuống một gốc cây gần đó.

Đinh Hạo biết tình hình rất khẩn trương, mật thám của đối phương sẽ còn tiếp tục đến nữa, phải tìm cách cho người trong trang viện không tiếp xúc với chúng.

Nghĩ vậy nên hắn bắt thần từ đằng sau lướt tới, xuất chỉ điểm nhanh. Hai tên mật thám chưa kịp định thần thì đã bị điểm huyết té quỵ ra đất.

Đinh Hạo lướt về trang viện thì đã thấy trai gái già trẻ gần hai mươi người và mười mấy con ngựa đã tụ họp ở sân trước, saün sang lên đường.

Lạc Ninh thấy Đinh Hạo trở về thì chạy ra nghinh đón, nói:

- Tiểu sư thúc, mọi việc đã chuẩn bị xong rồi.

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Rất tốt, người của đối phương cũng đã xuất hiện, không thể chậm trễ được, tất cả lập tức lên đường ngay, ra tới cổng thì tản ra, tránh đừng để quá lộ liễu.

- Còn tiểu sư thúc thì sao?

- Ta còn một chút việc phải làm, mọi người chuyển Tổng đà đến đâu?

- Tới một thôn ấp ở phía Tây cách đây hơn ba mươi dặm gọi là Thanh Thảo Bình.

- Được rồi, hãy hạ lệnh khởi hành đi.

Lạc Ninh lập tức hạ lệnh khởi hành, tất cả mọi người lần lượt rời khỏi. Đợi đến khi tất cả đã rời khỏi trang viện, Đinh Hạo mới nói với Lạc Ninh:

- Lạc viên ngoại, có một tin mừng ta quên nói với người.

- Tin mừng gì vậy?

- Tiểu sư đệ Nhược Ngu của người mất tích bấy lâu nay giờ đã có hành tung rồi.

-Ồ, đó quả là một tin mừng rất lớn, hiện giờ tiểu sư đệ đang ở đâu?

- Hắn là đương kim phó Tổng Quản của Bắc Bảo, nhờ người báo lại với Thọ lão ca ca của ta là ta đã bảo Nhược Ngu lưu lại Bắc Bảo làm nội ứng, mọi việc phải tuyệt đối giữ bí mật. Lúc này hắn đến đây báo tin nói rằng Bắc Bảo sẽ phát động tấn công vào đêm mai.

- À, thật là thủ đoạn hiểm độc.

- Thôi bây giờ đã là canh năm rồi, người mau đi đi.

Lạc Ninh chấp tay nói:

- Sư điệt xin cáo biệt.

Rồi y lập tức xoay lưng chạy ra cổng, cả trang viện rộng lớn chỉ còn có một mình Đinh Hạo với bầu không khí lạnh lạnh, buồn bã khôn tả. Hắn thở dài, đi về phòng, đóng cửa lại rồi ngã lưng xuống giường ngủ luôn.

Đến gần trưa hôm sau Đinh Hạo mới thức dậy, hắn cảm thấy xót bụng nên xuống bếp lục lại cơm rượu của ngày hôm qua ăn lót dạ.

Hắn biết lúc này trang viện đã bị theo dõi rất chặt chẽ nên cố tình lưu lại bảo nhằm đánh lạc hướng của bọn mật thám Bắc Bảo, giúp cho thầy trò Lạc Ninh lên đường được thuận tiện, cũng như tránh gây đổ máu ở Thạch Gia Tập, nơi có cả trăm hộ dân lương thiện đang sinh sống.

Vào khoảng canh một đêm đó thì Đinh Hạo quyết định đi một vòng quanh trang viện. Hắn chợt nghĩ là nếu để bọn mật thám Bắc Bảo biết được trong trang viện không có ai thì không nên, nên quyết định chặn địch ngay từ bên ngoài.

Nghĩ vậy nên hắn lập tức cải trang thành Hắc Nho, rồi lướt mình ra ngoài.

Vừa ra khỏi cổng trang viện thì bằng nhãn lực sắc bén của mình, hắn đã nhìn thấy vô số bóng đen thấp thoáng ẩn hiện trong các gốc cây, bụi rậm.

Đinh Hạo lập tức triển khai khinh công thần tốc, nhảy vọt lên cành cây cao rồi chuyển từ cành này qua cành khác như một con vượn, ra đến đường cái phía trước trang viện, hắn mới khẽ nhảy xuống, rồi đường hoàng chậm rãi tiến về phía trang viện.

Chưa đi được mười bước thì có một tiếng quát trong bụi rậm vang lên:

- Ai? Đứng lại.

Rồi một bóng người nhảy ra chắn đường, đó là một trung niên mặt mũi khá bặm trợn, nhìn kiểu cách ăn mặc thì chắc đó là một đầu mục. Y nhìn Đinh Hạo một lúc rồi lạnh lùng nói:

- Người là ai?

Đinh Hạo cười nhạt nói:

- Hắc Nho!

Hai tiếng đó lọt vào tai của gã trung niên như một tiếng sấm, y tức thì tái mét mặt mày, xoay người toan bỏ chạy. Nhưng Đinh Hạo đã nhanh hơn một bước, lạng người tới cản đường, giọng nói của hắn lạnh như băng tuyết:

- Đứng yên đó cho ta.

Trung niên run run đứng lại, sợ đến nỗi không dám thở mạnh. Đinh Hạo lại nói tiếp:

- Vùng này ai phụ trách?

Gã trung niên ấp úng nói:

- Hiện giờ... hiện giờ... tạm thời do tại hạ phụ trách.

- Người là ai?

- Là... là đầu mục ngoại đường của Bắc Bảo.

- Tốt lắm, người hãy lập tức tập trung thủ hạ lại đây.

Gã trung niên sợ đến mức mặt xanh như chàm, tay run run rút trong túi ra một cái còi nhỏ rồi thổi một cái, lập tức có gần sáu, bảy chục người xuất hiện.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Đầy đủ rồi chứ?

- Đầy đủ cả rồi, các hạ... các hạ muốn làm gì?

- Nói ngắn gọn, bản Nho không muốn giết các người mà chỉ muốn phế đi võ công của các người mà thôi, mong rằng các người từ nay về sau chịu khó làm ăn lương thiện mà không theo hồ lang làm việc hại cho giang hồ nữa.

Vừa nghe đến đó thì mọi người đều náo động cả lên, như một bầy ong vỡ tổ, bỏ chạy toán loạn.

Đinh Hạo nhanh như chớp ra tay chế ngự tên đầu mục, sau đó mười ngón tay vung lên xuất chỉ nghe veo veo, một lúc sau thì cả bọn mặt thám của Bắc Bảo đã đều bị điểm huyết ngã lả ra đất, võ công cũng đều bị phế hết.

Đinh Hạo cúi người kẹp tên đầu mục vượt đồng băng ruộng chạy khoảng hai, ba dặm đường tới gần thành Y Xuyên rồi đặt hắn xuống, giải huyết sau đó chàng lạnh lùng nói:

- Bây giờ mau dẫn ta đi gặp Đông Khanh của các người.

Tên đầu mục không dám nói năng gì, loạng choạng đi trước dẫn đường, đi được chừng nửa dặm đường nữa thì bỗng trên đường cái có vài kị mã chạy đến, y run run nói:

- Trong số kị mã phía trước có Đông Khanh và phó Tổng Quản.

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Được, ta tha mạng cho người, mau cút đi cho khuất mắt.

Tên đầu mục lẳng lặng bước đi.

Lúc này đoàn kị mã đã tới khá gần, Đinh Hạo bỗng lạng người ra cản giữa đường, làm cho mấy con ngựa đi đầu phải thắng gấp lại, dừng hai chân trước lên trời, hí vang ầm ỹ.

Đoàn kị mã gồm có sáu người ngựa, một tên trong số đó nhanh nhẹn giục ngựa lướt tới trước, quát lên:

- Kể nào cả gan vậy, mau tránh đường kẻo...

Y vừa nói tới đó thì Đinh Hạo đã cười nhạt, vung chưởng đánh thẳng ra, chỉ nghe “hự” một tiếng rồi kị sĩ đã bị hất văng ra khỏi lưng ngựa, té xuống đất không cục cựa gì nữa, con ngựa không có ai điều khiển chạy tứ tung.

Năm kị mã còn lại không nói gì xếp lại thành một hàng ngang, rồi ông già áo xám tro đặc sứ hôm trước kéo cương cho ngựa tiến lên phía trước, đứng đối diện với Đinh Hạo.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Các hạ là Ngũ Phương Thần Đông Phương Khải Minh?

Ông lão giật mình, lớn tiếng quát:

- Bằng hữu là cao nhân phương nào?

- Hắc Nho.

- A!

Trong tiếng kêu kinh hoàng, Ngũ Phương Thần Đông Phương Khải Minh vội giục ngựa bước lùi vài bước, cặp mắt lộ vẻ hãi hùng, bốn người còn lại, trong đó có cả Phi Nhược Ngu cũng đều sắc mặt tái mét, không còn chút máu.

Ngũ Phương Thần Đông Phương Khải Minh hoảng sợ nói:

- Các hạ có điều chi chỉ giáo?

- Bản Nho chẳng muốn gây đổ máu tại nơi này, có hai việc muốn người truyền đạt đến Trịnh Tam Giang.

- Là hai chuyện gì?

- Điều thứ nhất là cấm người của Vọng Nguyệt Bảo đặt chân vào chu vi ba mươi dặm của thành Y Xuyên. Điều thứ hai là việc Trịnh Tam Giang tụ họp cao thủ giang hồ muốn tiêu diệt bản Nho thì đã bị bản Nho nắm hết các kế hoạch rồi, người bảo hấn đừng ôm mộng bá chủ giang hồ, một ngày gần đây bản Nho sẽ đến Vọng Nguyệt Bảo tìm hấn thanh toán.

- Lời nói của các hạ lão phu sẽ truyền đạt đầy đủ, tuy nhiên tối nay lão phu có việc trong thành...

- Điều kiện đầu tiên lập tức phải chấp hành.

- Lão phu vâng lệnh hành sự, không đủ thẩm quyền quyết định.

- Đông Phương Khải Minh, bản Nho không muốn nhiều lời.

- Các hạ cùng Không Môn quan hệ ra sao?

- Không có quan hệ gì cả. Ta không muốn nói nhiều nữa, các người lập tức rút về ngay cho ta, nếu đến sau khi trời sáng mà trong thành còn có người của Vọng Nguyệt Bảo thì bản Nho sẽ giết sạch hết.

Câu nói này nghe rất ngạo nghễ, nhưng nó phát ra từ miệng của Hắc Nho nên người ta nghe cũng chẳng thấy ngạo nghễ tí nào.

Bắc Bảo được người giang hồ mệnh danh là Diêm Vương Bảo, không một ai dám đụng chạm tới. Dám ngang nhiên lấn lướt Bắc Bảo kiểu này thì ngoài Hắc Nho ra, e rằng không có người thứ hai.

Thần sắc của Ngũ Phương Thần Đông Phương Khải Minh biến đổi liên tục, bỗng lão gần giọng nói:

- Bằng một câu nói của các hạ mà muốn lão phu rút lui thì e rằng không thể được.
- Vậy ngươi muốn sao?
- Các hạ danh trấn võ lâm, lão phu muốn lãnh giáo vài chiêu tuyệt học.
- Hừ, thật không biết lượng sức.
- Hắc Nho, võ sĩ khả sát bất khả nhục, lão phu cũng có chút tiếng tăm trong giang hồ, chưa đánh đã chạy thì còn gì mặt mũi nhìn đời nữa?
- Được, bản Nho cho ngươi thử một chiêu, đến chiêu thứ hai mà ngươi còn chưa biết tự lượng sức thì đừng trách bản Nho độc ác.

Cái kiểu nói năng xem thiên hạ chẳng có ai này thì chỉ có Hắc Nho mới dám nói, đương nhiên ngay cả Phi Nhược Ngu cũng không ngờ đó chính là tiểu thúc thúc của mình.

Ngũ Phương Thần Đông Phương Khải Minh nhảy xuống ngựa, lập tức có tên thủ hạ khác cũng xuống ngựa rồi bước tới bên lão tiếp lấy dây cương, sau đó lui ra sau.

Gương mặt của Ngũ Phương Thần biểu lộ nỗi hoang mang lo lắng, nhưng lão vẫn quyết định đấu thử. Thứ nhất là sau này về Bắc Bảo lão còn có cách ăn nói, thứ hai là dù sao lão cũng muốn thử xem võ công của nhân vật thần bí oai trấn võ lâm này ra sao.

Đinh Hạo lạnh lùng rút kiếm ra nói:

- Chuẩn bị đi.
- Ngũ Phương Thần cũng rút kiếm ra, chọn một vị trí rồi thở dài nói:
- Đã ba mươi năm nay lão phu không cầm kiếm rồi.

Nghĩa bong lão muốn nói là ngoại trừ Hắc Nho ra, ít có ai là đối thủ của lão.

Câu nói trên cũng không phải là quá tự cao, vì đệ tử của lão là Phi Nhược Ngu cũng thuộc hàng nhất lưu giang hồ rồi. Võ công của lão chắc là tương đương với Bạch Nho hoặc cao hơn.

Thanh kiếm của Đinh Hạo nghiêng nghiêng giơ cao, trên mặt không có một chút tình cảm biểu lộ, vì hắn đã đeo mặt nạ.

Ngũ Phương Thần bỗng thét lên một tiếng rồi thanh kiếm của lão đã rạch tới như điện xẹt, kiếm khí lạnh buốt, biến hóa vô cùng.

Chỉ nghe “Leng keng” vài tiếng rồi thì Ngũ Phương Thần đã thụt lùi ra sau sáu bảy bước, loạng choạng thân hình, thanh kiếm cũng hạ xuống, hơi thở hồng hộc không ngừng.

Thanh kiếm của Hắc Nho vẫn nghiêng nghiêng giơ cao, thật không ai biết hắn đã dùng chiêu thức gì, và ra tay lúc nào cả, dường như từ đầu chí cuối hắn chỉ đứng với một tư thế đó.

Cao thủ Bắc Bảo và Phi Nhược Ngu đứng xem mà kinh ngạc đến há hốc miệng ra, đứng sững một chỗ.

Ngũ Phương Thần ngơ ngẩn một hồi rồi lẳng lặng tra kiếm vào vỏ, xoay người lại leo lên lưng ngựa, nói:

- Rút lui.

Rồi cả đoàn kỵ mã đã chạy mất dạng.

Đinh Hạo trầm ngâm đứng tại chỗ suy nghĩ một lúc rồi chạy vào rừng. Hắn đang định cởi bỏ hóa trang thì lại nghe thấy mấy tiếng rú thảm thiết vang lên.

Đinh Hạo giật bắn người, nơi đây cách Thập Gia Tập không bao xa, chẳng lẽ Không Môn đã có chuyện?

Nghĩ thế hắn vội vàng chạy đến hướng có tiếng rú. Chừng nửa dặm đường trôi qua thì hắn đã nhìn thấy được quang cảnh hiện trường nơi tiếng rú phát ra.

Trong một khu rừng liễu lưa thưa có bảy tám xác chết nằm dưới đất, một thiếu nữ áo vàng lưng đeo trường kiếm đứng bên cạnh.

Đinh Hạo bắt giác cả mừng, thầm nghĩ:

- “Thật là đi mòn gót giày không gặp được, gặp được lại chẳng tốn chút công” Lúc này thiếu nữ áo vàng đã xoay mình toan đi khỏi. Đinh Hạo lạnh lùng quát to:

- Đứng lại!

Thiếu nữ chẳng thèm quay người lại, giọng điệu lạnh lùng không kém nói:

- Là ai?

- Hắc Nho.

Nghe tới đó thì thiếu nữ áo vàng lập tức xoay người lại, đôi mắt thoáng hiện vẻ hoảng sợ.

Đinh Hạo thoáng nhìn thì thấy thiếu nữ cũng khá xinh đẹp, khoảng trên dưới hai mươi tuổi, y như Lạc Ninh đã nói, trên ngực áo của thiếu nữ có thêu một con rồng vàng, trên đầu rồng có thêu chữ “Dần” màu trắng khá rõ.

Hắn lại lướt mắt nhìn những xác chết thì thấy xác nào trên trán cũng có năm lỗ máu, rõ ràng bị năm ngón tay đâm thủng, thứ thủ pháp giết người như vậy quả là tàn nhẫn. Trong đám xác chết ấy thấy có tên đầu mục mà hắn vừa buông tha lúc này, chứng tỏ tất cả đều là võ sĩ Vọng Nguyệt Bảo.

Đinh Hạo nhìn thiếu nữ áo vàng, lạnh lùng nói:

- Người đã giết họ ư?

- Không sai, chính ta giết chúng.

- Người không biết họ đã mất hết công lực sao?

- Biết chứ.

- Biết sao vẫn còn động thủ?

- Vì chúng là người của Vọng Nguyệt Bảo.

Đinh Hạo chợt động tâm, xem ra đám thiếu nữ áo vàng này chuyên môn gây hấn với Vọng Nguyệt Bảo. Dám công khai đối địch với mình chủ võ lâm phương Bắc thì xem ra thủ lãnh đằng sau của tổ chức thiếu nữ áo vàng là một nhân vật khủng bố kinh người.

Hắn nghĩ thế bèn hỏi:

- Tại sao vậy?

- Điều này không thể phụng cáo, bản Kim Long Sứ Giả chỉ phụng lệnh hành sự mà thôi.

Đinh Hạo lại thấy động tâm, trên giang hồ hắn chưa từng nghe đến tên tuổi của Kim Long Sứ Giả, cũng như chưa từng nghe đến một môn phái có tên là Kim Long, chắc đúng như Lạc Ninh suy đoán, đó là một môn phái bí mật mới nổi dậy trên giang hồ, chưa xuất hiện công khai, lập Đà khai Môn, công bố với võ lâm.

- Thế thì chắc người là Dần Hiệu Kim Long Sứ Giả ư?

- Đúng vậy.

- Môn phái gì vậy?

- Điều này chẳng thể phụng cáo.

60. Kim Long Sứ Giả

Đinh Hạo lạnh lùng hỏi tiếp:

- Vậy nếu bản Nho hỏi người ai là người chỉ huy ra lệnh cho người thì sao?
- Cũng không thể phụng cáo.

Đinh Hạo suy nghĩ tiếp rồi chợt phát buồn cười, đã nói là bang hội bí mật thì tất nhiên mấy chuyện như vậy họ làm sao mà lại trả lời hắn cho được. Hắn nghĩ cần thiết phải tìm biết tung tích của Mai Ánh Tuyết trước nên trầm giọng hỏi:

- Bản Nho có một câu hỏi, mong rằng người trả lời thành thật.
- Phải biết câu hỏi trước đã chứ.
- Người phải trả lời câu hỏi này của ta.
- Các hạ thử nói xem nào.
- Có hai chủ tớ cùng bản Nho có quan hệ thân thuộc, bị một trong bọn sứ giả các người theo dõi từ Nhữ Châu đến Nghi Dương, rồi ở khách điểm tại Nghi Dương thì bị sứ giả đó dụ đi mất tích, hy vọng người cho ta biết tung tích của người chủ ấy.

Dần Hiệu Sứ Giả cau mày nói:

- Người đó là nam hay nữ?

Đinh Hạo biết là nếu Mai Ánh Tuyết thật sự đã bị lọt vào tay đối phương thì không thể giấu diếm nên hắn nói:

- Là một cô gái nhưng hóa trang thành thư sinh.

Dần Hiệu Sứ Giả lắc đầu nói:

- Việc này không phải do ta làm nên không thể trả lời được.

Đinh Hạo nộ khí xung thiên nói:

- Người bắt buộc phải trả lời.

Dần Hiệu Sứ Giả biến sắc nói:

- Bọn ta ngoại trừ sắc phục giống nhau, còn lại thì mạnh ai nấy có nhiệm vụ riêng, bảo ta làm sao trả lời?
- Dễ thôi, chỉ cần nói ra nơi tọa lạc Tổng Đà và người chủ đầu Đà của người là xong ngay.
- Việc này xin thứ lỗi không thể phụng cáo.
- Bản Nho không thích nói nhiều lời.

Dần Hiệu Sứ Giả nói:

- Xin các hạ đừng bắt ép, bọn ta đã được lệnh khi hành tẩu giang hồ thì không được xảy ra xung đột với các hạ.
- Nếu việc này người không trả lời thì xung đột khó tránh khỏi xảy ra.

Dần Hiệu Sứ Giả biến sắc nói:

- Các hạ muốn sao đây?
- Bản Nho chỉ cần câu trả lời của người mà thôi.
- E rằng các hạ phải thất vọng.
- Người nghĩ thế ư?

- Bản Sứ Giả sẽ đem tình hình hồi báo với cấp trên, điều tra rõ sự tình rồi hồi báo với các hạ, như vậy có được không?

- Không được, bản Nho muốn biết tung tích của người ấy ngay bây giờ.

- Các hạ đừng làm khó dễ người ta như thế.

- Có khó dễ người khác một lần cũng chẳng sao.

Dần Hiệu Sứ Giả trầm giọng nói:

- Các hạ nên biết là bọn ta tuân lệnh không được xung đột với các hạ chứ chẳng phải là sợ ai.

- Hà hà, bản Nho thì lại chẳng ngại xung đột, bắt buộc người phải khai ra mới xong.

Dần Hiệu Sứ Giả lạnh lùng nói:

- Bản Sứ Giả chẳng sợ uy hiếp.

Đinh Hạo bữu môi nói:

- Ta nói lần cuối cùng, hãy khai ra sự thật, bằng không thì ta sẽ bắt người làm con tin, đến khi nào mọi việc sáng tỏ mới xong. Nếu người muốn cầu viện thì cứ làm ngay bây giờ, đợi đến khi bản Nho động thủ thì người chẳng còn cơ hội đâu.

- Các hạ cùng thiếu nữ đó có quan hệ thế nào?

- Người không cần phải biết làm gì.

- Bản sứ giả cũng nói lần cuối cùng, thủ lĩnh của bọn ta tôn trọng địa vị của các hạ trên giang hồ, nếu quả thật có chuyện như thế thì trong ba ngày sẽ có câu trả lời...

- Bản Nho muốn biết ngay bây giờ.

- Thế thì xin trái lệnh vậy.

- Vậy thì người đừng trách.

Dứt lời Đinh Hạo đã vung chưởng đánh tới, Dần Hiệu Sứ Giả khẽ xoay người một cái, nương theo chưởng phong thoái lui ra sau ba trượng, chẳng hề hấn gì.

Đinh Hạo cả kinh, hắn không ngờ đối phương lại có loại công phu có thể nương theo chưởng phong mà thoái lui như vậy, “Soạt” một tiếng, hắn đã rút kiếm ra.

Dần Hiệu Sứ Giả mỉm cười, khẽ vung tay một cái đã có một làn khói đen dày đặc xuất hiện, che khuất thị giác của Đinh Hạo. Đòn này quả thật ngoài sức tưởng tượng của hắn, khi hắn nhìn rõ được cảnh vật thì Dần Hiệu Sứ Giả đã không thấy tung tích đâu.

Đinh Hạo cảm phần nghiêng rằng kèn kẹt, đây là lần đầu tiên Hắc Nho thất bại, hắn hối hận đã quá ỷ y nên để cho đối phương chạy thoát phen này, muốn tìm gặp lại lần nữa thì chắc chắn là khó khăn vô cùng.

Đinh Hạo thở dài, đành lăm lũi phi thân về trang viện, vừa đặt chân vào cửa trang thì hắn bất giác giật mình, vì toàn trang viện đèn đuốc sáng trưng, Lạc viên ngoại chắc chắn không làm chuyện gây chú ý đến như vậy.

Vào đến đại sảnh thì hắn không nhận được phá ra cười, vì hắn thấy Thọ Dao Phong lão ca ca đang ôm bầu rượu lớn gục đầu ngủ ngáy khò khò trên bàn.

Đinh Hạo bước vào sảnh đường, nói to:

- Lão ca ca, người ngủ ngon thế?

Thọ Dao Phong ngẩng mặt lên nhìn Đinh Hạo lè nhè nói:

- Tiểu huynh đệ, là người đẩy ư? Ta đang chờ người đây.

Đinh Hạo lắc đầu nói:

- Lão ca ca, người thật là vô tư, cho dù có xảy ra bất cứ đại sự nào thì cũng có thể yên tâm ngủ ngáy khò khò được. Lão ca về đây từ lúc nào vậy?

Thọ Dao Phong ngồi thẳng người lại, cười khanh khách nói:

- Một canh giờ rồi.

- Lão ca ca có biết trang viện xảy ra biến cố gì không?

- Chính vì việc này mà ta hấp tấp chạy về đây, người xử lý rất đúng, thuyền chuyển Tổng Đà là cách tốt nhất.

- Vậy mà lão ca ca còn có thể yên tâm ngủ say ngáy khò khò được, lại còn đốt đèn sang trưng, nếu tai mắt Vọng Nguyệt Bảo mà phát hiện được thì...

- Hà hà hà, tất nhiên ta phải yên tâm thì mới ngủ ngon được như vậy chứ.

Lão đệ có biết không, Hắc Nho đã nhúng tay vào việc này, vì vậy mà đại sự đều yên ổn rồi.

Đinh Hạo ngạc nhiên, không nghĩ là Thọ Dao Phong có thể biết mọi chuyện nhanh đến như vậy, hấn ngập ngừng hỏi:

- Sao lão ca ca biết là có Hắc Nho nhúng tay vào?

- Chính mắt ta trông thấy mà.

- Vậy sao?

- Lúc ta về trang thì vừa kịp xem tuồng hát Hắc Nho đối phó Ngũ Phương Thần. Ta vốn muốn xem cho hết tuồng hát, nhưng lo trang viện xảy ra chuyện nên vội vàng chạy về đây ngay. Xem huynh đệ không có vẻ gì là ngạc nhiên, huynh đệ cũng biết chuyện này ư? Kết quả tuồng hát ra sao?

Đinh Hạo cười nói:

- Bọn Ngũ Phương Thần thua trận quay về, Hắc Nho xong việc cũng bỏ đi.

Thọ Dao Phong trầm ngâm nói:

- Tiểu huynh đệ, tại sao Hắc Nho lại tham gia vào chuyện này, là ngẫu nhiên trùng hợp hay là do người giật dây.

- Do đệ giật dây?

- Đúng vậy, chẳng phải trước kia người có quen biết với Hắc Nho sao?

Đinh Hạo thật sự không biết là lão ca ca của mình thật sự không biết sự thật hay là giả mù sa mưa mà hỏi thế, hấn đành giả khùng cho trót, cười nhạt nói:

- Tiểu đệ đúng là vô tình gặp được Hắc Nho trong thành, lại trùng hợp y cũng đang định tìm bọn Vọng Nguyệt Bảo tính sổ nên mới nhờ y giúp đỡ chuyện này.

Thọ Dao Phong khoái chí cười sang sảng nói:

- Té ra là có tiểu huynh đệ bên trong sắp đặt.

Đinh Hạo nói:

- Lão ca ca, sao Vọng Nguyệt Bảo lại biết nơi đây chính là Tổng Đà Không Môn?

- Hôm trước một quân sự chấp pháp có xử quyết một tên phản đồ của Không Môn nên đã mở một cuộc họp bí mật, còn phái người về Lạc Ninh trình báo.

Không ngờ lại bị mật thám đối phương nghe lén được nên mới bị lộ, cũng may là thân phận của ta chưa bại lộ.

- Té ra là vậy.

- Những ngày nay huynh đệ đi đâu mà liên hệ chẳng được.

- Tiểu đệ ẩn cư nơi Ly Trần Đảo khổ luyện một loại võ công, mất gần một trăm ngày mới xong.

- Ô, thế thì võ công của huynh đệ lại tiến thêm được một bậc, xin chúc mừng huynh đệ.

Đinh Hạo động tâm nói:

- Lão ca ca, người có biết phó Tổng Quản của Vọng Nguyệt Bảo không?

- Có nghe nói đến nhân vật này.

- Hồi tối vừa rồi hần cũng có mặt và đi chung với Ngũ Phương Thần...

- Ta đứng rất xa nên không nhìn rõ.

- Lão ca ca có biết người đó là ai không?

- Chưa gặp mặt bao giờ, nghe nói đó là đệ tử của Ngũ Phương Thần, tên là Văn Hữu Tâm gì gì đó...

- Hà hà hà, lão ca ca thử bỏ hết nét trên đầu của ba chữ đó thử xem.

Thọ Dao Phong ngẩn người ra suy nghĩ một hồi rồi bỗng giật bắn người lên, nói:

- Người nói đó là... là...

- Hần chính là Nhược Ngu bỏ đi bấy lâu nay đó.

Thọ Dao Phong run bần bật, nói không ra lời, Đinh Hạo từ từ thuật lại toàn bộ diễn biến ở bờ hồ Ly Trần Đảo cho lão nghe. Hai khóm mắt của Thọ Dao Phong chảy ra đôi dòng lệ, thật không ngờ một con người đùa giỡn nhìn đời chẳng ra gì lại là người giàu tình cảm và dễ xúc động nhất, Đinh Hạo nhìn mà cảm động khôn tả.

Thọ Dao Phong cảm xúc một hồi rồi bỗng vỗ bàn cái “rầm”, nói to:

- Tiểu súc sinh làm khổ vợ chồng ta quá mức, nếu mà gặp mặt thì ta sẽ bỏ vào đầu nó.

Đinh Hạo cười ha hả nói:

- Lão ca ca không sợ bị lão tẩu tẩu bỏ vào đầu sao?

Thọ Dao Phong ngẩn người, đưa bầu rượu lên miệng toan uống, nhưng chẳng còn giọt nào. Lão bắt giặc tức giận ném mạnh bầu rượu xuống đất, nghe “keng” một cái, thì ra nó đúc bằng sắt.

Đinh Hạo ngạc nhiên nói:

- Lão ca ca, người đổi cái bầu rượu sắt lúc nào vậy?

- Cái cũ đã không còn sử dụng được. Ta thấy Thuần Dương lão nhi trong Am Lữ Tổ tại Trần Châu có đeo cái bầu rượu giống y chang của ta nên mới cùng y đánh đổi, vì vậy mới chịu nổi cái ném mạnh như thế.

Đinh Hạo không nhịn được cười khanh khách, thật không ngờ lão ăn trộm quả nhiên to gan, đùa giỡn cả với tượng thần Lữ Thuần Dương, hần nói:

- Lão ca ca, nếu tượng thần mà biết nói chuyện thì chắc là không đồng ý đánh đổi với lão ca ca đâu.

- Thì ta biết tượng thần không thể nói chuyện nên mới đánh đổi chứ.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Lão tẩu tẩu đang ở đâu?

- Ai biết lão khát bà đó đi đâu mà hỏi.

- À đúng rồi, lão ca ca hành tẩu giang hồ có gặp qua những thiếu nữ áo vàng có hành tung thần bí không?

Thọ Dao Phong nghiêm sắc mặt nói:

- Người nói Kim Long Sứ Giả phải không?

- Đúng vậy.

- Thôi đừng nhắc lại nữa, chúng làm ta suýt nữa đã mất mặt đấy.
- Sao vậy?
- Ta vì tò mò muốn thám thính lai lịch của chúng nên mới định theo dõi, ai ngờ không theo dõi được mà còn bị theo dõi lại. Lão ca ca của người tự phụ thân pháp vô địch vậy mà suýt tý nữa đã chịu mất mặt với bọn chúng, ta phải dùng hết sức mới thoát được đấy.
- Trên giang hồ có bang phái nào mới nổi không?
- Không nghe nói gì hết.
- Lão ca ca có đoán được lai lịch của bọn chúng không?
- Chịu không nghĩ ra.
- Còn về lộ số võ công thì sao?
- Cái đó ta càng mù tịt hơn nữa, người hỏi bọn chúng làm gì thế?
- Lão ca ca có nhớ thiếu nữ áo trắng đã gửi cái túi da cho đệ không?
- Tất nhiên là nhớ, có chuyện gì ư?
- Có lẽ y đã lọt vào tay bọn Kim Long Sứ Giả rồi.
- Tại sao lại là có lẽ?
- Y bị đối phương theo dõi từ Nhữ Châu đến Nghi Dương, cuối cùng bị dụ dỗ theo đối phương mà mất tích từ đó.
- Coi bộ đối phương có dự tính trước.
- Có lẽ vậy.

Thọ Dao Phong cau mày nói:

- Bọn sứ giả toàn là thiếu nữ trẻ măng mơn mơn, theo thường tình mà luận thì nếu kẻ cầm đầu không phải là một người nữ thì chắc chắn là một nhân vật hết sức tà môn.
- Tiểu đệ cũng nghĩ vậy, nhưng đối phương dám công khai đối nghịch với Bắc Bảo thì thực lực chắc chắn phải rất hùng hậu, và có ý đồ không nhỏ, nếu không họ chẳng dám làm vậy đâu.
- Thiên hạ không bao giờ có chuyện gì mà vĩnh viễn bí mật cả, chỉ cần chúng công khai hành động trên giang hồ thì sớm muộn gì cũng bị bại lộ thôi.
- Đành là vậy, nhưng trước mắt phải lo cứu người trước đã.

Thọ Dao Phong vuốt râu cười nói:

- Lão ca ca rất thông cảm tâm trạng của đệ, cô bé đó quả thật rất đáng để cho đệ quan tâm tới. Ta sẽ ra lệnh cho đệ tử cố gắng truy lùng tung tích sào huyệt cũng như thăm dò lộ số võ công của chúng. Còn về phần tiểu huynh đệ thì dựa vào võ công của mình mà ráng bắt lấy một tên sứ giả, sự tình có thể sang tỏ đó.
- Đành phải vậy thôi.

Thọ Dao Phong bỗng thở dài nói:

- Quả là họa vô đơn chí, có một việc quan trọng cần phải nói lại cho người hay, tên biết nhiều ấy chưa đến được Tề Văn Trang thì trên đường Nam tiến đã mất tích.

Đình Hạo cả kinh, vội nói:

- Toàn Tri Tử lão ca ca đã mất tích ư? Có phải là do Kim Long Sứ Giả gây ra không?
- Điều đó khó nói lắm, kể cả lão coi bói Bán Bán Tẩu ở Nhạc Dương Lâu cũng mất tích cùng một lượt.

Tâm tư của Đinh Hạo tức thì rối ren khôn tả, đây có lẽ là một âm mưu to lớn vô cùng. Tất cả những người có quan hệ với hắn đều xảy ra đại biến, hình như không phải là trùng hợp ngẫu nhiên.

Thọ Dao Phong thấy Đinh Hạo như vậy thì nói:

- Tiểu huynh đệ chớ nhụt chí, sáng mai ta sẽ khởi hành Nam tiến để điều tra, còn người thì ở lại khu vực lân cận này tìm cách bắt sống một tên Kim Long Sứ Giả, thăm dò cho ra lai lịch của chúng. Xét tình hình thì tổ chức này nếu không phải là có thù với Vọng Nguyệt Bảo thì cũng có ý đồ thôn tính võ lâm đây.

- Tiểu đệ cũng nghĩ thế.

Bỗng “Bịch” một tiếng, có một vật gì to nặng rớt xuống sân trang viện.

Thọ Dao Phong và Đinh Hạo cùng giật mình, vội chạy ra ngoài xem xét. Hai người thấy dưới mái hiên nhà phía Tây có một người nằm đó, bất tỉnh nhân sự.

Đinh Hạo bước lại gần nhìn thì bỗng kinh hoàng thét lên:

- Kha Nhất Nghiêu lão ca ca!

Thọ Dao Phong biến sắc, vội chạy đến bắt mạch rồi nói:

- Thương thế rất nặng, chấn động cả tâm mạch, chẳng biết là ai đã hạ độc thủ như vậy, đỡ lão vào trong phòng nằm nghỉ trước cái đã.

Đinh Hạo bỗng Kha Nhất Nghiêu đặt vào giường trong phòng rồi lo lắng nói:

- Lão ca ca, có còn cứu được không?

Sắc mặt của Thọ Dao Phong trầm lặng, lão thò tay thăm dò thật kỹ các kinh mạch rồi thở dài nói:

- Chắc không thể sống được nữa rồi.

Đinh Hạo rùng mình, run run nói:

- Không thể cứu nữa ư?

Thọ Dao Phong lắc đầu, cởi áo ngoài của Kha Nhất Nghiêu ra để xem xét ngoại thương.

Bỗng Đinh Hạo thét lên một tiếng, gương mặt xanh mét, toàn thân run lẩy bẩy không ngừng, ánh mắt phát ra những tia sáng kinh dị.

Thọ Dao Phong trông thấy vậy thì rất ngạc nhiên, vội nói:

- Tiểu huynh đệ, có chuyện gì thế?

Đinh Hạo chỉ tay vào ngực Kha Nhất Nghiêu, nghiêng răng kèn kẹt nói:

- Hắn... hắn chính là một trong số những hung thủ đã giết gia phụ và tàn phá gia trang của tiểu đệ.

61. Ân Thù Lẫn Lộn

Thọ Dao Phong kinh ngạc nói:

- Hắn là thù nhà của tiểu huynh đệ?

- Không sai.

- Căn cứ cái gì mà nhận biết được?

- Trước ngực hắn có xăm con rồng uốn khúc, tất cả trong số hung thủ chỉ có mỗi một mình hắn là đệ không biết tên tuổi thôi.

- Thế thì... tiểu huynh đệ tính sao đây?

Thật lâu Đinh Hạo mới thốt ra được một chữ nói:

- Giết.

Thọ Dao Phong gãi đầu ngứa cổ, gương mặt già biến đổi liên tục, trầm giọng nói:

- Bên trong có lẽ còn uẩn khúc gì đây...

- Sao biết được?

Kha Nhất Nghiêu biết rõ thân phận của người, nếu hắn có lòng dạ xấu xa, có biết bao nhiêu cơ hội đã giết được người, nhưng hắn đối với người đã thể hiện tấm lòng thành, mà hai người lại cùng chung thù một người là Vân Long Tam Hiệu Triệu Nguyên Sanh...

- Lúc hắn xuất hiện rất là bất ngờ, tiểu đệ mãi hoài nghi điều này cho đến bây giờ đây.

- Theo ta thì nên cứu sống hắn, nếu cứu chẳng được hắn cũng phải tạo cho hắn có cơ hội nói chuyện xem thế nào?

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

- Tốt lắm, tiểu đệ có một số vấn đề phải hỏi hắn.

Thọ Dao Phong từ trong túi lấy ra ba viên thuốc đỏ, cạy miệng Kha Nhất Nghiêu ra nhét ba viên thuốc vào, sau đó điểm vào Huyệt Kiết huyết của hắn, tức thì mấy viên thuốc tan vào người ngay. Kế tiếp lại điểm vào vài đại huyệt của hắn, xoa bóp một hồi, đoạn bắt mạch lần nữa, bất giác lắc đầu nói:

- Ta chịu thua vậy.

Đinh Hạo xúc động nói:

- Muốn hắn nói chuyện, để tiểu đệ làm cho.

Dứt lời hắn ngồi xuống cạnh giường điểm vào mấy huyệt đạo của Kha Nhất Nghiêu. Kế đó dùng lòng bàn tay ấn vào Mạch Môn đại huyệt của hắn, đem chân nguyên bản thân từ từ truyền vào, chẳng mấy chốc sắc mặt của Kha Nhất Nghiêu bắt đầu hồng hào lại, hô hấp cũng mạnh lên. Đinh Hạo lại gia tăng truyền chân khí vào, độ khoảng nửa tiếng đồng hồ Kha Nhất Nghiêu ự mộ tiếng dài, trợn tròn đôi mắt.

Đinh Hạo chăm chăm nhìn người thù huyết hải mà cũng là bạn thân này một cách xúc động mãnh liệt.

Kha Nhất Nghiêu mở miệng mấp máy cả nửa buổi, cuối cùng phát ra âm thanh nói:

- Tiểu huynh đệ, lạy trời... lạy đất... được... gặp đệ ở đây...

Thọ Dao Phong ngồi bên cạnh giường, giọng nói hòa dịu.

- Lão đệ, chớ xúc động, có điều gì cứ từ từ mà nói.

Kha Nhất Nghiêu thở một hồi, âm thanh lại lớn hơn được chút ít:

- Phi lão ca, ta... vì có một số vấn đề phải nói lại... dành liều mạng trở về, may thay, Đinh đệ cũng có ở đây...

Đinh Hạo nghiêng răng, chẳng biết nói gì hơn.

Thọ Dao Phong nháy mắt ra dấu bảo Đinh Hạo bình tĩnh, sau đó mới trầm giọng nói:

- Kha lão đệ, thương thế người khá nặng.

Kha Nhất Nghiêu cười thê thảm nói:

- Ta biết... chẳng sống được nữa, chạy đến đây được... cũng khá lắm rồi.

- Kha lão đệ bị ai đánh thương vậy?

- Bạch Nho.

- Tổng giám Vọng Nguyệt Bảo?

- Đúng vậy, tại vì... ta đang tra tấn khẩu cung của một Đường chủ trong Bắc Bảo, thành linh... hắn xuất hiện...

- Kha lão đệ tra tấn điều gì?

- Tung tích của Vân Long Tam Hiệu.

Đinh Hạo không nín được, cất tiếng nói:

- Trong Bảo chẳng có người đó.

Da thịt trên mặt của Kha Nhất Nghiêu co rút một hồi, nói:

- Vì ta thoáng nghe đối phương đàm luận tới thân pháp một người ở trong Bảo... rất giống Vân Long Tam Hiệu Triệu Nguyên Sanh, cho nên... mới có ý tra tấn để do thám.

Đinh Hạo cố gắng hết sức nhẫn nhịn, vẫn xưng hô như xưa nói:

- Kha lão ca khổ nhọc truy tầm Vân Long Tam Hiệu Triệu Nguyên Sanh, có thể nói rõ nguyên do chăng?

Kha Nhất Nghiêu hít một hơi mạnh, nói:

- Ta chẳng quản chết sống chạy về đây, chính là... vì phải nói rõ việc này...

- Thế thì xin nói?

- Ta... và hần là sư huynh đệ đồng môn..

Thọ Dao Phong xúc động nói:

- A! Chẳng ngờ lão đệ là đệ tử của Ẩn Danh Lão Nhân tại Tuyết Phong Sơn.

Kha Nhất Nghiêu cảm hận nói:

- Triệu Nguyên Sanh thông minh hơn ta, rất được tiên sư sủng ái. Thành tựu... cũng cao hơn ta nhiều, đã được chân truyền của sư phụ, cho nên tiên sư ra lệnh bảo hần xuống núi hành hiệp giang hồ, còn ta... thì hầu thầy cung phụng sớm chiều...

Hần dừng lại giây lát, bèn nói tiếp:

- Công lực của tiên sư, được từ một cuốn bí kíp thượng cổ, cuốn bí kíp đó chia làm thượng hạ hai tập, tiên sư xem xét bí kíp tập hạ toàn là võ học tà môn, không cho tu tập nên cất giấu kín đáo, chỉ truyền dạy bí kíp tập thượng, Triệu Nguyên Sanh thì... cảm thấy không mấy vui, cho rằng võ công là võ công, biết dùng vào chánh, thì võ học tà môn cũng sẽ trở thành chánh, chỉ biết dùng vào tà thì võ học chánh phái cũng sẽ trở thành tà...

- Hừ! Lý luận này cũng hợp tình hợp lý đấy.

- Mười lăm năm về trước, tiên sư tạ thế, trước khi người đi bảo ta mang bí kíp tập hạ ra đốt bỏ, nhưng bí kíp tập hạ đó không cánh mà bay mất, tiên sư khẳng định người sư huynh hư hỏng đó lấy cắp đi mất, vì hần từng về núi vài lần, vì thế thầy ta đề lại di lệnh bảo ta tìm cách thu hồi đốt hủy, và hỏi tội đối gạt sư trưởng...

Hần nói đến đây, cảm khái thở dài, lại nói tiếp:

- Công lực của ta vốn chẳng bằng hần, di mệnh này cũng khó hoàn thành được, bây giờ... gặp chuyện bất trắc, quả thật... chết chẳng yên tâm, còn mặt mũi nào gặp tiên sư nơi chín suối...

Đinh Hạo thấy đối phương chưa đề cập đến thảm án năm xưa, không chịu đựng được nữa nói:

- Hình như Kha lão ca chưa nói hết lời?

Kha Nhất Nghiêu chăm chú nhìn Đinh Hạo nói:

- Phải... bây giờ nói đến sự kiện Long Trung Sơn vậy...

Đinh Hạo khí huyết sôi sùng sục, đôi mắt đỏ ngầu.

Kha Nhất Nghiêu nghiêng răng, nói:

- Sau khi ta xuống núi, đi khắp nơi tìm kiếm hắc, thám thính biết được hắc làm tổng quản của Tề Vân Trang, ta không dám ngang nhiên gặp hắc, tại vì ta không phải là đối thủ của hắc, trải qua mấy phen suy nghĩ cuối cùng đành liều đến gặp hắc, giả nói phụng sự mệnh bảo hắc về núi, nói rằng sư phụ có di chúc quan trọng giao lại, hắc bảo ta chờ nửa tháng tại Hoa Dung, nói rằng có việc gấp làm xong sẽ theo ta về núi...

- Sau đó thế nào nữa?

- Thời gian nửa tháng chẳng phải ít, ta muốn du ngoạn sự phồn thịnh của Giang Hán, đã vào ấp Ngạc, dọc theo sông Hán đi lên hướng Bắc, và bất ngờ phát hiện hắc cũng đi chung cùng một con đường, nhất niệm hiếu kỳ ta đã âm thầm theo sau..

- Sao nữa?

- Rượt đến phụ cận Long Trung Sơn, bỗng mất đi đường dây theo dõi, đợi lúc phát hiện lửa sáng cao ngút tận trời xanh, ta chạy đến nơi, huyết án đã thành hình, ta ở trong đám cháy loạn lạc cấp cứu được một hài nhi, mà tên tiểu hài nhi... chính là Đinh tiểu đệ.

Đinh Hạo bất giác ngậy người tại chỗ, nói như thế, Kha Nhất Nghiêu lại trở thành ân nhân cứu mạng của mình, thật không thể tưởng tượng được?

Hắc cố gắng hồi tưởng lại câu chuyện huyết án do Trúc Lâm Khách kể lại, bên trong có một đoạn kể rằng:... trong ánh lửa cháy thiếu chủ bị một tên võ sĩ mặc áo hở ngực bỗng trong tay, anh em ta liều mạng chụp tới, tên võ sĩ bỏ thiếu chủ xuống ứng chiến, yếu thế bỏ chạy, võ sĩ trung niên đó là một trong tám hung thủ chẳng biết tên tuổi, chỉ nhớ trước ngực hắc có xăm một con rồng uống khúc” ...

Căn cứ một đoạn thuật lại này, thì lời nói của Kha Nhất Nghiêu có lẽ đúng sự thật rồi.

Người sắp chết chỉ nói lời chân thiện thôi, hắc cần gì phải chạy liều mạng đến đây nói láo làm gì...

Thọ Dao Phong chăm chú nhìn Đinh Hạo nói:

- Thế nào?

Hai mắt Đinh Hạo đỏ au, nói:

- Tiểu đệ tin rằng đây là sự thật. Kha Nhất Nghiêu gượng sức nói được bấy nhiêu lời, gương mặt hồng hào bắt đầu trở lại xanh lét, hơi thở cũng nặng nhọc hơn. Đinh Hạo vội gia tăng truyền nội lực tiếp, nhưng ngọn đèn đã khô dầu, chẳng có kết quả gì cả.

Thọ Dao Phong đau thương nói:

- Kha lão đệ, cố gắng chút nào.

Đinh Hạo cảm thấy vạn phần thẹn thù mà chưa có hành động quá khích đối với vị ân nhân sắp chết này, hắc đau khổ rên la:

- Kha lão ca, tiểu đệ ôm hận thẹn thù suốt đời...

Kha Nhất Nghiêu nở một nụ cười thương tâm, nụ cười này chỉ là vài nét co rút của gương mặt, hắc gượng gạo dùng hết toàn lực nói:

- Đinh tiểu đệ... lão ca ta... trọng thác người... giết hắc cho ta, bên trong túi...

có tín vật... của sư môn..

Đinh Hạo điên cuồng hét lên:

- Kha lão ca, tiểu đệ ắt phải hoàn tất.

- Cảm... ơn...

Đầu nghiêng sang một bên, hơi thở tắt hắc.

Đinh Hạo rút tay về, đôi dòng lệ chảy xuống ướt đầm hai gò má.

Thọ Dao Phong dùng tay vuốt đôi mắt hé mở của Kha Nhất Nghiêu, buồn bã nói:

- Không ngờ, thật không ngờ mà, Kha lão đệ, chẳng may sanh làm người võ lâm... hỡi ơi.

Ngọn đèn dầu trên bàn phụt lên một bông lửa, toát ra màu lam, sau đó tắt hẳn, cửa sổ lọt vào tia nắng ấm áp, chẳng biết mặt trời ló rạng lúc nào không hay.

Đinh Hạo ngậm ngùi nói:

- Lão ca ca, tiểu đệ có lỗi với hần..

- Tiểu huynh đệ, chớ có tự trách mình, y chạy về tới đây được, thỏ lộ đáng lời nói tận đáy lòng, thế là quý lắm rồi.

- Hần...là ân nhân cứu mạng của đệ...

- Một khi hai mắt nhắm lại, tất cả ân oán tình thù không xong cũng phải tự kết liễu xong, dù đệ có nói gì đi nữa hần cũng chẳng còn nghe biết.

- Người quá cô đã yên, còn người sống phải làm gì đây?

- Tiểu huynh đệ, trời sáng rồi, chúng ta hãy lo hậu sự cho hần đã.

- Chôn cất thế nào đây?

- Hiện trong trang có một cỗ quan tài, tạm dùng chôn cất ở sau hoa viên đã, đợi sau này mới tìm một nơi phong cảnh đẹp tái chôn cất vậy.

Đinh Hạo gật đầu, nhờ lại di ngôn của Kha Nhất Nghiêu, bên trong túi của hần có tín vật sư môn, căn cứ tín vật ấy thay mặt hần thanh lý môn hộ, thật ra chuyện này cũng thừa thôi, dù thế nào đi nữa Đinh Hạo cũng chẳng thể dung thứ huyết hải thù nhân này được.

Hần nghĩ thế bèn đưa tay vào ngực thi thể, lấy ra một đồng tiền cổ có đường kính to bằng miệng ly trà và một số bạc lẻ, ngoài ra không còn gì hết, tín vật mà Kha Nhất Nghiêu đã nói, chắc là đồng tiền cổ này không sai.

Khi tất cả mọi việc chôn cất xong xuôi, mặt trời đã đứng bóng.

Thọ Dao Phong vẫn y kế hoặc đã định xuống phía Nam điều tra sự thất tung của Toàn Tri Tử, còn Đinh Hạo thì ở lại lân cận đi tìm bắt Kim Long Sứ Giả, để giải vây cho Mai ánh Tuyết.

Thế rồi, hai người ra khỏi trang viện, chia tay lên đường.

Đinh Hạo ra thẳng Y Xuyên đi vào trong thành, tiện bước ghé vào một tửu lầu ở ngay ngã tư đường dùng cơm trưa.

Hần gọi rượu thịt tới lặng lặng ngồi ăn uống một mình, nhưng tâm sự thì trầm trọng khôn tả.

Một là hần bị thương cho cái chết của Kha Nhất Nghiêu. Nào là lo lắng tới tung tích sống chết chẳng biết ra sao của hồng nhan tri kỷ Mai ánh Tuyết.

Kế đó là gia thù sư hận, chẳng biết ngày nào mới kết liễu xong?

Vọng Nguyệt Bảo thì gần ở trước mắt, nhưng hần không thể mạo muội hành động được, cần phải tính mưu cho kỹ rồi mới hành động sau, bước thứ nhất phải thừa cơ hội cá biệt từng người tiêu diệt, sau đó mới có khả năng trực tiếp tới tìm Trình Tam Giang báo thù, mà công án của Cửu Long Lệnh cũng cần phải có kế hoạch rõ ràng, chiếu cáo với võ lâm, vạn nhất Trình Tam Giang hủy diệt bằng chứng, thế thì không bao giờ làm sáng tỏ việc này được.

Đinh Hạo cũng thoát nghĩ đến Trúc Lâm Khác tại Vương ốc Sơn hai chân của hần đã tàn phế, coi như người vô dụng, nhưng khổ làm sao hần chưa có cơ hội đến thăm lão.

Hần đang trầm ngâm suy nghĩ vớ vẩn, bỗng một mùi thơm thoang thoảng xông vào mũi, ngược đầu lên nhìn thấy một thiếu nữ mặc chiếc áo choàng màu đen đi ngang bàn của mình, ngồi xuống ghé một chiếc bàn đặt gần cửa sổ.

Đinh Hạo cũng chẳng rảnh rỗi chi để dòm ngó người, hấn lại cúi đầu tiếp tục suy nghĩ tâm sự.

- Tiểu nhị, cho ta bốn năm món thức ăn ngon quý nhất, và một bình Nữ Nhi Hồng, loại rượu lâu năm.
- Âm thanh oang oang như chuông ngân, dịu dàng êm tai.

Đinh Hạo bỗng tò mò ngẩng đầu nhìn sang, khéo thay, cặp mắt của cô gái cũng đang liếc sang hướng Đinh Hạo, hai lúm đồng tiền xinh đẹp mỉm cười với hấn, khiến Đinh Hạo ngỡ người tức thì, tim đập thình thịch vội vàng cúi đầu nâng ly nốc một hơi để che dấu dáng vẻ sượng sùng của mình.

Thiếu nữ này niên kỷ độ khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm cái xuân xanh, có một sắc đẹp nghiêng thành đổ nước.

Bỗng nhiên hấn phát hiện trên bàn có mảnh giấy nhỏ, nét chữ viết bằng bút họa lông mày, hấn bắt giác cả kinh lặng lẽ cầm trên tay, bên trên mảnh giấy có hàng chữ:

“Chớ gần ma nữ áo vàng, hãy cẩn thận âm mưu”.

Ma nữ áo vàng ở đây, chắc muốn ám chỉ là Kim Long Sứ Giả không sai.

Đinh Hạo kinh ngạc chẳng ít, mảnh giấy nhỏ này của ai viết? Đặt trên bàn lúc nào?

Hấn ngớ ngẩn cầm mảnh giấy nhỏ trong tay, căn cứ vào nét bút và viết bằng bút họa lông mày, thì mảnh giấy này của người nữ không sai?

Nếu nói người nữ, ngoại trừ thiếu nữ mặc áo choàng màu đen ra, thì trong tửu lầu này không còn thiếu nữ nào khác, vừa trùng hợp lúc này y đã đi ngang qua bàn mình, thế thì chính y cảnh giác mình chứ không còn ai nữa.

Quả thật mình sơ ý quá thế, không phát hiện được đối phương đã đặt mảnh giấy nhỏ lên bàn của mình.

Tại sao y phải làm việc thế này?

Lại lịch của y ra sao?

Chẳng mấy chốc tiểu nhị mang rượu thịt ra đặt trên bàn, thiếu nữ ấy ngồi ăn uống tự nhiên như chẳng có chuyện gì.

Những tửu khách tại tọa âm thầm bàn tán ì xèo về sắc đẹp của cô gái.

Đã mấy lần Đinh Hạo định mở miệng thỉnh giáo đối phương, nhưng miệng mấp máy lại thôi.

Thỉnh thoảng cô gái ấy thò đầu ra ngoài cửa sổ, không biết y chờ đợi người nào, hay là đang canh tìm người nào.

Cô gái chẳng hề xoay sang hướng trong, nên Đinh Hạo muốn làm quen cũng chẳng được, đành phải buồn bã ngồi đấy.

Chẳng mấy chốc, có một thiếu nữ áo xanh hấp tấp bước vào tiến gần cô gái ấy, ghé vào tai y thì thầm vài lời, chỉ nghe cô gái ấy lạnh lùng tăng hắng một tiếng nói:

- Để ta đích thân đi xử lý cho, việc này phụ nhân bảo phải hoàn thành mới xong.

Âm thanh thì nhỏ, nhưng Đinh Hạo nghe rõ mồn một, nhưng đây là lời nói không đầu không đuôi, chẳng thể hiểu được họ nói những gì.

Chuyện của họ cũng chẳng liên hệ gì đến mình, suy nghĩ làm gì cho cực nhọc.

Thiếu nữ ấy để lại nén bạc lẻ trên bàn, cùng thiếu nữ áo xanh đến sau đó thoăn thoắt bước xuống lầu. Khi đi ngang qua bàn Đinh Hạo liếc mắt nhìn Đinh Hạo mỉm cười rồi đi.

Tâm tư Đinh Hạo hoang mang khôn tả, thiếu nữ này làm gì đây? Hai bên chưa từng quen biết...

Nụ cười đó rất hấp dẫn, nhưng hoàn toàn không có chút tà ý lừa dối nào cả.

Hấn này sanh lòng hiếu kỳ, ngồi bật dậy, bảo tiểu nhị sang thanh toán tiền ăn, hấp tấp xuống lầu bước ra cổng, chẳng còn thấy bóng dáng của hai thiếu nữ ấy nữa.

Hắn đang hoang mang cùng cực, chỉ thấy một gã ăn mày chìa tay ra xin tiền, bất giác hắn sáng ý ngay, mang số tiền lẻ còn thừa lúc nãy, bỏ vào tay gã ăn mày đó, mỉm cười nói:

- Bằng hữu, hai thiếu nữ vừa ra cổng lúc nãy chạy về hướng nào vậy?

Gã ăn mày cười toe toét nói:

- Người là Đinh thiếu hiệp ư?

Đinh Hạo giật mình nhủ thầm:

Sao gã ăn mày này lại nhận diện được mình?

Hắn bèn ngạc nhiên nói:

- Bằng hữu làm thế nào biết được tại hạ?

- Cách ăn mặc của thiếu hiệp, ngoại trừ Toan Tú Tài ra, không còn người nào khác nữa, đó là ta đoán mò vậy.

- A! Hai thiếu nữ lúc nãy...

- Hai thiếu nữ ấy có lẽ đến nhà Tướng ngự y ở Đông lộ không sai...

- Nói sao? Tướng ngự y? Có phải ngự y trong cung đình chăng?

- Không, ngự y Tướng Sĩ Đinh đã quá cố lâu rồi, bây giờ con trai của y lên thay.

- A! Làm sao bằng hữu biết được?

- Thiếu nữ áo xanh từ nhà y ra đây.

Đinh Hạo lập tức biết ngay gã ăn mày này có lẽ là đệ tử chuyên môn phu trách do thám trong Cái Bang, bằng không y chẳng để ý những chuyện lật lọng này đâu, hắn lại hỏi tiếp:

- Nhà Tướng ngự y ở đâu?

Gã ăn mày trở con đường cái trước mặt nói:

- Từ đó đi lên có con đường ngang queo qua bên trái rồi lại queo sang bên phải ở hẻm thứ hai, có cánh cổng lớn sơn màu đen có một cặp sư tử bằng đá to lớn, trên cổng có tấm bảng lớn đề bốn chữ Tế Thế Hoạt Nhân chính là nhà của ngự y.

Đinh Hạo chấp tay xá một xá, nói:

- Đa tạ chỉ giáo. Y theo lời chỉ dẫn của tên ăn mày, Đinh Hạo đã đi thẳng trên đại lộ queo qua bên trái ở ngã tư, đến hẻm thứ hai lại queo sang bên phải, đi chẳng được bao xa quả thấy một ngôi nhà to lớn có cánh cổng sơn đen to bên trên cổng có tấm bảng viết bốn chữ Tế Thế Hoạt Nhân bằng màu vàng kim, hai bên cổng có một cặp thạch sư tử to lớn.

Đinh Hạo trầm tư giây lát, bây giờ mình kêu cửa mà vào, hay là vượt tường đây? Nhưng mình vào thế này có lý do gì chăng? Đến để thăm viếng chủ nhân, hay là trị bệnh?

Bỗng hắn có một sáng kiến, chẳng phải là người đại ca thân yêu Xích ảnh Nhân có mang chứng bệnh ly kỳ nan y sao? Chủ nhân trại này là hậu nhân ngự y cung đình, sao không dùng danh nghĩa cầu y, đường chánh chánh gõ cửa mà vào?

Hắn nghĩ thế, liền bước lên gõ nhẹ vào cửa.

Một hồi lâu, có âm thanh của người nữ vang ra nói:

- Ai gõ cửa thế?

Đinh Hạo lớn tiếng đáp lại:

- Tại hạ đến cầu trị bệnh.

Âm thanh của người nữ bên trong cổng nói:

- Hôm nay Tưởng thái y không khám bệnh.

Đinh Hạo biết được bên trong có uẩn khúc gì rồi, giả dạng làm ra giọng điệu khẩn trương không bằng, nói:

- Nhờ cô nương trình báo lại, bệnh cấp cứu?

Âm thanh bỗng trở nên lạnh lùng nói:

- Cấp cứu cũng chịu thôi, thái y đang trị bệnh cho một người hôn mê, không thể chuẩn bệnh khác được nữa, mời người đến nơi khác đi.

- Chịu thôi! Bệnh này chỉ Tưởng thái y mới trị được...

- Người thật không biết điều, thế thì người cứ đứng chờ ở ngoài cổng vậy.

62. Cầu Y Thám Kỳ

Dứt lời, không nghe nói gì nữa, mặc Đinh Hạo nói gì thì nói chẳng có nghe tiếng trả lời nào cả, Đinh Hạo mỉm cười nhủ thầm chẳng có lý gì ở đây cầu người mãi, chuyện này thắc mắc làm gì cho mệt, hắn nghĩ thế bèn quay người bỏ đi, chỉ bước được vài bước, tánh hiếu kỳ ấy lại sanh khởi, khó chịu vô cùng hắn đánh liều quay người trở lại.

Ngẩng đầu lên xem vách tường cao độ khoảng một trượng, đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy người bộ hành nào cả, hắn nhún mình bay lượn vào trong, hạ người xuống một cách lẳng lặng không một tiếng động.

Trước mắt là một đình viện rộng lớn, có một lối đi rải bằng đá trắng thẳng đến đại viện.

- Bằng hữu ngang ngạnh đến thế này sao?

Giọng điệu lạnh như băng tuyết đã đến ở sau lưng, nghe giọng nói, nhận ra ngay là cô gái trả lời lúc nãy, hắn bắt giắc thất kinh, một cô gái gác cổng có võ công như thế này, thì Tưởng Thái Y này ắt là một nhân vật phi phàm chẳng sai.

Hắn vừa suy nghĩ vừa xoay người sang nhìn, đứng ở trước mắt là thiếu nữ áo xanh mình đã gặp trên lầu lần này.

Thiếu nữ áo xanh nhìn Đinh Hạo một hồi, mấp máy đôi môi nói:

- Bằng hữu đến cầu y ư?

- Đúng vậy!

- Chắc bằng hữu không phải là bệnh nhân chứ?

- Không phải!

- Thế thì bằng hữu cầu y cho ai?

Đinh Hạo ngập ngừng nói:

- Một người... thân thuộc của tại hạ!

- Sao bằng hữu không đưa người tới đây?

- À! Bệnh tình...trầm trọng khó di chuyển được.

- Thế thì chúng tôi không thể giải quyết được!

Đinh Hạo cau mày nói:

- Xin cô nương cho tại hạ được gặp Tưởng Thái Y?

- Không được, người đang trị bệnh, không thể tiếp khách được!

- Tại hạ nhất định phải vào gặp Tưởng Thái Y thì sao?

- Người dám?

- Tại hạ xin thất lễ vậy!

Dứt lời, Đinh Hạo lượn mình một bên nhảy tới phía trước, thiếu nữ áo xanh cũng nhanh nhẹn không kém nhảy vọt tới trước cản lại, Đinh Hạo thất kinh nhủ thầm:

Thân pháp kinh người thật, không được, ta phải ra tay trước chế lại đối phương mới vào dạng bên trong.

Hắn nghĩ thế bèn uốn ngón tay bắn ra nhanh tốc điểm vào Á Huyệt của đối phương bằng một chiêu chỉ công trong Huyền Huyền chân kinh, thiếu nữ áo xanh lượn người toan tránh qua một bên, nhưng muộn rồi không còn né kịp nữa. Bịch!

một tiếng té ngã ra đất, Đinh Hạo thuận tay nhắc bổng thân người y bỏ bèo một gốc kín đáo sau vườn hoa.

Đinh Hạo lượn mình vòng sang phía sau trái núi giả sát bên hông sảnh đường, núp ở phía sau núi giả đưa mắt nhìn vào sảnh đường.

Chỉ thấy một ông lão mặc chiếc áo gấm, tuổi độ sáu mươi, tinh thần sung mãn trắng kiện ngồi ở chủ vị, lúc này gương mặt lão ửng đỏ, mặt mày lộ nét căm phẫn.

Còn thiếu nữ mặc chiếc áo choàng đến mình gặp tại tửu lầu lúc nãy ngồi ở khách vị, và một phụ nhân áo xanh tuổi độ bốn mươi thì ngồi ở một bên.

Ngay lúc này thiếu nữ mặc áo choàng đen lạnh lùng nói:

- Họ Tường kia, chẳng phải ta xin không món đồ của người đâu có vật này trao đổi mà!

Nói xong, từ trong túi áo y lấy ra một túi gấm nhỏ trút trên mặt bàn, một viên ngọc châu to bằng mắt rồng lăn ra, tức thì viên ngọc châu lấp lánh chiếu sáng cả sảnh đường, thiếu nữ ấy lại nói tiếp:

Viên ngọc châu này sản xuất tại Nữ Chân, là cống vật cho người, chắc người biết được giá trị của nó chứ?

Tường thái y hai tay bắt chéo, nói:

- Cô nương có dùng cả chục viên châu báu như thế, lão phu cũng chẳng sao đưa ra được!

Má phấn của thiếu nữ biến đổi, nói:

- Tường Quan Ngạn, cùng người trao đổi nhánh Cửu Diệp Linh Chi đó chỉ vì cứu người, chớ chẳng phải ham muốn vật của người đâu, người là thái y, tế thể độ nhân, phải có chút từ tâm chứ?

- Lão phu đã lập đi lập lại nhiều lần, món vật ấy bị lấy cắp hơn nửa năm rồi...

- Đây là lời thối thác thôi!

- Chẳng lẽ phải lấy mạng sống của lão phu?

- Mạng sống người lấy làm gì, chúng ta chỉ cần lấy được vật thôi, mọi người đều biết, lệnh tiên tôn mang nhánh Cửu Diệp Linh Chi từ cung đình về coi như là bảo vật gia truyền, vì để cứu người, đành phải xin ông hy sinh nhường lại vậy.

Tường Quang Ngạn phẫn nộ nói:

- Sao cô nương chẳng thông hiểu tình lý chút nào, món vật đã mất cắp, chẳng lẽ bảo lão phu biến ảo thuật sao?

Thiếu nữ cười lạnh lùng nói:

- Chắc ông không muốn bị gỡ tám bằng Tế Thế Hoạt Nhân ở cổng ngoài chứ?

Tường Quang Ngạn cau mày nói:

- Đó là do Tướng Quốc triều đình đời trước thân bút đã viết, tượng trưng cho vinh dự gia môn nhà lão, cô nương nói lời như thế... có thái quá chăng...

- Thế thì ông giao món vật ra đây, nếu ông chê giá cả này còn kém, chúng ta có thể tăng thêm.

- Lão phu bắt lực!

Đinh Hạo núp trong bóng tối do dự chẳng ít, một bên ngang nước đòi lấy đồ người ta, nói là dùng để cứu người, còn bên kia thì cứ bảo bị mất cắp không thể giao ra được, cuối cùng bên nào phải bên nào quấy đây? Bây giờ mình khoan tay làm thính, hay là ra mặt giải hòa đây?

Thiếu nữ ấy vỗ bàn cái bốp, nói:

- Họ Tường kia, món vật đó quan trọng hơn cả tánh mạng gia tại của người chẳng?

Tường Quang Ngạn biến sắc, giọng nói run run:

- Cô nương dọa nạt lão phu đó chẳng?
- Chẳng phải dọa nạt đâu, người tự cân lượng đi!
- Chẳng lẽ muốn giết lão phu thật sao?
- Thà chết cũng chẳng chịu buông tay, thế thì phải mang người về giao lại cấp trên giải quyết!

Tường Quang Ngạn bỗng ngồi bật dậy, mặt mày đỏ ngầu, cảm phẫn lớn tiếng nói:

- Cô nương lẩn lút người quá thế, họ Tường này tuy từng học qua chút võ phòng thân, nhưng chưa từng giẫm chân vào thị phi giang hồ bao giờ, chỉ biết an phận thủ thường, tề thể độ nhân...

Ông nói tới đây, vì quá xúc động đã phải cứng miệng không nói tiếp được nữa.

Thiếu nữ mặc áo choàng đen lạnh lùng nói:

- Nếu chẳng vì người luôn luôn an phận, bằng không lúc này có lẽ đã đổ máu rồi!
- Cho đến bây giờ cô nương vẫn chưa cho biết lai lịch, cứ mãi lớn tiếng dọa người...
- Bản nhân là thủ tịch sứ giả tọa hạ của Uy Linh Phu Nhân Uy Linh Cung đây!
- Uy Linh Sứ Giả?
- Đúng vậy!
- Xin hỏi Uy Linh Cung thuộc môn hội võ lâm hay là ban phái giang hồ vậy?
- Điều này người hỏi bằng thừa, người rõ biết bản sứ giả không thể nói rõ cho người biết được!

Đinh Hạo núp trong bóng tối xúc động không ít, trong chốn giang hồ mới vừa xuất hiện Kim Long sứ giả, thì bây giờ lại có Uy Linh Sứ Giả nữa, xem tình hình những ban phái bí mật này sắp sửa xuất hiện giang hồ đây!

Bỗng hần hồi tưởng lại sự kỳ ngộ ở Đồng Phách Sơn mà đại ca Xích Ảnh Nhân đã kể lại, trông thế này tên Uy Linh Sứ Giả phát nguồn từ Uy Linh Cung tại Đồng Phách Sơn không sai rồi, đúng y như lúc đó mình đã phán đoán đối phương thuộc một môn hộ bí mật giang hồ nào đó.

Uy Linh Sứ Giả xoay người về hướng phụ nhân áo xanh nói:

- Hà quân sự, người đi gác cổng thay cho Tiểu Yến, bảo y đi chuẩn bị chiếc kiệu cho ta!
- Tuân lệnh!

Phụ nhân áo xanh ngồi bật dậy bước ra phía ngoài.

Đinh Hạo cả kinh, phụ nhân áo xanh này ra ngoài phải phát hiện thiếu nữ kêu là Tiểu Yến ấy bị chế huyết, hay là mình cứ ra mặt ngay gặp đối phương cho rồi.

Hần nghĩ thế liền lượn mình vòng ra phía trước xuất hiện tại con đường có rãnh đá trắng, phụ nhân áo xanh không ngờ lại có người lạ mặt xuất hiện ở lúc này, y thất kinh hét to hỏi:

- Ai đó?

Đinh Hạo ung dung nói:

- Tại hạ chính là Toan Tú Tài...

- Người... là Toan Tú Tài, người đến đây làm gì?
 - Cầu y chữa bệnh, đây không phải là phủ viện của Tường ngự y sao?
 - Người vào đây bằng cách nào vậy?
 - A! Xin lượng thứ, cô gái gác cổng ngoài đó không cho tại hạ vào, vì cứu người như cứu hỏa, tại hạ quỳnh quang đành phải vượt tường...
 - Người làm thế nào cô ấy rồi?
 - Chẳng có gì cả, chỉ điểm huyết y, bảo y nằm nghỉ chốc lát thôi!
- Phụ nhân áo xanh biến sắc, lạnh lùng tăng hắng một tiếng nói:
- Toan Tú Tài, người quá khinh người thế, dám...
- Trong sảnh đường vang lên tiếng nói của Uy Linh Sứ Giả:
- Hà quân sự, để hần vào đây!
- Phụ nhân áo xanh bĩu môi, vẫy tay một cái, nói:
- Vào đi!
- Sau đó y rảo bước tiến ra cổng chánh, có lẽ y ra đó tìm kiếm thiếu nữ áo xanh Tiểu Yến kia vậy.
- Đinh Hạo ung dung cất bước đi vào sảnh đường, vì Uy Linh Sứ Giả ấy từng truyền lời cảnh giác đến cho hần, bảo hần phải đề phòng số thiếu nữ áo vàng kia, cho nên hần chẳng sanh địch ý với y, đi vào sảnh đường, trước hết hướng Uy Linh Sứ Giả chấp tay làm lễ, giả vờ làm ra đáng kinh ngạc, nói:
- Cô nương cũng ở đây ư?
- Uy Linh Sứ Giả lạnh lùng nói:
- Người đến rất phải lúc!
- Đinh Hạo giả mù sa mưa chẳng nghe biết gì cả, quay người sang hướng Tường Quang Ngạn, chấp tay xá một xá nói:
- Tường tiên sinh, tại hạ đặc biệt đến bái kiến lão!
- Tường Quang Ngạn nhìn Đinh Hạo nói:
- Các hạ tìm lão phu có việc chi?
 - Tệ hữu mắc một chứng bệnh ly kỳ nan y, cố tình đến cung thỉnh diệu thủ trị liệu cho tệ hữu một phen.
 - Lão phu không chuẩn bệnh cho người nữa rồi!
 - Tại sao vậy?
 - Cứ hỏi vị sứ giả này đây!
- Đinh Hạo giả vờ chẳng hiểu gì cả, ngạc nhiên quay sang nhìn Uy Linh Sứ Giả.
- Uy Linh Sứ Giả cười lạnh lùng nói:
- Toan Tú Tài người chớ giả vờ làm gì, người núp ở phía sau trái núi giả từ lâu, có phải vậy chăng?
- Đinh hạo cả kinh, tức thì đỏ cả hai má. Không ngờ tung tích của mình đã lọt vào mắt của đối phương từ lâu, quả thật thiếu nữ này chẳng phải tầm thường đâu, bỗng hần thấy từ cửa sổ bên ngoài lọt vào từng tia bóng mặt trời, hần liền hiểu ngộ ngay, lúc bấy giờ mặt trời đang nghiêng về hướng Tây, mà ngôi đại trại viện này cũng hướng về phía Tây, cho nên dù thân pháp có siêu phàm nhập thánh đi nữa, cũng chẳng qua mặt được mọi người.
- Hần nghĩ đến đây, nội tâm nhẹ nhõm một phần nào, nhưng hần vẫn cảm thấy sượng sùng, gượng cười nói:
- Ánh tà dương chẳng đẹp, làm cho tại hạ bại lộ thân hình!

Uy Linh Sứ Giả mỉm cười nói:

- Người khá thông minh đấy, thật ra mục đích của người đến đây để làm gì?
- Cầu danh y!
- Không phải theo dõi bản sứ giả chứ?
- Cô nương hiểu lắm rồi, ngẫu nhiên mà thôi!
- Toan Tú Tài, xem như ngẫu nhiên đi, nhưng thật chẳng may Tường Thái Y lại không chuẩn bệnh hôm nay, chẳng cần thiết ta giải thích nữa, người đã nghe biết toàn bộ câu chuyện, bây giờ mời người rời khỏi đây, tránh sự làm mất hòa khí đôi bên, người thấy thế nào?

Đinh Hạo thật khó xử, không đi, thì công khai gây hấn, nếu đi, thì đồng như khiếp sợ, hấn trầm tư giây lát bèn nói:

Tại hạ cũng chẳng có ý làm mất hòa khí hai bên, nhưng...tại hạ từ xa chạy đến đây cầu danh y, nếu trắng tay trở về, làm sao ăn nói với tề hữu đây, mà lương tâm cũng chẳng cho phép.

Uy Linh Sứ Giả giọng nói trở nên lạnh buốt hơn:

- Thế người muốn sao?
- Tối thiểu cũng phải để tại hạ trình cáo bệnh tình của tề hữu lên, sau đó xem Tường ngự y có điều chi chỉ giáo...
- Nếu bản sứ giả không bằng lòng thì sao?
- Tại hạ thiết tưởng...cô nương chẳng đến nỗi vô tình như thế!
- Người ăn nói khéo lắm, không kiêu ngạo cũng chẳng kiêu nịnh có cứng có mềm, cũng được, bản sứ giả đặc biệt thông cảm các hạ, quý hữu là nhân vật thế nào?

Đinh Hạo do dự giây lát, nói:

- Có lẽ cô nương đã gặp người này rồi...
- Ai?
- Vài tháng trước đây, có một thư sinh áo xanh độ khoảng ba mươi tuổi, đi đường núi ngủ ở ngoài trời, từng được quý môn chủ chiếu kiến...

Uy Linh Sứ Giả thoáng hiện vẻ mặt khác lạ, trầm giọng nói:

- Người đó là bằng hữu của người?
- Đúng thế!
- Bằng hữu quen ở trường hợp nào vậy?

Đinh Hạo ngạc nhiên, nhủ thầm:

Bằng hữu thì là bằng hữu thôi, còn phải phân biệt loại nào nữa sao? Hấn bèn mỉm cười nói:

- Tình thân như ruột thịt!
- Chỉ có thế sao?
- Cô nương hỏi lạ nè, bằng hữu thì chỉ là bằng hữu thôi, chỉ có cái phân biệt là thân sơ ra sao, ngoài ra còn thế nào nữa?
- Có chứ, có phân biệt nhiều nha, chính hai chữ thân sơ đã có nhiều loại phân biệt rồi!
- Tại hạ xin nói lần nữa, đạo nghĩa thâm giao, tình thân như ruột thịt!

Uy Linh Sứ Giả cười bí mật nói:

- Tốt lắm, ta hiểu rồi, bây giờ ngươi cứ hỏi đi! Đinh Hạo quay sang Tường Quang Ngạn, chấp tay làm lễ, nói:

- Thưa tiên sinh, tại hạ có thể thành giáo chăng? Ta vẫn trả tiền chuẩn bệnh!

Tường Quang Ngạn thở dài, ngồi xuống ghế nói:

- Mời các hạ ngồi, miễn nhắc tiền chuẩn bệnh!

Đinh Hạo tiến tới gần bàn ngồi xuống cái ghế phía dưới, nói:

- Tại hạ xin tóm tắt trình bày, tề hữu năm xưa vì luyện võ bất cẩn, có lẽ thương hại đến kinh mạch, mỗi năm cuối mùa thu phát bệnh một lần, từ mười ngày đến nửa tháng chẳng cần trị liệu tự hết, hiện tượng trong khi phát bệnh điên cuồng mất trí...

- Hừ! Có lẽ...bị thương tại não bộ!

- Tiên sinh có lời chỉ chỉ giáo không?

- Môn học y được, cần phải đích thân được chuẩn đoán người bệnh mới có thể cho thuốc được.

Đinh Hạo nhướn đôi mày kiếm, nói:

- Trú xứ của tề hữu khá xa, cần phải vài ngày lộ trình, ngại rằng...

- Y luyện loại võ công gì thế?

- A!... Điều này thì tại hạ chẳng biết, võ công cũng không đồng môn phái, tuy rằng tình thân như ruột thịt, nếu không đồng sư môn thì chẳng thể hỏi biết nhau, đây là y luật của võ lâm...

Tường Quang Ngạn lắc đầu nói:

- Ngoại trừ được đích thân chuẩn bệnh, bằng không lão phu đành phải bó tay.

Tức thời Đinh Hạo ngậy người chẳng biết làm sao, nếu về Ly Trần Đảo dẫn Xích Ảnh Nhân đến khám bệnh, cũng phải mất nhiều ngày chắc Uy Linh Sứ Giả chẳng chịu chờ đợi, còn mời Tường Quang Ngạn đến Ly Trần Đảo lại càng khó xử hơn, điều thứ nhất, Ly Trần Đảo không cho phép người lạ mặt vào, điều thứ hai, nếu làm thế này thì buộc phải có xung đột với Uy Linh Sứ Giả thôi...

63. Tình Thiên Kịch Chiến

Uy Linh Sứ Giả mỉm cười nói:

- Toan Tú Tài, ngươi còn gì nói nữa?

Đinh Hạo suy nghĩ một hồi, nghiêm túc nói:

- Cô nương cho tại hạ nói thêm một điều nữa được chăng?

Uy Linh Sứ Giả ra vẻ thông minh cười nói:

- Chắc ngươi muốn xin tội cho Tường thái y chăng?

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Cô nương thông minh tốt đỉnh, đoán được tâm lý của tại hạ ngay...

- Chớ tăng bốc ta làm gì vô ích, ngươi cứ nói đi?

- Cô nương dẫn Tường thái y đi, có vẻ không mấy hay lắm, nếu quả thật Cửu Diệp Linh Chi đã bị mất cắp, cô có bắt ông đi cũng chẳng có lợi gì cả.

- Ngươi muốn nhúng tay vào việc này chăng?

- Không phải thế, tại hạ chỉ góp ý thôi.

- Nếu Linh Chi này vẫn còn mà y chỉ thối thác nói là bị mất cắp thì sao?

Tường Quang Ngạn lớn tiếng nói:

- Lão phu không phải hạng người ăn nói hồ đồ như thế!

Đinh Hạo trầm giọng nói:

- Theo nhận xét của tại hạ, quả thật Tường thái y chẳng có ý nói dối...

Má phấn của Uy Linh Sứ Giả bỗng tái mét, nói:

- Những vật trân quý thế này ắt phải cất giấu nơi kín đáo, mà Tường thái y không phải hạng người tầm thường, bọn trộm cướp cấp thường nào dám dòm ngó tới, đồng thời bản sứ giả vâng lệnh đến cầu vật này chỉ vì để cứu người, chứ chẳng phải đoạt lấy của người, chẳng thiết giá cả, công bằng trao đổi, đều có tình có lý thôi.

- Đúng vậy, cô nương nói rất phải, mục đích của cô là muốn Tường thái y giao ra Cửu Diệp Linh Chi, bây giờ chẳng có vật giao ra, dù cô có bắt lão về Uy Linh Cung cũng vô ích, huống hồ Tường Thái Y ở thành này nhiều đời, danh vọng thân thể có tiếng tăm, dù y có đổi gạt người cũng chỉ qua mặt được một lần thôi, cô nương thấy có đúng chẳng?

- Nói thì có lý, nhưng phải cứu người mới được!

- Tại hạ có hai kiến nghị...

- Kiến nghị thế nào?

- Thứ nhất, cô chuyển bệnh nhân đến đây để Tường thái y chuẩn bệnh, có lẽ chẳng cần dùng Cửu Diệp Linh Chi mà chỉ dùng được vật khác trị liệu lành bệnh không chừng, há không phải đôi bên cùng có lợi sao?

Uy Linh Sứ giả vẫy tay, ngắt lời nói:

- Người nên biết ta mang bệnh nhân đến đây cũng chẳng tiện, và Tường thái y đến tể cung chuẩn bệnh cũng chẳng hề chi.

- Sự an toàn của Tường thái y thì sao?

- Bản sứ giả có thể bảo đảm, chẳng hề có việc gì xảy ra đâu, vả lại tể môn chủ rất nhân từ, chẳng thiết làm việc thất đức đâu mà lo sợ, điều thứ hai của người thế nào xin nói?

- Điều thứ hai là tại hạ sẽ cố gắng truy tầm dấu vết của Cửu Diệp Linh Chi, nếu may mà tìm được, tại hạ sẽ đích thân đem đến Đồng Phách Sơn, thế nào?

- Dụng ý của người, chỉ nhằm mục đích tạo cho bạn hữu của người có cơ hội trị bệnh thôi...

- Tại hạ không phủ nhận điều này, nhưng hai bên đều có lợi cả.

- Thôi được, Toan Tú Tài, bản sứ giả bảo đảm với người, Tường thái y đi chuẩn bệnh phen này có thành công hay chẳng, vẫn được bình an đưa trở về!

Đinh Hạo ngồi bật dậy nói:

- Đa tạ thịnh tình của cô nương!

Dứt lời hần quay sang hướng Tường thái y nói:

- Ý của tiên sinh thế nào?

Tường thái y cười nhạt nói:

- May nhờ thiếu hiệp nói giúp, lão phu thành thật cảm kích, đành phải như thế này thôi.

Đinh Hạo lại quay sang hướng Uy Linh Sứ Giả nói:

- Tại hạ tin tưởng cô nương nói một không hai!

Uy Linh Sứ Giả lạnh lùng nói:

- Chớ lo nghĩ điều ấy, bản sứ giả quyết không nuốt lời.

- Tại hạ xin hỏi thăm một việc nữa...
- Còn việc chi cứ hỏi?
- Mảnh giấy nhỏ trên tầu lâu...
- Đúng thế, chính ta là tác giả mảnh giấy ấy.
- Tại sao cô nương biết Kim Long sứ giả có hành động bất lợi với tại hạ?
- Chẳng những bất lợi mà có lẽ còn phải bắt cho bằng được mới thôi, ta ngẫu nhiên thám thính được, nhưng nội dung âm mưu của đối phương ta nghe không được rõ lắm.
- Thế thì tại hạ xin cảm tạ trước!
- Chẳng có chi!
- Cô nương có biết lai lịch của những ma nữ áo vàng ấy chẳng?
- Thật xin lỗi, ta chẳng biết chút nào lai lịch của họ!
- Tại hạ xin cáo từ, bệnh tình của tậ hữu, đành chờ Tường tiên sinh trở về hãy tính sau!

Hắn dứt lời, chấp tay xá biệt với hai người, rảo bước ra khỏi sảnh đường, tiến tới cổng chánh, phụ nhân áo xanh lạnh lùng nhìn hắn, chẳng nói lời nào, mở toan cánh cổng, Đinh Hạo ung dung ra cổng chạy đi.

Dưới ánh tà dương ấm áp, hắn lại quay trở về con lộ sầm uất náo nhiệt, lang thang bước trong đám người qua lại ở khu phố một cách vô mục đích.

Bỗng nhiên, sau lưng hắn vang lại tiếng nói chuyện của hai người:

- Con nhỏ áo vàng quả thật xinh đẹp, trong thành của chúng ta khó tìm được một người nào sánh bằng, nhưng tiếc thay, hình như y có chút ngớ ngẩn, ông trời tạo hóa này có chút bất công...
- Lão Châu, đó là giả ngáo thôi!
- Sao người biết?
- Người khùng mà luyện võ được chẳng? Mi không thấy y mặc võ trang sao...
- Vương lão đệ, mi lầm rồi, có lẽ y là con gái của người giang hồ, nên thích ăn mặc như thế!
- Nhưng y có đeo kiếm nha?
- Điều này có gì lạ đâu, thích thì cứ đeo có sao đâu?

Đinh Hạo bèn sanh lòng tò mò, giả vờ xoay người ngấm nhìn hàng hóa bày bán ở lề đường, đợi cho hai người qua khỏi, sau đó đi theo ở phía sau, hai người này thuộc dạng tuổi trung niên, nhìn cách ăn mặc của họ biết ngay chỉ là hạng nhân vật tầm thường ở chốn giang hồ.

Hai người vẫn tiếp tục nói chuyện:

- Vương lão đệ, trông dáng người của y phải chảy nước dãi chẳng sai, hí hí...
- Lão Châu, chớ động lòng tà bậy, chiêu họa vào thân!
- Nếu con nhỏ ấy hầu lão ta một đêm, dù có chết cũng chẳng uống...
- Mi soi gương xem bộ mặt của mi ra thế nào đã.
- Chíp! Vương lão đệ, sao mi đánh giá ta tệ thế?
- Chẳng phải nói mi tệ, người ta không phải con gái phong trần đâu, mà mi nghĩ vớ vẩn.
- Thế thì chịu thôi!
- Người khao khát thật sao?
- Hừ, ta nói đùa thôi, bên thủ hạ của Lý Tứ Hồ đã có người theo dõi, ta đi làm gì nữa?

- Nói sao! Lý...

Y nói tới đây, đảo mắt dòm ngó xung quanh, hạ thấp giọng điệu nói:

- Lý Tứ Hồ tạo nghiệp chẳng ít, tháng trước đây có một cô gái chết thật oan, mất trinh tiết mất hẳn cả mạng sống...

- Hừ! Y thành rộng lớn thế này, lại không có dám chặt con địa đầu xà này sao?

- Hừ! Hẳn ý là chó săn của Vọng Nguyệt Bảo, ra mẽ một Lý tứ gia không bằng!

- Thôi bỏ qua đi, họa tùm khẩu xuất, coi chừng để cho mấy con chó săn của Lý Tứ Hải đánh mùi được, thì mình toi mạng bây giờ.

- Bây giờ đi đâu?

- Chắc ra Đông Môn rồi, đi bọn ta lên Nghinh Xuân thu tán dóc có lý hơn.

Đinh Hạo nghe đến đây thì dứt, không còn nghe thấy nói gì nữa, xoay người bước nhanh hơn ra hướng Đông Môn.

Đi được một khoảng đường, ra đến một khu rừng thanh vắng, nhưng chẳng thấy có một con ma khả nghi nào cả...

Nếu quả thật Kim Long Sứ Giả hiện thân vùng này, ắt phải tự động tìm mình, chứ mình chẳng cần nhọc sức đi tìm đối phương làm gì, hẳn vừa nghĩ vừa chạy tới bìa rừng.

Ngay lúc này, hắn thấy vài bóng người thấp thoáng trong rừng, hắn liền lượn mình ẩn vào rừng, dưới bóng trăng sáng rực chỉ thấy ba tên hán tử võ trang dùm lại sau lưng một thiếu nữ áo vàng, kiểu cách ăn mặc của thiếu nữ áo vàng đúng là Kim Long Sứ Giả không sai, ba tên này bám sát nữ sát tinh, đúng là muốn tìm cái chết.

Bỗng thiếu nữ áo vàng dừng người lại, nhưng không quay qua phía ba người.

Đinh Hạo cũng dừng lại ở xa xa, theo dõi thiếu nữ áo vàng đối phó thế nào với ba gã này.

Bao gã hán tử võ trang lập tức vây lại ở ba phía thành hình tam giác, một trong ba người nói:

- Chủ nhân nhà ngươi là ai?

Đinh Hạo rùng mình, giọng nói này thật quen thuộc chẳng lẽ chính là Dân Hiệu Sứ Giả mà mình đã gặp hôm trước?

Hán tử cười hí hí, nói:

- Lý Tứ Gia khét tiếng trong thành Y Xuyên này!

- Tìm ta có việc chi?

- Đương nhiên... đương nhiên muốn thân cận với cô nương thôi!

- Nhưng mà, ta chưa muốn giết hắn?

- Câu nói này khiến ba gã hán tử võ trang tái mặt, hán tử ấy nhảy ra phía trước mặt y, cười hắc hắc nói:

- Cô nương danh xưng là gì?

Thiếu nữ áo vàng bằng giọng điệu lạnh lùng nói:

- Kim Long Sứ Giả!

- Nói sao, Kim Long Sứ Giả! Chưa nghe nói bao giờ.

- Một hán tử khác hoảng hốt nói:

- Từ lão đại, chúng ta đi mau lên, mi... đã quên Tứ Gia đã dặn...

Câu nói chưa dứt, tiếng thảm rú vang lên, gã hán tử đứng trước mặt bị thiếu nữ áo vàng hất nhẹ một cái, lui ra đất, còn hai hán tử kia thất thanh hoảng hốt lên, xoay người...

Nhưng muộn rồi, thân hình thiếu nữ áo vàng thấp thoáng nhanh nhẹn, hai gã hán tử ấy thảm rú song song lăn xuống đất.

Đinh Hạo cười thâm, có mắt không có trông thấy mà sanh lòng ham muốn, đáng chết vậy!

Ngay lúc này, một bóng người nhanh nhẹn xuyên rừng nhảy tới, gầm hét lớn tiếng:

- Cha chả! Giết người rồi nha!

Một trung niên áo đen chạy thẳng tới sau lưng thiếu nữ áo vàng, dừng người lại quan sát hiện trường một lượt, bỗng hần rút kiếm ra khỏi bao, cười nham hiểm nói:

- Con nhỏ kia, Tứ Gia cho mi biết tay mới được!

Thiếu nữ áo vàng vẫn đứng yên lạnh lùng nói:

- Tránh xa ta!

Trung niên áo đen vung thanh kiếm một cái, nói:

- Xoay mặt qua đây nào!

- Mi muốn chết chẳng?

- Lai lịch của mi thế nào?

- Kim Long Sứ Giả!

- Há há, mi qua mặt Tứ Gia sao được, mi tưởng mặc chiếc áo màu vàng thì có thể mạo danh Kim Long Sứ Giả nhất người chăng? Trên ngực áo mi không có ký hiệu...

Đinh Hạo kinh ngạc, chẳng lẽ có Kim Long Sứ Giả giả nữa sao? Lý Tứ Hổ là thủ hạ của Vọng Nguyệt Bảo, đương nhiên hẳn phải biết vụ Kim Long Sứ Giả phá hủy Bí Đà tại Như Châu, hẳn có gan đến đâu đi nữa cũng chẳng dám đụng độ, bây giờ hẳn dám lớn tiếng nạt nộ, thế thì biết chắc tên này là giả mạo rồi.

Hắn còn đang suy nghĩ, thì thiếu nữ áo vàng ấy đã xoay thân mình mềm mại một cách nhanh như điện xẹt, sau đó quay trở lại như cũ.

- Oa! Một tiếng, thân hình Lý Tứ Hổ loạn choạng té quỵ xuống đất, chẳng có chút cơ hội nào ra tay cả.

Đinh Hạo rung mình nhủ thầm:

Với thân pháp thế này cho dù thật chẳng phải là Kim Long Sứ Giả, thì cũng chẳng thua kém gì sứ giả thứ thiệt chút nào.

Chỉ trong nháy mắt, bốn con người sống trở thành bốn cái xác chết.

Đinh Hạo liền nhún mình nhảy tới sau lưng của thiếu nữ áo vàng cách độ tám thước, cất tiếng nói:

- May được hội ngộ!

- Mi là ai nữa đây?

- Tại hạ Toan Tú Tài!

- Chao ôi! Cuối cùng ngươi đã đến rồi, chính ta chờ ngươi đây!

Đinh Hạo chẳng ngạc nhiên chút nào, vì hắn đã tiên liệu được trước, hắn bèn cười lạnh lùng nói:

- Cũng thế thôi! Tại hạ đang lo tìm không gặp...

Thiếu nữ áo vàng dần dần quay người qua, Đinh Hạo thoạt nhìn tức thì giật bắn người lên, những lời kể tiếp chẳng nói được nữa, Kim Long Sứ Giả này chính là Mai Ánh Tuyết, người bạn hồng nhan tri kỷ mà hắn đã nghĩ hết cách để tìm kiếm.

Hắn hoài nghi đây là giấc chiêm bao, nhưng tất cả mọi việc trước mắt chân thật làm sao, không phải là chiêm bao vậy.

Nàng là Kim Long Sứ Giả thật sao? Thế thì không thể tưởng tượng được rồi!

Giấc mộng xinh đẹp bị phá vỡ tức khắc, nàng tiên nữ trong thâm tâm hắn lại là một nữ ma, hắn thành linh như bị sẩy chân té xuống vực thẳm sâu cả vạn trượng không bằng.

Đúng y như Lý Tứ Hồ đã nói, áo trước ngực của nàng không có ký hiệu Kim Long, nhưng điều này có gì khác biệt đâu? Nàng đã đích thân tự xưng là Kim Long Sứ Giả, vả lại đã giết người không nháy mắt.

Thần tình của Mai Ánh Tuyết có chút ngơ ngẩn nhưng đôi mắt lại bắn ra tia sáng rùng rợn muốn giết người không bằng.

- Toan Tú Tài, ta phải giết ngươi! Câu nói tàn bạo vô tình cảm xuất phát từ miệng của hồng nhan tri kỷ, có ai tin được chẳng? Nàng đã từng trao gửi mối thâm tình tha thiết, biểu lộ tình yêu qua lời nói ngọt ngào, bao phen từ trước kia mà.

Trái tim của Đinh Hạo tan nát từng mảnh vụn, với sự thật phũ phàng tàn bạo làm sao!

- Nàng bị ai cưỡng ép làm vậy ư?

Hắn suy nghĩ thế, cố gắng đè nén mối tình xúc động như sóng gió ba đào, trầm giọng nói; - Mai...muội, chuyện gì thế này?

Mai Ánh Tuyết giọng điệu lạnh lùng nói:

- Mai muội, ai là Mai Muội? Toan Tú Tài, ta phải giết ngươi!

Đinh Hạo lòng đau như cắt, nói:

- Nàng...phải giết ta, tại sao vậy?

- Chẳng tại sao cả, vâng lệnh hành sự thôi!

- Vâng lệnh của ai?

- Bang chủ!

- Bang gì vậy?

- Kim Long Bang!

Đinh Hạo giật bắn người lên, bất giác thụt lùi hai bước giọng nói run run:

- Mai muội, té ra nàng là người của Kim Long Bang?

- Chẳng sai chút nào!

- Bang chủ là ai?

- Ta không thể nói cho ngươi biết được!

Đinh Hạo toàn thân run lẩy bẩy, đầu óc choáng váng, hắn không bao giờ ngờ được lại xảy ra sự tình như thế, gớm sợ quá thế, và cũng tàn bạo quá thế, đồng thời trên thế gian vẫn có thay đổi tình yêu, nhưng làm sao thay đổi đột ngột như thế này được, lời nói của Tiểu Hương giả dối, trước kia nàng tỏ tình với mình cũng vì dối mình bị họ lừa gạt rồi, tiên nữ, ác ma, sai biệt bên trong hết bao nhiêu ư?

Thế rồi, sự kinh ngạc, đau khổ ở trong thâm tâm bỗng hóa ra căm hận khôn tả, nghiêng răng kêu cồm cộp nói:

Mai Ánh Tuyết, nào ngờ thân thể thần bí của ngươi chính là một nữ ma!

Bỗng nhiên Mai Ánh Tuyết rút thanh kiếm ra, hung tợn hét:

- Toan Tú Tài, hãy nạp mạng đây!

Trong tiếng gầm hét, trường kiếm của y tấn công mãnh liệt, thế đánh như lôi đình vũ bão chém tới, Đinh Hạo lượn mình tránh né một bên, một nhát kiếm của Mai Ánh Tuyết đánh vào hư không, y lạnh lùng tăng hắng một tiếng, lại tiếp tục đối chiêu đánh tới, cố tìm cách ra tay giết chết Đinh Hạo mới thôi.

Đinh Hạo liên liếp lượn mình nghiêng bên trái sang bên phải tránh né thêm vài chiêu tấn công hiểm độc khiến y bất giác thụt lùi ra xa cả một trượng hơn.

Đinh Hạo nộ khí xung thiên gầm to một tiếng, rút thanh kiếm ra khỏi bao.

Keng! một tiếng binh đao va chạm nhoáng lửa, Mai Ánh Tuyết bị chấn động thụt lùi ra sau liên tiếp vài bước.

Đinh Hạo không rượt theo ra chiêu nữa, cặp mắt trợn tròn gầm hét nói:

- Mai Ánh Tuyết, không ngờ người tuyệt tình đến thế?

Mai Ánh Tuyết chẳng thèm trả lời, thần tình ngơ ngẩn xen lẫn sát khí bùng bùng, gương mặt đẹp tuyệt vô song đó, ở trong cặp mắt của Đinh Hạo bây giờ trở thành ma quỷ dạ xoa.

Mai Ánh Tuyết lại điên cuồng nhảy tới tấn công mãnh liệt. Đinh Hạo cảm phần tăng hắng một tiếng, dùng tám thành công lực bắt kiếm đỡ ngang.

Tiếng kêu thất thanh, thanh kiếm trở vào trước ngực của y dữ tợn hét:

Mai Ánh Tuyết, tiếc thay, ngươi có một thân thể tiên thiên mà lại chẳng có linh hồn!

- Toan Tú Tài, hôm nay chưa giết được ngươi, hôm khác ta vẫn phải giết ngươi!

Chúng ta có thâm thù đại hận gì chẳng?

- Ta không cần biết, ta chỉ biết vâng mệnh hành sự thôi!

- Bây giờ ngươi hãy nói ra bang chủ là ai? Tổng Đà ở đâu?

- Không thể nói được!

Đinh Hạo hai mắt đỏ ngầu điên cuồng hét lên:

- Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi chẳng?

Mai Ánh Tuyết chẳng sợ hãi chút nào cả lạnh lùng nói:

- Giết đi!

- Đinh Hạo tuy là căm giận vô cùng, nhưng nghĩ tưởng tình cảm quá khứ hẳn đã không nhẫn tâm ra tay cánh tay đã cầm thanh kiếm ấy run rẩy không dừng.

Mai Ánh Tuyết lớn tiếng nói:

- Muốn giết thì cứ ra tay, bằng không ta phải đi đây!

Đinh Hạo phùng mang trợn mắt nói:

- Ngươi phải khai ra trú xứ của Kim Long Bang ở đâu?

- Ta không khai thì sao?

- Ngươi không khai thật chẳng?

- Không!

- Ngươi muốn chết?

- Đúng thế!

Hai mắt của Đinh Hạo đỏ ngầu, lửa giận sôi sùng sục, chỉ cần mũi kiếm đưa tới nhẹ nhàng, cuộc đời của nàng sẽ kết thúc ngay, nhưng hắn không sao hạ sát thủ được.

Mai Ánh Tuyết lại nói tiếp:

- Thế nào, giết đi?

Đinh Hạo đau đớn khôn tả nói:

- Mai Ánh Tuyết, tuy ngươi không có nhân tánh, nhưng Đinh Hạo ta vốn là con người... Hắn ngập ngừng không nói tiếp được nữa, ai ngờ có ngày hôm nay đâu?

Mai Ánh Tuyết chẳng xem thanh gươm của Đinh Hạo ra gì, xoay người toan rời khỏi...

64. Quỷ Quyết Tài Khéo

Đinh Hạo gầm lên một tiếng:

- Đứng lại!

Hắn lượn mình, đổi phương hướng đứng chặn lại phía trước.

Mai Ánh Tuyết rét lạnh nói:

- Tại sao ngươi không xuống tay đi?

Đinh Hạo chăm chăm nhìn cô gái mà hắn đã coi như hồng nhan tri kỷ từng chiếm hoàn toàn trái tim của hắn nào nùng ai oán, thật có cảm nghĩ đa tình tự cổ không di hận hảo mộng tự lai dị canh tình.

Tình thiên kịch biến, tạo hóa sao lại tàn bạo với con người thế này?

Đinh Hạo suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng quyết định, tuy y vô tình nhưng ta thì chẳng được vô nghĩa, hắn liền tra kiếm vào bao, trầm giọng đau đớn nói:

Mai Ánh Tuyết, ngươi đi được rồi, nhưng hãy nhớ lấy cho kỹ, lần sau gặp lại, ta phải giết ngươi thôi! Mai Ánh Tuyết xoay người thoăn thoắt bước vào rừng đi mất dạng, nàng đi không nói một lời nào cả.

Đinh Hạo ngược đầu lên cao bật cười đau khổ, như là tự châm biếm mình vậy.

Bỗng nhiên, một ý niệm chiếm lấy đầu óc hắn, huyết thù chưa trả, sự hận chưa xong, kẻ địch trước mắt, trách nhiệm gánh vác nặng như thế này, cần gì phải quan tâm được mất mối tình nam nữ này, như hạng con gái phủ phàng bạc tình như thế có đoạn tuyệt biết đâu chẳng phải là phước.

Thiên hạ mệnh mông bao la chỗ nào chẳng có gái đẹp, xá gì một Mai Ánh Tuyết có đáng là bao! Nam tử hán đại trượng phu vác lên được, bỏ xuống được, tình cảm dù có thiết tha sâu đậm, nhưng có thể dùng huệ kiếm chém xuống được, huống hồ hạng con gái nết na như y, không đáng để mình yêu thương vậy.

Hắn suy nghĩ đến đây, hào khí anh hùng lại phục sanh.

Bầu trời đã tối súp, trong rừng âm u vắng lặng.

Hắn đang chuẩn bị cất bước rời khỏi nơi đây, vài bóng người thấp thoáng từ nhiều hướng khác nhau nhảy vọt tới nhanh lẹ như hồn ma bóng quỉ, hắn bắt giắc cả kinh, xoay người một vòng đảo mắt quét qua một lượt, thì ra có bốn Kim Long Sứ Giả xuất hiện, tức thì sát khí bùng bùng bốc lên, chằm vào sự căm phẫn hận thù từ nãy càng muốn giết người nhiều hơn.

Hắn chẳng nói năng gì cả, lạnh lùng đứng vững như một pho tượng thạch.

Đã có bài học lần đầu, bọn ma nữ này thân pháp công quỷ quyết vô cùng, phen này quyết không cho đối phương có cơ hội làm ma tác quái tẩu thoát nữa.

Trước kia mục đích hắn tìm Kim Long Sứ Giả là cứu Mai Ánh Tuyết, bây giờ thì tình hình khác hẳn, Mai Ánh Tuyết, chẳng những là phe của đối phương, mà còn muốn giết hắn cho bằng được, sự tình biến hóa không thể tưởng tượng được.

Người đứng đối diện chính là Dẫn Hiệu Sứ Giả mà mình đã hội ngộ vừa rồi, còn lại ba sứ giả kia là Sứ, Mạo và Ngộ hiệu.

Ngộ hiệu xếp hàng thứ bảy trông thế này, nhân tám nữ ma chẳng ít, có lẽ vừa đủ mười hai người vậy.

Dần hiệu Sứ giả bằng giọng điệu lạnh lùng nói:

- Toan Tú Tài! May được hội ngộ nữa!

Lần trước ở khu rừng liễu ngoài Thạch Gia Tập, Đinh Hạo dùng danh nghĩa Hắc Nho xuất hiện, cho nên thần tình của đối phương ra vẻ xa lạ với hắn.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Chúng bây đến đây tất cả được bao nhiêu người?
- Chỉ có bốn người thôi!
- Chắc các người cũng lại phụng lệnh giết tại hạ ư?

Dần Hiệu Sứ Giả cười nhớn nhoe nói:

- Người quả thông minh thật, đoán biết ngay!

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Tại hạ với Kim Long Bang chẳng hề có thù hằn gì tại sao phải giết tại hạ?
- Điểm này không thể phụng cho!
- Bốn vị có đủ sức giết tại hạ chăng?
- Đủ sức chứ!
- Thế thì xin ra tay!

Hắn nói xong từ từ vùng kiếm ra.

Dần Hiệu Sứ Giả nhún mình tấn công ra một chiêu nhanh như điện xẹt, chiêu thức vô cùng độc ác.

Đinh Hạo vốn đã tính sai không cho đối phương có một cơ hội cón con nào cả, hất ra một kiếm, mãnh liệt như sức lôi đình sấm sét, bổ vào đối phương bằng chiêu Bút Hạ Càn Khôn, chiêu này hắn đã dùng hợp chiêu Dị Càn Chuyển Khôn trong Huyền Huyền Chân Kinh cùng với cú sát thủ Mộng Bút Sanh Hoa của Hắc Nho mà ra, có thể nói là chốn giang hồ này không ai tiếp nổi.

Một chiêu vừa rồi của Dần Hiệu Sứ Giả, chỉ là cú đánh hư chiêu, kiếm khí bắn ra nữa chừng lại tan biến mất. Đồng thời y nhanh tốc vùng tới ba kiếm tấn công hai bên tả hữu, nhưng chiêu thức của Đinh Hạo cũng chẳng thay đổi, xoay vòng thân người một cái nhanh nhẹn kinh người.

Trong tiếng kêu kinh hoàng xen lẫn tiếng binh khí va chạm đinh tai nhức óc, bốn cô Kim Long Sứ Giả loạn choạng thụt lùi ra sau, mặt mày ai nấy không còn chút máu.

May mà Dần Hiệu Sứ Giả bỏ chiêu nửa chừng không tấn công tiếp, nếu chiêu thức y chạm vào kiếm khí của Đinh Hạo phải chết ngay lập tức thôi.

Sứ Hiệu Sứ Giả kinh hoàng nói:

- Kể này cứng chắc lắm, hãy dùng đồ chơi chiêu đãi...

Đinh Hạo cảm hận khôn tả, chẳng để đối phương nói dứt lời, nhanh tốc hất kiếm bổ vào mặt Dần Hiệu Sứ Giả.

Oa! Một tiếng thảm rú rừng rợn vang lên, Dần Hiệu Sứ Giả té quỵ xuống đất.

Cũng ngay lúc Dần Hiệu Sứ Giả té ngã, một mùi thơm thoang thoảng thổi vào mặt, hai mắt của Đinh Hạo đau nhức vô cùng, tức thì không mở ra được nữa, hắn hất ngay trướng phải trò chơi của đối phương...

Luồng kiếm khí rạch xé hư không vù vù từ nhiều đường tấn công tới, hai mắt Đinh Hạo như bị kim đâm đau thấu tận xương tủy, không thể mở mắt ra được, cảm phần như điên như cuồng, vùng kiếm loạn xạ phong tỏa đường kiếm của đối phương.

Kiếm khí vù vù ngang dọc, ba thanh kiếm đối phương bị đánh bật trở lại.

Có mắt như mù lòa, hắn không thể chủ động công kích nữa, đành chỉ tập trung toàn bộ tâm thần lẳng lẳng đứng yên để cầu tự bảo vệ lấy thân.

Ba cô Kim Long Sứ Giả không dừng thay đổi phương hướng, người này đánh tới, người kia lui ra cứ thế tấn công như điên như cuồng, nhưng chiêu thức hoàn toàn chẳng dám chạm vào binh khí của Đinh Hạo.

Đinh Hạo cảm giận cực độ chẳng thể bầm nát ba cô ma nữ này, nhưng đối phương quỷ quyết vô cùng, chiêu thức hư hư thật thật, không sao mò được, huống hồ hai mắt của Đinh Hạo mất đi ánh sáng, càng gặp khó khăn nhiều hơn.

Đinh Hạo rất rành hiểu bọn này, họ muốn tiêu hao nội lực của Đinh Hạo trước tiên, sau đó mới hạ sát thủ.

Nước mắt nước mũi của Đinh Hạo chảy dày, mồ hôi toàn thân toát ra như tắm, hắn chỉ biết điên cuồng vùng kiếm chống đỡ đường kiếm của đối phương mà thôi, ngoài ra không biết làm sao cả.

Ba cô ma nữ tấn công hồi lâu cũng kinh hoảng không kém, công lực của Toan Tú Tài ra ngoài sức tưởng tượng của họ chẳng ít, nếu cứ thế tiếp tục, thì chúng cũng không sao chịu nổi.

Nửa tiếng đồng hồ sau, ba cô ma nữ hơi thở hổn hển, mà công lực của Đinh Hạo cũng tiêu hao quá bán, cho dù Sanh Tử Huyền Quan của hắn được đả thông, nội nguyên tiếp tục không dừng sanh khởi, nhưng cũng phải có giới hạn, huống hồ ba cô ma nữ này chẳng phải nhân vật tầm thường.

Hắn đã phát giác ra sự công kích của đối phương đã kém phần mãnh liệt.

Nhưng điều này cũng chẳng giải quyết được gì, vì đối phương muốn bỏ đi lúc nào chẳng được, hoặc là lại dùng quỷ kế gian xảo nào khác nữa đây, mà hắn thì hoàn toàn chẳng nhìn thấy gì cả, chỉ dựa vào công lực huyền công tạm thời kéo dài mà thôi.

Bỗng nhiên, ba cô ma nữ nhảy lui ra sau không tấn công nữa, Đinh Hạo tự thần định khí lẳng lẳng đề phòng, hắn nhủ thầm:

Chắc có lẽ đối phương bắt đầu chơi trò quỷ quyết nào nữa đây.

Kim Long Sứ Giả cất tiếng âm thanh vang lên ở vài hai trượng nói:

- Toan Tú Tài, người bỏ kiếm đầu hàng, chúng ta đem người đến gặp Bang Chủ, có lẽ chẳng chết?

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

- Chớ có chiêm bao nào!

- Thế thì người chết chắc thôi.

- Còn thủ đoạn mờ ám nào cứ thi thố ra! Nếu tại hạ không chết sẽ từng người một bầm xác bọn này.

- Há há, nhưng người sẽ chết liền bây giờ, mà chết một cách thảm thiết nữa kia!

- Bọn này chuẩn bị đối phó với ta như thế nào?

- Người chớ quan tâm điều ấy...

Trong lúc hai bên vẫn đáp, Đinh Hạo đã nhận định được vị trí của đối phương, hắn liền uốn năm ngón tay bắn ra năm luồng chỉ phong vù vù như điện xẹt, lòng Đinh Hạo bỗng trầm xuống, chỉ phong của hắn kích vào thân cây cối mà thôi, té ra cô ma nữ ấy ẩn núp ở phía sau thân cây.

Há há há, Toan Tú Tài, người chớ phí sức làm gì, nghĩ xă hơi chờ chết có lý hơn.

Đinh Hạo hai tay cầm kiếm, nghiêng nghiêng gờ cao chuẩn bị thể đột kích, đồng thời vận khởi thuật Thác Mạch Phong Huyết.

Thình lình, trên Lệnh Môn Huyết như bị con ong chích một phát không bằng, hắn giật bắn người lên, rõ ràng huyết đạo đã trúng phải loại ám khí gì của đối phương rồi, may mà mình đã tự phong bế các huyết đạo, bằng không cũng phải đau đớn với mũi kim này chẳng ít.

Kể đó, lại có ba mũi kim chích vào ba huyết đạo nữa.

Há há há há...

- Toan Tú Tài, người... cười gì thế?

- Món nghề còn con, làm gì được ta nào?

- Vậy thì người làm to, chớ có ý lại Dị Huyết Di Xích mà cho rằng kim châm không làm gì được người, đây mới chỉ mở màn thôi, còn thứ khá hơn ở đằng sau kia!

Đinh Hạo dùng tả chưởng vận khởi thần công hút kim châm đã ghim vào huyết đạo, qua cảm giác bằng lấy tay sờ mó, biết được kim châm này dài độ một tấc, trọng kích như lông bò, người có thể phát đánh thứ ám khí không một chút trọng lượng này, mà lại chuyên điểm vào huyết đạo, ở trong chốn giang hồ này khó tìm được bao nhiêu người rồi.

Song phương trầm lặng đứng đối lập giây lát, bầu không khí lại trở nên trầm tịch khiếp sợ, hình như chuẩn bị cho một công kích kịch liệt sắp tới, hai mắt của Đinh Hạo tuy bớt được phần nào đau nhức, nhưng vẫn không thể mở mắt được.

- Ai đó?

Một tiếng gầm hét nạt nộ, rõ ràng đã có người lạ đến, Đinh Hạo thoát động lòng nhủ thầm:

Chẳng biết ai đã đến đây?

Chỉ nghe một giọng điệu rất quen thuộc của nữ nhân nói:

- Người bộ hành!

Đinh Hạo bất giác mừng thầm, người đến đây chính là Uy Linh Sứ Giả phen này có thể thoát nạn rồi!

Chỉ nghe tiếng nói của Sứ Hiệu Sứ Giả nói:

- Bằng hữu, nơi đây chẳng phải con đường vào cỏi dương thế nhé?

- Ta cũng nghĩ y như người!

- Chắc người chưa muốn chết chứ?

- Xin người ăn nói đàng hoàng một chút!

Sứ Hiệu Sứ Giả gầm hét nói:

- Ta cảnh cáo người hãy lập tức rời khỏi đây, bằng không...

- Bằng không thế nào?

- Người sẽ vĩnh viễn không ra khỏi khu rừng này được!

- Ta cũng xin cảnh cáo bọn người hãy lập tức rời khỏi nơi đây!

- Người là cái thá gì mà nói thế này?

Uy Linh Sứ Giả cười sang sảng nói:

- Cứ thử thì biết ta là cái thá gì ngay!

Hự! Một tiếng rú tất ngang ở cổ họng, hai mắt của Đinh Hạo bị thương không mở ra được, nên chẳng biết đối phương đấu nhau như thế nào, cũng chẳng biết ai bị thương? Hắn đang còn suy nghĩ, lại nghe Uy Linh Sứ Giả tăng háng nói:

- Thế nào? Bây giờ biết ta là cái thá gì rồi chứ?

- Vào!

Trong tiếng gầm hét, ba tên Kim Long Sứ Giả đồng vung kiếm vẩy tới tấn công, Uy Linh Sứ Giả xoay thân mình một vòng biến mất trong lưới kiếm của ba người nhanh lẹ như hồn ma bóng quỷ.

Ba cô Kim Long Sứ Giả đã biết đụng phải kinh địch, nhưng vẫn bình tĩnh chuyển mình đứng về chỗ cũ, mỗi người chiếm cứ một hướng, dù thân pháp kẻ địch kỳ diệu đến đâu đi nữa cũng không thể lẩn tránh được, đồng thời ba người đứng thành hình tam giác nhìn sang với nhau, thế thì họ chẳng phải lo lắng sau lưng, thế đánh liên thủ này khiến người thán phục chẳng sai.

Thế thủ này quả nhiên có hiệu quả ngay, chỉ thấy Uy Linh Sứ Giả đứng sò sò phía trước mào Hiệu Sứ Giả cách khoảng tám thước.

- Chắc bằng hữu chẳng phải hạng vô danh tiểu bối, xin cho biết lai lịch được chứ?

- Chúng bây chưa xứng đáng đâu!

Sửu Hiệu Sứ Giả vẫy tay một cái, luồng khói thơm thoang thoang thổi về hướng Uy Linh Sứ Giả.

Một lần nữa chẳng biết Uy Linh Sứ Giả đã dùng thân pháp thần kỳ gì lại biến mất trong vòng vây ba người.

Đinh Hạo đứng xa ngoài hai trượng, tuy mắt không thấy tình hình hiện trường, nhưng đã ngửi thấy mùi thơm ấy, bất giác thất thanh kêu lên:

- Khói thơm này có thể gây thương hại vào mắt đấy.

Hắn vừa dứt lời, thì đã nghe Uy Linh Sứ Giả cười mỉa mai nói:

- Thứ trò chơi hạ tam cấp của giang hồ này, cũng đem ra làm trò cười cho người ta sao?

Keng! Một tiếng thanh kiếm ra khỏi bao, một luồng sáng sanh bích toát ra, chiếu sáng cả vùng xung quanh ba trượng vuông.

Ngay lúc này, ba cô Kim Long Sứ Giả đứng hàng ngang như chữ nhất, tất cả bọn họ mặt mày tái mét, thụt lùi ra sau vài bước, Ngộ Hiệu Sứ Giả hãi hùng kêu lên:

- Nguyệt Phách Thần Kiếm!

Đinh Hạo thì chẳng nhìn thấy gì cả, nhưng một tiếng hoảng hốt thất thanh kêu lên cũng khiến hắn giật mình chẳng ít, hắn hồi tưởng lại lúc sư phụ thuật chuyện sóng gió vô lâm, từng đề cập đến Nguyệt Phách Thần Kiếm, ấy là binh đao của Kiếm Vương Công Dương Cốc ở thời chiến quốc, chỉ dùng kiếm khí có thể chém đầu địch cách xa một trượng, luồng sáng thanh kiếm có thể xuyên phá sắt thép dễ dàng...

Không ngờ thanh kiếm thần thượng cổ trong truyền thuyết này lại ở trong tay Uy Linh Sứ Giả.

Chỉ nghe Uy linh Sứ giả trầm giọng nói:

- Đúng vậy, kiến thức người khá lắm, thanh gươm này chính là Nguyệt Phách Thần kiếm, người đã biết tên kiếm, chắc cũng biết uy lực của kiếm này rồi chứ, nếu ta bất thành linh ra tay, thì ba vị có thể tưởng tượng được hậu quả rồi ư?

Sửu Hiệu Sứ Giả thoáng suy nghĩ, nói:

- Tôn giá có thể cho biết danh hiệu chẳng?

- Sứ giả thủ tịch của Uy Linh Cung!

- Uy Linh Cung? Chưa từng nghe nói bao giờ...

- Lời nói đến đây xin dứt, đi hoặc ở lại tùy hỷ các người.

- Thôi được, chúng ta hẹn gặp lại sau...

- Hãy khoan, xin để lại thuốc giải độc của Đoạt Đình Hương cái đã!

- Các hạ cùng Toan Tú Tài là một phe chẳng?

- Người thiên hạ làm chuyện thiên hạ, chẳng cần thắc mắc việc này làm gì!

Sửu Hiệu Sứ Giả nghiêng răng suy nghĩ một hồi, từ trong túi áo lấy ra một cái bình nhỏ đổ ra một viên thuốc ném sang Uy Linh Sứ Giả, nói:

- Thuốc giải đây!

Uy Linh Sứ Giả chụp lấy trong tay, nói:

- Cách dùng?

- Bóp nát, thoa vào mũi thì xong ngay!

- Được, các người cứ đi tự nhiên!

Ba nữ sứ giả nhìn chòng chọc Uy Linh Sứ Giả một hồi, sau đó Ngọ Hiệu Sứ Giả vác Dần Hiệu Sứ Giả lên vai, rồi bọn họ cùng nhau phi thân xuyên rừng chạy mất dạng, té ra Dần Hiệu Sứ Giả chỉ bị thương chứ chưa chết.

Đinh Hạo xúc động nói:

- Xin thành thật cảm tạ tôn sư tiếp tay.

Uy Linh Sứ Giả thoăn thoắt bước tới trước mặt Đinh Hạo, giọng điệu oang oang như chuông ngân nói:

- Hà tất cảm tạ làm gì, ta đi đường ghé ngang, nghe tiếng ác đấu mới vào rừng ngẫu nhiên hội ngộ thôi, đây thuốc giải giao lại cho người, cách dùng thì người đã nghe nói rồi chứ, ta còn phải lên đường về gấp!

Dứt lời y giao thuốc giải tận tay cho Đinh Hạo.

Đinh Hạo cầm lấy thuốc, trước hết tra kiểm vào bao, sau đó dùng hai ngón tay bóp nát viên thuốc thoa vào mũi, hít mạnh một hơi dài, liền cảm thấy khó chịu, bỗng đầu óc choáng váng, tim đập gia tốc, khí huyết lưu hành mau lẹ khôn tả...

Uy Linh Sứ Giả nói:

- Toan Tú Tài, ngày sau có duyên chúng ta sẽ gặp!

Dứt lời y quay người toan phi thân rời khỏi...

- Đây không phải là thuốc giải, mà chính là độc dược...

Uy Linh Sứ Giả xoay người lại, giận run nói:

- Cha chả! Bọn điểm thú này dám chơi thủ đoạn này, bản sứ giả phải tính món nợ này với chúng mới được.

Dứt lời y cúi người xuống hỏi:

- Toan Tú Tài, người cảm thấy thế nào?

Đinh Hạo gượng gạo nói:

- Chóng mặt tim đập nhanh, máu lưu hành quá toàn thân uể oải...

- Để ta điểm huyết đạo người trước, tạm thời chặn ngăn độc phát...

- Không cần, tại hạ có luyện được thuật phòng hộ mạch rồi.

- Để ta đi dò thám xem biết được thứ độc dược gì chẳng!

Dứt lời phi thân xuyên rừng ra ngoài.

Ngay lúc Uy Linh Sứ Giả vừa đi khỏi, một bóng người âm thầm xuất hiện nhảy xổ vào người Đinh Hạo tuy hai mắt của Đinh Hạo không thấy đường và trị kịch độc, nhưng công lực bản thân thâm hậu thêm đặc điểm của võ công luyện tập là Sanh Cơ Bất Dã kịch độc đã được cản trở ngoài tâm mạch, nên thần tâm vẫn tỉnh táo vô cùng.

Bóng người xuất hiện này chính là Sửu Hiệu Sứ Giả, chỉ nghe y cười nham hiểm, nói:

- Toan Tú Tài, chờ độc phát mà chết thì đau lắm, để bản sứ giả cho người một chương chết ngay hay hơn.

Dứt lời y vung chưởng hướng vào đầu Đinh Hạo chưởng tới...

Đinh Hạo gom hết toàn thân nội lực tàn dư, tiếp song chưởng đánh ra mãnh liệt.

Một hành động này hoàn toàn ra ngoài sức tưởng tượng của Sứ Hiệu Sứ Giả, y tưởng Đinh Hạo đã trúng phải kịch độc chắc chắn không còn sức để phản kháng được, cho nên hoàn toàn không đề phòng chút nào.

Ầm! Một tiếng kêu thất thanh, Sứ Hiệu Sứ Giả bị chưởng phong đánh bật văng ra sáu bảy bước.

- Người dám đánh lén?

Tiếng gầm hét của Uy Linh Sứ Giả từ nơi xa xa, vang đến, Sứ Hiệu Sứ Giả vung chưởng đánh tới một luồng kinh phong long trời lở đất, sau đó lượn mình nhanh như điện xẹt chạy mất.

Đinh Hạo bị chưởng phong đánh trúng lăn lộn bốn năm vòng trên mặt đất rồi ngất xỉu tại chỗ.

Chẳng bao lâu, hần lại thức tỉnh, bên tai văng vẳng tiếng nói của Tường Quang Ngạn vang lên:

- Đây là Thực Tâm Chi Độc, người thường trúng phải độc này chết ngay lập tức, may mà hần có luyện được thuật phòng hộ tâm mạch, cho nên kịch độc không thể công phá vào tâm mạch hần, chỉ lưu chuyển ở ngoài Tâm Mạch mà thôi, bằng không dù cho thần tiên có xuống đây cũng chẳng cứu sống được hần.

65. Thực Tâm Chi Độc

Uy Linh sứ giả hấp tấp hỏi :

→ Tường thái y, bây giờ phải làm thế nào đây?

Tường Quang Ngạn trầm tư giây lát nói :

→ Xin hỏi việc về Uy Linh cung chậm lại vài ngày có hề chi chăng?

→ Được, chẳng sao cả.

→ Bây giờ chúng ta phải mang hần tạm về tề phủ trị liệu, vì nơi ấy mới đủ thuốc men phương tiện chuẩn bị cho hần.

→ Thế thì đi ngay bây giờ được chăng?

→ Tốt hơn hết để hần ngồi kiệu đi.

Uy Linh sứ giả huýt một tiếng sáo dài, chỉ trong nháy mắt, hai đại hán võ trang khiêng một tiểu kiệu vào rừng dừng lại phía trước họ.

Uy Linh sứ giả lạnh lùng hạ lệnh nói :

→ Các người hãy đỡ hần vào tiểu kiệu cho ta nhanh lên.

Một trong hai đại hán kia vội vàng vén màn kiệu tiếp tay đặt Đinh Hạo vào tiểu kiệu, sau đó hạ màn, hai người trở về đứng ở vị trí của mình chờ lệnh tiếp.

Uy Linh sứ giả vẫy tay tới phía trước nói :

→ Đưa hần về thẳng Tường phủ cho ta.

Hai đại hán võ trang vâng một tiếng, nhắc bổng tiểu kiệu chạy như gió.

Uy Linh sứ giả cùng Tường thái y phi thân chạy ở đằng sau.

Chẳng mấy chốc họ đã về đến Tường phủ, Uy Linh sứ giả nhanh chân nhảy tới cổng chánh, gõ nhẹ vào cửa vài cái, lên tiếng nói :

→ Mở cửa nhanh lên, Tường thái y về đến!

Soạt! Một tiếng cánh cổng được mở tung ra, một trang đinh độ khoảng ba mươi tuổi đứng ở một bên cổng.

Tường thái y tiến tới bước vào trước, nói :

→ Cho bệnh nhân vào, và đóng cửa cẩn thận lại.

Dứt lời lão tiến thẳng vào chuân bệnh thất, một thiếu nữ áo trắng tuổi độ hai mươi thoăn thoắt bước tới cung kính thưa :

→ Thưa Thái y mới về!

Tường Quang Ngạn trầm giọng nói :

→ Tiểu Lan, con hãy chuẩn bị cho ta các thứ phương diện khám bệnh lập tức.

Thị nữ Tiểu Lan ấy cúi đầu dạ lên một tiếng, quay người bước đi.

Hai đại hán võ trang khiêng Đinh Hạo vào phòng bệnh, đặt hắn nằm xuống chiếc giường gấm, rồi hai người liền quay trở ra đứng chờ ở tiểu kiệu.

Uy Linh sứ giả đã bước vào đứng ở cạnh giường nằm của Đinh Hạo.

Lúc này, Đinh Hạo nằm trên giường nóng ruột vô cùng, thần trí tỉnh lại hồi lâu, nhưng đôi mắt vẫn chưa mở được, song cặp mắt không còn đau nhức nhiều như lúc nãy nữa, và toàn thân kinh mạch bên ngoài thì nóng bức như kim chích lửa đốt.

Chẳng mấy chốc, Tường thái y bước vào phòng bệnh, thị nữ Tiểu Lan mang theo y cụ đi ở phía sau lão.

Tường thái y tiến gần cạnh giường bắt mạch Đinh Hạo một hồi lâu, sau đó lão ngồi xuống chiếc ghế đầu giường cúi đầu suy tư.

Uy Linh sứ giả nóng ruột cất tiếng hỏi :

→ Tường thái y, chẳng hề chi chứ?

Tường Quang Ngạn lắc đầu nói :

→ Chẳng sao cả, để lão cho một thang thuốc hắn uống, nằm nghỉ một đêm sẽ khỏi ngay.

→ Cặp mắt của hắn không bị mù chẳng?

→ Không, khói độc này chỉ gây tác hại ở khoảng thời gian nhất định nào đó thì tự nó mất công dụng và cặp mắt sáng trở lại ngay.

→ Thế thì may quá.

Tường Quang Ngạn quay sang nói với thị nữ Tiểu Lan :

→ Tiểu Lan, con hãy hướng dẫn cô nương này đến sau viện an nghỉ đêm nay.

Ông vừa xoay qua hướng Uy Linh sứ giả nói :

→ Mời cô nương nán nghỉ lại một đêm, và xin lượng thứ lão phu không thể tiếp nữa, vì lão phu phải bắt tay vào việc điều trị ngay.

Thị nữ Tiểu Lan dạ một tiếng đặt y cụ trên bàn rồi xoay sang hướng Uy Linh sứ giả nói :

→ Xin cô nương theo tiểu nữ.

Dứt lời y bước ra phòng bệnh, Uy Linh sứ giả cũng vội vàng gật đầu chào Tường thái y một cái rồi cất bước đi theo thị nữ Tiểu Lan.

Tường thái y cầm bút viết và thứ tên thuốc vào mảnh giấy xong, cất tiếng kêu to :

→ Tiểu Phụng ra đây ta bảo!

Tức thì có tiếng dạ to vang lên ở bên phòng kế, và một thị nữ áo trắng mười bảy mười tám tuổi vội vàng bước vào phòng cúi đầu làm lễ nói :

→ Thưa thầy có điều chi sai bảo?

Tường Quang Ngạn chìa toa thuốc ra nói :

→ Mi y theo toa này sắc cho ta một bát thuốc ngay lập tức!

Thị nữ Tiểu Phụng tiến tới hai tay cầm lấy toa thuốc nói :

→ Vâng, con xin đi làm ngay!

Dứt lời, y xoay người bước ra khỏi phòng tiến thẳng vườn thuốc ở hậu viện, thấy vườn hoa năm màu lục sắc đầy những thứ bông hoa lớn nhỏ, y lom khom đi trong vườn hoa lật hái một lúc rồi quay trở vào phòng chuẩn bị cho công việc sắc thuốc.

Chẳng mấy chốc thị nữ Tiểu Phụng bưng một bát thuốc bước vào phòng, cung kính nói :

→ Thưa Thái y, thuốc đã sắc xong.

Tường Quang Ngạn đứng dậy bước tới cạnh giường.

→ Đinh thiếu hiệp, người có nghe ta nói chẳng?

Đinh Hạo thở hổn hển, miệng mấp máy nói giọng yếu ớt :

→ Nghe... tại hạ... toàn thân... nóng bức...

Tường Quang Ngạn gật đầu nói :

→ Thiếu hiệp yên tâm, ta cho uống bát thuốc này người sẽ hết sốt ngay...

Lão đồ Đinh Hạo ngồi dậy quay sang Tiểu Phụng nói :

→ Đưa bát thuốc cho ta!

Tiểu Phụng vội vàng bước tới đưa bát thuốc sang cho Tường thái y, lão tiếp lấy bát thuốc đưa vào miệng Đinh Hạo nói: “Uống hết bát thuốc này nha!”

Đinh Hạo há miệng ực một hơi uống cạn bát thuốc, xong rồi lão lại đặt hân nằm xuống.

Đinh Hạo cảm thấy nước thuốc đó vị đắng cay không tả uống vào chẳng bao lâu, nhiệt lưu nóng bức dần dần hạ xuống, thoáng cảm thấy chóng mặt, rồi từ từ chuyển sang một môi lim dim thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Bình minh ló dạng, một tia nắng sáng ấm áp rọi vào phòng, khiến Đinh Hạo giật mình tỉnh giấc ngủ say mê, hân ngồi bật dậy, mở to đôi mắt, thấy Uy Linh sứ giả và Tường Quang Ngạn mỉm cười đứng ở phía trước giường nằm của hân.

Uy Linh sứ giả lo lắng hỏi :

→ Người khỏi hân rồi chứ?

Đinh Hạo vội vàng bước xuống giường chấp tay làm lễ cùng xá hai người nói :

→ Tại hạ thành tâm cảm tạ ơn cứu mạng của nhị vị.

Tường Quang Ngạn mỉm cười nói :

→ Đinh thiếu hiệp chớ khách sáo làm gì, đó là bổn phận của một người thầy thuốc thôi.

Uy Linh sứ giả nói :

→ Bây giờ thiếu hiệp đã vô sự, thế thì chúng ta cũng phải lên đường thôi.

Tường Quang Ngạn gật đầu nói :

→ Đúng vậy, cứu người cũng như cứu hỏa, chúng ta phải đi ngay bây giờ.

Dứt lời, mọi người cùng nhau bước khỏi sảnh đường đến cổng ngoài.

Đinh Hạo quay người sang phía hai người chấp tay chào nói :

→ Xin tạm biệt, đồng thời xin các người như ý thành.

Dứt lời, Đinh Hạo lượn mình chạy mất.

Uy Linh sứ giả cùng Tường Quang Ngạn cũng hướng về Đồng Phách sơn chạy đi.

Đinh Hạo đi lang thang trên khu phố ồn ào náo nhiệt một cách vô mục đích, hắn cảm phần bọn Kim Long sứ giả vô cùng, tại sao họ muốn giết mình? Còn Mai Ánh Tuyết con người phũ phàng kia sao thay đổi tánh tình nhanh thế, mới ngày nào thương nhau, bây giờ y lại muốn giết mình cho bằng được?

Bỗng hắn cảm thấy xót ruột bụng đói như cào, hắn bèn bước vào một thực điểm gần ngã tư đường, ngồi xuống ghé vậy tay gọi tiểu nhị.

Tiểu nhị vội vàng chạy qua vừa cười vừa thưa :

→ Khách quan, dùng thức chi ư?

→ Cho ta vài món thịt bò xào và hai cân rượu!

Tiểu nhị vâng một tiếng xoay người chạy vào nhà sau.

Chẳng mấy chốc tiểu nhị bưng thức ăn rượu thịt ra đặt trên bàn Đinh Hạo, xong xuôi y lại xoay người sang bàn khác đi tiếp khách.

Đinh Hạo lặng lẽ ngồi ăn uống một mình, ngay lúc này có tiếng nói chuyện ở bàn kế bên vang tới. Chỉ nghe một giọng điệu sảng sặc nói :

→ Lão Huỳnh, mi có nghe nói gì chưa?

→ Không, ta có nghe nói gì trưa nay đâu?

→ Chuyện nóng bỏng như thế mà mi không biết sao?

→ Hừ! Chuyện gì mi cứ nói nào!

Giọng điệu sảng sặc thấp xuống như có vẻ trầm trọng lắm :

→ Chuyện chết người trong Tường phủ mi có biết chẳng?

Đinh Hạo giật bắn người lên, bất giác nóng ruột hồi hộp vô cùng, cố gắng giữ bình tĩnh lắng tai nghe ngóng họ nói tiếp.

→ Mi nói lạ nhỉ, sáng nay ta có đi ngang qua cổng phủ có thấy việc gì đâu?

Giọng nói sảng sặc lại vang lên :

→ A! Thế thì chẳng trách được mi rồi, mới cách đây một tiếng đồng hồ ta đi ngang đó thấy đông người tụ ở trước cổng Tường phủ bàn tán inh ỏi vụ nhà Tường phủ chết bất thành linh...

→ Mi có biết ai chết chẳng?

→ Hình như nghe họ nói rằng chính Tường thái y người giết chết rồi...

Đinh Hạo cả kinh, không còn nán lại để nghe họ nói chuyện nữa, liền lớn tiếng bảo tiểu nhị sang thanh toán tiền ăn, lật đặt đứng dậy vội bước ra khỏi thực điểm, chạy thẳng về Tường phủ.

Về đến Tường phủ quả thấy rất đông người đứng quanh trước cổng, hắn chen qua đám đông người mà vào cổng, vội vàng tiến thẳng vào sảnh đường, chỉ thấy Tường Quang Ngạn nằm yên nhắm hai mắt lại trên chiếc giường gấm, có một thiếu phụ tuổi độ bốn mươi mặc chiếc áo trắng đứng ở cạnh giường, hai mắt đỏ ngầu mặt mày rướm rướm những giọt nước mắt chưa khô, chắc y là phu nhân của Tường thái y không sai rồi.

Đinh Hạo vội vàng chấp tay làm lễ nói :

→ Thưa bà...

Thiếu phụ áo trắng buồn bã nói :

→ Tôi chính là Tường phu nhân!

Đinh Hạo “A” một tiếng nói tiếp :

→ Tường thái y chết như thế nào vậy?

Một hán tử độ ba mươi đứng ở một bên bước ra trả lời :

→ Một tiếng đồng hồ, hạ nhân đứng gác ngoài cổng nghe tiếng gõ cửa, bèn mở toang cổng ra tức thì thấy Tường thái y nằm ở ngoài cổng, ngoài ra không thấy bóng người nào khác, hạ nhân chúng tôi vội dìu Tường thái y vào sảnh đường, thì Thái y đã tắt thở.

Đinh Hạo cảm phần nói :

→ Chẳng lẽ Uy Linh sứ giả...

Hắn nói tới đây xoay người sang hướng Tường phu nhân nghiêm túc nói :

→ Tại hạ thọ ân cứu mạng của Thái y chưa kịp đền đáp thì người đã quá cố, tại hạ xin hứa với phu nhân sẽ bằng mọi cách tìm bắt hung thủ và đem thủ cấp đến tể lễ thái y.

Tường phu nhân thê lương cất tiếng nói :

→ Xin thành thật cảm tạ thiếu hiệp đã có lòng như thế!

Đinh Hạo tiến gần giường gắm hương thi thể Tường Quang Ngạn xá dài nói :

→ Xin Thái y yên giấc, tại hạ nhất định truy tìm ra hung thủ để trả thù cho Thái y.

Dứt lời, hắn xoay người sang hướng Tường phu nhân làm lễ xá từ biệt, lượn mình chạy mất dạng.

Đinh Hạo chạy một hơi vài dặm đường ra tới ngoại thành, bèn thả chậm bước lại, hắn đang suy nghĩ vụ chết bất ngờ của Tường thái y...

→ Đinh thiếu hiệp!

Bỗng có tiếng kêu gọi của người thiếu nữ ở sau lưng hắn. Đinh Hạo giật mình dừng chân xoay người lại, chỉ thấy một bóng người nhỏ nhắn quen thuộc chạy đến, chỉ trong nháy mắt bóng người ấy đến gần, Đinh Hạo không khỏi lửa giận sôi lên sùng sục, người này không ai xa lạ chính là tỷ nữ Tiểu Hương của Mai Ánh Tuyết.

Tiểu Hương dừng lại phía trước ra vẻ hớn hở nói :

→ May thật được gặp thiếu hiệp tại đây!

Đinh Hạo lạnh lùng nói :

→ Quả thật may được gặp lại ngươi!

→ Thiếu hiệp có tin tức gì chăng?

Đinh Hạo lạnh lùng nói :

→ Có tin tức rồi, ta cũng rõ hết mọi việc nữa kia!

→ Sự kiện thế nào rồi?

→ Tại hạ hiểu được lòng dạ của mấy người rồi, mấy người còn muốn mưu kế gì nữa đây?

Tiểu Hương kinh ngạc, tròn to đôi mắt nhìn Đinh Hạo nói :

→ Thiếu hiệp đang nói gì vậy?

→ Ngươi hiểu rõ hơn ai hết...

→ Nhưng thật sự tiểu tỷ chẳng hiểu gì cả!

→ Tiểu thư nhà ngươi đâu?

→ Tiểu thư? Vô hình vô tung, chẳng phải thiếu hiệp cũng đang tìm kiếm nàng sao?

→ Ngươi chưa gặp mặt y chăng?

→ Đi đâu gặp được nàng bây giờ? Chẳng lẽ thiếu hiệp đã tìm gặp tiểu thư rồi sao?

→ Đúng vậy, ta đã tìm gặp y!

Đinh Hạo nghiêng răng kêu cồm cộp nói tiếp :

→ Y còn muốn giết ta cho bằng được nữa chứ!

Tiểu Hương ngập ngừng nói :

→ Thiếu hiệp nói...thế... là sao?

Đinh Hạo nhướn đôi mày kiếm nộ hết :

→ Tiểu Hương, người chó giả mù sa mưa nữa, hai người diễn tuồng đến đây cũng quá đủ rồi...

→ Thiếu hiệp, tiểu tỳ càng nghe càng phát muốn điên lên... rốt cuộc đã xảy ra sự việc thế nào rồi?

→ Bây giờ chúng bay muốn mưu kế gì nữa đây?

→ A! Thiếu hiệp đang nói gì thế?

→ Chắc người chưa thấy quan tài chưa chịu đổ lệ đâu, muốn ta ra tay sao? Ta không phải đứa trẻ con ba tuổi nha, để chúng bay qua mặt ta.

66. Hư Hư Thật Thật

Đinh Hạo hất kiếm ra khỏi bao, trở vào người Tiểu Hương nói :

→ Bây giờ người phải nói dùng thủ đoạn bí ối thế này giết ta với mục đích gì?

Tiểu Hương điên cuồng rống lên :

→ Ta phải điên thôi, ta phải phát điên thôi, người nói gì ta hoàn toàn chẳng hiểu gì cả!

Đinh Hạo bị lừa đảo quá nhiều rồi, chẳng thiết lời nói và thái độ của Tiểu Hương nữa, bằng giọng điệu lạnh như tiền nói :

→ Mặc người có điên có khùng cũng kệ! Biết điều khai ra sự thật ngay, bằng không ta sẽ cho người ném mùi rừng rợn khiếp sợ.

→ Uẩn khúc gì nữa! Hai chủ tớ người chưa bao giờ khai nói lai lịch, ngay cả tên họ chân thật cũng chẳng có.

→ Chúng ta có một bí ẩn khó nói, chưa thể hiển lộ thân phận mà thôi!

→ Bây giờ thì hết bí mật rồi, tất cả tên tuổi rõ ràng quá phải thế không?

Tiểu Hương hai tay ôm mặt, lòng đau như cắt nói :

→ Biến cố này khiến ta khó có thể tưởng tượng được!

→ Bây giờ người cứ nói lời thành thật với ta, không kể trước kia hai người đối với ta là tình thật hay giả nữa, họ Đinh ta đây không phải hạng người tuyệt tình tuyệt nghĩa đâu, lập tức để người lên đường ngay, thế nào người có chịu nói chẳng?

Tiểu Hương bỏ tay xuống, mặt nàng rướm rướm nước mắt, khóc thút thít không dừng.

Đinh Hạo bất giác xiêu lòng, hình như y chẳng phải giả đồ, có lẽ y thật sự không biết bí mật của Mai Ánh Tuyết, y chỉ là tên tỳ nữ, hần nghĩ thế bèn dịu giọng nói :

→ Tiểu Hương, người đi theo tiểu thư bao lâu rồi?

→ Bảy tám năm rồi!

→ Người biết rõ thân phận lai lịch của y chứ?

→ Ta biết rõ hơn ai hết!

→ Có lẽ nào y có bí mật khác mà không để người biết chăng?

Tiểu Hương lắc đầu, bằng giọng điệu kiên quyết nói :

→ Không bao giờ có như thế được!

Đinh Hạo thật không hiểu nổi bên trong có uẩn khúc gì đây, nếu Tiểu Hương muốn tránh né trách nhiệm y có thể nói không thấy rành biết lai lịch và hành vi của Mai Ánh Tuyết, nhưng này y lại khẳng định hiểu rõ lai lịch mà chỉ bất luận nói ra thôi, nhưng Mai Ánh Tuyết cùng bốn ma nữ áo vàng mưu hại mình lại là chuyện sờ trước mắt thì giải thích thế nào đây?

Bỗng Tiểu Hương nói :

→ Đinh thiếu hiệp, khi tiểu thư ra tay, chẳng lẽ với năng lực của người không đủ sức chế phục y, hỏi cho ra trắng đen sao?

Đinh Hạo chợt nghĩ quả thật mình thất sách, lúc muốn chế phục Mai Ánh Tuyết dễ như trở bàn tay, nên bèn tự trách thở dài nói :

→ Lúc ấy ta xúc động quá và kinh ngạc quá đổi nên thiếu sót không nghĩ tới điều này, nhưng không sao, ngoại trừ y không còn xuất hiện lộ diện nữa, bằng không vẫn có cơ hội lần thứ hai vậy.

Tiểu Hương cau mày suy tư một hồi, nói :

→ Biết đâu nàng bị đối phương bắt ép làm vậy thì sao?

→ Không thể được!

→ Tại sao?

→ Lúc y xuất hiện chỉ có một mình, bốn Kim Long sứ giả kia chưa đến, nếu y bị bắt ép, gặp ta phải nói rõ ngay tại sao lại xem ta như thù địch không bằng, cứ đòi giết ta cho bằng được?

→ Hay là có người âm thầm theo sau giám sát, nên nàng đành phải có hành động như thế chăng?

→ Nói như vậy cũng chưa đúng hẳn, hình như nàng chẳng hề quen biết gì ta cả!

Tiểu Hương trầm tư một hồi nói :

→ Đinh thiếu hiệp, xin người cho ta một cơ hội, để tìm cách điều tra cho rõ sự biến đột ngột này?

Đinh Hạo nhìn chòng chọc vào gương mặt Tiểu Hương, trông dáng vẻ của y không có điều gì đáng nghi hết, hần suy nghĩ một hồi trầm giọng nói :

→ Nếu người lừa dối ta lần nữa, gặp lại ta sẽ giết chết người ngay?

→ Tự nhiên thôi!

→ Thế thì người cứ đi đi!

Tiểu Hương dùng tay áo lau khô nước mắt, miệng mấp máy muốn nói lại thôi, cuối cùng cúi đầu làm lễ xá biệt Đinh Hạo, thoăn thoắt cất bước chạy đi.

Đinh Hạo đứng nhìn theo bóng lưng y dần dần tan biến trong ánh mắt, đầu óc rối ren vô cùng, sự kiện hư hư thật thật biến đổi khiến hần hồ đồ chẳng ít.

Hần có một cảm nghĩ dường như vừa mất mát một cái gì quý báu lắm, dù sao đi nữa một cuộc tình quá khứ không thể dễ dàng quên đi được, vì trong trái tim hần chỉ có một một mình nàng.

Hần lại liên tưởng đến sự mất tích của Toàn Tri Tử và Bán Bán Tẩu cùng Thọ Dao Phong phen này xuống phía Nam thăm dò có gặp biến cố gì chăng?

Lần trước ở Tề Vân trang mình chỉ dùng diện mục Hắc Nho xuất hiện, gạn hỏi tung tích Trường Bạch Nhất Kiêu và Giang Hồ Ác Khách chứ chưa hề công khai tỏ rõ thân phận, chấp vãn huyết án năm xưa với Dư Hóa Vũ, cho nên y đã phủ nhận có liên hệ với hai hung thủ như trên. Nếu bây giờ mình chỉ đích danh phục thù, ắt Dư Hóa Vũ phải có phản ứng ngay, lúc đó mình sẽ tiên liệu mọi việc dễ dàng hơn.

Buông bỏ chủ mưu sờ sờ trước mắt chẳng tới tra tấn, mà cứ đi truy tầm hung thủ để làm sáng tỏ mọi đôi đầu, thế chẳng phải bỏ đường lớn mà đi đường hẹp sao?

Vọng Nguyệt bảo thì ra mặt công khai, tham vọng thể hiện bằng hành động, công án Cửu Long lệnh đến lúc phải kết liễu thôi, sự việc tầm hung thủ giải kết thù nhà không thể kéo dài được nữa, phải mau hoàn tất đặng còn dồn hết toàn lực lo việc sự hận.

Hắn nghĩ thế bèn quyết định xuống phía Nam lần nữa. Lần này phải chỉ mặt điểm danh phục thù mới xong. Luôn tiện điều tra sự mất tích của Toàn Tri Tử và Bán Bán Tẩu.

Trên con đường xuống miền Nam, thuận tiện ghé qua Đồng Phách sơn điều tra nguyên do cái chết của Tường Quang Ngạn, để hoàn thành lời hứa hẹn với Tường phu nhân, sau đó đến Tiểu Dương thăm viếng Bình Tung Vô Ảnh Thân Cái để cầu được cho Xích Ảnh Nhân đại ca.

Còn những việc như Mai Ánh Tuyết và lão nhân Cách Thế cốc nhờ và tìm kiếm Hứa Xuân Nương, đành phải tạm thời gác lại một bên...

Hắn suy nghĩ đầu đó đằng hoàng, bèn quyết định chương trình như thế, cảm thấy nhẹ mình cất bước ra khỏi rừng xanh...

Bất thành linh, hai bóng người thấp thoáng hiện ra. Đinh Hạo trở mắt nhìn kỹ, thì ra là hai cô Kim Long sứ giả mang Tý Hiệu và Mùi Hiệu, niên kỷ độ khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm.

Hắn liền nộ hỏa xung thiên nhủ thầm :

→ “Khá thật, lại để con tỳ nữ Tiểu Hương lừa gạt một phen nữa, mình không nỡ giết y, bây giờ y lại kêu đồng bọn đến liền, thật cô tỳ nữ đáng chết này, nếu có gặp lại sẽ biết tay ta”.

Hai ma nữ áo vàng thoăn thoắt bước tới dừng lại phía trước cách Đinh Hạo hai trượng, dáng vẻ ung dung, Tý Hiệu sứ giả cười nhớn nhớn nói :

→ Toan Tú Tài, bản sứ giả đặc biệt đến đây giải thích sự hiểu lầm vậy.

Đinh Hạo vùng kiểng nghiêng nghiêng hạ xuống, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào, bằng giọng điệu lạnh như tiền nói :

→ Giải thích sự hiểu lầm là gì?

Tý Hiệu sứ giả nghiêm sắc mặt lại, giọng điệu oang oang như chim oanh nói :

→ Vừa rồi có sự thù địch với các hạ là do một vụ hiểu lầm...

Đinh Hạo động lòng nói :

→ Hiểu lầm thế nào?

→ Tháng vừa rồi, bản Bang có bốn đệ tử Ngoại đường phơi xác trên đại lộ Khai Phong, theo tin tức thu thập được là các hạ ra tay hạ sát, cho nên Bang chủ đã truyền ra Kim Long lệnh bằng bất cứ giá nào cũng phải lấy các hạ...

Đinh Hạo nhủ thầm :

→ “Hèn gì họ vô duyên cố tìm mình, té ra nguyên do này”.

Hắn nghĩ thế, sát khí thuyên giảm phần nào, nhưng vẫn vận công phòng bị, biết đâu họ lại có quỷ kế gì đây? Bèn trầm giọng nói :

→ Sao lại biết là hiểu lầm?

→ Về sau điều tra biết được do Bạch Nho tổng giám của Vọng Nguyệt bảo hạ sát thủ, vì các hạ và hắn cùng ăn vận một kiểu ăn mặc nho sĩ cho nên mới có sự hiểu lầm như thế!

→ Bây giờ các người tính sao?

Tý Hiệu sứ giả chấp tay nói :

→ Bản Sứ giả phụng lệnh của Bang chủ, đặc biệt đến xin lỗi các hạ và giải thích sự hiểu lầm này mong rằng sau khi các hạ hiểu rõ được mọi việc không còn thù địch với tệt bang nữa.

Đinh Hạo lạnh lùng nói :

→ Nếu đêm qua tại hạ bỏ xác ở trong rừng, thì sự hiểu lầm này cũng chẳng cần giải thích làm gì?

Tý Hiệu sứ giả đỏ mặt, sượng sùng nói :

→ May mà các hạ vẫn còn sống...

→ Chỉ căn cứ vào câu nói của cô, thì xóa bỏ tất cả ư?

→ Tệt Bang chủ đã thành tâm xin lỗi, chúng ta là người giang hồ chỉ gặp nhau bằng đao kiếm, trước khi chưa biết trắng đen ra sao đành phải xem nhau là thù địch, xin các hạ thông cảm điều này.

→ Nhưng trước khi ra tay động thủ, tại sao không hỏi cho rõ ràng?

→ Tại vì khẳng định sự kiện không lầm, nên đã mạo muội ra tay với các hạ.

Đinh Hạo nhủ thầm :

→ “Đối phương đã nói thế, mình nên bỏ qua cho rồi, kết oán thêm làm chi cho phiền phức, và lại công việc của mình còn nhiều vấn đề phải làm ngay...”

Nhưng hắn vẫn còn thắc mắc sự kiện Mai Ánh Tuyết, vì lúc này Tiểu Hương đã phủ nhận là đồ đảng của Kim Long bang hắn nghĩ thế bèn trầm giọng nói :

→ Đêm qua cô gái đã hiện thân đầu tiên là ai vậy?

Tý Hiệu sứ giả ngạc nhiên nói :

→ Các hạ không quen biết cô ấy sao?

Đinh Hạo nghiêng răng nói :

→ Biết chứ, ta nói con người trước kia, chứ không phải con người bây giờ!

→ Nhưng có gì khác biệt đâu?

→ Hoàn toàn khác biệt!

→ Nàng có nổi khổ không ai biết được, nhưng ở trường hợp địch ta hai tuyến rõ ràng, nàng không còn chọn lựa nào khác hơn!

Đinh Hạo bị câu nói này làm cảm động, sự cảm hận trong thâm tâm bỗng tan biến. Nhưng hắn vẫn còn hoài nghi, nếu nàng tình thật không đối diện hỏi ngay mình? Cho dù là hiểu lầm không thể tuyệt tình như thế được?

Hắn vừa suy nghĩ vừa cất tiếng nói :

→ Tại hạ chẳng thấy nàng có biểu hiện đau khổ chút nào?

Tý Hiệu sứ giả mỉm cười nói :

→ Nếu các hạ biết được thân phận của nàng, thì các hạ sẽ không chấp như thế!

→ Thân phận của nàng thế nào?

→ Thiên kim bang chủ!

Đinh Hạo bất giác rung mình, thật không ngờ Mai Ánh Tuyết lại là Thiên Kim của Kim Long bang chủ hèn chỉ nàng mặc áo vàng mà không có huy hiệu, hắn kinh ngạc nói :

→ Nàng là thiên kim của Bang chủ?

→ Đúng vậy.

→ Nàng tên là gì?

→ Người chẳng phải đã biết nàng tên là Mai Ánh Tuyết sao?

→ Đó không phải là tên họ của nàng?

→ Tên họ chỉ là danh xưng của một người, biết được người đó rồi, cần gì quan tâm đến danh hiệu nữa?

Đinh Hạo không khỏi đuối lý, đương nhiên đây là từ ngữ thối thác của đối phương, mục đích của họ không muốn nói tên họ thật sự của Mai Ánh Tuyết có liên hệ đến vấn đề lai lịch của Kim Long bang chủ.

Hình như Tỷ Hiệu sứ giả chẳng muốn đề cập vấn đề của Mai Ánh Tuyết nữa, y chuyển thoại đầu nói :

→ Các hạ có bằng lòng xí xóa việc này chăng?

Đinh Hạo trầm tư một hồi nói :

→ Tại hạ phải gặp Mai Ánh Tuyết mới quyết định được!

Tỷ Hiệu sứ giả cau mày nói :

→ Bây giờ các hạ không thể gặp được nàng đâu!

→ Nàng không bằng lòng gặp tại hạ chăng?

→ Không phải thế, nàng đã trở về Tổng đà rồi, phải ở lại một thời gian khá lâu mới có thể xuất giang hồ được!

Lòng Đinh Hạo trầm xuống, cảm thấy cô đơn buồn bã khôn tả, hần vẩy tay nói :

→ Thôi, các ngươi hãy đi đi!

Hai sứ giả chăm chăm nhìn Đinh Hạo một hồi, bỗng Mùi hiệu sứ giả cất tiếng nói :

→ Còn một việc cần thương lượng với các hạ!

→ Việc gì?

Tỷ Hiệu sứ giả nghiêm sắc mặt ra vẻ trịnh trọng nói :

→ Nghe nói các hạ cùng Vọng Nguyệt bảo chủ Trịnh Tam Giang có mối thù không đội trời chung phải vậy chăng?

Đinh Hạo thoáng ngạc nhiên nói :

→ Ai đã nói thế?

→ Chẳng cần nghe ai nói cả, các hạ và người trong Bắc bảo đã xung đột nhiều lần, mà đối phương cũng đang tích cực tìm mưu đối phó các hạ, sự kiện này ở chốn giang hồ không còn thuộc về bí mật nữa. Căn cứ thế nào mà nói là mối thù không đội trời chung?

→ Chẳng phải lệnh đường đã...

Đinh Hạo như bị gương đâm không bằng, hai mắt trợn to, gầm rống nói :

→ Không được đề cập đến việc này!

Tỷ Hiệu sứ giả biến sắc, nhưng gượng cười nói :

→ Các hạ không phủ nhận việc này chứ?

Đinh Hạo lạnh lùng nói :

→ Đây là việc riêng tư của tại hạ!

→ Vâng, bản sứ giả chẳng phải xen vào việc tư của các hạ, vì đẳng đồ của Vọng Nguyệt bảo chúng đông, cơ sở vững chắc, nếu chỉ căn cứ vào sức lực một vài người để đối phó họ, e rằng khó có thể thành công, tặc Bang chủ thấy được việc này cho nên thành khẩn muốn hợp tác với các hạ cùng nhau tìm mưu sách đối phó họ, các hạ có điều gì chỉ giáo chăng?

Đinh Hạo thoáng suy nghĩ, lời nói này có lý lắm, nhưng Kim Long bang là bang phái mới nổi dậy, vả lại những thủ đoạn của bọn sứ giả này tà ác bất chánh, nếu mục đích của Kim Long bang nhằm tranh giành ngôi bá chủ Trung Nguyên với Vọng Nguyệt bảo thì hóa ra mình giúp họ tác quái sao?

Hắn nghĩ thế, bèn trầm giọng nói :

- Đây là bản ý của quý Bang chủ chăng?
- Đương nhiên, chứ bản sứ giả nào dám tự ý ngỏ lời.
- Đây cũng là quyết định lâm thời phải chăng?
- Đúng vậy!
- Lý do hợp tác thế nào?
- Cũng cùng một mục đích với các hạ chỉ vì phục thù, cho nên mới có kiến nghị này.
- Chớ chẳng phải tranh giành ngôi vị bá chủ Trung Nguyên chứ?

Tý Hiệu sứ giả mỉm cười nói :

- Cả đời tệ Bang chủ không có tham vọng này, sự thật cũng chẳng dám nghĩ tưởng tới, chỉ muốn phá hủy tên Vương Bảo để trả tư thù thôi.
- Chắc quý Bang chủ có mặt ở phụ cận đâu đây ư?
- Thế thì không có, tất cả chỉ thị đều có cách thức đặc biệt liên lạc với nhau, trăm dặm cũng gần như gang tấc thôi.
- Quý sứ giả có cho đây là đại sự kiện chăng?
- Đương nhiên là đại sự rồi!
- Đã thuộc đại sự thì quý Bang chủ nên ra mặt thương thuyết với tại hạ được chăng?
- Đó là đương nhiên rồi, nếu các hạ đồng ý, thì tệ Bang chủ sẽ ra mặt thương thuyết, bằng không thì xem như chẳng có gì hết.

Đinh Hạo trầm tư một lúc lâu, nếu kết hợp với Kim Long bang đối phó với Vọng Nguyệt bảo, luôn tiện có thể giải quyết cả công án của Cửu Long lệnh, nhưng làm như thế thì thanh danh của Hắc Nho bị ảnh hưởng ngay.

Hắn bèn trầm giọng nói :

- Việc này phải để tại hạ suy nghĩ lại đã.

Tý Hiệu sứ giả gật đầu nói :

- Được, sau khi các hạ có quyết định, chúng ta sẽ liên lạc sau!

67. Liên Thủ Tầm Hung

Hai cô Kim Long sứ giả cùng chấp tay xá biệt.

Lòng Đinh Hạo buồn man mác như vừa đánh mất một thứ gì khó tả, hình ảnh của Mai Ánh Tuyết cứ lai vãng trước mắt, không sao quên được, nàng là con gái của Kim Long bang chủ thế thì tánh tình phải tà quái nhiều vậy, một cuộc tình như thế nên chấm dứt hay là tiếp tục ư?

Trên thế gian chỉ có chữ “Tình” này khó ném bỏ được, đây là vấn đề khiến hắn buồn phiền nan giải nhất.

Hắn vừa nghĩ vừa ra khỏi rừng bước ra đại lộ, vài hôm nay hắn không thấy bóng người của Vọng Nguyệt bảo xuất hiện. Có lẽ điều kiện mà mình dùng thân phận của Hắc Nho yêu cầu Ngũ Phương Thần Đông Phương Khải Minh thực hành đã có hiệu quả.

Một hôm, hắn đến Tất Dương cách Đồng Phách sơn chỉ còn một ngày lộ trình.

Hắn vào khách điểm thì trời đã sập tối, sau khi rửa ráy xong xuôi, tiểu nhị đã dọn rượu thịt vào phòng, hắn lẳng lặng ngồi ăn uống một mình.

Thình lình, một giọng nói quen thuộc của người con gái vang lên từ sân viện :

→ Điểm gia, chúng ta bao cả Tây sương viện, nếu có việc cần ta sẽ gọi người sau.

Đinh Hạo thò đầu ra cửa sổ nhìn xem, chỉ thấy bóng lưng của một thiếu nữ áo xanh ẩn vào cửa phòng Tây sương viện, một cái thoáng nhìn này hắn đã nhận ngay được đối phương chính là Tiểu Yến kẻ đi theo hầu của Uy Linh sứ giả.

Thế thì may quá, mình gặp Uy Linh sứ giả tại đây miễn phải đến Đồng Phách sơn một phen.

Đến Đồng Phách sơn chưa chắc đã tìm được Uy Linh cung. Nếu có tìm được Uy Linh cung liệu có thể đòi hỏi được sự trả lời thỏa đáng cho Tưởng Quang Ngạn hay vẫn còn là một nghi vấn.

Chờ mãi mới nghe trống điểm canh một, tất cả các nơi trong khách điểm đã tịch lặng như tờ, Đinh Hạo mới chỉnh lý y áo đeo túi vác kiếm, thâm lặng lướt tới Tây sương viện.

Gõ cửa mà vào hay là nhảy tường vào đây?

Hắn còn đang do dự chưa quyết định thì cánh cửa “Sột” một cái mở toang ra, Đinh Hạo bắt giác giật mình, chỉ thấy thiếu nữ áo xanh đứng sờ sờ bên trong, lạnh lùng nói :

→ Mời vào!

Hình như biết chắc Đinh Hạo phải đến, cho nên đứng chờ ở bên trong, Đinh Hạo cũng chẳng thềm nói năng gì cả, rảo bước tiến vào.

Tiểu Yến liền đóng cửa lại, nói :

→ Thiếu hiệp vác túi đeo kiếm, hình như để đối phó với kẻ địch không bằng?

Đinh Hạo tăng hắng một tiếng thay thế câu trả lời với y, chỉ thấy sân viện rất xinh đẹp, bông hoa trông có vẻ nết.

Một gia phòng trước mặt, đèn đuốc sáng trưng, Uy Linh sứ giả ngồi ngay giữa giữa phòng có một tấm màn che.

Đinh Hạo bước tới cạnh cửa, trầm giọng nói :

→ Tối nay may được hội ngộ!

Uy Linh sứ giả ngồi bật dậy, cười nhợt nhạt nói :

→ Mời vào.

Tiểu Yến vội vén màn qua một bên, Đinh Hạo thẳng lưng bước vào, gương mặt lạnh như tiền. Uy Linh sứ giả thoáng kinh ngạc nhìn Đinh Hạo nói :

→ Mời ngồi.

Đinh Hạo cũng chẳng khách sáo, ngồi xuống chiếc ghế đối diện, Uy Linh sứ giả cũng theo sau ngồi xuống, Tiểu Yến liền bưng ra một bình trà thơm đặt ở trên bàn, sau đó lui sang một bên đứng hầu.

Uy Linh sứ giả mỉm cười, sau đó với giọng điệu hài hước nói :

→ Thiếu hiệp luôn luôn kiếm bắt ly thân ư?

Đinh Hạo lạnh lùng nói :

→ Đúng vậy!

Uy Linh sứ giả thấy thái độ của Đinh Hạo lạ lùng, bèn dứt hẳn nụ cười nói :

→ Tại sao thiếu hiệp biết bản sứ giả nghỉ điểm nơi đây?

Đinh Hạo hỏi ngược lại :

→ Tôn sứ sao lại biết tại hạ ắt đến bái kiến?

Uy Linh sứ giả cười nhạt nói :

→

→ Hứ! Quả là trùng hợp thật, tại hạ miễn phải đến tận Đồng Quách làm gì?

→ Ý người nói sao?

→ Tại hạ xin tôn sứ giả trả lời thỏa đáng cho người ta.

Uy Linh sứ giả biến sắc mặt kinh ngạc nói :

→ Trả lời thỏa đáng thế nào?

Đinh Hạo nhướng đôi mày lên, bằng giọng điệu lạnh lùng nói :

→ Tôn sứ quả thật lòng dạ lang sói.

→ Ta lòng dạ lang sói thế nào?

→ Tại sao tàn sát người vô tội?

→ Ai?

→ Tường thái y.

Uy Linh sứ giả biến sắc, kinh hoảng nói :

→ Người nói sao, Tường thái y đã bị hại?

Đinh Hạo tăng hắng một tiếng nói :

→ Tôn xứ thuộc hạng người giả mù sa mưa, hay là chẳng xem tại hạ ra gì?

Uy Linh sứ giả ngồi bật dậy, xúc động mãnh liệt nói :

→ Thiếu hiệp hãy nói rõ đầu đuôi xem sao?

→ Cần gì tại hạ lặp lại nữa, chính tôn sứ giả dẫn Tường thái y đi, đến trưa thì phát hiện bỏ xác ngoài cổng Tường phủ đưa vào đến nhà thì tắt thở, tại hạ đặc biệt đến lãnh giáo tại sao tôn sứ lại hạ độc thủ như thế?

→ A! Không ngờ...

→ Không ngờ việc gì?

→ Bản sứ cũng đang truy tìm tung tích lão không ngờ lão đã bị hạ sát.

Đinh Hạo bắt giác ngạc nhiên, chẳng lẽ không phải y giết Tường thái y sao?

Hắn bèn trầm giọng nói :

→ Tôn sứ giải thích thế nào?

Uy Linh sứ giả cau mày mím môi nói :

→ Hôm ấy bản sứ cùng Tường thái y từ biệt các hạ lên đường, đi độ mười dặm đường hơn, phát giác có người lạ theo dõi, bản sứ giả quay lại rượt theo, nhưng thân pháp của đối phương nhanh lẹ khôn tả, rượt khoảng vài dặm đường thì mất bóng đối phương, lúc quay lại thì phát hiện Tường thái y bị người bắt cóc đi, hai tên kiệu phu bị giết, Tiểu Yến và Hà quân sự theo hộ tống cũng mất tích luôn.

→ Sau đó thế nào nữa?

→ Bản sứ giả căn cứ theo ám hiệu lưu lại ở dọc đường truy tầm theo hướng Nam...

→ Hướng Nam?

→ Đúng vậy, đi cả trăm dặm đường hơn mới hội hợp với Tiểu Yến và Hà quân sự được, họ cũng không thể theo kịp được địch nhân, để họ chạy mất tích...

→ Nhưng đến trưa người nhà lại phát hiện xác chết...

→ Đối phương rất quỷ quyệt, trước tiên dùng kế “Điều hổ ly sơn” dụ bản sứ đi khỏi, sau đó mới hạ thủ, nếu theo tình hình phán đoán, đối phương bắt cóc được Tường thái y giả bộ chạy hướng Nam, sau đó vòng trở lại...

→ Đối phương là người như thế nào?

→ Ba người bịt mặt, võ công thân pháp đều cao siêu hơn người, một người dụ bản sứ giả rượt theo, hai người hạ thủ bất thành linh.

→ Phải chăng là bọn Kim Long bang hành động như thế?

→ Điều này chẳng thể đoán được, trước mắt chỉ biết Kim Long sứ giả ngoài ra không còn biết được chút nào tình hình của bang phái này cả.

Đinh Hạo bất giác cảm thấy buồn phiền vô cùng, như thế lại gặp một công án không đầu không đuôi mình đã lỡ hứa trước mặt Tường phu nhân rằng sẽ dùng thủ cấp của hung thủ đến bái tế Tường thái y, sự phát sanh như thế, bây giờ ăn nói thế nào đây? Lời của Uy Linh sứ giả có thể tin được chăng? Với võ công, khả năng của y, có thật dễ dàng bị đối phương hạ bắt người chăng? Hắn suy nghĩ thế, bèn lạnh lùng nói :

→ Tôn sứ chỉ giải thích như vậy chăng?

→ Chứ biết nói sao bây giờ?

→ Tôn sứ chuẩn bị ăn nói thế nào với người nhà của Tường thái y bây giờ đây?

→ Tầm bắt hung thủ!

→ Chẳng biết chút nào về phía địch, cho dù chạm mặt cũng như không, làm sao tầm bắt hung thủ đây?

→ Ta có thể căn cứ thân pháp võ công lạ thường của đối phương mà phân biệt được.

→ Tại hạ rất hoài nghi sự thất thủ của tôn sứ...

→ Người không tin chăng?

Đinh Hạo trầm giọng nói :

→ Trước khi mọi việc chưa ngã ngũ, phải hỏi tại hạ không dám tin được.

Uy Linh sứ giả biến sắc nói :

→ Thế thì người muốn sao?

Đinh Hạo cảm thấy thật khó xử, trở mặt ra tay chẳng giải quyết được gì cả, không một bằng cứ nào trong tay không thể ép nói đối phương là hung thủ được, nhưng sự giải thích vừa rồi thì chẳng làm cho mình hài lòng...

Ngay lúc này, một bóng người thấp thoáng ở sân viện, Tiểu Yến xoay người nhìn xem nói :

→ Hà quân sự đã về tới.

Dứt lời, một phụ nhân áo xanh vén màn bước vào, thoáng trông thấy Đinh Hạo tại tọa, y bắt giác kinh ngạc, liền gật đầu nói :

→ Thiếu hiệp cũng có mặt à!

Dứt lời xoay sang hướng Uy Linh sứ giả chấp tay làm lễ, nói :

→ Bộ hạ được truyền tin ở Đồng Phách sơn nói rằng, phát hiện có nhân vật khả nghi xuất hiện ở xung quanh vùng núi, xin cô nương lập lúc về núi xử lý.

Uy Linh sứ giả cau mày nói :

→ Có biết như thế nào chăng?

→ Trong tin tức cấp tốc không nói rõ điều này.

→ Được, hãy thanh toán tiền phòng lên đường ngay.

→ Tuân lệnh.

Phụ nhân áo xanh lui ra khỏi phòng, Tiểu Yến tức khắc thu dọn hành lý. Uy Linh sứ giả trầm tư giây lát, sau đó xoay về hướng Đinh Hạo nói :

→ Nhân vật khả nghi trong vùng núi đã phát hiện, thế nào cũng liên quan đến cái chết của Tường thái y, Đinh thiếu hiệp có hứng thú đồng hành chăng?

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát nói :

→ Cũng được, tại hạ cùng vào núi xem sao.

Hai bên phi thân chạy suốt đêm tiến vào vùng núi Đồng Phách sơn, trời đứng bóng ngày hôm sau họ đã đến Đồng Phách sơn, sau khi âm thầm thông được tin tức lẫn nhau, lại tiếp tục lên đường vào núi vẫn phải phân toán đi đường để tránh sự đập cổ động rần, vì tiếng tăm của Toan Tú Tài tại giang hồ quá lừng lẫy dễ bị người ta nhận diện.

Hai bên hội họp tại một điểm trên đỉnh núi lúc xế chiều, cùng nhau ăn uống qua loa, lúc ấy Tiểu Yến và Hà quân sự chẳng biết đã đi đâu rồi.

Đinh Hạo sực nghĩ đến Nguyệt Phách kiếm của Uy Linh sứ giả bỗng sanh kỳ tưởng, buột miệng hỏi :

→ Nguyệt Phách kiếm của tôn sứ có phải là bảo vật trấn cung của quý cung chăng?

Uy Linh sứ giả cười nhạt nói :

→ Thế nào gọi là bảo vật? Nhưng không thể nói là bảo vật trấn cung cũng được.

→ Nói như thế, kỳ trân di bảo của quý cung nhiều không kể xiết?

→ Không dám.

→ Tôn sứ có nghe nói Thạch Văn kiếm bao giờ chăng?

→ Ta đã nghe nói từ lâu, ấy là Trấn an chi bảo của Ban Nhược am, cùng với Nguyệt Phách kiếm có diệu dụng phi phàm.

→ Nguyệt Phách kiếm so với Thạch Văn kiếm, hơn thua thế nào?

→ Thế thì chưa từng so sánh lần nào, tại sao thiếu hiệp hỏi điều như thế?

Đinh Hạo cười gượng nói :

→ Chẳng có gì cả, tại hạ bỗng liên tưởng...

→ Chắc phải có lý do chứ?

→ Đương nhiên, Thạch Văn kiếm đã không còn trong tay của Lãnh Diện thần ni rồi, thanh kiếm ấy đã bị Độc Tâm Phật đầu đàn của Thiên Địa bát ma cướp mất từ lâu, hiện giờ Độc Tâm Phật là Thái tượng hộ pháp của Vọng Nguyệt bảo, tại hạ từng giao đấu với hắn...

→ Kết quả thế nào?

→ Uy lực của Thạch Văn kiếm vô cùng lợi hại, không có binh khí nào địch nổi.

→ Nói thế, thiếu hiệp đã bại dưới tay của Độc Tâm Phật chăng?

→ Tại hạ dùng toàn lực tiếp đấu với hắn, kết quả hai người cơ hồ phải cùng tử thương.

→ A! Uy lực của Thạch Văn kiếm ở đoạn nào vậy?

→ Lúc vận dụng phát sanh ra kiếm khí trắng toát, từng binh khí chạm vào gãy nát ngay, luồng kiếm khí đã thương địch dễ dàng.

→ Trước kia bản sứ cũng nghe nói như thế, thiếu hiệp đã đích thân thử nghiệm, thế thì truyền thuyết chẳng sai, ý của thiếu hiệp muốn dùng Nguyệt Phách kiếm đối phó với Thạch Văn kiếm chăng?

Đinh Hạo cười gượng nói :

→ Ta chỉ liên tưởng thể thôi, đó là bửu kiếm của tôn sư.

Uy Linh sứ giả chăm chăm nhìn Đinh Hạo một hồi mỉm cười nói :

→ Thiếu hiệp phải biết nguyên lý cương nhu tương khắc, diệu dụng của hai thanh thần kiếm thượng cổ này như nhau, uy lực cùng ở hào quang thanh kiếm. Nguyệt Phách kiếm của ta vốn thuộc thuần túy dương cương, nếu dương cương chạm với dương cương, thì có thể tưởng tượng được kết quả ra sao..

Đinh Hạo rùng mình nói :

→ Tại hạ chậm lụt, chẳng nghĩ tới điểm này.

→ Người chớ tự trách, con người há biết được việc thiên hạ ư, theo thiên kiến của bản sứ, muốn khắc chế hai thanh kiếm này ắt phải cương nhu cùng xuất, nhu năng chế cương và cương cũng năng chế nhu, chỉ có như thế mới bảo toàn được bản thân vô hại, bằng không kết quả hai bên cùng bị hủy cả.

→ Tôn sư nói rất có lý, nhưng chẳng biết thiên hạ này có loại binh khí chí tôn cương nhu cùng rèn chẳng?

→ Điều này... phu nhân của bản cung có lẽ biết được.

Đinh Hạo động lòng, sẵn dịp thăm dò, nghiêm túc nói :

→ Tại hạ có được may mắn có thể gặp phu nhân chẳng?

Uy Linh sứ giả thoáng suy nghĩ nói :

→ Bản sứ giả có thể trình ý kiến này lên phu nhân.

→ Thế thì tại hạ xin cảm tạ trước.

→ Không dám.

Trời đã tối súp, trong bóng tối âm u những dãy núi đã xa hiện ra như những hồn ma bóng quỷ.

Đinh Hạo nhìn khí trời nói :

→ Chúng ta cứ ngồi đây canh giữ chẳng?

→ Tạm thời đành phải như thế, chúng ta ngồi đây chờ đợi tín hiệu bắn ra, vì trong phạm vi năm mươi dặm là có đệ tử bản cung đang lục soát tung tích của địch.

→ Ạ! Té ra thế này.

→ Vùng núi mệnh mông bao la, nếu võ công kẻ địch cao cường lại cố ý ẩn tàng tung tích, chúng ta khó phát hiện ra được họ lắm.

→ Theo tôn sư phán đoán kẻ địch đến đây có ý đồ gì chẳng?

→ Điều này cũng chẳng thể đoán được, người của bản cung luôn luôn chẳng xen vào thị phi của giang hồ. Lại cũng ít khi hành tẩu giang hồ. Rất hiếm người nói đến ba chữ Uy Linh cung, vì cứu người nên phen này mới đến Y Xuyên cầu được, nào ngờ xảy ra chuyện bất trắc, theo ta phán đoán vụ Tường thái y bị giết có lẽ là một cuộc khiêu chiến đối với bản cung.

→ Trước mắt chỉ giải thích như thế thôi.

→ Quý cung cầu được cứu ai vậy?

→ Một người đàn bà không rõ lai lịch.

Đinh Hạo kinh ngạc buột miệng nói :

→ Cứu một người đàn bà không rõ lai lịch?

→ Đúng vậy.

→ Người đàn bà không rõ lai lịch này hiện giờ ở trong cung?

→ Đúng thế?

→ Khó có thể tưởng tượng được...

Uy Linh sử giả bằng giọng điệu đau thương nói :

→ Người đàn bà này vốn là ân nhân cứu mạng của bản sứ...

→ A!

→ Đó là chuyện cách đây mười mấy năm về trước, còn nhớ lúc đó ta mới bảy tuổi...

Y không còn tự xưng là bản sứ nữa, mà đổi sang xưng là ta, có vẻ khoảng cách của hai người gần lại hơn, chẳng còn xa lạ như trước nữa.

Uy Linh sử giả dừng lại suy tư một hồi như cố gắng ôn lại chuyện cũ, sau đó nói tiếp :

→ Gia phụ là Cục chủ An Bình tiêu cục tại Đồng Phách thành, có một hôm lãnh tải một món hàn bị thù gia dò thám biết được, bắt cóc ta làm con tin uy hiếp gia phụ giao ra món hàng hóa, nhưng chiếu theo đạo luật của nghề tiêu cục chuyện này không thể chấp nhận được, vì ta là đứa con gái duy nhất, gia phụ đành buông thả, hồi lại món hàng cho chủ...

→ Hồi hàng hóa lại cho chủ sẽ gây ảnh hưởng rất hại cho tiếng tăm tiêu cục?

→ Đúng vậy, người chuyện đã đến nước này thì đành thua, gia phụ chuẩn bị đồ dòn tất cả của cải chuộc ta về, do đó đóng cửa Tiêu cục...

→ Cuối cùng thế nào nữa?

→ Ta bị thù gia cất giấu trong vùng núi này được mấy hôm, một tên canh gác sơ ý vì đuổi bắt một con thú rừng đã rời khỏi ta, lúc đó ta bị điểm huyết bỏ trong thạch động, muốn bỏ chạy cũng chẳng được, bỗng nhiên có một nữ nhân tóc bạc đẹp như tiên vào động đưa ta đi khỏi, đến một động huyết ở sâu trong sơn cốc...

→ Một nữ nhân tóc bạc đẹp như tiên nữ?

→ Đúng vậy, y đẹp tuyệt vời, lúc đó niên kỷ của y chưa quá ba mươi, nhưng đầu tóc đã bạc phơ, thật lạ lùng, y trông nom ta không kém gì đứa trẻ mới sanh, y cũng nói chuyện cũng giải huyết cho ta, lúc thì cười, lúc thì khóc y như một người điên, lúc đó ta sợ hãi vô cùng..

Đinh Hạo trợn to cặp mắt nghe kể một cách thích thú.

Uy Linh sử giả dừng lại một hồi, rồi nói tiếp :

→ Một hôm được Uy Linh phu nhân Chương môn bản cung đi ngang qua phát hiện thấy ta giống tốt con nhà võ, bèn đem ta và cả phụ nhân ấy về cung, chính như thế ta được nhập môn còn phụ nhân ấy được phu nhân chuẩn bệnh cho rằng vì gặp phải chuyện xúc động mãnh liệt đến nổi thành tóc bạc, mất đi ký ức...

→ A!

→ Những năm gần đây, phu nhân tìm đủ mọi cách cố muốn cho y hồi phục ký ức, nhưng đến nay vẫn chưa xong, bởi thế lai lịch của y vẫn chưa giải đáp được..

→ Việc cầu được thì sao?

→ Phu nhân bản cung phát hiện được một phương pháp trị bệnh trong tập cổ điển, một vị thuốc chủ yếu trong bí phương trị bệnh này chính là nhánh Cửu Diệu Linh Chi, trải qua bao phen tìm cầu ở chốn giang hồ mới biết được nhà Tường thái y có một nhánh Linh Chi đó, cho nên mới có chuyến đi đến Y Xuyên cầu được này, nhưng... nào ngờ Linh Chi lại bị mất cắp.

Đinh Hạo suy nghĩ một hồi nói :

→ Người lấy cắp Linh Chi có phải là hung thủ đã sát hại Tường thái y chẳng?

Hai mắt Uy Linh sử giả chiếu sáng nói :

→ Quả đúng thật, ta chẳng có nghĩ tới điều này, rất thể như thế, vì nhánh Linh Chi này và vì Tường thái y cùng thanh danh của bản cung, ắt phải toàn lực tầm bắt hung thủ mới được.

→ Thù gia của tôn sứ đâu?

→ Tất cả bọn họ đã bị chém đầu, nhưng... nhưng...

Y nói đến đây đã khóc thành tiếng.

→ Nhưng thế nào?

→ Nhà tan cửa nát chẳng người nào còn sống, chỉ còn lại mỗi một mình nữ cô nhi này.

Đinh Hạo liền tưởng đến cảnh ngộ của mình so với Uy Linh sứ giả có hơn không kém, một cảm nghĩ đồng cảnh ngộ thương tâm bộc phát, nghiêng răng kêu cồm cộp nói :

→ Tại hạ cảm hận chưa thể giết sạch tất cả bọn phi nhân ác độc ở thế gian này.

Uy Linh sứ giả cảm khái thở dài nói :

→ Giết chẳng hết được đâu, có lẽ Đinh thiếu hiệp cũng có một cảnh ngộ bi đát chẳng?

→ Phải nói là cảnh ngộ huyết lệ mới đúng hơn.

→ A! Ta có thể biết sơ cảnh ngộ này chẳng?

Đinh Hạo nhủ thầm :

→ “Y đã cho mình biết thân thế của y rồi, nếu mình ẩn giấu lại, đó không phải là phong độ của một võ sĩ, dù gì thân thế mình cũng đã có một số người biết được”.

Hắn nghĩ thế bèn cảm khái nói :

→ Thân thế tại hạ nói ra thì dài dòng lắm.

Thế rồi Đinh Hạo bèn kể hết đầu đuôi thân thế của mình cho y nghe, đối với mục đầu sư học nghệ thì chỉ nói gộp một ông lão vô danh truyền dạy võ công, còn mối tình của Mai Ánh Tuyết thì chẳng có nhắc đến.

68. Thù Tung Thoáng Hiện

Uy Linh sứ giả nghe kể hết câu chuyện thì xúc động nói :

→ Cảnh ngộ của chúng ta gần giống nhau, nhưng ta may mắn hơn ngươi là đã báo được thù.

→ Đúng vậy, cô nương may mắn hơn ta ở điểm đó.

→ Đinh thiếu hiệp, nếu có cơ duyên thì ta sẵn sàng trợ giúp ngươi một tay.

Đinh Hạo cảm kích nói :

→ Tại hạ xin thành thật cảm tạ cô nương trước.

→ Ta họ Cổ, tên là Thu Linh.

→ À, thì ra là Cổ cô nương.

Uy Linh sứ giả cười nhạt nói :

→ Thiếu hiệp có cảm thấy ta nói lời tâm sự quá sớm chẳng.

Đinh Hạo ngạc nhiên nói :

→ Ý của cô nương là...

→ Ta có một số chuyện muốn góp ý với thiếu hiệp.

→ Xin cô nương cứ tự nhiên.

→ Căn cứ chuyện thiếu hiệp đã kể thì chỉ biết được vài hung thủ lộ diện, mà lại liên tục bị tử vong bất ngờ, còn kẻ chủ mưu đứng đằng sau thì vẫn không biết, rất có thể đây là chuyện giết người bịt miệng thường thấy trên giang hồ. Trong hoàn cảnh địch tối ta sáng thì phải nên ẩn giấu thân phận cẩn thận tối đa, kéo tránh tình trạng đập cỏ động rắn, cũng như là bị đối phương đánh lén.

Đinh Hạo cảm kích gật đầu nói :

→ Lời nói của cô nương rất chí lý, tại hạ xin tâm lãnh.

Bỗng ngay lúc này có tiếng chim kêu quái gở từ đằng xa vọng tới làm cho Đinh Hạo bất giác động tâm, Uy Linh sứ giả ngồi bật dậy nói :

→ Phát hiện dấu vết kẻ khả nghi rồi.

Đinh Hạo sực hiểu ra, nói :

→ Tiếng chim kêu ấy là tín hiệu ư?

→ Đúng vậy, thiếu hiệp thật là nhạy bén.

→ Kẻ địch hiện ở hướng nào?

→ Lúc này không biết là địch hay bạn, chỉ biết là khả nghi mà thôi, nhưng chắc cũng không phải là bạn, vì bản cung chẳng quan hệ với người ngoài.

→ À...

→ Chiều theo tín hiệu báo cáo thì đối phương có hai người, đang đi về hướng Chiêu Ứng tự, đó là một ngôi chùa hoang trên đỉnh núi kia, chẳng biết xây dựng lúc nào, trong chùa có một hòa thượng an phận thủ thường, không hề có thù oán gì với bản cung cả.

→ Chùa hoang trên núi thẳm, chắc đó là một vị cao tăng đắc đạo.

→ Có phải thế thật hay không thì không biết chắc được.

→ Hay chúng ta thử đến đó xem.

→ Được, chúng ta tách ra hai đường rồi hẹn gặp nhau ở đó.

Rồi hai người cùng chia ra hai hướng lướt đi.

Đinh Hạo vừa chạy vừa suy tính :

→ “Nếu đối phương là đối đầu với Uy Linh cung thì mình nên chỉ làm khách đứng xem đánh cờ, chưa cần thiết thì hãy khoan hiện thân động thủ”.

Một lúc sau hắn đã đến được Chiêu Ứng tự, sau khi định thần lắng tai nghe ngóng, không thấy động tĩnh gì hắn mới nhẹ nhàng nhảy qua tường vào sân sau của chùa.

Chiêu Ứng tự quả là đã rất lâu đời, bốc ra mùi ẩm mốc, trụ cột xiêu vẹo, tường nứt, vẻ hoang tàn hiện lên khá rõ.

Trong chánh điện có một ngọn đèn đang lập lòe, chiếu mờ bóng một lão hòa thượng gầy ốm đang nhắm nghiền mắt ngồi thiền trên một tấm bồ đoàn.

Đinh Hạo ẩn mình trong bóng tối chờ xem diễn biến.

Trước cổng chánh điện bỗng xuất hiện một ông già mặc quần ống bó mang vớ trắng, mặc chiếc áo choàng đen. Hai mắt của lão sáng quắc, nhìn qua là đã biết đó là một cao thủ chứ không phải là hạng xoàng.

Lão già áo đen nhìn một hồi nhưng vẫn không thấy lão hòa thượng gầy ốm nhúc nhích nên chắc đã sốt ruột, lão đành hắng nói :

→ Sử Siêu, không tiếp đón lão bằng hữu ư?

Lão hòa thượng khẽ rung mình, từ từ mở mắt ra nói :

→ Bần tăng là Ngộ Quả, thí chủ là ai?

Lão già áo đen cười ha hả, giọng cười chứa đầy sự mỉa mai căm hận.

Ngộ Quả lão tăng khê cau mày, nhưng vẫn trầm tĩnh nói :

→ Thí chủ là cao nhân phương nào?

→ Ha ha, Sử Siêu, không ngờ ngươi trốn trong núi thăm giả vờ xuất gia để tu luyện âm thầm.

→ A Di Đà Phật, tội lỗi, tội lỗi quá.

→ Đừng có làm ra vẻ, họ Sử người mà cũng thành Phật được thì Diêm La Vương quả là đã hết việc làm rồi.

→ Thí chủ là ai?

→ Ngay cả giọng nói của lão bằng hữu mà ngươi cũng không nhận ra ư?

Ngộ Quả hòa thượng trầm tư một hồi rồi chợt biến sắc nói :

→ Thất Chỉ Tàn Sát đó ư?

→ Tưởng ngươi quên rồi chứ?

→ Thí chủ đến đây có gì chỉ giáo không?

→ Ngươi tàn sát ái đồ của ta ở Trường Bạch sơn, món nợ này hôm nay cần phải được thanh toán.

Ngộ Quả niệm một câu Phật hiệu rồi nói :

→ Món nợ đó chẳng phải đã được thanh toán xong rồi sao? Lần đó bần tăng vì không biết nên đã đánh lầm lệnh đồ, nhưng cũng vì lệnh đồ xâm nhập chỗ tu luyện của bần tăng mà không báo rõ lai lịch. Tuy nhiên lúc đó bần tăng đã có lời tạ tội, và thí chủ cũng đã bỏ qua rồi kia mà.

→ Lúc đó khác với bây giờ, vì năm xưa ta biết mình không phải là đối thủ của ngươi nên mới đành phải nhịn nhục mà thôi.

→ Thí chủ cũng là nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ, chẳng lẽ nói mà không giữ lời sao?

→ Đừng nói nhiều nữa.

→ Vậy thí chủ muốn gì?

→ Chỉ cần ngươi tự gây chấn động cho đứt đoạn kinh mạch thì ta sẽ rời khỏi đây ngay.

→ Thí chủ nói thể không thấy là quá ngông cuồng ư? Bần tăng xuất gia nên không muốn khai sát giới, thí chủ về đi.

Thất Chỉ Tàn Sát cười gằn nói :

→ Chứ không phải ngươi sợ chết à?

Ngộ Quả không kìm được cơn giận, thét lên :

→ Ngươi muốn bắt ta phải phá giới ư?

Thất Chỉ Tàn Sát lạnh lùng nói :

→ Nếu ngươi tự kết liễu thì sẽ được toàn thân, còn không thì sẽ như tảng đá này vậy.

Đứt lời lão bỗng phóng ra vài luồng chỉ lực, chỉ phong rít vèo vèo nhắm hướng tảng đá to trước mặt bay tới. Chỉ nghe “Rẹt, Rẹt” rồi mảnh đá nhỏ văng tứ tung, trên bề mặt tảng đá đã hiện ra bảy cái lỗ.

Đinh Hạo cả kinh, thủ pháp chỉ công đó quả thật kinh người, trên giang hồ hiếm người có thể chịu nổi đòn đánh đó của lão. Đồng thời hắn cũng nhìn thấy được rằng tay trái của Thất Chỉ Tàn Sát chỉ còn hai ngón, có lẽ vì thế mà lão được gọi là Thất Chỉ vậy.

Ngộ Quả thì trái lại không hề lộ vẻ sợ hãi, cười nhạt nói :

→ Chỉ có vậy thôi ư?

Thất Chỉ Tàn Sát tức giận gầm lên :

→ Cho người chết.

Dứt lời thì chỉ phong của lão đã bắn về phía Ngô Quả hòa thượng, sức mạnh thật mãnh liệt, Đinh Hạo từ xa nhìn thấy cũng toát mồ hôi hột.

Nhưng thật ngoài sự tưởng tượng của hắn, Ngô Quả chẳng hề né tránh, chỉ phong trúng vào người lão như đá chìm đáy biển, tan biến mất dạng.

Thất Chỉ Tàn Sát sợ tái mặt, thụt lùi về sau liên tục, kinh hoàng nói :

→ Đây... đây là công phu gì?

Ngô Quả lạnh lùng nói :

→ Mười năm tĩnh tu cũng có chút ít thành quả, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới.

→ Xem ra ta đánh giá người quá thấp rồi.

→ Bàn tăng nói lời cuối cùng, thí chủ hãy mau chóng đi đi, đừng để bàn tăng phải khai sát giới.

→ Làm gì có chuyện dễ như thế được.

Ngô Quả bỗng lộ ánh mắt hung tợn, gằn giọng nói :

→ Đồng Bất Lương, người thật chẳng biết thời thế gì cả.

→ Sử Siêu, mục đích của ta hôm nay là cắt đầu của người xuống, có lẽ nào lại chịu ra về tay không. Ta phải...

Lão còn đang nói chưa hết câu thì trong tay áo bào rộng thùng thình của Ngô Quả đã bất ngờ phóng ra hai luồng ánh sáng trắng toát nhắm lão mà bay tới. Thất Chỉ Tàn Sát kinh hoàng tột độ, không còn kịp suy nghĩ gì, vội giơ tay lên định phát chiêu gạt đi.

Nghe một kêu thảm vang lên, Thất Chỉ Tàn Sát đã loạng choạng té ngổ xuống đất, hai thanh đoản kiếm nhỏ bé đã xuyên thủng hai lòng bàn tay của lão, lòi ra ngoài khoảng hai tấc.

Ngô Quả hòa thượng cười khùng khục nói :

→ Đồng Bất Lương, người đã biết sợ rồi chứ?

Đinh Hạo kinh hãi vô cùng, không ngờ Ngô Quả nhìn bề ngoài như một vị cao tăng đắc đạo, mà bên trong lại là một kẻ cực kỳ hung tàn, sử dụng thứ ám khí vô cùng bá đạo, hèn hạ đánh lên người ta như vậy.

Bỗng nghe Ngô Quả la lên hãi hùng rồi đưa bàn tay lên dụi mắt, miệng lẩm nhẩm :

→ Tên cẩu tặc, người dám dùng chất độc làm cho cặp mắt của ta...

Lão vừa nói vừa chạy vào trong điện, chỉ nháy mắt đã mất hút.

Thất Chỉ Tàn Sát đưa hai bàn tay lên gần miệng rồi dùng răng cắn chặt lấy chuỗi kiếm, rút đoản kiếm ra khỏi lòng bàn tay. Sau đó nhún mình rượt theo hướng mà Ngô Quả đã chạy, hét lên :

→ Sử Siêu, ta phải băm thây mi ra thành muôn mảnh.

Đinh Hạo thấy thủ pháp dụng độc của Thất Chỉ Tàn Sát thì bỗng giật mình, vội phóng người ra cản đường lão, lạnh lùng nói :

→ Họ Đồng kia, hãy đứng lại cái đã.

Thất Chỉ Tàn Sát bị cản đường thì rất tức giận, gầm gừ :

→ Người là ai, cút mau.

→ Toan Tú Tài.

→ Người... người là Toan Tú Tài ư?

→ Đúng vậy.

Thất Chỉ Tàn Sát biến sắc lùi về sau hai bước, run run hỏi :

→ Người muốn gì?

→ Vừa rồi người vừa sử dụng Đoạt Minh Hương phải không?

Thất Chỉ Tàn Sát rùng mình, lại thụt lùi ra sau thêm một bước, nói :

→ Sao người biết?

Đinh Hạo lạnh lùng nói :

→ Người là người của Kim Long bang?

→ Đúng vậy.

Đinh Hạo sực nảy ra một ý định, hấn gần giọng nói :

→ Tại sao lại tàn sát Tường thái y ở Y Xuyên?

Thất Chỉ Tàn Sát nói :

→ Cái đó... cái đó...

Bỗng lão hự lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất, miệng rỉ máu đỏ bầm.

Đinh Hạo biết là có kẻ đánh lén nhằm giết người bịt miệng, hấn tức giận gầm lên :

→ Kẻ nào đánh lén, có gan thì chường mặt ra đây.

Vừa nói hấn vừa triển khai khinh công chạy một vòng để quan sát, nào ngờ chẳng thấy ai, đối phương thân pháp thật không phải tầm thường.

Đinh Hạo tìm kiếm một hồi rồi quyết định quay trở lại ngôi chùa, về đến nơi hấn thấy Thất Chỉ Tàn Sát vẫn chưa chết mà lại nhìn hấn như muốn nói gì đó, hấn vội ghé tai lắng nghe.

Chỉ nghe Thất Chỉ Tàn Sát thều thào được mấy chữ :

→ Trường... Bạch... Nhất.... Kiêu.... Ngộ... Quả...

Nói đến đó thì lão nghẹo đầu sang một bên, tắt thở.

Đinh Hạo nghe nói thế thì xúc động mãnh liệt, hấn không ngờ Ngộ Quả hòa thượng vừa rồi lại chính là Trường Bạch Nhất Kiêu, một trong số hung thủ đã tàn sát gia trang mà hấn ra sức tìm kiếm bấy lâu nay vẫn chưa tìm ra được.

Nhưng Trường Bạch Nhất Kiêu đã trúng phải Đoạt Minh Hương hai mắt đã mù lòa, thật khó mà đánh ra một đòn chuẩn xác như vậy, lại còn tẩu thoát nhanh như chớp.

Đinh Hạo còn đang nghĩ ngợi thì một bóng người nhỏ nhắn xuất hiện nơi cổng điện, chính là Tiểu Yến. Hấn lạnh lùng nói :

→ Sứ giả của người đâu rồi?

→ Đang rượt theo kẻ địch, nhẩn tiểu tỳ nói lại với thiếu hiệp.

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát, chờ cho tâm thái bình tĩnh lại nói rồi nói :

→ Ngộ Quả hòa thượng là người của quý cung ư?

Tiểu Yến chẳng chút do dự, đáp ngay :

→ Tuyệt đối không phải.

Đinh Hạo lại nói :

→ Hắn đã trúng Đoạt Minh Hương của địch, tạm thời từ giờ phút này hắn sẽ không nhìn thấy gì cả...

→ Vậy hắn đâu rồi?

→ Mất tích một cách kỳ lạ.

→ Lúc này thiếu hiệp có nhắc đến Đoạt Minh Hương, chẳng lẽ có người của Kim Long bang nhúng tay vào chuyện này ư?

→ Đúng vậy.

→ Người đó chạy mất rồi ư?

→ Không phải, hắn còn ở đây.

Vừa nói hắn vừa trở tay vào xác của Thất Chỉ Tàn Sát.

Tiểu Yến biến sắc, nhún mình tới gần xác chết nhìn nhìn rồi nói :

→ Thiếu hiệp giết hắn ư?

→ Hắn bị kẻ khác ám sát bịt miệng. Ta đang tra tấn để tìm hiểu nguyên do tại sao giết Tường thái y thì bỗng nhiên hắn lăn đùng ra, rồi sau đó một đi không trở lại. Cô nương thử khám nghiệm xem hắn vì sao mà chết?

Tiểu Yến cúi xuống khám nghiệm một lúc rồi nói :

→ Tiểu tỳ không biết nguyên do cái chết.

→ Dem thi thể này vào trong cung được không?

Tiểu Yến đáp ứng nói :

→ Tiểu tỳ chẳng dám quyết định, phải trình sứ giả xem sao.

→ Chừng nói y mới tới?

→ Có lẽ là về ngay bây giờ.

→ Nhưng ta không thể chờ lâu được. Người hãy vào trong cung, nói với Cố sứ giả là ta có manh mối đem đến, biết đâu phu nhân quý cung có thể từ đó mà dò ra được chân tướng những bí mật trong giang hồ.

Tiểu Yến cắn môi suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nói :

→ Thôi được, thể thì mời thiếu hiệp theo tiểu tỳ.

Đinh Hạo vác thi thể của Thất Chỉ Tàn Sát lên, theo Tiểu Yến ra khỏi chùa rồi phi thân xuống núi. Trong lúc đi đường, Tiểu Yến thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng như tiếng chim kêu, dường như là để thông tin với người trong cung.

Sau hơn một giờ sau thì hai người đến một khu rừng rậm giữa sườn núi, Tiểu Yến giơ tay cản Đinh Hạo lại rồi nói :

→ Đã đến rồi, thiếu hiệp hãy chờ ở đây một lát để tiểu tỳ vào cung xin chỉ thị.

Đinh Hạo đặt thi thể của Thất Chỉ Tàn Sát xuống đất, nói :

→ Tốt lắm, tại hạ sẽ ngồi đây chờ.

Tiểu Yến lượn mình chạy đi.

Ngay lúc bóng của Tiểu Yến vừa khuất dạng thì lại xuất hiện một người, chính là Uy Linh sứ giả, chỉ thấy y áo nàng xốc xếch, hơi thở bưng bưng, dường như là vừa chạy đường xa về.

69. Uy Linh Bí Cung

Đinh Hạo ngồi bật dậy nói :

→ Cổ cô nương đã về ư.

→ Ta chạy tới một hơi...

→ Nghe Tiểu Yến nói lại, Cổ cô nương rượt theo kẻ thù?

→ Đúng thế, Tiểu Yến đâu?

→ Y vào cung xin chỉ thị xem tại hạ có được vào cung yết kiến phu nhân chăng?

→ Ạ! Xác chết này là nhân vật nào vậy?

→ Thất Chỉ Tàn Sát Đồng Bất Lương là cao thủ thuộc hạ của Kim Long bang, Cổ cô nương có nghe nói người đó bao giờ chăng?

Cổ Thu Linh nhìn xác chết kinh ngạc nói :

→ Chuyện như thế nào vậy?

Đinh Hạo sơ lược thuật lại tình hình một phen hấn luôn luôn để ý thần tình của Cổ Thu Linh chẳng thấy có gì đáng nghi hoặc cả, có lẽ y mới chạy một đoạn đường xa chẳng sai, y trầm tĩnh thật, hỷ nộ chẳng bao giờ lộ ra bên ngoài.

Cổ Thu Linh nghe thuật hết câu chuyện, nhượng đôi mày liễu nói :

→ Hai mắt của Ngộ Quả hòa thượng bị thương liền mất tích ngay?

→ Ta đã lục soát tất cả mọi nơi trong chùa, chẳng hề thấy dấu vết gì cả.

→ Chiều theo thiếu hiệp đã nói, thế thì võ công của Ngộ Quả hòa thượng kinh người thật.

Đinh Hạo hỏi ngược lại :

→ Quý cung chẳng hiểu gì người ở gần kề bên sao?

Cổ Thu Linh cười nhạt nói :

→ Do vì ngày thường y an phận khổ luyện, chẳng bước ra khỏi chùa, đồng thời ngôi chùa ấy cách xa bản cung đến vài chục dặm đường, cho nên chẳng dòm ngó tới, luật của bản cung là người không phạm ta, thì ta chẳng chẳng phạm người.

→ Kết quả rượt địch của Cổ cô nương thế nào?

Cổ Thu Linh cảm phần dậm chân nói :

→ Chớ nhắc làm gì nữa, bị người ta phá cả nửa đêm, cả khuôn mặt thật của đối phương cũng chẳng trông thấy, căn cứ vào thân pháp của đối phương cực giống người bịt mặt đã dùng kế diệu hổ ly sơn dụ ta đi khỏi ở thành Y Xuyên...

→ Thế thì đối phương chính là hung thủ đã giết chết Tường Quang Ngạn rồi?

→ Có lẽ là thế!

→ Nếu đối phương cùng phe với Thất Chỉ Tàn Sát, thế là cao thủ của Kim Long bang chẳng sai?

→ Nhưng ai đã giết chết Thất Chỉ Tàn Sát nào?

→ Chính chỗ này mới đáng nghi?

→ Để ta khám xem xác chết hấn thế nào?

Dứt lời, y cúi đầu xem xét hồi lâu, cuối cùng đứng thẳng người dậy nói :

→ Chẳng khám thấy gì cả, đành phải đem về cung tính sau.

Đinh Hạo vẫn nghi ngờ lung tung, Cổ Thu Linh đi phen này biết đâu chính là đi an trí Trường Bạch Nhất Kiêu Sử Siêu ư? Dựa vào công lực cao cường của y và lại ở trong phạm vi thể lực của Uy Linh cung lại không thấy được bóng hình của kẻ địch được sao? Thế chẳng có lý chút nào, chẳng lẽ công lực của kẻ địch lại xuất phạm nhập thánh chẳng? Uy Linh cung có rộng lượng đến đâu đi nữa, vẫn không thể để ngoại nhân đi chứ?

Hắn suy nghĩ như thế, bèn thăm dò hỏi :

→ Cổ cô nương có biết lai lịch của Ngộ Quả hòa thượng ở Chiêu ứng Tự đó chẳng?

→ Không biết, chưa thám thính bao giờ.

→ Tiền thân của hắn là hạng người cùng hung cực ác..

→ Sao thiếu hiệp biết?

→ Hắn chính là một trong số hung thủ gây ra huyết án gia môn của tại hạ năm xưa.

Cổ Thu Linh thất thanh nói :

→ Hắn là ai?

Đinh Hạo đọc từng chữ một :

→ Trường Bạch Nhất Kiêu Sử Siêu!

Cổ Thu Linh ngậy người giây lát, cương quyết nói :

→ Tốt lắm hai mắt y trúng phải Đoạt Minh Hương đã bị mù lòa, ắt không thể trốn đi đâu xa được, có lẽ y vẫn trốn đâu quanh quần gần chùa thôi, để ta lập tức ra lệnh đệ tử bản cung do thám dấu vết của y, nếu y vẫn còn trong phạm vi Đồng Phách sơn, bảo đảm y không trốn khỏi đâu.

Đinh Hạo buồn cười thật, y mở to cặp mắt để cho kẻ địch chạy mất dạng, bây giờ còn lớn tiếng nói láo, thôi mặc y nói gì thì nói, trên lễ nghĩa mình phải có biểu hiện mới phải, hắn bèn chấp tay nói :

→ Đa tạ cô nương có lòng tương giúp, tại hạ xin thành thật cảm kích.

Cổ Thu Linh nói xong, lập tức phát ra tín hiệu gọi một tên thủ hạ, dặn dò vài lời, đệ tử đó phụng lệnh thi hành ngay. Chẳng mấy chốc Tiểu Yến trở lại, thoáng thấy Cổ Thu Linh, vội cúi đầu làm lễ nói :

→ Cô nương đã về tới?

→ Kết quả chỉ thị thế nào?

→ Phu nhân cho vào yết kiến.

→ Tốt lắm, người đem xác chết này vào nhà sau ở điện cho ta.

→ Tuân lệnh. Tiểu Yến cúi người xách xác chết lên chạy đi.

Cổ Thu Linh mỉm cười nói :

→ Đinh thiếu hiệp, phu nhân đã cho phép người vào cung yết kiến người.

→ Vâng, chẳng biết có lễ nghi đặc biệt gì chẳng?

→ Không có, Uy Linh cung chẳng phải quan phủ, chỉ có...

→ Chỉ có thế nào?

→ Vì bảo vệ bí mật môn hộ, chỉ có chút ít luận lệ thôi.

→ Luật lệ gì?

→ Cần phải ngồi kiệu vào cung mới được.

Đinh Hạo đã nghe Xích Ảnh Nhân kể qua tình hình nhập cung rồi, hắn bèn vui vẻ nói :

→ Đương nhiên, tại hạ cũng không thể phá lệ được.

Cổ Thu Linh huyết lên một tiếng sáo dài, chỉ thấy trong rừng có một thiếu nữ cung trang xách ngọn đèn lồng thoăn thoắt bước tới, phía sau có hai đại hán ăn mặc kiêu quan phủ khiêng một cái kiệu nhỏ đi theo, chỉ trong nháy mắt đã đến phía trước dừng lại cách Đình Hạo khoảng bốn năm thước, một trong hai đại hán khiêng kiệu vén màn kiệu lên, Cổ Thu Linh đưa tay ra nói :

→ Mời thiếu hiệp lên kiệu.

Đình Hạo liền bước tới, cúi người vào kiệu, không còn nhìn thấy gì nữa.

Hắn ngồi trong kiệu hồi lâu, bỗng cảm thấy tiểu kiệu đó dừng lại, đồng thời tiếng nói của thiếu hiệp cầm đèn lồng vang lên :

→ Đến rồi.

Màn kiệu được vén lên, một cung điện nguy nga lộng lẫy lọt vào ánh mắt Đình Hạo lập tức, hắn thoáng kinh ngạc, bỗng nghe Uy Linh sứ giả Cổ Thu Linh cười oang oang nói :

→ Mời thiếu hiệp hạ kiệu nhập cung

Đình Hạo sực tỉnh lại từ trong cơn ngây người về cảnh tượng cung đình này, liền bước xuống kiệu theo Uy Linh sứ giả và Tiểu Yến vào cung.

Ba người bước vào cung điện, quẹo sang cánh cửa phải đi vào một điện đường rộng lớn, Uy Linh sứ giả tiến thẳng tới cái bàn tròn đặt ở một góc điện đường, nàng lại đưa tay trở vào chiếc ghế ngọc thạch mỉm cười nói :

→ Mời thiếu hiệp ngồi.

Đình Hạo chấp tay làm lễ nói :

→ Cảm ơn.

Dứt lời, hắn thông thả ngồi xuống ghế, Uy Linh sứ giả theo sau cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Đình Hạo cất tiếng nói :

→ Tiểu Yến, người vào bảo đệ tử chuẩn bị rượu thịt ngay.

Tiểu Yến “Dạ” một tiếng xoay người bước vào hậu cung.

Cổ Thu Linh mỉm cười nói :

→ Chúng ta cứ ăn uống nghỉ ngơi giây lát, khi nào phu nhân gọi vào yết kiến người, ta sẽ bảo thiếu hiệp sau.

Đình Hạo gật đầu nói :

→ Thì thông thả bái kiến người cũng chẳng sao.

Cổ Thu Linh nói :

→ Làm thế nào thiếu hiệp biết được Ngộ Quả hòa thượng là Trường Bạch Nhất Kiêu vậy?

→ Khi ta chất vấn Thất Chỉ Tàn Sát thì y chỉ nói bốn chữ Trường Bạch Nhất Kiêu rồi tắt thở.

→ A!

→ Ta e rằng khó tìm bắt được Trường Bạch Nhất Kiêu lắm.

→ Tại sao vậy?

Đình Hạo trầm tĩnh nói :

→ Thứ nhất, Thất Chỉ Tàn Sát là người của Kim Long bang, bất luận y tìm Ngộ Quả hòa thượng để trả thù hay có nguyên do gì khác, bây giờ Thất Chỉ Tàn Sát đã chết, thì người của Kim Long bang ắt chẳng chịu buông tay, sẽ còn tìm tới, thế thì Trường Bạch Nhất Kiêu xa chạy cao bay được chăng?

→ Có lý lắm, điều thứ hai thì sao?

→ Hai tiếng đồng hồ sau thì được lực của Đoạt Minh Hương không còn, hấn sáng mắt và đi đứng bình thường trở lại.

→ Đúng vậy, nhưng chuyện thiên hạ đôi khi cũng xảy ra bất ngờ vậy, có lẽ hấn lợi dụng lý luận theo thông thường của mọi người vẫn nằm yên chỗ cũ chẳng động há chẳng an toàn hơn sao?

→ Cô nói thế... cũng có lý.

→ Chờ chút nữa chị em thủ hạ của ta trở về báo cáo thì biết ngay, cho dù Trường Bạch Nhất Kiêu muốn hiện thân cũng chưa dám lộ mặt ngay giao điểm khấn trương này đâu, hấn ắt phải ở lại ẩn núp một thời gian nữa.

Ngay lúc này vài thiếu nữ cung trang bưng tới rượu thịt các thứ món ăn, nhẹ nhàng đặt trên bàn rồi lui ra.

Đinh Hạo thoáng nhìn, các món thức ăn rất trân quý đặc biệt, chén bát ly đĩa bằng phẩm chất thượng hạng.

Cổ Thu Linh nâng ly nói :

→ Mời Đinh thiếu hiệp vài món rượ thịt đậm bạc, cứ dùng tự nhiên, để tránh cho thiếu hiệp cảm thấy rườm rà, cho nên chẳng dùng hạ nhân hầu phục, tự rót uống thiếu hiệp thấy thế nào?

Đinh Hạo cũng nâng ly nói :

→ Thế thì cũng tiện, tại hạ xin cảm tạ thịnh tình tiệc trước.

Trong khi hai người ăn uống, một bóng người thấp thoáng xuất hiện trước mặt hai người.

Đinh Hạo trở mắt nhìn xem, bất giác giật bắn người lên, ly rượu đang đưa vào miệng đổ tung tóe vào người.

Người xuất hiện bất thành linh này là một phụ nhân trung niên thật xinh đẹp, đầu tóc bạc phơ, gương mặt hiền từ nhưng thần tình có vẻ ngớ ngẩn, Đinh Hạo chút nữa buột miệng thốt thanh kêu lên: “Mẹ”. Người giống y chang mẹ mình thế, chỉ có khác là người có tóc bạc thôi, may mà hấn còn nhớ rõ người mẹ đã chết tại Vọng Nguyệt bảo, trên đời này làm gì có hai con người giống y thế này được.

Người đàn bà này chắc là phụ nhân mất đi ký ức mà Cổ Thu Linh đã kể cho mình nghe rồi.

Phụ nhân ấy ngẩn ngơ nhìn Đinh Hạo một hồi đoạn thoăn thoắt bước sang phía Cổ Thu Linh, Cổ Thu Linh vội vàng kéo ghế để phụ nhân tóc bạc hồng nhan ấy ngồi bên cạnh, sau đó ra vẻ kinh ngạc nhìn Đinh Hạo nói :

→ Thiếu hiệp làm sao vậy?

Đinh Hạo mặt dửng vẻ tự nhiên, gượng cười nói :

→ Không có chi..

Phụ nhân tóc bạc bằng giọng điệu ngơ ngơ nói :

→ Hấn là ai vậy?

→ Hấn là một tiếng khách mới nhập cung, phu nhân vẫn chưa tiếp kiến.

→ A! Hấn là khách y, hấn đẹp trai thật phải vậy không con?

Cổ Thu Linh đỏ mặt nũng nịu nói :

→ Mẹ, gần đây mẹ khỏe chứ?

Phụ nhân dùng tay vuốt mái tóc xinh đẹp của Cổ Thu Linh bằng giọng điệu nhu mì nói :

→ Mọi thứ đều như y cả, chỉ có nhớ con thôi.

Đinh Hạo thấy cảnh sinh tình, liên tưởng đến bà mẹ bị làm nhục đã phải tự vẫn, hai mắt đỏ ngầy, tí nữa đã òa lên khóc. Cổ Thu Linh gọi y bằng mẹ, có lẽ nhìn y làm nghĩa mẫu rồi.

Đinh Hạo đứng bật dậy chào nói :

→ Bá mẫu mạnh chứ.

Phụ nhân cười nói :

→ Người lễ độ thật, ắt là người con trai ngoan.

Cổ Thu Linh cười tủm tỉm nói :

→ Mẹ! Người là nhân vật lừng lẫy có tiếng tăm, họ Đinh...

→ A! Họ Đinh sao, Đinh thiếu hiệp!

Đinh Hạo để che giấu nỗi thương tâm của mình bằng cách rót đầy một bình rượu, hai tay nâng cao nói :

→ Bá mẫu, tiểu nhi kính mời người một ly.

Cổ Thu Linh vội nâng ly rượu của mình đặt vào tay nghĩa mẫu, phụ nhân nở nụ cười tươi nốc cạn ly rượu, sau đó đứng lên nói :

→ Ta phải đi thôi, hai người cứ tự nhiên.

Dứt lời, hướng về phía Đinh Hạo gật đầu cười nhớn nhoe, thoăn thoắt bước đi.

Đinh Hạo ngơ ngẩn nhìn bóng lưng phụ nhân từ từ đi mất, tâm hồn hắn cảm thấy buồn bã thê lương khôn tả, người là hóa thân của mẹ, gặp lại người y như là gặp lại người mẹ đã chết, hắn khao khát được ngắm nhìn người lâu hơn nhưng người đã đi khỏi rồi.

Cổ Thu Linh kinh ngạc vô cùng nói :

→ Thiếu hiệp nhìn thấy nghĩa mẫu ta, hình như có nhiều xúc động.

Đinh Hạo không còn đè nén được nữa, hai hàng nước mắt đã nhỏ xuống, hắn rất sượng sùng đã nhỏ lệ trước mặt một người con gái, nhưng đây là nước mắt bi thương phát từ nội tâm chẳng sao cầm được.

Cổ Thu Linh bất giác ngơ ngẩn người không nói lên lời nào.

Đinh Hạo lau khô nước mắt, gượng cười nói :

→ Xin lượng thứ tại hạ thất lễ.

Cổ Thu Linh cùng Đinh Hạo đã hiểu nhau thân thể, cho nên cũng đoán biết phần nào tâm trạng hắn, vội nói :

→ Có sao đâu, điều này chứng tỏ thiếu hiệp là người cảm tình thôi.

Đinh Hạo buột miệng nói :

→ Người giống quá nha, khiến tại hạ phải xúc động...

→ Thiếu hiệp nói nghĩa mẫu ta chẳng?

→ Đúng vậy.

→ Nghĩa mẫu ta giống ai?

→ Giống y như mẹ của tại hạ, gần như khó phân biệt được.

→ A! Té ra thế này, hèn chi thiếu hiệp đã thương cảm đến thế?

→ Trông nghĩa mẫu cô chẳng khác gì người khỏe bình thường.

→ Vâng! Người chỉ quên quá khứ thôi, nhưng với hiện tại thì người nhớ rõ lắm.

→ Người cũng là nhân vật võ lâm ư?

→ Vâng, lúc người cứu ta võ công thâm thường, sau vào cung được phu nhân khám xét, phát hiện người mất đi công lực, chỉ còn lại khoảng hai ba phần thôi, sau được phu nhân điều trị mới hồi phục hẳn, tiếc rằng chỉ mất đi kỷ ức, không thể nói ra lai lịch thân thể được.

Đinh Hạo trầm giọng nói :

→ Tại sẽ sẽ cố gắng toàn lực tìm cho ra Cửu Diệp Linh Chi để người phục hồi lại ký ức.

Cửu Diệp Linh xúc động nói :

→ Ta xin thành thật cảm tạ thiếu hiệp trước.

→ Không dám!

Ngay lúc này, thấy Tiểu Yến hấp tấp chạy tới, y đã thay mặc cung trang, hướng về phía Cổ Thu Linh làm lễ nói :

→ Bẩm cô nương, Cao tổng quản đã khám nghiệm ra nguyên do chết của Thất Chỉ Tàn Sát rồi.

→ A!

Đinh Hạo tinh thần phấn khởi cất tiếng hỏi ngay :

→ Nguyên do chết như thế nào vậy?

Tiểu Yến đưa tay lên, chỉ thấy trong tay y có cầm một cái mâm bạch ngọc nhỏ bé đặt lên bài phía trước mặt Đinh Hạo, Đinh Hạo thoáng nhìn thấy một cây gai nhọn màu lam lớn bằng hạt đậu xanh. Tiểu Yến lại đưa sang cho Cổ Thu Linh xem, sau đó nói :

→ Cây gai nhọn này lấy từ phía sau sọ của kẻ chết, vì có đầu tóc che khuất nên mắt thường không thể trông thấy nếu chẳng được Cao tổng quản dùng Thám Độc châu khám xét ra, thì chẳng thể phát hiện được hạt gai này.

Đinh Hạo cả kinh nói :

→ Loại độc gì, sao mà toàn thân chẳng thấy dấu vết trúng độc vậy?

70. Uy Linh Phu Nhân

Tiểu Yến nói :

→ Nghe Cao tổng quản nói, độc gai này có tên Vô Phi Mang, là độc trung chi độc, trúng phải là phun máu chết ngay, chẳng có dấu vết gì cả.

Cổ Thu Linh tiếp lời :

→ Cao tổng quản kinh lịch giang hồ phong phú, có thể nói là bác cổ thông kim, chính là cảm nang sống của phu nhân vậy.

Tiểu Yến xen vào nói tiếp :

→ Cao tổng quản là nữ Gia Cát, kỳ huỳnh thuật toán thổ mộc, chẳng môn nào mà người chẳng tinh thông cả.

→ Tiểu nha đầu, đừng có thôi phòng cho lão.

Dứt lời, một bà lão tóc bạc mặc cung trang bước ra, diện mục từ hòa, làm cho người ta vừa nhìn thì đã phát sinh hảo cảm.

Đinh Hạo nhủ thầm :

→ “Trông thế này thì người trong Uy Linh cung cũng chẳng phải là bọn người tà ác rồi, xem ra phán đoán trước kia của mình hoàn toàn sai hẳn”.

Nghĩ vậy hần liền ngồi bật dậy, nói :

→ Chắc tiền bối là Cao tổng quản rồi, văn bối Đinh Hạo xin ra mắt người.

Nói xong hần chấp tay xá một xá.

Cao tổng quản gật đầu trả lễ, mỉm cười nói :

→ Mời ngồi, khỏi phải câu nệ làm gì cả.

Rồi lão bà ngồi xuống chiếc ghế kế bên, Đinh Hạo cũng ngồi xuống theo, Cổ Thu Linh cười nói :

→ Mỗ mỗ uống một ly cho vui chứ?

Cao tổng quản khoát tay nói :

→ Miễn đi, người chung vui với khách cũng đủ rồi.

Cổ Thu Linh nâng ly nhìn Đinh Hạo rồi nói :

→ Mỗ mỗ, Vô Ảnh Phi Màng là do trời sanh hay là do nhân công chế tạo vậy?

→ Đương nhiên là do nhân công chế luyện, trước tiên rèn sắt thành gai nhọn, sau đó ngâm với Vô Ảnh Phi Độc.

→ Kể làm ra nó chắc võ công phải cao siêu lắm.

→ Đương nhiên.

→ Mỗ mỗ làm sao mà biết được độc vật này thế?

→ Chuyện này có ghi trong Độc Kinh Âm Khí thiên, người đầu tiên làm ra nó là Siêu Sanh Thái Tuế Tây Môn Nghệ, là một ma đạo cự phách ở Hán đại, nhưng làm sao mà truyền đến đời nay thì chẳng biết được.

→ À đúng rồi, có một việc xin thỉnh giáo mỗ mỗ.

→ Việc gì thế?

→ Mỗ mỗ có biết Thạch Vân kiếm không?

→ Biết chứ.

→ Uy lực của nó so với Nguyệt Phách kiếm của ta thì thế nào?

→ Cả hai đều là bảo khí cả, khó nói rõ hơn thua, chỉ khác biệt ở chỗ người sử dụng võ công cao hay thấp mà thôi.

Đinh Hạo không nhịn được, chen ngang hỏi :

→ Vậy có nghĩa là công lực càng thâm hậu thì càng phát huy uy lực mạnh hơn?

Cao tổng quản gật đầu nói :

→ Đúng thế.

Cổ Thu Linh chuyển về đề tài cũ, nói :

→ Nếu dùng Nguyệt Phách kiếm chạm với Thạch Vân kiếm thì kết quả ra sao?

→ Bên nào có công lực hơn đối phương khoảng ba thành trở lên thì thắng được, còn không thì hai kiếm cùng bị phá hủy cả.

Đinh Hạo bắt giác động lòng, nếu mình có Nguyệt Phách kiếm trong tay, dùng toàn lực đánh ra thì chắc sẽ thắng được Độc Tâm Phật, nhưng đây là trân bảo của người, ngộ nhờ cả hai thanh kiếm cùng bị hủy cả thì biết ăn nói làm sao với người ta?

Nghĩ tới đó hắn lại hỏi tiếp :

→ Có vật gì có thể khắc chế thanh kiếm ấy không?

→ Ngoại trừ có lợi khí tương đương, ngoài ra thì lão nương cũng không thể biết được.

Cao tổng quản ngồi lại nói chuyện một lúc nữa rồi đứng dậy cáo từ đi mất.

Cổ Thu Linh cất tiếng nói :

→ Thiếu hiệp nghỉ ngơi giây lát nhé.

→ Cũng tốt thôi, cô nương chắc cũng đã mệt lắm rồi thì phải.

Đinh Hạo được dẫn đến một tiểu thất ở hậu điện nằm nghỉ, nhưng hắn chỉ nằm xếp bằng trên giường điều tức mà thôi.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, không lâu sau đã nghe tiếng Cổ Thu Linh gọi :

→ Thiếu hiệp đã tỉnh lại rồi chứ?

Đinh Hạo vội bước xuống giường, chỉnh lại y áo, ra mở cửa rồi cười nói :

→ Tại hạ thức dậy đã lâu rồi.

→ Phu nhân muốn gặp thiếu hiệp.

→ À hay quá, xin cô nương dẫn đường.

Đinh Hạo theo sau Uy Linh sứ giả Cổ Thu Linh, trong lòng không khỏi có chút hồi hộp. Hai người bước tới phía ngoài một gian đại điện sáng chói huy hoàng đồ sộ, trên đỉnh điện có một tấm bảng lớn để ba chữ màu vàng Uy Linh cung.

Cổ Thu Linh lớn tiếng nói :

→ Đinh thiếu hiệp đã tới.

Trong điện vang ra tiếng trả lời của nữ nhân :

→ Phu nhân mời Đinh thiếu hiệp nhập điện.

Cổ Thu Linh lách mình sang một bên, ra dấu cho Đinh Hạo vào điện. Hắn trấn tĩnh tinh thần, rảo bước ung dung đi vào.

Hắn thấy tám cung nữ đứng thành hai hàng, tay cầm quạt, hốt, kiếm và phát trần, thần tình trông vô cùng nghiêm trang, làm cho hắn có cảm giác như đi vào cung điện trên sân khấu.

Trước mặt có một cái bàn dài, ở đầu bàn bên kia có một phụ nhân bịt mặt mặc áo gấm ngồi trên chiếc ghế ngọc thạch đặt ở giữa điện, có một tấm bảng treo ở phía trên, khắc bốn chữ Uy Linh Hiến Hách.

Đinh Hạo nghiêm túc cung kính chấp tay làm lễ, giọng điệu sang sảng nói :

→ Vô lâm hậu bối Đinh Hạo tham kiến phu nhân.

Uy Linh phu nhân khoát tay ra dấu nói :

→ Cho ngồi.

Tức thì có một thiếu nữ cung trang mang tới một cái ghế gấm, Cổ Thu Linh lúc này đang đứng hầu bên phải Uy Linh phu nhân.

Đinh Hạo cung kính nói :

→ Tạ tọa.

Rồi cúi người ngồi xuống ghế.

Uy Linh phu nhân trầm tư hồi lâu rồi từ từ cất tiếng nói :

→ Đinh thiếu hiệp con nhà giòng dõi, quả nhiên khác với bọn phàm phu tục tử.

→ Phu nhân quá khen, văn bối không dám.

→ Thân thể của Đinh thiếu hiệp, Thu Linh đã thuật lại cho ta hay rồi, thiếu hiệp đến đây xem như chúng ta có duyên với nhau. Bản tòa có một lời biếu tặng, mong thiếu hiệp vì lòng nhân đạo mà cố gắng giảm thiểu sát kiếp.

Đinh Hạo nghiêm túc nói :

→ Văn bối xin ghi nhớ.

Uy Linh phu nhân lại trầm tư một hồi nữa, rồi trầm giọng nói :

→ Thiếu hiệp hành tẩu giang hồ thì ắt biết rõ một võ lâm đại sự mới phát sanh gần đây.

→ Xin hỏi là võ lâm đại sự gì?

→ Liên quan đến việc Hắc Nho tái xuất giang hồ.

Đinh Hạo hơi giật mình, nhưng hấn đã hấp thụ được phong cách của sư phụ nên vẫn bình tĩnh nói :

→ Việc này đã lan truyền khắp thiên hạ võ lâm, chẳng ai mà không biết, xin hỏi phu nhân muốn biết chuyện uẩn khúc gì trong đó?

Uy Linh phu nhân nói :

→ Nghe nói Hắc Nho tái xuất giang hồ, mở ra cuộc tàn sát phải không?

Đinh Hạo lại giật mình lần nữa, hấn nghiêm giọng nói :

→ Theo văn bối được biết thì Hắc Nho tái xuất giang hồ chỉ vì điều tra công án Cửu Long lệnh năm xưa để giải nổi oan. Người chỉ phé võ công của một số người tham dự chiến dịch năm xưa chứ chưa bao giờ gây chết chóc cả.

→ Sao thiếu hiệp biết rõ tường tận như vậy?

Đinh Hạo suy tư một hồi rồi nói :

→ Vì văn bối được vị quái kiệt này thương mến, may mắn được hầu chuyện với người một phen nên biết được đôi chút.

Uy Linh phu nhân xúc động “À” lên một tiếng, nói :

→ Thiếu hiệp quen biết y ư?

→ Đúng vậy.

→ Thế thì may quá, thiếu hiệp thay mặt bản tọa truyền đạt một lời đến Hắc Nho, nhắn y đừng mở cuộc tàn sát.

→ Điều này văn bối xin làm ngay.

→ Còn một chuyện nữa, y có bằng cứ gì chứng minh rằng công án Cửu Long lệnh năm xưa không phải do y gây nên?

Đinh Hạo sang sảng nói :

→ Điều này văn bối có thể thay mặt người trả lời được.

→ Tức là sao?

→ Trước mắt đã có tung tích của Cửu Long lệnh, chuyện làm sáng tỏ công án chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

→ Thiếu hiệp có thể nói rõ hơn với ta chẳng?

Đinh Hạo chợt động tâm, tại sao Uy Linh phu nhân lại quá quan tâm đến chuyện này như vậy, hấn trầm giọng nói :

→ Chẳng biết phu nhân vì sao lại hỏi thăm đến việc này quá như thế?

→ Đương nhiên là ta có lý do.

→ Chẳng lẽ phu nhân có quan hệ gì với Hắc Nho ư?

→ Có, mà còn rất mật thiết là đằng khác.

Đinh Hạo giật mình, vô cùng kinh ngạc, chuyện này hấn chưa từng nghe sư phụ đề cập đến nên bán tín bán nghi hỏi tiếp :

→ Phu nhân có thể nói rõ hơn không?

→ Chuyện này... chỉ cần thiếu hiệp truyền một câu đến Hắc Nho thì y sẽ biết ngay.

→ Xin hỏi phu nhân là câu gì?

→ Lương Thu Cửu Nguyệt Hạ Dương Châu.

Đinh Hạo ngăn người ra nói :

→ Lương Thu Cửu Nguyệt Hạ Dương Châu ư?

→ Đúng vậy, người cứ nói câu này thì y sẽ biết ngay.

Đinh Hạo hoang mang chẳng hiểu gì cả, điều này chắc phải về Hạo Sơn hỏi sư phụ mới rõ. Dựa vào giọng điệu ấy nói thì hình như sư phụ và Uy Linh phu nhân chẳng có thù hận gì, nhưng quan hệ giữa hai người là sao?

Hắn trầm tĩnh lại rồi nói :

→ Nếu văn bối có cơ hội gặp lại người thì sẽ truyền đạt câu nói này đến người ngay.

→ Thiếu hiệp có biết y đang ở đâu không?

→ Không biết.

→ Người vẫn chưa trả lời câu hỏi lúc nãy của ta.

→ Phu nhân muốn nói dấu vết của Cửu Long lệnh?

→ Đúng thế.

Đinh Hạo cao mày nói :

→ Xin phu nhân lượng thứ, vì văn bối đã hứa với Hắc Nho rằng sẽ giữ bí mật đến khi mọi việc được sáng tỏ, nên không tiện phụng cáo ngay bây giờ.

Uy Linh phu nhân trầm giọng nói :

→ Không chừng không cứ thì làm sao người ta tin được.

Đinh Hạo nghe vậy thì cười nhạt trả đũa :

→ Nói mà không tin thì nói cũng vô ích mà.

Cổ Thu Linh thấy bầu không khí trở nên ngột ngạt thì liên tiếp nháy mắt ra hiệu cho Đinh Hạo, bảo hắn nhường nhịn mấy câu. Nhưng Đinh Hạo giả vờ như không thấy, thẳng thắn ngồi ngay người, phong thái vô cùng uy nghi凛冽.

Uy Linh phu nhân bằng giọng điệu căm giận nói :

→ Đinh thiếu hiệp có một phong độ chẳng khác gì Hắc Nho nhỉ.

Đinh Hạo giật mình, vội cười nhạt khỏa lấp, nói :

→ Tánh tình văn bối vốn là thế.

Uy Linh phu nhân bỗng vẫy tay một cái, nói :

→ Thủ tịch sứ giả đâu?

Cổ Thu Linh biến sắc mặt, vội cúi người nói :

→ Sứ tọa có mặt.

→ Lập tức ra ngoài sân điện tấn công hắn ba chiêu kiếm, phải dùng toàn lực không được nương tay.

Cổ Thu Linh rùng mình nói :

→ Tuân lệnh.

Y liếc mắt nhìn Đinh Hạo, dường như trách hắn không nên trả lời vô lễ như thế.

Nội tâm Đinh Hạo xúc động mãnh liệt, nhưng trên gương mặt thì thản nhiên như chẳng có chuyện gì, hắn nhủ thầm :

→ “Uy Linh phu nhân này thật là hỉ nộ bất thường, chỉ một câu nói mà đã giận dữ lên như thế, ta đường đường là Hắc Nho đệ nhị mà chẳng lẽ có ba chiêu kiếm của một sứ giả Uy Linh cung cũng không chống nổi sao?”

Lòng kiêu ngạo trỗi dậy, hắn đứng lên nói :

→ Văn bối chẳng muốn động thủ, vì nếu như lỡ tay...

→ Ta đã nói không cần nương tay, chính ngươi mới nên cẩn thận mới đúng.

→ Thế thì đây là cuộc đấu sanh tử ư?

→ Đúng vậy.

→ Nếu như văn bối thắng?

→ Thì ngươi được bình yên ra khỏi đây, còn thua thì coi như số mạng ngươi đã cạn vậy.

Đinh Hạo không nói gì nữa, xoay người bước ra sân điện.

Cổ Thu Linh lấy một thanh kiếm trong tay một cung trang thiếu nữ rồi chậm rãi bước ra đứng đối diện với Đinh Hạo, ảo não nói :

→ Mời.

Đinh Hạo thấy Cổ Thu Linh không dùng Nguyệt Phách kiếm thì vững tâm hơn, hắn giơ kiếm lên cao, không dùng chiêu thức của Hắc Nho truyền dạy mà sử chiêu khởi thủ đã luyện tập trong Huyền Huyền chân kinh tại Ly Trần đảo.

Cổ Thu Linh hất kiếm tấn công, đường kiếm trong có vẻ đơn giản bình thường, rất chậm chạp nhưng thực sự bên trong lại biến ảo vô cùng, ẩn tàng sát thủ kinh dị.

Đinh Hạo không dám coi thường, sử chiêu Di Càn Chuyển Khôn ra, dùng tám thành công lực chống đỡ.

Hai bên chạm nhau liền tách rời ra ngay, lửa bắn tung tóe, hai bên cùng lui ra sau một bước. Đinh Hạo giật mình ngạc nhiên, hắn đã dùng tám thành công lực mà hai bên lực lượng ngang nhau thì công lực của Cổ Thu Linh quả là đáng nể sợ.

Cổ Thu Linh thoáng nở nụ cười, nhưng trong tích tắc lại trở về sắc mặt lạnh lẽo. Chỉ có Đinh Hạo là nhìn thấy, trong lòng hắn phát sinh mỗi cảm giác lạ thường khôn tả, rõ ràng Cổ Thu Linh vui sướng khi thấy mình đã tiếp được một kiếm của y.

Cổ Thu Linh lại đánh ra chiêu thứ hai, thế kiếm mạnh mẽ như long trời lở đất, kiếm khí vù vù rạch xé không gian, toát ra hơi lạnh kinh người.

Đinh Hạo vẫn dùng chiêu Di Càn Chuyển Khôn ứng phó, nhưng lần này hắn gia tăng đến mười thành công lực. Trong tiếng chát chúa của binh khí va chạm nhau đỉnh tai nhức óc, Cổ Thu Linh loạn choạng thối lui ra sau hai bước, còn Đinh Hạo thì vẫn đứng sừng sững, cho thấy rõ sự hơn thua giữa hai bên.

Tám cung nữ đứng hầu trong điện thất sắc, còn Uy Linh phu nhân thì do có vuông khăn che mặt nên không thể thấy thần tình của y.

Cổ Thu Linh hét lên một tiếng lanh lảnh, tấn công chiêu thứ ba, lần này y vận dụng mười hai thành công lực nên khí thế ngất trời, như muốn di sơn đảo hải.

Một lần nữa hai thanh kiếm chạm nhau, lửa văng tung tóe, hai bên đứng nguyên tại chỗ chẳng hề xê dịch. Đinh Hạo mừng thầm là đã khéo ứng phó, ung dung thu kiếm nói :

→ Xin thất lễ.

Má phấn của Cổ Thu Linh ửng đỏ, nói :

→ Đinh thiếu hiệp chưa dùng toàn lực.

Đinh Hạo thành khẩn nói :

→ Nếu cô nương dùng Nguyệt Phách kiếm thì tình thế ắt sẽ thay đổi ngay.

Âm thanh của Uy Linh phu nhân từ trong điện bỗng vọng ra, nghe êm dịu như lúc ban đầu, nói :

→ Đó là lý luận tể nhị, đủ thấy Đinh thiếu hiệp là một chân võ sĩ, xin lại mời thiếu hiệp vào điện.

71. Mây Mù Bao Phủ

Thật không ngờ một trận hung hiểm lại kết thúc một cách giản dị như thế?

Cổ Thu Linh nở một nụ cười tươi như hoa xuân nói :

→ Mời thiếu hiệp vào!

Đinh Hạo mang một tâm trạng hoang mang khôn tả bước vào điện, hắn chẳng đoán được dụng ý của Uy Linh phu nhân thế nào, hắn chấp tay làm lễ rồi ngồi xuống ghế.

Uy Linh sử giả Cổ Thu Linh lại trở về vị trí cũ nơi đó.

Uy Linh phu nhân nhu hòa nói :

→ Sự việc vừa rồi, thiếu hiệp chớ trách làm gì, bản chủ muốn thử xem thiếu hiệp có phải là truyền nhân của Hắc Nho chăng, ngoài ra không có ý gì khác!

→ A!

Đinh Hạo mới hiểu được, thì ra Uy Linh phu nhân muốn khám nghiệm lai lịch võ công của mình, vì người nghi ngờ mình là truyền nhân của Hắc Nho, may mà mình không bại lộ võ công của sư môn ra.

Uy Linh phu nhân lại nói :

→ Nếu có một ngày nào đó, bản tọa phái người tìm kiếm Hắc Nho mong rằng thiếu hiệp có thể tiếp giúp một tay.

Đinh Hạo nghe nói giật mình lần nữa, có lẽ vấn đề chánh lại ở đây, y muốn mượn mình tìm kiếm Hắc Nho nhưng tìm kiếm được chăng? Y nằm mộng cũng chắc không ngờ người đối diện với y là ai, mình có nên thừa dịp này thám thính được chút nào manh mối bên trong ư, hắn nghĩ thế bèn sảng khoái nói :

→ Đương nhiên văn bối sẵn sàng phụ lực!

→ Thế thì tốt lắm, bản tọa cảm kích thiếu hiệp tột cùng!

→ Không dám!

→ Lúc thiếu hiệp gặp Hắc Nho, là bản lai diện mục của người chăng?

→ Gương mặt trung niên, giọng điệu lạnh lùng nhưng trầm tĩnh.

→ Đúng vậy, cả đời người y chưa từng dùng chân diện mục gặp ai cả!

→ Chắc phu nhân đã gặp chân diện mục của người ư?

→ Đương nhiên ta quen thuộc hơn ai hết!

→ Văn bối được phép hỏi phu nhân lần nữa, quan hệ phu nhân và Hắc Nho như thế nào?

→ Điều này người không cần thiết phải biết làm gì!

→ Phu nhân tìm người có mục đích gì chăng?

Uy Linh phu nhân chẳng do dự đáp ngay :

→ Đây là chuyện riêng tư của bản tọa.

Đinh Hạo chẳng nản lòng nói tiếp :

→ Chẳng phải văn bối có ý thăm dò chuyện riêng tư của phu nhân nhưng... biết được chút ít, khi gặp lại Hắc Nho dễ ăn nói chút thôi.

Uy Linh phu nhân mỉm cười nói :

→ Không phải vì hiếu kỳ chứ?

Đinh Hạo nhủ thầm: “Cặp mắt bén nhọn thật” nhưng hắn vẫn trầm tĩnh nói :

→ Có lẽ phu nhân hiểu lầm rồi, văn bối chẳng có ý nghĩ như thế!

Uy Linh phu nhân vẫy tay nói :

→ Câu chuyện dừng tại đây được rồi, bản tọa có một vật, biểu người làm lễ vật hội ngộ!

Đinh Hạo cúi người nói :

→ Không dám đảm đương hậu lễ của phu nhân!

Uy Linh phu nhân xoay người về hướng Cổ Thu Linh gật đầu một cái.

Cổ Thu Linh lập tức từ bàn dưới bưng tới một cái mâm ngọc thạch bé nhỏ xinh đẹp, trong mâm ngọc thạch có một hạt châu màu đen to bằng mắt mèo, có lẽ họ đã chuẩn bị trước.

Uy Linh phu nhân lại nói tiếp :

→ Đây là Tỵ Độc châu, căn cứ văn hiến ghi chép rằng hạt châu này là nội đơn của Độc Giác Nghiệt Long, mang hạt châu vào người, thì trăm ngàn thứ độc chẳng xâm nhập được, nếu gặp người trúng độc, ngâm nước mà uống có thể giải ngay...

Đinh Hạo buột miệng nói :

→ Đây là bảo vật hiếm có nha!

Cổ Thu Linh thoăn thoắt bước tới phía trước mặt Đinh Hạo, giọng điệu nhẹ nhàng nói :

→ Đây là phu nhân trọng ái, xin thiếu hiệp cầm lấy.

Đinh Hạo xúc động đứng dậy, dùng ngón tay cầm lấy, sau đó cung kính cúi người nói :

→ Đa tạ phu nhân hậu tặng.

→ Miễn lễ, thưởng buổi tiệc rượu ở tiền điện, Uy Linh thay mặt bản tọa hầu khách.

Đinh Hạo cung kính chấp tay xá một xá, được Cổ Thu Linh hướng dẫn lui khỏi Uy Linh điện.

Ra tới tiền điện, một bàn thịnh tiệc đã chuẩn bị sẵn, hai thiếu nữ cung trang cầm bình đứng hầu.

Cổ Thu Linh vào ghế chủ tọa, mình thì ngồi ở khách vị.

Rượu quá ba tuần, Đinh Hạo không nín được bèn nói :

→ Cổ cô nương, sau buổi tiệc rượu tại hạ phải rời khỏi Uy Linh cung chẳng?

Cổ Thu Linh cười nói :

→ Đúng thế!

→ Bây giờ là canh mấy?

→ Ngoài kia mặt trời đang đứng bóng!

→ Ngồi kiệu hay là...

→ Vẫn phải ngồi kiệu, có ta tiễn đưa!

Sau khi xong buổi tiệc rượu, cung nữ mang khăn ra tới, rồi được Cổ Thu Linh dẫn qua nhiều hàng điện đến ra tới chỗ hạ kiệu lúc nhập cung, tiểu kiệu đã trực sẵn ở đấy.

Đinh Hạo quay về hướng Cổ Thu Linh mỉm cười, liền cất bước vào kiệu.

Cũng chạy một khoảng thời gian như vừa rồi, tiểu kiệu dừng lại, màn che được vén lên ngay, tia nắng sáng rực làm chói mắt hắn chẳng ít, bước xuống tiểu kiệu chiếc kiệu liền đi ngay.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn trời cao trong sáng, rừng thẳm núi xanh man mác, hít một hơi mạnh không khí trong lành, trải qua kinh lịch nửa ngày nửa đêm trong cung y như một giấc chiêm bao ly kỳ chẳng sai.

Cổ Thu Linh ra vẻ luyến tiếc nói :

→ Đính thiếu hiệp, chúng ta sẽ gặp lại sau!

Đinh Hạo thành khẩn nói :

→ Đa tạ cô nương chiếu cố, tại hạ rất cảm kích, hẹn gặp lại sau!

→ Sau khi thiếu hiệp xuống núi, chuẩn bị đi đâu?

→ Xuống phía Nam tầm thù!

→ Bao giờ trở lại?

→ Chưa biết được!

→ Ta tiễn thiếu hiệp một đoạn đường nha?

→ Được rồi, tại hạ còn nhớ đường ra!

→ Chúng ta...

Hai chữ “Chúng ta” khiến Đính Hạo bất giác rung mình chẳng ít, hắn cảm thấy Cổ Thu Linh và Mai Ánh Tuyết đoan trang như nhau, chả hề có chút tập khí lả lơi của những cô gái võ lâm thường thấy. Hắn thoát nghĩ đến Mai Ánh Tuyết lòng hắn lại bồn loạn lên. Sao nàng lại là con gái của Kim Long ban chủ chứ? Tại sao nàng lại sanh trưởng trong hoàn cảnh như thế kia?

→ “Một cuộc tình này kết quả sẽ đi đến đâu?”

Hắn nghĩ tới đây bất giác thở dài.

Cổ Thu Linh nhướn đôi mày liễu nói :

→ Thiếu hiệp than thở gì thế?

Đinh Hạo như có thâm ý cảm khái nói :

→ Ta than thở thế sự đa biến, nhân sanh vô thường!

→ Chạm cảm tình sanh chẳng?

Cặp mắt của Cổ Thu Linh tròn xoe, chăm chăm nhìn Đính Hạo.

Đinh Hạo rung động, hắn từ ánh mắt tròn xoe đó học được tâm ý của nàng, cảnh giác thâm: Đính Hạo trách nhiệm người còn nặng lắm, đại sự thù nhà sư môn chưa xong, chớ nên nghĩ đến tình cảm trai gái nha!

→ Không phải thế, có cảm nghĩ chung thôi!

→ Niên kỷ thiếu hiệp được bao nhiêu?

→ Niên kỷ được hai mươi!

→ A! Ta thì hai mươi lăm tuổi, lớn hơn người năm tuổi!

Đinh Hạo động lòng, một cô gái tự khai niên kỷ mình là hiếm có, nhưng hắn cũng đã đoán được phần nào ở bên trong, hắn ra vẻ chẳng có gì hết nói :

→ Cổ cô nương đáng làm tỷ tỷ ta vậy!

Cổ Thu Linh vui mừng khôn tả nói :

→ Thật chứ?

Đinh Hạo bất giác ngậy người, mình nói một cách vô tư nằng bèn cho là thật, nhưng lời nói ra khỏi miệng khó thu hồi được, dù sao cũng chẳng có gì quan trọng lắm, hấn bèn gượng cười nói :

→ Đây vốn là sự thật mà!

Cổ Thu Linh mỉm cười nói :

→ Thế thì ta phải gọi người là đệ đệ rồi!

Đinh Hạo đành nói liều :

→ Đương nhiên được chứ!

→ Thế thì người gọi ta là tỷ tỷ ư?

→ Đó là chuyện hợp tình hợp lý thôi!

→ Người chẳng ngại có tỷ tỷ nhiều sao?

Đinh Hạo ngạc nhiên nói :

→ Tiểu đệ một người cô nhi, còn người tỷ tỷ nào đâu?

Cổ Thu Linh cười bí mật nói :

→ Đỉnh đệ không đồng ý nói thì thôi!

Đinh Hạo cười thầm, lòng dạ con gái hẹp hòi ích kỷ là trời sanh vậy, ý nói câu này của người đương nhiên muốn ám chỉ hồng nhan bạn hữu mình rồi, nhưng nói cho khéo tranh hai chữ “muội muội” thôi, hấn bèn chuyển sang đề tài khác nói :

→ Tỷ tỷ, vẫn chưa có tin tức của Trường Bạch Nhất Kiêu chẳng?

Cổ Thu Linh suy nghĩ một hồi nói :

→ Ta cùng đệ đến Chiêu Ứng tự khám xét, thế nào?

→ Không trở ngại đến việc tỷ tỷ chẳng?

→ Ta cũng chẳng có việc gì cả, việc đi với đệ mới cần thiết hơn!

→ Cũng được, thế thì chúng ta đi ngay!

→ Chẳng mấy chốc hai người đã đến Chiêu Ứng tự.

Đinh Hạo dòm ngó xung quanh một hồi nói :

→ Bắt tay vào việc thế nào đây?

→ Chúng ta hãy lục soát xem có bí thất hầm huyệt trước đã.

→ Hãy từ chánh điện lục soát trước xem nào!

Thế rồi hai người bắt đầu lục soát những nơi khả nghi, đồng thời dùng kiếm đâm thọc, lục soát cả đại điện, hai bên tây sương viện xong cũng chẳng thấy gì cả, cùng qua tới hậu điện.

Hậu điện phần nhiều thì đổ nát, diện mục thần quang tan nát, khuyết đầu gãy tay, màng nhện bò hóng vắng tứ tung, mùi hôi ẩm ướt khó ngửi.

Bỗng nhiên, Đinh Hạo thất thanh kêu lên :

→ Ở đây rồi!

Cổ Thu Linh vội tiến tới nói :

→ Đỉnh đệ phát hiện gì thế?

→ Người xem trên mặt đất kia!

→ A! Dấu chân... đệ tử bản cung từng đến đây lòng soát đương nhiên để lại dấu chân rồi!

→ Nhưng quý cũng có phái nam đệ tử ra đây chăng?

→ Không, trong cung cũng không có một nam nhân nào cả, đệ chớ tưởng hai người khiêng kiệu là trang hán tử thật sự đó là hai thiếu nữ to lớn tay chân thô kệch đều hóa trang đấy...

→ Thế thì đúng rồi, tỷ tỷ xem kỹ dấu chân này thế nào?

Cổ Thu Linh xem xét giày lát thất kinh nói :

→ A! Ta tức thì chẳng để ý đến, dấu chân nhỏ bé do đệ tử bản cung lưu lại, còn dấu chân nam nhân đạp chồng lên này là có sau, thế thì sau khi đệ tử bản cung lục soát xong, lại có kẻ khác đã đến đây!

→ Dấu chân giày nam này thông tới bàn thờ...

→ Hừ!

Đinh Hạo định thần, trầm giọng cất tiếng nói :

→ Ngộ quá, người chớ ẩn núp bên trong nữa, hãy ra đây mau!

Hắn kêu lớn tiếng ba lượt, không thấy phản ứng gì cả.

Cổ Thu Linh cau mày nói :

→ Đinh đệ lạ thật!

→ Có điều gì lạ đâu?

→ Thường thì hòa thượng không mang giày ủng, ta cũng đã thấy Ngộ Quả hòa thượng hay mang giày rơm, có lúc thì hắn đi chân không, mà dấu giày ủng này rõ ràng là do một người lạ lưu lại...

Cổ Thu Linh dừng một hồi nói tiếp :

→ Nhìn dấu giày biết chắc công lực người này khá cao...

→ Phải chăng là người đã ám sát Thất Chỉ Tàn Sát?

→ Có lẽ như vậy, trông tình hình hung thủ chưa rời khỏi núi đâu!

→ Chúng ta tiếp tục lục soát xem nào!

Thế rồi hai người lại tiếp tục dùng mũi kiếm thăm dò trên mặt đất, cho tới cổng ngoài toàn những cỏ dại lá khô, dấu giày ủng đến đây thì dứt.

Đinh Hạo đảo mắt nhìn xem tứ phía một hồi, buồn buồn nói :

→ Có lẽ chạy mất rồi!

Thình lình, Cổ Thu Linh dùng tay trở vào một ngôi nhà sụp đổ, thất kinh kêu lên :

→ Đinh đệ, người xem đó là vật chi vậy?

Đinh Hạo thuận theo ngón tay nàng dòm tới, chỉ thấy một góc y áo lộ ra bên ngoài, hắn liền nhún mình nhảy vọt tới trước, trầm giọng hét :

→ Bằng hữu nào thế, xin hãy ra đây!

Không thấy phản ứng gì cả, Đinh Hạo hét lên lần nữa :

→ Chớ ẩn đầu lòi đuôi làm gì nữa?

Bỗng Cổ Thu Linh nhảy tới, từ bên hướng trái nhìn vào thất thanh kêu lên :

→ Ngộ Quả hòa thượng!

Đinh Hạo rùng mình, cảm kiếm tiến gần hơn nữa, quả thấy Ngộ Quả hòa thượng ngồi xếp bằng dưới đất, chẳng nói năng mà cũng không nhúc nhích gì cả, hẩn nhủ thầm: “Tên ma đầu này trầm tĩnh thật”, hẩn dùng kiếm trở vào người y gằm hét nói :

→ Trường Bạch Nhất Kiêu! Hãy ra đây mau!

Vẫn không thấy phản ứng gì cả, Đinh Hạo vận khởi chân lực một luồng kiếm khí bắn vào người Trường Bạch Nhất Kiêu.

Soạt! Một tiếng trúnng phải thân người nhưng Trường Bạch Nhất Kiêu vẫn ngồi yên không động đậy, nhưng chẳng hề biết gì cả, cũng không thấy máu chảy ra, thế thì công lực y kinh khiếp thật?

Đinh Hạo thoáng hồi tưởng cảnh Thất Chỉ Tàn Sát đấu với Trường Bạch Nhất Kiêu ở tối hôm qua, không khỏi rùng mình phát lạnh, Thất Sát chỉ của Thất Chỉ Tàn Sát có thể xuyên phá cột đá dễ dàng, thế mà Trường Bạch Nhất Kiêu chịu đựng một kích mà không hề hấn gì cả.

Đây là công lực tà môn gì thế?

Cổ Thu Linh thì đứng ở một bên thật sắc, hoảng hốt nói :

→ Đinh đệ hãy tránh ra, để ta dùng Nguyệt Phách kiếm...

→ Không được giết y đệ cần người sống!

→ Dùng chưởng phong xem sao?

Đinh Hạo vung chưởng đánh tới, đất cát tung tóe, mịt mù, Trường Bạch Nhất Kiêu té ngã ra đất, thân hình vẫn uốn khúc ngồi ở thế xếp bằng, Đinh Hạo trông thấy tình hình, bất giác diên khùng rống lên :

→ Y chết rồi!

Cổ Thu Linh cũng hốt hoảng không kém nói :

→ Chết rồi!

→ Thi thể đã lạnh cóng!

→ A! Thật không ngờ!

Đinh Hạo muốn diên mắt, khó khăn biết đường nào mà tìm đặng hung thủ để làm sáng tỏ huyết án năm xưa chỉ sót lại mỗi một mình Vân Phong Tam Hiệu Triệu Nguyên Sanh thôi, nếu chẳng hay hung thủ cuối cùng này chẳng may không còn tại thế, thì huyết án sẽ vĩnh viễn nằm trong bóng tối chẳng sai.

Gương mặt hẩn co rút, toàn thân run lẩy bẩy.

Cổ Thu Linh trông thấy tình hình, lo lắng nói :

→ Đinh đệ, hãy bình tĩnh chút nào, chớ xúc động quá!

Đinh Hạo thu hồi thanh kiếm, chui người vào ngôi nhà sụp đổ kéo xác chết của Trường Bạch Nhất Kiêu ra ngoài.

Cổ Thu Linh cúi người xét nghiệm thì thể một hồi, thất thanh kêu lên :

→ Vô Ảnh Phi Mang!

Đinh Hạo nghiêng răng cúi đầu xuống nhìn, quả thấy trên huyết Thái Dương của Trường Bạch Nhất Kiêu đọng lại vết máu to bằng hạt đậu, màu tím đen.

Cổ Thu Linh đứng thẳng người, cau mày nói :

→ Cùng một người đã hạ thủ giết chết Thất Chỉ Tàn Sát.

→ Đối phương giết người với mục đích gì ư?

→ Phải chăng giết người bịt miệng không?

Đinh Hạo không nói gì nữa, trầm tĩnh suy tư tất cả mọi việc đã xảy ra, trước hết Diêm Đô sứ giả chết dưới tay của Độc Tâm Phật, sau đó Giang Hồ Ác Khách bị Bạch Nho giết chết, còn quái khách có xâm con rồng uốn khúc mà mình cứ cho là hung thủ lại chính là Kha Nhất Nghiêu lão ca ca từng cứu sống mình ở năm xưa cũng đã chết theo, bây giờ Trường Bạch Nhất Kiêu cũng lại chết mất.

→ Đây là trùng hợp hay là có kế hoạch mưu sát ư?

→ Chẳng lẽ tất cả cũng do nhân vật của Vọng Nguyệt bảo giết chết sao?

→ Thất Chỉ Tàn Sát thì hoàn toàn chẳng liên hệ đến huyết án, tại sao cũng bị giết?

Cổ Thu Linh buồn bã nói :

→ Đỉnh đệ, sự việc này rất nghiêm trọng rồi...

→ Hừ!

Đinh Hạo nghiêng răng nói :

→ Ta hoài nghi mọi việc do Vọng Nguyệt bảo giết đây?

→ Đệ căn cứ gì lại nói thế?

→ Có thể liên quan đến âm mưu mà Vọng Nguyệt bảo chủ Trịnh Tam Giang có ý đồ xưng bá võ lâm, chiếu theo gần đây có một số kiêu hùng không còn giá trị để lợi dụng nữa thì bị hấn tiêu diệt ngay.

→ Cũng có lẽ như thế!

→ Theo tỷ tỷ suy đoán, hung thủ vẫn còn trong núi này chẳng?

72. Nghĩa Khí Hiệp Sĩ

Cổ Thu Linh trầm tư giây lát nói :

→ Ta cũng không thể phán đoán được.

→ Chắc không những chỉ một người đến núi này đâu?

→ Điều này tỷ tỷ cũng chịu thua!

→ Tỷ tỷ có kế sách gì đối phó với họ chẳng?

→ Ta phải về cung xin chỉ thị của phu nhân.

→ Tỷ tỷ, tiểu đệ muốn nói một điều...

Cổ Thu Linh mỉm cười nói :

→ Đệ cứ nói.

→ Tiểu đệ nói ra tỷ tỷ chớ trách nha...

→ Được, đệ nói đi.

→ Tiểu đệ lúc ở Tường phủ đã hứa với Tường phu nhân rằng đệ sẽ xách đầu hung thủ đến gặp người.

→ Hừ! Lúc đó, đệ cứ cho tỷ tỷ là hung thủ...

→ Ta đã đoán biết điều này rồi.

→ Những gì trước kia tỷ tỷ nói là sự thật chứ?

→ Đỉnh đệ vẫn còn hoài nghi tỷ tỷ sao?

Đinh Hạo thành khẩn nói :

→ Chẳng phải nghi ngờ, xin một lời xác nhận của tỷ tỷ đăng tiểu đệ an tâm ra sức tầm hung.

Cổ Thu Linh bằng giọng điệu sắt đá nói :

→ Thế thì ta thành thật phụng cáo với đệ, ngoại trừ một số bí mật liên quan đến bản cung, ngoài ra ta chưa nói câu nói hư dối với đệ cả.

Đinh Hạo chấp tay xá dài nói :

→ Thế thì tiểu đệ yên tâm lắm, tin rằng tỷ tỷ với đây cũng chẳng buông tha hung thủ, chúng ta nên liên lạc với nhau chứ?

→ Đương nhiên!

Đinh Hạo liên tưởng đến lời nói của Uy Linh phu nhân đối với Hắc Nho, chẳng biết có ý nghĩa gì, chắc đây là vấn đề ân oán của cung ấy, dù có hỏi y cũng chẳng tiết lộ đâu dù muốn dù không vẫn có một ngày nào đó sẽ sáng tỏ, hắn nghĩ tới đây bèn luyện tiếu nói :

→ Tiểu đệ... xin cáo từ xuống núi?

Mặt mày của Cổ Thu Linh bỗng xịu xuống buồn bã nói :

→ Đệ phải lên đường thôi, mong rằng chúng ta sẽ gặp lại.

→ Xin thay mặt đệ đã tạ hậu lễ của phu nhân...

→ Đệ đã cảm tạ rồi mà!

→ Thế thì tỷ tỷ hãy thận trọng!

→ Ta... tiểu đệ thêm một dặm đường nữa?

→ Tiểu đệ ngàn dặm vẫn phải ly biệt, cứ từ giã tại đây hay hơn.

Cổ Thu Linh buồn bã cười nhạt nói :

→ Thôi đệ đi đi!

Đinh Hạo ngại rằng nói tiếp chẳng cảm lòng được, tâm ý của Cổ Thu Linh đã biểu lộ rõ mồn một, nàng đã để xúc động mối tình đậm đà không sai, trước khi tình huống của Mai Ánh Tuyết chưa hoàn toàn ngã ngũ mình chẳng thể gieo thêm món nợ tình mới, bằng không sau này chẳng thể giải quyết được, hắn nghĩ thế bèn chấp tay xá biệt, xoay người chạy mất.

Nhưng lòng hắn trầm trong khôn tả, hắn cảm thấy đã phụ mối tình chân quý của Cổ Thu Linh mà buồn bã chẳng yên.

Rời khỏi chùa phi thân xuống núi gia tốc chạy nhanh, như thế hắn cảm thấy nhẹ nhàng đôi chút.

Hắn vừa chạy vừa suy nghĩ lung tung, nhất là hình bóng hồng nhan tóc bạc đã mất đi kỷ ức này lại hiện ra trước mắt, tại sao y giống người mẹ chết đi của mình quá thế?

Thình lình, bên tai hắn văng vẳng tiếng phát phơ tà áo trong gió, bất giác rung mình nhủ thầm: “Trong cảnh rừng núi này cũng có khách dạ hành sao”, hắn liền ẩn mình vào trong bóng tối theo dõi.

Chỉ thấy một trung niên văn sĩ và một ông lão mặc chiếc áo lam tuổi độ sáu mươi chạy song song tới.

Ông lão cổ hí đảo mắt dòm ngó xung quanh nói :

→ Chỗ này yên tĩnh có thể nói chuyện được.

Thế rồi hai người cùng ngồi trên tảng đá.

Trung niên văn sĩ cất tiếng nói trước.

→ Chắc các hạ đã nghe nói việc Hắc Nho xuống núi chẳng?

Đinh Hạo giật bắn người lên, cố gắng định tâm lắng tai nghe ngóng.

Ông lão cổ hí trầm giọng nói :

- Lão phu nghe nói rồi bây giờ thế nào?
- Chắc các hạ biết nguyên do Hắc Nho tái xuất giang hồ chứ?
- Thì những người tham chiến trận đánh Mang Sơn năm xưa phục thù chứ còn gì nữa?
- Đúng thế, các hạ tính sao đây?
- Lão phu đã rời khỏi giang hồ từ lâu!
- Hắc không buông tha các hạ đâu?
- Nếu hắc tìm gặp lão phu đành chịu thôi!

Trung niên văn sĩ cười khanh khách nói :

- Đường đường Cửu Cung Kỳ Hiệp lại nói lời như thế sao?

Đinh Hạo âm thầm nghiêng rằng, Cửu Cung Kỳ Hiệp Phí Văn Độ đứng tên hàng đầu trong danh đơn mà sư phụ đã giao phó, không ngờ đêm nay lại gặp y trên hoang sơn dã lĩnh này, y nói chịu tội quả thật y phải chịu tội thôi!

Cửu Cung Kỳ Hiệp trầm giọng nói :

- Nếu không chịu tội thì lại thế nào?
- Tại hạ xin cống hiến một lương kế?
- Lương kế thế nào?
- Trước mắt, Vọng Nguyệt bảo chủ Trịnh Tam Giang đang liên hợp chín đại môn phái và các cao thủ giang hồ, cùng nhau tìm mưu đối phó Hắc Nho, các hạ có ý tham gia chăng?
- Lão đệ chẳng ngại gian nan lên núi tìm kiếm lão phu, chỉ vì điều này chăng?

Cửu Cung Kỳ Hiệp xúc động nói :

- Năm xưa ta vì một niệm sai lầm tham dự vào thị phi tại Mang Sơn, sau đó ăn năn vô cùng, thật ra công án Cửu Long lệnh có phải do Hắc Nho gây nên hay chăng thì còn thuộc nghi vấn, lão phu đã ẩn tích lâu nay, không còn ngó ngàng tới chuyện giang hồ nữa vậy.

Giọng điệu của trung niên văn sĩ bỗng trở nên lạnh lùng nói :

- Tuy các hạ đã ẩn tích, nhưng e rằng cũng chẳng yên vậy!
- Tại sao thế?
- Tại hạ tìm được các hạ, thì Hắc Nho cũng sẽ tìm được các hạ thôi!

Đinh Hạo thoát nghe giọng nói của Cửu Cung Kỳ Hiệp biết ngay y là một quân tử chánh phái. Vừa rồi trở về núi sư phụ có lời dạy việc cũ bỏ qua hết, thế thì xem tình hình mới tính sau vậy.

Cửu Cung Kỳ Hiệp lạnh lùng nói :

- Lão phu đã nói rằng chịu tội thôi!
- Các hạ suy nghĩ kỹ lại xem?
- Lão phu không thay đổi ý kiến đâu!
- Các hạ đã quyết định như thế, thì tại hạ cũng chẳng thể cưỡng ép nhưng...
- Nhưng thế nào?
- E rằng các hạ phải hối hận!

Cửu Cung Kỳ Hiệp cảm phần nói :

- Câu nói này có ý nghĩ gì?

→ Chẳng có ý nghĩ gì, chỉ là một câu khuyến cáo thôi!

→ Khuyến cáo? Ý người muốn nói nếu lão phu không bằng lòng đầu nhập Vọng Nguyệt bảo thì sẽ gặp báo phục chứ gì?

→ Tại hạ chẳng có nói thế!

→ Nhưng ý nghĩ lời nói của người quá rõ ràng rồi?

→ Các hạ đã nghĩ thế, tại hạ đành chịu vậy.

Cửu Cung Kỳ Hiệp ngồi bật dậy nói :

→ Xin trình lên quý Bảo chủ rằng, lão phu rất cảm kích người đã xem trọng, nhưng thân này đã lui khỏi giang hồ không thể phục sức nữa, xin người lượng thứ lão phu!

Trung niên văn sĩ chẳng nói năng gì nữa, gương mặt biểu lộ lên nụ cười nham hiểm.

Cửu Cung Kỳ Hiệp xoay người chạy đi.

Trung niên văn sĩ đợi Cửu Cung Kỳ Hiệp đi được khoảng cách hai trượng, bỗng lạnh lùng hét to nói :

→ Đứng lại!

Cửu Cung Kỳ Hiệp dừng bước xoay mình, lạnh lùng nói :

→ Có việc gì chẳng?

→ Qui luật của bản bảo không phải bạn tức là thù, không cho phép có kẻ đứng giữa lộ tuyến!

Cửu Cung Kỳ Hiệp biến sắc, cảm phần hét :

→ Vương Tử Kỳ mi muốn sao?

→ Đương nhiên tại hạ phải chấp hành nội qui của bản bảo!

→ Mi muốn giết ta chẳng?

Cửu Cung Kỳ Hiệp mĩa mai nói :

→ Một chiếc đầu sọ người cũng đem ra dọa người chẳng?

→ Há há, các hạ kinh thường quá thế, có nghe thực Nhục Khô Lâu bao giờ chẳng?

→ Nói sao! Thực Nhục Khô Lâu?

→ Đúng thế!

Đinh Hạo nghe nói cả kinh, Thực Nhục Khô Lâu là vật của Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quan Đỉnh, mình đã chứng kiến ở ngoài Cách Thế cốc, ngay cả Tổ Y Tiên Tử cũng chẳng dám đụng tới, một lão phu tử của Hứa Mỵ Nương đã chết một cách thảm thiết với vật này, có thể biết được vật này lợi hại đến thế nào nhưng làm sao sọ người này lại lọt vào tay đối phương vậy? Y là truyền nhân của Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quan Đỉnh, hay là lão ma đầu Thượng Quan Đỉnh đã được Vọng Nguyệt bảo kết nạp chẳng?

Cửu Cung Kỳ Hiệp biến sắc, hoảng hốt nói :

→ Đây là lợi khí giết người của Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quan Đỉnh mà...

→ Các hạ quả là hạng người hiểu biết rộng rãi đúng là vật này đây!

→ Mi là truyền nhân của tên dâm ma đó chẳng?

→ Điều này các hạ chớ quan tâm làm gì, các hạ đã biết sự lợi hại của vật này, thì chớ ỷ có Cửu Cung bộ pháp mà muốn thoát thân được đâu, vật này ném ra sức mạnh tung phá cả trăm trượng vuông, chỉ cần một chấm nhỏ dính vào thân thì ăn hết da thịt của người!

Cửu Cung Kỳ Hiệp gầm rống nói :

→ Mi cứ ném vào!

Trung niên văn sĩ Vương Tử Kỳ cười hắc hắc nói :

→ Nếu các hạ hồi tâm chuyển ý vẫn còn kịp, sự đau khổ thực nhục không phải dễ chịu đâu đấy!

Cửu Cung Kỳ Hiệp phùng mang trợn mắt nói :

→ Lão phu quyết không giúp hồ tác ác đâu.

→ Các hạ chết mà chẳng hối hận chứ?

→ Lão phu đã có tuổi, chết cũng chẳng tiếc chi.

→ Thế thì tốt lắm!

Đinh Hạo sức nảy ra một ý, lập tức cởi áo ngoài đeo mặt nạ Hắc Nho vào, lượn mình sang một bên nhanh như điện xẹt, Cửu Cung Kỳ Hiệp nhanh tốc nhún mình nhảy vọt ra xa, Vương Tử Kỳ buông tay ném ra Thực Nhục Khô Lâu, Đinh Hạo trườn người tới, hất tay đẩy ra một luồng gió mạnh như vũ bão.

Động tác của ba bên nhanh tốc khôn tả.

Không ai lại ngờ được có người thứ ba bất thành linh nhúng tay vào.

Thực Nhục Khô Lâu ấy bị chưởng phong đánh bật trở lại, sau khi Đinh Hạo đẩy ra một chưởng, liền nhảy lùi ra sau hai trượng cúi người núp ở phía sau một cây đại thụ.

Gần như cùng một lúc đầu sọ người tung lên hư không

“Ầm” một tiếng nổ vang xen lẫn một tiếng thảm rú của Vương Tử Kỳ thất thanh kêu lên, hấn từ trên tảng đá té lún xuống banh xác thành mảnh vụn.

Cửu Cung Kỳ Hiệp xoay người sang, xúc động mãnh liệt nói :

→ Vị đồng đạo nào đã cứu sống lão phu?

Đinh Hạo từ từ bước ra.

Cửu Cung Kỳ Hiệp đưa mắt nhìn tới, kinh hoàng kêu lên :

→ Hắc Nho!

Tức thì toàn thân của y run lấy bầy chẳng dừng, ánh mắt bắn ra tia sáng hãi hùng.

Đinh Hạo chăm chăm nhìn vào gương mặt của Cửu Cung Kỳ Hiệp bằng giọng điệu lạnh như tiền nói :

→ Phí Văn Độ, không ngờ ngươi vẫn còn tại thế?

Cửu Cung Kỳ Hiệp run rẩy nói :

→ Người cứu ta chỉ vì phải đích thân giết ta chăng?

Đinh Hạo tiến tới vài bước nói :

→ Đối với sự kiện Mang Sơn năm xưa, ngươi có thắc mắc gì không?

Cửu Cung Kỳ Hiệp nghiêng rằng nói :

→ Ta chẳng thắc mắc gì cả.

→ Ta hỏi ngươi có cảm nghĩ gì đối với công án đó?

→ Vẫn là một nghi án chưa được sáng tỏ!

→ Tại sao năm xưa ngươi phải ra tay?

→ Vì công lý vô lâm!

→ Bây giờ ngươi thấy sai lầm chưa?

→ Có lẽ trùng ác kế của kẻ gian, nhưng cũng có lẽ đúng lý thôi.

→ Nếu bây giờ ta giết người thì người nghĩ thế nào?

Cửu Cung Kỳ Hiệp run bắn người lên, thụt lùi ra sau một bước nói :

→ Trong chốn giang hồ lúc nào có sức mạnh cũng là đúng lẽ chứ không có công lý, ta chẳng còn lời gì nói nữa!

→ Hừ! Gần cả ngàn cao thủ đối phó một người mà bảo là có công lý sao?

→ Nói làm chi vô ích, người cứ hạ thủ đi!

→ Người không phản kháng sao?

→ Họ Phí này có tệ lắm cũng chẳng chịu nhắm mắt chờ giết đâu, có chết cũng phải chết cho ra một chân võ sĩ vậy.

→ Thế thì bản Nho làm vừa lòng người, hãy rút kiếm tự vệ mau!

Dứt lời, hắn đã hất kiếm trên tay trước.

Cửu Cung Kỳ Hiệp Phí Văn Độ vung kiếm ra, Đinh Hạo tăng hắng một tiếng, vận khởi sáu thành công lực tấn công một kiếm, thật ra hắn không muốn đả thương đối phương, và trông y chẳng phải là hạng người tà ác mà lại rất có khí phách anh hùng, kiếm đã chém tới người liền ẩn mất, Đinh Hạo xoay người lại thì Cửu Cung Kỳ Hiệp đã đứng ngoài một trượng.

Cửu Cung bộ pháp quả nhiên huyền diệu vô song nhưng y chẳng dám đào tẩu, vì Cửu Cung bộ pháp chỉ tiện dụng đối địch ngay hiện trường, chứ không thể dùng giúp y thoát thân, bộ pháp và thân pháp khác nhau là thế.

Đinh Hạo tuy không tinh thông bộ pháp kỳ môn này, nhưng vẫn thông thạo đôi chút, suy nghiệm giây lát sau, hắn bèn nhún mình ra tay lần nữa, nhưng cái nhảy vọt này chỉ là hư chiêu, bóng người thấp thoáng hắn đã triệt được tiên cơ chế địch trước, chuyển mình đối chiêu vung kiếm chấp ngang đối phương, mũi kiếm nhanh như điện xẹt trở vào trước ngực của đối phương.

Cửu Cung Kỳ Hiệp cười thảm thiết nói :

→ Hắc Nho người cứ hạ thủ vậy!

Cặp mắt sắc bén của Đinh Hạo chiếu vào gương mặt đối phương chậm rãi nói :

→ Phí Văn Độ, bản Nho trông hành vi của người chánh trực, đêm nay buông tha người, và hy vọng người vẫn giữ bản ý lúc này chớ xen vào thị phi giang hồ, lo an dưỡng tuổi già của người đi.

Cửu Cung Kỳ Hiệp quá đỗi kinh ngạc, chẳng thể ngờ Hắc Nho lại buông tha mình, tức thời xúc động vô cùng miệng mấp máy cả buổi, mới ngập ngừng nói :

→ Các hạ làm cho lão phu quá cảm động ngạc nhiên?

Đinh Hạo lạnh lùng nói :

→ Người cho là bản Nho thuộc hạng háo sát chăng?

→ Không! Nhưng... các hạ bỏ qua sự thù hận này khiến lão phu kinh ngạc chẳng ít.

→ Kiếm của bản Nho chỉ nhuộm máu kẻ hung ác thôi người hãy đi đi.

Cửu Cung Kỳ Hiệp miệng mấp máy hình như muốn nói điều gì lại thôi, đưa ngược mũi kiếm chấp tay làm lễ, nhún mình chạy mất.

Đinh Hạo nhanh nhẹn khôi phục lại bản lai diện mục, nhắm hướng Tảo Dương chạy tới.

Đi được khoảng vài dặm đường, bỗng nghe trong bụi rậm bên cạnh đường vọng ra tiếng rên rỉ đau đớn, hắn bất giác động lòng tò mò dừng bước lại ngay, lần mò tìm ra chỗ phát ra tiếng kêu rên, sức thấy một ông lão râu tóc bạc phơ nằm trong bụi rậm, chẳng biết lão bị thương hay là mắc chứng bệnh cấp tính, hắn liền sanh lòng trắc ẩn, cất tiếng hỏi :

→ Lão trượng sao thế?

Ông lão đình chỉ rên rỉ, trợn to cặp mắt nhìn Đình Hạo, cất tiếng nói một cách yếu ớt :

→ Tiểu hữu là người võ lâm chăng?

→ Đúng thế!

→ Thế thì may quá, tiểu hữu cứu lão!

→ Lão trượng bị thương chăng?

→ Phải, ta bị nội thương!

Đình Hạo cau mày nói :

→ Ai đã đánh thương lão trượng vậy?

→ Hừ! Bọn trời đánh Vọng Nguyệt bảo kia...

73. Hư Ảo Lão Nhân

Dứt lời, hần cúi người xuống dùng bàn tay khám trong huyệt một hồi, giây lát sau hần nói :

→ Bị thương tại Dương Duy, có ba huyệt không thông, chẳng sao cả, để cháu đả thông cho lão trượng, có thể ngồi dậy được chăng?

→ Để lão... lão phu thử xem!

Dứt lời, lão dùng tay chống trên đất, dùng toàn lực vùng vẫy nửa thân người ngồi bật dậy, sau đó đặt bàn tay lên Mạng Môn huyệt của lão, từ từ truyền chân khí ra, còn tay kia thì điểm vào các đại huyệt của lão.

Chỉ trong giây lát, Đình Hạo rút tay về, ngồi bật dậy nói :

→ Ân cứu mạng của tiểu hữu, lão phu không sao báo được.

→ Chút ít việc nhỏ, lão chớ bận tâm làm gì.

→ Danh xưng tiểu hữu thế nào?

→ Cháu tên là Toan Tú Tài!

→ A! Tiểu hữu chính là Toan Tú Tài khét tiếng giang hồ đó ư? Lão phu nghe đại danh đã lâu, như lời đình sấm sét hôm nay được người cứu giúp quả là may thật!

→ Tôn Hiệu lão trượng thế nào?

→ Danh hiệu lão phu kêu là Hư Ảo lão nhân, chắc chưa nghe nói chứ?

→ Quả... cháu chưa nghe nói bao giờ.

→ Cũng không thể trách được, lão phu ít khi xen vào thị phi giang hồ, rất ít người biết được danh hiệu lão phu...

→ Tại sao lão trượng lại đụng chạm với người Vọng Nguyệt bảo vậy?

→ À! Chớ nhắc làm gì, có đụng chạm gì đâu, đối phương bỗng vô duyên cố hạ thủ đả thương lão phu.

→ Lão trượng chắc cũng chẳng phải hạng người vô danh, ai đã đánh thương được lão trượng như thế?

→ Lương Sơn Thần Đà!

→ Lương Sơn Thần Đà sao?

→ Đúng vậy, gã lưng gù này từng xưng hùng tại Quan ngoại chẳng biết lý do gì lại đầu nhập Vọng Nguyệt bảo...

→ Công lực y cao lắm chăng?

→ Còn phải nói, lão phu thấy y lưng gù quá lạ không nín được, hiếu kỳ nhìn y một cái, thế mà y chẳng nói trắng đen ra tay đánh lão...

→ Thì ra thế!

→ Lão phu phải trả thù một chưởng này mới được!

Đinh Hạo bất giác cười thầm, rõ ràng câu nói bằng thừa, nếu có bản lãnh trả thù, thì chẳng nằm đây rên rỉ làm gì, nhưng Đinh Hạo chẳng nói ra, chấp tay làm lễ nói :

→ Cháu phải cáo từ vậy!

Hư Ảo lão nhân lướt người tới cản lại, nói :

→ Thiếu hiệp khoan đi vội, lão phu xin nói điều này!

→ Lão trưởng muốn nói gì?

Hư Ảo lão nhân nghiêm sắc mặt lại nói :

→ Cả đời lão phu chưa thọ ân người bao giờ, thiếu hiệp cứu sống lão phu, lão phải báo đáp mới được.

→ Thế thì không cần thiết...

→ Không được, lão phu quyết không bằng lòng thọ ân huệ người mà chẳng đền đáp lại.

Đinh Hạo mỉm cười nói :

→ Cháu chẳng có ý thi ân huệ gì cả, càng không nghĩ tới được đền đáp lại, lão chỉ nhắc làm gì nữa.

→ Không được, lão phu lời nói không biến đổi.

→ Cháu quyết không thọ nhận đền đáp.

→ Thế thì tốt lắm, xin thiếu hiệp đánh lão phu bị trọng thương trở lại, thế thì không ai nợ ai bằng không lão phu chết chẳng nhắm mắt được!

Đinh Hạo bèn dở khóc dở cười, không ngờ trên đời này lại có hạng người cố chấp đến thế, quyết phải đền đáp người mới chịu, hắn bèn mỉm cười nói :

→ Lão trưởng sẽ báo đền bằng cách nào đây?

Hư Ảo lão nhân nghiêm túc nói :

→ Thiếu hiệp tiếp nhận chẳng?

→ Lão trưởng hãy nói xem nào?

→ Thiếu hiệp biết tại sao lão phu được danh hiệu Hư Ảo lão nhân chẳng?

→ Không biết được!

→ Lão phu tinh thông Dịch Hình Chi Thuật, có thể cải biến dung mạo trong tích tắc không dùng tới bất cứ được vật nào cả.

Đinh Hạo không khỏi kinh ngạc, Dịch Hình Chi Thuật như lão nói chưa từng nghe nói bao giờ, ở chốn giang hồ người ta muốn cải dạng phải dùng được vật hay là dùng mặt nạ, chứ chưa bao giờ nghe nói dùng công lực cải dạng, hắn bèn xúc động nói :

→ Đây là lần đầu tiên nghe lão nói!

→ Lão phu có thể thử nghiệm ngay cho người xem!

Lão vừa nói vừa xoay lưng đối diện Đinh Hạo hai tay thông xuống chẳng có cử động, sau đó liền xoay người sang, râu tóc bạc phơ đã biến thành màu đen, vết nhăn trên gương mặt cũng biến mất, hóa ra một người lạ mặt khác. Đinh Hạo kinh ngạc vô cùng nói :

→ Cháu đã được mở mắt hiểu thêm một việc, quả thật thần kỳ tuyệt diệu khôn tả!

Hư Ảo lão nhân xoay mình lần nữa, khôi phục lại gương mặt lúc nãy nói :

→ Vì đền đáp ơn cứu mạng, lão phu truyền thuật dị hình này lại cho ngươi!

Đinh Hạo quá đỗi ngạc nhiên nói :

→ Lão trưởng truyền Dị Hình Chi Thuật này cho cháu?

→ Đúng vậy!

→ Nhưng cháu đã có sư môn!

→ Không liên hệ chi, lão phu truyền nghề này cho ngươi chỉ vì báo ân cứu giúp, hoàn toàn công bằng thôi, chớ đề cập những gì khác hơn, xong xuôi thì mạnh ai nấy tự đi đường mình.

Đinh Hạo do dự nói :

→ Không được...

→ Có gì không được?

→ Nếu cháu tiếp nhận, ít nhiều sẽ mang tiếng thi ân cầu báo, vả lại phò nguy cứu yếu là bổn phận của người võ lâm chúng ta há đáng để lão trưởng dạy cho bí học bất truyền được...

→ Chớ nói nhiều nữa, lão phu phải truyền cho ngươi mới xong cả đời lão phu chưa có truyền nhân, nay có thể truyền nghề cho võ sĩ hữu hạng thì hay biết mấy, vả lại khiến cho thuật này không phải thất truyền luôn...

Đinh Hạo bị vài lời nói của lão làm cho cảm động, chấp tay nói :

→ Tấm lòng rộng rãi của lão trưởng khiến cháu khâm phục vô cùng trong võ lâm biết bao người trọng bí học thái quá mà đến đỗi phải thất truyền...

→ Chúng ta nói đến đây đủ rồi, đứng ngoài lộ nói nhiều bất tiện, thiếu hiệp nghỉ ở khách điểm nào?

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát bèn nói :

→ Cao Thăng khách điểm tại Nam lộ.

→ Tốt lắm, canh ba lão phu sẽ đến ngay, bây giờ xin tạm biệt!

Dứt lời chấp tay xá một xá, phi thân chạy mất dạng.

Đinh Hạo bất giác cười thầm, hẩn chạy vào thành Tảo Dương bước vào Cao Thăng khách điểm nghỉ chân, lão tiểu nhị mang rượu thịt tới, ngồi ăn uống một mình, thông thả chờ đợi Hư Ảo lão nhân đến, nghĩ tưởng đến Dị Hình Chi Thuật thần kỳ ấy, phải nói đây là kỳ ngộ quý báu...

Trống điểm canh ba, Hư Ảo lão nhân y hẹn tìm đến. Đinh Hạo đứng dậy nghinh đón lão, thuận tay gài cửa phòng lại.

Hư Ảo lão nhân từ trong túi áo lấy ra bao giấy mỏng để trên mặt bàn nói :

→ Khẩu quyết luyện tập lão phu đã ghi chép trong tập giấy này, ngươi tự mình tham tu, bây giờ ngươi đọc thử khẩu quyết xem có chỗ nào không hiểu, lão phu sẽ giải thích ngay.

Đinh Hạo khấn trương vô cùng, thành khẩn nói :

→ Trông thế cháu phải hổ thẹn thọ giáo vậy?

→ Chớ nói nhiều làm gì, mau duyệt xem nào!

Đinh Hạo ngồi sang bên cạnh bàn, mở bao giấy ra thấy bên trong có ba viên thuốc màu đen, vàng và màu tím to bằng mắt rồng, trên mảnh giấy gói thuốc có viết đầy những chữ nhỏ li ti, chắc đây là khẩu quyết vậy.

→ Lão trưởng, ba viên thuốc này...

→ Đây là thuốc cần phải uống để luyện Dị Hình Chi Thuật, sau khi luyện thành công, có thể tùy ý biến đổi ra ba màu da này.

→ A! Té ra thế này!

→ Mau đọc khẩu quyết nào!

Đinh Hạo chú tâm đọc thuộc lòng dưới ngọn đèn, khẩu quyết của Hư Áo lão nhân viết rất tường tận mà dễ hiểu, nên Đinh Hạo thông hiểu dễ dàng, chỉ trong chốc lát, hần ngừng đầu lên nói :

→ Cháu đọc hiểu dễ dàng, chắc có thể tự tham tu được!

Hư Áo lão nhân gật đầu nói :

→ Khá lắm, ngươi là người có tư chất siêu nhất trong đời lão phu đã gặp.

→ Lão trưởng quá khen vậy, thật ra do lão trưởng ghi chép tường tận, nên chẳng cần phải giải thích...

→ Ấy là do sự thông minh của ngươi thôi!

→ Cháu luyện ngay bây giờ chẳng?

→ Đương nhiên, lão phu hộ vệ cho ngươi luyện ngay bây giờ, mong rằng ngươi sẽ hoàn tất trước khi trời sáng.

→ Cháu cảm kích vô cùng...

→ Chớ nói làm gì nữa, lấy thuốc uống đi.

Đinh Hạo uống viên thuốc đen vào trước, sau đó lên giường ngồi xếp bằng y theo khẩu quyết vận công nữa tiếng đồng hồ sau, từ một thư sinh tuấn tú biến thành mặt mày đen thui, kể đó da thịt cũng trở thành đen sạm.

Hư Áo lão nhân gật đầu nói :

→ Được rồi, bây giờ uống viên kế tiếp!

Dứt lời, lão ném viên thuốc tím sang cho Đinh Hạo.

Đinh Hạo uống viên thuốc kế tiếp lại y khẩu quyết vận công từ từ nhập vào cảnh định vô ngã.

Hư Áo lão nhân nhìn chòng chọc vào gương mặt Đinh Hạo, mặt mày của hắn biến đổi liên tục, bỗng cặp mắt lão bắn ra tia sát khí hung tợn kinh người, qua chuyển biến này lão hóa thành con người khác hẳn.

Đinh Hạo vẫn không phát giác gì cả, gương mặt tỉnh đẹp dần dần hiện ra màu tím...

Bỗng Hư Áo lão nhân đứng bật dậy, chuyển bước tiến tới cạnh giường, đưa bàn tay từ từ hạ xuống đại huyệt Thiên Đột của Đinh Hạo, lúc bàn tay cách đỉnh đầu còn khoảng ba tấc, bỗng lão lại do dự bất quyết không có đập xuống.

Đinh Hạo chẳng biết tử thần đã lai vãng kề bên.

Thình lình ngay lúc này, ngoài viện vọng vào một tiếng cười lạnh lùng, chẳng biết người này cười tự nhiên hay là cố ý đây?

Hư Áo lão nhân giật mình rút tay về lập tức, xoay mình kéo cửa nhìn ra ngoài một cách nhanh tốc, nhưng sân viên tịch lặng không một bóng người nào cả, lão tăng háng một tiếng đáp lại tiếng cười lạnh lùng ấy, đưa tay phát một cái ngọn đèn tắt ngay, ngồi sát bên cửa sổ rình ngó ra bên ngoài.

Đinh Hạo tỉnh lại, trống đã điểm canh tư, trông thấy đèn tắt tối thui, ngạc nhiên hỏi :

→ Lão trưởng, tại sao tắt đèn vậy?

Hư Áo lão nhân cười nhạt nói :

→ Làm vậy kín đáo chút, để tránh bị tai mắt dòm lén, bây giờ uống viên màu vàng đi.

Dứt lời, lão lại ném viên thuốc sang.

Đinh Hạo uống thuốc vào, tiếp tục vận công.

Tiếng gà gáy ò ó o... Đinh Hạo công viên ý mãi, xuống giường sang ngồi trên chiếc ghế nói :

→ Trời sắp sáng rồi!

Hư Áo lão nhân ngáp ngừng “A” một tiếng nói :

→ Thiếu hiệp, Dịch Thuật này tuy là võ nghệ cởn con, nhưng nếu một người căn cơ nội công thấp kém luyện tập ít lắm phải đôi ba tháng, mà người chỉ luyện trong nửa đêm đã thành công, đó thật là kỳ tích võ lâm vậy.

Đinh Hạo cười khách sáo nói :

→ Lão trưởng khen quá thể!

→ Đây là sự thật, lão phu chẳng bưng bốt người đâu.

→ Lão trưởng truyền bí nghệ cho cháu, cháu cảm thấy xấu hổ vô cùng...

→ Đúng rồi, đây là viên cổ thần linh đơn, bổ ích cho chú thuật này nhiều lắm, người hãy uống luôn!

Dứt lời lão lại từ túi áo lấy ra một viên thuốc to bằng hạt đậu, ném sang cho Đinh Hạo.

Đinh Hạo bắt lấy vào trong tay, chẳng biết nói lời cảm kích thể nào đây, liền bỏ vào miệng ngay, chỉ trong chốc lát một luồng nhiệt lưu bốc từ Đan Điền chạy qua các mạch, hần không khỏi xúc động nói :

→ Lão trưởng công hiệu viên thuốc này quả nhiên lạ thường...

→ Người cảm nhận được ngay?

→ Có cần vận công giúp được lực phát huy chăng?

→ Không cần!

Bỗng Đinh Hạo cảm thấy hơi choáng váng, bất giác thất kinh nói :

→ Lão trưởng, sao đầu óc cháu cảm thấy choáng váng vậy?

Hư Áo lão nhân bình thản nói :

→ Chẳng sao cả, chỉ giây lát sau sẽ hết ngay.

Đinh Hạo từ từ cảm thấy dễ chịu ngay, nhưng đầu óc có chút hôn trầm chẳng sao tập trung ý chí được, giây lát sau hần lại cảm thấy tinh thần sung mãn hăng hái lên nhiều, nhưng đầu óc thì trống rỗng, một ý thức gì đó cần phải bài tiết dần dần bộc phát, cuối cùng hần phiền phức bất an. Hư Áo lão nhân trầm giọng nói :

→ Bây giờ thiếu hiệp cảm thấy thế nào?

Đinh Hạo kích động nói :

→ Ta chỉ muốn tìm người nào để động thủ thôi!

→ Thế thì không được, người nhìn mặt lão phu xem thế nào, phải nhớ lấy, làm theo lời nói của lão phu, lúc người dùng bản lai diện mục vẫn cứ dùng danh hiệu Toan Tú Tài, nếu có ai xuất thủ đánh người, người cứ thẳng tay giết y, bằng không chớ được động thủ ra tay, ngoại trừ lão phu ra lệnh.

→ Vâng!

→ Người nhớ lời nói ta chứ?

→ Nhớ rồi!

→ Thế thì tốt lắm, bây giờ lão phu có việc phải đi trước, người nằm nghỉ tại đây chờ lão phu trở lại tính sau.

→ Vâng!

Hư Áo lão nhân đẩy cửa chạy mất, Đinh Hạo ngồi lại trong phòng, trong đầu óc cứ xoay chuyển những câu dặn dò của Hư Áo lão nhân, ngoài ra không còn ý niệm nào khác.

74. Dị Hình Kỳ Thuật

Thình lình, một bóng người đẩy cửa bước vào thì ra là một tú sĩ trung niên.

Đình Hạo ngẩng đầu lên nhìn, gương mặt trông rất quen thuộc, nhưng không làm sao nhớ ra gặp y ở đâu, bèn trầm giọng hét :

→ Tại sao bằng hữu chẳng quen biết mà xông vào phòng người ta?

Tú sĩ trung niên kinh ngạc nói :

→ Hiền đệ, người không nhìn ra ta sao?

→ Người là ai?

→ Xích Ảnh Nhân, có nhớ chăng, Xích Ảnh Nhân...

→ Xích Ảnh Nhân! Từng nghe nói rồi... nhưng mà chúng ta từng gặp nhau ở đâu?

→ Hiền đệ, còn nhớ tiểu đảo ở giữa hồ chăng?

→ Tiểu đảo giữa hồ... hình như ta từng đến đó...

Xích Ảnh Nhân trầm giọng hét lớn :

→ Đình Hạo, định lực của ngươi đâu mất rồi, cố gắng suy nghĩ xem, Ly Trần đảo, Xích Ảnh Nhân, suy nghĩ đi nào, cố sẽ suy nghĩ đi nào?

Đình Hạo kinh ngạc ngẩng nhìn Xích Ảnh Nhân, cố gắng tập trung ý nghĩ lại, dù sao định lực của hắn cũng thuộc loại siêu phàm nhập thánh, cuối cùng đã khôi phục lại một ít ký ức, nhưng không mấy rõ lắm.

Xích Ảnh Nhân từng chữ một nói :

→ Đình Hạo, chúng ta tình bạn như ruột thịt, ngươi còn nhớ chăng? Người nhớ thử nào, mau lên Xích Ảnh Nhân...

Đình Hạo suy nghĩ một cách đau khổ, cuối cùng nghi hoặc nói :

→ Người là đại ca chăng?

Xích Ảnh Nhân mừng quýnh nói :

→ Đúng rồi, suy nghĩ tiếp nữa đi!

→ Ta... không còn nhớ gì nữa...

→ Người trúng kế của Hư Ảo lão nhân rồi, còn nhớ uống loại thuốc cổ thần linh đơn gì không, đó là thuốc mê, lão làm cho người mê man mất đi bản tánh, để trở thành công cụ cho lão sai khiến, hiền đệ, nhớ đi nào, tập trung tâm thần chớ để phân tán...

Đình Hạo được Xích Ảnh Nhân liên tục khích lệ nhắc nhở, ý chí đã từ từ tập trung...

Xích Ảnh Nhân xúc động mãnh liệt nói :

→ Thuốc mê, đệ uống phải thuốc mê thần rồi, hiền đệ ngươi dùng công lực thử vận hành tổng chất độc ra xem nào, thử nào, mau lên...

Đình Hạo lẩm bẩm nói :

→ Độc... độc... ta đã trúng độc...

→ Đúng thế, nhưng ta không có cách giải độc, đây là loại độc cao cấp mà.

→ Ta... ta có...

Xích Ảnh Nhân mừng quýnh nói :

→ Hiền đệ, ngươi có được vật giải độc sao?

→ Hình như... ta có...

→ Ráng nghĩ xem nào?

→ A! Ta nhớ rồi, ta có Tỳ Độc châu có thể giải độc được...

→ Đâu? Tỳ Độc châu của người ở đâu?

→ Ta... quên mất...

→ Trong túi áo người tìm xem?

Đinh Hạo ngớ ngẩn đưa tay vào túi áo mò mẫm một hồi, cuối cùng lấy ra viên Tỳ Độc châu mà Uy Linh phu nhân đã tặng cầm trong lòng bàn tay, nhưng chẳng biết cách dùng thế nào?

Xích Ảnh Nhân cau mày suy tư hồi lâu nói :

→ Ngậm vào miệng thử xem thế nào?

Đinh Hạo nghi hoặc bỏ vào miệng ngậm lấy, kỳ trân dị bảo quả có công hiệu phi phàm, ngọc châu vào miệng, một luồng khí mát lạnh chạy khắp châu thân, lưu hành đến não bộ, bất thành linh ý thức tỉnh táo lập tức, cặp mắt vừa nhìn thấy Xích Ảnh Nhân, kinh ngạc vui mừng kêu lên một tiếng.

→ Đại ca!

Tức thì Tỳ Độc châu theo đó tuột khỏi miệng rớt ra đất.

Xích Ảnh Nhân vội vàng cúi người lượm lại hạt châu, đặt vào tay Đinh Hạo xúc động nói :

→ Hiền đệ, làm ta sợ quỳnh lên!

Đinh Hạo trầm tư giây lát, tất cả tình hình đã nhớ mồn một, rùng mình nói :

→ Đại ca, chuyện gì thế này?

→ Tí nữa người bị Hư Ảo lão nhân giết chết!

→ Nói sao, lão muốn giết ta?

→ Đúng thế, lúc đệ nhập định luyện Dịch Hình thuật, y muốn giết người, ta cố ý phát ra tiếng cười lạnh lùng làm cản trở y...

→ Thế tại sao lão lại truyền Dịch Hình thuật cho ta?

→ Y muốn lợi dụng người, y cho đệ uống thuốc mê thần lại nói dối là cố thần đơn...

Đinh Hạo nghiêng răng nói :

→ Lão thất phu này độc ác thật, đại ca có biết lai lịch của y chẳng?

→ Không biết, y giả làm bị thương cầu cứu, đệ ra tay cứu y, nhưng ta chẳng dám lên tiếng, ta không phải địch thủ của y...

→ Tại sao đại ca biết không phải địch thủ của y?

→ Ta thấy y giết người chỉ giơ tay nhẹ nhàng thôi.

→ Tại sao lúc lão và đệ chia tay mà đại ca không thông báo cho đệ biết ý đồ của lão?

→ Tại ta tính sai nước cờ, vì lúc đó ta chẳng biết được y có ác ý cay độc như thế vả lại ta theo dõi ý định điều tra cho ra lai lịch của y...

→ A!

→ Y bảo đệ ở lại đây chờ đợi, thế thì y sẽ trở về bây giờ!

Đinh Hạo cắn phần nói :

→ Ta sẽ chờ đợi y!

Xích Ảnh Nhân trầm trọng nói :

→ Hiền đệ phải hết sức cẩn thận, võ công của y kỳ lắm, trong chốn giang hồ ta chưa từng nghe nói Hư Ảo lão nhân bao giờ, có lẽ y tự đặt lấy thôi, theo thiên kế, hiền đệ cứ giả vờ bị được vật khổng chế, thừa dịp này dò thám lai lịch của y là hay nhất!

Đinh Hạo gật đầu nói :

→ Được, mình cứ tương kế tựu kế cũng tuyệt thôi!

Xích Ảnh Nhân ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Đinh Hạo, chuyển đề tài nói :

→ Sao hiền đệ lại có Tỵ Độc châu?

→ Uy Linh phu nhân tặng cho đệ đấy.

Xích Ảnh Nhân thất kinh nói :

→ Hiền đệ đã vào được Uy Linh cung?

→ Đó cũng là cơ duyên thôi!

Thế rồi Đinh Hạo đem việc theo dõi Uy Linh sứ giả và vào núi cầu được cho hẳn thuật lại một phen.

Xích Ảnh Nhân xúc động vô cùng nói :

→ Hiền đệ, người cực nhọc với ngu huynh như thế này, ta không bao giờ quên cả, chuyện cầu y không cần thiết nữa, chứng bệnh của ta chỉ có một người duy nhất mới trị được mà thôi nhưng ta thì không thể cầu người trị...

→ Tại sao vậy?

Xích Ảnh Nhân buồn bã nói :

→ Người ấy gặp mặt ta ắt phải giết ta ngay!

Đinh Hạo kinh ngạc không ít, ngó ngàng nhìn Xích Ảnh Nhân hồi lâu, nghĩa khí xung thiên nói :

→ Đại ca, người cứ nói y là ai?

Xích Ảnh Nhân cười nhạt nói :

→ Hiền đệ ta không thể nói cho người điều này, người giết ta là điều phải, vì lỗi lầm do ở nơi ta.

Đinh Hạo bất giác cứng miệng, thế thì còn gì để nói nữa. Xích Ảnh Nhân tình ý đậm đà nói :

→ Hiền đệ, người có trách ta chẳng nói ẩn sự này ra cho người nghe chăng?

Đinh Hạo lắc đầu nói :

→ Không, tiểu đệ chẳng nghĩ thế, nhưng chỉ cảm hận mình không thể chia sẻ được nỗi đau khổ lúc chứng bệnh của đại ca bộc phát thế thôi.

Hai mắt của Xích Ảnh Nhân đỏ ngầu, nắm chặt lấy tay của Đinh Hạo, xúc động nói :

→ Được bạn thế này, dù có chết cũng chẳng ân hận thay.

Đinh Hạo cũng xúc động không kém nói :

→ Đại ca, tiểu đệ có ý tưởng này từ lâu rồi.

Xích Ảnh Nhân chăm chăm nhìn Đinh Hạo hồi lâu trầm trọng nói :

→ Hiền đệ ta có một việc muốn nói với đệ từ lâu...

→ Đại ca có điều gì cứ nói, tiểu đệ sẵn sàng lắng tai nghe đây?

→ Hành vi quá khứ của ngu huynh bị người khinh miệt thậm tệ, từ khi quen biết hiền đệ và phong độ tư cách làm người của đệ khiến cho ngu huynh cảm động vô cùng do thanh tình sâu đậm ấy huynh cố gắng triệt để ngộ sự sai lầm trước kia, nhưng muốn... hồi đầu sửa đổi lại ngại rằng đã muộn màng rồi...

→ Đại ca nói sao thế?

→ Ngại rằng một ngày nào đó hiền đệ biết được quá khứ của huynh sẽ quay mặt bỏ đi.

Đinh Hạo chẳng chút do dự nói :

→ Đại ca, chúng ta là con người chứ nào phải thánh hiền, há chẳng có sự sai lầm trong đời tiểu đệ được đại ca chẳng chê bai chọn làm tri kỷ, tình bạn cao như núi Thái Sơn, dù quá khứ thế nào đi nữa, tiểu đệ chỉ nhận biết người đại ca bây giờ thôi.

→ Thật chẳng?

→ Tiểu đệ không phải hạng người ăn nói hai lời, nói sao làm vậy thôi!

→ Chỉ ngại đến lúc đó...

→ Tại sao đại ca đánh giá đệ thấp như thế? Chẳng lẽ huynh cần đệ rạch tìm ra để chứng minh cho tấm lòng chân thật ấy chẳng?

Xích Ảnh Nhân quá xúc động không cầm lòng được nữa bèn để cho đôi giọt lệ tuôn dài mỉm cười nói :

→ Hiền đệ, ta yên tâm rồi!

Đinh Hạo thở dài nói :

→ Đại ca chẳng nên lo lắng làm gì, sự việc quá khứ tiểu đệ quyết chẳng thắc mắc mà cũng không muốn biết nữa.

→ Hiền đệ, ta... chẳng biết phải nói sao đây!

→ Đại ca, chúng ta chớ nói chuyện này nữa, đại ca rời khỏi tiểu đảo được bao lâu rồi?

→ Khoảng nửa tháng rồi!

→ Ra đây có việc chi chẳng?

→ Chẳng có việc chi cả, du ngoạn thôi!

→ Sao lại biết tiểu đệ xuống phía Nam?

→ Ngẫu nhiên trùng phùng thôi!

→ Đại ca đến Tào Dương lần thứ hai rồi, có phải đi đến Bình Tung Vô Ảnh Thần Cái chẳng?

→ Không, ta biết khó tìm gặp y lắm, dù có tìm gặp cũng bằng thừa, đối với bệnh tuyệt vọng này ta đã chịu thua.

→ Nhưng tiểu đệ thì chẳng chịu thua, phải tìm cho được danh y giải trừ đau khổ cho đại ca mới thôi.

→ Hiền đệ, ta chỉ biết cảm kích đệ, ngoài ra không biết nói gì hơn.

→ Đại ca đối với đệ tình sâu nghĩa nặng, thì lại nói thế nào đây?

→ Xem như huynh đệ ta có duyên phận thôi.

Bỗng Đinh Hạo nghĩ ra một đại sự, mãi không có cơ hội được hỏi, bây giờ là cơ hội tốt nhất, liền nói :

→ Đại ca, tiểu đệ có một việc xin hỏi...

→ Việc gì?

→ Đại ca có biết cách Ly Trần đảo khoảng mười dặm có một Cách Thế cốc chẳng?

Xích Ảnh Nhân rùng mình bắn người lên, hãi hùng nói :

→ Ta biết, có sao chẳng?

→ Chút nữa tiểu đệ chết ở trong Cốc ấy!

→ Hiền đệ... vào Cách Thế cốc rồi?

→ Đúng thế, tiểu đệ cùng Độc Tâm Phật cá độ ác đấu, cơ hồ lưỡng hại câu thương, trong lúc ngồi điên tức tại sơn cốc bị Tổ Y Tiên Nữ Hứa My Nương thừa nguy hiểm bắt về sào huyệt...

→ A! Sau đó thế nào?

→ Đại ca đã biết Cách Thế cốc, chắc cũng sẽ biết hành vi của Hứa My Nương rồi, tiểu đệ chẳng tiện kể lại, nói cho ngay y dùng đủ mọi thủ đoạn tiểu đệ vẫn không sa ngã, y xấu hổ phát sùng lên đã nhốt tiểu đệ vào thạch lao...

→ A! Thạch lao!

→ May mà thạch lao vì thiên tai địa biến, vách đá loét hở may được ăn thông lao thất kế bên, nhờ thế được một lão nhân chỉ vẽ một bí đạo thoát khỏi đường chết...

Xích Ảnh Nhân hai mắt tròn xoe, gầm rống nói :

→ Một lão nhân, người vẫn còn sống ư?

Đinh Hạo kinh ngạc nói :

→ Đại ca quen biết lão nhân đó sao?

→ Nhiều năm trước kia từng gặp lão!

→ Lão nói bị nhốt vài chục năm trời, làm thế nào đại ca gặp được lão?

→ A! Không, không phải gặp lão, mà nghe người trong cốc nói lại, hiền đệ có nói chuyện với lão không?

→ Có!

→ Lão nói những gì? Lão chẳng nói sự thể trắng đen ra sao, chỉ nói rằng Hứa My Nương quyết không dám giết lão, nhưng cũng chẳng buông tha lão, lão cũng chẳng muốn tái xuất giang hồ, đại ca có biết sự thể bên trong chẳng?

Xích Ảnh Nhân lắc đầu nói :

→ Chẳng biết, sau đó thế nào nữa?

Trực giác Đinh Hạo cho biết Xích Ảnh Nhân chẳng thật lòng, vả lại thần tình có chút kỳ lạ, nhưng bất tiện dò hỏi dừng lại một hồi lại nói tiếp :

→ Tiểu đệ cảm ân lão nhân đã chỉ vẽ bí đạo thoát thân, hứa làm giúp một việc cho lão...

→ Làm giúp việc gì thế?

→ Tiểu đệ hứa giúp lão tìm kiếm một người đàn bà!

→ Ai?

→ Hứa Xuân Nương, em gái của Hứa My Nương.

Xích Ảnh Nhân ngồi bật dậy, hoảng hốt nói :

→ Hứa Xuân Nương?

Đinh Hạo động lòng kinh ngạc nói :

→ Đúng thế, tên là Hứa Xuân, sao đại ca xúc động như thế?

75. Giả Đò Bị Chế

Xích Ảnh Nhân mặt mày tái mét, nặng nhọc té ngồi trên ghế, xúc động mãnh liệt nói :

→ Đệ... nói tiếp, chớ hỏi làm gì!

Đinh Hạo rất hồ nghi, chẳng lẽ đại ca tình trường thất ý có liên hệ đến Hứa Xuân Nương chăng? Rất có thể như thế vì Ly Trần đảo và Cách Thế cốc ở gần bên nhau, hấn bèn nói tiếp :

→ Ông lão bảo tiểu đệ chuyển lời đến Hứa Xuân Nương nói rằng ông đã hồi tâm chuyển ý, bảo Hứa Xuân Nương hãy về gặp lão.

→ Chỉ... một câu nói này thôi?

→ Không, ông lão còn nói nếu Hứa Xuân Nương không chịu về cốc gặp lão, bảo tiểu đệ thay mặt lão giết chết y!

→ Bảo... đệ giết chết y?

→ Đúng thế!

→ Đệ nhận lời chứ?

→ Vâng, đệ đã nhận lời.

Xích Ảnh Nhân cúi đầu trầm tư hồi lâu, rồi ngẩng đầu nhìn Đinh Hạo nói :

→ Hiền đệ tìm được manh mối gì về Hứa Xuân Nương chưa?

Đinh Hạo lắc đầu nói :

→ Không có chút manh mối nào cả, chắc đại ca quen biết bản nhân Hứa Xuân Nương ư?

Xích Ảnh Nhân nghiêng rặng, trầm giọng nói :

→ Điều này ta không phủ nhận, chẳng những quen biết mà có mối quan hệ mật thiết chẳng thua kém đệ và huynh.

Đinh Hạo nghe nói thất kinh, nếu quả thế này, thì mình làm thế nào thực hiện được lời hứa với lão nhân trong thạch lao ở Cách Thế cốc đây? Đồi mảy kiếm nương cao thành chữ bát, ngập ngừng nói :

→ Thật ra đại ca và Hứa Xuân Nương có mối quan hệ như thế nào vậy?

Thần tình của Xích Ảnh Nhân biểu lộ đau đớn vô cùng nói :

→ Hiền đệ, tạm thời ta không nói cho đệ biết được, tình anh em ta thân như ruột thịt, đáng lý không nên giấu đệ, nhưng ta có tư ẩn khó nói, xin đệ hãy lượng thứ điểm này cho huynh.

Đinh Hạo thành khẩn nói :

→ Đại ca có tư ẩn khó khăn thì không phải nói, tiểu đệ cũng chẳng cần biết nhưng mà...

→ Nhưng mà thế nào?

→ Tiểu đệ chẳng biết ăn nói thế nào với lão đây?

Xích Ảnh Nhân trầm giọng nói :

→ Chớ lo lắng làm gì, đến lúc đó ngu huynh sẽ làm cho đệ mãn nguyện.

Đinh Hạo rùng mình nói :

→ Đại ca nói thế là sao?

→ Mai sau hãy nói, huynh sẽ giúp đệ hoàn thành lời hứa.

→ Đại ca nói thế, tiểu đệ càng mù tịt chẳng hiểu gì cả?

→ Sau này đệ sẽ hiểu hoàn toàn sự việc. Hư Áo lão nhân sắp sửa về đến bây giờ, chúng ta hãy tạm biệt vậy...

→ Đại ca, mặc kệ y, chúng ta không gặp nhau lâu lắm rồi, mình nói chuyện chút nữa, nếu y có đến, mình dùng võ lực đối phó với y.

→ Hiền đệ hãy nghe huynh nói, chúng ta còn khối cơ duyên để hội tụ nhau.

→ Đại ca ở...

→ Ta nghỉ ở phòng đối diện để tiện việc âm thầm theo dõi, ta đi nha!

Dứt lời, ngồi bật dậy bước ra khỏi phòng.

Đinh Hạo buồn bã ngồi cạnh cửa sổ, đầu óc lại tăng thêm một số việc mê ly, hắn không buồn Xích Ảnh Nhân che giấu điều gì đó, vì mọi con người ai cũng có tư ẩn khó có thể nói cho người ngoài nghe biết, hắn biết Xích Ảnh Nhân chẳng có cố ý ẩn giấu mà là bất đắc dĩ, có thể tưởng tượng được nói tâm y đau khổ dường nào rồi.

Y cùng Hứa Xuân Nương có quan hệ mật thiết thế nào đây?

Tại sao y lại bảo giúp mình hoàn thành lời hứa với ông lão được?

Chắc chắn y biết được tung tích Hứa Xuân Nương rồi, nhưng mình chẳng thể nào mở miệng hỏi thăm được?

Nếu thực hiện lời nói của ông lão ở Cách Thế cốc, thì phải giết chết Hứa Xuân Nương, thế thì trở thành người bất nghĩa với đại ca mất.

Ngay lúc hắn suy nghĩ vơ vẩn, cánh cửa mở tung ra, một bóng người xuất hiện, chính là Hư Áo lão nhân, trong lòng Đinh Hạo lửa giận bốc cháy phừng phừng, nhưng bề ngoài hắn làm ra vẻ thần tình ngớ ngẩn như bị được vật làm mê không bằng. Hư Áo lão nhân chăm chú nhìn Đinh Hạo hồi lâu nói :

→ Có ai tìm người chẳng?

Đinh Hạo đã có mưu kế sẵn, không một chút do dự nói :

→ Không có!

Hư Áo lão nhân gật đầu nói :

→ Thôi được, bây giờ thì dọn hành lý của ngươi, chúng ta lên đường ngay!

→ Lên đường đi đâu?

→ Chớ hỏi nhiều, ngươi cứ đi theo lão phu, bây giờ ngươi hãy cải biến diện mục, để tránh kẻ địch nhận diện được ngươi.

Đinh Hạo cười thầm, tính hỏi y kẻ địch nào, nhưng thoát nghĩ chẳng nên hỏi nhiều để tránh bại lộ kẻ hở, thế rồi hắn “hừ” một tiếng. Lập tức vận công, tích tắc màu da biến thành sắc tím.

Hư Áo lão nhân gật đầu, hài lòng nói :

→ Khá lắm, ngay cả lão phu cũng chẳng nhận diện được ngươi, chúng ta đi ngay bây giờ thôi!

Đinh Hạo vác túi đeo kiếm lên lưng, theo sau Hư Áo lão nhân ra khỏi khách điếm, đi cả nửa ngày đường, bước vào sân viện một ngôi nhà hoang không chủ, ở con đường vắng lặng không người, cánh cung sơn màu trắng nhạt, xung quanh đây những mảng nhện bồ hóng, cỏ dại đã mọc lan tràn lên tới bậc thang.

Hư Áo lão nhân dòm ngó xung quanh giây lát nói :

→ Bây giờ, ngươi làm một việc cho lão phu!

Đinh Hạo rùng mình giả vờ ngớ ngẩn nói :

→ Giết người nào chẳng?

→ Một ma đầu tội ác tày trời, cũng là thù gia của lão phu.

→ Người đó ở đâu?

→ Ở trong đình trang ngôi trang viện hoang vắng này, sau khi người vào bên trong, thì người thấy một ông lão bị buộc trói vào cột trụ, chẳng cần nói năng gì cả, cứ giết chết y là xong ngay.

→ Được, ta vào ngay!

Đình Hạo nhún mình nhảy vọt vào trang viện, bên trong là một vườn hoa rộng lớn, trông thấy lối kiến trúc nguy nga của trang viện biết ngay đây là trú xứ của gia đình đại phú ông trước kia, chẳng biết lý do gì phải bỏ bê thế này, một đình các lợp tranh ẩn hiện trong cỏ tạp cây hoang, hần liền tiến tới vén cây phết lá chui qua, quả thấy trong đình tranh có một ông lão tóc bạc mặc chiếc áo lam, đầu tóc bù xù, hai tay bị trói ngược vào cột trụ, ông lão này là ai? Tại sao Hư Áo lão nhân không tự tay giết đi, lại bảo mình làm tay giết mượn? Đúng rồi, có lẽ y muốn mượn việc này thử nghiệm công hiệu của thuốc mê thần ra sao xem có thể hoàn toàn khống chế được mình chăng?

Thế thì khùng bỏ đáng sợ lắm, nếu một số nhân vật có võ công cao cường đều bị y khống chế, sẽ biến cả võ lâm thiên hạ này thành một thế giới chém giết không sai, hành vi tên ma đầu này đã mất đi nhân tính, mình phải diệt trừ mới được.

Hần vừa nghĩ vừa từ từ bước lên nấc thang đình tranh ánh mắt lướt sang, không khỏi giật bắn người lên, ông lão bị trói buộc này không ai xa lạ chính là Thọ Dao Phong lão ca ca đã xuống phía Nam, lâu nay với mưu trí kinh lịch phong phú của lão thế mà lại lọt vào tay Hư Áo lão nhân dễ dàng như vậy, quả thật không thể tưởng tượng được.

Thọ Dao Phong kinh hoảng ngẩng nhìn Đình Hạo, vì hần đã dự hình ra một người khác nên lão không cách nào nhận ra Đình Hạo được.

Thọ Phong Dao nghiêng răng kêu cồm cộp nói :

→ Người phụng lệnh giết người chăng?

Đình Hạo cố nén lại mối tình đang xúc động, lạnh lùng nói :

→ Đúng vậy!

→ Trước khi hạ thủ có thể cho lão phu biết lai lịch của người chăng?

→ Không thể được!

→ Được, được! Lão phu lại lọt vào tay bọn tiểu nhân chúng bay, đành chịu thôi!

Bỗng Đình hạo nhìn thấy trên vách tường thấp thoáng, hần biết Hư Áo lão nhân đã vào hoa viên, hần liền dùng truyền âm chỉ pháp nói :

→ Lão ca ca, ta là Đình Hạo, người chớ nói gì cả, bây giờ ta điểm vào tử huyệt của người cứ giả chết nha.

Thọ Dao Phong biến sắc, nhưng dù sao y cũng là lão giang hồ rồi, lập tức bình tĩnh ngay, giả vờ kinh hoàng nói :

→ Ra tay đi, lão cả đời tung hoành giang hồ, chưa bao giờ có một vết thương, nếu tiểu tử người còn nhân tánh thì cho lão phu được toàn thân, bằng không ta có làm ma cũng không buông tha chúng bay đâu.

Đình Hạo tăng hắng một tiếng, bắn luồng chỉ phong vào tử huyệt của lão.

Thọ Dao Phong ự một tiếng, đầu nghiêng sang một bên, hai mắt nhắm lại.

→ Há há há...

Một tràng cười điên cuồng vọng lại. Hư Áo lão nhân đã hiện thân bên cạnh, thân pháp mau lẹ kinh người, y đảo mắt quét tới nói :

→ Người không dùng kiếm?

→ Ta đã điểm tử huyệt của y!

→ Hừ!

Hư Ảo lão nhân lượn mình vào đình tranh, đưa tay toan dò xét...

“Keng” một tiếng vung thanh trường kiếm ra. Hư Ảo lão nhân giật mình thụt lùi ra sau vài bước, hoảng hốt nói :

→ Người muốn làm gì thế?

Đình Hạo suy nghĩ nhanh tốc, đưa kiếm tới rạch đứt dây buộc trên thân Thọ Dao Phong nói :

→ Y đã tắt hơi rồi!

Thọ Dao Phong té quỵ xuống đất.

Tròng mắt của Hư Ảo lão nhân đảo lia lịa, trầm giọng nói :

→ Người có biết y là ai chăng?

Đình Hạo giả khùng giả điên nói :

→ Chính là người lão trượng bảo tại hạ giết chết mà!

→ Khá lắm, thu kiếm về đi, để lão phu xem y có thật đã tắt thở chưa?

→ Chớ cần xem làm gì nữa!

Hư Ảo lão nhân thoáng kinh ngạc nói :

→ Nói thế là sao?

Đình Hạo lạnh lùng nói :

→ Giết người thì tại hạ có thừa khả năng!

Cặp mắt của Hư Ảo lão nhân bắn ra tia sáng kinh người lạnh lùng nói :

→ Người dám chống lại mệnh lệnh của lão phu!

Đình Hạo bất giác phá lên tràng cười điên cuồng nói :

→ Há há há, lão thất phu người xem thường Toan Tú Tài ta quá thế?

Hư Ảo lão nhân giật mình lùi ra sau vài bước, hung ác nói :

→ Tiểu tử mi khá thật!

Đình Hạo tăng hăng một tiếng, vung kiếm nhanh tốc, xuất thủ đánh ra một chiêu Bút Hạ Càn Khôn, một chiêu này do cú sát thủ Mộng Bút Sanh Hoa của Hắc Nho và tuyệt chiêu hãn dung hợp duy nhất Dị Càn Chuyển Khôn trong Huyền Huyền kiếm pháp mà sáng tạo ra, cho nên kỳ uy lực mạnh vô song, thiên hạ chắc không còn ai có thể chịu được một kích này rồi, mà hắn lại cố tình muốn giết lão ma đầu cho bằng được.

Một tiếng ứ nhẹ, Hư Ảo lão nhân lượn mình nhảy ra xa hai trượng, gò má bên trái máu chảy tua tủa, té ra một chiếc lỗ tai bên trái đã bị chém đứt, chỉ xê dịch tơ hảo thì y đã mất đi nửa cái đầu rồi.

Đình Hạo bất giác kinh ngạc, một cú tấn công chí mạng mình đã dùng hết sức công lực, lại không thể hạ sát được đối phương.

Gương mặt của Hư Ảo lão nhân co rút vài cái, hai mắt bắn ra tia sáng hung tợn, khiến người trông thấy phải ớn lạnh xương sống.

Đình Hạo nhún mình lướt tới, Hư Ảo lão nhân lại hất mình ra xa ba trượng đến gần một cây dừa nước thân pháp nhanh lẹ như hồn ma bóng quỷ, Đình Hạo chỉ biết lắc đầu kêu tuyệt. Hư Ảo lão nhân vẫy tay một cái, nhưng chẳng thấy có vật gì đánh ra cả.

Đình Hạo chưa kịp suy nghĩ, bỗng hắn cảm thấy trên Thiên Đột huyết tê nhức, tức thời hồn vía lên mây biết ngay mình đã trúng phải ám khí hữu độc của đối phương, hắn liền giả vờ “Ôi cha” một tiếng, thân

người loạng choạng vài cái té ngã xuống đất, nhân cơ hội này hắn đã lấy viên Tỳ Độc châu ngậm trong miệng một cách nhanh nhẹn...

Hư Áo lão nhân cười nham hiểm nói :

→ Tiểu tử, cho mi biết thủ đoạn của lão phu!

Y vừa nói, vừa rảo bước tiến về hướng Đình Hạo...

Bịch!

Một tiếng xen lẫn tiếng ự nhẹ, thân người của Hư Áo lão nhân bị bắn dội ngược ra xa ba trượng, Đình Hạo đứng bật dậy nhanh như điện xẹt, một cú đánh bất thành linh của hắn sức mạnh như vũ bão.

Thân người của Hư Áo lão nhân chao đảo một vòng lại đứng vững như trước, hai bên khóe miệng lại rướm máu không ít.

Đình Hạo cả kinh, một chưởng thể mạnh như vũ bão của mình vừa đánh ra, dù cho thân người rèn đúc bằng sắt thép cũng chưa chịu nổi, thế mà lão ma này không hề hấn gì cả.

→ Tiểu tử, mi khá lắm, chúng ta gặp lại sau.

Dứt lời, chỉ thấy Hư Áo lão nhân biến mất như luồng khói thoảng giữa thanh thiên bạch nhật thể này mà chẳng thấy y đào tẩu về hướng nào, thứ thân pháp quỷ quái nhanh tốc này quả kinh người thật.

Đình Hạo biết có rượt theo cũng chẳng kịp, vả lại hắn quan tâm đến an nguy của lão ca ca còn nằm trong đình tranh, hắn nhả hạt Tỳ Độc châu ra, sau đó quay người chạy trở lại ngôi đình.

Thọ Dao Phong đã ngồi dậy nhìn Đình Hạo gật đầu cười nhạt.

Đình Hạo vận khởi thần công, ấn tay vào Thiên Đột huyết hít mạnh một cái, sau đó xòe bàn tay ra xem, bất giác thất thanh kêu lên :

→ Vô Ảnh Phi Mạn!

Trong lòng bàn tay của hắn có cây gai nhọn nhỏ bằng hạt đậu. Thọ Dao Phong kinh ngạc nói :

→ Cái gì là Vô Ảnh Phi Mạn?

Đình Hạo đưa bàn tay tới trước nói :

→ Lão ca ca, ngươi xem hạt gai này trúng phải chết ngay!

→ A! Nhưng người...

→ May tiểu đệ có Tỳ Độc châu giải độc, bằng không đã chết từ lâu!

→ Sao tiểu huynh lại có Tỳ Độc châu?

→ Câu chuyện còn dài dòng lắm, để khi khác đệ sẽ phụng cáo sau!

Hắn xúc động vô cùng, một câu hỏi đã được giải đáp, té ra hung thủ giết chết Thất Chỉ Tàn Sát Đồng Bất Lương và Trường Bạch Nhất Kiêu Sử Siêu tại Chiêu Ứng tự ở Đồng Phách chính là lão ma đầu này, lai lịch của y thế nào? Y giết người với mục đích gì? Sự tà ác của lão ma đầu này còn gớm hơn Độc Tâm Phật nhiều.

Hắn nghĩ đến đây, chăm chăm nhìn Thọ Dao Phong nói :

→ Lão ca ca có biết lai lịch của lão thất phu này chẳng?

→ Không biết!

→ Y tự xưng là Hư Áo lão nhân?

Thọ Dao Phong trầm tư giây lát nói :

→ Chưa nghe nói bao giờ, sao tiểu huynh đệ lại biến ra dạng người thế này? Nếu người chẳng nói tên ra thì ta không cách nào nhận diện người được...

Đinh Hạo đem sự việc bị Hư Ảo lão nhân lừa gạt thuật lại cho lão nghe, sau đó hần giải đi Dị Hình thuật biến lại bản lai diện mục cũ, khiến Thọ Dao Phong kinh ngạc nhìn ngó chẳng chớp mắt.

→ Tiểu huynh đệ, Dị Hình thuật này ta từng nghe nói là một tuyệt nghệ thất truyền từ lâu, lão ma đầu này ăn cắp gã chẳng được mà còn mất một mớ thóc.

Đinh Hạo mỉm cười nói :

→ Y mất đi một cái lỗ tai bên trái, về sau cũng chẳng ngại, y biến thần hóa quỷ chi nữa!

→ Hay lắm, lần đầu tiên lão ca ca thấy người dùng toàn lực ra tay đánh địch...

→ Chẳng phải lão ca ca đã xuống phía Nam rồi ư? Sao lại lọt vào tay lão ma này?

Thọ Dao Phong vỗ đầu cái bốp, nộ hỏa xung thiên nói :

→ Nói làm gì xấu hổ!

Đinh Hạo mỉm cười nói :

→ Sao lại xấu hổ?

Thọ Dao Phong phùng mang trợn mắt nói :

→ Lần trước vì nghiện rượu, tí nữa toi mạng dưới tay của Bạch Nho, lần này cũng vì nghiện rượu nằm gục trong tay của lão ma này, hừ! Các tai họa đều vì cái mồm ham ăn ham uống này cả!

Đinh Hạo không nín được cười nói :

→ Lão ca ca lại phạm luật vào quán rượu rồi ư?

→ Ai bảo chẳng thế?

→ Nhưng làm thế nào lại đụng tới Hư Ảo lão nhân?

→ Lúc đến Tảo Dương trống điểm canh hai, mấy con sâu rượu bò lúc nhúc trong bụng khó chịu vô cùng, ta bèn vào một quán rượu ở lộ Tây, gặp lúc lão ma ấy ngồi bên bàn kế, ta phát hiện y là cao thủ trong tửu phái, nhất thời phát hứng, âm thầm cùng y so tài cao thấp về tửu lượng, khoảng nửa tiếng đồng hồ, ực cả hai chục bình rượu Hoa Tiêu...

→ A! Tửu lượng kinh người thế?

→ Thế đã đủ nào, lão phu hiềm bưng từng bình rượu tới phiên phức quá, bèn bảo mang cả hũ to và bát to ra, lão ma đó cũng gọi một hũ to như ta...

→ Thú thật!

→ Quả hứng thú thật, uống được giấy lát, lão ma ấy vẫy tay bảo lão phu sang cùng bàn mà uống, hai người ngồi cùng bàn như là tìm được tri kỷ không bằng, cứ liều mạng mà uống...

→ Lão ca ca có hồi lai lịch đối phương chẳng?

→ Không, ta chẳng hứng thú màn đó!

→ Sau đó thế nào?

→ Ba mươi năm lão tưởng thua trận một lần, ta bèn say mềm...

→ Lão ca ca chơi không lại y?

→ Đồ quỷ, y tác ma tác quái gì đó trong thức ăn, vì ta uống đến đỗi quên cả tổ tiên tám đời cho nên không phát giác mà thôi, đến lúc tỉnh rượu đã vào trong đình viện, công lực cũng mất hết...

Đinh Hạo thất kinh nói :

→ Lão ca ca mất hết công lực?

→ Nếu chẳng như thế, lão ăn trộm này đâu đến đỗi như vậy?

→ Công lực bị phế chẳng?

→ Không phải bị phế, mà bị chế thôi!

→ Có biết thủ pháp gì không?

→ Bị chế bằng được vật...

→ Ạ! Thế thì dễ thôi!

Dứt lời, hần lấy Tỵ Độc châu ra nói :

→ Lão ca ca ngậm trong miệng giấy lát sẽ có công hiệu ngay.

Thọ Dao Phong tiếp lấy hạt châu bỏ vào miệng. Chỉ trong giây lát, Thọ Dao Phong nhả hạt châu ra, trả lại cho Đinh Hạo, chếp chếp khen mãi nói :

→ Đây là võ lâm dị bảo, kỳ diệu vô cùng!

Đinh Hạo cất Tỵ Độc châu vào túi áo, nói :

→ Lão ca ca phục hồi rồi chứ?

→ Đương nhiên!

→ Lão ca ca có thể phán đoán được Hư Ảo lão nhân là thần thánh phương trời nào chẳng?

→ Không thể đoán nổi, cả đời ta chưa thấy con người nào tà ác mà lại có võ công cao siêu như thế bao giờ.

→ Y ám hại ta và lão ca ca có mục đích gì chẳng?

76. Liên Hoàn Huyết Kiếp

Thọ Dao Phong trầm tư giây lát nói :

→ Y ám hại tiểu huynh đệ là muốn lợi dụng người làm công cụ giết người cho y, còn mục đích y ám hại lão ca ca ta thì không biết được...

→ Vô Ảnh Phi Mang giết người không lưu lại dấu vết, không biết bao nhiêu người đã bị hại rồi...

→ Bây giờ tạm gác vấn đề đó sang một bên đã, chúng ta hãy thương lượng việc xuống phía Nam thế nào đây?

→ Tiểu đệ đã quyết tâm...

→ Quyết tâm thế nào?

→ Đến Tề Vân trang điểm mặt kêu tên phục thù thôi.

→ Đối phương không thừa nhận thì sao?

Đinh Hạo nghiêng răng nói :

→ Không thừa nhận cũng không được, Bán Bán Tẩu và Trúc Lâm Khách là người từng trải cảnh ngộ huyết án, chứng minh xác đáng, đồng thời hung thủ năm xưa chỉ còn sót lại mỗi mình Vân Long Tam Hiệu Triệu Nguyên Sanh thôi, ai biết hần còn tại thế chẳng, chẳng lẽ cứ để mối thù chìm dưới đáy biển.

Thọ Dao Phong cau mày trầm giọng nói :

→ Số hung thủ này lần lượt bị giết, chắc chắn không phải là chuyện ngẫu nhiên?

→ Nhưng mỗi lần sanh sự, tình huống lại khác nhau, không tìm được manh mối gì cả...

→ Tiếc rằng tên biết nhiều đã gặp bất trắc...

Đinh Hạo sực nghĩ ra một việc nói :

→ Toàn Tri Tử lão ca ca xuống phía Nam bị mất tích có liên hệ gì đến cảnh ngộ lão ca ca chẳng?

→ Ý người muốn nói Hư Ảo lão nhân hạ thủ chăng?

→ Có lẽ như thế!

→ Còn Bán Bán Tẩu xa tận ở Nhạc Dương mất tích thì giải thích sao?

→ Có một giải thích thế này, có lẽ Hư Ảo lão nhân là cao thủ do Tề Vân trang phái ra, mục đích là tiêu diệt từng người một những nhân vật có liên hệ hai bên vào năm xưa, trong đó kèm theo cả tiểu đệ...

→ Hừ! Phân tích như vậy cũng có lý lắm, phen này tiểu huynh đệ xuống phía Nam, chắc y không buông tha đệ đâu, may mà y bị cắt đứt lỗ tai bên trái, dù Dịch Hình thuật có cao siêu đến đâu, đệ vẫn còn nhận diện được y, nếu trên đường đi y không có hành động với đệ, đến địa phận Nam trang y sẽ ra mặt chẳng sai, nếu đúng như vậy thì mọi sự không còn nghi ngờ gì nữa!

Đinh Hạo bèn hăng hái vô cùng, xúc động nói :

→ Tiểu đệ muốn đi đường suốt ngày đêm xuống phía Nam?

→ Thế cũng được, lão ca ca sẽ âm thầm theo sau, nhưng trên đường đi ta vẫn phải dò thám tung tích của Toàn Tri Tử có lẽ người phải đến trước ta!

→ Thế thì chúng ta đi ngay?

Ngay lúc này thấy một bóng người từ trong bụi rậm hiện ra.

Thọ Dao Phong hạ giọng nói :

→ Có người đến nha!

Đinh Hạo xoay sang nhìn, hớn hỏ cất tiếng nói :

→ Đại ca, mau sang đây, tiểu đệ giới thiệu bạn bè cho người biết nhau!

Người vừa xuất hiện chính là Xích Ảnh Nhân, y không tiến tới cất tiếng nói :

→ Khỏi giới thiệu làm gì, huynh biết y là Thọ Dao Phong bạn thâm giao của hiền đệ!

Thọ Dao Phong cau mày nói :

→ Hắn là ai vậy?

Đinh Hạo cười nói :

→ Chủ nhân Ly Trần đảo, Xích Ảnh Nhân người đại ca kết nghĩa của tiểu đệ!

→ A!

Đinh Hạo lại nói :

→ Đại ca, sao người không sang đây, chúng ta là người một nhà cả?

Xích Ảnh Nhân vẫn đứng tại chỗ nói :

→ Hiền đệ, ta còn việc phải làm, không rảnh nói nhiều bây giờ chúng ta sẽ gặp nhau trên đường xuống phía Nam!

→ Đại ca đến đây lâu rồi chẳng?

→ Đến sau một chút, sự việc xảy ra huynh đã chứng kiến cả, hiền đệ phải hết sức cẩn thận...

→ Vâng, đại ca cũng xuống phía Nam chẳng?

→ Việc của đệ huynh không thể chẳng quan tâm, ta đi trước vậy!

Dứt lời phi thân chạy mất.

Thọ Dao Phong trầm giọng nói :

→ Người bạn tri kỷ của tiểu huynh đệ có chút mùi phấn son?

Đinh Hạo mỉm cười nói :

→ Lúc tiểu đệ mới quen y, cũng đồng cảm giác với lão ca ca, chắc có tánh tình bẩm sinh thôi, trên đảo toàn nữ nhân, chỉ có một tiểu đồng và y làm nam nhân thôi!

→ Ta cảm thấy là lạ, tiếc rằng y không chịu đến...

→ Sao lão ca ca lại nghĩ thế?

→ Cả đời ta chung đụng biết bao nhiêu người mà kể, giọng điệu ăn nói của y giống hệt người nữ cả thân mình cũng thế, hình như không có khí tượng phu...

→ Đúng như thế, nhưng lão ca ca nói y không có khí tượng phu thì chưa chắc, con người y rất hào phóng trọng nghĩa!

→ Thôi được, chớ nói làm gì nữa, chúng ta lên đường ngay, người đi trước ta theo sau, mạnh ai nấy đi.

→ Xin lão ca ca đi trước!

Thọ Dao Phong gật đầu, bước xuống đình phi thân chạy mất.

Đinh Hạo vượt tường nhảy ra trang viện, chạy một hơi gần ba mươi dặm đường, thấy trước mặt có con sông chắn ngang, ở mé trái bên này bờ sông có một bến và vài chiếc thuyền nhỏ, nhưng chẳng thấy người lái đò cả.

Đinh Hạo bèn do dự hồi lâu, con sông này rộng vài chục trượng, mình lại chẳng rành cầm lái, sang sông bằng cách nào đây?

→ Chủ thuyền ơi! Có người muốn sang sông!

Hắn cất tiếng kêu liên tục bảy, tám lượt, nhưng chẳng thấy có ai trả lời cả.

Thình lình, từ nơi xa xa trong rừng cây ở bờ sông vang lại một tiếng kêu thê thảm rừng rợn, hình như phát ra từ miệng của nữ nhân, Đinh Hạo giật mình, liền phi thân chạy về hướng rừng cây phát ra âm thanh, hắn chạy vòng trong rừng giầy lát, bỗng thấy một góc áo màu vàng lộ ra từ phía sau một cây đại thụ, hắn thấy áo vàng liền liên tưởng đến Kim Long sứ giả ngay.

Hắn nhún mình lướt gần cây đại thụ, phóng mắt nhìn tới không khỏi giật mình, toàn thân nóng bừng lên, chỉ thấy một thiếu nữ áo vàng bản thân lỏa thể, phần trên nửa thân ngâm trong vũng máu, trước ngực có một lỗ kiếm đâm máu chảy lai láng, phần dưới thân thể thì lỏa lồ.

Rõ ràng đây là một vụ hiếp dâm rồi mới bị giết chết.

Thế thì kinh khiếp thật, ai lại dám dâm sát đệ tử của Kim Long bang, mà số thiếu nữ áo vàng này ai cũng có một thân vô công kinh người, lại thiện dụng ám khí và độc dược.

Hắn trở mắt nhìn lại một lần nữa, bất giác thất thanh kêu lên hoảng hốt, xác chết đó chính là tỷ nữ Tiểu Hương của Mai Ảnh Tuyết.

Đinh Hạo lửa giận sôi sùng sục, cô tỷ nữ thông minh khả ái này lại bị chết một cách thê thảm như thế!

Bỗng nhiên hai người áo vàng hiện ra như bóng ma, đó chính là Hiệu Tỷ, Thỉn Kim Long sứ giả.

Đinh Hạo nhướng cao đôi mày kiếm, miệng mấp máy định nói...

Hai sứ giả tiến gần xác chết Tiểu Hương cùng nhau thất thanh kêu lên kinh hãi, hai người liền thụt lùi ra sau vài bước cầm phần nhìn chòng chọc vào mặt Đinh Hạo.

Tỷ Hiệu sứ giả gầm hét :

→ Toan Tú Tài, người chẳng còn chút nhân tính gì cả tiểu thư nhà ta đui mù mới gặp phải người!

Đinh Hạo run bắn người lên, hốt hải nói :

→ Tại hạ nghe tiếng thảm kêu mà đến...

→ Chớ không phải các hạ hạ thủ?

→ Không phải!

→ Ai tin được lời nói này ư?

Đinh Hạo giận run gầm thét :

→ Toan Tú Tài ta há có thể là hạng người như thế?

Thìn Hiệu sứ giả phùng mang trợn mắt nói :

→ Toan Tú Tài người hiệp dân y mà còn giết y, quả thật cay độc lắm...

Đinh Hạo nộ hỏa xung thiên gầm thét nói :

→ Người chó ăn nói hồ đồ lần nữa ta bỏ vào đầu người ngay.

Tý Hiệu sứ giả cười giọng nham hiểm nói :

→ Toan Tú Tài, người ý có võ công cao cường muốn làm gì thì làm chẳng?

Đinh Hạo nghiêng răng còm cộp nói :

→ Tại hạ đã nói hoàn toàn không biết sự tình ra sao cả, chỉ nghe tiếng thảm kêu mà đến đây thôi!

→ Các hạ chỉ ngẫu nhiên đi ngang?

→ Đúng vậy, tại hạ đang đứng đợi đò sang sông!

→ Nhưng trùng hợp thế sao?

Đinh Hạo đuối lý, đánh liều nói :

→ Tại hạ trình trọng phủ nhận lần nữa!

→ Cho dù bản sứ giả tin tưởng, nhưng khó bề che miệng giới đồng đạo giang hồ được?

Đinh Hạo đứng ngây người, cứng miệng chẳng đối đáp được, việc này truyền ra chốn giang hồ, thì ba chữ Toan Tú Tài coi như hồng hết, lời đồn đãi đáng sợ, công án Cửu Long lệnh mà năm xưa của sư phụ là bài học mà mình phải cảnh giác vậy.

Tý Hiệu sứ giả lại nói tiếp :

→ Tiểu thư lia tỳ nữ tình nhiệm của tiểu thư nhà ta, mà tiểu thư sớm đã trao trái tim cho các hạ, thế thì làm tổn thương tiểu thư chẳng ít...

Đinh Hạo rùng mình, gặp Mai Ánh Tuyết mình sẽ giải thích thế nào đây? Hắn suy nghĩ giây lát nói :

→ Nếu tiểu thư các người cũng tin các hạ là người như thế, vậy thì mối tình trước kia không cần tiếp tục nữa.

Tý Hiệu sứ giả ngạc nhiên nói :

→ Thế thì các hạ chẳng thật lòng yêu tiểu thư của chúng ta chút nào!

→ Ý người muốn nói gì?

→ Các hạ không nói lời giải thích mà các hạ nói lời tuyệt tình như thế, chứng tỏ tình yêu này chẳng bền.

→ Liệu có tin lời đồn của các hạ chẳng?

→ Điều ấy chưa biết được!

→ Tại hạ chưa gặp tiểu thư các người chẳng?

→ Bây giờ chưa thể gặp được vì nàng còn bận việc.

→ Thế thì khi gặp nàng hãy nói!

→ Nhưng bản sứ giả phải ăn nói sao với Bang chủ đây?

→ Tùy ý người muốn nói sao thì nói!

→ Các hạ nói sao dễ thế?

→ Thế thì các người muốn sao?

Thìn Hiệu sứ giả lạnh lùng nói :

→ Trước khi sự việc trắng đen chưa được xác minh, các hạ thoát khỏi can hệ!

Đinh Hạo rùng mình nghĩ thầm :

→ “Mình chẳng sợ Kim Long bang báo phục, cũng chẳng sợ Mai Ánh Tuyết hiểu lầm, từ khi xảy ra sự việc tại thành Y Xuyên, hắn chẳng còn coi trọng Mai Ánh Tuyết nữa, chỉ ngại rằng sự kiện này truyền ra chốn giang hồ, thì mình chẳng còn mặt mũi nào nhìn mọi người nữa, đây là hành vi tồi bại mà mọi người đều gớm sợ, mình lại chẳng thể đối phó với chốn giang hồ, từng người một giải thích”

Càng suy nghĩ càng muốn phát điên lên, mồ hôi toát ra trên trán to bằng hạt đậu.

Bỗng hai mắt của Đinh Hạo bắn ra tia sáng hung tợn kinh người quét sang đối phương, Thìn Hiệu sứ giả bất giác thụt lùi ra sau một bước.

Tý Hiệu sứ giả biến sắc nói :

→ Hai mắt các hạ lộ ra sát khí chẳng lẽ muốn giết người bịt miệng sao?

Đinh Hạo chẳng hề suy nghĩ, lạnh lùng tăng hắng một tiếng nói :

→ Tại hạ chẳng phải là hạng người cực kỳ hung ác nên chẳng làm chuyện bỉ ổi này đâu!

Tý Hiệu sứ giả đổi sắc dụ lại trầm tư giây lát nói :

→ Thảm sự này tạm thời chớ để tiểu thư biết được, bản sứ giả sẽ cố gắng giải thích điều này với Bang chủ, chúng ta đôi bên phân ra tìm bắt hung thủ, các hạ nghĩ thế nào?

Đinh Hạo gật đầu nói :

→ Tại hạ ghi nhận thịnh tình vậy!

Tý Hiệu sứ giả nghiêm sắc mặt nói :

→ Sự kiện này tạm thời gác qua một bên, sẵn dịp gặp lại các hạ nơi đây, bản sứ giả trình trọng lập lại lời bàn khi trước, yêu cầu các hạ liên thủ với bốn bang cùng đối phó với Vọng Nguyệt bảo, chẳng biết các hạ suy nghĩ thế nào?

Đinh Hạo trầm tư giây lát nói :

→ Bây giờ các hạ chưa thể quyết định được!

→ Tại sao thế?

→ Cần phải bàn tính kỹ lại đã.

→ Đây là việc hai bên cùng có lợi, các hạ còn phải lo nghĩ gì nữa?

→ Thật tình mà nói, tại hạ chưa nắm vững tình hình lai lịch của quý bang nên không thể khinh xuất hợp tác được.

→ Nếu các hạ đồng ý có thể diện kiến Bang chủ chúng tôi lập tức.

→ Tại hạ... muốn gặp tiểu thư của các người trước!

Ngay lúc này, bỗng nghe tiếng nói nữ nhân vang lên :

→ Hung thủ hiếp dâm giết người ở đây rồi!

Tinh thần Đinh Hạo bỗng phấn khởi hăng hái lên.

Hai sứ giả thì lại biến sắc.

Âm thanh vọng tới, chẳng thấy bóng người và động tĩnh gì cả.

Đinh Hạo niệm nghĩ xoay nhanh, vung kiếm trong tay lướt mình lướt tới, chỉ thấy một võ sĩ kinh trang áo vàng bị trối ngược hai tay vào một thân cây cách nơi hắn đứng khoảng bảy trượng hơn. Đinh Hạo nhảy vọt tới trước mặt người ấy, thấy y áo lem luốc những vết máu.

Hình như y đã bị điểm huyết, hai mắt trợn trắng, chẳng nói năng được nhưng vẻ mặt vô cùng sợ hãi.

Ai bắt được hung thủ này? Tại sao không lộ mặt?

Đinh Hạo nhìn kỹ y áo của gã, không khỏi giật mình, gã này cũng là người của Kim Long bang, thế thì Tiểu Hương chết trong tay người nhà rồi.

Đinh Hạo nghĩ thế dùng tay khám xét, giải hai huyết Á Môn và Tam Lý đã bị chế đối phương.

Gã võ sĩ áo vàng phát ra một tiếng “Ồ”!

Đinh Hạo vung kiếm chỉ thẳng vào ngực đối phương nói :

→ Người đã đâm sát cô gái trong rừng?

Võ sĩ áo vàng gầm rống nói :

→ Không phải ta!

→ Không phải người chứ còn ai nữa?

→ Đi hỏi xác chết đi!

Đinh Hạo nghe nói hai mắt trợn to, sát khí bốc lên ùng ùng, hắn tăng hắng một tiếng nói :

→ Vết máu trên mình người và vết cứa rách áo người thì giải thích thế nào?

Gã võ sĩ áo vàng run bắn người lên, há mồm cứng đờ chẳng đáp được lời nào cả, gương mặt co rút lia lịa, bỗng đảo mắt nhìn sang một bên, kêu la lớn tiếng :

→ Sứ giả cứu ta với!

Hai sứ giả Tỷ Hiệu và Thỉn Hiệu đã bước tới chỗ hai người.

77. Vu Oan Giá Họa

Đinh Hạo nghe gã cất tiếng kêu cầu cứu, giật bắn người lên thế thì gã võ sĩ này là đệ tử của Kim Long bang không sai rồi, hắn đảo mắt quét sang chỉ thấy gương mặt của hai sứ giả lạnh như tiền, ánh mắt chớp nhoáng những tia sáng muốn giết người. Hắn bèn trầm giọng nói :

→ Y là đệ tử của quý bang?

Tỷ Hiệu sứ giả lạnh lùng nói :

→ Không phải!

Mặt Đinh Hạo trầm xuống nói :

→ Quý sứ giả không nghe y kêu lên: “Sứ giả cứu ta sao?”

→ Y quen biết với bản sứ. Hừ! Nếu y đúng là hung thủ, bản sứ quyết không dung tha y đâu!

Đinh Hạo nộ hỏa xung thiên nói :

→ Tại hạ không phải đứa trẻ con ba tuổi, để mấy người làm trò đầu, sự thật rành rành trước mắt, nếu y không phải là hung thủ, thế thì tại hạ là hung thủ rồi, y không phải là đệ tử của Kim Long bang thế thì để tại hạ xử lý, y phải trả một giá rất đắt cho việc làm của y.

Dứt lời mũi kiếm hất nhẹ xoẹt một tiếng, ngực áo bị rạch một đường dài, trước ngực liền hiện ra một lần máu, tiếp đó lại nói :

→ Tại hạ luôn luôn phản đối việc dùng thủ đoạn tàn bạo, nhưng hôm nay phải đặc biệt phá lệ một phen, nghe đây nếu người chẳng muốn chết bằng cách bị rạch nát từng tắc thịt, thì người hãy thành thật khai báo lai lịch của người và thuật lại sự tình thâm sát cho ta nghe.

Gã võ sĩ đảo mắt nhìn Tý Hiệu sứ giả một cách thâm thương thái độ hồng hách lúc này đã tan biến mất hết.

Tý Hiệu sứ giả trầm giọng nói :

→ Toan Tú Tài, kẻ bị hại là người của bản bang lại là tâm phúc của tiểu thư, bản sứ giả phải mang người này về xử lý!

→ Thế thì tại hạ đã hết can hệ gì chứ?

→ Sự thật vẫn chưa sáng tỏ!

→ Thế nào mới gọi là sáng tỏ?

→ Để bản bang xử xét người này xong mới biết được!

Đinh Hạo nghi hoặc chẳng ít, vài chữ sứ giả cứu ta đã có uẩn khúc bên trong, nếu y là hung thủ thì y không phải kêu cứu làm gì đồng thời Tiểu Hương là tâm phúc của Thiên kim bang chủ đã bị hiếp dâm thâm sát, hai sứ giả chẳng có biểu hiện căm phẫn gì cả, điều này chứng tỏ bên trong phải có uẩn khúc gì đây!

Hắn nghĩ thế bèn lạnh lùng nói :

→ Không thể đem người này đi được!

Tý Hiệu sứ giả biến sắc nói :

→ Nói thế là sao, chuyện của bản bang lại để cho người ngoài xử lý sao?

Đinh Hạo đánh liều nói :

→ Chớ nói nhiều vô ích, tại hạ phải đích thân xử lý, nếu hai vị có khó khăn gì, mai sau tại hạ sẽ giải thích với tiểu thư các cô chẳng muộn, lời nói đến đây xin hết, mời các cô hãy tránh ra xa.

→ Các hạ chuẩn bị xử lý y thế nào đây?

→ Đó là việc của ta, hai người chớ hỏi làm gì!

→ Các hạ không thấy làm vậy là thái quá chăng?

→ Chuyện tại hạ đã quyết, không khi nào thay đổi được nữa.

Cặp mắt sắc bén lạnh lạnh của Đinh Hạo nhìn chòng chọc vào mặt của gã võ sĩ, hắn nhấn mạnh từng chữ một nói :

→ Bây giờ bản nhân hỏi một câu, người trả lời một câu, bằng không một câu hỏi của bản nhân sẽ cắt một tắc thịt của người ra.

Da mặt của gã võ sĩ áo vàng co rút đến đổi biến dạng, y găm rống thảm thiết nói :

→ Toan Tú Tài, người sẽ chết không được toàn thây đâu.

Đinh Hạo lạnh lùng nói :

→ Ta chết như thế nào mặc kệ ta, câu thứ nhất người có phải là đệ tử của Kim Long bang chăng? Nói!

Oa! Một tiếng rú thảm thiết, thân người của gã võ sĩ co rút giây lát, bảy lỗ rướm máu tắc thở lập tức.

Đinh Hạo giận run người quay kiểm trở vào người Tý Hiệu sứ giả nói :

→ Người muốn chết chăng?

Hai cô sứ giả song song nhảy vọt ra sau một trượng, Tý Hiệu sứ giả nói :

→ Bản sứ giả không chính tay giải quyết, về bang không thể ăn nói với Bang chủ được!

- Người giết người bịt miệng ư?
- Thế thì buồn cười rồi, y là hung thủ bản sứ giả bịt miệng làm gì?
- Chắc bên trong có bí ẩn gì đây?
- Lời nói chẳng có tình lý chút nào!
- Chớ coi thường ta quá thế, tại hạ chẳng dễ qua mặt đâu nhé!
- Các hạ muốn sao bây giờ?
- Hành vi của người khinh thường ta quá thế, xem như người công khai khiêu chiến với ta vậy, bây giờ hãy giải quyết bằng binh đao thôi.

Tý Hiệu sứ giả thụt lùi một bước nữa hải hùng nói :

- Toan Tú Tài người không cố ý gây hấn với bản bang chứ?
- Tại hạ chẳng ngại nữa.
- Các hạ độc đoán như thế, đến khi gặp tiểu thư nhà ta e rằng khó giải thích lắm.
- Ngoại trừ Mai Ánh Tuyết không chấp nhận công lý.
- Nói như thế các hạ không tiếc trở mặt tuyệt tình với tiểu thư nhà ta chẳng?

Hắn bèn đánh liều nói :

- Trừ phi Mai Ánh Tuyết muốn tuyệt tình với tại hạ!

Tý Hiệu sứ giả nghiêm sắc mặt nói :

- Tiểu thư từng thổ lộ tâm sự với bọn ta ngoại trừ các hạ ra không còn tình nào thay thế được!
- E rằng không phải thế!
- Ý người muốn nói sao?
- Y Xuyên thành ngoại, y từng muốn lấy mạng sống tại hạ!

Tý Hiệu sứ giả ngây người.

Tý Hiệu sứ giả bèn tiếp lời :

- Các hạ kém thông minh thế, phải biết câu càng yêu càng hận, đêm ấy chỉ vì hiểu lầm nàng là Thiên kim bang chủ, đương nhiên chẳng chịu đựng được đệ tử bị tàn sát, mà các hạ lại là ý trung nhân của nàng, càng không thể chịu đựng được hơn nữa..
- Tại sao không nói ngay lúc đó?
- Trong lúc tình thế cấp bách, ai lại nghĩ xa như thế?
- Nàng chưa bao giờ biểu lộ thân phận cả.

→ Bí mật của bang bang chưa đến lúc công khai. Nhưng căn cứ thân tình của y lúc đó là dùng thái độ thù địch đối phó với tại hạ?

→ Các hạ lại lầm rồi, Thiên kim bang chủ luôn luôn ngang ngạnh tự ái, nói cho khó nghe chút là bướng bỉnh thành tính, nàng rõ biết không phải là địch thủ của các hạ, mà các hạ cũng biết nàng làm sao giết các hạ được phải thế không? Lúc đó còn vài sứ giả gần đó, nàng có thể vì tư tình nam nữ mà không ngó ngàng đến luật bang không?

Câu nói này có vẻ hợp tình hợp lý, Đinh Hạo không khỏi lại có chuyển biến, có lẽ mình hiểu lầm Mai Ánh Tuyết thật đúng như Tý Hiệu sứ giả đã nói nàng ở trong tình huống bất đắc dĩ như nàng từng nói :

- Phụng mệnh giết người! Nàng đã bị cưỡng bách theo mệnh lệnh của phụ thân.

Tý Hiệu sứ giả sắc mặt dịu lại nói :

→ Các hạ cảm thấy thế nào?

Đinh Hạo hít một hơi dài không làm gì hơn đành nói :

→ Bao giờ tai hạ được gặp tiểu thư của các người?

→ Việc này chắc phải chờ sau khi các hạ quyết định hợp tác với bản bang mới có thể gặp được.

→ Nhưng tại hạ phải gặp Mai Ánh Tuyết trước mới quyết định được.

→ Việc này bản sứ giả không đủ thẩm quyền quyết định ta phải xin chỉ thị cấp trên.

→ Thế thì tại hạ đành chờ đợi thôi.

→ Các hạ cho phép bản sứ giả lo liệu hậu sự cho kẻ chết chứ?

Đinh Hạo nghiêng rằng tra kiếm vào bao, phi thân chạy mất, hắn không nói gì cả, thật ra cũng chẳng còn gì phải nói nữa, bây giờ hắn chỉ nghĩ tưởng đến cô gái thần bí đã bắt sống hung thủ đó, tại sao y không ra mặt? Nếu tìm được y thì mọi sự sẽ sáng tỏ ngay, vì y bảo võ sĩ áo vàng là hung thủ, thế thì y phải chứng kiến việc trải qua, nhưng mình đi đâu tìm y đây?

Hắn phi thân ra khỏi rừng, chạy trở về bến đò.

Chỉ thấy một cô gái ngồi trên một chiếc thuyền, mặt quay sang hướng sông, chẳng trông thấy diện mục của cô, hắn nhủ thầm :

→ “Lạ nhỉ, người lái đò sao lại là người nữ được, trông cách ăn mặc của y chẳng giống người lái đò chút nào cả!”

Hắn thoáng do dự bèn cất tiếng kêu to gọi :

→ Ta muốn sang sông vậy!

Cô gái trên thuyền chẳng quay đầu qua, chậm rãi nói :

→ Lên thuyền đi!

Đinh Hạo ngạc nhiên, hắn chưa từng thấy chủ đò dùng thái độ như thế để tiếp đón khách bao giờ, hắn cũng chẳng rảnh rồi suy nghĩ nhiều hơn, bèn nhún mình nhẹ nhẹ đáp chân lên thuyền, vừa nhìn cô gái ngồi trên mũi thuyền, bất giác vui mừng kêu lên nói :

→ Tỷ tỷ sao lại là người?

Cô gái trên thuyền chính là Uy Linh sứ giả Cổ Thu Linh vậy.

Về mặt Cổ Thu Linh buồn bã âm u nói :

→ Đinh đệ người ngạc nhiên lắm chẳng?

Đinh Hạo bất giác ngạc nhiên hoang mang nói :

→ Quả thật chẳng ngờ được tỷ tỷ làm người lái đò!

→ Chủ đò vắng mặt, ta đành tạm quyền thôi.

Dứt lời y bỏ dây bỏ mái chèo xuống nước, chèo ra dòng sông.

Đinh Hạo ngồi trên ván khoang thuyền đối diện với Cổ Thu Linh rồi nói :

→ Sao tỷ tỷ ra giang hồ nhanh đến thế?

→ Đây là mệnh lệnh của phu nhân.

→ Tình hình trong núi thế nào?

→ Chẳng còn xảy ra việc gì nữa.

→ Tiểu đệ đã biết được người ám sát Thất Chỉ Tàn Sát và Trường Bạch Nhất Kiều tại Chiêu Ứng tự rồi!

→ A! Nhân vật phương trời nào thế?

Đinh Hạo bèn thuật lại việc gặp Hư Ảo lão nhân và đã giao đấu cùng y cho Cổ Thu Linh nghe một phen.

Cổ Thu Linh cau mày nói :

→ Sự việc coi như được làm sáng tỏ nửa phần.

→ Đúng vậy mục đích sát nhân của đối phương vẫn còn trong vòng nghi vấn.

→ Đệ đệ xem như là nhân họa mà được phước, học được món nghề dị dung thuật đã thất truyền từ lâu ở võ lâm.

→ Theo thiếu ý đệ, đó mới chỉ là một phần nhỏ thôi. Đúng ra Dị Hình thuật còn có Xúc Cốt công và các thuật như biến hình thể, đây mới chỉ là thuộc phần dị sắc thôi.

→ Đệ nói đúng lắm.

→ Sao tỷ tỷ biết đệ muốn sang sông?

→ Chẳng phải đệ nói muốn xuống phía Nam sao? Ta liên tục xuống phía Nam, trước sau hơn đệ một bước tới bến đò này.

Đinh Hạo sực hiểu ra một việc nói :

→ Tỷ tỷ là người bắt sống hung thủ ở trong rừng?

Cổ Thu Linh gật đầu nói :

→ Đúng vậy, chính là ta đây! Tỷ tỷ có được mục kích cổ sự tường tận chăng?

→ Không, ta đến hiện trường sau người nữa.

→ Sao biết võ sĩ áo vàng đó là hung thủ?

→ Lúc hai cô Kim Long sứ giả hiện thân tranh cãi với người, y ẩn núp trong rừng, trước thì chẳng biết y là hung thủ, sau khi được nghe các người tranh luận, ta mới phán đoán được y là hung thủ.

→ Nói như thế này y giết người hiếp dâm, hai sứ giả kia đều biết được cả?

→ Đó là dự mưu bằng không chúng nó chẳng cần giết người bịt miệng làm gì?

Đinh Hạo nộ hỏa xung thiên, nhưng lại thắc mắc chẳng ít nói :

→ Người bị giết là tỷ nữ thân tín của Thiên kim bang chủ, thì giải thích thế nào đây?

Cổ Thu Linh trầm giọng nói :

→ Trong chốn giang hồ này có nhiều sự kiện không thể căn cứ theo thường tình mà phán đoán được.

→ Đúng thế, tiểu đệ cũng có cảm nhận như thế, tại sao tỷ tỷ không hiện thân ra trước hiện trường?

→ Ta không cần thiết hiện thân ra làm gì!

Y vừa nói vừa cười nhạt ra vẻ gượng gạo lại nói :

→ Đệ đệ có mối liên hệ lớn với Kim Long bang sao?

→ Quan hệ, nói thế là sao?

→ Mai Ánh Tuyết Thiên kim bang chủ không phải là hồng nhan tri kỷ của đệ sao?

Đinh Hạo liền đỏ mặt, bây giờ mới hiểu nguyên nhân do thân tình lạ thường và buồn bã của Cổ Thu Linh, lúc đó ở trong núi y đã biểu lộ tình cảm thương yêu đậm đà, đây quả là sự việc rắc rối, hẳn bèn sượng sùng nói :

→ Tiểu đệ đã quen với y từ lâu rồi, đến bây giờ mới biết được lai lịch của y.

→ Các người đang bàn luận hợp tác gì vậy?

→Ồ! Đối phương mong rằng tiểu đệ liên thủ với chúng cùng đối phó với Vọng Nguyệt bảo!

→ Ý của đệ thì sao?

→ Đệ chưa quyết định được, cần phải thương lượng với mấy vị lão ca xem sao.

→ Đúng rồi, người giết chết Tường thái y phải chăng là Hư Ảo lão nhân mà người đã nói?

Đinh Hạo cau mày suy nghĩ giây lát nói :

→ Cũng chẳng thể biết được. Vì Tường thái y không phải chết dưới Vô Ảnh Phi Mang mà Hư Ảo lão nhân tình thông Dịch Hình thuật, chẳng cần thiết bịt mắt làm gì, chiếu theo tỷ tỷ nói hôm ấy hiện thân bắt có Tường thái y là người bịt mắt..

→ Đúng vậy nhưng có điểm khả nghi! Điểm nào?

→ Người thần bí xuất hiện ở Đồng Phách sơn, thân pháp kỳ lạ chẳng khác gì thân pháp của người bịt mắt đã xuất hiện ở ngoại thành Y Xuyên, mà Hư Ảo lão nhân lại biết sử dụng Vô Ảnh Phi Mang.

Đinh Hạo gật đầu nói :

→ Hừ! Không lẽ họ lại là một phe cả, ít nhất Hư Ảo lão nhân không tránh khỏi liên hệ đến vụ Tường thái y bị sát hại.

Ngay lúc đó chiếc thuyền đã cập bến, hai người phi thân lên bờ, Cổ Thu Linh buộc chiếc thuyền vào cột cây tại bến sau đó mặc áo choàng vào người.

Đinh Hạo nghiêm sắc mặt lại nói :

→ Chuyến này tỷ tỷ xuất giang hồ, chắc có việc gì chứ?

→ A! Phu nhân hạ lệnh ta phải tìm gặp Hắc Nho bằng được!

Đinh Hạo giật bắn người lên, giữa Uy Linh phu nhân và sư phụ có mối liên hệ gì đây, nếu mình hỏi thì Cổ Thu Linh sẽ khó xử, nếu không hỏi thăm một ngày nào đó sẽ bị nàng theo dõi ngay và bị bại lộ.

Trước mắt quan trọng nhất là chẳng biết đôi bên có ân oán gì không, mình thì không tiện đường về núi hỏi sư phụ bây giờ.

Cổ Thu Linh lại nói tiếp :

→ Gần đây trên đường đi, đệ có tung tích gì Hắc Nho không?

→ Thế thì chẳng có!

→ Mong rằng Đinh đệ có thể tiếp sức!

→ đương nhiên ta đã hứa điều này trước mặt phu nhân nhưng mà...

→ Nhưng mà thế nào?

78. Cốt Nhục Trùng Phùng

Đinh Hạo trầm tư giây lát nói :

→ Đệ rất mong được biết giữa phu nhân và Hắc Nho có mối liên hệ như thế nào?

Cổ Thu Linh mỉm cười nói :

→ Đinh đệ, xin lượng thứ tỷ tỷ không thể nói ra điều này được, phu nhân nghiêm cấm không được tiết lộ vậy.

Đinh Hạo không biết làm sao hơn nói :

→ Nói thể tỷ tỷ xem như tiểu đệ không hỏi vậy.

→ Đệ không buồn tỷ tỷ chứ?

→ Nói thế đệ đâu phải đứa trẻ lên ba lại buồn tỷ tỷ làm gì.

→ Thôi chúng ta đi vậy, có người đến kìa.

Hai người thi triển thân pháp chạy dọc theo đại lộ, phía trước dãy Đại Hồng sơn nằm án ngữ, hai người quẹo qua hướng Tây chạy ra Tương Dương.

Trời tối hai người đi vào một thị trấn, cách Tương Dương độ khoảng vài chục dặm đường.

→ Tỷ tỷ chúng ta hãy nghỉ điểm chứ?

→ Được chúng ta hãy tìm gì ăn đã, tỷ tỷ đói bụng rồi.

→ Tiểu đệ cũng vậy.

→ Chẳng phải đệ đã học biết Dịch Hình thuật sao?

→ Thế nào?

→ Tốt nhất hãy cải biến hình dạng thì tiện chút, tránh được sự theo dõi phiền phức của địch vậy.

Đinh Hạo gật đầu nói :

→ Tuyệt thật đệ tỷ cũng cải biến vậy.

Dứt lời từ trong túi áo lấy ra chút bột phấn thoa đều vào mặt, tức thì từ một cô gái xinh đẹp như hoa biến thành một phu nhân trung niên có gương mặt hốc hác, y đắc ý cười ha hả nói :

→ Thế thì hai chúng ta đi chung với nhau thật tương xứng.

Dứt lời y cởi ra áo choàng bên ngoài cuộn tròn cầm nơi tay.

Hai chữ tương xứng làm cho Đinh Hạo phải rùng mình gương cười nói :

→ Quả thật tương xứng!

Hai người vào trấn bước vô một tửu điểm gần ngã tư đường, tiểu nhị vội vàng chạy tới nghênh đón thực khách, hai người chọn chiếc bàn vắng ở một góc ngồi xuống, gọi vài món canh thịt và một bình rượu chậm rãi ăn uống.

Cổ Thu Linh có vẻ đói thật, đôi đũa hoạt động không dừng, chỉ trong chốc lát cảm thấy no đủ, bèn gương cười nói :

→ Đinh đệ tưởng ăn uống khó xem chẳng?

Đinh Hạo mỉm cười nói :

→ Đệ cũng như tỷ tỷ thôi, đói run cả hai chân.

→ A! Đệ có nhờ vả người nào tìm kiếm Cửu Diệp Linh Chi không?

Đinh Hạo vỗ trên bàn một cái nói :

→ Đáng giận thật! Đệ có gặp Thọ Dao Phong lão ca ca lại quên mất không nhớ đề cập đến việc này với lão, không sao trên đường xuống phía Nam chúng ta vẫn còn cơ hội gặp mặt nữa.

Cổ Thu Linh buồn bã nói :

→ Sự việc của nghĩa mẫu khiến tỷ tỷ ăn ngủ khó yên.

Đinh Hạo nghe nói đầu óc hẩn lại hiện ra phu nhân tóc bạc có gương mặt giống y hết mẹ mình tại Uy Linh cung, hẩn bèn trầm giọng nói :

→ Tỷ tỷ, đệ phải tìm cho bằng được Cửu Diệp Linh Chi mới thôi!

Hai người đang nói chuyện, bỗng thấy tiểu nhị hấp tấp bước tới trước bàn đặt một mảnh giấy lên bàn nói :

→ Khách quan! Có người gửi thư này cho người!

Dứt lời tiểu nhị xoay người bỏ đi.

Đinh Hạo động lòng vội vàng lật trang giấy ra, chỉ thấy trên mảnh giấy viết bốn chữ: “Tốc đến trấn Nam”, phía dưới có vẽ hình một bầu rượu. Thoạt nhìn ký hiệu biết ngay do Thợ Dao Phong lão ca ca truyền đến.

Cổ Thu Linh kinh ngạc nói :

→ Việc gì thế?

→ Tỷ tỷ cứ xem!

Nói xong đưa mảnh giấy sang.

Cổ Thu Linh nhìn sơ qua nói :

→ Ai thế?

→ Đó là Thợ Dao Phong người bạn thâm giao của đệ.

Hắn ngồi bật dậy nói :

→ Lão ca ca gọi ắt phải có chuyện, tiểu đệ lập tức đến gặp người, tỷ tỷ ngồi đây chờ một chút.

Cổ Thu Linh hình như chẳng mấy vui nói :

→ Đệ quay trở lại chứ?

→ đương nhiên. Nhưng nếu sau nửa tiếng đồng hồ chưa thấy tiểu đệ về, tỷ tỷ cứ tìm phòng nghỉ trước, đệ sẽ quay lại tìm sau.

→ Được! Đệ cứ đi!

Đinh Hạo ra khỏi tửu điểm, chạy về hướng trấn Nam, nhưng chẳng thấy bóng lão ca ca đâu cả, đành cứ chạy thẳng tới, chạy khoảng ba dặm đường hơn thì đến vùng sơn cước.

→ Tiểu huynh đệ sang đây!

Đúng là tiếng nói của lão ca ca phát ra từ bìa rừng, Đinh Hạo tinh thần phấn chấn liền lượn mình vào trong rừng, chỉ thấy lão ca ca đang đứng dựa lưng vào một gốc cây đại thụ, từ nơi xa xa hắn đã đánh hơi được mùi rượu, hắn vội tiến tới trước mặt lão hỏi :

→ Lão ca ca có việc gì chẳng?

→ Con bé đi chung với người là ai thế?

→ Uy Linh sứ giả Cổ Thu Linh!

→ Ồ y là Uy Linh sứ giả sao?

→ Đúng vậy.

→ Nàng tử tế với người lắm nha!

→ Lão ca ca lại nói đùa nữa!

→ Trước giờ hoàng hôn, Bạch Nho đi vào Đại Hồng sơn!

→ Bạch Nho!

Đinh Hạo thất thanh kêu lên, máu nóng toàn thân sôi sùng sục, cảnh tượng chết thảm của Kha Nhất Nghiêu hiện ra trước mắt ngay.

Thợ Dao Phong trầm giọng nói :

→ Hắn đến đây ắt phải có mục đích! Chỉ một mình hắn chẳng?

→ Ta chỉ phát hiện một mình hắn, ngoài ra có đồng bọn cùng đi hay không thì không biết được!

→ Tiểu đệ phải phục thù cho Kha lão ca.

→ Đúng như thế!

→ Hắn vào núi bằng cách nào?

→ Từ đây đi về hướng Đông độ khoảng năm dặm đường có ngõ vào núi.

→ Đi ngay bây giờ nha!

Một già một trẻ phi thân theo đường vào núi chạy tới, chỉ trong chớp lát chạy đến một sơn khẩu có cây lá xanh rậm, Thọ Dao Phong dừng lại nói :

→ Chính là lối vào này!

Đinh Hạo giải Dị Hình thuật hồi phục lại bản lai diện mục nói :

→ Tiểu đệ đã biến hình đổi dạng sao lão ca ca lại nhận diện được đệ?

→ Hí hí ta thoáng nhìn qua biết ngay, người chỉ cải biến màu da mà thôi, người cùng con bé ấy vào trấn, khéo thay ta cũng vào đến, thấy hai người dị dung bước vào tử điểm, ta bèn viết vài chữ gửi đến.

→ A! May thay.

→ Quả thật may, nếu không gặp người lão ca ca ta thì chẳng có khả năng đối phó với Bạch Nho, chỉ trốn mất đứng nhìn thôi.

Đinh Hạo thính tai vội vẩy tay ra dấu, xuống giọng nói :

→ Có người đến nha, chúng ta hãy tạm lánh mặt xem ai đã đến đây?

Hai người song song ẩn mình phía sau tảng núi đá, cũng chỉ trong nháy mắt, một bóng người lướt tới, cặp mắt Đinh Hạo bén nhạy vô cùng, thoáng nhìn qua trông thấy ngay kẻ đến, bất giác kích động cất tiếng hô lớn :

→ Đứng lại!

Bóng người dừng lại, thấy một văn sĩ trung niên áo xanh tay cầm cán kiếm, cặp mắt sáng quắc quét chung quanh một vòng nhanh như cắt, trầm giọng hét lớn hỏi :

→ Bằng hữu nào thế?

Đinh Hạo lượn thân nhảy tới nói :

→ Có nhận ra ta chăng?

→ A! Tiểu thúc thúc!

→ Nhược Ngu, người sang đây!

Văn sĩ trung niên áo xanh này chính là Phỉ Nhược Ngu con trai của Thọ Dao Phong đã bỏ nhà đi cách đây hai mươi năm trời, thân phận hiện giờ của hắn chính là Phó tổng giám của Vọng Nguyệt bảo và cũng là Phó tọa của Bạch Nho.

Phỉ Nhược Ngu bước tới gần Đinh Hạo chấp tay hành lễ nói :

→ Sao tiểu thúc thúc lại ở đây?

Ngay lúc này Thọ Dao Phong từ phía sau tảng đá núi nhảy vọt ra gầm hét nói :

→ Nghịch tử mày gan thật, mày tôn quý lắm sao, lão ăn trộm ta làm nhục mày sao?

Phỉ Nhược Ngu run bắn người lên, hai chân quỳ xuống giọng điệu bi thương nói :

→ Cha, đứa con bất hiếu xin lạy cha!

→ Lão tử đập chết mày mới được!

Bịch! Một tiếng thân người Phỉ Nhựt Ngu lặn lộn ra xa một trượng, Đinh Hạo giật mình hẳn không ngờ lão ca ca lại thành linh ra tay đánh đũa con hai mươi năm xa cách thế này, hẳn liền nhảy vọt tới nói :

→ Lão ca ca không thể làm thế!

Thọ Dao Phong nộ hỏa xung thiên nói :

→ Thằng nghịch tử này hại ta và lão tẩu tẩu của người đến nỗi trở mặt thành thù địch.

Phỉ Nhựt Ngu lồm cồm ngồi dậy lết tới bằng hai đầu gối giọng điệu hốt hải nói :

→ Cha, con đã biết lỗi lầm, cha hãy dùng gia pháp xử lý con vậy!

Hai bên khước mắt của Thọ Dao Phong nhỏ xuống hai hàng lệ già, hất tay nói :

→ Ta nể mặt thúc thúc người mà tha cho người vậy, đứng dậy thôi.

→ Cảm ơn cha nhiều lắm!

Phỉ Nhựt Ngu vừa nói vừa đứng lên, nước mắt nhỏ ròng ròng nói :

→ Mẹ con mạnh chứ?

Thọ Dao Phong vẫn chưa hết giận nói :

→ Mạnh ư? Không bị mày chọc giận đến chết mất là may lắm rồi!

→ Ấy là tội bất hiếu của con.

→ Hứ!

Sau tiếng hứ đôi dòng lệ lại chảy xuống, điều này đã biểu lộ tình thương thiên tánh của cha con.

Phỉ Nhựt Ngu tiến gần hai bước nữa, nhìn Thọ Dao Phong một cách lưu luyến như trẻ nhỏ không bằng rồi bị ai nói :

→ Cha, con đã hoàn toàn biết sai lầm, sự vô tri trước kia làm cho cha mẹ đau thương, con thật là đáng chết trăm lần chưa chuộc tội được!

Thọ Dao Phong bước tới xoa hai vai của y, cười xúc động nói :

→ Ngu nhi, con đã lớn khôn rồi!

Phỉ Nhựt Ngu gục đầu xuống uất nghẹn mà nói :

→ Cha! Hải nhi tạm thời chưa thể hầu hạ người sớm tối được!

→ Ta đã hiểu rõ rồi, tiểu thúc thúc người có nói lại mọi việc cho cha biết cả!

Đinh Hạo trông thấy không khí đã dịu hòa, bèn cất tiếng nói :

→ Nhựt Ngu, tại đây chẳng tiện nói chuyện, như người chưa thể làm bại lộ thân phận được, chúng ta hãy vào sâu trong rừng đi.

Thọ Dao Phong nói :

→ Hừ! Chúng ta phải đề phòng vậy!

Dứt lời lão phi thân chạy vào rừng xanh.

Đinh Hạo và Phỉ Nhựt Ngu lượn mình theo sau chạy sâu vào rừng khoảng nửa dặm, họ mới dừng lại Đinh Hạo hấp tấp hỏi ngay :

→ Nhựt Ngu, người đi chung với Bạch Nho ư?

Phỉ Nhựt Ngu trầm giọng nói :

→ Không những chỉ có cháu và Bạch Nho mà trước sau vào núi có cả chục người hơn.

→ Gồm có những người nào vậy?

→ Độc Tâm Phật, Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quan Đỉnh và sư phụ cháu là Ngũ Phương Thần Đông Phương Khải Minh.

Đinh Hạo cả kinh nói :

→ Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quan Đỉnh cũng đã đầu nhập Vọng Nguyệt bảo sao?

→ Vâng!

→ Hèn gì Vương Tử Kỳ có Thực Nhục Khô Lâu.

→ Tiểu thúc thúc đã giết chết Vương Tử Kỳ chẳng?

→ Phải nói là gây ông đập lưng ông, hắn đã bị Thực Nhục Khô Lâu ăn sống vậy, người có biết lai lịch của Vương Tử Kỳ không?

→ Hắn là truyền nhân của Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quan Đỉnh!

→ Thế thì đúng rồi, phen này tập trung cao thủ trong bảo tại Đại Hồng sơn có mục đích gì chẳng?

→ Nghe nói sào huyệt của Kim Long bang ở trong núi này.

Đinh Hạo cả kinh nói :

→ Có thật như vậy chẳng?

→ Vẫn chưa xác định được đó là căn cứ vào tin tức của mật thám trong bảo đưa về, nói rằng phát hiện trong núi này thường có Kim Long sứ giả xuất hiện.

→ A! Nói như thế Kim Long bang và Vọng Nguyệt bảo đã trở thành thù địch đối lập chẳng?

→ Vâng!

→ Có biết họ kết mối ân oán gì không?

→ Phần biết được đó là Bí đà bị phá hủy, và đệ tử trong bảo liên tục bị sát hại còn nội tình thì chỉ e mỗi mình Trịnh Tam Giang biết được thôi. Vì Kim Long bang mới xuất hiện ở chốn giang hồ thôi, Vọng Nguyệt bảo thì lừng lẫy Bắc phương vô lâm, thế mạnh chúng đông nếu chẳng vì nguyên nhân đặc biệt chắc chẳng đến nổi dồn toàn lực tương đấu đâu.

→ Hừ! Người phân tích rất có lý, còn tình hình Vọng Nguyệt bảo tập trung các Chương môn nhân chín phái và cao thủ các phái thì thế nào?

→ Đó là để đối phó với Hắc Nho!

→ Bản ý của Trịnh Tam Giang là thế này sao?

→ Các Chương môn nhân các phái tị nạn ở trong bảo vì sợ Hắc Nho tìm tới phục thù, Chương môn nhân mà không có mặt tại môn phái, thì Hắc Nho sẽ không đến đối phó với đệ tử các phái.

→ Ý họ muốn chờ đợi Hắc Nho đến Bắc bảo thăm viếng chẳng?

→ Kế hoạch chính là như thế!

→ Theo người thì Hắc Nho sẽ tìm đến Bắc bảo độc chiến quần hùng chẳng?

→ Sớm muộn phải thế thôi!

→ Trịnh Tam Giang chuẩn bị dùng toàn lực phân thắng bại với Hắc Nho ư?

→ Chẳng phải dựa vào võ công thôi đâu, hắn còn có sự sắp xếp khác nữa.

→ Sắp xếp thế nào?

Phỉ Nhục Ngu kinh ngạc nhìn Đinh Hạo nói :

→ Tiểu thúc thúc rất quan tâm việc này?

→ Đương nhiên Trịnh Tam Giang còn thiếu món nợ máu ta chưa trả.

→ Sắp xếp thế nào thì chỉ có hai ba tên tâm phúc của y mới biết được thôi.

→ Gồm có ai?

→ Bạch Nho là một, vì họ có tình nghĩa tế với nhau.

Ngay lúc này một tiếng sáo sang sảng từ xa xa vọng tới, Phỉ Nhược Ngu thoáng cau mày nói :

→ Cha, tiểu thúc thúc con phải đi ngay!

Thọ Dao Phong không giấu đựng mối tình phụ tử, xúc động mãnh liệt nói :

→ Hải nhi con đi sao?

Phỉ Nhược Ngu lưu luyến nói :

→ Cha, con không thể chẳng đi, họ đã truyền ra ám hiệu.

Thọ Dao Phong thở mạnh một cái, chẳng làm gì hơn nói :

→ Thôi con đi đi!

Phỉ Nhược Ngu ngó ngẩn chăm chú nhìn Thọ Dao Phong hồi lâu liền quỳ xuống nói :

→ Cha, đứa con bất hiếu này xin cáo biệt.

Hắn quỳ như thế cúi xuống lạy một lạy, sau đó đứng dậy quay sang hướng Đỉnh Hạo xá dài nói :

→ Tiểu thúc thúc cháu phải đi ngay, xin gặp lại trong núi.

Dứt lời phi thân chạy mất.

Thọ Dao Phong ngó ngẩn đứng nhìn đứa con yêu quý dần dần biến mất, thật lâu lão chẳng nói được lời nào.

Đương nhiên Đỉnh Hạo hiểu được tâm trạng lúc bấy giờ của lão ca ca, đứa con cưng yêu cách biệt hai mươi mùa đông thoáng gặp lại rồi chia tay, bất cứ một ai cũng cảm thấy buồn bã cả, Đỉnh Hạo càng áy náy nhiều hơn. Vì chính hắn đã chủ trương Phỉ Nhược Ngu ở lại trong bảo lâm nội ứng, mục đích là thực hiện sự việc phục thù rửa hận, hắn nghĩ tới đây liền ngập ngừng nói :

→ Lão ca ca, tiểu đệ rất hổ thẹn!

→ Ý người nói sao?

→ Báo hại phụ tử lão ca ca không thể đoàn tụ.

→ Đúng như ta đã coi như mất đứa con này, may nhờ tiểu huynh đệ phát hiện và khuyên hắn hồi đầu, nếu chẳng thế không biết bây giờ hắn phải ra thế nào nữa, chẳng lẽ ta đem nó về làm của quý chẳng, đây là bổn phận nó phải làm như thế, thôi chớ nhắc làm gì nữa, chúng ta đi thôi.

Hai người phi thân ra khỏi rừng, chạy vào trong núi.

Hai người vượt qua vài ngọn núi, chạy đến một vùng sơn cốc, bỗng thấy một bóng người thấp thoáng chạy ngang, quẹo sang một cái hồ núi rồi mất dạng, Thọ Dao Phong hạ giọng nói :

→ Tiểu huynh đệ, đó là Ngu nhi!

Đỉnh Hạo thả chậm bước nói :

→ Ta đã trông thấy rồi!

→ Chúng ta rượt theo?

→ Lão ca ca cố gắng chớ lộ mặt là hay nhất!

→ Chớ lo điều này, ta sẽ tùy cơ ứng biến.

Đỉnh Hạo nhún mình nhanh nhẹn vòng sang ngọn núi tròn một cách nhanh tốc, trước mắt hiện ra một khoảng đất đá núi lởm chởm, cây cối xanh tươi, hai bóng người một xanh một trắng đứng ngay tại đó, Đỉnh Hạo ẩn mình vào phía sau tảng đá to lớn.

→ Tổng giám trên đường đi ta chẳng phát hiện gì cả.

→ Bây giờ nói chuyện phát hiện địch vẫn còn hơi sớm, đối phương không bao giờ thiết lập cơ sở dã ở ngoài chân núi đâu!

→ Bây giờ hành động thế nào đây?

→ Người ra phía trước liên lạc, ta đoạn hậu cho!

→ Tuân lệnh!

Phỉ Nhược Ngu lượn mình chạy mất, Đinh Hạo biết Phỉ Nhược Ngu cố ý hiện thân dẫn mình tìm đến Bạch Nho, hẩn đợi Phỉ Nhược Ngu khuất bóng bèn phát phơ hiện thân ra, bằng giọng điệu lạnh lùng nói :

→ Bạch Nho! May được hội ngộ!

Bạch Nho xoay người sang một bên một cách nhanh tốc hoảng hốt kêu lên :

→ Toan Tú Tài!

79. Truyền Nhân Lôi Công

Đinh Hạo cười lạnh lùng nói :

→ Bạch Nho, người không ngờ chứ? Đây gọi là oan gia ngõ hẹp, nếu người muốn cầu cứu thì cứ tự nhiên!

Bạch Nho cũng bằng giọng điệu lạnh lùng không kém nói :

→ Toan Tú Tài, người chớ có ngạo nghễ quá thế, người muốn gì bây giờ?

Đinh Hạo lạnh lùng nói :

→ Bạch Nho, nợ cũ không nói làm gì, chúng ta hãy thanh toán nợ mới cái đã...

→ Có nợ mới gì chẳng?

→ Ở phụ cận Y Xuyên có lão tú tài tên Kha Nhất Nghiêu bị người đánh trọng thương, lúc sắp chết ủy thác ta đòi món nợ này.

→ Thế thì nợ này đòi bằng cách nào?

→ Người phải biết trả nợ bằng cách nào chứ?

→ Ha ha ha, Toan Tú Tài, mi nợ của bản Bảo bao nhiêu không?

→ Tại hạ tổng kết một lần với Trình Tam Giang sau.

→ Đêm nay là ước hẹn một mắt một còn chẳng?

→ Đúng vậy, phải có một người nằm xuống mới xong được. Rút kiếm đi!

Ánh kiếm lấp lánh chiếu sáng, song phương cùng vung kiếm trong tay, Đinh Hạo vận nội lực, kiếm khí hắt ra xa tám thước, mặt mày Bạch Nho không khỏi tái mét, y phát giác công lực đối phương tiến thêm vài bậc.

Lần cuối họ giao thủ với nhau là trong tuyệt cốc, lúc đó Đinh Hạo chưa tu luyện Huyền Huyền chân kinh. Đinh Hạo lạnh lùng hét một tiếng :

→ Nạp mạng đi!

Kiểm thế mạnh như sấm sét, tiếng va chạm binh khí đinh tai nhức óc, kiếm quang lấp lánh, Bạch Nho liên tục thụt lùi, Đinh Hạo chẳng để đối phương có cơ hội hít thở, nhanh lẹ đánh ra chiêu thứ hai Bạch Nho nghiêng rằng gom hết công lực bình sanh ra một kiếm, thế kiếm mạnh như vũ bão.

Y miễn cưỡng tiếp xong chiêu này, nhưng thân hình chao đảo liên tục Đinh Hạo hét to một tiếng, đánh ra tuyệt chiêu Càn Khôn thế mạnh long trời lở đất.

Song kiếm va chạm, bông lửa tung tóe, xen lẫn tiếng gió vù vù rạch xé hư không, kể đó một tiếng hự vang lên, chỉ thấy Bạch Nho loạng choạng lùi ra bảy tám bước cơ hồ té ngã xuống đất, hai vai rướm máu. Đinh Hạo vẩy vòng thanh kiếm hết :

→ Người tiếp một kiếm này mà không chết cũng đáng tự hào lắm rồi, bây giờ người có di chúc gì không?

Bạch Nho hung tợn gầm thét hỏi :

→ Người hãy xem đây!

Y vừa gầm thét, vừa vẩy tay trái một cái, liền có một màng lưới tơ mỏng mắt thường nhìn không thấy lao vào người người Đinh Hạo.

Đinh Hạo thất kinh, vội tung kiếm ngang dọc chém tới, thoảng chạm vào lưới liền giật bắn người lên, tám lưới chẳng biết theo bằng vật gì mà cứng chắc chém không đứt, muốn lui ra thì đã muộn.

Chỉ trong nháy mắt, màng lưới gần như vô hình đó ôm sát cả người lẫn kiếm trong lúc quýnh quáng hấn vận công vùng vẩy, bất giác kinh tâm táng đờm, chẳng biết đây là loại dây tơ gì mà còn cứng chắc hơn cả thép.

Bạch Nho đắc ý cười ha ha nói :

→ Toan Tú Tài, mi phải chết chắc thôi!

Đinh Hạo phùng mang trợn mắt, nhưng vẫn bình tĩnh, lạnh lùng nói :

→ Chưa chắc!

Bạch Nho cầm kiếm trên tay, lạnh lùng bảo :

→ Toan Tú Tài, bản nho có thể từng kiếm một tiền người về Tây phương, nhưng không cần thiết, ta cứ từ từ thưởng thức người toàn thân thối nát mà chết. Cho người biết, lưới này là Huyết La Vồng làm bằng Hắc Tầm Tơ thuộc loại kỳ độc ở Nam Hoang, mi cứ từ từ hưởng thụ!

Đinh Hạo nộ hỏa xung thiên, nhưng vẫn giữ tác phong của sư phụ “Lâm nguy bất loạn”, nghĩ nát óc tìm cách thoát thân, trải qua một thời gian cảm thấy trong người không có dị trạng nào cả, mới nhớ ra trong mình có mang Tỵ Độc châu vì thể độc chất không xâm nhập được, thế rồi hấn bớt lo phần nào nhưng chưa phá rách được mảnh lưới vẫn còn là mối họa, nếu để Bạch Nho phát hiện lưới độc không công hiệu thì nguy to.

Một hồi khá lâu, quần nhiên Bạch Nho biến sắc nói :

→ Toan Tú Tài, không ngờ mi chẳng sợ độc, ta đánh giá lầm người!

Đinh Hạo bối rối vô cùng, nhưng vẫn nói :

→ Thứ độc còn con này làm gì được ta!

Bạch Nho bỗng từ trong túi áo lấy ra vài thanh kiếm nhỏ, cười giọng nham hiểm nói :

→ Toan Tú Tài, ta là tay thiện xạ phi kiếm chắc mi đã biết, bây giờ bản nhân dùng mi là đích để phóng!

Cây kiếm nhỏ trong tay Bạch Nho làm Đinh Hạo liên tưởng đến Lôi Công trủy trong mình hấn, cây trủy này đã cắt được dây xích buộc Toàn Tri Tử, thế thì vẫn cắt được Huyết La Vồng này thôi.

Hấn nghĩ tới đây bèn từ từ uốn khúc bàn tay vào túi gấm lấy ra Lôi Công trủy rồi vận nội công, cây trủy lập tức toát ra màu huyền trắng, nhẹ nhàng cắt một phát, Hắc Tầm Tơ rắn chắc như sắt thép liền rách toét ra, Đinh Hạo mừng quýnh, cánh tay ngang dọc rạch cắt, mảnh lưới bị phá tan nát. Bạch Nho trợn mắt há mồm, sau một hồi lâu mới điên cuồng gầm lên :

→ Lôi Công trủy!

Đinh Hạo lạnh lùng nói :

→ Người cũng biết cây trủy này ư?

Bạch Nho xúc động mãnh liệt nói :

→ Toan Tú Tài, mi lấy đâu được cây trủy này?

Đinh Hạo bữu môi nói :

→ Người thắc mắc làm gì?

Bạch Nho hoảng hốt nói :

→ Cây trủy của ta sao ta lại không thắc mắc!

Đinh Hạo cả kinh, trầm giọng :

→ Cây trủy của người?

Bạch Nho trợn mắt, giọng nói như điên như khùng :

→ Người lấy từ đâu ra thanh trủy này?

Đinh Hạo trấn tĩnh lại bảo :

→ Đi mòn để giầy mà chẳng tìm ra, bây giờ hội ngộ chẳng nhọc sức chút nào...

→ Ý mi muốn gì?

→ Bạch Nho không ngờ người chính là Âu Dương Khánh Vân, truyền nhân của Lôi Công.

Mặt mày Bạch Nho tái mét, liên tục thụt lùi ra sau, xúc động hỏi :

→ Sao người biết?

Đinh Hạo tay phải cầm kiếm, tay trái cầm trủy thủ tiến tới gần Bạch Nho :

→ Người có nhớ thiếu nữ ở Thiên Âm động tại Hình Sơn Hắc Thạch cốc không?

Mặt mày Bạch Nho thâm biến, giọng nói uất nghẹn :

→ Nàng... nàng... thế nào rồi?

Đinh Hạo nghiêng răng kêu cồm cộp :

→ Nàng gặp người phụ bạc, bị bỏ rơi trong thạch động rừng sâu núi thẳm, trải qua mấy độ phong sương, trông ngóng mỗi mòn người tình phũ phàng chẳng thấy trở về, nàng đã sớm mất đi hứng thú cuộc sống, nhưng vì đứa con bé dại tên Tiểu Vân, nàng đã phải lay lắt chịu khổ sống đến hôm nay.

Gương mặt Bạch Nho co rúm, toàn thân rung rẩy, giọng điệu hốt hải :

→ Nàng, nàng đã có con?

→ Đúng vậy, phải nói là đứa con nghiệt chủng?

→ Nàng... nàng... nói những gì?

→ Tại hạ vì muốn giải nguy cho người bạn, cần dùng đến Lôi Công trủy, nên đã tổn biết bao gian nan tìm đến Thiên Âm động, tuy nàng đồng ý cho mượn Lôi Công trủy, nhưng ủy thác tại hạ làm một việc...

→ Việc gì vậy?

→ Nhờ ta tìm gặp người tình phụ bạc đó, dùng thanh trủy đâm vào ngực hắn, vì người tình phụ nghĩa đó từng tuyên thệ bằng thanh trủy thủ này, mà người đó lại chính là các hạ!

→ A!

Trong tiếng kêu thất thanh hãi hùng, trường kiếm và vài thanh tiểu kiếm cùng một lúc rút xuống đất.

Đinh Hạo lạnh lùng :

→ Âu Dương Khánh Vân, người làm Tổng giám Vọng Nguyệt bảo và cũng trở thành con rể cứng của Trịnh Tam Giang, sau này có thể thừa kế bá nghiệp của Trịnh Tam Giang, có thể nói là xuân phong đắc ý lắm rồi, nhưng chỉ làm khổ cô gái đáng thương đó thôi.

Bạch Nho điên cuồng rống lên :

→ Đừng nói nữa!

Đinh Hạo vẩy Lôi Công trủy một cái, lạnh lùng nói :

→ Thọ nhận ủy thác của người, ta phải có trách nhiệm làm tròn, bây giờ người còn gì để nói nữa không?

Bạch Nho gục đầu xuống, một lúc lâu y mới ngước đầu lên, hai khóm mắt rướm rướm lệ, ngơ ngẩn hỏi :

→ Người muốn giết ta?

Đinh Hạo lời nói cương quyết như sắt thép :

→ đương nhiên, người có thể cầm kiếm lên tận lực phản kháng!

Bạch Nho cười thảm thiết :

→ Ta không muốn phản kháng!

→ Người nhắm mắt chịu chết chăng?

→ Phải!

Đinh Hạo trông thấy y đau khổ và có vẻ ăn năn, nhưng không thể vì thế mà buông tha y, người này háo danh ham lợi, vô tình vô nghĩa, ai biết được y thực tâm hay giả vờ.

Hắn nghĩ tới đây, lượn mình nhảy tới, dùng Lôi Công trủy trở vào ngực đối phương, nói bằng giọng điệu lạnh lùng :

→ Người thực lòng chết không oán hận?

Hai mắt của Bạch Nho nhắm nghiền lại, nói :

→ Ta có lỗi với mẹ con nàng, tội thực đáng chết.

Dưới tình cảnh thê lương như thế, Đinh Hạo không sao nhẫn tâm hạ thủ, lại nói :

→ Nếu người có di chúc tại hạ sẽ truyền đạt giùm cho.

Bỗng Bạch Nho trợn to đôi mắt, nhảy lùi ra sau, điên cuồng gầm lên :

→ Ta không thể chết... ta không thể chết...

Đinh Hạo bấu môi hỏi :

→ Tiếc thành tựu hiện tại ư?

Bạch Nho rướm lệ, nghiêng răng nói :

→ Ta... ta phải gặp mặt con ta một lần...

Đinh Hạo hồi tưởng hai mẹ con nàng sống cách biệt thế gian đó không khỏi ngậm ngùi, hắn càng cảm thấy tội trạng Bạch Nho không thể tha thứ được, bèn lạnh lùng bảo :

→ Theo ta thì chẳng cần thiết vì hại mẹ con nàng không muốn gặp người đâu.

Bạch Nho uất nghẹn nói :

→ Toan Tú Tài, ta sai rồi, ta đáng chết, ta đã đánh mất tình nghĩa phu thê và tình phụ tử.

Đinh Hạo bất giác động lòng, nhưng thiết tưởng từ khi ra giang hồ đến nay đã bị lừa biết bao phen, nhân tâm quỷ quyệt khó lường, đối phương là rể của Trịnh Tam Giang, lại là hung thủ sát hại Kha Nhất Nghiêu, thêm vào lời hứa với thiếu phụ ở Hắc Thạch cốc, bất cứ giá nào cũng không thể buông tha y. Hắn nghĩ thế bèn nói :

→ Hạng người như người lại có tình phụ tử sao?

→ Toan Tú Tài, ta chỉ cần gặp mẹ con nàng một lần, sau đó ta sẽ tự quyết!

→ Người sát hại Kha Nhất Nghiêu thì bỏ qua sao?

→ Giang hồ hiểm ác, ta không giết người thì người cũng giết ta. Người cũng giết người của bản bảo chẳng ít...

→ Nhưng còn lời hứa với người đó thì sao?

→ Người buộc phải làm thế sao?

→ Đương nhiên!

Bạch Nho vạch áo lấy ra một sọ người màu trắng

Đinh Hạo cả kinh kêu kên :

→ Thực Nhục Khô Lâu!

Bất giác lùi ra sau vài bước, giận đến nổi nghiêng răng ken két.

Bạch Nho lạnh lùng :

→ Toan Tú Tài, chẳng phải ta không giết được người, cùng lắm lưỡng bại câu vong, nhưng ta đã không làm thế!

→ Người muốn dùng vật này uy hiếp ta?

→ Ta chẳng muốn uy hiếp người làm gì, vì ta đã phạm tội không thể tha thứ, nhưng ta chưa muốn chết bây giờ. Ta biết nàng hận ta, ta muốn được chết dưới tay nàng!

→ Công lực của nàng không đủ sức giết người.

→ Toan Tú Tài người bảo ta làm thế nào người mới tin ta?

→ Ai tin được người?

Gương mặt Bạch Nho biến đổi liên tục, sát khí trong mắt lúc ẩn lúc hiện...

Đinh Hạo lo lắng vô cùng, hấn nhủ thầm :

→ “Thực Nhục Khô Lâu là loại tối độc, nếu ngậm Tỵ Độc châu trong miệng chẳng biết có công hiệu không?”

Bỗng nhiên Bạch Nho thở dài ném Thực Nhục Khô Lâu ra sau lưng, Đinh Hạo bất giác kinh ngạc không hiểu được hấn, hai tay Bạch Nho buông thông, ngược đầu nhìn trời xanh, gằm lên :

→ Tự tại ác nghiệt, đành phải đền tội. Toan Tú Tài, người ra tay đi!

Hành động này ngoài sức tưởng tượng của Đinh Hạo, chỉ trong giây lát hấn hiểu ngay rằng Bạch Nho thật tình hối hận việc đã làm. Hấn bèn nói :

→ Bạch Nho, tại hạ tin tưởng người lần này, người cứ đi gặp vợ con người.

Bạch Nho chẳng biểu lộ thần tình vui mừng gì cả, ngược lại còn nói giọng đau thương :

→ Toan Tú Tài, mục đích của ta chỉ muốn gặp mẹ con nàng lần cuối, ta làm như thế người phải tưởng tượng được, so với cái chết dưới kiếm người càng nặng nề hơn gấp trăm ngàn lần, nhưng ta không thể chẳng làm thế...

→ Người nói cũng có lý!

→ Nhất niệm sai lầm trở thành thiên cổ hận, tham vọng làm mờ lương tri ta, cứ mãi muốn vang danh thiên hạ, bây giờ ta giác ngộ rồi, công danh lừng lẫy như Hắc Nho thì được gì? Như Toan Tú Tài người cũng thế thôi.

→ Muộn rồi, bây giờ còn gì nữa...

Đinh Hạo nhìn Lô Công trủy trong tay trầm giọng nói :

→ Vật này hiện giờ không thể hoàn trả người được, ta phải chính ta đem tới Hắc Thạch cốc hoàn trả cho nàng!

Bạch Nho chẳng chút do dự trả lời :

→ Đương nhiên!

Đinh Hạo cắt thanh trủy vào túi, tra trường kiếm vào bao, đưa tay ra nói :

→ Người cứ đi tự nhiên.

Bạch Nho xúc động nói :

→ Toan Tú Tài, kiếp này tại hạ e rằng không thể hoàn trả món ân tình này cho người, đành hẹn kiếp lai sinh vậy!

Dứt lời xoay người...

Đinh Hạo chợt nhớ một việc :

→ Người khoan đi đã!

Bạch Nho xoay người lại hỏi :

→ Người đổi ý?

→ Không phải, ta có điều muốn hỏi người!

→ Xin nói!

→ Trịnh Tam Giang âm mưu đối phó Hắc Nho, người biết rõ nội tình chứ?

Bạch Nho cau mày, ngập ngừng nói :

→ Ta không nói được không?

→ Tại sao?

→ Trịnh Tam Giang đối xử ta rất tốt, dù sao ta và người vẫn có tình con rể, ta không thể làm việc thương hại đến người được!

Đây quả thật là câu nói đường đường chánh chánh của đại trượng phu, Đinh Hạo bất giác cứng miệng.

Bạch Nho lại nói :

→ Ngoại trừ người dùng võ lực ép buộc ta buộc ta phải phụng cáo!

Đinh Hạo cười lạnh lùng nói :

→ Toan Tú Tài ta không phải hạ người đó.

Ngay lúc này, một bóng người thấp thoáng ẩn hiện ra. Bạch Nho thất thanh hô lên :

→ Phó tổng giám!

Người hiện thân chính là Phi Nhược Ngu, y bèn nhìn Bạch Nho mỉm cười nói :

→ Chúc Tổng giám của bản Bảo khuyết vị rồi.

Bạch Nho trông Đinh Hạo không có phản ứng gì, bất giác khinh ngạc hỏi :

→ Các người... là...

Đinh Hạo ngắt lời :

→ Quan hệ giữa chúng ta người chớ hỏi làm gì, người hãy đi đi, nếu để đồng hành của người phát giác, thì e người muốn đi cũng chẳng kịp.

Bạch Nho cúi đầu trầm tư giây lát, nói :

→ Toan Tú Tài, ta có một bí mật nói cho người nghe, gọi là một chút tạ ơn...

Đinh Hạo động lòng hỏi :

→ Bí mật gì?

→ Lôi Công trủy có thể phá Thạch Văn kiếm!

Đinh Hạo nghe nói vui mừng chẳng ít, hẳn luôn lo lắng không biết cách gì để đối phó với Thạch Văn kiếm của Độc Tâm Phật Bạch Nho lại tiếp :

→ Diệu dụng của Thạch Văn kiếm là hào quang trắng toát ấy, bất cứ võ khí nào cũng không thể xâm nhập, nhưng chỉ có Lôi Công trủy là xâm nhập được, dựa vào nội lực của người có thể pháp huy uy lực của thanh trủy một cách dễ dàng.

Đinh Hạo gật đầu nói :

→ Đa tạ

→ Đừng khách sáo

Phi Nhược Ngu nói :

→ Tổng giám có lời gì nói lại chẳng?

Bạch Nho nghiêm túc nói :

→ Từ bây giờ ta không còn là Tổng giám Vọng Nguyệt bảo nữa..., đúng rồi, xin người chuyển lời đến Trịnh Nguyệt Nga rằng ta gặp phải kinh địch ở Hình Sơn, sẩy chân rơi xuống cốc chết rồi.

→ Tại hạ nhất định sẽ truyền đạt.

→ Lượng thứ cho ta không hẹn ngày tái ngộ!

Dứt lời y phi thân mất dạng.

Phi Nhược Ngu lên tiếng :

→ Tiểu thúc thúc, người lẽ ra phải giết chết y

Đinh Hạo lắc đầu :

→ Người học võ phải hội đủ Thiên Đạo và Võ Đạo, có việc cần làm có việc không nên làm, Nhược Ngu, người cũng nên đi đi, không khéo bị họ phát giác thì hỏng việc.

→ Vâng!

Phi Nhược Ngu lượn mình ẩn vào núi.

Đinh Hạo vui mừng không tả xiết, chuyến này đi không hề lãng phí, điều thứ nhất hẳn hoàn thành tâm nguyện với thiếu phụ ở Hắc Thạch cốc. Thứ hai, coi như bớt đi hai kinh địch lợi hại là Bạch Nho và Thạch Văn kiếm của Độc Tâm Phật.

Hắn chờ hồi lâu vẫn không thấy Thọ Dao Phong lão ca hiện thân, bất giác cảm thấy lo ngại sợ lão gặp phải kinh địch. Hắn nghĩ đến đây bèn phi thân và trong hang núi.

Khoảng canh tư Đinh Hạo lên tới một ngọn núi, chỉ thấy đá núi láng bóng, cỏ dại lưa thưa, chính là ngọn núi trọc, ngay giữa ngọn có một cây Tùng cao chót vót dựa vào một tảng đá lớn.

80. Được Vương Kỳ Sĩ

Đinh Hạo bèn nhủ thầm, bây giờ trời tối, bất tiện tìm kiếm, mình cứ nghỉ chân tại ngọn núi này, đợi đến sáng hẳn tính.

Đinh Hạo ngồi xếp bằng trên tảng đá, vận công bế huyệt, sau đó nhắm mắt nhập định.

Lúc tỉnh dậy thì bình minh ló dạng, nắng chiếu ấm áp là hẳn thấy dễ chịu vô cùng.

Hắn ngồi dậy, đối diện với mặt trời, hít một hơi dài, tinh thần sảng khoái hẳn lên. Hắn nhảy xuống chuẩn bị phi thân.

Thình lình, từ xa xa có hai bóng người chạy về ngọn núi trọc một cách nhanh tốc, xem thân pháp thì nhận ra đây là hai nhân vật có võ công cao cường, Đinh Hạo động lòng, vội ẩn mình vào chỗ kín đáo.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã đến đỉnh, đó là hai lão nhân đồng mặc áo vải xanh, lưng thắt dây tơ, vớ trắng giày da, một người có gương mặt gầy ốm, râu dài tới ngực, người kia gương mặt tròn phúc hậu vai vác cây cuốc thuốc, cán cuốc có treo một cái rổ trúc.

Hai lão trông có vẻ là thể ngoại cao nhân.

Hai người đi về phía cây Tùng, ông lão phúc hậu đặt cây cuốc lên tảng đá, sau đó từ trong rổ lấy ra hai ống tre, hai người ngồi đối diện trên tảng đá, ông lão có gương mặt gầy ốm dùng ngón tay vẽ ngang dọc trên mặt đá một hồi, sau đó hai người nhìn nhau mỉm cười, mỗi người cầm lấy một ống tra, hai người tập trung tinh thần đấu cờ với nhau.

Đinh Hạo ẩn thân ở rừng cây ven núi tuy cách xa hơn mười trượng, nhưng thấy rõ mọi động tác của hai lão, thấy không có gì khác thường bèn chuẩn bị rời khỏi, bỗng trên đầu phát ra tiếng của một người.

→ Làm như là ẩn sĩ không bằng.

Đinh Hạo giật bắn người, theo bản năng thụt lùi một bước, ngược đầu nhìn lên, liền hờn hởi nói :

→ Lão ca ca.

Thọ Dao Phong từ trên cây nhả xuống :

→ Nhỏ tiếng lại, hai lão này thính tai lắm.

Đinh Hạo xuống giọng :

→ Họ là người như thế nào?

Thọ Dao Phong chớp mắt nói :

→ Được Vương Kỳ Sĩ!

Đinh Hạo kinh ngạc nói :

→ Được Vương Kỳ Sĩ, tên của một người hay cả hai?

→ Hai người tuy hai mà một, tuy một mà hai, trên giang hồ kêu hai lão là Được Vương Kỳ Sĩ, tên mập là Được Vương tinh thông y thuật, còn tên ốm là Kỳ Sĩ rất thích đánh cờ, nhưng họ giả đồ làm thế...

→ Hai người đó quan hệ là thế nào?

→ Không biết, chỉ biết họ gắn với nhau như hình bóng, công lực cao thâm, chẳng biết là anh em hay đồng môn, càng không biết lai lịch, họ chỉ có danh hiệu mà thôi

→ Hành vi như thế nào?

→ Chẳng chánh chẳng tà!

→ Hai người ẩn cư núi này chăng?

→ Không rõ, ta đã hơn hai mươi năm không gặp hai lão này, họ xuất hiện ở đây ắt có nguyên nhân.

→ Chờ giây lát sẽ biết ngay.

→Ồ, người xem...

Đinh Hạo đảo mắt nhìn tới, thấy hai người dường như hoàn toàn say đắm vào bàn cờ, thỉnh thoảng cầm mấy quân cờ ném lung tung ra tứ phía, hẳn lấy làm lạ hỏi.

→ Đánh hết ván cờ này mấy quân cờ đã bị họ ném mất hết rồi còn gì nữa?

→ Kỳ diệu chính là ở đây...

→ Kỳ diệu chỗ nào?

→ Sắp trận đón địch, đệ không thấy sao. Họ ném bỏ quân cờ thật ra có nguyên tắc.

→ Dùng cờ sắp trận thế, quả là chuyện hy hữu.

Bỗng nghe Được Vương quát :

→ Người đánh cờ thế này sao?

Kỳ Sĩ cầm con cờ ném vào phí sau bụi rậm nói :

→ Người chưa biết sao, thế là người sẽ tuyệt đường thôi, phen này người thua chắc rồi.

→ Hừ, đừng mừng vội.

→ Thế cờ sờ sờ trước mắt, người còn chưa chịu thua?

Sau đó giọng điệu từ từ nhỏ dần, họ tranh luận những gì không còn nghe thấy nữa, Thọ Dao Phong bỗng nói :

→ Họ thấy có người xuất hiện, sợ ảnh hưởng đến việc làm nên dùng kế dụ đối phương đi khỏi...

→ Ai vậy?

→ Một ông lão lưng gù!

Đinh Hạo buột miệng hỏi :

→ Lương Sơn Thần Đà?

→ Sao đệ biết?

→ Hư Ảo lão nhân đã đề cập đến người này.

→ À.

Ngay lúc này bỗng thấy hai bóng áo vàng xuất hiện cách Được Vương Kỳ Sĩ khoảng năm trượng, hình như hai lão chẳng biết có người xuất hiện vẫn tiếp tục đánh cờ.

Đinh Hạo xuống giọng nói :

→ Có người đến rồi!

Chỉ nghe Kỳ Sĩ lên tiếng hét :

→ Ta ăn cặp chốt của ngươi!

Hai con cờ đen kiên tuột khỏi tay ném đi.

Thọ Dao Phong nói :

→ Hai võ sĩ này phải khổ thân!

Đinh Hạo cả kinh toan lên tiếng hỏi thì hai con cờ đen bay vọt tới bắn vào hai võ sĩ áo vàng, hai người cùng ự một tiếng té ngã xuống đất.

Thọ Dao Phong nói :

→ Thế nào?

Đinh Hạo thở dài nói :

→ Tiểu đệ sáng mắt thêm một lần nữa!

→ Nếu ở cương vị tiểu huynh đệ thì tầm thường thôi.

→ Chưa chắc được thế ư?

→ Lấy con cờ làm ám khí, lúc đánh ra ắt phải có tiếng, vả lại ở giữa thanh thiên bạch nhật như thế chỉ có mấy con chim ngó ngẩn mới ở đó chịu đòn thôi.

Tiếng nói vừa dứt, lại thấy một võ sĩ trung niên áo vàng xuất hiện, phát ra tiếng cười lạnh lùng, cúi xuống giải huyết đạo cho hai võ sĩ áo vàng, hai người liền đứng dậy tức thì.

Võ sĩ trung niên tiến tới chỗ cách hai người độ khoảng hơn một trượng, cất tiếng hét to :

→ Xin hai vị cho biết danh tính!

→ Há há há há...

→ Há há há há...

Được Vương Kỳ Sĩ nhìn nhau phá lên tràng cười sang sảng chẳng thềm dòm ngó tới võ sĩ trung niên. Gã võ sĩ phóng mắt quan sát xung quanh một hồi, dường như đã phát giác tình hình chẳng mấy ổn, vội nhảy lùi ra sau. Cũng ngay lúc ấy, Kỳ Sĩ ném một con cờ ra, con cờ vừa chấm đất, gã võ sĩ trung niên chạy loạn xạ trong trận như điên như cuồng, hai tên võ sĩ được giải huyết quýnh quáng chạy vòng vòng ngoài trận. Hai lão dứt tiếng cười chăm chú nhìn vào bàn cờ như chẳng hề biết chuyện gì cả.

Đinh Hạo hạ giọng nói :

→ Chắc hai lão tiểu tử này là người của Vọng Nguyệt bảo rồi?

Hắn lại bắt chước giọng điệu của Thọ Dao Phong

Thọ Dao Phong đắc ý vuốt râu mỉm cười nói :

→ Chắc là thế rồi.

→ Chiếu theo tình hình thế này, Tổng đà Kim Long bang thiết lập ở núi này chẳng lầm rồi.

→ Chưa chắc, có lẽ chỉ là Phên đà thôi.

→ Bây giờ chúng ta hành động như thế nào?

→ Hãy chờ đã, xem chúng đánh nhau chơi.

Ngay lúc này bên kia sườn núi xuất hiện một lão bà mặc áo vàng, đầu tóc bạc phơ tay cầm trượng chậm rãi đi sang núi này, trông tướng đi nặng nề của bà dường như chỉ cần một cơn gió sẽ hất ngã bà ngay.

Đinh Hạo ngạc nhiên hỏi :

→ Lão bà này là ai?

Thọ Dao Phong chẳng chút do dự :

→ Lão Mẫu Hầu!

→ Mụ này là Lão Mẫu Hầu?

→ Do mấy con tiểu hầu dụ ra, không gọi y là lão mẫu hầu thì gọi là gì?

Đinh Hạo biết lão ca đang nói đùa, cũng mỉm cười theo nói :

→ Phên này náo nhiệt lắm!

Bà lão áo vàng bước gần đến gã võ sĩ trung niên đang nhảy như khỉ, chỉ thấy gương mặt nhiều nếp nhăn của bà co rút vài cái, chẳng biết bà cười hay là giận. Bà đưa bàn tay trái ngang ngực, dùng lòng bàn tay đẩy tới rồi thu lại, gã võ sĩ được bà kéo ra khỏi trận một cách dễ dàng Thọ Dao Phong buột miệng nói :

→ Đòn này thì lão ăn trộm thua.

→ Mỗi người đều có cái hay riêng...

→ Người tâng bốc ta hả?

→ Thân pháp lão ca như bóng ảnh, chẳng có mấy ai đạt được như thế...

→ Chớ tăng bốc ta quá thế, công lực của mụ này hơn ta nhiều lắm.

Ba gã võ sĩ hướng về phía lão bà hành lễ rồi chạy mất.

Bà lão lên tiếng, giọng lạnh như tiền.

→ Hai đứa bay chớ giả khùng giả điên nữa, ta chẳng ưa thế đâu.

Dược Vương lên tiếng :

→ Thôi nghỉ chơi vậy, kể như người thắng.

Y nói xong tiện tay chà loạn xạ bàn cờ, sẵn dịp hốt một mớ quân cờ trên tảng đá, từng viên ném vào bà lão, con cờ hai màu trắng đen xen kẽ bắn thành hàng dài y như có sợi dây vô hình liên kết lại.

Bà lão đứng yên, tay trái vẩy liên tục, từng quân cờ như chìm xuống biển.

Bà lão đợi đến khi thu hết những con cờ vào tay áo liền phát mạnh một cái, những con cờ bắn lên không trung tung tóe như mưa sa vào người

Dược Vương Kỳ Sĩ với những tiếng ve ve kinh người, hai lão cũng bất động tay áo phát động, những quân cờ bắn vào đá làm tung tóe những đốm lửa như sao xẹt.

Hai lão đứng trên một tảng đá đối diện với bà lão, Kỳ Sĩ cười ha há nói :

→ Chẳng ngờ lão đại tỷ quang lâm, chẳng kịp nghinh đón.

Thọ Dao Phong bỗng chạm vào Đinh Hạo một cái :

→ Ta nhớ rồi, mụ già là Võ Lâm Chi Hậu thành danh cách đây sáu mươi năm, giang hồ quen gọi là Lão đại tỷ, vài chục năm nay không thấy đi lại giang hồ...

Đinh Hạo cả kinh :

→ Nói như thế, bà ấy có cả trăm tuổi rồi?

→ Đương nhiên, lúc mụ thành danh là tuổi trung niên.

→ Không ngờ Kim Long bang lại tập hợp những cao thủ như vậy.

→ Điều này chẳng đoán biết được, hẳn bên trong còn có nguyên nhân.

Bấy giờ Võ Lâm Chi Hậu uy nghi dùng cây trượng chỉ vào mặt Kỳ Sĩ nói :

→ Đã biết danh ta sao còn vô lễ?

Dược Vương Kỳ Sĩ hai người nhìn nhau, song song nhảy xuống tảng đá lớn rồi xoay người về hướng Võ Lâm Chi Hậu chấp tay làm lễ :

→ Xin ra mắt lão đại tỷ!

Lão bà đằng hắng một tiếng, lạnh lùng :

→ Hai người đến Đại Hồng sơn làm gì?

Dược Vương cười :

→ Lão đại tỷ còn hỏi gì nữa?

Bà lão quát :

→ Vô lễ, mau trả lời câu hỏi của ta.

Kỳ Sĩ chấp tay ngang ngực nói :

→ Anh phong hào khí của đại tỷ chẳng kém năm xưa.

Võ Lâm Chi Hậu lướt người tới nói :

→ Đừng phí lời, lúc ta xuất đạo hai người miệng còn hôi sữa, chớ có lời thôi với ta.

→ Vâng! Nếu không làm gì vô lâm đồng đạo lại tôn xưng là Lão đại tỷ.

→ Trả lời!

→ Hai anh em chúng tôi như hình với bóng, lúc nào cũng thích du sơn ngoạn thủy, chỉ có thể mà thôi.

→ Thật vậy?

→ Chẳng lẽ đại tỷ không tin...

→ Không phải làm chó săn cho Vọng Nguyệt bảo chứ?

Dược Vương Kỳ Sĩ biến sắc, Dược Vương giận rung nói :

→ Đại tỷ so sánh hai chúng tôi với chó ư?

→ Đâu có khác biệt bao nhiêu.

→ Bà nhục mạ người quá thế?

Vô Lâm Chi Hậu bỗng phi thân xoay một vòng tròn xong quanh cây Tùng, vũ lộng cây trượng trong tay như một hồi rồi quay về chỗ cũ, trên trượng chỉ chỉ những quân cờ nhỏ nhỏ.

Đinh Hạo đứng xa hoảng hồn nói :

→ Lão ca ca, một đòn múa này của bà lão quả kinh động thế tục không ít.

Thọ Dao Phong gật đầu :

→ E rằng công phu của bà ấy chẳng phải chỉ có bấy nhiêu.

Mặt mày Dược Vương Kỳ Sĩ tái mét, hai người nhìn nhau, dùng cây trượng hút lấy con cờ đã là kinh khiếp lắm rồi, hơn nữa là các con cờ rơi tứ tán trong cỏ dại, nếu người không am hiểu trận thế thì không làm được chuyện đó.

Vô Lâm Chi Hậu vung cây trượng một cái, cái con cờ rơi trên tảng đá lúc nãy.

→ Các người đếm thử xem có sót quân cờ nào không?

Dược Vương cười gượng gạo :

→ Vô công đại tỷ kinh người thật, hai anh em chúng tôi thán phục.

Lão đại tỷ lạnh lùng :

→ Hai người mau rời khỏi núi tìm chỗ tu tâm dưỡng tánh.

Kỳ Sĩ cau mày :

→ Đại tỷ thật chu đáo, nhưng...

→ Nhưng sao?

→ Hai anh em chúng tôi có chút tiếng tăm, nếu đi ngang như thế... há không mất mặt quá sao?

→ Hai người muốn sao?

→ Dù sao cũng phải thọ giáo vài chiêu, bại trận mà đi cũng có chút mặt mũi chứ, bị đại tỷ đả bại chẳng ai chê cười đâu.

Vô Lâm Chi Hậu cười ha ha :

→ Muốn động thủ với ta?

Dược Vương đã thu dọn bàn cờ và quân cờ đâu đó, bỏ gọn vào rổ thuốc, vác cây cuốc lên vai, xoay người nói :

→ Lão đại tỷ, phải nói là thọ giáo chứ chẳng phải động thủ.

→ Chớ nhiều lời, hai người muốn chuốc họa vào thân thì cứ việc.

→ Lão đại tỷ, nếu giang hồ đồn rằng Được Vương Kỳ Sĩ nghe vài câu hù dọa thì bỏ chạy chỉ e...

Ngay lúc này một giọng sang sảng từ xa vọng tới :

→ Lão đại tỷ, người chưa chết sao?

Tiếng nói vừa dứt, một hình thù quái dị xuất hiện ở ven núi, thì ra là một ông lão lưng gù mặc chiếc áo lam.

Đinh Hạo xuống giọng hỏi :

→ Lão ca ca, ông lão này là ai?

→ Lương Sơn Thần Đà.

→ Y chính là Lương Sơn Thần Đà?

Võ Lâm Chi Hậu chẳng thèm xoay người lạnh lùng nói :

→ Các người đến đây chẳng ít người, chẳng lẽ muốn lật ngược Đại Hồng sơn?

Chỉ thấy ông lão lưng gù thoăn thoắt bước tới, bước đi có vẻ nặng nhọc, nhưng nhìn kỹ thì kinh kiếp chẳng ít, y chỉ đạp lên cỏ mà đi, điều khó nhất là đi chậm chạp, nếu chẳng phải khinh công không đạt tới cảnh giới kinh người thì không thể đi như thế được.

Võ Lâm Chi Hậu lạnh lùng nói :

→ Ai đó, mau báo danh.

Ông lão lưng gù cười nói :

→ Lão đại tỷ, chính là Lương Sơn Thần Đà đây.

→ Hèn gì công phu khinh công khá thế, người tính chống đối ta chẳng?

→ Không dám, tôi đâu có bản lĩnh tiên tri sao biết đại tỷ ở đây.

→ Mi đầu nhập Vọng Nguyệt bảo chẳng?

→ Hai chữ “Đầu nhập” khó nghe quá, chẳng qua đối phương kính trọng thỉnh cầu thôi.

→ Người chớ tự đề cao, tốt hơn người nên trở về quan ngoại đi.

→ Ít ra đại tỷ cũng phải cho biết nguyên do chứ.

→ Muốn ta nói thế nào đây?

→ Nghe nói đại tỷ chán ngán danh lợi, ẩn cư mấy mươi năm, bỗng hôm nay xuất hiện thật khiến người ta khó hiểu, lão đại tỷ chắc có lời giải thích chứ?

Lão đại tỷ xoay người, cười lạnh lùng :

→ Lần cuối cùng ta gặp mi ở Nhất Quang Phong đỉnh, còn nhớ lúc đó người chưa được năm mươi, mà bây giờ đầu tóc bạc phơ, tuổi tác thế này mà bán mạng phục vụ cho đám hậu sanh có đáng không?

Thần Đà cười sang sảng :

→ Còn lão đại tỷ?

→ Chuyện của ta mi chớ hỏi.

→ Thế thì có công bằng chẳng?

→ Bây giờ mi muốn sao?

→ Lão đại tỷ, chúng ta cứ nói trắng ra, bọn bắt tài chúng tôi đến Đại Hồng sơn chỉ vì Kim Long bang quá cuồng bạo phá Đà giết người, nếu lão đại tỷ không phải là người che chở cho Kim Long bang thì dễ nói chuyện thôi.

- Nếu phải thì sao?
- Thế thì lão đại tỷ thừa nhận rồi chứ?
- Ta thừa nhận, các người muốn gì?
- Xin lão đại tỷ đưa ra công lý.
- Công lý? Ha, ha, ha.

81. Lương Sơn Thần Đà

Trong giọng cười chứa đầy những ý khinh thường và cuồng ngạo, Lương Sơn Thần Đà bữu môi lớn tiếng nói :

- Lão đại tỷ cho là ta buồn cười lắm sao?

Võ Lâm Chi Hậu dứt tiếng cười lớn nói :

- Đương nhiên buồn cười thật, ta chưa từng gặp ai nói hai chữ công lý trước mặt ta không ngờ gã lưng gù này lại thốt ra lời nói này.

Mặt Lương Sơn Thần Đà trầm xuống nói :

- Lão đại tỷ khinh khi thiên hạ không còn ai nữa hay sao?

- Mi muốn thử tài ta chăng?

- Không dám, đã có duyên tương kiến, nên lãnh giáo vài chiêu mới được, bắt tài có thua trận về bảo cũng dễ ăn nói một chút.

- Được, ta sẽ cho chúng bay toại nguyện, ra tay đi!

Lương Sơn Thần Đà tay không lắc, chân chẳng động, từ từ phát phơ tới trước hai trượng, chắp tay xá một xá nói :

- Xin lão đại tỷ nhẹ tay một chút.

- Chớ màu mè làm gì, ra tay đi.

Lương Sơn Thần Đà nhìn Dục Vương Kỳ Sĩ nói :

- Lão đại tỷ, người làm võ lâm tôn trọng, quơ kiếm động trượng khó xem lắm, tốt nhất là lão đại tỷ biểu diễn vài đường, bọn bắt tài chúng tôi nếu cảm thấy tâm phục, sẽ tức khắc rời khỏi núi này ngay.

Võ Lâm Chi Hậu tăng hắng một tiếng nói :

- Lưng gù kia, mi khá thông minh đấy, muốn thăm dò hư thực của ta trước, nếu đánh được thì đánh, bằng thấy không thể thắng thế, sẽ không đánh mà rút lui chứ gì?

Càng già càng dẻo dai, quả thật cặp mắt mù sắc bén gớm, đã nhìn thấu tâm ý của Lương Sơn Thần Đà rồi, Đinh Hạo thì không khỏi âm thầm thán phục.

Lương Sơn Thần Đà cũng chẳng chịu thua, lạnh lùng nói :

- Lão đại tỷ đã nghĩ thế, cho dù bắt tài này có ý vậy thật, nếu miễn được binh đao, há cũng chẳng tốt lắm sao?

Võ Lâm Chi Hậu trầm tư giây lát nói :

- Cũng được để bọn mi mở mắt một phen, nhưng phải có điều kiện!

- Điều kiện gì?

Võ Lâm Chi Hậu nhướng cao đôi mày trắng nói :

- Nếu bọn bây tự biết bắt địch bỏ chạy, vĩnh viễn cấm không được tái xuất giang hồ!

Lương Sơn Thần Đà và Dược Vương Kỳ Sĩ cùng nhìn nhau biến sắc, họ nhìn nhau một cái, trong lòng họ liền có thỏa hiệp ngầm, vẫn do Lương Sơn Thần Đà lên tiếng nói :

→ Điều kiện của đại tỷ có khắt khe lắm không?

→ Nếu cảm thấy điều kiện khắt khe thì các người có thể từ chối.

→ Không động thủ lui khỏi núi cũng được chứ?

→ Ta nói một không hai.

Lương Sơn Thần Đà khập khểnh một cái nói :

→ Dược, cứ y theo lời lão đại tỷ mà thực hành.

Ánh mắt Võ Lâm Chi Hậu chuyển động lia lịa, gầm thét một tiếng :

→ Xem đây!

Lão lượn mình nhảy vọt đến một tảng đá to lớn, cây trượng trong tay lão để ngang ngực trở về phía trước, một luồng cương khí vô hình truyền vào cây trượng, từ mũi trượng toát ra bắn thẳng vào tảng đá to lớn. Sột, sột vài tiếng, chỉ thấy bụi đá tung tóe lên cao tảng đá lớn đã bị xuyên phá một lỗ thật to.

Đinh Hạo nhìn Thọ Dao Phong nói :

→ Lão ca ca một kích này thật là kinh người!

Thọ Dao Phong cười nhạt nói :

→ Cương khí xuyên không phá thạch, tiểu huynh đệ vẫn làm được chẳng có gì lạ cả.

Chỉ thấy Lương Sơn Thần Đà phát phơ tiến tới, cười sang sảng nói :

→ Nội lực của đại tỷ quả nhiên lợi hại nhưng...

→ Nhưng thế nào?

→ Bắt tài cũng là được như thế!

→ Nói thế mi chưa phục chứ gì?

→ Chẳng phải không phục nhưng chưa thể trả ra một giá xứng đáng để trừ danh giang hồ bọn tôi.

Trong lúc nói chuyện như cố ý mà lại như vô ý, ba người đã đứng thành hình tam giác vây Võ Lâm Chi Hậu vào giữa.

Võ Lâm Chi Hậu dòm ngó chung quanh một cái, thản nhiên nói :

→ Chúng bây chuẩn bị ba người liên thủ chẳng?

Dược Vương hai tay cầm cây cuốc xá một xá cười khúc khích nói :

→ Xin lãnh giáo thần công của lão đại tỷ!

Võ Lâm Chi Hậu lạnh lùng liếc nhìn ba người một cái, giơ trượng bổ ngay vào người Dược Vương. Cũng đồng thời Võ Lâm Chi Hậu quơ trượng tới, Lương Sơn Thần Đà và Kỳ Sĩ mỗi người đánh ra một chưởng.

Trong tiếng nổ ầm ầm, Dược Vương bị trượng phong bắn dội ra xa bảy tám bước, Võ Lâm Chi Hậu cũng bị chưởng lực cùng lúc công kích của Lương Sơn Thần Đà và Kỳ Sĩ làm cho thân người chao đảo vài cái.

Bóng người thoát tách ra, liền nhập lại ngay, một màn ác chiến kinh tâm táng đờm đã diễn ra trước mắt. Chỉ thấy bóng trượng như một khoảng núi, chưởng phong kêu vù vù. Đấu được một lúc đã không sao trông thấy thân người nào với người nào nữa rồi.

Ba người liên thủ phối hợp tấn công chẳng có một sơ hở, người này tiến tới người kia thụt lùi, nhất là Lương Sơn Thần Đà mỗi một chưởng của y đánh ra, thế mạnh như long trời lở đất.

Đinh Hạo xuống giọng nói :

→ Lão ca ca người đoán xem bên nào thắng?

Thọ Dao Phong chẳng chút do dự nào nói :

→ Đương nhiên là Võ Lâm Chi Hậu rồi!

→ Do đâu mà người nhận xét thế?

→ Đệ chẳng thấy nhuệ khí của Võ Lâm Chi Hậu còn hăng sao, còn ba tên tiểu tử kia thì Được Vương Kỳ Sĩ xuất thủ ra chiêu chậm chạp và không còn mãnh liệt như trước nữa, chỉ trong vòng năm chiêu nữa sẽ có kết quả ngay.

Quả thật lời phán đoán của Thọ Dao Phong chẳng sai, vừa đến chiêu thứ tư đã nghe thấy một tiếng ự thì Kỳ Sĩ đã bay bổng lên không văng ra vòng chiến, rớt xuống chân cây cầu tòng, người thì ngã xuống, đứng dựa vào thân cây thở hồng hộc, hai bên khóe miệng đã rướm máu. Được Vương loạng choạng thụt lùi ra ngoài vòng chiến.

Lương Sơn Thần Đà thụt lùi liên tục mặt mày kinh hãi nhìn Võ Lâm Chi Hậu.

Võ Lâm Chi Hậu cầm mạnh cây trượng trên đất, tiến lên ba bước trầm giọng nói :

→ Lưng gù kia, để mi tâm phục khẩu phục, lại đây thi triển Mãng Ngưu khí công của người, nếu ta tiếp mi ba chiêu, tiếp không được ta sẽ chịu thua để chúng bây yên ổn ra khỏi núi.

Lương Sơn Thần Đà nói :

→ Lão đại tỷ, nói thế thì chẳng công bằng...

→ Thế nào là không công bằng?

→ Bất tài may mắn thắng cuộc, đương nhiên có quyền tự do ra khỏi núi, cần gì đại tỷ cho phép...

→ Lưng gù kia người chờ mong ra khỏi đây nữa, ba người chúng bây cho dù may mắn thắng được ta cũng không thể ra khỏi Đại Hồng sơn đâu, nếu cần một chọi một, ta chỉ cần chọn một tên đồ tử đồ tôn cũng đủ ứng phó rồi.

→ Lão đại tỷ thật muốn tiếp ba chiêu của bất tài chăng?

→ Ai nói đùa với mi nào?

→ Không hoàn thủ chứ?

→ Đương nhiên!

Lương Sơn Thần Đà cúi người lấy trớn đẩy nhẹ song chưởng, luồng gió mãnh liệt kêu vù vù thể đánh như sóng gió ba đào tấp tới, y áo của Võ Lâm Chi Hậu phất phơ bay múa, thân người đứng vững như ngọn núi.

Đinh Hạo thầm khen một tiếng: “Công lực tuyệt thật”.

Lương Sơn Thần Đà thoảng biến sắc, kể đó y đánh chưởng thứ hai, so với chưởng lúc nãy uy lực mạnh gấp đôi, chẳng khác nào sấm sét chín tầng mây vậy.

Thân hình của Võ Lâm Chi Hậu lay động nhẹ một cái, chẳng di động tấc bước nào cả, coi như lại tiếp được chưởng thứ hai này rồi.

Lương Sơn Thần Đà xuống giọng tăng hắng một tiếng bổng toàn thân phình to như quả cầu, tóc bạc trên đầu dựng đứng lên cả hình thù trông vừa buồn cười vừa kinh người, xem tình hình y đã vận khởi công lực đến cực điểm.

Ầm một tiếng nổ vang không khác gì long trời lở đất, làm chấn động cả chu vi năm trượng vuông.

Bóng Võ Lâm Chi Hậu lùn cả nửa người hai chân lún sâu vào đất đến ngang gối.

Thọ Dao Phong hốt hoảng nói :

→ Nội lực của mục già này gồm thật!

Đinh Hạo gật đầu chẳng nói lời nào, hần nhủ thầm :

→ “Kim Long bang làm thế nào lại võng được cao thủ xuất thế như vậy, căn cứ vào công lực của Kim Long sứ giả mà nói thì võ nghệ của Kim Long bang chủ ắt phải kinh khiếp chẳng sai”.

Ngay lúc này Võ Lâm Chi Hậu rút cả hai chân đã lún sâu dưới đất lên, đưa tay bầu lại cây trượng, lạnh lùng nói :

→ Gã lưng gù kia, chúng bây còn gì để nói nữa?

Lương Sơn Thần Đà như có hậu thuẫn gì đây, chẳng hót hời chút nào nói :

→ Thua trận dưới tay đại tỷ, chẳng phải là chuyện xấu hổ...

Võ Lâm Chi Hậu cảm phần nói :

→ Chớ nói lời thôi nữa, ta hỏi mi trả lời thế nào đâu?

→ Lão đại tỷ muốn sao?

→ Lui khỏi giang hồ!

→ Há há há lão đại tỷ, nếu chiếu theo thế này, cứ thất bại phải lui khỏi giang hồ, thì chốn giang hồ này không còn người nào nữa vậy!

→ Gã lưng gù kia lúc này mi nói sao?

→ Bất tài chưa hứa hẹn mà!

→ Mi nuốt lời chẳng?

→ Vốn là như thế!

Võ Lâm Chi Hậu tăng hắng một tiếng, trong ánh mắt lộ ra sát khí hãi hùng, động cây trượng một cái nói :

→ Thôi được bọn bay đã chấm phong cảnh ở Đại Hồng sơn này, thôi đành chịu vậy.

Ngay lúc này một ông lão tóc bạc hình thù quái gở bỗng hiện thân ra, trên cổ đeo hai sọ người trong tay thì cầm một cái hộp gấm từ từ bước vào giữa sân, y chính là Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quang Đỉnh vậy.

Chỗ hiện thân của Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quang Đỉnh cách chỗ ẩn thân của Đinh Hạo và Thọ Dao Phong chưa đầy ba trượng.

→ Hắc hắc hắc... tiếng cười khiến người nghe thấy phải ớn lạnh xương sống.

Võ Lâm Chi Hậu xoay người lại một cách thần tốc nói :

→ Đám đầu trâu mặt ngựa chúng bay đều hiện thân cả ư?

Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quang Đỉnh đã dừng lại từ nơi xa xa lên tiếng quái dị nói :

→ Lão đại tỷ lâu lắm không gặp lại nha!

Võ Lâm Chi Hậu bĩu môi, quay sáng đối diện với Lương Sơn Thần Đà lại.

Ngay lúc này Dục Vương Kỳ Sĩ lượn mình bỏ chạy nhanh như điện xẹt.

Võ Lâm Chi Hậu gầm rống lên :

→ Chúng bay chạy đi đâu?

Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quang Đỉnh quát lên nói :

→ Lão đại tỷ, tại hạ hiến bảo vật nhé!

Võ Lâm Chi Hậu chẳng thèm nghe y nói gì cả, quơ trượng bổ vào đầu Lương Sơn Thần Đà, lão lưng gù cũng chẳng chịu lép vế, song chưởng hất tới luồng gió mạnh như vụ bão, cây trượng trong tay Võ Lâm Chi Hậu hơi chậm lại một chút, Lương Sơn Thần Đà thừa ngay dịp này nhanh như cắt lượn mình nhảy lùi ra xa hơn ba trượng, phi thân chạy như gió.

Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quang Đỉnh lên tiếng nói lại lần nữa :

→ Lão đại tỷ tại hạ phải ném đầu sọ người nha!

Võ Lâm Chi Hậu cầm phần xoay người lại, rảo bước tiến về phía Phong Lưu Tôn Giả lên tiếng nói :

→ Thượng Quang Đỉnh vài chiếc sọ người cũng dọa được ta sao?

Phong Lưu Tôn Giả giơ cao chiếc hộp gấm nói :

→ Lão đại tỷ có nhận ra vật này ư?

Võ Lâm Chi Hậu biến sắc nói :

→ Đây là Cửu U Bảo Hạp của yêu nhân Tổ Y Tiên Tử Hứa Mỹ Nương cơ mà?

Phong Lưu Tôn Giả cười đắc ý nói :

→ Lão đại tỷ kiến thức rộng rãi, thoáng nhìn đã nhận ra vật này ngay.

Thọ Dao Phong trầm giọng nói :

→ Năm xưa Tổ Y Tiên Tử dựa vào Cửu U Bảo Hạp này đã gây nên một trận mưa máu gió tanh trên chốn võ lâm, không ngờ lại rơi vào tay lão ma đầu này.

Đinh Hạo sực nghĩ ra một việc nói :

→ Vật này có lẽ là đồ giả mạo!

→ Sao tiểu huynh đệ biết?

→ Từ Mỹ Nương giả quyết như hồ ly tinh, làm gì có chuyện y mang bảo vật y coi trọng hơn sinh mạng dâng lên cho người được!

Trong đấu trường qua một hồi khá lâu, chẳng thấy biến động gì.

Võ Lâm Chi Hậu bỗng lên tiếng cười ha há nói :

→ Bảo vật hết linh nghiệm rồi chẳng?

Phong Lưu Tôn Giả biến sắc, buông tay ném chiếc hộp ra xa cầm phần nói :

→ Lão phu đã trúng kế mụ đàn bà bỉ ổi kia rồi!

Đinh Hạo cười thâm, quả nhiên mình tiên liệu không sai, Cửu U Bảo Hạp này là đồ giả, vật thật vẫn còn trong tay Hứa Mỹ Nương.

Lương Sơn Thần Đà và Dưộc Vương Kỳ Sĩ liên thủ bỏ chạy, vì họ cho rằng Phong Lưu Tôn Giả dựa vào Cửu U Bảo Hạp dư sức đối phó với Võ Lâm Chi Hậu, bây giờ Cửu U Bảo Hạp mất linh nghiệm thì tình hình hoàn toàn thay đổi cả, nhưng Phong Lưu Tôn Giả vẫn còn ỷ lại vào Thực Nhục Khô Lâu được, chẳng biết Võ Lâm Chi Hậu sẽ ứng phó sao đây?

Ngay lúc này Võ Lâm Chi Hậu cầm trượng lướt tới...

Phong Lưu Tôn Giả giơ cao một chiếc đầu sọ người găm hết :

→ Đứng lại!

Rõ ràng nội tâm của y hoảng sợ khôn tả, luận võ công công lực của y quyết chẳng phải đối thủ của Võ Lâm Chi Hậu.

Võ Lâm Chi Hậu làm như không nghe thấy gì cả, cứ thế tiến tới.

Phong Lưu Tôn Giả từng bước một lui ra sau.

Bầu không khí ngột ngạt khản trương vô cùng.

Ầm một tiếng nổ vang, Phong Lưu Tôn Giả đã tung chiếc Thực Nhục Khô Lâu ra.

Đinh Hạo giật bắn người lên, chỉ thấy Võ Lâm Chi Hậu chẳng biết dùng thân pháp gì đã lượn mình lướt sát đến bên Phong Lưu Tôn Giả, thế thì chiếc Thực Nhục Khô Lâu coi như vô dụng.

Phong Lưu Tôn Giả biến sắc, vội thụt lùi ra sau bảy tám bước.

Võ Lâm Chi Hậu bằng giọng điệu lạnh lùng nói :

→ Thượng Quang Đỉnh, nếu ta cho mi một gậy, thì tất cả đồ quý này nổ tung hết, ai sẽ chết đây?

Phong Lưu Tôn Giả lại nhanh tay lấy ra một chiếc sọ người khác, dữ dằn nói :

→ Lão đại tỷ, người cũng đồng số phận thôi.

Ngay lúc này, bốn người thấp thoáng hiện ra, chính là bọn Lương Sơn Thần Đà và Dục Vương Kỳ Sĩ chạy rồi mà quay lại, bây giờ tăng thêm một ông lão có gương mặt hung ác mặc chiếc áo xám tro, tuổi độ sáu mươi.

Bốn người tản ra đứng cách xa Võ Lâm Chi Hậu và Phong Lưu Tôn Giả độ khoảng bảy tám trượng.

Bên kia Lương Sơn Thần Đà lên tiếng nói :

→ Lão đại tỷ bọn bắt tài này vẫn muốn thọ giáo nữa!

Phong Lưu Tôn Giả thừa dịp nói :

→ Lão đại tỷ, người chẳng muốn cùng ta liều mạng chứ?

Võ Lâm Chi Hậu cảm phần nói :

→ Đồ quý đó dọa được ai nào?

Bên kia Lương Sơn Thần Đà lại điên cuồng quát lên :

→ Lão đại tỷ, bọn ta không xứng đáng lãnh giáo sao?

Võ Lâm Chi Hậu cảm phần nhìn Phong Lưu Tôn Giả nói :

→ Thượng Quan Đỉnh mi không muốn sống nữa chẳng?

Phong Lưu Tôn Giả cười hắc hắc nói :

→ Lão đại tỷ người...

Ngay lúc này một bóng người lướt qua sau lưng Phong Lưu Tôn Giả, nhanh như hồn ma bóng quỷ, Phong Lưu Tôn Giả vừa nói đến đây bỗng phát ra một tiếng ự tất ngang cổ họng, thân người loạng choạng liên tục, Võ Lâm Chi Hậu nhanh như điện xẹt nhảy lùi ra xa, bây giờ Phong Lưu Tôn Giả mới buông tay ném ra đầu sọ người, thân hình của y cũng ngã quỵ xuống đất luôn!

Ầm một tiếng nổ vang, chiếc đầu sọ người nổ tung trong bụi rậm, không một người nào bị thương cả.

Lúc bấy giờ Võ Lâm Chi Hậu liền lượn mình nhảy tới phía trước bốn người Lương Sơn Thần Đà.

Thọ Dao Phong hãi hùng nói :

→ Thân pháp người vừa xuất hiện này kinh thật, chiêu bài của Thọ Dao Phong ta phải gỡ bằng thôi, tiểu huynh đệ người có trông thấy hình thù người ấy thế nào không?

Đinh Hạo cũng giật mình chẳng ít nói :

→ Hình như là một người bị mất!

→ Ta cũng trông thấy thế, chẳng biết y dùng thân pháp gì làm cho Phong Lưu Tôn Giả chết tức khắc?

→ Có lẽ là loại ám khí gì độc ác đây?

→ Phải chăng đó là bản thân Kim Long bang chủ chăng?

Đinh Hạo cả kinh nói :

→ Có lẽ chính hần!

Đinh Hạo bỗng nhìn thấy sắc mặt của lão ca ca quái lạ, hần luồng cuống lên tiếng nói :

→ Lão ca ca có việc gì chẳng lành ư?

Thọ Dao Phong xúc động hốt hải nói :

→ Đến bây giờ ta mới hiểu tại sao chút nữa bỏ mạng trong tay Hư Ảo lão nhân tại thành Tảo Dương, té ra bản môn đã có phản đồ.

Đinh Hạo ngạc nhiên nói :

→ Sao lão ca ca lại bỗng nhiên nghĩ ra chuyện này vậy?

→ Đệ có trông thấy ông lão mặc chiếc áo màu xám tro ấy không?

→ Thấy rồi, thế nào?

→ Y chính là Chưởng đà của Phân đà Nam phương bản môn, không ngờ y dám phạm lời giáo huấn của sư tổ đầu nhập Vọng Nguyệt bảo.

→ A! Nhưng có liên hệ gì đến Hư Ảo lão nhân đâu?

→ Chắc lão tiểu tử đó là người của Vọng Nguyệt bảo vậy!

→ Thế thì không đúng rồi. Hư Ảo lão nhân từng gợi ý bảo ta đối phó với Lương Sơn Thần Đà kia mà, chắc chúng nó không phải là một phe đâu.

→ Bây giờ chờ bàn việc này nữa, ta phải thanh toán môn hộ mới được.

→ Ngay bây giờ chẳng?

→ Đúng thế!

→ Thế thì phải xen vào việc giữa hai phe Kim Long bang và Vọng Nguyệt bảo rồi!

82. Kinh Thiên Tam Quả Trượng

Trong đấu trường vang lên tiếng gầm thét inh ỏi, Võ Lâm Chi Hậu và bốn người đó ra tay ác đấu với nhau. Thọ Dao Phong bỗng đưa tay vỗ vào vai Đinh Hạo nói :

→ Tiểu huynh đệ, thay mặt lão ca làm việc này được chẳng?

Đinh Hạo chẳng chút do dự nói :

→ Lão ca cứ sai bảo!

→ Chẳng phải đệ đã học được Dị Hình thuật ư? Bây giờ đệ lập tức biến đổi dung mạo, cầm lấy bản môn tín phù, bắt tên phản đồ cho ta, nếu y có kháng lệnh, cứ giết chết không tha.

Đinh Hạo nghiêng răng nói :

→ Được, tiểu đệ là y lời dặn của lão ca ca.

Thọ Dao Phong từ trong túi áo lấy ra một miếng đồng bài bằng ba ngón tay giao cho Đinh Hạo nói :

→ Đây là lệnh phù cao nhất của bản môn, đệ tử Không môn kính trọng như là vật chí thánh, trước khi đệ ra tay hãy đưa lệnh phù cho đối phương xem...

→ Y tên là gì?

→ Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng!

→ Thôi được đệ đi ngay.

Đinh Hạo lập tức vận công, cải hình thành một thư sinh mặt đen nhún mình lướt vào đấu trường.

→ Dừng tay lại!

Một tiếng găm thét sang sảng không lớn lắm, nhưng do nội lực thuần hậu phát ra từ Đan điền chẳng khác gì tiếng chuông ngân trong cổ miếu, rung động tâm thần mọi người, hai bên trong vòng chiến liền dừng tay lại nhảy lùi ra sau mười hai đôi nhân quang chiếu soi vào người hấn.

Cả Võ Lâm Chi Hậu cũng ngạc nhiên chẳng ít, tên thư sinh mặt mày đen thui chẳng lọt vào mắt mọi người này lại dám ngang nhiên đứng trước mặt những nhân vật có tiếng tăm thế này kêu la inh ỏi sao? Thật không thể tưởng tượng được, chiêu bài của bất cứ một người nào trong hiện trường đem treo ra ngoài, cũng dư sức phải làm cho mọi người khiếp sợ.

Đinh Hạo chấp tay hướng Võ Lâm Chi Hậu xá một xá nói :

→ Lão đại tỷ, xin lượng thứ tại hạ đã làm phiền.

Võ Lâm Chi Hậu cau mày nói :

→ Người là ai?

Đinh Hạo trầm giọng nói :

→ Tại hạ vâng lệnh thanh lý môn hộ!

Câu nói này khiến mọi người kinh ngạc không ít.

Đinh Hạo mặc kệ phản ứng của thế nào cũng được, cứ tiến tới giờ cao lệnh phù trong tay, nghiêm túc nói :

→ Ngũ Thiên Hùng, ngươi nhận biết vật này chứ?

Ông lão áo xám tro biến sắc, hoảng hốt nói :

→ Người là ai? Sao lại có Đồng Phù này được?

Đinh Hạo cất lệnh phù vào túi áo, lạnh lùng nói :

→ Người chớ thắc mắc ta là ai làm gì, chỉ cần có lệnh phù bốn môn là được rồi!

Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng bất giác thụt lùi ra sau một bước, lạnh lùng nói :

→ Truyền đạt lệnh thế nào?

→ Người hãy đi theo ta!

→ Nếu ta không đi thì sao?

→ Thế thì chống lại mệnh lệnh, điều này môn quy không dung thứ được.

→ Chống lại mệnh lệnh thì sao?

→ Giết bỏ không tha!

Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng trước thì run bắn người một cái, kế đó phát ra tràng cười như điên như cuồng nói :

→ Người đủ sức làm việc này chăng?

Đinh Hạo lạnh lùng nói :

→ Người có ý kháng lệnh chăng?

→ Kháng lệnh thì sao?

→ Người chớ hối hận!

Nói xong, hấn cất bước tiến sang phía Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng...

Võ Lâm Chi Hậu nhướng cao đôi bạch mi, không nói lời nào, Dục Vương Kỳ Sĩ liếc mắt nhìn Đinh Hạo.

Lương Sơn Thần Đà lướt người tới căn ở phía trước, mỉa mai nói :

→ Tiểu tử, mi tính làm gì đây?

Đinh Hạo dừng bước lại, ngăm nhìn Lương Sơn Thần Đà bất mãn xưng câu hô tiểu tử vừa thốt ra này, hần liền cũng chẳng khách sáo nói :

→ Lưng gù kia, ngươi cũng tính làm gì đây?

→ Cha chả, ranh con kia, mi được bao nhiêu tuổi dám gọi lão nhân gia ta bằng lưng gù?

→ Không gọi người bằng lưng gù cũng được, thế thì người đứng thẳng lưng lại xem!

Câu nói này châm biếm thật, đồng thời cũng chứng tỏ rằng xem đối phương chẳng ra đồng xu nào cả. Võ Lâm Chi Hậu bất giác mỉm cười, Được Vương Kỳ Sĩ thì cảm phần tăng hăng một tiếng, Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng tiến lên một bước giậm run hét :

→ Trong môn phái làm gì có người như mi được, biết điều giao lệnh phù ra đây cho ta, thì tha cho mi khỏi chết.

Lương Sơn Thần Đà nộ hỏa xưng thiên gầm thét :

→ Tiểu tử này buông lời vô lễ, để lão phu dạy nó một bài học.

Nói xong đưa chưởng đánh vào người Đinh Hạo một tiếng vù. Thế mạnh như sóng gió ba đào cuộn cuộn ập tới, Đinh Hạo muốn biểu diễn một phen, liền vận khởi hộ thân cương khí bao bọc toàn thân, nội lực dồn xuống hai chân, lập tấn vững chắc.

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc trôi qua, Đinh Hạo đứng vững như núi Thái sơn, cả một cái lắc nhẹ cũng chẳng thấy.

Một chiêu này làm cho mọi người trong hiện trường kinh ngạc đứng sững.

Võ Lâm Chi Hậu buột miệng nói :

→ Chẳng ngờ niên kỷ chừng này lại có công lực như thế!

Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng mặt mày tái mét, ý thức ngay tình huống nghiêm trọng lắm rồi.

Đinh Hạo bỗng vung kiếm trên tay gầm thét nói :

→ Ngũ Thiên Hùng hãy đi theo ta!

→ Không đi thì sao?

→ Thế thì chiếu theo kháng lệnh xử lý thôi.

→ Bản môn không có một nhân vật như mi, vả lại ta chưa rõ lai lịch mi như thế nào?

→ Chẳng lẽ lệnh phù là giả ư? Không lẽ ngươi quen biết hết đệ tử mới cũ ở Nam Bắc các đà sao?

Một câu hỏi này khiến Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng ngậy người cứng miệng không nói được lời nào.

Kỳ Sĩ lên tiếng lạnh lùng nói :

→ Chẳng lẽ tiểu hữu cũng là người trong núi ư?

Lương Sơn Thần Đà tiếp lời hỏi :

→ Lão đại tỷ, y là quý môn hạ ư?

Võ Lâm Chi Hậu lạnh lùng nói :

→ Ngươi cứ hỏi bản thân y!

Đinh Hạo tăng hăng một tiếng, cất bước tiến lên lần nữa, Lương Sơn Thần Đà vẫn đứng cản ở trước mặt, hần nhủ thầm :

→ “Nếu lão lưng gù này không tránh ra thì ắt phải động thủ với y trước”.

Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng và Dục Vương Kỳ Sĩ thì tản ra ba bên xem tình hình họ có ý định liên thủ đối phó với Đinh Hạo rồi.

Võ Lâm Chi Hậu từ từ thụt lùi ra xa, dụng ý của họ rất hiển nhiên, muốn để Đinh Hạo và đối phương giao đấu với nhau, họ sẽ làm ngư ông đắc lợi vậy!

Đinh Hạo đã tiến lên sát tới bên chỗ Lương Sơn Thần Đà ở khoảng cách với tay dụng ngay nếu không dừng bước, chỉ còn con đường động thủ.

Lương Sơn Thần Đà gầm thét một tiếng, song chưởng cùng đẩy ra một lúc.

Khoảng cách gang tấc đua chưởng chạm ngay, trường kiếm trong tay Đinh Hạo nhanh tốc quét tới, chiêu thức mạnh như vũ bão kinh người khó tiếp đặng, nếu Lương Sơn Thần Đà không thu chưởng tránh né, có thể gây nên lưỡng bại câu thương, mà thiệt thòi nặng nhất là y chẳng sai.

Quả nhiên Lương Sơn Thần Đà thật chưởng chưa ra bỗng nhiên người tránh ra tám thước né được một kích trí mạng này.

Đồng thời Dục Vương Kỳ Sĩ hai bên tả hữu song song phóng chưởng đánh tới, thừa lúc Đinh Hạo xuất kiếm, hai luồng chưởng phong cuộn cuộn tấp vào, kiếm thế của Đinh Hạo bất giác khựng lại, tạo nên cơ hội cho Lương Sơn Thần Đà ung dung nhảy ra tránh khỏi kiếm chiêu ấy.

Lương Sơn Thần Đà vừa tránh ra, thì Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng cũng theo sau di động thân thể, chiêu thức của Đinh Hạo vẫn bất biến thừa thế kích vào người Ngũ Thiên Hùng.

Tất cả những động tác trên chỉ xảy ra trong tích tắc.

Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng chuyển mình vẩy tay ra một cái, vô số ám khí chẳng biết bao nhiêu thứ mà kể chụp vào người Đinh Hạo.

Đinh Hạo đành chuyển thế kiếm sang đỡ gạt, keng keng những ám khí bay lượn đầy trời.

Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng chụp ngay cơ hội nhanh như điện xẹt này lượn mình nhảy vọt ra ngoài ba trượng.

Nhưng Đinh Hạo đã tiên liệu, nhún mình rượt theo nhanh tốc vô cùng đồng thời vung kiếm đánh tiếp.

Thân pháp của Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng quả thật kinh người, lại chuyển người tránh né lần nữa, nhưng vẫn phải chậm mất một tích tắc, kiếm khí kêu veo một tiếng trúng vào thân y té ngã vào bụi rậm xen lẫn tiếng ự nhẹ.

Đinh Hạo phi thân theo sau, toan bắt lấy Thiên Thủ Khách thì bọn ba người Lương Sơn Thần Đà đã như hình với bóng lướt tới.

Chẳng đợi ba người ra tay công kích, Đinh Hạo đã nhanh như cắt hất kiếm chém vào người Lương Sơn Thần Đà.

Lương Sơn Thần Đà chân vừa chạm đất, kiếm thế mạnh như lôi đình sấm sét đã bổ tới, y vội nhún mình đôi chân nhào lộn ra sau hơn hai trượng.

Đinh Hạo liền xoay người tấn công Dục Vương Kỳ Sĩ.

Ngay lúc này Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng lặng lẽ thụt lùi ra xa ba trượng, đầu lưng vào bìa rừng ven núi, ngay chỗ ẩn thân lúc này của Đinh Hạo và Thợ Dao Phong.

Dục Vương Kỳ Sĩ nào dám va chạm vào đường kiếm của Đinh Hạo, song song lượn mình né tránh sang một bên.

Mục đích của Đinh Hạo là tóm cổ Thiên Thủ Khách cho nên chẳng truy kích đối phương.

Thình lình ngay lúc này tại hiện trường vang tới một tiếng hự nhẹ.

Đinh Hạo xoay người nhìn sang thấy Võ Lâm Chi Hậu nghiêng nghiêng gờ cao cây trượng. Lương Sơn Thần Đà lão đảo loạn choạng cách xa Võ Lâm Chi Hậu độ khoảng ba trượng, hai bên khóe miệng của y hãy còn đang rướm máu, trông thể biết ngay y đã trúng phải một gậy của Võ Lâm Chi Hậu không sai.

Đinh Hạo niệm nghĩ chưa dứt, thì Lương Sơn Thần Đà bỗng lượn mình chạy mất dạng.

Được Vương Kỳ Sĩ thấy lợi thế không còn, cũng phi thân chạy về hướng khác mất dạng.

Võ Lâm Chi Hậu đứng cười lạnh lùng, chẳng thèm rượt theo công kích.

Đinh Hạo giật mình sức tỉnh vì Thiên Thủ Khách mà hiện thân, vội xoay người nhìn sang thì Thiên Thủ Khách không còn bóng dáng đâu nữa, sao lại sơ ý quá thế, bây giờ ăn nói thế nào với lão ca ca đây?

Hắn nhún mình...

→ Người hãy đứng lại!

Võ Lâm Chi Hậu gầm thét một tiếng, âm thanh tuy chẳng lớn lắm, nhưng làm rung động veo veo cả hai bên lỗ tai.

Đinh Hạo thoáng nghĩ: “Bây giờ có rượt theo cũng vô ích”, hắn bèn quay người sang bắt chước bọn Lương Sơn Thần Đà xưng hô lão nói :

→ Lão đại tỷ có điều chi chỉ giáo?

Võ Lâm Chi Hậu nhìn chòng chọc vào mặt Đinh Hạo hồi lâu chậm rãi nói :

→ Người đến đây khá lâu rồi chứ?

Đinh Hạo cả kinh té ra hành tung của mình đã bại lộ từ lâu, đành ung dung mà nói :

→ Vâng.

→ Thân pháp người đồng hành của người cũng khá lắm.

Đinh Hạo giật mình lần nữa, biết rằng mục đang nói lão ca ca, hắn bèn cười nhạt nói :

→ Lão đại tỷ quá khen vậy.

Gương mặt đầy những vết nhăn của Võ Lâm Chi Hậu điểm một nụ cười, bằng giọng điệu ra lệnh nói :

→ Bây giờ phục hồi lại bản lai diện mục của người đi!

Đinh Hạo lại giật bắn người lên, sao mục lại biết mình đã dị hình cải dạng ư?

Hắn buột miệng nói :

→ Đại tỷ nói thế...

Võ Lâm Chi Hậu vẫy tay ngắt lời hắn lạnh lùng mà nói :

→ Thuật dị hình nho nhỏ này mà sao gạt được ta nào!

Đinh Hạo không đành gì hơn, đành giải Dị Hình thuật hồi phục lại bản lai diện mục của mình.

Võ Lâm Chi Hậu gật đầu liên tục nói :

→ Trời sanh kỳ tài, quả nhiên siêu phàm, người chính là Toan Tú Tài chăng?

Đinh Hạo nghe nói càng kinh ngạc không ít, Võ Lâm Chi Hậu có thể mở miệng nói trúng ngay lai lịch của mình. Đây quả thật là tà môn vô cùng, chẳng lẽ y có khả năng tiên tri sao? Trên đường vào núi mình chẳng hề tiếp xúc với người của Kim Long bang bao giờ. Hắn bèn cười nhạt nói :

→ Đúng vậy, lão đại tỷ làm sao biết được?

Võ Lâm Chi Hậu không trả lời, lại chuyển sang đề tài khác nói :

→ Người đến đây có mục đích gì?

Đinh Hạo suy nghĩ nhanh tốc nói :

→ Vì theo dõi người của Vọng Nguyệt bảo mà vào đây!

→ Không còn mục đích gì khác chứ?

→ Không có!

→ Người có thù với Vọng Nguyệt bảo?

→ Thù không đội trời chung!

→ Thế tại sao người chỉ hạ thủ đánh Thiên Thủ Khách?

→ Ấy là sự ủy thác của người...

Hắn ngập ngừng một hồi rồi nói tiếp :

→ Nếu đại tỷ không còn điều chi chỉ giáo, văn bối xin...

→ Hãy khoan, ta còn điều hỏi người!

→ Lão đại tỷ cứ hỏi.

→ Chắc người biết lai lịch của ta rồi chứ?

→ Lão đại tỷ là người của Kim Long bang chẳng?

Võ Lâm Chi Hậu gật đầu nói :

→ Đúng thế.

Ngay lúc này có vài bóng người rượt đuổi chạy tới, Đinh Hạo đảo mắt nhìn xem, bất giác giật mình biến sắc, người bị rượt đuổi chính là Phỉ Nhược Ngu sau lưng thì có một ông lão áo vàng và hai Kim Long sứ giả rượt theo.

Phỉ Nhược Ngu xoay người lại tiếp chiến, tức thì bốn người bốn thanh kiếm ác đấu với nhau, trông tình hình Phỉ Nhược Ngu không phải là đối thủ của ba người ấy, chỉ trong vòng mười chiêu nữa phải bị bắt sống không sai.

Đinh Hạo khó xử vô cùng, nếu như ra tay sẽ làm bại lộ thân phận của Phỉ Nhược Ngu ngay, vả lại lúc này mình đã nói với Võ Lâm Chi Hậu rằng có mối thù không đội trời chung với Vọng Nguyệt bảo thì mình giải thích với mục thế nào đây?

Đinh Hạo chợt nảy ra một ý, chấp tay hướng về Võ Lâm Chi Hậu xá một xá nói :

→ Lão đại tỷ xin lệnh họ ngừng tay.

→ Tại sao vậy?

→ Văn bối có điều muốn nói.

Võ Lâm Chi Hậu ngạc nhiên nhìn Đinh Hạo một cái lớn tiếng nói :

→ Các người dừng tay lại.

Ông lão áo vàng và hai Kim Long sứ giả dừng tay nhảy ra vòng chiến, quay về hướng mục ở xa xa chấp tay làm lễ. Phỉ Nhược Ngu thì chống kiếm trên đất thở hồng hộc, y cũng đã phát hiện ra Đinh Hạo đứng đấy, Võ Lâm Chi Hậu trầm giọng nói :

→ Người muốn nói gì đây?

Đinh Hạo đánh liều nói :

→ Văn bối muốn cầu xin lão hãy để người này bình yên rời khỏi núi này được chẳng?

Võ Lâm Chi Hậu thắc mắc hỏi :

→ Nói sao, người yêu cầu thả người này rời khỏi núi?

→ Đúng vậy?

→ Thả địch ư?

Đinh Hạo thoáng ngạc nhiên nói ngay :

→ Văn bối có chút quan hệ với người này!

→ Quan hệ thế nào?

→ Trước khi y chưa đầu vào Vọng Nguyệt bảo đã từng cứu sống văn bối một lần, văn bối phải trả món nợ tình ân nghĩa này cho y đã.

Lời bịa đặt của gã thật có tình có lý khiến cho mọi người chẳng thể không tin, vả lại cũng cho thấy hẳn có một bản sắc ân oán võ sĩ.

Võ Lâm Chi Hậu lạnh lùng nói :

→ Người trả món ân tình ơn nghĩa này tại Kim Long bang sao?

→ Thế thì văn bối xin nợ lão đại tỷ một lần nhân tình được chứ?

→ Người nói dễ nghe thế, bảo ta khi không buông tha một kẻ địch xâm phạm bản bang được sao?

→ Văn bối thỉnh cầu thôi!

→ Ý của người bảo ta phải buông tha người này mới được sao?

→ Văn bối chẳng dám nói thế.

→ Nếu ta không tha y thì sao?

Đinh Hạo giữ vững tác phong của sư phụ, vẫn ung dung nói :

→ Thế thì văn bối chỉ tận lực tranh lấy người này thôi.

→ Người có bao nhiêu khả năng mà dám lớn giọng như thế?

Đinh Hạo chẳng nhường nhịn chút nào nói :

→ Văn bối chỉ biết làm những việc cần làm, nếu lực bất tòng tâm chỉ trách mình học võ chưa thông thôi.

→ Người quật cường thật!

→ Không dám!

Võ Lâm Chi Hậu trầm ngâm giây lát nói :

→ Nếu người tiếp được ba chiêu của ta, lão bà bà ta sẽ bằng lòng với điều kiện của người.

Đinh Hạo rung mình thầm nhủ, chẳng biết mình tiếp nổi ba trượng của đối phương chẳng nhưng lão đã đặt ra điều kiện như thế chẳng lẽ mình tỏ ra sợ hãi chẳng, hẳn bèn hùng hồn gật đầu nói :

→ Văn bối xin tuân mệnh.

→ Thế thì chuẩn bị nha!

→ Xin cứ ra tay.

Dứt lời hần giờ kiếm nghiêng nghiêng hạ xuống, vận công tụ ở thân kiếm, định thần đón chiêu.

Võ Lâm Chi Hậu tiến tới vài bước, quả trượng trong tay từ từ giờ cao, hào quang trong cặp mắt bắn ra như làn điện xẹt trông thật kinh người.

Không khí bỗng như ngưng đọng tức thì.

Bên kia kể cả Phỉ Nhược Ngu trong đó, đôi mắt không nhấp nháy nhìn chăm chăm vào hiện trường.

Quả trượng của Võ Lâm Chi Hậu giờ cao đến một khoảng cách nào đó bỗng gom cả sức mạnh như lôi đình sấm sét bổ thẳng vào đầu của Đinh Hạo.

Đinh Hạo cả kinh, vì đã buông lời tiếp lão ba trượng, đương nhiên chỉ dựa vào công lực cứng đung cứng thôi, ngoài ra không được dùng thân pháp tránh né, nhưng trường kiếm thuộc loại nhẹ nhàng chỉ tiện việc khinh nhẹ biến hóa, dùng kiếm để va đụng với binh khí nặng, ắt phải có nội lực kinh người làm hậu thuẫn mới được.

Thời gian chẳng cho phép hắn suy nghĩ nhiều hơn, hắn bèn đánh liều, vận đủ mười phần công lực chấn kiếm ngang ngực đẩy mạnh tới đỡ quả trọng của đối phương.

Một tiếng nổ vang hai binh khí chạm nhau phát ra tiếng vù rạch xé vào hư không, kiếm trọng đồng thời bị dội ngược trở ra.

Đinh Hạo tiếp được một trọng này lòng tự tin tăng mạnh hơn nhiều.

Gương mặt già nua của Võ Lâm Chi Hậu biến đổi liên tục, lão chẳng ngồi đối phương đôi mươi niên thiếu thể này lại có một công lực không thể tưởng tượng, có thể đựng mạnh một trọng của mình mà không biến sắc, chân đứng vững không động, lão trầm giọng hét :

→ Công lực khá thật, ra ngoài sức tưởng tượng của ta.

Dứt lời quả trọng thứ hai đã tiến công tới.

Đinh Hạo lập tức cầm kiếm chấn ngang như lúc nãy đẩy ra, kiếm trọng va chạm thành thế đánh tương tự.

Keng một tiếng nổ vang, thân hình của Đinh Hạo hơi nghiêng, hai chân lún sâu vào đất cả nửa thước, gương mặt ửng đỏ, Võ Lâm Chi Hậu thì thụt lùi một bước.

Đinh Hạo chẳng những tiếp được quả trọng thứ hai mà còn chiếm được chút ít thượng phong.

Võ Lâm Chi Hậu tiến bước một bước đứng lại vị trí cũ, lại nhanh tốc gom cả công lực bình sinh quét tới một trọng, thể mạnh như vũ bão trông thật kinh người.

Đinh Hạo đã biết trước được một trọng cuối cùng này, đối phương sẽ thi triển cú sát thủ vô cùng mãnh liệt, vì lão không thể nào lật thuyền té ngã trong tay một người hậu sinh văn bối như thể này được.

Hắn nghĩ thể bèn vận công lực đến tột đỉnh, truyền vào thân kiếm thủ thế nghênh địch.

Kinh phong vù vù của quả trọng như sóng gió ba đào cuộn cuộn đổ tới, Đinh Hạo chẳng còn do dự được nữa, liền gom đủ mười hai thành công lực đánh ra một chiêu Bút Hạ Càn Khôn.

Trong tiếng va chạm của sắt thép, như lôi đình sấm sét tung đổ vang đến trời xanh, luồng gió như vũ bão và kiếm khí lẫn trọng phong làm tung tóe đất cỏ và lá khô làm cỏ một vòm trời đen kịt.

A!

Bọn Phỉ Nhược Ngu và Kim Long sử giả thất thanh kinh hoàng kêu lên.

Cát bụi cỏ lá từ từ lắng chìm xuống hẳn, chỉ thấy khoảng cách của hai bên từ tám thước đã giãn dài ra đến hơn tám trọng, mặt mày của Đinh Hạo tái mét, hai tay chống kiếm dưới đất, kìm giữ thân người, thở hồng hộc liên tục không ngừng, hai bên khóe miệng rớm máu, Võ Lâm Chi Hậu cũng tựa gậy mà đứng, gương mặt già co rút, thân người run rẩy, máu từ miệng nhỏ xuống từng giọt.

Đinh Hạo dùng tay lau khô vết máu trên miệng, cười nhạt nói :

→ Lão đại tỷ, văn bối may mắn tiếp được trọn ba gậy của lão!

Võ Lâm Chi Hậu nửa cười nửa khóc nói :

→ Toàn Tú Tài, mi so với Hắc Nho ở năm xưa còn khủng khiếp hơn nhiều.

Đinh Hạo thoáng nghe nói đến tên Hắc Nho trong lòng cảm thấy phấn khởi khôn tả, hai chữ Hắc Nho đã in sâu vào lòng tất cả mọi người trong võ lâm.

Hắc Nho! Hắc Nho!

83. Thiên Hạ

Đinh Hạo bất giác buông tiếng cười ồm lên, ý nghĩa của tiếng cười này chỉ có mình hắn mới biết được, ngoài ra không ai hiểu cả. Võ Lâm Chi Hậu tròn tròn đôi mắt giận dữ quát :

→ Chớ có đắc ý quá thế, có gì đáng cười đâu!

Đinh Hạo dứt tiếng cười nói :

→ Văn bối lấy làm lạ, mọi người đều ưa thích mang tiểu bối so sánh với Hắc Nho.

→ Chẳng có gì lạ lùng cả, hai mươi năm trước là thiên hạ của Hắc Nho, bây giờ...

→ Bây giờ thiên hạ vẫn của Hắc Nho!

→ Ý người muốn nói sao?

→ Y là võ lâm đệ nhất cao thủ!

→ Người gặp mặt y chẳng?

→ Đương nhiên.

→ Cũng đã động thủ với y?

→ Đúng vậy!

→ Thế nào?

→ Luận về công lực, văn bối chẳng phải tự phụ có thể cùng y đứng riêng một phe mà làm lễ ngang nhau, còn nói về kinh nghiệm giang hồ thì văn bối phải thua xa một bậc.

→ Chiều theo lời người nói công lực của Hắc Nho đã cao cường hơn năm xưa rồi!

→ Việc năm xưa thì văn bối không biết được, nhưng trước mắt thì sự thực như thế!

Võ Lâm Chi Hậu ngược đầu nhìn lên trời xanh, lên tiếng ồ một cái giọng kéo dài ra, thần tình biểu hiện trên gương mặt rất phức tạp, chẳng biết nhất đại cự phách có niên kỷ lớn nhất này đang suy nghĩ những gì cảm khái chẳng? Hay là...

Thình lình Đinh Hạo cảm thấy chói mắt thoát qua một bóng người áo vàng xuất hiện ra, thân pháp thật kinh người chẳng biết y từ phương nào đến lẳng lặng chẳng thấy tăm hơi gì cả đứng ngay hiện trường như u linh.

Bấy giờ Đinh Hạo mới nhìn thấy rõ y là một quái nhân mặc áo bào vàng dùng vải bao bọc cả đầu, chỉ để lộ hai con mắt ra ngoài.

Bốn mắt nhìn nhau, Đinh Hạo thầm giật mình một cái, tia ánh mắt hùng dữ chứa đầy địch ý.

Người bọc mặt áo vàng hướng về Võ Lâm Chi Hậu cúi đầu làm lễ nói :

→ Thái thượng cực nhọc vậy!

Tiếng xưng hô Thái thượng này khiến Đinh Hạo giật bắn người lên, xem thế địa vị của Võ Lâm Chi Hậu trong Kim Long bang chắc phải duy ngã độc tôn rồi, nãy giờ lại thấy ông lão áo vàng và hai Kinh Long sứ giả đứng ở bên kia vội vàng quay sang hướng y cúi người thi lễ, thế thì chứng tỏ rằng người bọc mặt áo vàng cũng có một địa vị cực cao trong bang, y là ai? Chẳng lẽ y chính là Kim Long bang chủ?

Ngay lúc này Võ Lâm Chi Hậu trầm giọng nói :

→ Rượt địch thế nào rồi?

→ Đã bị sảy mất!

→ Tại sao vậy?

→ Thạch Văn kiếm của Độc Tâm Phật là Thái thượng hộ pháp của Bắc bảo quá ư huyền kỳ, chẳng có ai địch nổi, phe ta đã hy sinh cả bảy đệ tử, phen này vào núi y là cao thủ nhất lưu của Bắc bảo.

Võ Lâm Chi Hậu chẳng mấy vui nói :

→ Sao không dùng sát thủ đặc biệt để chế địch?

→ Chẳng có hiệu quả gì cả.

→ Người nói sao?

→ Hào quang của Thạch Vân kiêu hãnh ngăm phá cương khí, bất cứ loại ám khí nào đều bị bắn dội ngược lại cả

→ A!

→ Bẩm Thái thượng hạ tọa có thiên ý...

Y vừa nói vừa liếc nhìn Đinh Hạo nói tiếp :

→ Nuôi hổ lâu rồi phải có hại thôi, chẳng bằng kịp thời trừ khử, chớ nên mạo hiểm làm gì!

Đinh Hạo chẳng sao hiểu nổi đối phương nói gì nhưng hắn cũng không muốn đi tìm hiểu lời nói không đầu không đuôi ấy làm chi vì nó có liên hệ gì đến mình đâu.

Võ Lâm Chi Hậu trầm tư một hồi nói :

→ Người cứ lui đi, ta sẽ có ý kiến sau.

→ Vâng!

Người bịt mặt mặc áo vàng cung kính vâng một tiếng, sau đó nhìn chòng chọc Đinh Hạo một cái rồi lượn mình chạy mất.

Đinh Hạo lên tiếng nói :

→ Lão đại tỷ, lúc này tôn giá có hứa nếu ta tiếp được ba trượng, thì buông tha người này...

→ Đương nhiên ta bấy nhiêu tuổi đời lại thất hứa với người được sao?

Dứt lời lão vẫy tay một cái nói :

→ Để y ra núi, không được làm khó dễ đến y!

Ông lão áo vàng cung kính dạ một tiếng, ra dấu cho Phỉ Nhược Ngu rời khỏi nơi đây.

Đinh Hạo nhướn đôi mày kiêu hãnh nói :

→ Lão đại tỷ, xin lượng thứ vạn bối nhiều lời, y có thể an toàn rời khỏi núi chăng?

Võ Lâm Chi Hậu giọng điệu giận lẫy nói :

→ Ta đích thân ra lệnh, chẳng lẽ không hiệu quả sao?

Đinh Hạo chấp tay nói :

→ Thế thì vạn bối đã nghĩ vậy!

Bên kia Phỉ Nhược Ngu cất tiếng nói :

→ Toan Tú Tài, tại hạ xin ghi nhận nhân tình này vậy.

Đinh Hạo lạnh lùng nói :

→ Từ nay về sau hai ta không còn nợ nần nhau, lần sau có việc tự người lo lấy.

Phỉ Nhược Ngu chờ Đinh Hạo nói xong, liền phi thân chạy mất dạng, ông lão áo vàng và hai tên Kim Long sứ cũng theo sau chạy mất.

Võ Lâm Chi Hậu mỉm cười nói :

→ Toan Tú Tài, người trả lời sao về kiến nghị cùng bản bang liên thủ đối phó với Vọng Nguyệt bảo?

Đinh Hạo suy nghĩ hồi lâu ngập ngừng nói :

→ Vạn bối phải gặp Mai Ánh Tuyết Thiên kim bang chủ sau đó mới quyết định được.

→ Người rất yêu nàng... chăng?

→ Vâng!

→ Phải gặp nàng mới quyết định được ư?

→ Người đã gặp y rồi!

Đinh Hạo động lòng nói :

→ A! Chẳng lẽ người bịt mặt lúc này chính là Bang chủ sao?

→ Đúng vậy!

→ Nhưng bây giờ văn bối muốn gặp Mai Ánh Tuyết thì sao?

→ Bây giờ chưa được!

→ Trông tình hình như thế chắc nàng chẳng bằng lòng gặp văn bối rồi, thế thì miễn bàn vậy.

→ Chẳng phải không bằng lòng, hiện giờ y đang luyện tập một môn võ công, cần phải bế môn không gặp bất cứ một ai vậy.

Đinh Hạo bán tín bán nghi “A” lên một tiếng nói :

→ Văn bối có việc gấp cần phải làm ngay, xin được phép cáo từ.

Võ Lâm Chi Hậu lặp lại lần nữa nói :

→ Toan Tú Tài, còn việc hợp tác thế nào?

→ Chờ khi khác tính sau.

→ Người chó tướng bản bang không còn người đối phó chẳng xuể với Vọng Nguyệt bảo, tại vì giữa ta và Mai Ánh Tuyết có mối tình đặc biệt, thêm vào đó đôi bên cùng chung một kẻ thù cho nên mới có kiến nghị này...

Đinh Hạo nóng ruột tìm gặp lão ca ca bèn cười nhạt nói :

→ Văn bối hiểu được điều này!

Võ Lâm Chi Hậu trầm tư giây lát vẫy tay nói :

→ Người cứ đi đi!

Đinh Hạo tra kiếm vào bao, chấp tay xá một xá phi thân chạy về chỗ ẩn thân lúc này, xác chết Phong Lưu Tôn Giả Thượng quan Đỉnh vẫn nằm trong bụi rậm, những chiếc đầu sọ người trắng hếu chồng chất lên thân xác của y trông thấy phải khiếp sợ, hần nhìn sơ cảnh tượng liền lượn mình chạy vào trong rừng, chẳng thấy bóng người lão ca ca đâu cả, lão ca ca lúc nào cũng ưa thích ẩn hiện một cách lỳ kỳ như thế, sao y lại bỏ đi thế này?

Hần phi thân xuống núi tìm kiếm một hồi vẫn không tìm thấy dấu vết gì hết.

Chạy khoảng nửa tiếng đồng hồ vào tới một sơn cốc, cỏ dại mọc um tùm bao la, hình như là một địa phương chưa bao giờ có ai dám đặt chân tới.

Bỗng nhiên Đinh Hạo nhìn thấy một mảnh vải dính trong bụi gai, ở sâu vào bên trong đường sơn cốc khoảng hai trượng, hần liền biết ngay có người nào hấp tấp vội vàng chạy vào, đã sơ ý bị bụi gai rách mảnh áo.

Hần do dự giây lát, bèn phi thân chạy vào đường mòn dẫn tới sơn cốc đó.

Chạy vào bên trong độ hơn mười trượng bỗng thấy trên mảnh đất sơn cốc khá sạch sẽ ít cỏ cây có một bóng người co quắp nằm đấy mũi kiếm đâm thủng từ ngực ra sau lưng độ một thước dài.

Đinh Hạo giật bắn người lên, trái tim hần tý nữa nhảy vọt ra ngoài, vội nhún mình lướt tới, phóng mắt nhìn xem, thấy người ấy mặc áo xám dài, chính là Thiên Thủ Khách Ngụ Thiên Hùng, trái tim đập thành thịch ấy mới ổn định lại được.

Xác chết nằm co, thanh kiếm dài đâm thủng từ ngực ra sau lưng, những vết máu đông đặc từ lâu, phần trên xác chết có ghim năm nhánh cây khô hình thành bông mai.

Đinh Hạo hoang mang chẳng hiểu...

Tại sao Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng lại phơi xác ở đây? Ai đã giết chết y?

Những cành cây xếp thành hình bông mai tượng trưng cho ký hiệu gì? Chẳng lẽ đây là ký hiệu đặc biệt của người Kim Long bang?

Xác chết của Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng có dây rồi, còn lão ca ca đâu?

Lão ca ca thân làm Chưởng môn của Không môn, còn Không môn thì thuộc môn hạ cứu lưu ở chốn giang hồ, có thể nói lão ca ca tình thông chẳng sót môn nào, đương nhiên không đến nỗi bị người ám toán một cách dễ dàng được, như mình đã biết, lão ca ca thất thủ lần vừa rồi, nguyên do tại nghiện rượu, mà trong quây thì chẳng có rượu, trước kia lão đã lên vào Vọng Nguyệt bảo xâm nhập mật thất phát hiện được Cửu Long bài, cũng đủ thấy tài nghệ thân pháp xuất thần của lão.

Hắn nghĩ như thế này, bèn cảm thấy yên tâm phần lớn.

Ngay lúc này một bóng người thấp thoáng trong khoảng cách xa Đinh Hạo độ khoảng bảy tám thước, hắn liền phi thân lượn vào rừng rượt theo, và gài hết một tiếng như sấm nổ :

→ Đứng lại!

Một cái nhảy vọt ra xa cả thước, đứng sững trên đường ở trước mặt người đó.

Người bị hắn cản lại là một võ sĩ kinh trang áo dài. Trong lúc Đinh Hạo lướt tới, thanh kiếm đã cầm ở trên tay, liền đưa kiếm trở vào ngực đối phương nói :

→ Báo thân phận ngay!

Gã võ sĩ ấy hoảng hốt nói :

→ Đệ tử tuần sơn của Kim Long bang.

→ Ai đã giết chết ông lão mặt áo xám tro?

→ Bằng hữu của các hạ.

→ Người nói sao?

→ Ông lão đã cùng đi với các hạ vào cốc lúc nãy.

Đinh Hạo mừng thầm, lão ca ca đã bình yên vô sự, hắn liền hỏi tiếp :

→ Thế lão đâu rồi?

→ Rồi núi rồi?

→ Các người không làm khó dễ hắn ư?

→ Chúng tôi vâng lệnh không được xem các hạ coi như kẻ địch.

→ Thật chứ?

→ Điều ấy là sự thực, các hạ còn gặp lại lão nữa mà.

Đinh Hạo yên tâm biết rằng có thể Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng chạy trốn vào khu rừng đụn phải lão ca ca đang bình yên ẩn núp tại đó, vì thế bị lão ca ca bắt sống đem tới chỗ này xử lý, còn đâm vào người năm cánh là ký hiệu đặc biệt của Không môn, ngoài ra không còn cách nào giải quyết hơn.

Hắn nghĩ tới đây bèn hỏi lại :

→ Lão bằng hữu của ta rời núi bao lâu rồi?

→ Hơn nửa tiếng đồng hồ rồi!

→ Đi về hướng nào?

→ Hướng nam!

Đinh Hạo nhủ thầm: “Có lẽ lão ca ca chuẩn bị vượt qua Đại Hồng sơn, đi thẳng xuống phía nam Tương Canh, thế thì sớm muộn cũng sẽ gặp lại lão”, hắn bèn vẫy tay nói :

→ Thôi, người cứ đi đi!

Dứt lời, hắn tra kiếm vào bao, chạy trở ra sơn cốc, nhận rõ phương hướng phi thân chạy về hướng Nam.

Một hôm, hắn vô tới Hoa Dung là một nơi phạm vi thế lực của Tề Vân trang, Đinh Hạo tìm một khách điểm dừng chân nghỉ ngơi, vì hắn cần phải có thời giờ để chuẩn bị lại kết hoạch hành động phục thù.

Tề Vân trang là nơi lãnh tụ Nam phương vô lâm, mình một mình một ngựa một thương tầm thù chẳng phải chuyện dễ làm đâu, hành động lần này chỉ được thành công chứ không cho phép thất bại.

Vào đêm khuya, Đinh Hạo đối diện ngọn đèn dầu nghĩ nát óc, quyết định ban đầu là ngang nhiên gõ cửa, sau khi gặp được Trang chủ Thiên Nam Thần Long Dư Hóa Vũ sẽ tỏ rõ thân phận, kết liễu oán thù.

Hắn còn đang suy nghĩ ngoài cửa có tiếng gõ nhẹ cộc, cộc hắn giật mình hỏi :

→ Ai đó?

Một giọng nói rất quen thuộc vọng vào :

→ Đinh đệ, chính ngu huynh Diệp Mậu Đình đây!

→ A! Sao Diệp huynh...

Đinh Hạo giật mình không ngờ Diệp Mậu Đình lại đích thân tìm tới đây, cũng được cùng hắn vào trang càng tiện hơn, sẵn dịp mình tìm hiểu chút ít về tình hình hiện tại trong trang luôn, hắn nghĩ thế bèn nói :

→ Mời vào!

Diệp Mậu Đình mở cửa bước vào chấp tay làm lễ, ra vẻ hớn hở nồng nhiệt nói :

→ Đinh đệ, ngọn gió nào đã thổi đệ tới đây, chúng ta lại có dịp tâm sự nữa rồi!

Đinh Hạo cũng chấp tay hoàn lễ nói :

→ Sao Diệp huynh biết tiểu đệ xuống phương Nam?

→ Há ha Đinh đệ chưa bước chân vào Tương Canh thì bản trang đã được tin tức rồi.

→ Mời ngồi!

Đinh Hạo kéo cửa lại, hai người ngồi xuống, gương mặt của Diệp Mậu Đình biểu lộ nét thành khẩn và sung sướng khiến Đinh Hạo cảm thấy áy náy vô hạn, mình thì cố ý tìm thù mà tới đây, phía sau nụ cười này sẽ là trận ác đấu sinh tử.

Diệp Mậu Đình ra vẻ hào hứng không tả nói :

→ Chuyến này Đinh đệ vào Nam là có công việc hay là du ngoạn tới?

Đinh Hạo chụp lấy cơ hội nói :

→ Có một đại sự cần làm!

Diệp Mậu Đình cau mày nói :

→ A! Chẳng biết ngu huynh có nên được biết sơ qua đại sự mà Đinh đệ phải làm hay không?

→ đương nhiên, cần phải nhờ Diệp huynh ra sức...

Nói thế thì khách sao rồi, chuyện của Đinh đệ dù cho có vào rừng đao, núi lửa thì ngu huynh cũng chẳng từ.

→ Tiểu đệ xin đa tạ trước vậy!

→ Không dám, Đình đệ muốn làm đại sự gì đây?

Đình Hạo trầm tư giây lát nói :

→ Bây giờ tiểu đệ muốn hỏi hành tung của hai người.

→ Xin tiểu đệ cứ hỏi, ngu huynh nếu biết sẽ phụng cáo ngay.

→ Có một người coi bói xem tướng trước Nhạc Dương lâu là Bán Bán Tẩu...

Hắn vừa nói vừa nhìn chòng chọc và mặt Diệp Mậu Đình như là muốn nhìn xuống tận đáy lòng y không bằng.

Diệp Mậu Đình cau mày nói :

→ Đúng thế, quả thật có một người như thế, vì hành tung của y chẳng có gì là đáng nghi, nên bản trang đã không mấy chú ý tới y, y đã rời khỏi Nhạc Dương một thời gian khá lâu rồi.

Đình Hạo nóng ruột hỏi tới :

→ Có biết y đi đâu không?

→ Điều này... chẳng rõ lắm, ngu huynh có thể cho người đi tìm ngay.

→ Còn một người nữa!

→ Còn ai?

→ Toàn Tri Tử Vô Lâm Vạn Sự Thông người mà đã có tiếng tăm một thời ở chốn giang hồ, lão vào Nam rồi mất tích luôn.

Diệp Mậu Đình ngạc nhiên lắc đầu nói :

→ Thế thì chưa nghe nói bao giờ!

Ngay lúc này thấy tiểu nhị bưng một chiếc bàn và rượu thịt vào bày tại giữa phòng, Đình Hạo lấy làm lạ nói :

→ Làm gì thế này?

Diệp Mậu Đình mỉm cười nói :

→ Đệ đi đường xa cực nhọc, huynh có chút tấm lòng thành kính đệ một ly rượu cho bớt mỏi mệt!

→ Đệ nào dám đắm đuối như thế?

→ Anh em chúng ta phải có chung rượu mới cởi mở tâm sự được, vào trong trang chúng ta mời uống nhiều hơn.

Đình Hạo thật chẳng muốn làm phiền đối phương, nhưng cũng chẳng thể chối từ, đành phải đón nhận mối nhân tình này thôi.

Bàn rượu được chuẩn bị xong xuôi, tiểu nhị đốt sáng hai ngọn đèn dầu, tức thì gian phòng sáng như ban ngày, sau đó hai người vào bàn cụng ly.

Rượu quá nửa tuần, Diệp Mậu Đình thở dài một cái, Đình Hạo thấy thế bèn tò mò hỏi :

→ Diệp huynh có tâm sự gì chẳng?

Diệp Mậu Đình cười nhạt nói :

→ Một sự biến khó giải quyết!

→ A! Tiểu đệ có thể giúp sức chẳng?

→ Về sau có lẽ sẽ cầu sức của đệ, nhưng trước mắt đệ chẳng giúp được gì đâu.

→ Có thể cho đệ biết sơ sự việc chẳng?

84. Đăng Môn Phục Thù

Diệp Mậu Đình thở dài nói:

- À! Sự biến này làm cho tất cả mọi người trong trang ăn nằm không yên, Đình đệ còn nhớ lần trước quang lâm tề trang, Trang chủ từng đề xuất ý kiến hôn nhân ấy mà không được lão đệ tiếp nạp đó chăng?

- Nhớ chứ, việc thế nào rồi?

- Thiên kim trang chủ Dư Văn Lan mưu trí linh huệ, lần trước huynh ở phía bắc trở về, nàng thì ở lại phương bắc truy tầm tung tích của Vân Long Tam Hiện, cách đây chẳng bao lâu thì thành linh nhận được tin khẩn của đệ tử nàng nói rằng tiểu thư đã gặp sự biến...

Đình Hạo động lòng, nói:

- Sự biến thế nào vậy?

- Sau khi nhận được tin khẩn ấy, trang chủ liền phái cao thủ đắc lực ra Bắc, kết quả thám thính cho thấy tiểu thư và vài đệ tử thân tín phụ trách liên lạc đã hoàn toàn mất tích, còn sót lại những đệ tử rải rác các nơi thì hoàn toàn không biết sự biến này, chỉ biết liên lạc bị gián đoạn mà thôi.

Đình Hạo giả vờ đồng tình, nói:

- Đây quả là một sự biến nan giải, thế quý trang hành động thế nào?

- Sư phụ Thảo Dã Khách và Sư mẫu Quan Đại Nương của tiểu thư đã chuẩn bị nay mai ra Bắc điều tra. À mà lúc này Đình đệ có nói chuyện này vào Nam làm một việc trọng đại, là việc gì thế?

Đình Hạo suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Việc này có liên hệ đến Dư trang chủ...

- Liên hệ thế nào?

- Việc này quan trọng lắm, để tránh tai vách mạch rừng thì hãy chờ đến khi vào quý trang rồi sẽ bẩm cáo vậy.

- Được, đành vậy.

Diệp Mậu Đình bèn chuyển qua đề tài khác, hai người ăn uống nói chuyện chút ít sau đó Diệp Mậu Đình kêu tiểu nhị vào dọn dẹp rồi đứng dậy chia tay, về phòng mình ngủ.

Bình minh ló dạng, Đình Hạo thức giấc, cùng Diệp Mậu Đình dùng điểm tâm rồi cả hai rời khách điếm, lên ngựa phi thẳng về Tề Vân Trang.

Nội tâm của Đình Hạo bất giác cảm thấy vô cùng khẩn trương, hẳn cảm giác một trận sóng gió mưa bão sắp phải đổ xuống.

Đến chiều tối thì về đến Tề Vân Trang, Diệp Mậu Đình dẫn Đình Hạo lên thẳng Lâm Bích Lâu lần trước. Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Đình Hạo bước ra ngoài tựa vào lan can phóng mắt thưởng thức cảnh đêm. Hắn thấy từ xa xa có từng đốm lửa sáng của tàu đánh cá, kết hợp với những vì sao lấp lánh nơi chân trời thành một khối thật là đẹp.

Chợt thấy Diệp Mậu Đình bước vào, mặt mày hớn hởi nói:

- Đình đệ, trang chủ đợi Đình đệ tại sảnh đường.

Đình Hạo bình tĩnh nói:

- Xin Diệp huynh dẫn đường.

Diệp Mậu Đình quan sát Đình Hạo một hồi rồi cười nói:

- Đình đệ còn đeo kiếm vác túi làm gì, sợ mất cắp ư?

Đình Hạo vờ cười giả lả nói:

- Thói quen lâu rồi, đành phải để Diệp huynh chê cười thôi. Chẳng dấu gì Diệp huynh, trong túi của tiểu đệ có mấy đồ vật hết sức trọng yếu, không thể để mất...

- Thế thì cứ mang theo, chớ để trang chủ chờ lâu.

- Vâng.

Hai người xuống lầu, đi một lát đã đến sảnh đường. Dư Hóa Vũ cười ha hả bước ra đón:

- Đinh thiếu hiệp khỏe chứ?

Đinh Hạo chấp tay xá một xá, trầm giọng nói:

- Đặc biệt đến thăm viếng trang chủ.

- Mời vào.

Đinh Hạo không nói gì thêm, bước thẳng vào sảnh đường, không ngồi xuống mà đứng sững trước cái ghế hàng đầu phía dưới.

Dư Hóa Vũ cười nói:

- Cách biệt mới một thời gian ngắn mà chẳng lẽ Đinh thiếu hiệp đã thành lạ mặt ư? Mời ngồi xuống đi nào.

Đinh Hạo nghiêm sắc mặt, lạnh lùng nói:

- Dư trang chủ, chuyện này tại hạ đến đây là để kết liễu một vụ công án.

Diệp Mậu Đình thấy tình hình không ổn, vội nói:

- Đinh đệ, có việc gì thì cứ ngồi xuống rồi nói.

Dư Hóa Vũ ngừng cười, nói:

- Kết liễu công án, lời nói này là chỉ bản nhân phải không?

- Đúng vậy.

- Công án gì?

Hai mắt Đinh Hạo bắn ra tia sáng hải hùng, nghiêng răng kêu cồm cộp nói:

- Trang chủ có biết Thiên Đô Kiếm Khách Đinh Triệu Tường không?

Dư Hóa Vũ biến sắc, nhìn Đinh Hạo chằm chằm, gật đầu nói:

- Biết. Bản nhân rất khâm phục tư cách và võ công của người, trước khi người mất tích thì ta đã từng nhiều lần trọng lễ cung thỉnh nhưng đều bị từ chối..

- Trang chủ nói rằng người bị mất tích?

- Đúng vậy.

- Trang chủ có muốn nghe kể một cổ sự không?

- Cổ sự?

- Cách đây mười sáu năm, có tám gã hung khách đến thăm viếng Đinh gia trang, người đầu đàn tên là Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh nói rằng vâng lệnh đến cung thỉnh Đinh đại hiệp ra núi. Thế rồi chúng bỗng xuất thủ thành linh, nhuộm máu Đinh gia trang, tất cả hai mươi mấy mạng người đều bị giết sạch, Đinh gia trang cũng bị phóng hỏa thiêu đốt...

Diệp Mậu Đình nghe kể kinh ngạc đến trợn tròn hai mắt. Gương mặt của Dư Hóa Vũ thì thay đổi liên tục, nói:

- Cứ kể tiếp.

Hai mắt của Đinh Hạo đỏ ngầu, hần cổ nén nổi căm hận, kể tiếp:

- Huyết án này là có dự mưu và chủ mưu đằng sau giết đây. Thật ra hung thủ chỉ gồm bảy người, một người trong đó về sau được chứng minh là vô tội. Người chủ mưu phải nói là vô cùng tàn bạo cay độc, mang tất cả bảy hung thủ kia từng người một giết hết để bịt miệng, chỉ sót lại Vân Long Tam Hiện mất tích...

- Sau đó thế nào?

- Căn cứ người tận mắt nhìn thấy thảm án xảy ra thì Vân Long Tam Hiện phụng mệnh Trang chủ đến Đình gia trang gây án.

Dư Hóa Vũ giật nảy mình, xúc động mãnh liệt nói:

- Lão phu ư?

Đình Hạo phùng mang trợn mắt nói:

- Đúng vậy, là ngươi. Đêm nay Đình Hạo này sẽ máu nhuộm Tề Vân Trang để trả thù.

Dư Hóa Vũ bình tĩnh nói:

- Ngươi là ai?

- Di tử của Thiên Đô Kiếm Khách.

Keng một tiếng, Đình Hạo đã rút kiếm ra khỏi vỏ, toàn thân hấn phát ra làn sát khí khủng khiếp.

Có một vài bóng người thấp thoáng chạy tới ngoài sảnh đường, Đình Hạo nhận ra một trong số đó là sư gia Phương Gia Tuấn. Diệp Mậu Đình thì xoay người chạy ra khỏi sảnh đường.

Dư Hóa Vũ lạnh lùng nói:

- Ngươi khẳng định lão phu là chủ mưu?

- Ngươi muốn phủ nhận ư?

Số người bên ngoài đổ xô vào sảnh đường, ai nấy đều lăm lăm vũ khí, chỉ chờ Dư Hóa Vũ ra lệnh là cùng xông tới.

Nào ngờ Dư Hóa Vũ lại khoát tay, nói:

- Các vị hãy lui ra, không có việc của các vị.

Bọn người Phương Gia Tuấn ngạc nhiên vô cùng, nhưng cũng vâng lệnh lui ra.

Dư Hóa Vũ trầm giọng nói:

- Đình Hạo, ngươi căn cứ vào cái gì?

- Căn cứ vào miệng người còn sống sót ở thảm nạn năm xưa.

Bỗng có một tiếng gầm thét chấn động nền trời, rồi một ông lão ăn mặc như ăn mày nhảy vọt từ ngoài vào sảnh đường, chính là Thảo Dã Khách, quái nhân của Tề Vân Trang.

Thảo Dã Khách ra chiều xúc động vô cùng, nói:

- Ngươi là con trai của Thiên Đô Kiếm Khách?

- Đúng vậy.

Thảo Dã Khách ngơ ngẩn nhìn Đình Hạo hồi lâu, bỗng hai bên khóe mắt nhỏ xuống vài giọt lệ già, lẩm bẩm nói:

- Mừng thay cố nhân có con như thế, ông trời xem ra còn có mắt vậy..

Bỗng lại có một lão phụ nhân với gương mặt tròn phúc hậu nhảy vào sảnh đường, cất tiếng kêu réo inh ỏi:

- Lão bất tử, có phải y đúng là con của Đình lão đệ không?

Đinh Hạo nhận ra đó là Quan Đại Nương, vợ của Thảo Dã Khách và nhũ mẫu của Dư Văn Lan. Công lực của bà này xem ra còn cao hơn cả Thảo Dã Khách, nhưng tại sao bà lại gọi cha hắn bằng lão đệ, bên trong còn có uẩn khúc gì?

Quan Đại Nương nhìn Đinh Hạo rồi gật gù:

- Có chút hơi giống.

Thảo Dã Khách lớn tiếng nói:

- Cái gì mà hơi giống, y vốn là con của Đinh lão đệ.

Quan Đại Nương dường như không để ý, bà lẩm nhẩm nói:

- Y hạp với con bé Văn Lan lắm, nhưng tại sao lần trước lại từ chối? À đúng rồi, có lẽ hắn chưa gặp mặt chứ không thì có lẽ nào mà từ chối được...

Đinh Hạo dở khóc dở cười, trong trường hợp này hắn chưa tìm được cách nào để giải quyết tình hình ở đây.

Thảo Dã Khách hét lớn:

- Lão khất bà, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này đâu.

Quan Đại Nương giật mình, vội nói:

- Đinh hiền đệ, có gì thì cất kiếm đi rồi nói, không cần phải nóng giận vậy đâu.

85. Huyết Lệ Di Cốt

Dư Hóa Vũ cau mày cất tiếng nói:

- Đinh thiếu hiệp, nếu đêm nay chẳng được người ra cổ sự, lão phu vẫn chưa biết có thảm án này, người hoàn toàn hiểu lầm mọi việc! Đinh Hạo đánh liều la hét nói:

- Hiểu lầm thế nào được Dư Hóa Vũ, chớ có quỷ quyệt ngụy biện nữa, nợ máu phải trả bằng máu thôi!

Thảo Dã Khách khoác tay lia lịa ra vẻ xúc động nói:

- Hiền đệ, lần trước người đến Nam trang, có thấy cỗ quan tài đá trong ngôi nhà nhỏ ta đang ở chẳng?

Đinh Hạo bất giác giật mình nói:

- Có thấy!

- Người có biết ai đã nằm trong cỗ quan tài đó không?

- Ai vậy?

- Hài cốt của phụ thân người!

Đinh Hạo giật bắn mình lên như vừa trúng phải cú sấm sét không bằng, hoảng hốt nói:

- Nói sao, hài cốt của tiên phụ?

- Đúng vậy, lão phu đã làm bạn với hài cốt ấy mười mấy mùa đông rồi, cho đến ngày hôm nay mới rõ nguyên do cái chết của y.

- Đây là... là thật chứ?

- Hài nhi, lão phu gạt người được chẳng?

Trong lòng Đinh Hạo tán loạn muốn phát điên khiến hắn nằm chiêm bao cũng không ngờ đến sự kiện như thế, thân người loạng choạng thụt lùi ra sau hai bước ngồi trên chiếc ghế, cặp mắt loạn lạc của hắn nhìn mọi người trong sảnh đường nửa thật nửa huyền.

Thảo Dã Khách rướm rướm nước mắt lại nói tiếp:

- Lão phu và phụ thân người là bạn thâm giao, lần gặp mặt cuối cùng là bảy năm trước khi y bị nạn, lúc đó người chưa ra đời, cho nên lão phu cũng chẳng biết y có hậu nhân, năm ấy vợ chồng ta từ Nam Hoang trở về Trung Nguyên đến trang viện thăm viếng người, trùng hợp sau kiếp nạn, từ trong đồng tro tàn nhận ra di cốt vận chuyển tới đây, tuyên thệ phải phục thù cho người, sau đó mới đem di cốt hạ vong, ngày tháng như thoi đưa mười mấy năm ròng rã trôi qua, lại chẳng thể điều tra ra sự thể chân tướng của sự cố.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Hài cốt gặp trận lửa đỏ, đã thành khô cốt tro tàn làm sao nhận ra được lại nói là hài cốt của tiên phụ?

Thảo Dã Khách đưa cổ tay ra nói:

- Căn cứ vào chiếc vòng này.

Đinh Hạo phóng mắt nhìn xem, thấy trên cổ tay của Thảo Dã Khách có đeo chiếc vòng tay đen như mực tàu có đường kính bằng ngón tay út, nhưng hắn chẳng biết đó là vật gì, ra vẻ kinh ngạc nói:

- Đây là vật gì thế?

- Đây là bảo vật gia truyền của lão phu, kêu là Mực Chặt chẳng sợ đao kiếm thủy hỏa làm hư hỏng được, có một diệu dụng đặc biệt là khi đeo bằng cổ tay có thể chống được trăm ngàn thứ độc, mỗi một lần giải độc là trên chiếc vòng sẽ hiện ra một đốm trắng, đây là vật đính giao giữa ta và phụ thân người.

- A!

- Trước kia phụ thân người còn sống, từng bị người đánh độc một lần, nên chiếc vòng trong hài cốt đã hiện ra một chấm trắng.

Đinh Hạo không thể chẳng tin được buột miệng nói:

- Đúng thế, đêm xảy ra thảm án, có Diêm Đô Sứ Giả là người trong số hung thủ ấy có dùng độc tấn công.

Thảo Dã Khách gật đầu nói:

- Căn cứ vào võ công của phụ thân người, thế mà lại không giữ được toàn thân lui khỏi. Đinh Hạo đau khổ nói:

- Đứa con cưng yêu nhất bị bắt làm con tin, nên phụ thân vì muốn cứu vãn bối đã phải mất mạng.

Quan đại nương gầm thét nói:

- Hung thủ gồm những bọn chó nào vậy?

Đinh Hạo nghiêng răng cồm cộp nói:

- Hiện giờ chỉ sót còn lại mỗi một mình Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh và người chủ mưu thôi, và tất cả những người kia lần lượt đều chết một cách đáng ngờ.

- Thế thì có kế hoạch giết người bịt miệng rồi?

- Hình như phải mà cũng chẳng phải, không thể phán đoán được, vì mỗi một người chết đều có nguyên do riêng của nó.

- Tại sao lại khẳng định Dư trang chủ là người chủ mưu?

- Đêm cố sự xảy ra, bọn hung thủ lên tiếng nói là phụng mệnh lệnh của trang chủ. Đây là dự mưu có ý vụ họa thôi.

Đinh Hạo đối diện hoàn cảnh này, chẳng biết xử thế nào đây, không ngờ chuẩn bị sẵn nổi hào khí vào trang để báo thù, kết quả thật vô ích, thế này huyết án gia môn lại trở thành lý kỳ khó giải như trước, nếu chẳng tìm ra Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh là hung thủ duy nhất còn sống sót, huyết án này sẽ trở thành nghi án thiên cổ ngàn thu.

Nếu nói như thế Thảo Dã Khách là hàng bối phận bá phụ của mình, mà lại nghĩa khí như núi Thái Sơn.

Tâm trạng của Đinh Hạo lại càng rối ren nhiều hơn, nói tới đây hắn muốn khóc òa lên một trận cho đã giận.

Thảo Dã Khách lại nói:

- Hàì nhì, con chưa đề cập tới mẹ con?

Đinh Hạo thoáng nghe nhắc tới mẫu thân, liền nộ khí xung thiên, ngu khiêu nóng bừng bốc khói lên, kẻ thù là Vọng Nguyệt Bảo chủ Trịnh Tam Giang đang tiêu dao tự tại, đang mơ mộng về tham vọng xưng bá võ lâm một cách tự do, mẫu thân vì bị làm nhục mà chết, làm sao thổ lộ được điều này cho họ nghe được đây?

Hắn nghĩ tới đây, bèn nghiêng răng kêu cồm cộp nói:

- Gia mẫu chết trong tay Vọng Nguyệt Bảo chủ!

Tất cả mọi người trong sảnh đường nghe thế đều biến sắc.

Quan đại nương lên tiếng quát kêu nói:

- Nói thế là sao?

Đinh Hạo cố cầm lại nước mắt không cho nhỏ xuống nói:

- Để mai sau hãy nói lại thôi!

Dư Hóa Vũ biểu hiện nghĩa cử qua lời nói:

- Đinh thiếu hiệp cho phép lão phu được tận dụng chút sức già còn lại cùng nhau làm sáng tỏ huyết án này?

Đinh Hạo tựa kiếm cúi người làm lễ nói:

- Xin ghi nhận thịnh tình của trang chủ, rất mong người lượng thứ tội mạo phạm của tại hạ.

- Thiếu hiệp chớ nói thế, sự việc xảy ra vì hiểu lầm, há được nói là có tội lỗi ư, lệnh tiên tôn là nhân vật mà lão phu hâm mộ nhất cả đời người, và thiếu hiệp cũng là võ lâm chi tú mà lão phu phải thán phục.

Đinh Hạo tra kiếm vào bao, quay sang hướng Diệp Mậu Đình nói:

- Diệp huynh, xin tha thứ tiểu đệ đã vô lễ.

Diệp Mậu Đình cười sang sảng nói:

- Không có chi, hiểu lầm đã được hóa giải, thế là đại hỷ vậy.

Thảo Dã Khách lên tiếng nói:

- Được rồi, tất cả mọi người nên đi nghỉ ngơi còn Đinh hiền đệ thì theo lão phu đi lạy vong cốt tiên phụ.

Đinh Hạo lẳng lặng gật đầu, lại một lần nữa hướng về phía bọn người Dư Hóa Vũ xá một xá xin cáo tội, sau đó theo Thảo Dã Khách ra khỏi sảnh đường, chẳng mấy chốc đi tới tiểu hồng môn, vừa bước chân vào cửa, nước mắt nhỏ ròng ròng...

Đi vào ngôi nhà nhỏ, cổ quan tài gỗ đen đó liền hiện ra trước mắt. Đinh Hạo ngã người trước cổ quan tài kêu gào khóc thảm thiết.

Thảo Dã Khách tiến tới đỡ hắn lên nói:

- Hiền đệ, người chết rồi không thể sống lại được, hãy giết chết bi thương thuận biến thôi! Có con như thế chắc Đinh lão đệ cũng ngậm cười nơi chín suối rồi.

Đinh Hạo sụp người quỳ lạy dưới đất lạy Thảo Dã Khách đau thương vô cùng uất nghẹn nói:

- Bá phụ, ngu diệt bất hiếu vẫn chưa thể chính tay đâm chết kẻ thù, để an ủi song thân và tử nạn gia nhân dưới chín suối, bá phụ huệ cập di cốt, ngu diệt chẳng dám nói lời báo đáp, chỉ biết ghi sâu vào ngu uẩn.

- Đúng đây! Hãy đứng dậy mau, chớ nói những lời ấy nữa. Quan Nhất Trần ta cũng hổ thẹn với tri hữu nơi chín suối biết mấy.

Lão vừa nói vừa dùng sức kéo Đinh Hạo ngồi xuống ghế rồi nói:

- Hiền điệt, lúc này người nói năng chẳng mấy tường tận. Bây giờ người hãy thuật lại mọi việc rõ ràng cho bá phụ nghe nào.

Đinh Hạo bèn nén lại nỗi niềm đau thương, mang cổ sự nghe từ Trúc Lâm khách và việc hai mẹ con đầu thân vào Vọng Nguyệt Bảo thuật lại một cách tường tận cho lão nghe, còn việc học nghệ thì chỉ nói may gặp một ông lão vô danh yêu mến truyền dạy tuyệt nghệ thôi.

Nghe kể xong, Thảo Dã Khách nước mắt lại chảy ròng xuống ướt đầm hai gò má căm giận nói:

- Trịnh Tam Giang mặt người dạ thú, dù có chết trăm lần cũng chưa đủ để đền tội mà hắn đã gây nên!

Đinh Hạo đau thương khóc lóc đến nỗi bể tiếng, nói:

- Trước kia vì cứ đinh ninh thù gia là Tề vân trang, lo sợ thiên hạ này đã hết chỗ dung thân, vả lại tiên mẫu lại mất hết đi công lực, cho nên đành phải đầu lụy vào Vọng Nguyệt Bảo thật là một sai lầm to.

- Trịnh Tam Giang có biết thân phận lai lịch của mẹ con hiền điệt không?

- Chắc y phải biết chứ!

- Con hãy nói lại nguyên do cái chết của một số hung thủ ấy xem sao?

Thế rồi Đinh Hạo kể lại nguyên do cái chết của bọn Diêm Đô Sứ Giả, Trường Bạch Nhất Kiêu, Giang Hồ Ác Khách... một lần nữa cho lão nghe.

Thảo Dã Khách chăm chú lắng nghe kể lại, sau đó trầm tư một hồi nói:

- Nói như thế Diêm Đô Sứ Giả chết dưới tay Độc Tâm Phật, Giang Hồ Ác Khách bị Bạch Nho đánh ám khí mà chết mà hai người này đều là người của Vọng Nguyệt Bảo cả.

- Đúng vậy nhưng sau khi giết chết Diêm Đô Sứ Giả thì Độc Tâm Phật mới chính thức đầu nhập Vọng Nguyệt Bảo.

- Trước sau gì cũng vậy thôi, y vẫn đánh mướn cho Vọng Nguyệt Bảo được, cũng như muốn giết chết tổng giáo của bản trang thôi, chỉ có nguyên do cái chết của Trường Bạch Nhất Kiêu là đáng nghi nhất, y chết dưới ám khí Vô Ảnh Phi Mang, căn cứ theo hiền điệt đã kể, người có thể sử dụng ám khí Vô Ảnh Phi Mang là ông lão tự xưng Hư Áo lão nhân, nếu người ra tay giết chết Trường Bạch Nhất Kiêu tại Đồng Phách Sơn không phải Hư Áo lão nhân thì ắt là người đồng phe với y, mà y lại đối lập với Vọng Nguyệt Bảo thế thì không thể kết luận được nguyên do của ba kẻ chết này có liên quan với nhau được rồi. - Ngu điệt cũng đã suy nghĩ như thế..

- Hiện giờ ngoại trừ tìm được Vân Long Tam Hiện ra thì mới có thể làm sáng tỏ nghi án này..

Bỗng Đinh Hạo liên tưởng đến việc Kha Nhất Nghiêu lão ca ca đã nói về mọi việc của Vân Long Tam Hiện, thế rồi hắn kể cho Thảo Dã Khách nghe thêm sự kiện.

Thảo Dã Khách vỗ tay cái bốp nói:

- Gã Vân Long Tam Hiện này ắt ẩn tàng ở một chỗ nào đây, để tu luyện bí kíp tà môn mà y đã đánh cắp từ sư phụ của hắn, sau một khoảng thời gian nào đó, y chắc phải hiện thân thôi, cũng có thể chẳng có người nào chủ mưu giết đây, hoàn toàn chỉ có một mình Vân Long Tam Hiện chủ mưu thôi, số người tham dự vào cổ sự ắt được quyền lợi gì đó hoặc y đã hứa điều kiện gì với chúng mà bị y lợi dụng đó thôi.

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

- Thế thì y giết người với mục đích gì?

- Điều này khó nói lắm, giang hồ sóng gió xảo quyết, có nhiều sự biến xảy ra không ai ngờ được.

- Điều lạ nhất là khi gia mẫu còn sống, bà chưa bao giờ đề cập có liên hệ thù gia, cũng né tránh không nói tới thân thế, mãi cho tới khi sắp chết, bà mới bảo ngu điệt đi tìm Trúc lâm khách, đối với điểm này cho tới bây giờ, ngu điệt cũng chẳng làm sao hiểu nổi.

Thảo Dã Khách cau mày nói:

- Đây quả thật là lạ lùng, có lẽ bà lo lắng tới sự an toàn của tiểu diệt.

Đình Hạo ngẫm nghĩ một hồi nói:

- Nếu nói như thế thì Trịnh Tam Giang có lẽ chẳng biết lai lịch của hai mẹ con của ngu diệt rồi!

- Hiền diệt nói rằng lúc mới vào Vọng Nguyệt Bảo được trọng đãi như thượng khách, về sau mới bị bạc đãi, vả lại mẹ con hiền diệt là người tị nạn lánh địch, ý của hiền diệt căn cứ vào đâu mà được đầu nhập Vọng Nguyệt Bảo?

- A.. Lúc ngu diệt còn nhỏ, hình như có từng nghe mẫu thân đề cập hiền một vật gì đó như võ công bí kíp gì đó cho Trịnh Tam Giang.

- Thế thì đúng rồi, phải có nguyên do chứ?

Ngay lúc này ngoài cửa có tiếng nói của Diệp Mậu Đình vang lên vọng vào:

- Quan tiền bối, văn bối có lời thượng trình!

Thảo Dã Khách cau mày lớn tiếng nói:

- Có lời gì cứ nói!

- Trang chủ vốn muốn làm tiệc đãi Đình thiếu hiệp, nhưng lại lo nghĩ tới Đình thiếu hiệp đang ở trong tình trạng xúc động bi ai quá, cho nên bãi bỏ ý định ấy, ra lệnh văn bối mang rượu thịt tới đây, xin tiền bối cùng Đình thiếu hiệp dùng sơ vài ly, để giải chút bi thương.

Thảo Dã Khách chẳng đợi đối phương dứt lời, liền nói:

- Thế còn thông cảm được, dọn vào đi!

- Vâng!

Diệp Mậu Đình đích thân đem chén bát ly đĩa và rượu thịt dọn vào, sau khi bày các thứ lên bàn xong, nói:

- Xin tiền bối thay mặt trang chủ tiếp Đình thiếu hiệp!

- Đi đi phận sự của mi xong rồi!

Diệp Mậu Đình gượng cười nhìn Đình Hạo nói:

- Đình đệ, ngu huynh không hầu bàn nha!

Đình Hạo biết vị bá phụ quái dị này không ưa người ngoài nhập tọa, hẳn cũng không giữ Diệp Mậu Đình lại vội đứng dậy nói:

- Xin Diệp huynh thay mặt đệ gửi lời chí kính tới trang chủ!

- Được! Ngu huynh sẽ chuyển đạt ngay.

Diệp Mậu Đình từ giả đi khỏi, Thảo Dã Khách bèn ngồi cùng Đình Hạo lặng lẽ ngồi ăn uống với nhau.

Rượu quá vài tuần, Thảo Dã Khách dừng ly ngắm nhìn Đình Hạo nói:

- Tiểu diệt bây giờ nói ra vấn đề này có lẽ không thích hợp, nhưng ta là người chẳng quen nín được lâu nên phải nói ngay bây giờ.. Đình Hạo thoáng ngạc nhiên liền nói:

- Đây không là dạy bảo, là câu nhân đàm ạ!

- Không, là một việc đúng đắn.

- Xin bá phụ cứ nói!

- Nói về hôn sự lần trước đã đề cập với hiền diệt, đối với nữ đồ Dư Văn Lan của vợ chồng bá phụ.

Đình Hạo động lòng nói:

- Ý bá phụ là...

- Triệu Tường hiền đệ và tẩu tẩu đã tạ thế, đối với chuyện của hiền đệ, bá phụ ta có quyết định được một nửa chăng?

Đinh Hạo đã biết tâm ý của người, nhưng vẫn cung kính nói:

- Đương nhiên bá phụ có thể hoàn toàn quyết định được chuyện đó nhưng...

- Nhưng thế nào?

- Bá phụ thỉnh ý, tiểu đệ ghi nhận...

Thảo Dã Khách nóng tánh sốt ruột nói:

- Người cứ nói chịu hoặc không thì xong ngay, chớ có nói lời thôi làm gì!

Đinh Hạo bất giác ngậy người bèn gượng cười nói:

- Bá phụ, ngu đệ chẳng phải không biết tốt xấu đâu vì có khó khăn...

- Khó khăn thế nào?

- Ngu đệ không thể phụ bạc người khác!

- Phụ bạc người khác? Hiền đệ đã có bạn gái rồi sao?

- Vâng!

- Người như thế nào đây?

- Nàng là con gái của Kim Long bang chủ mới nổi lên ở chốn giang hồ gần đây!

Thảo Dã Khách trợn to cặp mắt nói:

- Tà môn, ta đã nghe nói nhiều lần, Kim Long sứ giả hoành hành Trung nguyên vô lâm...

- Đúng vậy, hành động không mấy quang minh chính đại.

- Người nữ tuyệt đẹp chăng?

- Đẹp thì cũng đẹp thật nhưng vào mắt của tiểu đệ không phải ở sắc đẹp!

- Nàng rất có tình thân với người?

- Đúng vậy!

- Sự việc đã như thế, chẳng cần nhắc nữa, coi như không có gì nói cả.

- Xin bá phụ lượng thứ tiểu đệ đã trái mệnh lệnh!

- Không nói nữa, Không nói nữa!

Đinh Hạo sượng sùng mặt ửng đỏ nói:

- Nghe nói thiên kim trang chủ đã gặp biến cố ở bắc phương?

Thảo Dã Khách hình như rất yêu chuộng nữ đồ đệ này, nghe Đinh Hạo nhắc tới việc này lão liền phùng mang trợn mắt nói:

- Ta phải đích thân ra hướng bắc để truy tìm tông tích của y.

- Đinh Hạo nghiêm sắc mặt nói:

- Tiểu đệ cũng phải thể hiện chút ít lòng thành!

- Tốt lắm!

- Tiểu đệ xin cáo từ, bá phụ nên nghỉ ngơi vậy!

- Đi đi, hiền đệ muốn lúc nào đến đây cũng được, chúng ta cùng bàn mưu cách tằm hung!

- Tuân lệnh.

Đinh Hạo lại quỳ trước quan tài đá xá lỵ lần nữa, sau đó già từ Thảo Dã Khách trở về Lâm bích lâu cửa không khép hờ, có bóng người phản chiếu dưới ngọn nến, Diệp Mậu Đình vẫn còn chờ đón ở góc lầu, tình nghĩa chí tình như vậy khiến cho Đinh Hạo cảm động vô cùng, vội chào hỏi:

- Diệp huynh chưa nghỉ sao?

Diệp Mậu Đình mỉm cười nói:

- Huynh ngại tiểu đệ đau buồn, đến nỗi phải uống rượu quá chén, cho nên chờ đón tại đây!

- Thế thì tiểu đệ đảm đương sao nổi!

- Quá lời vậy, Đinh đệ là khách, huynh thì thân làm bán chủ, phải thế thôi.

Đinh Hạo ngồi xuống ghế nói:

- Đêm khuya rồi!

- Trông đã điểm canh ba, Đinh đệ đi đường xa mệt nhọc, nên nghỉ sớm một chút!

- Diệp huynh cũng nên an nghỉ luôn.

- Ngày mai gặp lại!

Diệp Mậu Đình từ biệt bước xuống lầu.

Đinh Hạo kéo cửa lại, cởi bỏ túi gấm, và trường kiếm để trên đầu giường, thay y áo xong do vì huyết lệ tuôn chảy khốc cốt phụ quá độ, nên hắn cảm thấy quá ư uể oải, chẳng mấy chốc đã đi vào giấc ngủ dễ dàng.

Khi hắn tỉnh giấc, bình minh ló dạng, trên bàn đã bày sẵn điểm tâm và một bình trà, Đinh Hạo làm vệ sinh lau mặt các thứ xong và dùng buổi ăn sáng tại chỗ, sau đó bước khỏi phòng, ra đến lộ đài tựa vào lan can phóng mắt nhìn cảnh Động đình hồ, trông thấy xa xa khói thoảng mây bay, đốm chấm nhỏ những bóng tàu buồm lướt chạy tới lui trên mặt hồ, một vầng ánh sáng phản chiếu dưới nước xuyên qua mây núi trở thành màu rực rỡ cả một vùng bao la, những ngôi thôn xá bên hồ thỉnh thoảng bốc lên từng cụm khói bay tản mát cao trong việc đun nấu.

Cảnh đẹp mơ mộng ban mai khiến Đinh Hạo cảm thấy sáng khoái vô cùng, hòa nhập đất trời hồn nhiên vô tư đến nỗi quên cả ta.

Một chiếc tàu buồm vải đen từ nơi xa xa dần dần đi tới, bỗng Đinh Hạo nhớ tới cỗ quan tài gỗ đen trong ngôi nhà nhỏ bên trong quan tài là di cốt của phụ thân, hắn nghĩ tới đây tức thì những cảnh mơ mộng xinh đẹp trước mắt liền tan biến mất, thế vào đấy một màn đen tối, hắn lại trở về trong trạng thái cực độ bi thương thống khổ.

Chuyến đi này trống rỗng chẳng được gì cả, bước tới phải có hành động thế nào đây?

Trở đầu ra hướng bắc chăng?

Căn cứ Thảo Dã Khách suy đoán, Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh có lẽ chính là hung thủ, chẳng chủ mưu giết đây nào cả, thế thì Vân Long Tam Hiện với bọn ma đầu kia có mục đích gì mà phải hạ thủ như thế?

Nếu Vân Long Tam Hiện có tư thù với phụ thân, mẫu thân là người lâm nạn và bà đã biết tất cả hung thủ tại sao đến lúc cuối cùng sắp tự vận vẫn không hề đề cập tới một chút nào cả? Luôn cả Trúc lâm khách và Bán Bán Tẩu cũng chẳng mấy am tường sự thể và nguyên do khởi hung án, thế thì khó tưởng tượng quá đi!

Ngay lúc này phía sau lưng có tiếng bước chân, Đinh Hạo xoay đầu nhìn sang, thấy Diệp Mậu Đình đang đi về hướng mình, gương mặt nẩy nụ cười, nhưng thần tình có vẻ lo lắng, thoáng nhìn biết ngay nụ cười ấy là giả tạo ra thôi.

- Đinh đệ sao chẳng ngủ thêm giây lát nữa?

- Bao nhiêu đủ lắm rồi!

- Thành thật xin lỗi, ngu huynh đã chẳng đến cùng tiểu đệ dùng bữa sáng.

- Diệp huynh đừng nói thế, tiểu đệ dùng cũng xong thôi.

- Đêm qua đệ ngủ ngon giấc không?

Lời nói đầu đầu, chứng tỏ y ắt có tâm sự, hẳn nghĩ thế bằng cớ mở hỏi ngay:

- Hình như Diệp huynh có tâm sự gì đây?

Diệp Mậu Đình dứt nụ cười bèn cau mày nói:

- Xảy ra sự biến phiền phức!

- Sự biến phiền phức gì thế?

- Trang chủ...

Đinh Hạo động lòng nói:

- Dư trang chủ đã thế nào?

Diệp Mậu Đình muốn nói lại thôi, dừng một lúc lâu y mới trầm giọng nói:

- Vào khoảng canh tư đêm qua, có một quái khách không mời mà tới.

Đinh Hạo giật bắn người lên nói:

- Tiểu đệ chẳng biết gì cả, ai đã đến vậy?

- Một người khách lạ, niên kỷ khoảng hơn bốn mươi, thân pháp kinh người, vào thẳng nội trang mà không một người nào trong trang viện phát giác được, lúc ấy huynh chưa ngủ, bỗng thấy nóng bức vô cùng muốn tuần hành canh phòng xem trong trang thế nào, khi tuần hành tới hậu viện, bỗng phát giác trang chủ đang thì thầm nói chuyện với đối phương trong viện, hình như đang tranh chấp gì đó, huynh ẩn mình trong bóng tối, chỉ nghe được một câu nói của ông khách lạ ấy là:

“Đại phong lâm, chẳng gặp chẳng xong không được cho bất cứ người thứ hai nào biết, bằng không người sẽ hối hận. Y nói xong liền đi mất...” Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Sau đó thế nào?

- Lúc đó huynh nghĩ là tư ẩn cá nhân của trang chủ, thế rồi huynh lẳng lặng lui đi..

- Trang chủ đâu rồi?

- Mới vừa đi dự ước hẹn thần bí đó rồi!

- Có cần dặn điều gì chăng?

Diệp Mậu Đình ra vẻ âu sầu nói:

- Trước khi trang chủ khởi hành, đặc biệt chiếu kiến ngu huynh, căn dặn vài điều..

Đinh Hạo sanh lòng tò mò hỏi ngay:

- Có thể nói cho tiểu đệ biết chăng?

Diệp Mậu Đình ấp úng nói:

- Đúng ra chẳng nên làm kinh động Đình đệ, nhưng ngu huynh càng suy nghĩ càng thấy không yên tâm, có lẽ sẽ phát sinh sự biến bất trắc.

- A! Trang chủ nói thế nào?

- Trang chủ nghiêm cấm, không được nói việc đi dự ước hẹn này với bất cứ ai, đồng thời hạ lệnh người trong trang không được ra ngoài bảo, bảo huynh thay mặt người tiếp đãi Đình đệ, câu nói cuối cùng khiến huynh lo lắng...

- Câu nói thế nào?

- Trang chủ bảo nếu qua ngày hôm nay, không thấy người trở về bảo ngu huynh phụ trách giải tán trang đình, đóng cửa Tề vân trang và cáo lỗi Đình đệ cùng vợ chồng Quan tiên bối tiễn khách ra về.

Đình Hạo nghe nói cũng cảm thấy sự thể rất nghiêm trọng, nói thể chứng tỏ rằng phải có sự bất bình thường sẽ phát sinh, mà Dư trang chủ lại nghiêm cấm không được tiết lộ chuyện này bên trong phải có uẩn khúc gì rồi?

- Huynh chẳng biết được chút nào về lai lịch của người lạ mặt đó sao?

- Chẳng biết được!

- Diệp huynh tính sao bây giờ?

- Bây giờ huynh mưu cùng kế tận, chỉ mong cho rằng chớ có phát sinh sự bất trắc, và trang chủ sẽ bình yên trở về thôi.

- Không phải người theo dõi do thám chăng?

- Lệnh của trang chủ không ai dám phạm!

Đình Hạo thoáng suy nghĩ, hình như đã đoán được ý của Diệp Mậu Đình hẳn bèn nói:

- Nếu bằng thân phận của người khách, xen vào việc này thì sao?

Diệp Mậu Đình kinh ngạc, sau đó cười nhạt nói:

Đình đệ cho rằng ý của ngu huynh đến đây là định nhờ đệ xuất mã sao?

- Không phải thế, tiểu đệ chỉ hỏi thế mà thôi.

Diệp Mậu Đình trầm giọng nói:

- Nếu không phải là đệ tử Nam trang, đương nhiên không bị giới hạn, nhưng mà...

- Nhưng mà thế nào?

- Sự việc này không người thứ ba biết được, cho dù bất cứ ai ra mặt thì ngu huynh cũng phải chịu tội vì phạm mệnh lệnh của trang chủ đã tiết lộ bí mật.

- Lời nói cũng...

Diệp Mậu Đình gãi đầu ra vẻ quynh quáng, chẳng biết làm sao đây.

Đình Hạo suy nghĩ một hồi nói:

- Trang chủ phụ nhân...

86. Thủ Đoạn Cay Độc

Diệp Mậu Đình buồn bã đáp:

- Trang chủ phụ nhân mất sớm, con trai duy nhất chết bất đắc kỳ tử, chỉ sót lại một mình tiểu thư Văn Lan, cũng vừa xảy ra sự biến...

Đình Hạo trầm tư giây lát, ra vẻ đồng tình buồn bã khôn tả nói:

- Trông thế này chỉ mong Dư trang chủ bình an trở về thôi!

Diệp Mậu Đình gật đầu nói:

- Đúng vậy nhưng việc này tiểu đệ chớ để vợ chồng Quan tiên bối biết được, tính tình hai người không sợ hãi gì long trời lở đất đâu!

- Điều này tiểu đệ vẫn biết!

- Chắc tiểu đệ phải ở lại chơi ít lâu chứ?

- Thế thì chưa biết! Phải rồi, tiểu đệ định tới Nhạc dương thành thám thính tung tích của một người bạn.
- Chính là vị Bán Bán Tẩu đã đề cập tới qua chẳng?
- Hừ! Đúng là lão, ngoài ra còn một người bạn tri kỷ là Toàn Tri Tử.
- Sự việc này đêm qua ngu huynh đã truyền lệnh chúng đệ tử đi tìm rồi.
- Tiểu đệ phải đích thân mới yên tâm được.
- Bao giờ đi?
- Đi ngay bây giờ!
- Ngu huynh bảo họ chuẩn bị thuyền bè...
- Không, tiểu đệ đi lục lộ được rồi...
- Thế thì chuẩn bị ngựa cưỡi.
- Cũng chẳng cần, có lẽ bộ hành được rồi.
- Bao giờ trở về trang?
- Có lẽ phải cách một đêm, nhưng chạy suốt đêm về trang cũng chưa biết chừng.
- Dùng sơ cơm trưa rồi hãy đi, thế nào?
- Miễn vậy, bây giờ trời còn sớm, rất tiện lên đường.
- Thế thì ngu huynh tiễn Đình đệ ra trang.

Đình Hạo trở vô phòng vác túi kiếm lên lưng, sau đó cùng Diệp Mậu Đình bước xuống lầu ra trang viện, đi tới cổng viện, Diệp Mậu Đình một lần nữa căn dặn nhắc nhở hẳn phải cố gắng trở về cho sớm.

Đình Hạo từ biệt lên đường, đi xa trang viện, hần bèn hỏi thăm người bộ hành hướng đi đến trại Đại Phong lâm, sau đó phi thân chạy đi.

Đi khoảng hai mươi dặm đường thì đến Đại Phong lâm ấy là một nơi cây rừng hoang vắng.

Đình Hạo phi thân chạy vào rừng hơn mười mấy trượng thì thấy xa xa có hai bóng người đang đứng đối lập, một người là Nam thiên thần long Dư Hóa Vũ trang chủ của Tề vân trang còn người kia là một trung niên mặc chiếc áo gấm, chắc y là quái khách mà Diệp Mậu Đình đã nói.

Đình Hạo liền thi triển Di hình thuật, biến thành một thư sinh có gương mặt màu da vàng sau đó nương theo cành cây bóng lá lướt tới gần hai người.

Ngay lúc này thấy gương mặt của Dư Hóa Vũ giận run, nghiêng răng cồm cộp nói:

- Cổ Lương Ngọc, mi chẳng còn nhân tính...

Trung niên áo gấm cười lạnh lùng nói:

- Dư đại trang chủ, mười mấy năm nay Cổ mỗ chưa quên được nỗi căm hận khi xưa mi không ngờ có ngày hôm nay chẳng?

Dư Hóa Vũ biến sắc găm thét nói:

- Họ Cổ kia, năm xưa vì thương tình đã dung tha mi thế mà mi không biết hối cải!
- Mi hối hận chẳng?
- Quả thật ta đã hối hận, không nên lưu lại mạng sống bọn gian phu dâm tặc như chúng bây.
- Dư đại trang chủ, mi và Chung Tú Văn vốn chẳng xứng đáng, y có thể làm con gái mi, có đúng vậy chẳng?
- Đồ chó!
- Hắc hắc hắc một bông hoa đẹp cắm vào bùn dơ, làm mất vẻ đẹp tự nhiên của nó.

- Mi chẳng phải là con người.. - Dư đại trang chủ, năm xưa Chung Tú Văn gả cho người làm vợ lẽ là bị ép dưới tài thế của người...

- Nói vậy, chính y tự nguyện vậy.

- Nhưng y với ta là đôi bạn xuân xanh.

- Dụ dỗ vợ người mi còn mặt mũi gì mà còn dám nói thế?

Đinh Hạo đã biết được phần nào sự việc, sau khi Dư Hóa Vũ mất vợ, có lẽ con cái còn nhỏ, cần phải có người trông năm săn sóc nên y mới cưới cô gái Chung Tú Văn gì đó mà đối phương đã vừa nói để làm vợ kế.

Trung niên áo gấm cười giọng nham hiểm nói:

- Mi không kham nổi bị cấm sừng chẳng?

Dư Hóa Vũ hai mắt đỏ ngầu, bộ râu hoa râm dựng đứng giận dữ gầm hét:

- Lão phu phải giết mi!

- Dư Hóa Vũ mi chẳng giết nổi ta đâu, bây giờ mới nói lời này thì quá muộn rồi, đứa con gái cưng của mi đang trong tay ta, mi chẳng muốn y chết thảm chứ?

Đinh Hạo giận run, té ra Dư Văn Lan con gái của Tề vân trang chủ đã lọt vào tay gã này, y dùng mạng sống của Dư Văn Lan bắt ép Dư Hóa Vũ có mục đích gì, loại người như thế nên giết đi cho rồi.

Gương mặt Dư Hóa Vũ co rút một hồi, giận run lên nói:

- Mi dám đụng tới con gái ta tờ hào nào đó, lão phu bầm thây mi ra mảnh vụn.

Trung niên áo gấm cười giọng nham hiểm nói:

- Nàng đẹp như tiên nữ, ai trông thấy cũng thương, ta sẽ y pháp sửa trị phế võ công đi, nạp làm vợ lẽ...

- Mi dám?

- Nếu mi không bằng lòng điều kiện của ta, thử xem ta dám làm như thế hay không, thế thì chúng ta hóa ra tình thân như cha vợ con rể rồi.

Dư Hóa Vũ keng, một tiếng vung thanh gươm trong tay giận dữ gầm thét nói:

- Ta cho mi học máu tại chỗ bây giờ! Trung niên áo gấm chẳng có vẻ gì là sợ hãi nói:

- Dư Hóa Vũ cho dù mi giết được ta thật, còn con gái cưng của mi thì sao?

Toàn thân Dư Hóa Vũ run lấy bầy, phùng mang trợn mắt nói:

- Cổ Lương Ngọc, mi muốn chiếm lấy cơ nghiệp của lão phu thật sao?

Trung niên áo gấm cười như điên cuồng mà nói:

- Trang chủ độc bá thiên hạ miền nam cũng đã lâu rồi, và luận về hưởng thụ cũng chẳng thiếu thứ gì nữa, cũng nên nhường lại cho người khác hưởng một chút chứ, tài hóa của mi đủ sức cha con mi hưởng dùng, tìm một nơi thanh vắng để an hưởng tuổi già không thú sao?

Dư Hóa Vũ giận quá đến độ phát ra tiếng cười nói:

- Cổ Lương Ngọc, bài toán của mi tính hay thật, chim tu hú chiếm tổ bồ cắc sao?

- Bây giờ chó nhiều lời nữa, mi có bằng lòng không thì nói?

Dư Hóa Vũ lòng đau như cắt nói:

- Con gái ta thì sao?

- Chờ lúc mi giải tán số đệ tử rời khỏi trang viện xong, nguyên vẹn phụng hoàn, được chứ?

Đinh Hạo không còn nhịn được nữa, lượn mình nhảy vọt vào hiện trường.

Trung niên áo gấm giật mình, xoay người sang gằm thét:

- Ai đó?

Đinh Hạo bằng giọng lạnh như tiền nói:

- Người chuyên môn bắt kẻ gian!

- Muốn chết ư?

- Chính mi là người muốn chết!

Dư Hóa Vũ kinh ngạc ngấm nhìn Đinh Hạo y chẳng ngờ khi không lại ở đâu nhảy vọt ra tên Trình Giảo Kim này.

Trung niên áo gấm dữ dằn đưa mắt nhìn Dư Hóa Vũ nói:

- Té ra Dư trang chủ có dẫn thủ hạ tới, tất cả có bao nhiêu người, sao không gọi họ hiện thân tất cả ra đây đi?

Đinh Hạo tiếp lời nói:

- Tại hạ chỉ là người đi ngang đây, thấy chuyện bất bình mà ra sức thôi!

Trung niên áo gấm bĩu môi nói:

- Mi là người thứ mấy?

Đinh Hạo cười khanh khách nói:

- Coi như anh cả đi!

- Báo danh nào?

- Người có xứng đáng chăng?

- Thăng ranh con này, mi muốn chết ư, đại gia sẽ cho mi toại nguyện.

Dứt lời vung kiếm tấn công vào mình Đinh Hạo, trông thế xuất thủ của y, biết công lực của y chẳng phải hạng kém.

Oa! một tiếng ự đau đớn, Trung niên áo gấm loạng choạng thụt người ra sau, trên thân người bị ba vết thương, y bất giác kinh hãi mất hồn, chẳng ngờ tên thư sinh gương mặt da vàng kia trông chẳng ra gì này lại có một thân võ công kinh người như thế.

Dư Hóa Vũ hoảng hốt kêu lên nói:

- Bằng hữu nghĩa khí tương trợ, Dư mỗ rất lấy làm cảm kích, nhưng xin người chớ có giết chết y.

Đinh Hạo lướt mắt nhìn Dư Hóa Vũ một cái, sau đó quay sang Trung niên áo gấm cảm phần nói:

- Hãy nghe đây, tạm thời tha cho người khỏi chết, dùng thiên kim của trang chủ đổi lấy mạng sống người. Ngay lúc này một tiếng cười lạnh lùng chợt vang tới.

Đinh Hạo đảo mắt nhìn về hướng phát ra tiếng cười nói:

- Bọn chó phương trời nào dẫu đầu lòi đuôi, không dám ra mặt nhìn người ư?

Hắc, hắc, hắc...

Trong tiếng cười chát chúa đinh tại nhức óc, một ông lão gầy ốm mặc áo choàng da, đầu đội một cái nón có vành che gió bên tai, từ trong rừng bước ra, chỉ trong nháy mắt đã tới giữa sân, Trung niên áo gấm liền thừa cơ hội này nhanh tốc nhảy lùi sang một bên.

Đinh Hạo nhủ thầm:

Mặt ông lão này lạ hoắc, chưa từng bao giờ trông thấy, hẳn bèn lạnh lùng nói:

- Các hạ đến tiếp sức chăng?

- Đúng thế!
- Có danh hiệu chứ?
- Không có!

Đinh Hạo lửa giận bốc cháy, tăng hắng một tiếng nói:

- Tốt lắm, các hạ chuẩn bị phòng vệ nha!

Trong lúc nói chuyện, hắn xoay kiếm một vòng, thân kiếm âm u toát ra hơi lạnh kinh người.

Ông lão mặc áo choàng da cười toe toe nói:

- Tiểu tử, dị hình thuật của mi khá lắm, nhưng không qua mắt được lão phu đâu!

Đinh Hạo cả kinh, ông lão này lại có tài xem ra mình đã dị hình biến đổi, thế thì đối phương chẳng phải hạng vô danh tầm thường rồi, hắn nghĩ thế ben lạnh lùng nói:

- Các hạ có cặp mắt sắc bén lắm!

Ông lão lại nói tiếp:

- Tiểu tử, mi tên là Toan Tú Tài chứ gì?

Lá bài đã bị lão lật ngửa, Đinh Hạo càng kinh hoàng hơn, mình hoàn toàn chẳng biết chút nào về ông lão này, thế mà y rõ biết mình như trở bàn tay, vậy thì ông lão này đáng sợ thật.

Hai mắt Dư Hóa Vũ tròn tròn, nhìn chòng chọc vào mặt Đinh Hạo, thần tình xúc động vô cùng.

Đinh Hạo bất giác thu kiếm về thụt lùi ra sau một bước hốt hải nói:

- Các hạ là ai?

Ông lão nhướng cao đôi mày nói:

- Mi chớ hỏi lão phu là ai, tốt nhất mi chớ nên nhúng tay vào vụ này.

Đinh Hạo giải đi dị hình thuật, hồi phục lại bản lai diện mục của mình, trước hết quay sang hướng Tề vân trang chủ Dư Hóa Vũ gật đầu tỏ vẻ xin lỗi, sau đó giương mắt chăm chăm nhìn ông lão lên tiếng nói bằng giọng lạnh lùng:

- Tại hạ cũng khuyên các hạ chớ có xen vào vụ này.

Dư Hóa Vũ kinh ngạc lẫn xúc động, mấy lần miệng mấp máy muốn nói lại thôi.

Ông lão mặc áo choàng da cười hung hiểm nói:

- Toan Tú Tài, mi biết hậu quả hay lý sự thế nào không?

Đinh Hạo bĩu môi tăng hắng một tiếng nói:

- Hậu quả thế nào?

- Mi quên thiên kim của Dư trang chủ đang nằm trong tay người ta sao?

Đinh Hạo rùng mình, đây là vấn đề khó xử nhất, ném chuôi kỵ đồ vật quý ở xung quanh, bây giờ phải làm sao đây, chẳng thể không cố kỵ tới sự an nguy của Dư Văn Lan? Hắn nghĩ thế cắn phần nói:

- Bỉ ổi, vô sỉ!

Ông lão lên tiếng cười giọng quái gở nói:

- Mi tự phụ hiệp đạo ư? Ở chốn giang hồ chỉ kể mục đích, chớ bắt kể thủ đoạn, bỉ ổi là như thế, vô sỉ cũng là như thế, nếu Dư đại trang chủ tự nguyện hy sinh mạng sống của con gái thì mi cứ nêu ra cách đấu.

Đinh Hạo tức thì lửa giận sôi sùng sục, gầm hét:

- Ngươi dám làm gì nào?

- Chẳng làm sao cả, chúng ta cứ ỷ lại vào bản lĩnh cá nhân thôi!

- Người cho rằng có thể sống sót rời khỏi nơi đây chẳng?

- Ha ha Toan Tú Tài, mi ngạo nghễ quá thể, nói thật với mi, lo lấy tự thân tốt hơn, bằng không mi sẽ hối hận không tin mi cứ thử xem nào?

Dư Hóa Vũ cảm phần vô cùng hoảng hốt nói:

- Đinh thiếu hiệp, lão phu rất cảm kích thịnh tình của người nhưng...

Ông lão đặc ý nói:

- Cốt nhục tình thâm, Toan Tú Tài mi cứ suy nghĩ đi!

Gương mặt Dư Hóa Vũ co rút lia lịa, lên tiếng nói giọng như điên như cuồng:

- Đồ chó, lão phu sẵn sàng hy sinh con gái, phải duy trì võ lâm công chính mới được.

- Người chẳng tiếc chứ?

- Lão phu liều thôi! Không hối hận chứ?

Đinh Hạo giận run muốn điên lên, hấn sức nẩy ra một kế, nhanh như điện xẹt nhảy vào trung niên áo gấm, một cú xuất thủ này ngoài sự tưởng tượng của mọi người, trong tiếng thất thanh hoảng hốt, Đinh Hạo đã bấu chặt lấy cổ tay của trung niên áo gấm.

Ông lão mặc áo choàng da, ra tay chẳng kịp, liên tục lui ra sau ba bước.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Dùng thiên kim của Dư trang chủ đổi lấy mạng sống của y.

Trung niên áo gấm mặt mày tái mét, chẳng còn chút máu, cảm phần vô cùng, y dùng cặp mắt cầu van nhìn chăm chăm vào mặt ông lão.

Ông lão mặc áo choàng da lạnh lùng nói:

- Buông hấn ra.

- Không thể được!

- Mi tưởng làm thế này có thể uy hiếp được lão phu chẳng, thế thì mi lắm to.

Đinh Hạo ngạc nhiên, ông lão này lại có quỷ kế gì đây, chẳng lẽ y chẳng cần mạng sống Trung niên áo gấm này sao? Hấn nghĩ tới đây lạnh lùng quát:

- Người không thiết mạng sống của y sao?

Trung niên áo gấm bằng cặp mắt thương hại ngấm nhìn ông lão.

Ông lão vẫy tay một cái, Trung niên áo gấm ự nhẹ một tiếng đau đớn, toàn thân đứng thẳng co rút, thanh kiếm trong tay keng! Một tiếng rớt xuống đất, hung dữ găm rống nói:

- Mi... mi thật độc ác!

Nói xong nghiêng đầu sang một bên tắc thở.

Đinh Hạo bát giác giận run, liền buông tay nhảy chụp vào người ông lão.

Ông lão dùng thân pháp kỳ ảo vô song lượn mình tránh sang một bên.

Cũng đồng thời lúc này, Dư Hóa Vũ cũng ra tay, nhưng bị Ông lão lượn thân tránh khỏi như u linh.

Ông lão mặc áo choàng da đã lướt ra xa ngoài năm trượng, lên tiếng nói giọng hung tợn:

- Dư Hóa Vũ mi dám động thủ lần nữa, lão phu lập tức lấy mạng người ngay.

Đinh Hạo phùng mang trợn mắt nói:

- Lão thất phu người có dám báo danh hiệu ra chăng?

Ông lão cười hắc hắc nói:

- Chúng ta là người quen biết nhau!

Đinh Hạo cả kinh nói:

- Rốt cuộc người là ai?

Ông lão nói:

- Mi từ từ suy nghĩ đi!

Nói xong y quay sang nhìn Dư Hóa Vũ nói:

- Đại trang chủ, điều kiện vẫn không thay đổi, người buông bỏ tề vân trang lui khỏi giang hồ, thế là người sẽ lấy lại được đứa con gái của người! Bóng người thấp thoáng, biến mất như hồn ma bóng quỷ.

Đinh Hạo nhanh như cắt phi thân rượt theo, nhưng rừng cây tịch lặng như tờ chẳng còn thấy bóng dáng ông lão đâu nữa, bỗng hấn lo lắng sự an nguy của Dư Hóa Vũ, nếu đối phương cũng hạ độc thủ đánh lên Dư Hóa Vũ như đã ám toán gã trung niên văn sĩ áo gấm thì nguy, hấn nghĩ thế bèn vội chạy trở về chỗ cũ.

Dư Hóa Vũ vẫn đứng ngẩn ngơ tại đấy như con người gỗ, gặp Đinh Hạo quay trở lại mới hoảng hốt nói:

- Lão phu đã không khám xét ra lão thất phu giết người bằng cách nào?

Đinh Hạo nghe Dư Hóa Vũ nói thế, hấn vội tiến tới xác chết cúi người xuống khám xét một hồi, giật bắn người lên thất thanh kêu lên sợ hãi:

- Vô Ảnh Phi Mang!

Dư Hóa Vũ cả kinh nói:

- Vô Ảnh Phi Mang là gì thế?

- Một loại ám khí cực độc!

Hấn vừa nói vừa vân công đặt tay sau ót xác chết vuốt mạnh một cái, xòe lòng bàn tay đưa cho Dư Hóa Vũ xem và nói:

- Chính là vật này đây!

87. Hành Động Yêu Quái

Dư Hóa Vũ cả kinh nói:

- Lần đầu tiên lão phu nhìn thấy loại ám khí này.

- Hạt gai này có tẩm kịch độc, vào máu chết ngay..

- Thiếu hiệp am hiểu ám khí này, ắt hẳn phải biết lai lịch của đối phương chứ?

- Điều này..

Bỗng Đinh Hạo nhớ ông lão có nói một câu:

- Chúng ta là người quen biết nhau, sức hiểu ra ngay, ông lão này chính là Hư Ảo lão nhân không sai, y tính thông Dị Hình chi thuật, đương nhiên muốn cải biến hình dạng nào chẳng được, hèn gì y nói trùng lai lịch của mình, hấn nghĩ tới đây dậm chân nói:

- Y chính là Hư Ảo lão nhân chẳng sai rồi!

Dư Hóa Vũ cả kinh nói:

- Hư Ảo lão nhân? Ta chưa từng nghe nói bao giờ!

Đinh Hạo nghiêng rằng nói:

- Y tinh thông dị hình thuật, lai lịch chẳng rõ, tại hạ đã từng bị y ám hại..
- Lai lịch chẳng rõ?
- Đúng vậy.
- Y đành giết chết đồng bọn của y..
- Theo thiên ý của tại hạ, tên Cổ Lương Ngọc chỉ bị Hư Ảo lão nhân lợi dụng, thực ra bất có lệnh thiên kim và mưu đồ cơ nghiệp của trang chủ chính là lão ma đầu này.
- Giang hồ quỷ quyệt, chuyện xảy ra hoàn toàn bất ngờ...

Đinh Hạo nhướng đôi mày kiếm nói:

- Cổ Lương Ngọc cùng trang chủ?

Dư Hóa Vũ a một tiếng nói:

- Gia môn bất hạnh mới có chuyện nhục nhã thế này, mười mấy năm trước, vợ lão phu mất, do vì con cái còn ấu ờ, thiếu người chăm sóc, nhờ trung gian mai mối mới cưới được một cô gái tên là Chung Tú Vân làm kế thất...
- A! Cô gái ấy là người phụ cận?
- Không sai, cô gái ấy là người giang hồ, hai cha con y mại nghệ múa thương tại thành Nhạc dương, phụ thân y trúng bệnh dịch tạ thế, y lưu lạc tới bản xứ không nơi nương tựa, được bà mai đưa vào trang viện.
- A!
- Nửa năm sau, Cổ Lương Ngọc đầu nhập bản trang, lão phu trông thấy y thanh niên trai tráng đứng đắn bèn thu nhận lưu lại, không ngờ y dám dụ dỗ Chung Tú Vân làm chuyện xấu hổ được lão phu phát giác, lão liền phết đi võ công của cả hai người, và trục xuất khỏi trang viện...

Đinh Hạo gật đầu biểu thị thông cảm hoàn cảnh của lão.

Dư Hóa Vũ lại thở dài nói:

- Văn Lan bị đối phương bắt cóc, lão phu chẳng biết làm sao bây giờ, vì cứu y dù có hy sinh cơ nghiệp cũng chẳng sao, nhưng chỉ ngại rằng Nam phương võ lâm rơi vào tay bọn ác ma thôi, thế thì lão phu sẽ trở thành đại tội nhân chẳng sai.

Đinh Hạo suy nghĩ giật lát nói:

- Nếu tìm được sào huyệt đối phương thì có thể tìm cách giải thoát thiên kim tiểu thụ..
- Khó lắm hành tung của đối phương như quỷ u linh, võ công lại cay độc.
- Chắc đối phương vẫn còn ở lại lân cận đầu đó để do thám động tĩnh của trang chủ, có lẽ vẫn còn cơ hội vậy, bây giờ thế này, tại hạ tạm thời dời khỏi trang viện, sẽ ở trong bóng tối âm thầm theo dõi, mời trang chủ trở về trước, người thấy thế nào?

Dư Hóa Vũ cảm kích nhìn Đinh Hạo nói:

- Chỉ vì chuyện của tiểu nữ mà làm phiền thiếu hiệp như thế, thật khiến lão phu tâm can bất an.

Đinh Hạo lên tiếng nói giọng sang sảng:

- Trang chủ chớ nên nói như thế, chút ít chuyện như thế đâu đáng nói nào.

Dư Hóa Vũ trầm tư giây lát nói:

- Lão phu xin ghi nhận thịnh tình của thiếu hiệp.

- Thế thì xin trang chủ về đi. A, đúng rồi! Vô Ảnh Phi Mang của Hư Ảo lão nhân vô cùng lợi hại, chiếc vòng Mực Chạc của Quan Nhất Trần bá phụ có diệu dụng giải độc, trang chủ cứ tạm thời mượn chiếc vòng ấy đeo vào người đề phòng bất trắc.

- Thôi được, lão phu rất đồng kiến nghị này.

- Tốt nhất trang chủ ra lệnh quý đệ tử chờ nên xuất trang để tránh đi sự bất trắc nếu có thể.

- Thiếu hiệp bảo trọng, lão phu về trang sẽ tái sắp xếp lại.

- Xin mời.

Dư Hóa Vũ chấp tay xá một xá phi thân chạy mất.

Đinh Hạo đào một cái hố tại chỗ chôn cất Cổ Lương Ngọc xong xuôi, sau đó ra khỏi khu rừng, phi thân chạy về hướng bắc.

Đinh Hạo phán đoán Hư Ảo lão nhân chắc phải rất cố kỵ bản thân mình, nếu mình lưu lại Tề Vân Trang đối phương sẽ chẳng dám công khai hành động mà dùng mưu kế hiểm độc đánh lên, thế thì càng đáng ngại hơn.

Hư Ảo lão nhân chưa dùng Vô Ảnh Phi Mang đối phó Dư Hóa Vũ, rõ ràng mục đích của y muốn bức hiếp Dư Hóa Vũ hai tay dâng nhường võ lâm thiên hạ Nam phương, để y tiếp quản Tề Vân Trang được như ý, nếu y dùng thủ đoạn quá khích đối phó với Dư Hóa Vũ, ắt phải dẫn tới tình trạng công phần, thế thì y sẽ bị vỡ mộng ngay.

Nhưng phân tích kỹ lại thì như chẳng có hợp tình hợp lý chút nào. Dư Hóa Vũ lãnh tụ võ lâm Nam phương là dựa vào tiếng tăm bản thân, Tề Vân Trang chẳng phải là quan phủ sao lại để người khác vào thay thế được?

Thế thì mục đích thực sự của đối phương là gì?

Trên đường ra hướng bắc, Đinh Hạo cố lựa đường lớn mà đi và nghỉ điểm ở những nơi dễ gây sự chú ý của đối phương, để bọn họ phát hiện hành tung tiến về phía bắc của hắn.

Hoàng hôn sắp đổ xuống thì hắn đến một đại trấn, bèn vào một khách điểm, giả vờ nằm ngủ, mãi cho tới trời tối, sau đó hắn thay đổi y áo, đeo mặt nạ Hắc Nho vào, vác kiếm lên vai, lặng lẽ rời khỏi khách điểm, chạy về hướng đông xác định được không có ai theo dõi, sau đó xoay về hướng nam tránh né đại lộ, lựa toàn những con đường nhỏ thanh vắng gia tốc chạy nhanh.

Khi đi tới phụ cận Tề Vân Trang trông đã điểm canh ba.

Hắn chọn một cây đại thụ cành lá sum suê gần trang viện, bèn phi thân lên trên ngọn cây ẩn thân ở đó, thế là hắn đã quan sát được xung quanh trang viện một cách dễ dàng...

Thình lình có một bóng người từ trong trang viện nhảy lên vượt tường ra ngoài, thân pháp lạnh lẹ như hồn ma bóng quỷ, Đinh Hạo chẳng chút do dự cũng lượn mình nhanh như điện xẹt rượt theo.

Gần bờ hồ tại hướng Đông nam có một mảnh đất trống nho nhỏ, có một tiểu kiệu dừng tại đó, xung quanh chiếc kiệu chất đầy những môi đốt như cỏ lá cây khô, hai gã hán tử áo đen đứng ở sau kiệu, còn phía trước chiếc kiệu thì có một quái nhân đứng đấy, không ai xa lạ chính là ông lão mặc áo choàng da đã xuất hiện tại Đại phong lâm, đối diện phía trước một tượng với y chính là trang chủ Tề Vân Trang Dư Hóa Vũ.

Thế thì bóng người vượt tường ra lúc này chắc là Dư Hóa Vũ không sai rồi.

Gương mặt của Dư Hóa Vũ co rút lia lịa, thân người run lẩy bẩy không ngừng.

Ông lão mặc áo choàng da cười giọng nham hiểm nói:

- Dư Hóa Vũ người trong kiệu là con gái cưng của mi, xung quanh đã rải đầy lưu huỳnh đá lửa và cành cây lá khô, chỉ cần một đốm lửa nhỏ, tíc tắc thì cả người lẫn chiếc kiệu này hóa thành tro tàn ngay, người cứ đo lường đi.

Dư Hóa Vũ cảm phần cực độ nói:

- Thủ đoạn của người quá độc ác chẳng?

- Há há há...

- Người dung thứ người được chứ trời chẳng dung thứ người đâu, người ắt sẽ gặp báo ứng...

- Lão phu có bao giờ ngó ngang tới thiên lý báo ứng... con người dối gạt con người mà thôi.

- Người muốn những gì cứ nói?

Ông lão mặc áo choàng da cười độc ác nói:

- Tạm thời lão phu đã thay đổi ý kiến, nói ra thì người chẳng thiệt thòi lắm đâu!

Dư Hóa Vũ gầm thét nói:

- Thay đổi ý kiến thế nào?

Ông lão cười khanh khách nói:

- Ý kiến này thật kỳ diệu, lão phu đã chọn một đối tượng tài sắc song toàn cho con gái người..

Dư Hóa Vũ điên cuồng rống lên:

- Nói bậy!

Ông lão mặc áo choàng da thản nhiên vô sự nói:

- Đối tượng lão phu đã lựa chọn, là một người tài sắc xuất chúng, thuộc võ lâm hậu khởi chi tú rất xứng với con gái người, và con gái người cũng đã bằng lòng.

- Nói láo, y chẳng bằng lòng đâu!

- Nhưng sự thực sờ sờ trước mắt!

- Mở cửa kiệu ra để ta hỏi y.

- Tạm thời chưa được, lời nói lão phu chưa dứt, hãy nghe đây, điều kiện của lão phu chẳng khắt khe đâu, người lui khỏi giang hồ, để con gái và con rể người tiếp quản Tề Vân Trang.

Dư Hóa Vũ nghiêng răng cồm cộp nói:

- Ý đồ thực sự của người thế nào?

- Thành thật nói cho người biết, võ lâm hai miền Nam bắc cần phải thống nhất, cả võ lâm thiên hạ cũng chỉ có một mình chủ thôi.

Đinh Hạo cười thầm té ra y đang mơ mộng xưng bá thiên hạ, chẳng lẽ ông lão này là người của Vọng Nguyệt Bảo?

Dư Hóa Vũ nói:

- Cho biết lai lịch của người?

Ông lão mặc áo choàng da lạnh lùng nói:

- Chưa đến lúc nói ra!

- Người là người của Bắc bảo?

- Bắc bảo, há há há chẳng còn bao lâu nữa thì Trịnh Tam Giang phải thoái vị rồi.

Đinh Hạo kinh ngạc quá đổi, đối phương không phải là người của Vọng Nguyệt Bảo như mình phán đoán, mà y muốn gồm thâu cả Nam trang và Bắc bảo, tham vọng này đáng sợ thật, nhưng y là nhân vật như thế nào?

Dư Hóa Vũ theo bản năng tự nhiên thụt lùi ra sau một bước mĩa mai nói:

- Xử dụng thủ đoạn bỉ ổi thế này mà cũng vọng tưởng lãnh đạo võ lâm thiên hạ chẳng?

Ông lão mặc áo choàng da tầng hắng một tiếng nói:

- Chớ phí lời vô ích, rốt cuộc người có bằng lòng điều kiện ta đề xuất không?

Dư Hóa Vũ nghiêng rằng nói:

- Không!

- Dư Hóa Vũ người chớ cứng đầu, nếu người đồng ý điều kiện của ta, thì con gái của người vẫn là bán chủ nhân của Tề Vân Trang, bằng người cự tuyệt, chẳng những con gái người mất mạng, mà cả sự nghiệp của người cũng chẳng còn.

- Ta nói không là không!

- Người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ chẳng?

- Họ dư này không phải là hạng người thất phu như người tưởng đâu!

- Hắc hắc... khẩu khí ngạo nghễ thế báo cho người biết là lão phu muốn giết người, chỉ cần vẫy tay một cái thì người không còn cơ hội phản kháng được, ta không dọa nạt đâu..

- Ý vào Vô Ảnh Phi Mang loại ám khí độc ác của người?

- Đúng thế, nếu người cũng biết được Vô Ảnh Phi Mang, nhưng nếu dùng chân thật công phu, ta cũng dư sức giết chết người, chớ vọng tưởng Toan Tú Tài hiện thân ra cứu người nữa, vì hắn đã đến hướng bắc nạp mạng rồi.

Dư Hóa Vũ xúc động nói:

- Lão phu quyết chẳng chịu thua chúng bây.

- Người muốn trông thấy con gái cưng của người bị hỏa táng chẳng?

Dư Hóa Vũ rút trường kiếm ra gầm thét nói:

- Ta liều mạng cùng người thôi!

Ông lão mặc áo choàng da vẫy tay ra sau một cái, hai hán tử áo đen liền song song nhảy lùi ra cả trượng, châm sáng ngọn đuốc lên đưa ra thế chuẩn bị chờ lệnh phóng hỏa đốt kiệu.

Mặt mày Dư Hóa Vũ thảm biến, dù công lực của lão có cao đến đâu đi nữa, cũng không sao cứu được con gái y, lưu huỳnh đá lửa cây khô gặp lửa bốc cháy ngay, làm sao y có thể phá kiệu cứu người trong tích tắc được, huống hồ ông lão lại đứng ở bên cạnh chiếc kiệu không xa.

- Người dám...

- Có gì đâu chẳng dám, bây giờ hỏi người một lần cuối cùng, người có đồng ý chẳng, nói mau!

Dư Hóa Vũ mặt mày tái mét, trợn mắt giận run:

Ngay lúc này một trận gió mạnh như vụ bão cuốn tới, tiếng thảm kêu hoảng hốt vang lên, hai gã đại hán cầm đuốc lửa bị luồng gió lạnh thổi bật bay ra xa vài trượng, té nhào vào bụi rậm đồng thời một văn sĩ áo đen bất thành linh xuất hiện ra trước sân.

Ông lão mặc áo choàng da chuyển người sang gầm thét nói:

- Ai đó?

- Người không biết bản nho sao?

- Hắc Nhạ..

Ông lão thất kinh kêu lên một tiếng, y bất giác liên tục thụt lùi ra sau ba bước, sau lưng hoàn toàn đối đầu với lưỡi kiếm của Dư Hóa Vũ nhưng y cảnh giác ngay, nhanh như điện xẹt chuyển sang vị trí khác, liền biến thành thế đứng hình tam giác.

Gương mặt của Dư Hóa Vũ cũng lộ vẻ hoảng sợ không kém.

Hai mắt của Đinh Hạo bắn ra luồng ánh sáng kinh người như hai chấm sao băng trong đêm tối không bằng chăm chăm nhìn vào mặt ông lão nói:

- Dị Hình Thuật của người khá thật?

Ông lão kinh hãi lui thân ra sau hai bước run lấy lấy nói:

- Hắc Nho, các hạ hiện thân có chi chẳng?

- Bản nho muốn tìm người!

- Tìm lão phu?

- Đúng vậy!

- Có việc chi chẳng?

- Toan Tú Tài, người bạn thâm giao của bản nho phó thác bản nho lấy cái đầu của người! Dứt lời từ từ rút trường kiếm ra, trông khí thế ấy khiến người chẳng lạnh mà phát run.

Ông lão thoáng rung mình nói:

- Toan Tú Tài là truyền nhân của các hạ chẳng?

- Bản nho chẳng thể trả lời câu hỏi này của người, bây giờ hãy lấy cái mu che gió của người xuống.

- Lấy cái mu che gió xuống để làm gì?

- Bản nho phải xác minh toàn thân của người!

- Ý các hạ muốn nói sao?

Bây giờ Đinh Hạo đã khẳng định sự phán đoán của mình chẳng sai chút nào, đối phương quả thật là Hư Ảo lão nhân rồi, lúc ở đình viện hoang vắng tại Tảo Dương, mình đã dùng chiêu Bút Hạ Càn Khôn cắt đứt lỗ tai bên trái của y, lão đội nón có vành tai che gió chính là để che giấu điểm này đây, hẳn nghĩ đến đây ben cười lạnh lùng nói:

- Xem ngũ quan (tai, mắt, mũi, lưỡi, thân) của người có hoàn toàn đầy đủ chẳng?

Ông lão thụt lùi ra sau hai bước nữa, gằm rống nói:

- Hắc Nho, người làm nhục người quá thể!

Tiếng gằm thét vừa dứt, hai tay cùng giơ lên...

Đinh Hạo đã phòng bị sẵn, biết trước đối phương sẽ có hành động này, nên hắn đã vận khởi toàn thân công lực, ngay lúc lão giở tay, Đinh Hạo nhanh như cắt, chắn kiếm ngang ngực, tức thì phía trước toàn thân hắn có ánh kiếm xoay vòng nhanh tốc.

Keng! Keng! Vài tiếng nổ vang, vô số Vô Ảnh Phi Mang bị dội ngược rút xuống đất.

Ông lão xoay người nhanh nhẹn...

Đinh Hạo gằm thét:

Chạy đâu cho thoát, phi thân hất kiếm lướt theo, luồng kiếm khí mãnh liệt dài cả trượng bắn tới nhanh như điện xẹt.

Một tiếng ự nhẹ, ông lão loạng choạng thụt lùi ra sau bảy tám bước, luồng kiếm khí phốt qua đỉnh đầu nhỏ xuống vài giọt máu, đồng thời cái mũ che gió cũng bị cắt đôi rút xuống.

Chẳng sau chút nào đối phương không có lỗ tai bên trái.

Đinh Hạo gằm thét nói:

- Hư Ảo lão nhân, người phải chết thôi!

Trường kiếm trong tay chém tới nhanh như điện xẹt, phát ra tiếng vù vù những luồng gió lạnh buốt kinh người.

Hư Áo lão nhân chuyển mình bằng thân pháp quỷ khốc thần sầu lướt khỏi kiếm phong ra xa cả hai trượng, ẩn vào rừng cây.

Đinh Hạo cấp tốc rượt theo, động tác trước sau của hai bên mau lẹ trong tíc tắc.

Đinh Hạo vận công phóng mắt nhìn theo, thì đối phương đã chạy xa cả vài chục trượng, thân pháp mau tốc như thế, ở võ lâm khó tìm kiếm được địch thủ.

Đinh Hạo biết dù cố sức thế nào đi nữa, cũng chẳng sao rượt kịp, đành phải buông tay, may mà tiểu kiêu vẫn còn đó, xem như đã cứu lại được Dư Văn Lan, nếu muốn kiếm Hư Áo lão nhân đòi nợ, đành phải đợi dịp khác.

Thế rồi hần phi thân chạy tới một nơi khá hoang vắng, vội vàng hồi phục lại diện mạo Toan Tú Tài lượn mình chạy về chỗ lúc trước.

Hắn vừa tới nơi bất giác hồn vía lên mây, chợt trông thấy Dư Hóa Vũ té nằm trước kiệu, cánh cửa tiểu kiệu mở tung ra, bên trong trống rỗng chẳng có chi cả.

Hắn vội tiến gần bên Dư Hóa Vũ cúi người khám xét, thấy toàn thân lão co rút, hơi thở yếu ớt, cặp mắt hoảng loạn vô thần, thoáng nhìn biết ngay đây là hiện tượng trúng độc.

Hắn vội lấy ra Tỵ độc châu mà Uy Linh phu nhân đã tặng chạy ra bờ hồ, lấy tay tát một ít nước lên làm thuốc lấy viên Tỵ độc châu sau đó bỏ vào miệng Dư Hóa Vũ.

Chỉ trong chốc lát Dư Hóa Vũ ngồi bật dậy, nhổ ra viên châu, kinh hoảng nói:

- Đinh thiếu hiệp đó chẳng?

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Vâng chính là tại hạ.

- Sao thiếu hiệp lại biết được mà tới nơi đây?

- Tại hạ vốn tuần hành chung quanh đón địch, ngẫu nhiên lại gặp Hắc Nho và người đã chỉ tại hạ tới đây.

- Hắn đâu rồi?

- Rượt theo kẻ địch rồi!

- A! Đêm nay nếu chẳng nhờ Hắc Nho hiến thân thì hậu quả khó lường được rồi, đối phương quỷ kế đa đoan, lão phu lại trúng ác kế...

- Có người đột kích đánh lén chẳng?

Dư Hóa Vũ nói:

- Không phải thế đó là lão phu sơ ý, nếu thiếu hiệp chẳng đến e rằng lão phu đã mất mạng...

Đinh Hạo rùng mình nói:

- Chuyện thế nào vậy?

Dư Hóa Vũ cảm phần nói:

- Lão ma ấy nói dối rằng tiểu nữ ở trong chiếc kiệu này, dùng hành động đốt kiệu hủy người, uy hiếp lão phu giao ra cơ nghiệp, sau khi bị Hắc Nho đánh đuổi, lão phu bèn mở cửa kiệu ra khám xét...

- Thế nào?

- Trong kiệu trống rỗng chẳng có chi cả, mà lại xịt ra khói độc, lão phu liền trúng độc té ngã ra đất.

Đinh Hạo giận run tăng hắng một tiếng nói:

- Ma đầu quỷ quái, toàn những hành động bỉ ổi quỷ quyệt...

88. Bất Kể Thủ Đoạn

Dư Hóa Vũ nghiêng răng cồm cộp nói:

- Tiểu nữ còn trong tay đối phương ngày nào, thì đối phương sẽ chẳng ngừng tay nghỉ ngày ấy, cứ thế liên tục dùng mưu kế quỷ quyệt đánh phá, thật lão phu chẳng sao đề phòng nổi.

Đinh Hạo trầm giọng nói:

- Tại hạ thề quyết phải trừ khử tên võ lâm bại hoại này, dùng thứ thủ đoạn bỉ ổi như thế, lại vọng tưởng xưng bá võ lâm thiên hạ, thật chẳng khác nào người điên nói chuyện điên.

- Theo lão phu phán đoán, thì đối phương ắt phải có một lực lượng không thể khinh thường được, có lẽ là âm mưu của một bang phái bí mật nào đây?

- Bây giờ phải lo đề phòng quỷ kế bước tiếp của đối phương mới được.

-Ồ! Lão phu đã có đối sách rồi.

- Trang chủ đã có kế sách ứng phó thế nào?

Dư Hóa Vũ ngược đầu nhìn bầu trời đêm bi ai hùng dung nói:

- Thân làm võ sĩ, có những việc cần làm nhưng vẫn có việc chẳng nên làm, lão phu quyết tâm bảo vệ tôn nghiêm võ đạo, thề chẳng hạ mình chịu thua bọn tà ma này, còn vấn đề sinh tử của tiểu nữ thì phải vâng theo số mệnh vậy, chiếu tình hình thế này, cho dù đối phương lấy được cơ nghiệp của lão phu chưa chắc đã thỏa mãn, sống nhục thà chết còn hơn, chỉ bằng gom toàn lực ác đấu với đối phương.

Đinh Hạo xúc động mãnh liệt nói:

- Lời nói của trang chủ rất chí lý, tại hạ thật kính phục vô cùng.

- Chúng ta hãy về trang viện?

- Tại hạ định tiếp tục ở chung quanh vùng này do thám địch tung.

- Theo lão phu thì khỏi cần, vì Hắc Nho đã hiện thân ở vùng này, có lẽ đối phương sẽ tạm thời lánh mặt.

Từ nơi xa xa lại vài tiếng gà gáy ò ó o o o...

Đinh Hạo suy nghĩ một hồi nói:

- Xin trang chủ cứ về trang trước, tại hạ tạm thời không muốn đối phương biết được hành tung...

- Hừ thế cũng được.

- Tại hạ có một kế, chẳng biết có thực hành được chăng?

- Thiếu hiệp có diệu kế gì cứ nói?

- Cũng chẳng đáng được nói là diệu kế, chỉ là kế sách cấp dụng thôi...

- Lão phu xin nghe.

- Tiền bối Quan Nhất Trần tinh thông ngu hành chi thuật, sao không nhờ người bày ra trận pháp tại những vị trí trọng yếu ở trong trang viện để bảo vệ sự an toàn cho tất cả mọi người trong trang viện, nếu chẳng may đối phương có đột kích thì cũng chẳng đến nỗi để đối phương xâm nhập dễ dàng được.

- Kiến nghị này rất hay, lão phu về trang lập tức thỉnh Quan lão ca bày trận ngay.

- Vợ chồng Quan tiên bối vẫn chưa biết sự việc lệnh thiên kim rơi vào tay đối phương chứ?

- Trước mắt vẫn chưa biết, ý của lão phu muốn giấu họ được giờ nào hay giờ ấy, vì hai lão tánh nóng vô cùng, nếu họ biết được chắc phải sinh sự ngay, thế thì tất hỏng việc.

- Trang chủ lo xa như thế đúng lắm, thế thì xin người cứ về ngay.

Dư Hóa Vũ gật đầu nói:

- Vậy lão phu xin về trang trước.

- Xin mời!

Dư Hóa Vũ liền phi thân chạy mất.

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát, bèn phi thân chạy về hướng Nhạc dương thành.

Hắn vào đến Nhạc dương lầu đứng tựa lan can phóng mắt ngắm nhìn cảnh hồ.

Bên ngoài có vẻ an nhàn ngắm cảnh, thật sự nội tâm hắn suy nghĩ mông lung, cảnh Động đình hồ vẫn như xưa, nhưng nhân sự thì luôn luôn thay đổi, mới ngày nào đây, thế mà Kha Nhất Nghiêu lão ca ca đã trở thành người quá cố, Bán Bán Tẩu thì tung tích sống chết chẳng biết ra sao, mà mình không những huyết thù chưa trả sự hận chưa xong, ngay cả tung tích kẻ thù cũng chẳng biết lưu lạc nơi nào.

Hắn suy nghĩ tới đây bất giác thở dài.

Bỗng có một âm thanh yêu kiều của một cô gái vọng tới:

- Nắng tốt cảnh đẹp thế này, sao thiếu hiệp lại than thở bi ai?

Đinh Hạo nghe nói giật mình xoay người lại nhìn, trông thấy một thiếu nữ áo xanh đang mỉm cười nhìn về phía mình, đứng tại chỗ lầu đài cách xa mình độ khoảng hơn một trượng, gương mặt trông có vẻ quen quen.

Hắn trở mắt nhìn kỹ lần nữa, thì ra đối phương chính là Tỷ ngọc sứ giả của Kim Long bang vì y cải dạng mặc áo xanh nên tức thời mình chẳng nhận ra được.

Tỷ ngọc sứ giả xuất hiện tại đây, quả thực là chuyện bất ngờ.

Trông thế, tình hình thế lực của Kim Long bang đã phát triển đến võ lâm Nam phương, thêm vào gã Hư Ảo lão nhân chẳng rõ lai lịch ấy, đã cho thấy một hiện tượng Nam phương võ lâm sắp sửa có một trận sóng gió mưa to.

Hắn nghĩ tới đây bèn cười nhạt nói:

- Tôn sứ, may được hội ngộ nghe!

Tỷ ngọc sứ giả đảo mắt thoáng nhìn ra phía sau nói:

- Ta là Lâm Ngọc Chi, thiếu hiệp cứ gọi thẳng tên ta là được rồi.

Đinh Hạo biết đối phương không muốn làm bại lộ thân phận, nên hắn bèn thay đổi xưng hô nói:

- Lâm cô nương vào Nam có việc chăng?

Tỷ ngọc sứ giả cười nhợt nhạt nói:

- Thăm người thân.

- A! Lâm cô nương là người ở phương Nam?

- Vâng! Còn thiếu hiệp thì sao?

- Cũng đến đây thăm người thân, luôn tiện thăm luôn mấy người bạn.

- Người nhà thiếu hiệp ở trong thành?

- Không, ở thôn quê cách đây độ khoảng vài chục dặm đường, tại hạ nghe danh sự phồn thịnh Nhạc dương lầu nên sẵn dịp ghé thăm viếng...

- Thế thì thiếu hiệp nhân rồi chẳng ít...

- Hừ!

Bỗng Tỷ ngọc sứ giả nghiêm sắc mặt nói:

- Tiểu thư nhà ta lúc nào cũng tưởng nghĩ đến thiếu hiệp, nàng thường hay ngâm một câu:

Đinh Hạo rung động, hoang mang hỏi:

- Một câu thế nào?

- Nàng thường nói:

Hồn oanh mộng nhiều bất liễu tình, Lương thần mỹ cảnh nại hà thiên.

- Hồn oanh mộng nhiều bất liễu tình, bất liễu tình bất liễu tình - Từ hai câu nói này, thiếu hiệp đã tưởng tượng được tâm trạng của nàng rồi.

- Nàng vẫn còn ở trong núi?

- Vâng, nàng căn dặn ta nếu có gặp thiếu hiệp hãy thay mặt nàng chuyển tới một lời nói...

- Lời nói thế nào?

- Nàng sợ ứng câu nói Thử tình di đãi thành truy ức...

Đinh Hạo lại rung động lần nữa, cười nhạt nói:

- Nói thế là sao?

Tý ngọ sứ giả buồn bã nói:

- Hoa tàn nguyệt khuyết này khó tiếp tục được, há không ôm hận cả đời sao?

Tức thì Đinh Hạo lộn xộn hốt hoảng khôn xiết, quả tim hần chẳng khác nào chiếc tàu buồm đơn độc trong nước xa tít mù bao la tại Động đình hồ, nửa chìm nửa nổi, lại y như một chiếc lá Thủy bình lắc lư trên mặt nước mênh mông tìm chẳng ra nơi ký thác.

Bỗng Tý ngọ sứ giả nghiêm túc nói tiếp:

- Đinh thiếu hiệp, tiểu thư vì kính sợ lệnh cha, nếu người chẳng chịu hợp tác với bản bang thế thì hai người chẳng thể kết hợp...

- Đây là điều kiện chẳng?

- Không đó là thiện ý của ta.

- Tiểu thư nhà người cũng chung ý tưởng này chẳng?

- Nàng rất đau khổ nhưng lệnh cha khó từ, nàng thì ngoài chàng ra chẳng còn nghĩ tới ai khác.

- Tại sao nàng chẳng bằng lòng gặp ta?

- Chẳng phải không bằng lòng, mà không thể gặp thôi!

Đinh Hạo trầm tư hồi lâu cương quyết nói:

- Ta đồng ý hợp tác vậy.

Tý ngọ sứ giả hớn hỏ nói:

- Thế thì tốt lắm, bây giờ xin mời thiếu hiệp đến tề xá người thân ta trước, chúng ta hãy nói lại cách thức hợp tác cho rõ, thế nào?

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Cũng được!

- Thế thì chúng ta đi ngay.

- Vào thành chẳng?

- Vâng!

Đinh Hạo cùng Lâm Ngọc Chi Tý ngọ sứ giả sánh vai mà đi, hai người vào Nhạc dương thành quẹo vào một hẻm rộng, đi khoảng hơn năm trượng đường, trước mặt hiện ra một cổng lầu chữ bát, cánh cổng sơn màu đỏ, hai bên tả hữu đều có con thạch sư tử, trông rất khí thế hùng dũng.

Tý ngọ sứ giả dừng bước nói:

- Đến rồi!

Đinh Hạo động lòng, trông lâu các khí thế biết ngay là một gia thế có uy quyền, Lâm Ngọc Chi là con gái giang hồ lại có hạng người thân như thế, quả thật ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người, bèn hiểu kỳ mà hỏi:

- Thân phận của lệnh thân thể nào vậy?

Tý ngọ sứ giả mỉm cười nói:

- Đây là nhà cậu bên mẹ của tôi, năm xưa ngoại tổ từng nhận chức phủ y, ông đã tạ thế, hiện giờ chỉ còn ngoại tổ mẫu và cậu mợ cùng mấy người anh chị cô cậu, tất cả họ đều là người võ lâm, chúng tôi sống hòa hợp lắm.

- A!

Tý ngọ sứ giả bước tới gõ nhẹ lên cánh cổng.

Một ông lão mở toang cánh cổng, trước thì nhìn Đinh Hạo đứng ở xa xa đằng sau, kế đó mắt nhìn Lâm Ngọc Chi mỉm cười nói:

- Tiểu thư đã về, vị này là...

Tý ngọ sứ giả nở nụ cười tươi nói:

- Là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, gặp tại Nhạc Dương lâu vậy.

Ngay lúc này, một lão ăn mày tiến tới gần Đinh Hạo chìa ra cái bát vỡ lên giọng yếu ớt nói:

- Công tử tội nghiệp lão đã hai hôm chẳng có miếng cơm lót dạ.

Đinh Hạo cau mày đưa tay vào túi lấy ra nén bạc lẻ...

Ông lão trợn mắt hét:

- Gã ăn mày kia, chớ có lôi thôi nhiều, hãy rút đi nơi khác mau.

Đinh Hạo đặt nén bạc lẻ vào bát lão ăn mày, bỗng phát giác trong cái bát có cuộn giấy, lão ăn mày nháy mắt ra dấu, Đinh Hạo biết ngay có điềm lạ, tiện tay bốc lấy cuộn giấy, lão ăn mày liền cúi người làm lễ, sau đó xoay người thoăn thoắt bước đi. Đinh Hạo thừa lúc quay người sang nhanh như cắt bỏ cuộn giấy vào túi, sau đó bước vào cổng lâu.

Tý ngọ sứ giả nghiêng người đứng sang một bên, nói:

- Mời thiếu hiệp vào!

Đinh Hạo chấp tay xá một xá, rảo bước tiến vào bên trong. Tý ngọ sứ giả đi ở đằng sau, soạt một tiếng cánh cửa được đóng lại.

Tý ngọ sứ giả trở sang hướng trái nói:

- Đây là phòng khách, để tiện việc đàm phán chẳng làm kinh động tới ai cả.

Đinh Hạo gật đầu theo sau Tý ngọ sứ giả quẹo sang hướng trái, bước vào một tiểu sảnh hai người cùng nhau phân chủ khách ngồi xuống. Tý ngọ sứ giả vỗ tay cái bốp, tức thì có tiểu nha đầu bưng trà nước xuống.

Tý ngọ sứ giả lên tiếng nói ngay vào vấn đề.

- Bây giờ chúng ta hãy nói câu chuyện hợp tác xem như thế nào.

Đinh Hạo nghiêm túc nói:

- Quý bang chủ đã ủy quyền lại Lâm cô nương rồi chẳng?

- Đúng thế!

- Lâm cô nương có thể tự quyết định mọi việc?
- Trong một phạm vi nào đó, ta có thể toàn quyền quyết định.
- Nếu ngoài phạm vi thì sao?
- Xin chỉ thị của bang chủ!
- Đại Hồng sơn cách đây xa cả ngàn dặm, xin chỉ thị này...
- Điều này thiếu hiệp chớ lo, tôi sẽ có cách xin chỉ thị quyết chẳng để thiếu hiệp chờ lâu.

Đinh Hạo trầm tư giây lát nói:

- Muốn hợp tác chúng ta cần phải thành thật tương kiến trước hết tại hạ phải am hiểu tình hình của quý bang.

Tý ngọ sứ giả thoáng ngập ngừng liền hỏi:

- Hai chữ tình hình này thiếu hiệp muốn nói thế nào?
- Tỷ dụ nói rằng:

lai lịch của quý bang chủ thế nào, tại sao lại kết oán với Vọng Nguyệt Bảo.

- Điểm này ắt phải do tự bang chủ đích thân phụng cáo.
- Thế những điểm kế tiếp miễn bàn vậy.
- Cũng chẳng cần thiết phải nói thế, chúng ta có thể bàn phương thức hợp tác trước đã.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Nếu nói thế, tại hạ phải gặp tiểu thư của các người rồi sẽ nói sau.

Tý ngọ sứ giả cười nhạt nói:

- Thế thì tương phản với nguyên tắc của tị bang chủ rồi.
- Nguyên tắc của quý bang chủ thế nào?
- Đàm phán điều kiện hợp tác xong xuôi đâu đó, thiếu hiệp sẽ cùng tiểu thư hòa hợp như xưa.
- Tại hạ luôn luôn nói một không hai.
- Nhất định phải gặp thiên kim bang chủ trước.
- Đúng như thế.

Tý ngọ sứ giả trầm ngâm không nói lời nào.

Ngay lúc này một giọng nói của người đàn bà lớn tuổi vang đến:

- Nha đầu! Có khách tới nhà sao không cho tổ mẫu biết vậy?

Tý ngọ sứ giả vội đứng dậy nói:

- Sao tổ mẫu ra đây vậy.

Y vừa nói vừa chuyển hướng đứng sang một bên, cao giọng nói:

- Bà bà, lão nhân gia người khỏe chứ! Một lão thái bà tóc bạc, tay chống拐杖 từng bước một đi vào tiền sảnh, mặt mày hiền từ, tinh thần sung mãn. Đinh Hạo cũng ngồi bật dậy, chẳng biết nên xưng hô bà thế nào cho thích hợp, vì y cứ Lâm Ngọc Chi nói rằng đối phương không phải là người giang hồ, hẳn đành xưng hô theo lối thông thường, cúi người nói:

- Cháu tên Đinh Hạo xin ra mắt phu nhân!
- Nhất biểu nhân tài, nha đầu, cặp mắt của mi khá lắm.

Lâm Ngọc Chi cười khúc khích nói:

- Bà bà người nói gì thế?
- Không đúng sao?
- Sai rồi. Đinh thiếu hiệp đã có ý trung nhân rồi.

Đinh Hạo cười thẹn hai má đỏ ửng.

Tý ngọ sứ giả đỡ bà lão ngồi xuống chiếc ghế thượng tọa, y thì ngồi một bên.

Đinh Hạo cũng theo sau ngồi lại chỗ cũ.

lão thái bà mỉm cười nói:

- Nha đầu, cháu nói gì bà bà chẳng hiểu?

Tý ngọ sứ giả nung nịu nói:

- Bà bà, chúng ta và thiếu hiệp là bạn hữu thôi.

Lão thái bà trợn to đôi mắt nói:

- Bạn hữu, thế thì đúng rồi, sao lại nói y đã có ý trung nhân, hạng hậu sinh đẹp đẽ thế này, dễ dàng gì tìm gặp, nha đầu mi muốn...

Tý ngọ sứ giả bí mật nhìn Đinh Hạo nháy mắt một cái, yêu kiều nói:

- Bà bà người không hiểu việc giang hồ đâu.
- Cha chả! Nha đầu này, bà bà sống tới chừng này tuổi không hiểu, chứ mi hiểu sao?

Tý ngọ sứ giả uốn éo thân hình mềm mại một cái cất giọng nhõng nhẽo nói:

- Vốn là như thế mà!

Trông cử chỉ nhí nhảnh nhu mì của y có ai ngờ y là sứ giả thủ tịch giết người người nháy mắt của Kim Long bang đâu!

Bà lão y như là người mẹ vợ chọn con rể không bằng, mắt chăm chăm nhìn Đinh Hạo từ đầu xuống chân.

Đinh Hạo trông thấy thế, mặt mày đỏ ngầu, cảm thấy khó chịu vô cùng, thật lâu lão bà hướng mắt nhìn Tý ngọ sứ giả khoát tay nói:

- Nha đầu, mau xuống bếp bảo họ chuẩn bị rượu thịt, chớ đứng ngó ngán ở đây làm gì.
- Vâng.

Đinh Hạo vội nói:

- Miễn vậy, tại hạ phải đi ngay!

Tý ngọ sứ giả chẳng nói lời nào cả, xoay người thoăn thoắt bước đi ngay.

Bà lão lại quay sang nhìn Đinh Hạo co toe toét nói:

- Tiểu ca được bao nhiêu tuổi rồi?
- Thưa bà cháu được hai mươi tuổi tròn.
- A! Còn trẻ lắm, quê quán ở đâu?
- Cháu mất cha mẹ lúc nhỏ, chẳng có nơi ở cố định.
- A! Tội nghiệp thật, nghe người ăn nói văn từ lễ phép, chắc có học chút chữ chẳng?

Đinh Hạo gượng cười nói:

- Lão phu nhân quá khen, cháu chỉ biết chút ít thôi.

- Tiểu ca nhi tính khí khiêm tốn, thật là quý hóa.

- Chẳng dám!

- Tiểu ca nhi thấy đứa cháu gái của bà thế nào?

- Xinh đẹp khôn lanh, là hạng kỳ anh nữ giới.

- Xứng đáng với tiểu ca chẳng?

Đinh Hạo rùng mình hai má ửng đỏ nói:

- Cháu...

Bà lão chẳng bỏ dỡ cơ hội hỏi:

- Chẳng lẽ tiểu ca nhi chê y xấu sao?

- A! Sao lại nói thế, cháu là người giang hồ.

- Y cũng là người giang hồ, lão ca nhi văn võ song toàn, tánh khí cao nhã, con nhà giòng dõi, lão đây tuy già cả nhưng cặp mắt chưa đến nỗi mờ còn trông thấy được vậy.

Phong độ lời ăn tiếng nói nhã nhặn của bà lão khiến Đinh Hạo tâm phục vô cùng, gia đình quan thần quả nhiên bất phàm, nhưng vấn đề đối phương nói ra lại khiến người sượng sùng, hần bèn lễ phép cúi người nói:

- Lòng tốt của lão phu nhân cháu rất cảm kích chẳng phải cháu từ chối, nhưng cháu đã...

- Dính hôn rồi chẳng?

- Cũng gần như thế.

- Hay là có ý trung nhân rồi?

- Việc này Lâm cô nương rất rõ.

Bà lão bèn thở dài nói:

- Đáng tiếc thật, thế thì chẳng có duyên vậy.

Đinh Hạo cảm thấy khó chịu vô cùng, nhưng bà lão rất tế nhị biết điều, người nói gì nữa, ngồi bật dậy nói:

- Tiểu ca nhi, chút nữa chúng ta gặp lại.

Đinh Hạo như vừa trút được một gánh nặng xuống, vội đứng dậy nói:

- Mạo muội đến thăm lại làm phiền nhiều, xin lão phu nhân lượng thứ!

- Chẳng có chi.

- Cháu xin kính tiễn bà.

- Chẳng nên khách sáo làm gì, chút nữa gặp lại. Dứt lời lão cất bước ra khỏi tiền sảnh.

Ngay lúc này Tý ngọ sứ giả Lâm Ngọc Chi lại bước vào tiền sảnh, gương mặt nở một nụ cười bí ẩn nói:

- Đinh thiếu hiệp may thật.

Đinh Hạo động lòng hỏi:

- Chuyện gì may thật?

- Thiếu hiệp đoán xem?

- Không làm thế nào đoán được!

- Bây giờ thiếu hiệp mong mỗi điều gì nhất?

Đinh Hạo cười nhạt ấp úng nói:

- Điều tại hạ mong mỗi nhất là được gặp thiên kim bang chủ...

Tý ngọ sứ giả vỗ tay cái bốp nói:

- Thấy chưa, thiếu hiệp thông minh thật, vừa đoán liền trúng ngay!

Đinh Hạo tinh thần khẩn khởi, xúc động nói:

- Chẳng lẽ tiểu thư các người đã đến bản thành?

Tý ngọ sứ giả nở nụ cười như hoa xuân thịnh khai nói:

- Chẳng những đến bản thành, mới đây y vừa tới bản phủ...

Đinh Hạo tức thì xúc động mãnh liệt, tim đập thình thịch, không ngờ lại được gặp Mai Ánh Tuyết tại đây, hôm nay phải nói chuyện với nàng cho rõ mọi sự việc, nhưng hắn bất giác lại cảm thấy có chút hồi hộp lo sợ, chẳng biết thái độ của nàng thế nào đây? Phải chăng vẫn thái độ lạnh lùng vô tình như đã từng gặp ở ngoại ô thành Y xuyên? Nếu nàng vẫn coi lệnh cha là trọng, xóa bỏ tình xưa thì mình phải xử trí như thế nào đây?

Nếu nàng đề xuất điều kiện gì đó, mình có nên tiếp nhận chẳng?

Trước mắt lại hiện ra dung mạo tuyệt thế của Mai Ánh Tuyết, thân hình yểu điệu mềm mại, y như một bông mai trắng trong tuyết, tuyết ánh mai, một ngoại cảnh tuyệt đẹp làm sao, danh hiệu thế nào người như vậy.

Cổ mộ Mang sơn lần đầu gặp gỡ, nàng bèn chiếm trái tim của mình một cách trọn vẹn.

Ký ức mộng mơ đẹp dễ khôn tả ấy, từng mảng từng mảng hiện ra ánh mắt, khiến hắn loạn ý mê thần như mất hồn.

Tý ngọ sứ giả cười mỉm nói:

- Thiếu hiệp suy nghĩ gì thế?

Đinh Hạo giật mình cảnh giác mình đã loạn ý, vội vàng định tâm nói:

- Chẳng có gì cả, tại hạ chỉ cảm thấy rất đột ngột và cũng trùng hợp đến thế!

Tý ngọ sứ giả không mấy tự tin nói:

- Quả thật trùng hợp vậy, ngay cả ta cũng cảm thấy bất ngờ, tiểu thư đã đến đây một lần, không ngờ hôm nay lại quang lâm lần thứ hai, chắc nàng muốn đến thăm cảnh phồn thịnh của Động đình hồ vậy.

Đinh Hạo động lòng nói:

- Tiểu thư của cô có biết tại hạ có mặt ở đây không?

- Biết chứ, tôi vừa mới báo cáo cho nàng hay.

Lòng Đinh Hạo bỗng trầm xuống, Mai Ánh Tuyết đã biết mình ở đây, tại sao chẳng đến gặp mình ngay, chẳng lẽ tình ý của nàng biểu lộ với mình trước kia hoàn toàn là giả dối ư? Hay là nàng đã thay lòng đổi dạ?

Lòng dạ con gái như kim ở dưới đáy biển, khi nào mà đoán biết được.

Tuy giữa hai người chưa có lời thề non hẹn bể nào nhưng cả hai trái tim đã trao đổi cho nhau, tình yêu không lời mới là chân thật nhất, sự mặc ước trong tâm linh quý hơn cả thiên ngôn vạn ngữ, mình đã trao trọn vẹn trái tim và toàn bộ tình cảm cho nàng chẳng lẽ nàng chỉ đùa nghịch phá mình thôi sao?

Tý ngọ sứ giả lại nói tiếp:

- Nàng đang ngồi nói chuyện với ngoại tổ mẫu ta, có lẽ sẽ cùng thiếu hiệp gặp mặt tại bàn tiệc.

Đinh Hạo hừ một tiếng chẳng nói gì cả.

Tý ngọ sứ giả ngơ ngẩn ngẩn nhìn Đinh Hạo, má phấn đang có biến đổi, nhưng phải chú ý lắm mới trông thấy, nhưng ánh mắt thì kỳ lạ vô cùng, Đinh Hạo cảm giác được ngay, ánh mắt thế này đối với hắn không còn xa lạ nữa, chính Mai Ánh Tuyết và Uy linh sứ giả Cổ Thu Linh đã chăm chú nhìn hắn với ánh mắt này.

Đinh Hạo động lòng, hần ý thức được y đang suy nghĩ những gì, hần bèn giả vờ đảo mắt ngấm nhìn trang trí trong sảnh đường.

Tý ngọ sứ giả trầm tư hồi lâu, bỗng buồn bã thở dài.

Đinh Hạo thu hồi ánh mắt nói:

- Lâm cô nương có việc chi lại than thở thế này?

Tý ngọ sứ giả lắc đầu nhẹ nhàng nói:

- Chẳng có chi, thiếu hiệp...

Y nói tới đây lại ngập ngừng không nói tiếp, chỉ ngơ ngẩn ngấm nhìn Đinh Hạo.

Ngay lúc này một bóng trắng thấp thoáng xuất hiện ngoài ô cửa sổ.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn lên, tức thì huyết khí toàn thân đông đặc ngay, tim đập thành thịch, người xuất hiện trước mặt chính là ý trung nhân Mai Ánh Tuyết mà mình ngày đêm tưởng nhớ, y áo trắng như bạch tuyết mà một lần mình đã trông thấy, nhưng gương mặt hốc hác và gầy ốm hơn trước kia.

Nàng không nói lời nào, gương mặt cũng chẳng biểu lộ chút thần tình vui mừng nho nhỏ nào cả, cặp mắt sắc bén linh hoạt này đã ra vẻ ngớ ngẩn và vô thần, y như là người xa lạ hoàn toàn không hề quen biết.

Đinh Hạo xúc động và giọng nói run run kêu lên:

- Mai muội!

Hần ngồi bật dậy.

Mai Ánh Tuyết mấp máy đôi môi son hồng lên tiếng giọng lạnh như băng tuyết:

- Người không đồng ý điều kiện của phụ thân ta, thế thì từ nay về sau khỏi phải gặp lại ta nữa.

Y nói xong cất bước chuẩn bị rời khỏi.

Đinh Hạo y như bị sẩy chân té dưới hồ băng không bằng, cóng lạnh từ đỉnh đầu cho đến lòng bàn chân, mặt mày choáng váng, phát khùng lớn tiếng kêu lên:

- Người chớ đi đã!

Mai Ánh Tuyết dừng bước lại, vẫn bằng giọng điệu lạnh lùng nói:

- Tại sao?

Đinh Hạo tiến tới vài bước, thân người chao đảo một vòng, hần không thể ngờ được đây là sự thật, nàng đã thay đổi, thật là đa tình tự cổ lưu di hận, mộng càng đẹp bao nhiêu thì lại càng tan vỡ bấy nhiêu, hần cảm thấy lòng đau như cắt, toàn thân tê cóng, thế thì tàn bạo quá...

- Hãy nói cho rõ ràng cái đã!

Mai Ánh Tuyết vẫn lạnh lùng nói:

- Đã nói rõ ràng lắm rồi!

- Tất cả những gì ở quá khứ, hoàn toàn hư dối chẳng?

Mai Ánh Tuyết cau mày nói:

- Quá khứ, quá khứ thì ta chẳng còn nhớ nữa.

Đinh Hạo điên cuồng nói:

- Người dối gạt ta, chà đạp trái tim ta...

Mai Ánh Tuyết ngạc nhiên cười nhạt đáp:

- A! Đúng thế, chúng ta từng yêu thương nhau người yêu thương ta, tại sao không đồng ý điều kiện của phụ thân ta?

Đinh Hạo nghiêng rằng đáp:

- Đây là giá cả của tình yêu chẳng?

Mai Ánh Tuyết nói một cách thản nhiên:

- Nói vậy cũng được thôi.

Mai Ánh Tuyết, tình duyên của chúng ta đành phải chấm dứt như thế sao?

- Đó là tùy ở nơi người!

Dứt lời thoăn thoắt xoay người bước đi.

Đinh Hạo đứng ngầy người tại chỗ, đầu óc lúc này trống rỗng, không còn một ý niệm nào cả.

Tý ngọ sứ giả đưa mắt nhìn Đinh Hạo ngập ngừng muốn nói lại thôi, má phấn thoáng biến sắc, cuối cùng nói:

- Đinh thiếu hiệp, người hãy ngồi nghỉ một lát, ta sang đây giây lát sẽ sang ngay.

Tý ngọ sứ giả đi mất mà Đinh Hạo cũng chẳng hay.

Ầm! một tiếng nổ vang như long trời lở đất, Đinh Hạo hồn vía lên mây, tức thì trước mắt tối sầm đưa tay ra chẳng thấy năm ngón, hần liền định thần sờ mó một hồi, bàn tay đụng vào vách lạnh mát vô cùng, bắt giác kêu thầm một tiếng khỏ thay, mình đã bị nhốt vào bốn bức vách tường sắt, ván thép cách trên đỉnh đầu hần chỉ vài tấc, đưa tay sờ mó xung quanh toàn ván thép lạnh cứng, chu vi độ khoảng một trượng vuông.

89. Hận Hải Tình Thù

Đinh Hạo phùng mang trợn má, không ngờ đối phương lại xử dụng thủ đoạn cay độc như thế.

Bỗng nhiên phía trên ván thép hiện ra một cái lỗ nhỏ bằng đấm tay, một âm thanh lành lạnh vang vào nói:

- Toan Tú Tài, bây giờ chẳng cần nói gì nữa, chỉ lấy mạng sống người thôi!

Dứt lời, lỗ tròn ấy đóng kín lại ngay.

Đinh Hạo cảm phần nói:

- Mai Ánh Tuyết nếu ta chẳng chết thì ta sẽ giết chết người ngay!

Yêu bao nhiêu càng hận bấy nhiêu, tình ý ngọt ngào đã trở nên oán độc thâm sâu, hai chữ tình thù chỉ cách nhau tờ hào thôi.

Hần giận run đánh một chưởng vào ván thép coong một tiếng nổ vang làm đinh cả tai, mặt mày choáng váng trông tình hình thế này, muốn phá tung lao sắt mà ra ngoài thì không thể được rồi.

Bỗng nhiên hần cảm thấy ngọt ngào khó thở, liền ý thức được cái lồng sắt này chẳng thông không khí được, chắc đối phương muốn cho mình chết ngộp, lúc này Tý hiệu sứ giả nói ngôi nhà của ngoại tổ mẫu gì đó, toàn là lời ma quái bịa đặt.

Trong cơn mê, hần nhớ ra Quy tức đại pháp của sư môn, chỉ cần vận khởi thần công này thì chẳng lo bị chết ngộp, thế rồi hần định tâm bình tĩnh trở lại, chuẩn bị vận công...

Thình lình một âm thanh nhỏ nhẹ vang vào nói:

- Đinh thiếu hiệp, có cần ta cứu người thoát nguy không?

Đinh Hạo nhận ra ngay tiếng nói của Tý hiệu sứ giả Lâm Ngọc Chi hần bắt giác nghiêng rằng nói:

- Lâm Ngọc Chi nếu ta không chết ắt phải giết người ngay.

- Ta thật lòng cứu người đấy!

- Tại sao?

- Tại vì... ta chẳng muốn trông thấy người chết thảm.

- Vì lý do gì mà người cứu ta?

- Chỉ một câu nói thôi, không có lý do gì cả.

- Người muốn phản lại bang phái ư?

Tý hiệu sứ giả trầm ngâm một lúc nói:

- Đinh thiếu hiệp, tôi bằng lòng mạo hiểm như thế.

Đinh Hạo quá đổi kinh ngạc, đối phương nói lời chân thật ư? Hay là có âm mưu gì khác?

Tý hiệu sứ giả lại nói tiếp - Người có biết bọn họ sẽ đối phó với người như thế nào chẳng?

- Họ, người muốn ám chỉ ai thế?

- Đương nhiên là bản bang!

- Đối phó ta như thế nào?

- Nhốt các hạ trong lồng sắt, chẳng có chút không khí, cho người chết ngộp vài ba lần trong ba ngày, dưới sự đói khát khổ sở dù công lực của người có thông huyền đi nữa, cũng chỉ còn lại nửa mạng sống sau đó mang người ra lăng trì xử tử!

Đinh Hạo nghe nói ớn lạnh cả xương sống, nghiêng rằng nói:

- Thủ đoạn này cay độc thật.

Tý hiệu sứ giả trầm giọng nói:

- Đây là sự thật chứ chẳng phải dọa nạt các hạ đâu.

- Là sự thật thì sao?

- Người xem thường sự sống chết sao?

- Ta kinh lịch quá nhiều rồi!

- Người chẳng muốn ta cứu người sao?

- Ta chẳng thể hiểu được lý do gì mà người dám mạo hiểm phản lại bang phái để cứu ta.

- Vì... ta... yêu...

Câu nói này thốt ra từ miệng cô gái, quả thật khiến người kinh ngạc vô cùng, Đinh Hạo nhớ lại ánh mắt và lời than thở của Lâm Ngọc Chi, quả thật lời nói này không hư dối rồi, khi một người con gái yêu thương một người đàn ông rồi, thì chuyện gì mà chẳng dám làm, nhưng mình được phép đón nhận sự giúp đỡ này không?

Chỉ cần gạt đầu một cái, mình sẽ thoát thân ngay. Nhưng đường đường chính chính một võ sĩ, há có thể thốt ra lời nói dối gạt người chẳng, thế thì bị ối quá, tại vì mình chẳng hề yêu thương y chút nào cả.

Nếu y chẳng lừa gạt mình tới đây, thì làm gì có phát sinh chuyện này.

Nhưng nếu mình không bằng lòng, thì chỉ có một con đường chết thôi.

- Đinh thiếu hiệp, tôi không phải là hạng bại hoa lộ liễu, mà cũng chẳng phải mặt dày vô sỉ, tôi thật lòng yêu thương.

Bỗng nhiên hần tưởng nghĩ tới Uy linh sứ giả Cổ Thu Linh, Vì Mai Ánh Tuyết mình đã từ chối lòng yêu thương của nàng đối với mình, hai người phải xưng hô nhau bằng tiếng chị em, luận về nhân tài, Cổ Thu Linh khá hơn y nhiều, bây giờ một đoạn tình của Mai Ánh Tuyết đã biến thành hận thù, nếu tiếp nhận tình yêu của Lâm Ngọc Chi thì mai sau ắt nói thế nào với Uy linh sứ giả?

Nếu cương quyết cự tuyệt Lâm Ngọc Chi thì chỉ có một con đường chết mà thôi. Hần nghĩ tới đây lạnh lùng nói:

- Đây là điều kiện chẳng?

Tý hiệu sứ giả áp ứng nói:

- Đây là lòng thành của tôi, cũng có thể nói là điều kiện vậy!

- Nam nữ yêu thương do nơi sanh tình, há có thể cưỡng cầu chẳng?

- Tôi biết nhưng ngoại trừ như thế, tôi không còn cách nào chiếm được người.

Đây là câu nói thiệt tình, Đinh Hạo thoáng động lòng.

- Nếu ta không đồng ý thì người sẽ chẳng cứu ta chứ gì?

- Đương nhiên, tôi không thể vô cớ mạo hiểm chết sống để cứu người.

- Còn lai lịch ngoại tổ mẫu người thì thế nào?

- Bây giờ tạm thời chưa thể nói cho người biết được.

- Nói thế thì người và lão thái bà kia chỉ diễn kịch thôi?

- Tôi thừa nhận điều này.

- Thật ra thì tiểu thư của người muốn thế nào?

- Muốn người phục lực cho Kim Long bang bằng không sẽ giết chết người.

Trái tim của Đinh Hạo lại nhói đau một lúc, ngay từ đầu Mai Ánh Tuyết vốn chẳng hề yêu hắn, chỉ bị y lợi dụng lừa gạt thôi.

- Không giết y làm sao mà chịu đựng được.

Do một ý niệm như thế hắn bất kể tất cả nói:

- Ta bằng lòng vậy.

Tý hiệu sứ giả mừng quýnh nói:

- Có thật chẳng?

- Đương nhiên, đại trượng phu nói một không hai.

- Sau khi người thoát thân sẽ giết chết ai trước?

- Mai Ánh Tuyết!

- Tôi có thể giúp người toại nguyện, nhưng người phải chuẩn bị đối phó với lão thái bà ấy.

- Y là người thứ hai ta phải giết chết.

- Kế đó thì sao?

- Tất cả những người trong trại này!

Trong giọng nói chứa đầy sát khí và cơn oán độc.

- Bây giờ ta mở nút cơ động thả người ra, người chớ nuốt lời nha.

- Lâm cô nương, cô đánh giá quá thấp nhân cách của Đinh Hạo này rồi.

- Thôi được!

Trong tiếng kêu sột soạt lồng sắt được nâng cao cả một thước, Đinh Hạo xúc động vô cùng, cúi người nằm xuống sát mặt đất lăn lộn ra ngoài lồng sắt, Tý hiệu sứ giả đứng sờ sờ trước mặt.

Soạt một tiếng lồng sắt lại hạ xuống ngay.

Tý hiệu sứ giả hai má ửng đỏ, giọng nói khản trương:

- Mau lên, chúng ta quẹo sang hậu viên, ta hướng dẫn người đến tìm Mai Ánh Tuyết!

Đinh Hạo gật đầu theo sau.

Hai người lượn mình ra khỏi tiểu sảnh, xuyên qua cánh cửa quẹo sang hậu viên, Tỷ hiệu sứ giả dùng tay trở chiếc cửa phòng bên phải nói:

- Y ở trong phòng đó!

Đinh Hạo nghiêng răng rút trường kiếm lướt tới cửa phòng nhanh như điện xẹt, dùng mũi kiếm đẩy cánh cửa phòng sang một bên, trông thấy Mai Ánh Tuyết ngồi bên cạnh giường, thần tình ngơ ngẩn chẳng biết y đang nghĩ gì.

- Toan Tú Tài, người muốn làm gì đây?

Mai Ánh Tuyết ngồi bật dậy, chụp lấy thanh kiếm ngay đầu giường.

- Ta phải giết người!

Trong giọng nói giận dữ, gương mặt lộ ra vẻ đau khổ cực độ.

Oa! Một tiếng thảm thiết, khiến người nghe thấy phải ớn lạnh xương sống.

Đinh Hạo rùng mình, xoay người lại nhanh như cắt, tức thì phùng mang trợn mắt, thấy Tỷ hiệu sứ giả Lâm Ngọc Chi lồm cồm trên mặt đất miệng phun máu tươi, và bà lão được gọi là ngoại tổ mẫu tay cầm quả trượng, tóc bạc dựng đứng, sát khí trùng trùng thần tình hiện từ khả kính lúc này tan biến mất đứng ở bên cạnh.

Bà lão giận dữ nói:

- Đồ điểm thối, dám ăn cơm nhà làm việc người, đi kiếm trai ư?

Đinh Hạo sực cảm thấy một luồng kiếm khí kích tới sau ót, hần phản ứng thần tốc, quơ kiếm đỡ ngang.

A! Một tiếng kêu hoảng hốt, Mai Ánh Tuyết bị chấn động dội ngược loạn choạng té lùi sau giường.

Đinh Hạo nhún mình lướt tới chỗ bà lão, nghiêng răng cồm cộp nói:

- Mụ già kia, hãy nạp mạng cho ta!

Tiếp theo tiếng gầm thét, trường kiếm gom sức như lợi đình sấm sét bổ vào đầu đối phương, trong tiếng va chạm binh khí đinh tai nhức óc, bà lão thụt lùi ra sau một bước, Đinh Hạo cả kinh nhủ thầm:

Công lực của mụ này kinh người thế.

Bỗng sau lưng cảm thấy hơi lạnh xông tới, Đinh Hạo biết ngay Mai Ánh Tuyết lại ra tay tấn công, hần liền nộ hỏa xung thiên, gầm hét một tiếng xoay kiếm chém tới mạnh liệt, keng! Một tiếng xen lẫn tiếng kêu thất thanh, trường kiếm của Mai Ánh Tuyết tuột khỏi tay, đồng thời Đinh Hạo vung chưởng đánh tới luồng kinh phong mạnh như vụ bão. Mai Ánh Tuyết liên tục thụt lùi ra sau vài bước té ngồi trên mặt đất, máu phun tua tủa ướt đầm cả áo.

Thấy vết máu đỏ tươi trên chiếc áo trắng như bạch tuyết, lòng Đinh Hạo đau như cắt, hình như chính vết máu đó từ trong người hần chảy ra không bằng.

Vù! Một tiếng kinh phong của quả trượng mãnh liệt như vụ bão hướng vào người Đinh Hạo bổ xuống.

Đinh Hạo nghiêng người sang một bên, tấn công một chiêu ra nhanh như điện xẹt.

Bà lão cũng nhanh nhẹn không kém, liền chuyển trượng biến đổi chiêu thức quét ngang tới. Đinh Hạo cũng chẳng chịu lép vế, chiêu thức đánh ra nửa chừng, cắt ngang chuyển mình đổi vị trí đứng, một kích này của bà lão quét vào hư không tiếng vù kinh người.

Trai gái có cả mười mấy người đổ xô nhảy tới.

Đinh Hạo sát khí trùng trùng, nhủ thầm:

Mạng sống của mình coi như do Tỷ hiệu sứ giả Lâm Ngọc Chi đã cứu, chẳng kể mình có yêu y hay không, cũng phải phục thù cho y.

Bà lão thu quả trứng về đứng đối diện với Đinh Hạo, những trai gái vừa mới xuất hiện đó thì đứng thành vòng bán nguyệt vây ở bên ngoài.

Hiện trường chứa đầy những sát khí ùng ùng kinh hãi.

Bà lão kêu to một tiếng:

- Mang con nhỏ ấy đi trước.

Tức thì có hai gã phu nhân nhảy xổ vào chỗ Mai Ánh Tuyết đang ngồi.

Đinh Hạo vùng kiếm lướt một đường nhanh như điện xẹt chẳng ai ngờ được.

Oa! Oa! Hai tiếng thảm thiết đồng thời vang lên, đường máu bắn như tên, hai gã phu nhân té ngồi xuống đất.

Bà lão quát lên một tiếng, nhảy vọt tới buông bỏ quả trứng xuống, uốn lưng cúi người hai bàn tay để ngang ngực, đôi mắt bắn ra tia sáng xanh bích, từ từ hai bàn tay biến thành màu lam bạc, số người nam nữ đệ tử bên ngoài lần lượt lui ra xa.

Đinh Hạo rung mình, ý thức được đối phương sắp sửa thi triển cú sát thủ lợi hại gì đây.

Một âm thanh yếu ớt nói:

- Đây là Cửu Âm Công, mau tránh ra!

Thì ra âm thanh này phát ra từ miệng của Tỷ hiệu sứ giả Lâm Ngọc Chi y vẫn còn sống.

Đinh Hạo bỏ kiếm dưới đất nhanh như điện xẹt, vội vận công vào song chưởng đến mười hai thành công lực.

Gương mặt hung dữ như hổ báo của bà lão khiến người nhát gan trông thấy sẽ ngất xỉu ngay.

Chỉ trước sau khoảng khắc tíc tắc, hai bên bốn chưởng chạm nhau.

Một tiếng nổ vang như sấm sét, làm diếc cả tai. Đinh Hạo liên tục thụt lùi ra sau vài bước, còn bà lão thì loạn choạng lìa lìa, miệng mũi nhỏ ra máu tươi, trông lão có vẻ uể oải muốn ngã quỵ không bằng, nghiêng rằng nói:

- Tiểu tử, người có tập Nguyên Dương Công Đinh Hạo động lòng ngạc nhiên, danh tự Nguyên Dương Công mình chưa nghe nói bao giờ, nhưng hần bỗng liên tưởng đến Huyền Huyền chân kinh mà mình đã luyện tại Ly Trần đảo là do Nguyên Dương Sanh ở thời Xuân thu đã để lại, thế thì trùng hợp là võ công khắc tinh của Cửu Âm Công này rồi.

Hần chẳng trả lời, cúi người nhặt lại thanh kiếm, lượn mình đến gần lão bà, hất kiếm trở vào ngực đối phương lạnh lùng nói:

- Hãy báo danh hiệu mau!

Bà lão hung dữ chẳng khác ma quỷ gầm rống nói:

- Tiểu tử mi không xứng đáng hỏi danh hiệu ta.

- Ngươi hết muốn sống sao?

- Mi cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa, chớ có hống hách.

Đinh Hạo vận khởi nội lực, hất ra luồng kiếm khí lạnh buốt, bà lão thất thanh kêu lên hoảng hốt, té ngã chết ngay tức khắc.

Tiếp theo tiếng kêu kinh hoàng, số nam nữ ấy bỗng co giò bỏ chạy tứ tán một cách hãi hùng.

Đinh Hạo gầm hét một tiếng như sấm nổ:

- Bỏ mạng lại hết cho ta!

Dứt lời bay lượn hất kiếm quơ ngang chém dọc.

Tiếng thảm rú hãi hùng, rạch xé không khí vang lên, chỉ trong nháy mắt bầu không khí trở nên tĩnh lặng như tờ, chẳng thấy có mạng nào chạy khỏi cả, hoàn toàn bỏ xác tại chỗ.

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo ra tay đại tàn sát, vì nội tâm của hắn chứa đầy thù hận.

Hắn xoay người lại, cầm kiếm hướng về hướng Mai Ánh Tuyết.

Hai mắt của Đinh Hạo đỏ ngầu bắn ra tia sáng hung dữ tợn kinh người, nhìn chòng chọc vào mặt của Mai Ánh Tuyết nghiêng răng kêu cồm cộp nói:

- Ta phải giết người!

Mai Ánh Tuyết cố sức vùng vẫy, đứng lên được nửa thân người, lại té ngòì trên mặt đất.

- Đinh... thiếu hiệp! Đinh... thiếu hiệp!

Giọng nói yếu ớt vọng vào tai hắn, Đinh Hạo giật bắn người lên, xoay người nhìn sang thấy Tỷ hiệu sứ giả đang cố sức vẫy tay gọi mình, hắn vội phi thân nhảy vọt tới, xúc động mãnh liệt nói:

- Lâm cô nương, thương thể của cô thế nào?

- Chắc... phải chết thôi.

- Để ta khám xem, dứt lời hắn tra kiếm vào bao, cúi người xuống chuẩn bị...

- Vô ích, tâm mạch đã đứt hẳn... dù có thần tiên có xuống cũng chẳng cứu được.

Đinh Hạo ngậm ngùi, tỷ nữa đã nhỏ lệ, có thể nói rằng cô gái này vì mình mà chết, nếu y không phản bội bang phái cứu mình, thì chẳng có phát sinh sự kiện này, nếu mình chẳng nhất tâm nhất ý mãi lo Mai Ánh Tuyết thì bà lão làm gì được dịp giết y, bây giờ đã muộn rồi, hắn bèn nói với giọng đầy thê lương âm ảm:

- Lâm cô nương, cả đời này ta ân hận thôi, vì ta mà cô nương phải chết!

Hai bên khóe mắt của Tỷ hiệu sứ giả nhỏ xuống hai ngấn lệ, đôi môi son hồng run rẩy, lên tiếng nói giọng yếu ớt:

- Người có bằng lòng cho ta gọi người là Đinh đệ chăng?

Đinh Hạo lòng đau như cắt, cố gắng cầm giữ đôi dòng lệ không cho nhỏ xuống, hốt hải nói:

- Ngọc Chi tỷ tỷ, đương nhiên được chứ! Tỷ hiệu sứ giả nở nụ cười, nụ cười thê lương khiến người ta đau lòng như cắt từng khúc ruột.

- Đinh đệ, tỷ tỷ mãn nguyện rồi, đệ từng hứa rằng yêu tỷ tỷ phải không?

- Phải, đệ yêu tỷ tỷ.

Tình yêu này ngăn ngủi quá, thoáng hiện lại biến mất ngay, y như bọt nước không bằng.

Lời nói đoạn trường đau thương, khiến người không thể nhẫn tâm nghe thấy, cuối cùng nước mắt của Đinh Hạo phải nhỏ xuống, bị ai nói:

- Ngọc Chi tỷ tỷ, sự an bài của thượng thiên, bất công và tàn nhẫn quá đi thôi.

Tỷ hiệu sứ giả thở hỗn hển một hồi, lại nói tiếp:

- Đinh đệ, đệ vì tỷ tỷ mà khóc, tỷ tỷ rất vui sướng, có thể nhắm mắt vậy.

- Ngọc Chi tỷ...

- Đây là số mạng...

- Phải đây là số mạng.

- Đê... không được giết nàng.

Đinh Hạo rùng mình nói:

- Nàng, tỷ tỷ muốn nói Mai Ánh Tuyết?

- Đúng thế!
- Tại sao vậy?
- Nàng không phải là con gái của bang chủ.

Đinh Hạo giật bắn người lên, rất hoài nghi hai tai mình có nghe chính xác chưa, hấn hốt hoảng nói:

- Nàng không phải là con gái của bang chủ các người sao?
- Không phải, nàng bị bắt cóc mà thôi.
- Nhưng lúc nãy tỷ tỷ bảo đệ giết y kia mà?
- Vì tỷ tỷ yêu đệ mà y lại là y trung nhân của đệ.
- A!

- Ê... có tha thứ cho lòng ích kỷ của tỷ tỷ không?

Đầu óc của Đinh Hạo choáng váng vội nói:

- Ngọc Chi tỷ tỷ, đương nhiên đệ không thể trách tỷ tỷ được, đệ có lỗi với tỷ tỷ mà...

Đôi má hồng trên gương mặt của Tỷ hiệu sứ giả dần dần tan biến mất, tim đập mạnh hơn, tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi:

- Đinh đệ, hãy ôm lấy tỷ tỷ...

Đinh Hạo chẳng chút do dự nào, vội ngồi xuống nhẹ tay đỡ lấy đầu y đặt vào lòng mình.

- Đinh đệ, tâm thần của y bị chế phục...

Đinh Hạo như bị cơn sấm sét bổ vào đầu không bằng, hấn ngây người lập tức, tại sao mình không nghĩ tới điểm này, tại khu rừng ở ngoại ô thành Y xuyên, thần tình của nàng lúc ấy đã bất bình thường rồi, thế mà mình chẳng chú ý chút nào, nếu thật đã giết chết nàng há chẳng ân hận suốt đời sao.

Tỷ nữ tiểu hương thân tín của nàng đã nhiều lần phủ nhận là người của Kim Long bang tại sao mình chẳng chịu khó suy ngẫm?

Tiểu Hương bị đâm sát, đây là hành vi tàn bạo giết người bịt miệng mà.

Hấn nghĩ tới đây hấp tấp hỏi:

- Ngọc Chi tỷ tỷ, tại sao Kim Long bang phải bắt cóc...

Hấn nói tới đây bỗng phát giác Lâm Ngọc Chi đã tắt thở, nụ cười ấy đã cô đọng lại trên gương mặt y hai bên khóe mắt đều lưu lại hai dòng lệ chưa ráo hấn.

Y đã tắc thở cái chết thảm thương biết bao, liệu y có nhắm mắt chăng?

Y vì tình yêu mà chết, tình yêu thoáng hiện liền tan biến ngay, y hoàn toàn chẳng được gì cả, đây là tình yêu ngắn nhất trên thế gian này và cũng là một cuộc tình được kết thúc thê lương buồn thảm nhất.

Lâm Ngọc Chi cứu thoát Đinh Hạo và cũng cứu cả Mai Ánh Tuyết, nếu chẳng nhờ y khai ra bí mật đáng sợ này thì Đinh Hạo đã giết chết Mai Ánh Tuyết rồi, như thế sẽ là một đại bi kịch trên thế gian này.

Đinh Hạo đang ngồi suy nghĩ lung tung, bỗng thấy bóng người thấp thoáng, thì ra Mai Ánh Tuyết đã ngồi bật dậy, thoăn thoắt cất bước mà đi, Đinh Hạo vội nhẹ tay đặt Lâm Ngọc Chi xuống, nhún mình lướt tới, xúc động nói:

- Mai muội, không nhận ra ta sao?

Mai Ánh Tuyết xoay người lại nhìn Đinh Hạo với cặp mắt hận thù.

Đinh Hạo quỳnh quáng không biết làm sao bây giờ, tâm thần nàng bị khống chế, dù có nói gì cũng vô ích, nhưng trước mắt cần phải lo hậu sự cho Lâm Ngọc Chi đã, hấn nghĩ thế bèn ra tay điểm huyệt Mai Ánh Tuyết sau đó nhẹ nhàng đặt nàng trên mặt đất nói:

- Mai muội, xin lượng thứ cho ta nhé.

Dứt lời, hần phóng mắt dòm ngó xung quanh, bỗng thấy trái núi già trước mặt có cái hồ nhỏ, nước hồ đã khô cạn, quả là nơi chôn cất lý tưởng nhất, thế rồi hần cúi người bỗng lấy thi thể của Lâm Ngọc Chi lên, đi về hướng hồ nước.

Đinh Hạo đặt thi hài Lâm Ngọc Chi ở giữa hồ nước, sau đó xô ngã trái núi già, chỉnh lý sửa sang lại một chút, sẵn có bia đá, hần bèn dùng chỉ phong viết vài chữ Nữ hiệp Lâm Ngọc Chi chi mộ dựng ở trước mộ.

Tất cả mọi việc hoàn tất, thì mặt trời đã lặn về hướng Tây.

Đinh Hạo đứng trước mộ mặc niệm giây lát, sau đó ôm ấp mối tình xúc động bước về hướng Mai Ánh Tuyết, giải huyệt đạo cho nàng trước, sau đó dùng công lực bản thân chữa trị vết thương cho nàng.

Sau khi trị thương hoàn tất, Đinh Hạo điểm huyệt của y trở lại, vì sợ y có những hành động bất ngờ, trong lúc tâm thần chưa được hồi phục.

Đinh Hạo nhẹ nhàng bỗng y lên đưa vào gian phòng lúc nãy, đặt y nằm thẳng trên giường, rồi nhủ thầm:

Chẳng biết tâm thần của y có phải do được vật đã không chế chẳng? Nếu quả thật như thế thì Tỵ độc châu sẽ giải được.

Hần nghĩ tới đây liền lấy viên Tỵ độc châu ra, bỏ ngọc châu vào ly nước trên bàn ở trong phòng, ngâm hạt châu trong ly nước, được giây lát sau đó lấy hạt châu ra, nâng ly nước lên từ từ đổ vào miệng y.

Đinh Hạo chờ giây lát, sau đó giải huyệt cho Mai Ánh Tuyết.

Vừa giải huyệt cho y, ánh mắt Mai Ánh Tuyết chuyển nhanh, bỗng y nghiêng người sang ngồi bật dậy, vung chưởng đánh ngay, Đinh Hạo chẳng hề đề phòng, nên hần bị đánh một chưởng trọn vẹn vào ngực, đầu óc choáng váng liên tục lui ra sau vài bước.

Mai Ánh Tuyết nhún mình nhảy ra cửa.

Đinh Hạo lượn mình ra tay, nhanh như cắt bấu chặt lấy cổ tay của y.

Trong ánh mắt của Mai Ánh Tuyết vẫn còn cuồng loạn ngẩn ngơ như trước, rõ ràng thần trí chưa khôi phục, Tỵ độc châu vô hiệu quả, chứng tỏ y không phải bị được vật không chế, không còn cách nào hơn Đinh Hạo đành phải ra tay điểm huyệt đạo của y, sau đó đặt y trên đất.

Hần quỳnh quáng bước tới bước lui trong phòng chẳng biết phải làm sao bây giờ.

Bỗng nhiên Đinh Hạo nhớ lại cuộn giấy vò mà lão ăn mày đã giao cho mình lúc nãy chẳng biết bên trong mảnh giấy đã nói những gì? Hần nghĩ thế liền cấp bách lấy mảnh giấy ra xem, trên mảnh giấy viết vắn tắt vài dòng chữ.

“Chỗ này là bí đà của Kim Long bang, người cai quản là Cửu U Ma Bà, hãy lưu ý Cửu Âm Công của y, người trúng phải chưởng này máu đông đặc lại mà chết!” Phía sau mảnh giấy có vẽ hình bầu rượu.

Đinh Hạo xúc động không ít, lão ăn mày ấy là Thọ Dao Phong lão ca ca đã hóa trang ra, chẳng ngờ chia tay tại Đại Hồng sơn, lão cũng đã tới đây rồi, chắc Cửu U Ma Bà là muốn nói lão thái bà ấy, lão ấy đã chết, mình thắc mắc y làm gì nữa.

90. Bó Tay Vô Kế

Kim Long bang lập bí đà tại đây rõ ràng đã nhòm ngó tới võ lâm Nam phương rồi.

Hần xé nát mảnh giấy thăm nhủ, bây giờ giải quyết Mai Ánh Tuyết bằng cách nào đây?

Chỉ còn một cách duy nhất là tìm lão ca ca thương lượng, nhưng biết đi đâu tìm lão đây? Trước mắt mình không thể rồi bỏ nàng được.

Đưa vào Tề Vân Trang ư?

Nhưng suy nghĩ kỹ lại cũng không ổn, vì bây giờ Tề Vân Trang đương lúc lăm chuyện lời thôi, Hư Ảo lão nhân dùng Dư Văn Lan làm con tin uy hiếp Dư Hóa Vũ giao ra sự nghiệp, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra sự kiện, mà Mai Ánh Tuyết thì cần phải có người trông nom mới được, lại nữa tất cả mọi người trong trang đều mong mỗi mình với Dư Văn Lan kết hợp, nếu đưa Mai Ánh Tuyết vào đó thật khó xử cho đôi phương, có lẽ chẳng được hoan nghênh nữa..

Càng khiến cho hần lo âu về lai lịch của Mai Ánh Tuyết vẫn chưa rõ ràng, nếu không thì dễ giải quyết rồi.

Trời đã hoàn toàn sụp tối.

Nơi đây là bí địa của Kim Long bang chắc chẳng bao lâu sẽ có người của họ đến, mặc dù mình thì chẳng sợ, nhưng muốn một Mai Ánh Tuyết có chuyện bất trắc thì nguy to, phải tìm cách nào mau rời khỏi đây mới là thượng sách.

Hần nghĩ tới đây liền cúi người toan bồng y lên, ánh mắt chạm vào vết máu lem luốc trên y áo, bất giác lại do dự, hình thù như thế này nếu để người trông thấy thì bất tiện lắm, phải tìm chiếc áo cho y thay cái đã.

May thay trên vách tường có một bộ quần áo màu vàng.

Sau khi Đinh Hạo lấy quần áo xuống lại thấy khó xử vô cùng, tuy nói rằng trai gái võ lâm bất câu chấp lễ nhỏ, nhưng một người đàn ông thay y áo cho một thiếu nữ là việc rất nghiêm trọng, tuy hai người yêu thương nhau, nhưng chưa có hôn ước, làm như thế thì không hợp tình hợp lý...

Nhưng làm sao bây giờ, không tìm được người nào khác thay giúp thì sao?

Hần suy nghĩ giây lát, cuối cùng đành phải liều thay y áo cho nàng thôi.

Đinh Hạo dùng hết toàn bộ can đảm, thật khó khăn lắm mới hoàn tất việc thay quần áo của nàng.

Trong cảnh đêm mù mịt, hần ôm Mai Ánh Tuyết vào lòng, phi thân nhảy lên nóc nhà, nhận rõ phương hướng, nhắm thẳng hướng thanh vắng bay lượn trên mái nhà ra phía ngoại thành, chỉ trong chớp lát ra khỏi ngoại thành, hần lại hoang mang chẳng biết đi về hướng nào?

Ngay lúc này một bóng người chạy về hướng hần, Đinh Hạo trở mắt nhìn xem, tức thì mừng quýnh, người chạy tới chính là lão ăn mày đã giao mảnh giấy vò cho mình vậy.

- Lão ca ca may quá được gặp người!

Thọ Dao Phong cười hi hí nói:

- Ta thấy có bóng người lướt ra khỏi trại viện, liền phi thân theo dõi, ai ngờ chính là tiểu huynh đệ, người bé ai trong lòng vậy?

- Mai Ánh Tuyết!

- Chuyện thế nào vậy?

- Y bị Kim Long bang bắt cóc, dấu trong trại viện ấy.

- Y bị thương chẳng?

- Tâm thần y đã bị mê man, đệ.... chẳng khám ra y bị loại thủ pháp nào đã khống chế.

- A! Thì ra chuyện ấy như thế nào?

Dứt lời, lão tiến tới gần hơn chăm chú nhìn sắc mặt của Mai Ánh Tuyết sau đó đưa tay khám xét các huyệt một hồi, cau mày nói:

- Bây giờ tìm chỗ nào kín đáo rồi hãy tính sau.

Lão nói xong phi thân chạy trước.

Đinh Hạo bế Mai Ánh Tuyết chạy theo sau.

Hai người chạy một hơi bảy tám dặm đường, trước mặt hiện ra bốn năm xóm nhà quê lưa thưa xa cách chẳng liên nhau.

Thọ Dao Phong phi thân vượt qua đồng rộng nhanh như làn gió thoảng, nhảy vào trong một dãy tường ngăn, Đinh Hạo thoáng ngạc nhiên, nhủ thầm:

lão ca ca làm như về đến nhà không bằng, hắn cũng theo sau nhảy vào trong.

Bên trong tường là một hợp viện, người ở thôn quê nghỉ sớm thức sớm, toàn viện tĩnh lặng như tờ, có lẽ họ vì tích kiệm dầu nên chẳng có nửa ngọn đèn đuốc nào cả, chỉ thấy Thọ Dao Phong đứng ở cổng ngoài một ngôi nhà lớn, vẫy tay gọi hắn.

Đinh Hạo bước tới hỏi:

- Lão ca ca đây là nhà của người nào vậy?

Thọ Dao Phong cười khúc khích nói:

- Đây là trú xứ của lão ăn trộm đã thiết lập.

Đinh Hạo nghe nói hiểu ngay, chủ nhà này là đệ tử của Không môn, thế rồi hắn theo sau Thọ Dao Phong bước vào nhà.

Thọ Dao Phong trở vào cánh cổng phòng phía dưới nói:

- Cho y nằm trên giường trong phòng này!

Đinh Hạo đẩy cửa bước vào, trước mắt liền sáng trưng thì ra trong phòng có đốt đèn dầu, vì các cửa trong nhà có vải dày che phủ nên ánh sáng không chiếu lọt ra ngoài được, trong phòng trưng bày rất giản dị, có một cái bàn gỗ trắng đã phai màu, hai chiếc ghế dài và một chiếc giường gỗ, bên trên chỉ trải một tấm chiếu cỏ, ngoài ra không còn gì khác.

Thọ Dao Phong theo sau bước vào, gài cửa lại. Đinh Hạo bất giác buột mồm nói:

- Căn phòng này khá kín đáo.

Thọ Dao Phong gạt đầu ngồi trên ghế dài nói:

- Đương nhiên.

Đinh Hạo đặt Mai Ánh Tuyết lên giường để nàng nằm ngửa, đoạn hắn thở phào một cái nói:

- Lão ca ca bây giờ phải làm như thế nào đây?

- Chớ vội, chúng ta ăn uống cho no bụng đã, nóng ruột cũng chẳng làm được gì.

Đinh Hạo đành yên lặng, ngó ngán nhìn Mai Ánh Tuyết suy nghĩ lung tung, hắn bỗng liên tưởng đến phu nhân tóc bạc có gương mặt giống y mẹ mình ở tại Uy Linh Cung tại Đồng Phách Sơn, ký ức mất đi hoàn toàn chẳng còn nhớ việc quá khứ, nếu Mai Ánh Tuyết cũng suốt đời bất trị thì chẳng tàn bạo và bất hạnh lắm sao?

- Tiểu huynh đệ hãy ngồi xuống, chớ có nóng ruột.

- Chẳng lẽ lão ca ca có biện pháp sao?

- Ta đang suy nghĩ.

Lòng Đinh Hạo trầm xuống, ngồi xuống ghế dài chỗ gần giường, xem thế này cả lão ca ca cũng chẳng có biện pháp gì cả.

Chẳng mấy chốc, một thôn phụ trung niên bưng một mâm lớn vào, nhìn về hướng Thọ Dao Phong gạt đầu chào, sau đó quay sang hướng Đinh Hạo cúi người làm lễ, đoạn đặt cái mâm đó lên bàn xoay người bước ra chẳng nói câu nào.

Trong cái mâm ấy có một con gà quay, một đĩa lớn thịt nướng, hai đôi dưa và hai cái bát đất.

Thọ Dao Phong ném thử các món ra vẻ ham ăn ham uống, kéo ghế ngồi gần bàn hơn, từ dưới bàn lấy lên một bình rượu, mở nắp rót đầy hai chén, khoát tay nói:

- Tiểu huynh đệ, vào chứ!

Đinh Hạo đưa mắt nhìn Mai Ánh Tuyết một cái, lòng đau như cắt, nhưng chẳng còn cách nào hơn, đành ngồi sang bên cạnh bàn, thì Thọ Dao Phong đã nốc cạn một bát rồi, Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Bầu rượu của lão ca ca đâu rồi?
- Tạm thời cất đi!
- Dùng bát uống rượu từ lúc nào mà đệ không biết?
- Hí hí! Chị dâu người chẳng ưa cái tướng này của ta đành phải chịu thôi.

Thọ Dao Phong ăn mạnh uống bạo như gió cuốn mây tàn, uống cũng được hơn chục bát, ném đôi đũa lên bàn nói:

- Bây giờ chúng ta hãy nói chuyện đứng đắn nào! Đinh Hạo nhẹ nhõm hẳn nói:
- Phải làm sao bây giờ?

Thọ Dao Phong gỡ gỡ mớ tóc bạc bù xù cau mày nói:

- Ta xem y chẳng phải bị đực vật khống chế, mà là bị một loại thủ pháp độc môn!
- Đúng vậy, tiểu đệ cũng nghĩ như vậy, vì Tỵ độc châu của đệ chẳng sử dụng được.
- Muốn y hồi phục tâm trí chỉ còn một cách.
- Cách nào?
- Tìm kiếm người thi triển thủ thuật này!

Đinh Hạo cười nhạt nói:

- Lão ca ca chuyện này chẳng dễ, ngoại trừ bắt được Kim Long bang chủ.

Thọ Dao Phong trầm tư giây lát nói:

- Tiếc rằng tên biết nhiều ấy đã mất tích, nếu không y sẽ có biện pháp.
- Đúng rồi, lúc lão ca ca ở Đại hồng sơn...
- Ta muốn thám thính nguồn gốc của Kim Long bang cho nên mới chia tay mới người..
- Có thám thính được gì chẳng?
- Chẳng thám thính được gì cả, chỉ tiện tay trừng trị xong tên phản đồ Ngưu Thiên Hùng của bản môn.
- Điều này tiểu đệ đã biết, lão ca ca đến Nhạc Dương bao lâu rồi?
- Ba hôm.
- Chẳng có tin tức gì về Toàn Tri Tử sao?
- Không có, kết quả người vào Tề Vân Trang thế nào?

Đinh Hạo đem việc vào trang thuật lại cho lão nghe, Thọ Dao Phong kinh ngạc nói:

- A! Thật không ngờ hài cốt của lệnh tôn lại ở trong trang, nói thế Thảo Dã Khách là người rất trọng nghĩa.
- Đúng thế, khó tìm được người thứ hai như thế.
- Nói thế huyết án năm xưa chẳng hề liên quan gì đến Dư Hóa Vũ rồi.
- Đúng như thế.
- Cũng chẳng có tin tức gì của Bán Bán Tẩu chẳng?
- Không có!

Đầu óc của Đinh Hạo trầm trọng khôn tả, sự tình liên tục biến đổi không ngừng khiến hắn chẳng sao hiểu nổi, hắn cau mày nói tiếp:

- Bây giờ không còn cách nào giải chế cho nàng, chẳng lẽ cứ chế mãi huyết đạo của y sao?
- Ta có một cách, tạm thời làm cho y mất đi công lực, sẽ không lo có chuyện bất trắc xảy ra.
- Thế thì xin lão ca ra tay ngay!

Thọ Dao Phong ngồi bật dậy, bước tới cạnh giường, đưa tay điểm vào người y liên tục sau đó nói:

- Được rồi, người cứ giải huyết cho y!

Đinh Hạo tiến tới điểm nhẹ một cái, Mai Ánh Tuyết mở mắt ngồi dậy bước xuống giường đưa tay đánh vào người Đinh Hạo ngay, một chưởng kích tới, mềm nhũn không có sức lực Đinh Hạo buồn bã nói:

- Mai muội người ăn chút gì đi!

Mai Ánh Tuyết cầm phần nhìn Đinh Hạo nói:

- Toan Tú Tài, người tính làm gì ta đây?

Đinh Hạo dịu dàng nói:

- Không làm gì cả, người ngoan ngoãn ở lại đây, hẩn ngạp ngừng giây lát rồi nói tiếp:
- Mai muội, quả thật người chẳng nhớ chút gì về quá khứ sao?

Mai Ánh Tuyết điên cuồng nói:

- Nhớ nhớ ta chưa giết được người!
- Tiểu Hương, Tiểu Hương, người còn nhớ tên này chẳng?
- Ai là Tiểu hương?
- Tỳ nữ trước kia của người.
- Nói bậy ta không quen ai là tiểu Hương cả.

Đinh Hạo buồn bã lắc đầu chịu thua.

Thọ Dao Phong trầm giọng nói:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta tới phòng khác nha, để nữ nhân chiếu cố chăm sóc y tiện hơn.

Đinh Hạo gật đầu chẳng nói lời nào.

Thọ Dao Phong vỗ tay cái bốp, thân phụ trung niên đưa thức ăn vào lúc này liền bước vào ngay.

- Môn chủ có điều chi căn dặn?
- Người phụ trách chiếu cố sự ăn uống đi đứng của y không được rời khỏi y nửa bước.
- Vâng.
- Tiểu huynh đệ, chúng ta đi thôi!

Hai người bước ra khỏi phòng, chuyển vào phòng phía trên nhưng chẳng có đèn đuốc, với nhãn lực của hẩn vẫn trông thấy rõ ràng mọi vật trong phòng, cách trưng bày cũng không khác gì với phòng lúc này, hẩn ngồi bên cửa sổ, sực nảy ra một ý nói:

- Lão ca ca đệ muốn vào thành một phen.
- Vào thành làm gì thế?
- Trại viện ấy là bí địa của Kim Long bang, khi xảy ra chuyện lớn lao như thế, ắt phải có người tới dọn dẹp, nếu bắt sống được tên nào đó có lẽ tra vấn được chút ít manh mối chứ?
- Nói thế cũng đúng, còn mục Cửu U Ma Bà ấy thế nào rồi?
- Cả trại viện ấy không còn một tên nào sống sót!

- Người đã giết chết mẹ ta?
- Vâng, cả mười mấy tên thủ hạ của mẹ ta nữa!
- Thôi được thế thì người đi đi nhưng phải cẩn thận đấy.
- Vâng!

Hắn nói xong ngồi bật dậy mở cửa phòng bước ra ngoài trời, lúc này độ khoảng canh hai, hắn lượn mình chạy về hướng thành Nhạc dương.

Chẳng mấy chốc hắn đã chạy tới trại viện hắn bèn phi thân vượt tường nhảy vào trang viện nhanh nhẹn lặng lẽ không một tiếng động nào cả.

Hắn vẫn không dám sơ ý, vận công vào song cửa sổ thủ thế, lượn mình quẹo sang hậu viện, phóng mắt nhìn tới, không còn xác chết nào trên mặt đất nữa, thế thì chứng tỏ đối phương đã có đến đây, nhưng chẳng biết bây giờ họ còn lưu lại trong viện nữa không?

Bỗng nhiên một hậu xá ở hậu viện vang tới tiếng nói chuyện của nhiều người.

Đinh Hạo tinh thần khẩn khởi vội ẩn mình vào một gốc cây kín đáo, lắng tai nghe ngóng.

- Chu đường chủ, bang chủ truyền lệnh cấp tốc tìm ra tung tích con bé ấy.
- Hạ tọa đã phái ra mười tám tên đệ tử đi thám thính rồi, căn cứ vào báo cáo lúc nãy, trên đường đi từ Nhạc Dương lâu tới Tề Vân Trang không có phát hiện hành tung của Toan Tú Tài.
- Sự kiện hôm nay xảy ra thật bất ngờ.
- Chiều theo phán đoán của Tổng giám, có khi nào Toan Tú Tài sẽ quay trở lại đây chăng?
- Điều này khó nói lắm.
- Chẳng nhẽ Toan Tú Tài đã biết lai lịch của con bé ấy?
- Có lẽ chưa biết, hiện giờ lo ngại nhất là vấn đề Toan Tú Tài và Hắc Nho liên thủ...

Giọng nói của tên đường chủ họ Chu chứa đầy vẻ kinh sợ.

- Hắc Nho cũng tới Lạc Dương rồi sao?
- Y từng xuất hiện nơi đây rồi!
- Chẳng biết giữa Toan Tú Tài và Hắc Nho có mối quan hệ thế nào vậy?
- Việc này vẫn không thể đoán biết được.

Đinh Hạo sực nảy một ý, lập tức thay đổi y áo, đeo mặt nạ vào lượn mình toan nhảy..

Ngay lúc này bỗng thấy một bóng đen bay lượn nhảy xuống sân viện như u linh, không gây ra một chút tiếng động nhỏ nào cả, thân pháp khinh nhẹ kinh người.

Đinh Hạo vội dừng lại, chưa kịp hiện thân làm gì, để xem ai tới cái đã.

Bóng người đó lướt tới cửa sổ, miệng mấp máy xẹt một tiếng nhỏ nhẹ.

Trong phòng có tiếng cửa tên tổng giám đáp trả lại ngay:

- Ai đó?
- Dương!
- A! Dương hộ pháp, có việc chi chăng?
- Lão phu phụng mệnh của bang chủ, đến đây chuyển hai tên tội phạm ấy đi nơi khác.
- Một mình hộ pháp mang hai người đi..
- Không phải mang người đi.

- Chẳng phải hộ pháp đã nói là mang người đi hay sao?
- Mang xác chết đi chứ không phải là mang người đi!
- A té ra là như vậy, chấp hành ngay bây giờ chẳng?
- Đúng thế, chấp hành ngay bây giờ.

Ngay lúc này lại có một bóng người lướt tới ẩn mình vào bóng tối ở góc viện một cách âm thầm đối diện với Đinh Hạo đã ẩn nấp, Đinh Hạo giật mình nhủ thầm:

Chẳng biết người đến sau cùng này là ai? Trông tình hình chẳng phải là một phe với đối phương.

Hai tội phạm sắp bị xử quyết là nhân vật thể nào?

Một trung niên áo vàng hiện thân ra từ cửa phòng, ông lão ngoài cửa tiến tới nói:

- Bạch tổng giám, ta và người cùng nhau chấp hành công việc này.
- Được, xin hãy đi theo ta. Hai người sánh vai quẹo sang góc phòng, Đinh Hạo liền lượn mình theo qua góc phòng, thấy trước mặt là một tây sương viện, mỗi một phòng xá tối mò, chẳng có đèn đuốc chi cả chỉ trong nháy mắt này, hai người ấy đã đi mất dạng.

Đinh Hạo quỳnh quang không ít, chẳng biết họ bước vào gian phòng nào đây?

Hắn còn đang do dự bất quyết, bỗng nghe một phòng ở tận cùng dãy tây sương viện có tiếng động sột soạt, Đinh Hạo liền lượn mình lướt tới như hồn ma bóng quỷ, phóng mắt nhìn xuyên qua lỗ hở của cửa sổ, chỉ thấy có hai thân hình ngồi co ro trên chiếc giường trong phòng, còn gã trung niên áo vàng và ông lão họ Dương kia thì đứng cách xa chiếc giường độ khoảng vài thước.

Gã trung niên áo vàng lạnh lùng nói:

- Hai người hãy ngồi dậy.

Hai người trên giường ngồi bật dậy, té ra là hai ông lão râu tóc bù xù, chẳng trông rõ diện mạo, một trong hai người ấy lấy tay dụi mắt nói:

- Ai thế?
- Chớ hỏi ai làm gì, cứ xuống giường đi.
- Làm gì thế?
- Chúng bay sống cũng chỉ khổ thân thôi, về với ông bà còn có lý hơn.
- Há há ha lão phu đã biết trước đã có ngày hôm nay, cứ ra tay đi.

Tiếng cười và giọng nói này quen thuộc làm sao, Đinh Hạo định tâm cố gắng suy nghĩ giây lát, tức thì khí huyết nóng bừng lên, sát khí ùng ùng bốc cháy, hai ông lão này không ai xa lạ chính là Toàn Tri Tử và Bán Bán Tẩu đã mất tích lâu nay, chẳng ngờ hai người đã lọt vào tay Kim Long bang, trông dáng vẻ hai lão chẳng những chịu đựng biết bao hình phạt về thể xác, có lẽ họ đã bị phế đi võ công nữa, nếu chẳng phải thế thì cử chỉ hoạt động của họ không đến nỗi chậm chạp yếu ớt đến thế đâu.

Đinh Hạo nghiêng răng lượn mình tới cửa phòng, bằng giọng điệu lạnh như tiền nói:

- Họ Dương kia, hai chúng bay ra đây cho bản nho bảo!

Hai người giật mình, song cùng rút kiếm xoay người sang, trung niên áo vàng hoảng hốt nói:

- Ai đó?
- Hắc Nho!
- A!

Trong tiếng kêu thất thanh xen lẫn một tiếng ầm nổ vang, hai người cùng bung cửa sổ nhảy ra hạ xuống sân viện. Đinh Hạo xoay người nhẹ sang liền đứng thế đối diện với hai người.

Mặt mày hai người tái mét chẳng còn chút máu, ông lão họ Dương giả làm đáng ung dung nói:

- Các hạ đến đây có điều chi chỉ giáo?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Giết người!

Hai tiếng ngắn gọn thốt ra từ miệng của Hắc Nho khiến người nghe phải ớn lạnh gai óc hai người theo bản năng tự nhiên thụt lùi ra sau một bước, trường kiếm trong tay diễn ra thế phòng bị, ông lão áo vàng họ Dương kia lại nói:

- Các hạ đến đây giết người?

- Đúng thế!

- Giết ai?

- Giết bọn chúng bay.

- Phải có lý do chứ?

- Trừ yêu ma để yên võ lâm.

91. Phu Nhân

Gã trung niên áo vàng nói tiếp lời:

- Bọn tại hạ chúng tôi phụng mệnh không được đối địch với các hạ!

Đinh Hạo chẳng đếm xỉa đến lời nói của họ, vẫn lạnh lùng nói:

- Hãy khai báo danh hiệu!

- Tại hạ là tổng giám của Kim Long bang danh xưng là Nhất Chi Hoa Bạch Nhiễm Thiên.

- Còn y?

- Xích Đảm Thiết Kiếm Dương Hàn là hộ pháp của bản bang.

- Lý do không đối địch với bản nho là như thế nào?

- Tôn kính hành vi và tiếng tăm của các hạ.

- Hắc hắc hắc từ ngữ đàng hoàng, Bạch Nhiễm Thiên phạm những ai vi phạm đạo nghĩa võ lâm, đều là kẻ địch của bản nho.

- Các hạ lấn lướt người quá thế!

- Dung túng bọn bỉ ổi chúng bay được sao?

- Các hạ đối địch với cả võ lâm thiên hạ này chẳng?

- Ngoại trừ võ sĩ chánh đạo ra.

- Thế thì các hạ chuẩn bị làm gì đây?

- Hai chúng bay chuẩn bị hộ mạng lấy.

Hai người nghe nói thoáng rung mình, trao đổi cái nhìn nháy mắt, xoay mình nhanh như điện xẹt đứng ở hai góc độ khác nhau, trường kiếm giờ ngang chuẩn bị đón chiêu, bốn con mắt lấp lánh như tia sáng như sao băng trong đêm tối, cho thấy rằng công lực của họ khá thâm hậu.

Đinh Hạo từ từ tiến tới hai bước, trường kiếm nghiêng nghiêng hạ xuống, đứng tấn chẳng phải chữ bát mà cũng chẳng phải chữ đinh, khí thế giản dị như vậy, đã đủ để khiến người trông thấy mà phát sợ.

Đinh Hạo cố tình muốn lấy mạng sống của đối phương cho nên gom mười thành công lực chuyển vào thân kiếm, trầm giọng hét lớn một tiếng, một chiêu Bút Hạ Càn Khôn gom sức mạnh đánh tới như vụ bão, bổ vào người của Xích Đảm Thiết Kiếm Dương Hàn.

Xích Đảm Thiết Kiếm Dương Hàn dùng toàn lực công chiêu chống đỡ, Nhất Chi Hoa Bạch Nhiễm Thiên thì tấn công ở bên hông một cách nhanh tốc.

Kiếm khí toát ra lạnh buốt, tiếng binh khí va chạm đinh tai nhức óc xen lẫn tiếng ự nhẹ. Xích Đảm Thiết Kiếm Dương Hàn chao đảo liên tục thụt lùi ra sau, Đinh Hạo xoay kiếm hồi chiêu chạm ngay vào kiếm của Nhất Chi Hoa Bạch Nhiễm Thiên tức thì Nhất Chi Hoa Bạch Nhiễm Thiên bị dội ngược ra sau ba bước.

May mà Bạch Nhiễm Thiên chỉ trụ công ra chiêu, nếu y cố ý ra chiêu chạm thẳng với kiếm khí của Đinh Hạo thì chẳng chết cũng bị trọng thương.

Đinh Hạo tức tắc lại hất kiếm tấn công kích vào người Xích Đảm Thiết Kiếm mau lẹ không thể tưởng tượng được.

Trong tiếng ự nhẹ, thanh kiếm của Xích Đảm Thiết Kiếm tuột khỏi tay y bay ra xa, thân người loạng choạng té ngã ra đất tắc thở ngay.

Cũng đồng thời lúc ấy Nhất Chi Hoa Bạch Nhiễm Thiên thừa dịp phi thân nhảy lên nóc nhà toan lẫn trốn.

Đinh Hạo gầm thét một tiếng như sấm nổ:

- Chạy đâu cho khỏi.

Dứt lời phi thân nhảy lên mái nhà nhanh như điện xẹt, chỉ trong tích tắc đó Bạch Nhiễm Thiên đã nhảy xuống bên kia mái nhà, ẩn mất trong bóng tối.

Ngay lúc này một bóng người thấp thoáng hiện ra, Đinh Hạo trở mắt nhìn kỹ, bắt giác kinh ngạc vô cùng, người này không ai xa lạ chính là Uy linh sứ giả Cổ Thu Linh.

Cổ Thu Linh lại xuất hiện ở nơi đây quả thật ra ngoài ý tưởng tượng của hắn, có lẽ bóng người thần bí xuất hiện sau Xích Đảm Thiết Kiếm Dương Hàn lúc này chính là y vậy.

Chút nữa hai chữ tỷ tỷ buột miệng thốt ra, hắn sực nghĩ tới thân phận của mình bây giờ là Hắc Nho, hắn liền nín lại ngay, đồng thời giật bản mình một cái.

Cổ Thu Linh ung dung nói:

- May được hội ngộ các hạ!

Đinh Hạo định thần cố ý quát hỏi:

- Người là ai?

Cổ Thu Linh bình tĩnh thản nhiên đáp:

- Tiện nữ tên là Cổ Thu Linh.

- Lai lịch thế nào?

Thủ tịch sứ giả của Uy Linh Cung!

Đinh Hạo thoáng động lòng, chẳng biết giữa sư phụ và Uy Linh phu nhân có quan hệ thế nào, đây quả là dịp tốt nhất để làm sáng tỏ bí mật này, hắn bèn trầm giọng nói:

- Uy Linh Cung gì thế, bản nho chưa từng nghe nói bao giờ?

- Đúng vậy, rất ít người biết được bản cung!

Hai bóng người co ro xuất hiện bên cửa chính là Bán Bán Tẩu và Toàn Tri Tử, hình thù hai người trông thật khốn đốn, lòng Đinh Hạo đau như cắt, nhĩ lão vì sự việc của mình mà phải đến nông nổi này, may mà tối nay mình tới đây kịp lúc bằng không hai lão ắt chết chẳng sai, hắn nghĩ tới đây bèn trầm giọng nói:

- Hai người cứ ngồi yên trong phòng!

Toàn Tri Tử chấp tay nói:

- Xin thành thật cảm tạ Ôn cứu mạng của các hạ!

Đinh Hạo giả ra làm vẻ lạnh lùng nói:

- Miễn tạ vậy, ngẫu nhiên trùng phùng mà thôi, phải chăng hai người đã mất hết công lực?

- Đúng thế.

Đinh Hạo rung động, nhưng trước mắt hắn phải giải quyết việc giữa sư phụ và Uy Linh phu nhân trước, chẳng thể lo lắng cho họ bây giờ, hắn bèn tiếp lời nói:

- Hai người tạm thời ngồi đợi trong phòng giấy lát, chú ý chớ gần cửa sổ nha.

Toàn Tri Tử và Bán Bán Tẩu liền rút vào trong phòng.

Đinh Hạo lại quay sang hướng Cổ Thu Linh nói:

- Người đến đây có việc chi?

- Tiện nữ đến đây là để tìm kiếm các hạ.

- Người tìm bản nho có việc chi?

- Phụng mệnh lệnh của chủ nhân bản cung, đến bái kiến các hạ.

- Chủ nhân của người là ai?

Cổ Thu Linh buồn bã nói:

- Lương thu cữu nguyệt hạ dương châu!

Đinh Hạo thoát nghe lại ngỡ người ra, chính trong Uy Linh Cung được nghe chính miệng của Uy Linh phu nhân nói câu này, câu nói này tượng trưng cho việc thế nào đây? Nếu trả lời không khéo sẽ bị lộ bí mật ngay, hắn quỳnh lên đến nỗi đổ mồ hôi hột, nếu chẳng nhờ đeo mặt nạ, thì Cổ Thu Linh sẽ phát hiện ra thần tình khả nghi của hắn.

Nhưng không trả lời có được chăng?

Câu Lương thu cữu nguyệt hạ dương châu ắt phải ám chỉ cho việc quá khứ gì đây, người ngoài cuộc chẳng thể nào đoán nổi, sư phụ chưa từng đề cập đến câu nói này, cả danh hiệu Uy Linh phu nhân cũng không nói đến, mình chỉ là hóa thân của người phải ứng phó thế nào đây?

Cổ Thu Linh thấy Đinh Hạo trầm ngâm không nói lời nào, y bèn lên tiếng nói:

- Các hạ đã biết gia chủ nhân là ai rồi chứ?

Đinh Hạo không làm sao hơn đành ồ lên một tiếng xem như đã trả lời.

Má phấn Cổ Thu Linh thoáng biến sắc nói:

- Các hạ vẫn còn cảm hận phu nhân sao?

Đinh Hạo động lòng, căn cứ câu nói này, giữa sư phụ và Uy Linh phu nhân ắt có sự hiểu lầm gì về vấn đề tình cảm đôi bên, mà Uy Linh phu nhân đã có ý hối cầu xin lượng thứ, mặt khác giả dụ cho dù có oán thù cũng không thâm sâu lắm, nhiều lắm chỉ là sự hiểu lầm thôi, nhờ phát hiện chút ít manh mối này hắn cảm thấy nhẹ nhõm nhiều.

Sư phụ ẩn tích giang hồ đã hơn hai mươi năm, thế thì món nợ này phải là món nợ cu kỹ năm xưa.

Hắn nghĩ tới đây bèn khéo léo nói:

- Chuyện quá khứ không nên nhắc lại làm gì!

Cổ Thu Linh nghiêm sắc mặt nói:

- Hình như các hạ vẫn còn muốn hòa hợp như xưa?

Bốn chữ hòa hợp như xưa càng xác nhận sự phán đoán của mình chẳng sai chút nào rồi, bấy giờ lòng Đinh Hạo vững chắc hơn, hắn cố ý muốn từ miệng của Cổ Thu Linh khai ra toàn bộ sự thật, nên hắn cố tình chậm rãi nói:

- Chuyện đã qua rồi cho qua luôn, bản nho cũng đã có tuổi...

Hắn nói tới đây cố ý dừng lại...

Cổ Thu Linh có biết trời đất gì đâu, làm sao ngờ được Hắc Nho kia hấp tấp nói tiếp:

- Chính phu nhân lo ngại chẳng còn bao nhiêu ngày tháng nữa, người không muốn mang theo tâm sự buồn ấy chôn vùi nơi chín suối, mới có yêu cầu thế này đây, trước kia phu nhân tuyệt tình bỏ đi, do vì lắng nghe lời đồn đại rằng:

Các hạ giết người cướp lệnh, thật ra bất cứ ai ở thời đó chẳng nghĩ như thế.

Đinh Hạo mò đúng sự tình cội nguồn, cho nên ứng đáp rất tự nhiên thôi, bằng giọng điệu lạnh lùng nói:

- Người ngoài chẳng nói làm gì, y thì chẳng nên nghĩ thế, y đã không hiểu được hành vi của bản nho.
- Các hạ nói đúng, phu nhân rất hối hận năm xưa chủ quan quá thế, không chịu điều tra cho ra trắng đen.
- Nhưng hiện giờ sao y lại biết được trắng đen của sự thể năm xưa?
- Do một thiếu niên tên là Toan Tú Tài Đinh Hạo đã nói lại, chắc các hạ không xa lạ với hắn chứ?

Đinh Hạo cười thâm, tăng hắng một cái nói:

- Tiểu tử này lẻo mép thật!

Cổ Thu Linh khấn trương nói tiếp:

- Các hạ trả lời như thế nào?

Đinh Hạo vẫn một mực lạnh lùng nói:

- Bản nho chẳng có lời nào để nói nữa!

Cổ Thu Linh ngạc nhiên nói:

- Thế thì các hạ tuyệt tình quá chẳng?
 - Người là người thế nào của y?
 - Đệ tử.
 - Sao y lại trở thành chủ nhân Uy Linh Cung gì đấy?
 - Năm xưa phu nhân giận lấy bỏ đi, ngẫu nhiên phát hiện được bí cung trong Đồng Phách Sơn. và cùng vô số bí kíp thất truyền trong cung.
 - Thế thì võ công y rất cao cường rồi!
 - Vâng, so với năm xưa thì khá nhiều!
 - Thế thì bản nho chẳng phải địch thủ của y rồi.
 - Các hạ nói sai rồi, võ công của phu nhân cao cường, đó là vinh dự của các hạ.
- Đinh Hạo đã đại khái biết được Uy Linh phu nhân chẳng phải là phu nhân sư phụ, thì chính là hồng nhan tri kỷ của người.
- Ý của y thế nào?
 - Hòa hợp như xưa!
 - Hòa hợp như thế nào?
 - Xin các hạ tới Uy Linh Cung an hưởng tuổi già?

Đinh Hạo không khỏi ngạc nhiên, việc này không thể quyết định được, cần phải về núi trình lại với sư phụ, hần nghĩ thế bèn nói:

- Việc này tạm thời gác sang một bên đã.
- Tại sao?
- Bản nho còn nhiều đại sự chưa giải quyết xong.
- Công án của Cửu long lệnh chẳng?
- Đúng vậy.
- Sau khi xong việc thì sao?
- Đến lúc đó hãy nói, đao kiếm vô tình hậu quả chưa thể lường được.
- Có đồng ý phu nhân xuống núi trợ lực chẳng?

Đinh Hạo chẳng chút do dự nào nói:

- Không được bản nho phải tự giải quyết lấy.
- Cổ Thu Linh không tranh biện nữa, chuyển đề tài nói:
- Đệ tử cứ y lời như thế trình lại với phu nhân chẳng?
 - Được.
 - Đệ tử có thể gọi người là sư phụ chẳng?
 - Ta và người chẳng có danh nghĩa thầy trò.
 - Nhưng đệ tử do đích thân phu nhân đào tạo nên.

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát nói:

- Danh bất chánh thì ngôn bất thuận vậy, gọi bằng tiền bối được rồi.

Hần lo xa cho sư phụ, hần biết rõ tính tình của sư phụ hơn ai hết, muôn một sư phụ chẳng đồng ý tới Uy Linh Cung thì câu xưng hô này chẳng sượng sùng khó xử vậy.

Cổ Thu Linh chấp tay làm lễ nói:

- Tiền bối có điều chi chỉ giáo nữa?

Đinh Hạo suy nghĩ một hồi nói:

- Người đi từ đây ra hướng đông năm dặm đường, chờ đợi tại đại lộ ngoại thành giấy lát, sẽ gặp được Toan Tú Tài ngay!
- Tức thì hai mắt của Cổ Thu Linh sáng lên, nở một nụ cười tươi như hoa, xúc động vô cùng nói:
- Đa tạ tiền bối chỉ dẫn, đệ tử đi ngay bây giờ được chứ?
 - Hãy khoan!
 - Tiền bối còn điều chi chỉ giáo nữa?
 - Người có biết nơi đây là nơi nào chẳng?
 - Thế thì chẳng biết.
 - Thế mà sao người lại tới đây?

Cổ Thu Linh gượng cười nói:

- Đệ tử ngẫu nhiên phát hiện gã Xích Đám Thiết Kiếm Dương Hàn này có hành tung quỷ quái khả nghi cho nên theo dõi y tới đây, may gặp được tiền bối, hoàn thành được nghiêm lệnh của phu nhân.

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Thôi được, người cứ đi đi.

Cổ Thu Linh chấp tay xá một xá, phi thân chạy mất.

Đinh Hạo ngó ngẩn ngẩn nhìn bóng lưng y từ từ đi mất, tâm hồn cảm thấy một nỗi buồn không tên, trông y ra vẻ mừng quýnh khi nghe thấy danh hiệu của mình, đã tưởng tượng được tâm ý của người rồi, khổ thay cho nàng mình đã quen Mai Ánh Tuyết mình đành phụ lòng tốt của y thôi.

Hắn nghĩ tới đây buồn bã vô cùng, kêu than:

Cổ tỷ tỷ, chúng ta quen nhau muộn quá vậy.

Hắn ngó ngẩn giây lát, sức nhớ tới hai lão trong phòng, hắn bèn trầm giọng nói:

- Hai người có thể ra đây được rồi.

Toàn Tri Tử và Bán Bán Tẩu lập tức bước ra cửa phòng. Đinh Hạo âm thầm nghiêng răng nói:

- Công lực của hai người bị phế chẳng?

Toàn Tri Tử cười nhạt nói:

- Chỉ bị chế thôi, nhưng thủ pháp của đối phương quái dị vô cùng, hai người chúng tôi không thể tự giải được.

Đinh Hạo rung mình, mình cũng chẳng am tường về môn thủ thuật này biết làm sao bây giờ, hắn lại nói:

- Các hạ là Vô lâm vạn sự thông chẳng?

Toàn Tri Tử rất lấy làm ngạc nhiên nói:

- Chính là lão đây.

- Có biết cách nào giải được chẳng?

Toàn Tri Tử hình như rất lấy làm khó xử nói:

- May nhờ các hạ ra tay tương cứu, lão nhi chẳng dám nói lời báo đáp, nhưng... sao lại dám.

Đinh Hạo nói:

- Có điều chi cứ nói thẳng, chớ ấp úng là gì...

Bán Bán Tẩu tiếp lời nói:

- Muốn giải cấm chế này, cần phải có một người công lực trên trăm năm, dùng chỉ lực thâm hậu điểm vào người bốn huyệt ở Âm Duy và ba mươi hai huyệt ở Dương Duy, sau đó lại đả thông tám huyệt Đái Mạch nhưng trị như thế này rất hao tổn nội lực...

Toàn Tri Tử ấp úng nói theo:

- Người thi triển thủ thuật này, ắt hẳn phải hao mất mười năm công lực, cho nên lão nhi chẳng dám thỉnh cầu.

Đinh Hạo chẳng chút do dự nào nói:

- Chuyện này dễ thôi, hai người hãy vào phòng lên giường ngồi, bản nho lập tức thi triển thủ thuật ngay.

Hai lão cùng nhau xúc động vô cùng, họ có biết Hắc Nho này chính là Đinh Hạo đâu, hai người cùng nhau chấp tay cúi người hành lễ, sau đó trở vô phòng lên giường ngay.

Đinh Hạo chẳng chút do dự nào, cho dù hao mất hai hoặc ba mươi năm nội lực hắn cũng phải làm thôi, sanh tử huyền quan của hắn đã thông, mà công lực của bản thân có đến trên trăm năm, chẳng lo ngại gì bị ảnh hưởng cả.

Hắn cẩn thận phi thân lên mái nhà tuần hành một lượt, xác định chẳng có người nào, sau đó mới vào phòng thi triển thủ thuật.

Chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ, công lực của nhị lão đã hoàn toàn hồi phục, liền xuống giường một lượt nữa chấp tay làm lễ cảm tạ Ôn tái tạo.

Đinh Hạo trầm tư giây lát nói:

- Ra khỏi thành đi về hướng đông độ khoảng bảy dặm đường, có bốn năm xóm nhà thôn quê, các người sẽ gặp Thọ Dao Phong ở đó, thôi đi nhanh lên đi!

Hai lão kinh ngạc nhìn chằm chằm Đinh Hạo một cái, sau đó mới từ giả, lượn mình chạy đi.

Đinh Hạo cũng không chậm trễ, lập tức hồi phục lại bản lai diện mạo của mình, âm thầm theo sau hai lão, đề phòng có việc bất ngờ xảy ra.

Đinh Hạo mắt thấy sắp tới thôn xá là nơi dừng chân của Thọ Dao Phong bỗng bên đường có một bóng người thấp thoáng hiện ra.

- Đinh đệ, ta chờ người lâu lắm rồi!

Đinh Hạo vội dừng người lại, giả dò trố mắt nhìn ngó đối phương cho kỹ, sau đó vui mừng nói:

- Tỷ tỷ sao lại là người?

Cổ Thu Linh cười nhớn nhoe nói:

- Đệ cảm thấy bất ngờ lắm phải không?

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Quả thật chẳng ngờ được, sao tỷ tỷ biết mà tới đây chờ đệ vậy?

Cổ Thu Linh cười bí mật nói:

- Ta bói toán biết được vậy!

Đinh Hạo ra vẻ kinh ngạc nói:

- Thật sao?

Cổ Thu Linh tiến tới một bước, nở nụ cười tươi như hoa, tiếng nói giọng êm dịu:

- Đinh đệ, ta nói đùa thôi, chính Hắc Nho chỉ dẫn ta tới đến đây đợi người!

92. Thiên La Lão Nhân

Đinh Hạo giả dò ra vẻ giật mình, nói giọng hồi hộp:

- Nói sao, tỷ tỷ đã gặp được Hắc Nho?

- Đúng vậy!

- Tỷ tỷ gặp Hắc Nho ở đâu?

- Một trại viện trong thành, nghe nói đệ từng giết người tại đó.

- A! Đó là bí đà của Kim Long bang sao tỷ tỷ lại tìm tới đó?

- Theo dõi một nhân vật khả nghi tới đó.

- Tỷ tỷ đã gặp Hắc Nho thế thì công việc của phu nhân...

- Mọi việc đã hoàn tất.

- Bây giờ tiểu đệ được quyền hỏi vài điều chẳng?

- Đệ cứ nói xem!

- Giữa Hắc Nho và phu nhân có ân oán gì vậy?

- Chẳng có ân oán gì cả chỉ là một sự hiểu lầm thôi, nguyên do xuất phát từ công án Cửu long lệnh mà ra, phu nhân cảm phần hành vi bất chánh của người đã giận dữ quyết liệt bỏ đi, hôm trước đệ vào cũng đã tiết lộ Cửu long lệnh có tung tích, phu nhân mới biết mình đã hiểu lầm, bây giờ có ý định tình xưa hòa hợp nên mới nhờ đệ truyền đạt câu nói.

- Quan hệ của hai người là thế nào?

- Một nhà sum họp trúc mai.

- A!

Tuy quan hệ này nằm trong sự tưởng tượng của Đinh Hạo nhưng hắn vẫn phải kinh ngạc thôi, thật không ngờ sư phụ cũng là người có gia thất, nhưng chẳng biết người có con cái chưa, hắn nghĩ tới đây lại hỏi:

- Người có đứa con nào chẳng?

- Phu nhân chưa từng đề cập điều này nhưng có lẽ không có vậy.

- Lúc đệ ở trong cung, phu nhân từng nói câu:

Lương thu cửu nguyệt hạ Dương châu, là có ý nghĩa gì vậy?

Cổ Thu Linh ngập ngừng giây lát nói:

- Là nơi họ hẹn hội ngộ với nhau.

Đinh Hạo dậm chân nói:

- Rõ ràng dễ hiểu như thế, sao đệ lại chẳng nghĩ ra.

- Đinh đệ vừa rồi vào phía nam, công việc ra sao rồi?

- Ngoài sức tưởng tượng của đệ.

- Nói thế là sao?

Đinh Hạo bèn mang sự việc được gặp hải cốt vong phụ tại Tề Vân Trang và sự thể hiểu lầm kể lại cho y nghe.

Cổ Thu Linh nghe xong, ra vẻ quan tâm khôn tả nói:

- Thế thì Đinh đệ cần phải tích cực tìm kiếm Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh rồi?

- Chính thế.

- Có manh mối gì chưa?

- Chẳng biết đường nào mà mò.

Cổ Thu Linh lặng thinh, nhưng cặp mắt trong xoe nhìn chòng chọc vào mặt Đinh Hạo, từ ánh mắt ấy Đinh Hạo đọc được tiếng nói tận đáy lòng của y, hắn lại than thầm:

Tỷ tỷ chúng ta quen biết nhau quá muộn nha! Đinh Hạo này xứng đáng được hưởng tình yêu như thế sao?

Đêm lạnh thanh vắng, trống đã điểm canh tư.

Đinh Hạo ngược đầu nhìn trời đêm nói:

- Khuya lắm rồi, chẳng lẽ chúng ta cứ mãi ở đây cho tới sáng?

- Thế thì phải làm sao?

- Tỷ tỷ nghỉ chân chỗ nào vậy?

- Ngủ phúc khách điểm ở thành nội.

- Tỷ tỷ cứ về khách điểm, sáng mai tiểu đệ sẽ bái kiến thế nào?

Cổ Thu Linh ngập ngừng muốn nói lại thôi, cuối cùng ấp úng đánh bạo nói:

- Chúng ta cùng về khách điểm, đốt đèn nói chuyện với nhau, chẳng được sao?

Đinh Hạo giật mình cảnh giác ngay, hắn chẳng dám giỡn mặt với tình trường nữa, ngại rằng chẳng thể xử lý trong tương lai, hắn áy náy lên tiếng nói:

- Tiểu đệ có chút việc phải làm ngay.

Cổ Thu Linh chẳng buông tha nói:

- Đinh đệ không cố ý né tránh tỷ tỷ chứ?

Đinh Hạo đỏ mặt ngay, quỳnh quáng nói:

- Tỷ tỷ nói sao thế, người đánh giá lầm tiểu đệ rồi, quả thật tiểu đệ muốn tìm gặp Hắc Nho có chút chuyện.

Cổ Thu Linh miễn cưỡng nói giọng buồn bã:

- Thế thì đệ đi đi.

- Tỷ tỷ có giận đệ chẳng?

- Làm gì có chuyện đó, tạ.. chẳng phải đưa trẻ lên ba tuổi đâu.

Y vừa nói vừa cúi đầu, vò cuốn góc áo, trông thần tình thật là đáng thương.

Đinh Hạo thoáng rung mình, không khỏi có chút tâm viên ý mã, chúng ta là con người chứ có phải thần thánh gì đâu, làm sao quên tình được, nhưng trong lòng của hắn, đã không thể dung chứa người thứ hai, đành phải chần tình tình thần cười nhạt nói:

- Mời tỷ tỷ!

Cổ Thu Linh tình thâm mắt nhìn Đinh Hạo lần nữa, chẳng nói một lời nào, lượn mình chạy đi, chỉ trong nháy mắt đã tan biến trong đêm tối, cái nhìn ly biệt lần cuối đã nói lên tất cả tình thương ai oán của một cô gái si tình.

Đinh Hạo buồn bã vô cùng, y như đã mất mát đi một cái gì không bằng, ngậy người giấy lát, mới xoay người chạy đi.

Chẳng mấy chốc Đinh Hạo đã chạy tới gần thôn xá, để tránh sự bại lộ hành tung, hắn ẩn mình núp trong bóng tối quan sát một hồi, sau đó biết chắc không có ai theo dõi, hắn lượn mình vượt tường nhảy vào bên trong.

Hắn vừa đặt chân xuống đất, trong bóng tối liền vang lên tiếng nói của một người:

- Thiếu hiệp về rồi ư, xin mời vào nhà vậy.

Đinh Hạo biết ngay đó là tai mắt ẩn phục trong thôn xá, hắn chẳng nói năng gì cả, bèn đẩy cửa bước vào. Trong phòng có tiếng nói của Thọ Dao Phong vang lên:

- Đinh đệ hãy vào đi.

Đinh Hạo thuận tay gài cửa vào, trông thấy ba lão ngồi chụm nhau.

Bán Bán Tẩu lên tiếng nói trước:

- Thiếu chủ, tiểu lão nhi tái thể làm người vậy!

Thọ Dao Phong trở tay vào cạnh giường nói:

- Hết ghé rồi, người cứ ngồi giường vậy.

Toàn Tri Tử chậm rãi nói:

- Đinh đệ, người có biết ai đã cứu lão ca ca và gã coi bói này không?

Đinh Hạo buột miệng nói:

- Hắc Nho!

Thọ Dao Phong gật đầu nói:

- May thật, Hắc Nho vừa xuất hiện cứu thoát hai người lúc đó tiểu lão đệ chạy đi đâu vậy?

Đinh Hạo nghe nói biết ngay ba người có sự hoài nghi về việc Hắc Nho xuất hiện, hần bèn nhiên nói:

- Tiểu đệ thay mặt Hắc Nho đi làm một việc khác, y thay thế tiểu đệ lo việc ở bí đà.

-Ồ!

Đinh Hạo chẳng muốn giải thích nhiều, nói nhiều có thể bại lộ ngay, ba lão ca ca này toàn là quỷ quái tinh khôn ở chốn giang hồ, họ muốn hoài nghi thế nào cứ mặc họ, thế là sách hay nhất, nghĩ thế hần bèn nói:

- Sao hai lão lại lọt vào tay Kim Long bang chủ?

Toàn Tri Tử cau mày nói:

- À! Chớ nhắc làm gì nữa, quả thật mất mặt xấu hổ, ta xuống phía nam đi tới Nhạc Dương lầu tìm gã coi bói, sau khi gã coi bói biết được ý ta, nhất định đòi đãi ta vài ly, thế thì hai chúng ta cùng ly tại tiểu thực điểm gần đó, uống đến nổi say mềm chẳng biết trời trăng gì cả, khi tỉnh rượu thì đã trở thành người tù phạm dưới tay họ, thật là lật thuyền trong cơn mương máng nhỏ chẳng đáng chút nào.

Bán Bán Tẩu tiếp lời nói:

- Ta lập bàn coi toán tại Nhạc Dương lầu hành tung tuy đã lọt vào tai mắt đối phương từ lâu mà ta hoàn toàn chẳng hay biết gì cả, cho nên mới có sự sơ sẩy như thế, mau mà hai cái mạng già chưa đến nỗi phải mất, nghe nói thiếu chủ gặp hài cốt của chủ nhân tại Tề Vân Trang phải không?

Đinh Hạo ngậm ngùi thương cảm nói:

- Đúng thế, việc này chẳng thể tưởng tượng được, Hồng lão có quen với vợ chồng Thảo Dã Khách không?

- Quen biết chứ, vợ chồng lão là bạn thâm giao của chủ nhân. ta từng gặp y hai lần, thật không ngờ y đã bảo tồn được hài cốt của chủ nhân.

- Thế thì lời nói của lão hoàn toàn là sự thật rồi!

- Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, nếu ta biết được y ẩn thân tại Tề Vân Trang thì chẳng có lắm việc lôi thôi phát sinh như thế này đâu.

- Kim Long bang ra tay bắt giữ hai lão có mục đích gì ư?

Toàn Tri Tử tiếp lời nói:

- Có trời mới biết được, sau khi hai chúng ta bị chế đi võ công, họ liền giam giữ tới bây giờ đây.

- Thế thì khó hiểu rồi, đúng rồi lão ca ca có biết ở Trung nguyên võ lâm có người nào tên là Hư Ảo lão nhân chăng?

Toàn Tri Tử suy nghĩ giây lát nói:

- Chưa nghe nói bao giờ!

- Y tinh thông Dịch Hình thuật...

- Dịch Hình Thuật có phải chẳng cần dùng đến được vật và mặt nạ vẫn tùy ý biến cải diện mạo chăng?

- Đúng thế, chính là như vậy!

Toàn Tri Tử trầm ngâm giây lát, bèn chậm rãi nói:

- Đây là võ học đã thất truyền ở võ lâm từ lâu, nghe nói sáu mươi năm về trước, có một người tên là Thiên La Lão Nhân tinh thông thuật này, nhưng lúc ấy lão có cả trăm tuổi, không thể sống đến ngày hôm nay được.

Đinh Hạo động lòng nói:

- Có phải Hư Lão nhân là truyền nhân của Thiên La Lão Nhân chăng?

Toàn Tri Tử gật đầu nói:

- Rất có thể như thế, nhưng hình dáng của đối phương thế nào?

- Hình dáng của y thì không thể biết được, y luôn luôn cải biến nhiều hình dáng khác nhau mà xuất hiện, nhưng bây giờ y đã có ký hiệu rồi.

- Ký hiệu, ý người muốn nói thế nào?

- Lúc ở đình hoang vắng tại thành Tảo Dương, tiểu đệ từng dùng kiếm chém đứt một lỗ tai trái của y.

- A! còn gì đặc biệt nữa chăng?

- Y thiện dùng độc dược, và cũng có thể dùng được vật khổng chế tinh thần của con người, độc môn ám khí của y là Vô Ảnh Phi Mang trúng vào chết ngay.

- Thế thì chưa từng nghe nói Thiên La Lão Nhân rèn những thứ này, ta sanh hơi muộn nên chưa từng gặp được Thiên La Lão Nhân, nghe nói lão là nhân vật chánh phái, cả đời du hý giang hồ, tiếng tăm lừng lẫy, chưa từng nghe nói lão dùng độc và sử dụng loại ám khí như thế.

- Có lẽ bản thân lão rèn nghề mà không mang ra sử dụng, đến đời truyền nhân của lão biến đổi thế này ư?

- Cũng có thể như vậy lắm.

Thọ Dao Phong hình như khó chịu vô cùng, gãi đầu lia lịa nói:

- Hãy bàn chuyện trước mắt cái đã, tên nói nhiều kia, con bé này là ý trung nhân của Đình tiểu đệ, tinh thần của y bị chế phải làm thế nào đây.

Đình Hạo tinh thần phấn khởi, khẩn trương ngắm nhìn Toàn Tri Tử xem lão nói thế nào.

Toàn Tri Tử cau mày nói:

- Tâm thần bị chế khác với tâm thần tán loạn, theo sự hiểu biết của ta, Tâm thần bị chế có hai loại, một là bị dược vật khổng chế, cần phải có thuốc giải độc môn mới giải được. Hai là độc môn thủ pháp khổng chế, cần phải được bản thân người thi triển thủ pháp mới giải được. Còn phần tâm thần tán loạn do bản thân gặp phải sự biến làm xúc động mãnh liệt gây nên, ở trường hợp này tâm thần nạn nhân có thể bỗng nhiên hoặc từ từ tán loạn mất hết ký ức, thì cần có danh y thuốc men sẽ trị được.

Đình Hạo nhủ thầm:

Phu nhân hồng nhan tóc bạc có gương mặt giống hệt mẫu thân mình ở Uy linh cũng có lẽ là ở trường hợp tâm thần tán loạn như Toàn Tri Tử đã nói, cho nên Cổ Thu Linh mới tìm cầu Cửu diệu linh chi làm thuốc mà Mai Ánh Tuyết thì thuộc loạn tâm thần bị chế, thế là vấn đề khá nghiêm trọng rồi.

Thọ Dao Phong giận quỳnh lên nói:

- Gã biết nhiều kia, người hãy nói cách nào khác trị được chăng?

- Muốn giải cấm chế này chỉ còn cách duy nhất tìm ra người thi triển thủ thuật này vậy.

- Thế thì phải bắt được Kim Long bang chủ?

- Chưa chắc y đã là người thi triển thủ thuật đâu.

Đình Hạo trầm giọng nói:

- Tiểu đệ đã thất sách, đúng ra không nên giết chết bà lão ở bí đà ấy, nếu lưu mạng sống lại..

Thọ Dao Phong ngắt lời nói:

- Bây giờ nói chuyện đó thì muộn rồi.

Lão lại quay sang Toàn Tri Tử nói:

- Gã biết nhiều kia, cố gắng suy nghĩ nữa đi nào, xem còn cách gì khác hơn?

Toàn Tri Tử cúi đầu trầm tư một hồi lâu, bỗng vỗ vào bàn cái bộp nói:

- Thôi có cách rồi.

Tất cả mọi người trở mắt hồi hộp nhìn lão, Đinh Hạo liền quỳnh quáng hỏi ngay:

- Cách thế nào?

- Muốn giải cầm chế của con bé ấy, chỉ cần tìm được người này thì xong ngay.

Đinh Hạo xúc động nói:

- Ai?

Toàn Tri Tử thông thả nói:

- Ông lão này có cả trăm tuổi rồi, tên là Lục Hợp Thánh Thủ Quản Vô Kỵ, nhưng lão đã tuyệt tích giang hồ từ lâu rồi.

Thọ Dao Phong cau mày nói:

- Ta có nghe nói Lục Hợp Thánh Thủ Quản Vô Kỵ quả thật người này có tài năng xuất chúng, nhưng chẳng biết hiện giờ lão ở đâu?

Toàn Tri Tử hoang mang lắc đầu nói:

- Ta bị lão thần ni nhốt trong mộ nhiều năm trường, bây giờ rất nhiều việc ta đều mơ hồ cả.

- Trước khi người bị nhốt thì lão ta ở đâu?

- Lúc ấy lão thường xuất hiện ở vùng Tượng Trung.

- Chuyện này nói ra cũng như không, có ai biết được lão còn tại thế chẳng?

- Ngoài ra ta chẳng còn cách nào khác hơn.

Đinh Hạo lại thở dài một cái, đây là vấn đề hóc búa nan giải nữa, những hạng kỳ nhân võ lâm như thế, hành tung vô định, hoặc là ẩn cư trong rừng sâu núi thẳm, nếu muốn tìm kiếm chẳng khác gì mò kim đáy bể nhưng còn hơn là ngồi bó tay chịu trận.

Bán Bán Tẩu xen vào nói:

- Cách nhanh nhẹn nhất là tìm cách bắt sống đệ tử cao cấp của Kim Long bang, tra vấn cho ra người thì triển thủ thuật còn hơn là đi tìm kiếm một người mà chưa biết chắc còn tại thế hay không?

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Hồng lão nói rất đúng, nhưng chúng ta cũng có thể tiến hành cả hai cách nói trên, biết đâu có cơ duyên gặp phải không chừng.

Xa xa vài tiếng gà gáy o o o Những con gà trống trong viện cũng vỗ cánh gáy theo, trời sắp sáng tới nơi vậy.

Thọ Dao Phong nói:

- Trời sắp sáng rồi, chúng ta cần chợ mắt giấy lát chăng?

Toàn Tri Tử nói:

- Tự tiện được rồi! Đinh Hạo sực nhớ ra một việc, mắt nhìn theo Thọ Dao Phong nói:

- Lão ca ca lúc tiểu đệ vào Uy linh cũng có gặp một phu nhân mất đi ký ức quên tất cả thân thế lai lịch quá khứ của mình, nghe nói nếu có Cửu điệp linh quả hợp với một số thuốc sẽ trị được...

- Ô! Cửu điệp linh chi, đây là bảo vật hiếm có biết đi đâu tìm bây giờ?

Bán Bán Tẩu lên tiếng nói bằng giọng bí ai:

- Thiếu chủ ta muốn tể bái di cốt của chủ nhân.

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát nói:

- Bây giờ thế này, ba lão ca ca tạm thời đều đến Tề Vân Trang nghỉ chân, thế nào?

Thọ Dao Phong trợn mắt nói:

- Tại sao thế?

- Con gái của Dư Hóa Vũ là Dư Văn Lan bị Hư Ảo lão nhân bắt cóc, đồng thời uy hiếp y buông bỏ cơ nghiệp Nam phương...

- Có chuyện như thế sao?

- Ý của tiểu đệ là chư vị tạm thời đến ở Tề Vân Trang, nếu cần thiết phải ra tay tiếp sức.

- Còn mi thì sao?

- Tiểu đệ thì ở vòng ngoài thám thính hành tung của Hư Ảo lão nhân công việc đó cần phải giải quyết cho xong.

- Còn con bé này thì sao?

- Còn y thì cũng đưa vào trang một thể, để tiện việc chăm sóc.

- Còn công việc thù nhà bản thân của người thì sao, không cần thiết bọn lão ca ca này truy tầm nữa chăng?

Đinh Hạo bị câu hỏi này làm cho cứng miệng, quả thật nếu ba lão vào Tề Vân Trang thế thì công việc truy tầm hung thủ há không đình chỉ lại chăng, nếu chỉ dựa vào sức lực của hắn thì lo sao xuể, hắn nghĩ tới đây bỗng thẹn đỏ mặt nói:

- Lão ca ca nói phải, thế thì phải làm sao bây giờ?

Thọ Dao Phong chẳng chút do dự nói:

- Gã coi bói thì phải vào trang thôi, ta và gã biết nhiều này vẫn phải co giò chạy tiếp, còn con bé này cũng nên đưa vào trang luôn thể.

Đinh Hạo chấp tay làm lễ nói:

- Mọi việc theo ý kiến của lão ca ca tiến hành.

Toàn Tri Tử nói:

- Bây giờ chúng ta nằm nghỉ chút đã, mọi việc sáng mai sẽ sắp xếp sau.

Tất cả mọi người tùy tiện nằm ngủ tại chỗ.

Bình minh ló dạng, mọi người lần lượt tỉnh giấc.

Bỗng Đinh Hạo nhớ lại ước hẹn với Cổ Thu Linh vội nói:

- Chư vị lão ca ca đi đứng thế nào đây?

Bán Bán Tẩu nói:

- Tiểu lão nhi phải tới Tề Vân Trang trước!

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Thế thì Hồng lão xin tự tiện, ta và nhị vị lão ca ca phải thương lượng lai chút nữa mới định hành tung được.

Bán Bán Tẩu Hồng Cẩm nghiêm mặt nói:

- Thiếu chủ, bất luận có chuẩn bị hành động gì, cũng nên thông báo cho lão biết trước.

- Đương nhiên, Hồng lão cứ yên tâm đi vậy.

Bán Bán Tẩu chấp tay từ biệt mọi người, phi thân chạy mất.

Đình Hạo lại lên tiếng nói:

- Tiểu đệ có ước hẹn phải đi ngay bây giờ, chút nữa quay trở lại mới bàn tính sau.

Thọ Dao Phong cau mày nói:

- Tiểu huynh đệ đi dự ước hẹn gì thế?

93. Hoanh Sanh Tình Trường

Đình Hạo suy nghĩ giây lát nói:

- Ta có một ước hẹn tại Ngũ Phúc khách điểm!

- Thế thì đệ cứ đi đi, chú ý chớ làm bại lộ chỗ này nha.

- Tiểu đệ sẽ cẩn thận tối đa.

- Con bé cũng khá ngoan, ăn uống ngủ nghỉ bình thường, người chớ quan tâm việc này.

- Vâng.

Đình Hạo ra khỏi phòng, vì sợ bại lộ hành tung, hần bèn vượt tường nhảy vọt ra ngoài, đi khoảng nửa dặm đường rồi quẹo vòng về đại lộ, sau đó mới ngang nhiên bước vào thành.

Chẳng mấy chốc đã tìm tới Ngũ phúc khách điểm được tiểu nhị hướng thẳng vào hậu viên, một chiếc cửa sổ phòng đầu ở dãy viện bên phải xoẹt một tiếng mở toang ra, từ bên trong phòng phát ra tiếng nói của người con gái:

- Đình đệ đến bây giờ người mới tới?

Không ai xa lạ chính là Cổ Thu Linh.

Đình Hạo vội lên tiếng đáp:

- Phiên tỷ tỷ đợi lâu vậy, Đình Hạo bước vào phòng, thấy cái bàn đặt gần cửa sổ đã được bày ra các thứ rượu thịt, hai đôi đĩa và hai cái ly, trong ly cũng đã rót đầy rượu.

Cổ Thu Linh vội kéo cái ghế gần bàn nói:

- Đình đệ, chúng ta uống vài ly nào!

Đình Hạo nói đùa:

- Tiểu đệ cũng háo vật trong ly sao?

Cổ Thu Linh trợn mắt nhìn hấn, nung nịu nói:

- Đệ lại học biết lối dùng từ rồi.

Đình Hạo vội chấp tay nói:

- Thôi để tiểu đệ xin lỗi tỷ tỷ vậy.

Cổ Thu Linh cười tủm tỉm, tình thâm đậm đà nhìn Đình Hạo một cái, nói:

- Ngồi tự nhiên, chúng ta vừa ăn vừa nói được rồi.

Hai người ngồi đối diện nhau, Đình Hạo có chút hồi hộp không yên, còn Cổ Thu Linh mặt mày hớn hở như mùa xuân, rót rượu nâng ly, ăn uống được một lúc khá lâu, Đình Hạo ngập ngừng nói:

- Bây giờ tỷ tỷ đi đứng thế nào?

Má phấn của Cổ Thu Linh đỏ say, trông đẹp chẳng tả xiết, thoáng nghe Đình Hạo nói, y lên tiếng nói giọng u buồn:

- Hình như đệ chẳng muốn ngồi lâu với ta?

Đinh Hạo quỳnh quang nói:

- Tỷ tỷ sao nói thế, người hiểu lầm ý đệ rồi.
- Thế thì người nói làm sao?
- Tại vì tiểu đệ cho rằng tỷ tỷ còn việc cần làm vậy?
- Ta xong việc rồi, sự việc của Hắc Nho coi như đã xong, đồng thời tin tức đã truyền về bản cung rồi!
- Ạ! Thế thì tỷ tỷ có tùy tùng theo?
- đương nhiên số người liên lạc chẳng thể thiếu được!

Đinh Hạo thoát nghĩ việc quen biết Mai Ánh Tuyết phải thành thật nói lại cho đối phương biết rõ, để tránh về sau sự hiểu lầm chẳng thể giải quyết được, nên thừa lúc tình cảm đôi bên chưa đến nỗi đậm đà nói rõ sự thể mới là thượng sách, hắn nghĩ thế bèn định thần, chậm rãi nói:

- Tỷ tỷ, tiểu đệ có một việc xin phụng cáo!
- Việc gì người cứ nói.

Đinh Hạo trấn tĩnh lại mối tình, sau đó thản nhiên nói:

- Lúc tiểu đệ mới xuất đạo hành tẩu giang hồ, có quen biết một người bạn gái tên Mai Ánh Tuyết...

Mặt mày Cổ Thu Linh liền biến sắc, y như tia nắng sáng rực bỗng bị cơn phù vân che án không bằng, Đinh Hạo đã tiên liệu được y sẽ có phản ứng này, cho nên hắn chẳng quỳnh quang hốt hải chút nào, dừng giây lát, hắn lại nói tiếp:

- Y bị Kim Long bang bắt cóc, chẳng biết họ dùng thủ pháp tà ma gì đã khống chế y đến nỗi mất cả lý trí, tiểu đệ vì việc này mà lo buồn không ít...

Cổ Thu Linh gương cười nói:

- Đỉnh đệ nói cho ta biết việc này là muốn ta tìm cách cứu chữa chăng?

Đinh Hạo sượng sùng nói:

- Đệ không muốn dẫu tỷ tỷ việc này, đồng thời cũng mong tỷ tỷ trợ lực vậy.

Bầu không khí bây giờ ngột ngạt oái ăm lắm sao, đến nỗi cả hai bên chẳng biết nói gì cả.

Cổ Thu Linh cố gắng kiềm chế tình cảm của mình, má phấn co rút luôn chẳng dừng, cuối cùng y buồn bã cười gượng nói:

- Đỉnh đệ người rất yêu nàng phải không?

Đinh Hạo đỏ mặt ngay, hắn khó trả lời câu hỏi này vô cùng, vì tình yêu của hắn và Mai Ánh Tuyết rất kỳ diệu, từ lúc hai người quen nhau cho tới bây giờ, tình cảm của đôi bên chỉ trưởng thành trong trạng thái vi diệu khó tả, hai người chưa tỏ tình ý công khai bao giờ, và cũng chẳng có thể non hẹn biển chỉ biết đôi bên thương yêu nhau thể thôi, riêng về Đinh Hạo thì hắn phải công nhận là rất yêu thương nàng.

Nếu hắn trả lời thẳng thắn, ắt phải làm tổn thương đến tình cảm của Cổ Thu Linh thôi.

Còn phủ nhận thì Cổ Thu Linh ắt sẽ không buông tha, cuối cùng lại càng khó xử hơn.

Hắn nghĩ tới đây ra vẻ ung dung nói:

- Tỷ tỷ đệ không buông tay chẳng lo, vì đệ không biết ngoài ra còn có người nào khác hơn lo lắng cho nàng chăng?
- Ta chẳng hiểu đệ muốn nói gì?
- Tỷ tỷ nói ra thì rất lạ, cho đến bây giờ đệ vẫn chưa biết lai lịch chân thật của nàng và ngay cả họ tên nữa.
- A! thế thì chuyện lạ rồi, nhưng như thế cũng chẳng sao, Đỉnh đệ người chó nên lo lắng chuyện đâu đâu nữa làm gì, ta hỏi người có yêu nàng chăng? Người vẫn chưa trả lời ta mà.

Câu hỏi này rất có phân lượng, Đinh Hạo buộc lòng không còn cách nào hơn, đánh liều nói:

- Phải, đệ rất yêu nàng! Cổ Thu Linh cúi đầu xuống, sau đó lại ngược đầu lên, hai bên khóe mắt thấm ướt muồn nhỏ lệ, thê lương u buồn cười gượng nói:

- Đinh đệ thật là có duyên nhưng lại vô duyên.

Câu nói này rất lộ liễu nói hoạch toẹt hết tâm sự của y ra, Đinh Hạo nghe nói thế liền quỳnh quáng chẳng biết nói sao, luận về sắc đẹp và tài năng, y quyết chẳng thua sút Mai Ánh Tuyết chút nào, chỉ hơn thua có một chữ duyên mà thôi.

Hắn nói được gì bây giờ?

Cổ Thu Linh lại nói tiếp:

- Đinh đệ, chán tỷ tỷ chẳng bằng nàng!

Đinh Hạo đỏ phừng cả hai má:

- Tỷ tỷ thế thì người làm rồi, tỷ tỷ thuộc tiên lộ minh châu, sắc đẹp vô song, chỉ vì chỉ vì - Chỉ vì thế nào?

- Chỉ hận rằng quen biết nhau quá muộn màng mà thôi.

Hai bên khóe mắt của Cổ Thu Linh nhỏ xuống hai dòng ngân lệ, nụ cười cay đắng, nụ cười châm biếm lấy mình và thê lương buồn bã.

- Đệ đệ đây là lời nói phát ra từ đáy lòng người chứ?

- Vâng.

- Thế thì tỷ tỷ ta đã mãn nguyện lắm rồi, bây giờ hồng nhan tri kỷ của đệ ở đâu?

- Tạm thời nương thân ở nhà người bạn.

- Đệ cũng biết nghĩa mẫu của ta mất đi ký ức đến nay vẫn chưa khôi phục, chắc đệ cũng không trách ta không tận lực chứ?

- Tỷ tỷ chớ nói thế, điều này đệ rất thông cảm.

Cổ Thu Linh nghiêng đầu suy tư một hồi nói:

- Người yêu mà đệ đã nói có phải là cô gái từng hạ thủ tấn công đệ chẳng?

Đinh Hạo kích động nói:

- Chính là nàng!

- Nàng rất đẹp?

- Nhưng tỷ tỷ cũng chẳng tầm thường nha!

- Nhưng chúng tạ.. Ồ! Đã nói bỏ qua chuyện này bây giờ lại còn đề cập nữa, người còn một vị đại tỷ tỷ nữa phải không?

Đinh Hạo ngạc nhiên nói:

- Đệ còn người tỷ tỷ nào đâu?

Má phấn của Cổ Thu Linh thoát biến nói:

- Đinh đệ có lẽ ta không tiện hỏi, đây là tư ẩn của đệ mà!

Đinh Hạo như tắm mình trong mây mù không bằng hắn hoang mang hỏi:

- Tỷ tỷ người nói thế là sao?

- Muốn ta chỉ đích danh người đó ra sao?

- Tỷ tỷ biết điều gì cứ nói ra!

- Xích Ảnh Nhân chẳng phải là tỷ tỷ của người sao?

Đinh Hạo ngạc nhiên sau đó cười ha hả nói:

- Phải nó là đại ca mới đúng.

Cổ Thu Linh giận lẫy nói:

- Đến giờ phút này đệ còn định giấu ta chăng?

Đinh Hạo cau mày nói:

- Tỷ tỷ nói đùa đấy chứ?

- Không ta chẳng nói đùa đâu.

Đinh Hạo thoáng giật mình nói:

- Xích Ảnh Nhân là người nữ sao?

- Đúng vậy, y hóa trang rất khéo, nếu y là nam làm gì vào được Uy Linh Cung, chỉ có Đinh đệ là người nam đầu tiên bước vào bản cung thôi.

Tức thì Đinh Hạo xúc động mãnh liệt, hẳn không thể tưởng tượng Xích Ảnh Nhân là người nữ được, bây giờ suy nghĩ kỹ lại quả nhiên thấy có nhiều điểm đáng nghi, lúc mới quen biết mình cảm thấy y có mùi son phấn đậm đà, vả lại trong Ly trần đảo toàn là nữ nhân, chính lão ca ca cũng từng nói y có nữ khí...

Có thật y là nữ nhân chăng?

Phải rồi, Huyền Huyền chân kinh cần phải có thân nam tử nguyên dương mới tu luyện được, y nhường lại cho mình đây là một minh chứng cụ thể.

Hắn nghĩ tới đây lên tiếng nói giọng hốt hải:

- Tỷ tỷ căn cứ thế nào mà khẳng định y là nữ nhân?

Cổ Thu Linh hỏi ngược lại nói:

- Đinh đệ thực tình chẳng biết sao?

Đinh Hạo nói giọng đành thép:

- Thật tình đệ không biết, cũng chưa từng có ý tưởng như thế!

- Tỷ tỷ tin lời nói của đệ, lúc y ghé bộ qua Đồng Phách Sơn đã bại lộ dấu tích nữ nhân, đồng thời lúc tiến y ra cũng, ta đã khám nghiệm và xác định được y là thân nữ nhân chẳng sai chút nào.

- A! Thật không ngờ...

Thình lình một tiếng nói quen thuộc từ ngoài cửa vọng vào:

- Điều người không ngờ còn nhiều lắm!

Đinh Hạo rùng mình trầm giọng nói:

- Ai đó?

- Thiếu hiệp chóng quên thế, chẳng nhận ra giọng nói của ta ư?

Tiếng nói vừa dứt, một luồng gió nhẹ đẩy tới tung cánh cửa ra, một bóng người đỏ hoa đứng cách xa cánh cửa vài bước.

Ánh mắt của Đinh Hạo lướt tới, bất giác thất thanh kêu lên:

- Phương Bình!

Người vừa xuất hiện chính là Phương Bình đệ tử của Huyết Ảnh phu nhân chẳng trách được giọng nói quen thuộc đến thế, Đinh Hạo sức hồi tưởng cảnh tượng y công mình hành tẩu trong núi khi xưa, mặt mày bắt giác nóng đỏ bừng bừng.

Ánh mắt của Phương Bình lướt sang Cổ Thu Linh, gương mặt liền hiện ra một thần sắc lạ thường, khó hình dung ra được.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Phương cô nương đến đây có điều chi chỉ giáo?

Mặt Phương Bình lạnh như tiền nói:

- Phụng mệnh của phu nhân mời người!

Trước mắt của Đinh Hạo lại hiện ra dung mạo sắc đẹp vô song của Huyết Ảnh phu nhân, y liệt danh một trong Thiên địa bát ma niên kỷ cổ lai hy thế mà trông y hơn là hai mươi cái xuân xanh bằng không người ở chốn giang hồ được người xưng bằng Hồ tinh, Đinh Hạo thoáng nghĩ đã tưởng đến bị y quần quýt làm phiền nhiều lần, lửa giận như mới còn đây, hần bèn cười lạnh lùng nói:

- Có chuyện gì chẳng?

Má phàn của Phương Bình vẫn lạnh như băng tuyết, khác hẳn với thái độ lả lơi khi xưa, y mím môi nói:

- Đinh Hạo có thể nói rằng phu nhân là người tình số một trên thế gian này.

Đinh Hạo chẳng nín được bật lên một tràng cười ha hả cất tiếng nói giọng mỉa mai:

- Phu nhân vẫn chưa quên tình tại hạ chăng?

Mặt mày của Cổ Thu Linh biến đổi rất ư khó xem, bằng giọng điệu lạnh lùng nói:

- Đinh đệ, y là ai?

Đinh Hạo xoay người sang nói:

- Phương Bình cô nương, đệ tử của Huyết Ảnh phu nhân đã khét tiếng giang hồ này.

- A!

Cổ Thu Linh thất thanh kêu lên một tiếng, cảm miệng không nói gì nữa.

Phương Bình với cặp mắt hận thù quét nhìn Cổ Thu Linh một cái nói:

- Đinh thiếu hiệp, gần đây người quả thật xuân sang đặc ý rồi?

Đinh Hạo bất giác phẫn nộ nói:

- Phương cô nương, nếu cô còn ăn nói hồ đồ thế này thì chớ trách tại hạ phải đuổi khách nha!

Phương Bình lạnh lùng tăng hắng mộ t tiếng nói:

- Đinh thiếu hiệp nếu không có lệnh của phu nhân thì ta cũng chẳng đến gặp người, và chỉ muốn gặp người thôi..

- Như thế nào?

- Người có biết đã hy sinh thế nào cho người không?

Đinh Hạo bĩu môi nói:

- Đây quả là kỳ đàm rồi, người cứ nói xem?

Phương Bình nghiêng răng giận run nói:

- Phu nhân đang đợi người có việc muốn nói!

Đinh Hạo cương quyết nói:

- Tại hạ không rảnh!

- Người chẳng muốn cứu ý trung nhân của người sao?

- Người.. nói sao?

- Ta nói thiếu nữ áo trắng Mai Ánh Tuyết ý trung nhân của người! Đinh Hạo rùng mình ngồi bật dậy, hốt hải nói:

- Ý người muốn nói gì?

Phương Bình lạnh lùng nói:

- Người đi hay không tùy người, phu nhân chờ đợi người ở ngoại thành Bắc môn, chỉ một mình người đến thôi, ngoài ra không một người thứ hai nào đến được.

Dứt lời, y xoay người bỏ đi, không nói thêm một lời nào nữa.

Đinh Hạo cất tiếng nói to:

- Người đừng đi vội!

Phương Bình chẳng thèm quay đầu trở lại, chỉ trong nháy mắt đã ra khỏi khách điếm.

Đinh Hạo ngậy người chẳng nói lời nào cả, sự xuất hiện của Phương Bình đã khiến hắn cảm thấy ngạc nhiên, nhưng lời nói của y càng khiến hắn sửng sốt chẳng ít, phen này Huyết Ảnh phu nhân lại có ý đồ gì đây? Y vẫn chưa chịu buông tay ư?

Mình còn nhớ lúc ở Hình Sơn y hiện thân quấy rối mình, cuối cùng y từng nói:

Chúng ta cứ chờ xem, y đã quyết chí phục thù chẳng?

Chẳng lẽ y cũng là một phần tử của Kim Long bang chẳng?

Tâm thần của Mai Ánh Tuyết bị chế có phải là kiệt tác của y chẳng?

Hắn nghĩ tới đây bất giác giận run nghiêng răng kêu cồm cộp.

Cổ Thu Linh trông hắn biến sắc, ngạc nhiên hỏi:

- Đinh đệ chuyện gì thế?

Đinh Hạo đem những chuyện bị Huyết Ảnh phu nhân quấy rối trước kia thuật lại cho Cổ Thu Linh nghe một phen, mục đích vì ngại Cổ Thu Linh sanh lòng hiểu lầm.

Sau khi Cổ Thu Linh nghe kể xong, bèn cau mày nói:

- Đệ chuẩn bị đến dự ước hẹn đó chẳng?

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Phải đi dự vậy, vì đối phương đã đề xuất vấn đề của Mai Ánh Tuyết mà đệ thì đang cảm thấy sốt ruột chưa biết phải giải quyết vấn đề của Mai Ánh Tuyết thế nào đây!

Cổ Thu Linh nhướn đôi mày liễu thành hình chữ nhất, trầm giọng nói:

- Người có biết đối phương đã gài bẫy thế nào chẳng?

Đinh Hạo rùng mình nói:

- Thế thì phải chịu thôi, đến lúc đó tính sau.

- Ta đi với người!

- Không được, đối phương đã nói trước không người nào thứ hai được phép xen vào.

- Nhưng ta chẳng yên tâm để đệ đi một mình.

Đinh Hạo nghe nói lấy làm xúc động mãnh liệt, sự lo lắng chân tình này khiến hắn áy náy vô cùng, hắn bèn nói giọng run run:

- Tỷ tỷ đệ sẽ cẩn thận ứng phó tối đa, xin người hãy yên tâm.

- Ta âm thầm theo sau, khi nào cần thiết ta sẽ hiện thân.

- Thế thì không được đệ chẳng muốn đối phương coi thường tư cách của Toan Tú Tài.

Cổ Thu Linh thở dài ra vẻ không làm gì hơn được nữa nói:

- Thế thì tỷ tỷ phải ở đây đợi đệ?

- Được, xong việc đệ sẽ trở lại ngay.

- Đệ đi ngay bây giờ sao?

- Hừ... đệ muốn gặp đối phương ngay.

- Thế thì chúng ta hãy cạn thêm ba ly nữa..

- Vâng!

Hai người không nói gì nữa, lặng lẽ ăn uống, mạnh ai nấy nghĩ tưởng tâm sự của mình, bầu không khí trở nên buồn tẻ ngột ngạt thời gian trôi qua thật nhanh.

Đinh Hạo nốc cạn ly rượu cuối cùng ngồi bật dậy nói:

- Tỷ tỷ đệ phải đi bây giờ!

Cổ Thu Linh buồn bã căn dặn nói:

- Đinh đệ, người hãy cẩn thận ta ở lại nơi đây chờ người!

Đinh Hạo gạt đầu ra khỏi Ngu phúc khách điểm.

Huyết Ảnh phu nhân hẹn gặp mình ở Bắc môn, có âm mưu gì đây?

Hắn ra khỏi thành, dọc theo đường lộ chạy ra hướng bắc, chẳng mấy chốc hắn đã đi đến gần một khu rừng xanh trông thấy Phương Bình đã đứng đợi nơi bìa rừng, gương mặt của y vẫn lạnh lùng như lúc trước.

Đinh Hạo chạy tới chỗ y khoảng độ hai trượng bèn dừng bước nói:

- Phu nhân của người đâu?

- Đang chờ người ở trong rừng!

Dứt lời Phương Bình xoay người chạy vào rừng. Đinh Hạo phi thân chạy theo sau y, chạy hơn vài dặm đường, bỗng thấy phía trước có một bóng người thấp thoáng hiện ra. Đinh Hạo phóng mắt nhìn tới bất giác giật bắn người lên, người vừa xuất hiện chính là người bạn thâm giao Xích Ảnh Nhân.

Đinh Hạo bất giác buột miệng kêu lên:

- Đại ca sao người cũng...

Trong lòng hắn sực nghĩ tới lời nói của Cổ Thu Linh lúc nãy, tức thì uất nghẹn ngay, không còn nói được nữa.

Phương Bình vẫn gương mặt lạnh như tiền, đứng ở một bên không nói một lời nào cả.

Cảnh ngộ ngay khiến cho Đinh Hạo hoang mang không ít.

Xích Ảnh Nhân lên tiếng nói giọng xúc động:

- Hiền đệ người cảm thấy bất ngờ lắm phải không?

Tâm tư của Đinh Hạo đã cuồng loạn lên hắn tức thời không phân tích tình huống trước mắt được, ước hẹn của Huyết Ảnh phu nhân sao lại hóa ra Xích Ảnh Nhân? Hắn bèn rùng mình nói:

- Đại ca, chuyện gì vậy?

Giọng nói của Xích Ảnh Nhân bỗng nhiên trở thành giọng nói của người nữ:

- Hiền đệ, ta chỉ ngại có một ngày nay, nhưng cuối cùng cũng phải đến thôi.

Huyết Ảnh và Xích Ảnh, Đinh Hạo sức như đã hiểu ra, chẳng lẽ... hắn nghĩ tới đây bất giác run bắn cả người lên, sự thực này đáng sợ gớm, hắn chẳng dám suy nghĩ tiếp, gương mặt anh tuấn trở nên tái mét, và co rút lia lịa quả thực đây là sự kiện không thể tưởng tượng được.

Xích Ảnh Nhân cười giọng đau đớn, lại nói tiếp:

- Hiền đệ, người còn nhớ huynh đã nói những lời với đệ cách đây không lâu chăng?

Đầu óc của Đinh Hạo đã bắn loạn lên, chẳng còn nhớ ra gì nữa, hoang mang như người mất thần nói:

- Đại ca.. đã nói những gì nào?

Xích Ảnh Nhân cười nhạt, nụ cười rất miễn cưỡng, ánh mắt lơ đãng âm u, nói giọng thê lương buồn bã:

- Đệ còn nhớ trong khách điểm tại thành Tảo dương bị Hư Ảo lão nhân dùng được vật làm mất lý trí, sau đó tỉnh lại, huynh có nói nếu một ngày nào đó đệ biết được quá khứ của ta, sẽ khinh miệt và bỏ quên ta! Bây giờ ngày đó đã đến...

Đinh Hạo nhớ ra rồi, quả thực đối phương từng nói như thế này.

Lúc ở Ly trần đảo, mình được tôn xưng là nhị chủ nhân và được đối phương biếu tặng Huyền Huyền chân kinh, và đối đãi mình hơn tình ruột thịt, cho nên mình đã xem người như tri kỷ hiếm có trên đời này, ai ngờ sự thật lại thay đổi phu phàng vô tình thế này, chẳng khác nào một cơn mộng đẹp bỗng nhiên bị phá vỡ.

Bất kể đối phương là nam hay là nữ, mỗi tình đạo nghĩa cao cả khi xưa của hai người không thể nào phủ nhận được.

Hắn cũng nhớ lại những lời nói của mình lúc đó, hắn bèn trịnh trọng lặp lại những lời nói hôm trước:

- Đại ca, tiểu đệ từng nói tình cảm của hai ta là đời đời chẳng thay đổi!

Xích Ảnh Nhân bèn mở chiếc khăn quần đầu xuống, liền lộ ra mái tóc xinh đẹp, cởi cả chiếc áo nho sinh ra thấy ngay được bộ quần áo đỏ hoe, cuối cùng dùng đôi tay xoa nhẹ vào mặt, một gương mặt đẹp như đoá hoa hiện ra trước mắt.

Đinh Hạo y như đã quá chén, tức thì hoa mắt loạn thần, hoài nghi đây là giấc chiêm bao.

Y chẳng sai chút nào cả, chính là Huyết Ảnh phu nhân.

Mỹ nhân giang hồ này dựa vào thuật trú nhan, với tuổi đã cổ lai hý mà trông như là một thiếu phụ hơn ba mươi tuổi.

Đinh Hạo không sao hiểu nổi tên nữ ma tà ác này bỗng nhiên lại đổi tánh.

Huyết Ảnh phu nhân với nụ cười cay đắng, chẳng còn tư hào nào đáng vẻ phóng đảng khi xưa.

- Người có thể gọi ta là đại tỷ.

Đinh Hạo cố gắng trấn tĩnh lại tinh thần, xúc động mãnh liệt nói:

- Đại tỷ, tạ.. tiểu đệ không thể nào ngờ được...

Huyết Ảnh phu nhân mắt nhìn Phương Bình nói:

- Người cứ đi tuần hành xung quanh bìa rừng, không cho bất cứ ai vào đây cả.

- Vâng! Phương Bình lập tức quay người đi khỏi.

Huyết Ảnh phu nhân nghiêm sắc mặt lại trầm giọng nói:

- Hiền đệ ta xin cảm tạ người không khinh miệt ta!

- Tình nghĩa cao cả của đại tỷ tiểu đệ trọn đời khó quên.

- Hiền đệ ta dùng diện mạo của Xích Ảnh Nhân xuất hiện dụ người đến Ly trần đảo, lúc đó ta muốn chiếm đoạt lấy người, nhưng... phong độ tư cách hành vi của người đã khiến ta tự thẹn bản thân bỉ ổi, đồng thời cũng tỉnh ngộ mình đang làm những việc sai quấy nghịch lại với trời đất, hồi đầu ngàn thị, ta đã thay đổi

lại hẳn ý định ban đầu, ta phải chiếm lấy trái tim của người chứ không lấy thân hình của người nữa, xem như ta đã thực hiện được rồi..

- Phải, đại tỷ nói đúng lắm, người đã chiếm được trái tim của ta, trong thâm tâm ta người vĩnh viễn là người đại ca kính mến.

Huyết Ảnh phu nhân cười an ủi nói:

- Đỉnh đệ ta mãi nguyện lắm rồi, cả đời ta chưa thực sự yêu thương người đàn ông nào, nhưng tạ.. đã thật tình yêu người, cả đời ta phóng đảng tạo ác tày trời, mong rằng sau khi hạ vọng sẽ làm được một việc nào đó để an ủi mới chẳng uổng phí kiếp sống này..

- Đại tỷ, chuyện quá khứ cứ coi như là cơn ác mộng đi, bây giờ người là Xích Ảnh Nhân.

Hai mắt của Xích Ảnh Nhân ửng đỏ nói:

- Đỉnh đệ, người có biết ta có quái tật, mỗi năm tái phát một lần.

- Vâng tiểu đệ đã biết, cũng từng chạy đi kiếm danh y chữa trị cho tỷ tỷ, nhưng chưa được toại nguyện thôi.

- Đó là báo ứng của ta.

Đỉnh Hạo rùng mình nói:

- Báo ứng?

94. Bán Hư Bán Huyền

Huyết Ảnh phu nhân gật đầu nói:

- Đúng thế, đó là báo ứng của ta, mỗi năm phải chịu đựng một lần đau khổ kinh khiếp ấy.

- Đại tỷ do vận công tẩu hỏa nhập ma chăng?

- Không phải thế, do người làm vật.

- Do người làm, ý người muốn nói sao?

- Đó là sự trừng phạt của gia sư.

Đỉnh Hạo cả kinh, đây lại là một bí sử hẳn không thể ngờ được, hẳn hoảng hốt nói:

- Tôn sư của đại tỷ là ai?

- Một nhân vật danh lừng thiên hạ, sau này đệ sẽ biết được người là ai, đệ có bằng lòng nghe ta kể những chuyện quá khứ chẳng đáng nghe đó chăng?

Y vừa nói vừa cười đau khổ.

- Nếu đại tỷ bằng lòng nói, thì đệ rất vui lòng lắng tai nghe ngóng.

Huyết Ảnh phu nhân ngược đầu lên nhìn lá cây lá rừng xanh, hình như đang hồi tưởng lại quá khứ, thật lâu y mới cất giọng buồn bã nói:

- Ta còn một người đại tỷ nữa, hai chị em ta vốn là con gái nhà lành, gặp lúc thất thời vận xấu, gia đình gặp phải bệnh dịch, cha mẹ song thân tạ thế, lúc chị em ta chưa đến tuổi trưởng thành, thì bị người chú ruột độc ác mang hai chị em ta bán thân vào giới ăn chơi!

- A!

Chính cảnh ngộ bất hạnh này đã quyết định số mạng của cả cuộc đời hai chị em ta, còn nhớ một lần được khách dất đi du sơn ngoạn thủy, lật thuyền té sông đã cứu vớt, người trông thấy tư chất luyện võ của hai chị em ta xuất chúng bèn thu làm đệ tử môn hạ, mang về núi sâu rừng thẳm dạy dỗ, thời gian thấm thoát trôi qua tám năm, chị em ta đã thành tài, do khổ luyện ở thâm sâu, đứng ra tâm ý đã như dòng nước rừng...

- Sau đó thế nào nữa?

- Gia sư nghĩ tới hai chị em ta đã đến tuổi trưởng thành dựa vào cơ bản nhân đạo và thiên đạo, cũng nên tìm một nơi để nương thân làm trọn bổn phận của người con gái, thế rồi người bảo chị em ta xuống núi thử cơ duyên xem thế nào, kỳ hạn một năm phải về núi phúc đáp lai với thầy.

- Lệnh sư quả là một trưởng giả thông hiểu nhân tình.

- Đúng thế, đệ nói chẳng sai chút nào, sau khi hai chị em ta xuống núi, thoáng trông thấy thế giới xinh đẹp hoa mắt, hai chị em ta sẵn có thiên phú mỹ sắc, thêm vào võ công bất phàm, đã mê mất bản tính, bèn gây hành động bừa bãi...

Nói tới đây y buồn bã thở dài một cái, hình như chẳng muốn hồi tưởng những quá khứ không đáng nhắc tới này, y dừng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Chỉ trong vòng một năm ấy, danh đẹp lừng lẫy... không phải nói là danh thúi lừng lẫy thiên hạ được giới giang hồ thời đó xưng là Giang hồ nhị vu (nhị vu tức là hai mỹ nhân tuyệt thế).

Đinh Hạo mê man gật đầu nói:

- Tiểu đệ xuất đạo muộn màng, chưa nghe người nói đến bao giờ.

Huyết Ảnh phu nhân thở dài nói:

- Đó là sự việc vài chục năm về trước, đương nhiên là không thể biết được...

- Rồi sao nữa?

- Sống hoang đàng một năm ở chốn giang hồ vẫn chưa tìm được đối tượng để trao thân, nguyên nhân là tiếng tăm bê bối, nhân vật tà phái thì không lọt vào mắt hai chị em ta, còn nhân vật chánh đạo thì lùi bước không dám thọ giáo.

- Mãn hạn một năm phải về núi phục mệnh chứ?

- Đúng vậy, hai chị em ta phải về núi bịa đặt một số mẩu chuyện nói dối sư phụ rằng mình là nữ hiệp không bằng...

- Lệnh sư chẳng bước chân ra giang hồ sao?

- Người rất ít xuống núi, sau khi hai chị em ta trở về núi ngẫu nhiên phát hiện sư phụ có giấu một quyển trứ nhan chân kinh, thế rồi bắt đầu lên lún tu luyện, kỹ thuật đó rất là thâm ảo, chẳng lẽ luyện một sớm một chiều mà thành công được, một hôm sư phụ phát giác biết được mọi việc...

- Kết quả thế nào?

- Sư phụ phần nộ vô cùng, người bèn dạy dỗ sửa trị hai chị em ta một phen, trông thấy sự việc đã như thế đành công khai mang ra truyền thụ luôn, vì bản ý của sư phụ nói rằng Trứ nhan chân kinh nghịch lại thiên đạo, cho nên cất giấu mà chẳng đem ra truyền thụ.

- Đúng thế, thuật này... quả nhiên nghịch lại với thiên đạo.

- Cũng trong lúc sắp học thành trứ nhan thuật, sư phụ xuống núi thăm bạn và thám thính được mọi hành vi ở chốn giang hồ của hai chị em ta, người phần nộ khí xung thiên hấp tấp trở về núi phải đòi lại võ công của hai chị em ta, về sau người đã xiêu lòng bởi sự van xin cầu lụy và quyết tâm ăn năn hối cải của hai chị em ta nên người mới tha lỗi và phạt hai chị em ta năm năm chẳng được xuống núi.

- A! Trừng phạt khá nặng.

- Trong cơn tức giận sư phụ đã đốt hủy quyển Trứ nhan chân kinh, hai chị em ta đã học thành Trứ nhan thuật nhưng chỉ thiếu một phần cuối cùng là khí huyết không thể trở về kinh mạch được, cho nên mỗi năm phải phát bệnh một lần, lúc bệnh phát đau đớn không tả, mặc kệ hai chị em ta lạy lục van xin thế nào đi nữa sư phụ vẫn không chịu nói ra khẩu quyết hóa giải.

- Lệnh sư thông hiểu câu khẩu quyết đó sao?

- Đương nhiên, chị ta vì oán sanh hận liền khởi ác niệm, thừa lúc sư phụ vận công nhập định xuất thủ đánh lén người khiến sư phụ đã tẩu hỏa nhập ma trở thành bán thân tàn phế...

Đinh Hạo nghe nói bất giác ớn lạnh tóc gáy.

Huyết Ảnh phu nhân ngừng lại giây lát rồi nói:

- Lúc đó thì chẳng thấy làm lạ, nhưng việc làm đã lỗ như thế, không còn cách cứu chữa nữa.

- Lệnh tỷ chẳng hối hận chẳng?

- Không hối hận chút nào cả, y cưỡng ép sư phụ đọc ra câu khẩu quyết đó, nhưng sư phụ chẳng chịu đọc, bản ý của sư phụ là mãn hạn trừng phạt năm năm mới hóa giải cho hai chị em ta, chị ta chơi một đòn này bèn tuyệt vọng luôn...

Đinh Hạo động lòng nói:

- Lệnh sư là Ly Trần Tử chẳng?

Huyết Ảnh phu nhân lắc đầu nói:

- Không phải, đệ cứ nghe ta kể, hai chị em ta chẳng đành lòng sống trong núi thẳm, lại tái xuất giang hồ, ta dùng thân phận Huyết Ảnh phu nhân xuất hiện, còn danh hiệu Giang hồ nhị nữ trước kia lần lần được người giang hồ vô lâm quên lãng, chẳng bao lâu ta lại làm bạn với Ly Trần Tử, sống chung với nhau và ta đã trở thành nữ chủ nhân của Ly trần đảo...

-Ồ! Té ra thế này.

- Sau khi Ly Trần Tử tạ thế, ta chính thức trở thành đảo chủ, trải qua khổ công cải cách đảo này bèn hóa ra thiên đàng cấm địa của ta, sau đó ta lại quen biết Nhất Chỉ Truy Hồn Công Tôn Cẩn.

Đinh Hạo rất rành việc này, chính mình dùng thân phận Hắc Nho xuất hiện phé đi võ công của y, hấn gặt đầu nói:

- Đệ biết người này, hiện nay y ở đâu.

- Bị Hắc Nho phé đi võ công, không biết y đi về đâu cả.

- Sau đó thế nào nữa?

Huyết Ảnh phu nhân cười lạnh lùng nói:

- Chuyện về sau thì đệ đã biết rõ.

- Lệnh sư đâu?

- Vẫn còn ở trong núi.

- Phương Bình từng đề cập việc đại tỷ muốn cứu Mai Ánh Tuyết...

Huyết Ảnh phu nhân hận buồn mắt nhìn Đinh Hạo nói:

- Hiền đệ, ta phải giúp cho hai người được toại nguyện.

Đinh Hạo xúc động mãnh liệt, chẳng ngờ một nữ ma tà tâm hung ác, lại có đại chuyển biến thế này, quả thật ứng với câu Hồi đầu ngàn thị, hấn nghĩ tới đây giọng run run nói:

- Tiểu đệ thật kính phục người!

- Chớ nói lời ấy nữa, đệ không khinh miệt ta, thì ta đã mãn nguyện lắm rồi!

- Bây giờ lệnh tỷ...

- Y vẫn ở trong núi, chắc đệ sẽ gặp y nay mai thôi, nhưng... à! Ngại rằng kiếp này y chẳng chịu hồi đầu đâu.

- Sao đại tỷ lại có tên trong Thiên đại bát ma?

- Đây là danh hiệu của người giang hồ đặt cho, trên thực tế bát ma chẳng có liên hệ gì với nhau cả.

- Đại tỷ biết tâm thần của Mai Ánh Tuyết bị chế...

- Đúng vậy, ngoại trừ bản thân người thi triển thủ thuật ra, trên thế gian này e chỉ có mỗi một mình gia sư có thể giải được thôi.

Hai mắt của Đinh Hạo bỗng sáng vui mừng khôn tả nói:

- Lệnh sư bằng lòng giúp chăng?

- Sẵn sàng thôi.

- Thế thì phải làm sao bây giờ?

- Đệ dắt y theo, chúng ta cùng nhau về hướng bắc.

Đinh Hạo thoáng do dự, trước mắt Tề Vân trang đang lăm chuyên lời thôi, nếu mình chỉ vì tư tình trai gái bỏ bê công việc Nam trang hóa ra kém đạo nghĩa sao, nhưng việc cứu trợ Mai Ánh Tuyết cũng không chậm trễ được, huyết đạo bị chế lâu sẽ hủy diệt năng mất, thế thì tính làm sao bây giờ?

- Đinh đệ còn lo nghĩ gì nữa?

- Đê... muốn. Hắn ngấp ngừng giây lát liền thuật lại mọi việc Hư Áo lão nhân uy hiếp Tề Vân Trang và Kim Long bang cũng đang dòm ngó Nam phương võ lâm cho y nghe một lượt.

Huyết Ảnh phu nhân cau mày suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Hãy cứu người trước đã, chuyện nơi đây chưa đáng lo.

- Đại tỷ nói sao?

- Thứ nhất việc Hư Áo lão nhân bắt ép con gái của Dư Hóa Vũ thuộc hành vi hạ lưu của chốn giang hồ, cho thấy y chẳng có chút lực lượng nào làm lay động được Tề Vân Trang, và như đệ vừa kể Dư Hóa Vũ đã quyết định hy sinh con gái để bảo vệ đạo nghĩa, và lại có bố trí phòng thủ, thế thì chẳng còn lo ngại gì nữa, đồng thời Hư Áo lão nhân xem con tin như là thủ đoạn duy nhất, chắc chắn y chẳng dám hủy con gái của Dư Hóa Vũ đâu mà sợ.

-Ồ! Phân tích như vậy có lý lắm.

- Thứ hai bí đà của Kim Long bang đã bị phá hủy, tức thời họ sẽ chưa có hành động liên đâu, theo thiên ý của ta thì Vọng Nguyệt Bảo đang có hành động mãnh liệt đối phó với Kim Long bang thế thì bang phái ấy ắt phải lo dồn toàn lực để ứng phó, chứ còn rảnh đâu mà mưu cầu lợi lộc ở Nam phương võ lâm nữa.

- Nói như đại tỷ nơi đây tạm thời chưa đáng lo vậy.

- Đúng thế, bây giờ cứu người cần thiết hơn hết, Đinh đệ nếu có sự biến gì xảy ra đi nữa, thì người sẽ ân hận suốt đời chẳng sai.

Đinh Hạo rung mình cương quyết nói:

- Thôi được đệ theo tỷ tỷ về hướng bắc, bao giờ mới khởi hành?

- Đệ giao phó việc ở nơi đây cho xong, đêm nay chúng ta sẽ hội ngộ tại nơi đây, nhưng chuyện của tỷ tỷ đệ chớ tiết lộ ra ngoài...

- Tiểu đệ biết điều này, nhưng làm cách nào để chuyển người đi đây?

- Đệ cứ mang nàng tới đây, tỷ tỷ sẽ có cách.

- Thế thì đệ phải về sắp xếp mọi việc ngay, hẹn tối nay gặp lại tỷ tỷ.

- Đệ cứ đi đi.

Đinh Hạo chăm chăm nhìn Huyết Ảnh phu nhân một hồi, hắn phát giác ra hai bên khóe mắt của y rướm rướn nước mắt nhưng chẳng biết nói gì để an ủi y, bằng giọng điệu đau thương buồn bã nói:

- Vì ơn tri ngộ, tình sâu nghĩa nặng, tiểu đệ xin phép vẫn được gọi tỷ tỷ là đại ca.

Huyết Ảnh phu nhân gương cười, nói giọng thê lương:

- Được! Được! nước mắt lại nhỏ xuống ướt cả hai bên má phẩn.

Đinh Hạo không khỏi ngậm ngùi, hấn lại cầm lòng không đành, bèn mím môi nói:

- Đại ca, ta đi thôi.

Huyết Ảnh phu nhân khoác tay, miệng mấp máy muốn nói lại thôi.

Phương Bình lượn mình lướt tới, mắt chăm chăm nhìn Đinh Hạo xúc động mạnh liệt nói:

- Nhị chủ nhân, phu nhân đã diên mắt, muốn hủy thân...

Huyết Ảnh phu nhân lên tiếng nói bằng giọng thê lương:

- Tiểu Bình, người chớ nói nhiều, ta thích làm như thế...

- Phu nhân, người...

- Sống làm người trong một kiếp, phải là được một việc gì đáng làm, ta tuy có thuật trú nhan, nhưng thiên mạng sắp đến lúc phải chấm dứt, tuy ta không già, nhưng không thể chẳng chết...

Y nói tới đây nước mắt lại nhỏ xuống như mưa.

Phương Bình xoay mặt sang hướng khác, dùng tay lau khô nước mắt.

Đinh Hạo bây giờ không cầm lòng được nữa, nước mắt nhỏ xuống.

Vài lời nói đại triệt đại ngộ của Huyết Ảnh phu nhân quả thật không ai ngờ được thốt ra từ miệng của một vị nữ ma đầu.

Đinh Hạo nghiêng răng, lượn mình ra khỏi rừng xanh.

Trên đường đi về thành, Đinh Hạo mãi liên tưởng đến hình bóng xinh đẹp như hoa mẫu đơn của Huyết Ảnh phu nhân, một chuyển biến kỳ ảo thật không thể tưởng tượng được.

Chẳng mấy chốc Đinh Hạo đã vào thành vô Ngu phúc khách điểm, tiến vào hậu viện, đến ngay trước cửa phòng mà Cổ Thu Linh đã ở hấn định thần lại sau đó trầm giọng nói:

- Tỷ tỷ, tiểu đệ về rồi!

Lạ thay trong phòng không có phản ứng gì cả, Đinh Hạo lại tưởng y có lẽ đang ngủ trưa, hấn liền lớn tiếng gọi lại lần nữa:

- Thu Linh tỷ tỷ, đệ có thể vào phòng chẳng?

Ngay lúc này sau lưng hấn có tiếng chân bước hấn xoay người qua thấy chính là tiểu nhị trong khách điểm.

- Có phải tướng công muốn tìm vị nữ khách nhân ấy?

- Đúng vậy!

- Y vừa đi khỏi!

- Nói sao, y đi rồi?

- Cô ấy có lưu lại mảnh thư tay này cho tướng công.

Tiểu nhị vừa nói vừa đưa hai tay dâng tới mảnh thư đó cho Đinh Hạo.

Đinh Hạo hồ nghi cầm lấy lá thư vội vàng lật ra, thấy bên trong lá thư biết vài chữ:

Đinh đệ, tỷ tỷ vừa nhận được tin gấp trong cung, cần phải đi ngay, nếu Đinh đệ không có việc gì cấp bách, xin đệ trưa mai hãy tới đây tương ngộ lại.

Phía dưới lá thư có chữ ký của y.

Đinh Hạo xem thư xong, tiện tay vò nát lá thư, nhủ thầm chẳng biết Cổ Thu Linh có chuyện gì gấp phải vội vàng đi khỏi thế này, hần xoay người sang hướng tiểu nhị thấy y vẫn ngớ ngẩn đứng chờ ở đó, hần sức nảy ra một ý nói:

- Tiểu nhị ca, nếu vị khách nhân đó có quay trở lại xin báo cáo với y rằng tại hạ có việc gấp ra hướng bắc.
- Vâng, ta sẽ chuyển đạt lời nói này tới y.

Đinh Hạo vội vàng bước ra khỏi khách điểm, nhắm thẳng hướng chỗ dừng chân của lão ca ca chạy tới, chẳng mấy chốc hần đã chạy tới thôn xá.

Hần liền đẩy cánh cửa khép hờ, trông thấy lão ca ca đơn độc ngồi say sưa một mình, hai mắt lim dim như đang suy nghĩ đầu đầu, Toàn Tri Tử thì ngả lưng nằm ngủ trên giường, lão thoảng nhìn thấy Đinh Hạo bước tới, tỉnh rượu ngồi bật dậy ngay.

Thọ Dao Phong vẫy tay nói:

- Tiểu huynh đệ, mau vào nào, cùng lão ca ca làm vài ly cho vui, gã biết nhiều kia tề lắm. Đinh Hạo mỉm cười ngồi xuống, trên bàn sẵn có chén đua, hần bèn rót đầy bát rượu, nâng lên nốc cạn một hơi.

Thọ Dao Phong gãi đầu nói:

- Tiểu huynh đệ, người đi đâu cả ngày không thấy mặt làm bọn ta lo quá thế...
- Tiểu đệ đừng phải một người bạn...
- Ai?
- Xích Ảnh Nhân!
- Ồ! Gã có nữ nhân khí ấy, chuyện thế nào?

Đinh Hạo nghe nói “Nữ nhân khí” không khỏi rung mình, há chỉ phải là nữ nhân khí đâu, thật ra y vốn là nữ nhân chân chính, mà là một nữ nhân khét tiếng giang hồ, nếu bật mí ra thì khiến hai người lão ca ca giật bắn người lên ngay, nhưng chuyện này không thể nói ra được, tuy nói rằng Toàn Tri Tử lão ca ca được tôn xưng Vô lâm vạn sự thông nhưng vẫn có những chỗ chưa thông được.

Hần nghĩ tới đây bèn trầm giọng nói:

- Y nói rằng y có biện pháp là cho Mai Ánh Tuyết hồi phục lại được lý trí.

Thọ Dao Phong trợn to cặp mắt nói:

- Thật chứ!
- Không hư dối đâu, y đối xử với tiểu đệ phải nói rằng nghĩa khí cao vời vợi...
- Y có biện pháp, sao không cùng tiểu đệ tới đây?
- Không, chẳng phải y mà là sư phụ của y!
- Ồ! Sư phụ của y, ở đâu thế?
- Đương nhiên là ở phương bắc rồi!
- Thế thì... tiểu huynh đệ trở lại hướng bắc sao?
- Vâng.

Toàn Tri Tử xen vào nói:

- Sư phụ của y là ai?
- Không biết, vì y không nói ra.
- Ly Trần Tử chăng?
- Không phải Ly Trần Tử đã tạ thế từ lâu rồi.

Thọ Dao Phong cười hi hí nói:

- Gã biết nhiều kia, gặp khó khăn rồi ư?

Lão vừa nói vừa quay sang hướng Đinh Hạo nói:

- Thế thì người tính sao đây?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Tiểu đệ quyết định đem nàng về hướng bắc chữa trị.

- Bao giờ khởi hành?

- Tối nay!

- Gấp như thế sao?

- Tiểu đệ và Xích Ảnh Nhân giao hẹn canh hai sẽ gặp nhau.

- Bản thân người là một nhân vật gây cho người chú ý, lại dắt thêm con bé này lên đường, nếu Kim Long bang không toàn lực đối phó người thế là chuyện...

- Lão ca ca lo nghĩ tới chuyện này thật là đúng, nhưng Xích Ảnh Nhân bảo là y đã có cách sắp xếp.

- Thế thì được nơi đây xem như không còn việc gì phải lo nữa, ta và gã biết nhiều kia cũng chuẩn bị quay đầu về hướng bắc, trên đường về sẽ tìm cách truy tìm tung tích của Vân Long Tam Hiện luôn.

Đinh Hạo xúc động mắt nhìn hai lão nói:

- Chỉ vì chuyện của tiểu đệ đã làm cho hai vị lão ca ca phải cực nhọc mạo hiểm lắm phen, quả thật tiểu đệ áy náy vô cùng.

95. Như Mộng Như Huyền

Thọ Dao Phong trợn mắt nói:

- Toàn những lời nói vô dụng, ai bảo người là hảo huynh đệ của hai chúng ta, Châu Du đánh Huỳnh Cái tự mình tình nguyện vậy, không ai trách được ai.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Tiểu đệ có một việc làm phiền.

- Có việc gì cứ nói, chớ uốn lưỡi nói lời khách sáo, ăn trộm chẳng ưa thứ đó đâu.

- Tiểu đệ không còn rảnh quay lại Tề Vân Trang, rất mong lão ca ca chạy một phen tới đó, thay mặt tiểu đệ gửi lời cáo lỗi chí kính tới Dư trang chủ và nói rõ nỗi khổ tiểu đệ không thể chẳng ra hướng bắc ngay, đồng thời mong rằng nhị vị ca ca lưu lại Tề Vân Trang ít lâu, trợ lực Dư trang chủ đối phó tên Hư Ảo lão nhân ấy, nếu điều tra được lai lịch của y càng tốt...

Thọ Dao Phong chẳng đợi Đinh Hạo nói hết lời khoát tay lia lịa nói:

- Không được việc này ta chịu thua!

Đinh Hạo ngạc nhiên, hần chẳng ngờ lão ca ca lại từ chối như thế này.

Toàn Tri Tử lớn tiếng nói:

- Lão ăn trộm người say rồi sao?

- Nói đùa chứ, ta chẳng say chút nào cả, tỉnh táo hơn bao giờ hết.

- Thế thì tại sao người nói không được?

Thọ Dao Phong trợn tròn cặp mắt lim dim như có vẻ say rượu nói:

- Gã biết nhiều kia, người chẳng đáng làm bạn thâm giao với lão ăn trộm chút nào cả, ngay cả cấm kỵ của lão ăn trộm mà người cũng chẳng biết.

Toàn Tri Tử a một tiếng nói:

- Quả thật ta quên mất điều này, nhưng người phải nói rõ cho tiểu huynh đệ biết chứ.

Thọ Dao Phong đưa tay sờ mái tóc bạc bù xù của y mắt nhìn Đinh Hạo toa toét nói:

- Tiểu huynh đệ người nên biết binh sai tối đa, hai ta có điều cấm kỵ thứ nhất không vào quá phòng, điều này thì đệ biết rồi, ta đã phạm sai lầm hai lần, hai lần đều xảy ra việc bất trắc cả...

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Điều này tiểu đệ đã biết, còn một điều cấm kỵ nữa là gì?

- Không vào làm khách ở trại viện của người khác.

- A! Té ra thế này thế thì tiểu đệ chẳng dám làm phiền lão ca ca phá lệ vậy.

- Người hãy nghe ta nói đã, gã biết nhiều kia có thể vào trang làm mọi việc người yêu cầu, và y vẫn có thể lưu lại trong trang, còn lão ca ca thì hoạt động bên ngoài cũng làm nên việc vậy.

Toàn Tri Tử ngắt lời nói tiếp:

- Tiểu huynh đệ thì cứ tiến hành như thế nha!

Đinh Hạo ngồi dậy chấp tay xá hai người nói:

- Đa tạ nhị vị lão ca ca! Hắn nói xong lại chăm chú nhìn Toàn Tri Tử nói:

- Sau khi lão ca ca vào trang cho tiểu đệ gửi lời hỏi thăm tới Quan Nhất Trần bá phụ, được khỏe mạnh luôn, khi tiểu đệ báo được đại thù xong, sẽ đến đón hài cốt vọng phụ về mai táng ở cố hương, nếu nơi đây có việc cần tới tiểu đệ xin tìm cách báo tin ra bắc thì tiểu đệ sẽ về ngay.

Toàn Tri Tử nói:

- Thôi được chúng ta cứ giao hẹn như thế.

- Nhị vị lão ca ca còn điều chi dạy bảo nữa?

- Thôi không còn việc chi phải nói nữa, tiểu huynh đệ chúng ta nên ăn uống cho no đủ rồi lên đường vậy.

Thế rồi họ ngồi xuống cùng nhau ăn uống một hồi, trống điểm canh hai Đinh Hạo liền ngồi bật dậy nói:

- Tiểu đệ phải lên đường bây giờ vậy.

Thọ Dao Phong cười khúc khích nói:

- Tiểu huynh đệ chuyến này về bắc chúc người bạn hồng nhan tri kỷ của người sớm được hồi phục thần trí, đừng uống ly rượu mừng của người nha!

Đinh Hạo đỏ mặt thẹn đùa nói:

- Thế sự vô thường, lúc này nói chuyện uống rượu mừng hơi sớm đó.

Toàn Tri Tử tiếp lời nói:

- Tiểu huynh đệ đi đường phải cẩn thận tối đa, thù gia của người nhiều lắm, phải luôn luôn đề phòng vậy.

- Vâng, đa tạ lão ca ca lo lắng nhiều.

- À! Đúng rồi, Hắc Nho đã mên tài người thế này chuyện của người chắc y không bỏ đâu.

Đinh Hạo ấp úng nói:

- Đương nhiên, nhưng y còn đang bận việc kết liễu công án Cửu Long Lệnh.

- Thế thì phải ở Bắc phương, y đến Nam phương làm gì thế?

- Điều này thì chẳng biết được rồi! Thọ Dao Phong trầm giọng nói:

- Thôi chớ nói nhiều nữa, tiểu huynh đệ người hãy đi ngay.

Đinh Hạo gật đầu cất bước đi về phòng của Mai Ánh Tuyết, đến nơi hần đẩy cửa bước vào phòng, thấy Mai Ánh Tuyết ngồi ngẩn ngồi cạnh giường, y thoáng trông thấy Đinh Hạo hiện thân, liền ngồi bật dậy lui vào góc phòng, cảm phần mắt nhìn chòng chọc vào Đinh Hạo, trông thấy thể hần đau lòng vô cùng, lên tiếng nói giọng nhẹ nhàng:

- Mai muội, người chẳng nhận ra ta sao?

Mai Ánh Tuyết găm thét nói:

- Toan Tú Tài, ta nhận ra người chứ, một ngày nào đó ta sẽ giết chết người cho mà xem.

Đinh Hạo buồn bã nói:

- Mai muội, ta dắt người tới một nơi..

- Người muốn làm gì ta nào?

- Trị bệnh cho người.

- Trị bệnh, há há ha nói láo ta có bệnh gì đâu mà phải chữa trị, người chớ hành hạ ta quá thể, cha ta sẽ tìm người đòi nợ đây, nói cho người biết ta không đi đâu cả, nếu cần người cứ thả ta về Kim Long bang đi.

Đinh Hạo biết nói nhiều cũng vô ích, vì trong ý thức của y cứ cho mình là con gái của Kim Long bang chủ hần bỗng nảy ra một ý nói:

- Dưa người về cũng được, người phải trả lời câu hỏi của tạ..

- Câu hỏi gì?

- Cha người là ai?

- Kim Long bang chủ!

- Lai lịch xuất thân và danh hiệu là gì?

Mai Ánh Tuyết tròn cặp mắt hoang mang, thật lâu y mới lẩm bẩm nói:

- Y chưa bao giờ nói cho ta biết điều này! Đinh Hạo biết có hỏi cũng vô ích, đương nhiên đối phương không bao giờ nói cho nàng biết những bí mật này đâu, thể rồi hần lần lần tiến tới gần hơn, gương mặt y lộ vẻ hoảng hốt, Đinh Hạo dịu dàng nói:

- Ta không làm gì người đâu mà sợ!

- Không được đụng vào người ta!

Đinh Hạo tiến thêm một bước đến trước mặt y.

Bốp! một cái tát tay ăn trọn trên mặt Đinh Hạo, tuy không đau lắm nhưng nóng bừng cả mặt, Đinh Hạo không còn cách nào hơn bèn điểm vào Thụy huyết của y rồi ôm y vào lòng xoay người bước ra khỏi phòng.

Hai vị lão ca ca và người thôn phụ đã chiếu cố Mai Ánh Tuyết đứng chờ tại sảnh đường, Đinh Hạo quay người về hướng thôn phụ nói:

- Đa tạ sự chiếu cố của người nhiều lắm.

Thôn phụ đó cúi người làm lễ nói:

- Không dám, tiểu phụ nhân chỉ vâng mệnh thi hành phận sự vậy!

Đinh Hạo mắt nhìn chăm chăm hai lão một cái nói:

- Tiểu đệ xin cáo từ, hẹn gặp lại hai lão sau.

Nhị lão đồng thanh nói:

- Chúc đệ thượng lộ bình an.

Đinh Hạo xoay người ra khỏi cửa, tung mình vượt tường nhảy ra ngoài xóm, chạy nhanh qua đồng dã tiến về hướng bắc môn, chỉ trong nháy mắt đã chạy tới bìa rừng là nơi hắc và Huyết Ảnh phu nhân đã hội ngộ sáng nay.

Phương Bình liền hiện thân nghênh đón nói:

- Mời nhị chủ nhân vào trong rừng.

Hắc liền bước vào rừng, trông thấy có một chiếc kiệu nhỏ màu đỏ và hai đại hán kinh trang khoanh tay đứng chờ ở đó, bây giờ Phương Bình cũng thay đổi cách ăn mặc, y áo đỏ hoe kiểu cách trưng diện này là của Huyết Ảnh phu nhân thường hành tẩu giang hồ vậy.

Huyết Ảnh phu nhân vẫn ăn mặc theo kiểu nho sinh của Xích y nhân bước tới nghênh đón nói:

- Hiền đệ người tới rồi ư?

- Đại ca..

- Người đã điểm huyết đạo của nàng rồi chứ?

- Vâng, tiểu đệ ngại rằng y vùng vậy phản kháng.

- Thế thì tốt lắm, để y vào trong kiệu vậy.

Phương Bình tiến tới mở kiệu ra, tiếp tay Đinh Hạo đặt Mai Ánh Tuyết nằm nghiêng trong kiệu sau đó lấy chiếc mềm gấm đã chuẩn bị sẵn trùm lên người, hai góc mềm được buộc chặt vào kiệu, thế thì lúc chạy nhanh chẳng sợ bị lắc té ra ngoài, đồng thời gài chặt cửa kiệu lại.

Xích Ảnh Nhân hạ giọng nói:

- Hiền đệ, ta và hiền đệ theo sau hộ vệ, bắt đầu từ bây giờ chúng ta đêm đi ngày nghỉ.

Đinh Hạo xúc động nói:

- Đại ca cực nhọc như thế, tiểu đệ thật không xứng...

- Nói thế thì sai rồi, hiền đệ cho dù hiền đệ muốn lấy mạng sống của ta, chỉ cần nói một tiếng là ta sẵn sàng ngay..

- Đại ca, thế thì tiểu đệ chẳng phải nói gì nữa.

- Thế mới được chứ.

- Kế hoạch đi đứng thế nào đây?

- Trước tiên hãy về Ly trần đảo, sau đó mới tính nước cờ kế tiếp.

Phương Bình vậy tay hét nhẹ một tiếng đi.

Y liền phi thân chạy trước, hai đại hán kinh trang nhắc bổng chiếc kiệu chạy như bay theo ở phía sau, Đinh Hạo và Xích Ảnh Nhân chờ chiếc kiệu đi một khoảng đường xa sau đó mới âm thầm theo sau.

Hai người lẳng lặng chạy được vài dặm đường, bỗng Đinh Hạo hồi tưởng lại người đại ca gái giả trai này, lúc trước y nói tên là Hồng Nhân, bây giờ mới biết Hồng nhân đồng thời với Huyết nhân và cũng cùng nghĩa với ngoại hiệu Xích Ảnh Nhân vậy, thế thì cũng chưa biết tên họ chính thức của y là gì hắc nghĩ tới đây bèn buột miệng nói:

- Đại tỷ...

- Sao người nói vẫn cứ kêu ta bằng đại ca mà?

- A! Vâng, xin lỗi nha, tên họ chính thức của đại ca, đệ vẫn chưa biết!

- Ô! Đương nhiên, phải nói cho đệ biết chứ, nhưng chưa phải lúc này, hãy về tới đảo hãy nói.

Cảnh tượng quá khứ hiện ra trước mắt, bắt đầu từ lúc ở Dược vương miếu gặp Huyết Ảnh phu nhân tới nay ở khoảng giữa thời gian từng trải bao nhiêu phen bị y quấy rối, không ngờ hôm nay y lại có đại chuyển biến như thế.

Xích Ảnh Nhân thấy Đinh Hạo lặng thinh dịu giọng nói:

- Hiền đệ, người hờn giận ta chăng?

Đinh Hạo vội nói:

- Không, tiểu đệ có hờn giận gì đâu, cả một đời đại ca không nói cũng chẳng sao, đệ chỉ cần biết tên của một người bạn như đại ca thế thì đủ rồi, tên họ có quan hệ gì đâu.
- Đúng thế, hiền đệ nói phải, ta chẳng phải ra vẻ thần bí gì đâu, chỉ vì thời cơ chưa tới, bất tiện nói ra thôi.
- Đại ca chúng ta hãy nói chuyện khác nào.
- Hiền đệ người rất có tình với Mai Ánh Tuyết!

Đinh Hạo thẹn đỏ mặt ấp úng nói:

- Đúng thế, xin đại ca lượng thứ.
- Hà hà, như thế có chi là lượng thứ hay không dung thứ ư, hai người thật là xứng đôi vừa lứa, y họ Mai ư?

Đinh Hạo gượng gạo nói:

- Y nói tên y là Mai Ánh Tuyết, chẳng biết đây là họ hay là danh hiệu của y nữa, mãi cho đến bây giờ đệ vẫn chưa biết lai lịch thân thế của y.
- Hà hà hiền đệ thật là người lạ, chuyện lạ, lạ đến nỗi người ta không thể nào tin được.
- Không phải lạ mà là hồ đồ thôi.
- Người là một chung tử đa tình của trời sanh vậy.

Đại ca chê cười tiểu đệ rồi.

- Hiền đệ, ta có điều quan trọng muốn nói với người..

Đinh Hạo kinh ngạc hỏi:

- Điều gì quan trọng thế?
- Mai sau đệ sẽ là chủ nhân của Ly trần đảo, đệ không được phép từ chối.

Đinh Hạo cả kinh nói:

- Đại ca nói thế là sao?

Xích Ảnh Nhân thở dài nói:

- Sau này người sẽ hiểu trắng đen mọi việc, nhưng bây giờ tiểu đệ hãy bằng lòng với ta trước, mai sau phải tiếp quản Ly trần đảo!

Đinh Hạo hốt hải nói:

- Đại ca đây không phải là chuyện đùa nếu người không nói rõ mọi việc ta quyết không chấp nhận.
- Ô! hiền đệ người không phải là nhị chủ nhân của Ly trần đảo từ lâu rồi sao?
- Đây là đại ca thương tình và nghĩa khí của đại ca vậy.
- Nói thế một ngày nào đó ta từ trần mất, há người chẳng trở thành chủ nhân danh chính ngôn thuận của Ly trần đảo hay sao?

Đinh Hạo giật bắn người lên, giọng hốt hải nói:

- Sao đại ca nói lời như thế?

- Hiền đệ, mình cứ xem như là định mệnh an bài thôi.

- Đại ca, đệ không muốn nghe câu nói này.

Giọng nói của Xích Ảnh Nhân trầm trầm như đang trong chiêm bao:

- Hiền đệ người không muốn nghe cũng chẳng được, không có người nào chống lại vận mệnh được, chẳng bao giờ có được...

Đinh Hạo xúc động nói:

- Đại ca còn sống sờ sờ vậy, sao lại nói chuyện như vậy?

- Quả thật ta còn sống sờ sờ chẳng sai nhưng trời có cơn mưa bất thành linh nha.

- Phải chăng đại ca chết vì cơn bệnh mỗi năm bộc phát một lần chẳng?

- Không, ta từng nói là báo ứng.

- Thế thì vì sao vậy?

- Chẳng bao lâu nữa người sẽ biết.

Bỗng Đinh Hạo sực hiểu ra nói:

- Đại ca ta hiểu thế nào rồi!

Xích Ảnh Nhân cả kinh nói:

- Người hiểu sao?

Đinh Hạo trầm giọng nói:

- Đại ca vì làm vừa lòng tiểu đệ vì muốn cứu Mai Ánh Tuyết cần phải gặp lệnh sư, chính vì lo cho những hành vi bất chính ở năm xưa không được lệnh sư lượng thứ cho nên đại ca đã suy nghĩ như thế.

- Người chỉ đoán đúng một phần nhỏ thôi.

- Có phải đại ca sợ lệnh sư chiếu theo môn quy mà trừng phạt chẳng?

- Thế thì đệ đã đoán đúng được một nửa.

Đinh Hạo ra vẻ khí khái nói:

- Đại ca, tiểu đệ quyết xin tội cho đại ca.

- Hiền đệ, ta ghi nhận tình nghĩa của người nhưng đệ quyết chẳng làm được việc này đâu.

- Như đại ca đã kể chuyện khi trước, lệnh sư đã vì lệnh tỷ đả thương kinh huyết trở thành người bán thân tàn phế, cái còn ỷ lại được chỉ là câu khẩu quyết có thể giải trừ sự đau khổ của nhị vị thôi, nếu nói câu trái tình lý thì lệnh sư không còn sức thanh lý môn hộ.

- Đệ nói thế thì rất đúng, nhưng nếu ta đành lòng tiếp nhận sự trừng phạt của môn quy thì sao?

Tức thì Đinh Hạo cứng miệng không nói được lời nào hết, người võ lâm chú trọng võ đạo và thiên đạo, chắc chắn không thể vì tư lợi của mình mà bảo người chống đối sư môn phạm vào đại cấm kỵ của võ lâm chứ? Hắn nghĩ tới đây bèn quyết định một cách mau lẹ và nói bằng giọng điệu cương quyết:

- Đại ca bây giờ hãy còn kịp...

- Cái gì hãy còn kịp?

Đinh Hạo liền dừng người lại, Xích Ảnh Nhân cũng theo sau đứng lại, Đinh Hạo trầm giọng nói:

- Tiểu đệ hiểu ý của đại ca ngại rằng lệnh sư vì chuyện năm xưa của đại ca mà chẳng chịu giải cứu cho Mai Ánh Tuyết lúc bất đắc dĩ thì phải hy sinh bản thân mình, thế thì chẳng nên làm vậy, tuy Mai Ánh Tuyết tâm thần bị chế, nhưng chưa đến nỗi phải chết, vẫn còn có phương pháp khác cứu chữa, tiểu đệ không muốn đại ca phải hy sinh như thế, thôi chuyện cầu y hủy bỏ đi vậy.

Bồng Xích Ảnh Nhân nắm chặt hai tay Đinh Hạo xúc động mãnh liệt nói:

- Hiền đệ, người hiểu lầm rồi, sự thực không phải như thế, ta đã nói tất cả là định mệnh không có bất cứ một ai thay đổi được, thôi mình hãy đi tiếp vậy.

Đinh Hạo chấp tay nói:

- Phải nói sự việc cho rõ ràng mới đi chẳng muộn.
- Chẳng phải ta đã nói rõ ràng lắm rồi sao?
- Tiểu đệ quyết thay đổi ý kiến, tạm thời để Mai Ánh Tuyết lại Nam phương.
- Hiền đệ, đây là số mạng đã định không ai thay đổi được, đệ có dắt y đi cũng vô ích.
- Nói thế là sao?
- Đến lúc ấy đệ sẽ hiểu ngay.

Đinh Hạo khó chịu vô cùng nói:

- Tại sao đại ca hành động thần bí như thế?
- Không bao giờ có chuyện ấy có nói trước cũng vô ích thôi.

96. Kim Long Đặc Sứ

Thình lình ngay lúc này có tiếng gầm thét sang sảng từ nơi xa xa phía trước vọng lại.

Xích Ảnh Nhân lập tức buông tay Đinh Hạo ra nói:

- Phía trước hữu sự rồi, chúng ta đến xem sao, nếu bắt đắc di người mới được hiện thân nha.

Dứt lời y phi thân chạy tới trước.

Đinh Hạo cũng theo sau lượn mình chạy tới, chỉ thấy tiểu kiêu dưng ở giữa lộ.

Phương bình thì hai tay chống nạnh đứng ở phía trước kiêu, còn hai đại hán khiêng kiêu đứng sừng sững ở sau kiêu, có ba bóng người đứng chặn đường phía trước cách xa tiểu kiêu độ khoảng ba trượng, người đứng trước ăn mặc kiểu văn sĩ, hai mắt sáng quắc kinh người, còn đứng ở phía sau y là hai thiếu nữ áo vàng.

Phương Bình lạnh lùng nói:

- Các hạ là nhân vật phương trời nào?

Văn sĩ trung niên nói:

- Kim Long đặc sứ.
- Phu nhân chẳng mấy được khỏe, không thể tiếp chuyện với bất cứ một ai hết.
- Ngay cả bản đặc sứ cũng vậy sao?
- Đương nhiên.
- Nếu bản đặc sứ muốn tiếp chuyện với Phu nhân thì sao?

Phương Bình lạnh lùng nói:

- Các hạ dựa vào cái gì mà nói thế?
- Dựa vào thân phận của bản đặc sứ có được không?
- Chớ ngạo nghễ quá thế, bản cô nương chẳng cần biết đặc sứ gì hết.
- Há há cô nương phải khách sáo một chút chứ.
- Không khách sáo thì sao?

Văn sĩ trung niên chẳng cần đếm xỉa tới Phương Bình nữa, nói lớn tiếng:

- Phu nhân tại hạ chẳng xứng đáng được tiếp chuyện với người sao?

Phương Bình cảm phần nói:

- Các hạ chẳng biết điều chút nào, ta đã nói thân phận của bà người không mấy được khỏe, có nghe thấy không nào?

Cặp mắt sáng như điện chớp của Văn sĩ trung niên nhìn chòng chọc vào mặt của Phương Bình khí thế lấn người nói:

- Xin cô nương hãy tự trọng một chút, bằng không...

- Bằng không thế nào?

- Dạy dỗ người trước rồi xin tội với phu nhân sau!

Ngay lúc này một bóng người từ mé lộ nhảy vọt ra lạnh lùng nói:

- Các hạ chớ ngang ngạnh quá thế!

Văn sĩ trung niên lạnh lùng nói:

- Bằng hữu là ai?

- Xích Ảnh Nhân!

- Xích Ảnh Nhân ư?

- Người chưa nghe nói ư?

- Quả thật chưa nghe nói bao giờ!

- Thế thì các hạ chẳng có kiến thức rồi.

Văn sĩ trung niên biến sắc bữu môi nói:

- Xích Ảnh Nhân người không có tư cách nói chuyện ở đây, biết điều thì đi khỏi đây mau!

Xích Ảnh Nhân cười hăng hắc nói:

- Đây vốn là chuyện của tại hạ, làm gì ta không có tư cách nói chuyện ư, ta hỏi người tại sao lại cản đường đi của ta vậy?

Văn sĩ trung niên lại biến sắc lần nữa, có vẻ kinh ngạc hỏi:

- Nói như thế, bằng hữu là thuộc hạ của phu nhân ư?

- Đúng thế, tại hạ có thể thay mặt phu nhân quyết định mọi việc, các hạ hãy nói danh hiệu trước xem nào?

- Kim Long đặc sứ Phi Phát.

- Xin hỏi mục đích của các hạ muốn gì?

Kim Long đặc sứ Phi Phát mắt nhìn chăm chăm vào cửa kiệu đã đóng kín một cái nói:

- Tệ bang chủ cung thỉnh phu nhân liên minh với tệ bang cùng nhau mưu cầu đại sự.

- Đại sự thế nào?

- Hiện này Vọng Nguyệt Bảo một tay che mặt trời, bắt ép thủ lĩnh của các đại môn phái, có ý đồ xưng bá thiên hạ, nếu không kịp thời kiềm chế, thiên hạ vô lâm sẽ không có ngày bình yên, sinh linh sẽ đổ máu chẳng sai, tệ bang chủ vì bảo hộ công lý cho nên có ý liên kết với các nhân sĩ hữu danh ở chốn giang hồ cùng nhau âm mưu đối phó để yên vô lâm.

- Quả thật quý bang chủ là một đại anh hào đạo đức thương người.

- Không dám!

- Sao các hạ lại biết phu nhân của chúng tôi hiện thân tại nơi đây vào giờ này?
- Bản bang có kiến nghị này từ lâu, và tối nay chỉ có thể nói ngẫu nhiên hội ngộ thôi.
- Hôm nay phu nhân của chúng tôi không được khỏe lắm, sự việc này chờ khi khác sẽ trả lời vậy.

Kim Long đặc sứ Phi Phát biến sắc nói:

- Chẳng phải bằng hữu vừa nói là người có thể toàn quyền quyết định sao?

Xích Ảnh Nhân lạnh lùng nói:

- Đúng thế, tại hạ thay mặt phu nhân quyết định như thế này mà.
- Nhưng bản đặc sứ chẳng mấy hài lòng về câu trả lời thế này.
- Thế thì phải làm sao bây giờ?
- Chỉ cần nói được hay là không, thế thì đủ rồi.
- Đây là đại sự tại hạ không thể hấp tấp quyết định ngay, cho dù là bản thân phu nhân cũng chỉ trả lời thế thôi.
- Bây giờ phu nhân có mặt tại đây, chỉ cần xin người khai kim khẩu nói một tiếng, bản đặc sứ dễ phước lệnh vậy.
- Các hạ lấn lướt người quá thế!
- Tại hạ cảm thấy thỉnh cầu này chẳng quá đáng, cho dù ngọc thể của phu nhân chẳng khỏe, cũng không đến nỗi chẳng mở miệng được.

Xích Ảnh Nhân cảm thấy khó chịu lạnh lùng nói:

- Phu nhân chẳng cần thiết phải mở miệng, nếu quả thật là phu nhân phản đối lời phúc đáp của tại hạ thì người đã có ý kiến từ lâu rồi.

Kim Long đặc sứ Phi Phát cau mày, ánh mắt chớp lia lịa, suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Ý của bằng hữu là dẫn đo suy nghĩ kỹ lại chứ gì?
- Đúng như thế.
- Bao giờ có câu trả lời dứt khoát?
- Một tháng sau lúc gặp mặt lại tại hạ sẽ trả lời dứt khoát với Quý bang ngay.
- Thôi được nhất ngôn bất biến, xin mời.

Dứt lời y cùng hai Kim Long đặc sứ tránh đường sang một bên.

Một đoàn người và kiệu bắt đầu khởi hành đi tiếp, chỉ trong nháy mắt đã ẩn vào trong bóng tối đêm khuya.

Bọn Kim Long đặc sứ thì chạy nghịch lại phương hướng bên này, hình như họ đang chạy ra hướng Nhạc Dương.

Trời hơi mờ mờ sáng, bọn người Đinh Hạo đã chạy đi được khoảng bảy tám dặm đường, họ bèn đi vào một thôn xóm gần đó để nghỉ ngơi, một trong hai đại hán khiêng kiệu được lệnh đi vào làng mau sắm thức ăn.

Cứ thế đêm đi ngày nghỉ. Một hôm họ đã đến được bến thủy, để tránh đi được cực nhọc đi đường bộ và giảm thiểu lo lắng các việc, Đinh Hạo và Xích Ảnh Nhân cùng nhau thương lượng, quyết định chuyển qua đi đường sông ra Tương Dương, sau đó mới lên bờ đi đường bộ tiếp.

Thế rồi họ mua sắm chiếc tàu buồm lớn, do Phương Bình và hai đại hán khiêng kiệu luân phiên chèo lái ngày đêm, Đinh Hạo thì đơn thân độc mã đi trên đường bộ yểm trợ, như thế Đinh Hạo sẽ được ngày đi đêm nghỉ, tàu buồm chạy cả một ngày một đêm mà Đinh Hạo chỉ cần chạy bộ vào ban ngày thì dư sức rượt theo.

Một hôm đến Nghi thành, từ đây đi về hướng đông chính là Đại hồng sơn chỗ lập tổng đà của Kim Long bang. Trời tối Đinh Hạo vào khách điểm nghỉ ngơi, sau buổi cơm chiều ngồi nghỉ ngơi uống trà một mình,

bỗng hần nhớ tới túi da mà Mai Ánh Tuyết nhờ mình lấy lại từ miếu thành hoàng, sau đó chuyển giao cho Thọ Dao Phong lão ca ca cất giữ, và lão giao lại một cái cẩm nang cho mình nói rằng khi nào cần thì cứ tự mình đến nhận lại.

Thế rồi hần giở cẩm nang ra, có một mảnh giấy bên trong, trên giấy có ghi hàng chữ:

“Cầm giấy này đến Nghi Thành Triệu Dương Tập gặp người tên là Đạo Vạn Đại ở tại ngũ cốc điểm gần ngã tư đường, sẽ nhận được túi da ngay”. Phía sau có vẽ một bầu rượu.

Đinh Hạo vui mừng khôn tả, không ngờ chỗ ký gửi túi da ở gần đâu đây, hần nghĩ tới đây liền thanh toán tiền ăn liền tìm tới Triệu gia tập, lúc ấy trống điểm canh ba, Đinh Hạo chú ý nhìn kỹ từng bảng hiệu tiệm buôn, chẳng mấy chốc hần tìm được gian hàng ngũ cốc điểm ấy, hần bước tới toan gõ cổng., bỗng thấy một bóng trắng lướt qua nhanh như điện xẹt ở đường lộ trên. Đinh Hạo động lòng hiếu kỳ, liền phi thân âm thầm rượt theo.

Chạy ra khỏi Triệu dương tập hần liền gia tốc chạy nhanh hơn, lúc đến gần cách chỗ bóng trắng ấy gần mười trượng, hần vận công trở mắt nhìn tới bất giác giật bắn người lên, bóng người áo trắng đó chính là Lãnh Diện Thần Ni.

Lãnh Diện Thần Ni lại xuất hiện ở đây, quả thật là chuyện bất ngờ.

Thế rồi hần cố gắng rượt theo luôn luôn giữ khoảng cách độ bốn năm trượng.

Chỉ trong nháy mắt đã chạy tới gần một khu rừng Lãnh Diện Thần Ni thoát dừng tại bìa rừng giây lát đảo mắt quan sát chung quanh sau đó xuyên qua rừng chạy vào bên trong.

Hần cũng theo sát chạy vào trong khu rừng, bên trong rừng có ngôi miếu lớn, phía trước cổng miếu có một cái ao nhỏ rộng khoảng nửa mẫu, hai bên ao vuông đều có lối vào miếu.

Lãnh Diện Thần Ni lượn mình tới con đường, vô miếu hướng bên phải.

- Ai đó? Hãy dừng bước lại.

Trong tiếng gầm thét có hai tên võ sĩ áo đen nhảy ra, tay cầm trường kiếm đứng cản giữa đường đi.

Đinh Hạo ẩn thân núp phía sau một cây đại thọ Ở nơi xa xa.

Lãnh Diện Thần Ni dừng người lại lạnh lùng nói:

- Bần ni cần được gặp Thái thượng hộ pháp của bọn mi.

Đinh Hạo bất giác kinh ngạc, đây là bang phái gì, Thái thượng hộ pháp là ai vậy?

Bỗng hần liền tưởng tới Độc Tâm Phật là người đứng đầu trong Thiên Địa Bát Ma, lão ma đầu ấy chính là Thái thượng hộ pháp của Vọng Nguyệt Bảo mà Lãnh Diện Thần Ni thì mãi rượt theo y vì muốn lấy lại thanh Thạch Văn Kiếm.

Hai võ sĩ áo đen nghe nói giật bắn mình lên.

- Tôn hiệu của sư thái chính là Lãnh Diện Thần Ni chẳng?

- Đúng vậy.

- Thần ni đến đây có mục đích gì?

- Mời Thái thượng hộ pháp của các người ra đây gặp bần ni!

- Xin sư thái đến sân viện trước miếu trong giây lát, để chúng tôi vào phúc trình thái thượng ngay.

Lãnh Diện Thần Ni từ từ cất bước đi tới sân trước ngôi miếu đứng yên tại đấy, một võ sĩ xoay người chạy vô miếu còn tên võ sĩ kia thì lui vào trong bóng tối.

Chẳng mấy chốc một lão tăng bạch mi xuất hiện trước cổng miếu, không ai xa lạ chính là lão Độc Tâm Phật.

Đinh Hạo đứng núp trong bóng tối không khỏi khản trương khôn tả, hần nhủ thầm:

Đêm nay thật không ủng công tới đây, cao thủ của Vọng Nguyệt Bảo lại đến khu tập hoang vắng vẻ thế này khỏi phải nói chắc họ chuẩn bị hành động đối phó với Kim Long bang rồi.

Độc Tâm Phật cười ngạo nghễ nói:

- Thần ni dạo này người khỏe chứ?

Lãnh Diện Thần Ni vẩy cây phát trần trong tay một cái, bằng giọng điệu lạnh như tiền nói:

- Người xuất gia chưa hết nhân thì chưa chứng được quả, cho nên bản ni bắt đắc dĩ phải đến đây tìm thí chủ vậy.

- Há há thần ni gọi lão phu bằng thí chủ ý muốn nói lão phu không phải là đệ tử của Phật môn chăng?

- Thí chủ không phải là Phật tử mà, chỉ giả dạng ăn mặc như thế thôi.

- Thôi được chớ tranh luận làm gì nữa, thần ni theo dõi tới đây có điều chi chỉ giáo?

- Bản ni đã nói phải dứt hết nhân rồi mà!

- Dứt nhân bằng cách nào đây?

Lãnh Diện Thần Ni trầm tư giây lát nói:

- Trước kia chẳng phải thí chủ muốn bản ni giải câu khẩu quyết thứ mười chăng?

Độc Tâm Phật cau mày nói:

- Đúng thế thì sao nào?

- Bản ni có thể làm cho thí chủ toại nguyện.

- Thế thì bất ngờ thật, phải có điều kiện chứ.

- đương nhiên phải có điều kiện rồi.

Độc Tâm Phật phá lên tràng cười như điên như cuồng nói:

- Lão phu sẵn sàng nghe nói điều kiện của thần ni.

Lãnh Diện Thần Ni bình tĩnh mà nói với giọng lạnh lùng:

- Bản ni dùng cây phát trần này tấn công thí chủ ba chiêu, nhưng thí chủ có thể dùng Thạch Văn Kiếm phòng thủ, nếu trong ba chiêu tấn công này của bản ni mà phá được hào quang của Thạch Văn Kiếm thì thí chủ phải trả lại thanh kiếm này cho bản ni, nếu bằng chẳng phá được kiếm khí thì bản ni sẽ giải nói câu khẩu quyết thứ mười cho thí chủ nghe, và lập tức lên đường ngay tất cả mọi oán thù bỏ qua hết, thí chủ thấy thế nào?

Đinh Hạo thoáng nghe nói giật mình không ít, mình đã gom hết toàn lực mà không phá nổi hào quang của Thạch Văn Kiếm, thế mà Lãnh Diện Thần Ni nói rằng dùng phát trần chỉ tấn công ba chiêu sẽ phá được kiếm khí, như vậy không đáng sợ sao? Chẳng lẽ chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế tham ngộ được thần công gì mới lạ sao? Nếu chẳng thế y há dám mạo hiểm sao? Chính mắt mình đã trông thấy đã chẳng chút nào tiếp được uy lực của Thạch Văn Kiếm.

Độc Tâm Phật cáo già xảo quyệt, lạnh lùng nói:

- Chắc thần ni luyện được thần công tuyệt chiêu gì đây, nếu chẳng không thì chẳng đề xuất ý kiến như vậy!

- đương nhiên, điều này ai chẳng đoán biết được.

- Nói như thế, hình như thần ni có phần thắng chắc trong tay?

- Hai bên đều có nửa phần hy vọng vậy.

- Tốt lắm, lão phu chấp nhân hiệp ước đánh cá này.

- Thế thì xin chuẩn bị nha.

Độc Tâm Phật cười lạnh lùng bước tới, vung thanh Thạch Văn Kiếm ra, vận khởi thần công, tức thì thân kiếm toát ra hào quang sáng chói.

Lãnh Diện Thần Ni hất cây phát trần tới, diễn ra thế xuất thủ.

Đinh Hạo đứng trong bóng tối cũng bắt giác khẩn trương khôn tả.

Lãnh Diện Thần Ni gầm hét một tiếng, tấn công một chiêu mãnh liệt vào người của Độc Tâm Phật.

Coong một tiếng nổ vang, hào quang của Thạch Văn Kiếm bắn ra tứ tán, Lãnh Diện Thần Ni thụt lùi ra sau một bước, trông tình hình thế này, công lực của nữ ni thần bí này quả nhiên tiến bộ chẳng ít.

Độc Tâm Phật cười hăng hắc nói:

- Công lực của thần ni quả nhiên tiến bộ thêm một bậc.

Lãnh Diện Thần Ni chẳng nói gì hết, xoay vòng cây phát trần công ra chiêu thứ hai, thế mạnh như vu bão. Lại một tiếng coong, nổ vang như sấm sét, hào quang trắng toát ra tỏa sáng cả một vùng, hai bên cùng nhau thụt lùi một bước.

Đinh Hạo tim đập thình thịch hồi hộp vô cùng, chỉ còn một kích cuối cùng thôi, Lãnh Diện Thần Ni có thể thắng được chăng?

Độc Tâm Phật cười lạnh lùng nói:

- Thần ni chiêu cuối cùng này người phải dùng toàn lực nha!

Lãnh Diện Thần Ni tăng hăng một tiếng, lượn mình nhảy tới, tấn công đánh ra một chiêu chí mạng kinh người.

Thạch Văn Kiếm trong tay của Độc Tâm Phật bỗng phát ra nhiều vòng hào quang trắng toát, sáng lạnh kinh người.

Một tiếng nổ vang như lôi đình sấm sét làm đinh tai nhức óc, cây phát trần trong tay của Lãnh Diện Thần Ni bị dội ngược lay động không dừng, đồng thời cả người y cũng loạng choạng thụt lùi ra sau bốn năm bước.

Đinh Hạo cả kinh ớn lạnh tóc gáy. Lãnh Diện Thần Ni thua trận rồi, công lực tấn công ở chiêu cuối cùng này của Độc Tâm Phật, cho thấy hai kích vừa rồi y chỉ là hư chiêu đối phó.

- Há há há...

Độc Tâm Phật ngược nhìn trời đêm phá lên một tràng cười như điên như cuồng, tiếng cười khiến người ta phải táng đờm kinh tâm.

Lãnh Diện Thần Ni buồn nản nói:

- Bần ni thua trận rồi.

Độc Tâm Phật dứt tiếng cười liền đắc ý nói:

- Thần ni chuẩn bị thi hành lời hứa chứ?

- Đương nhiên, người xuất gia giới vọng vi trọng.

- Thế thì xin thần ni giải nói câu khẩu quyết thứ mười vậy.

Lãnh Diện Thần Ni trầm tư giây lát, rồi trầm giọng nói:

- Câu khẩu quyết thứ mười là:

Thiên địa giao thái, Phá phù trầm chu, Thượng hạ giao chinh, Kỳ lợi tại hoàn, có phải vậy chăng?

- Đúng vậy, phải hiểu nghĩa như thế nào đây?

- Kỳ khí thượng đột thiên đình, hạ phá địa phủ lưu chuyển mười chu kỳ sau đó xông mạnh vào huyết Hoàn Khiếu.

- Dùng toàn bộ chân nguyên xông mạnh vào huyết Hoàn Khiếu có phải vậy chăng?

- Đúng vậy.

- Há há thần ni người đã uống công tính toán rồi!

Lãnh Diện Thần Ni rung mình, thụt lùi ra sau ba bước hốt hoảng nói:

- Ý người muốn nói sao?

Gương mặt của Độc Tâm Phật sực hiện ra vẻ từ bi y như một cao tăng đắc đạo không bằng, gã nói bằng giọng nhẹ nhàng:

- Thần ni nếu dùng toàn bộ chân nguyên xông mạnh vào huyết hoàn khiêu thì lão phu sẽ bị tàn phế ngay.

Lãnh Diện Thần Ni giật mình, bəo chữa nói:

- Thần công này huyền diệu vô cùng quyết không thể xảy ra việc này được.

Độc Tâm Phật thay đổi sắc mặt, hiển lộ vẻ hung ác bên ngoài lạnh lùng nói:

- Nếu lão phu giải câu Kỳ lợi tại hoàn bằng dùng toàn bộ chân khí xông mạnh vào tám huyết ở Hoàn khiêu thì sao?

Lãnh Diện Thần Ni hoảng hốt nói:

- Nói sao? Người đã...

Độc Tâm Phật cười giọng nham hiểm nói:

- Chẳng sai chút nào, lão phu đã hiểu ngộ câu khẩu quyết cuối cùng rồi.

Lãnh Diện Thần Ni cứng miệng chẳng nói được lời nào hết, toàn thân run lẩy bẩy, Đinh Hạo cũng rung mình chẳng ít.

Độc Tâm Phật lại nói tiếp:

- Thần ni người xem thường lão phu quá thế, tính dùng thứ thủ thuật này gạt ta sao?

- Người nói thế là sao?

- Người cố ý giải sai nghĩa khẩu quyết, để lão phu trở nên tàn phế, thế thì người sẽ có cơ hội lấy lại Thạch Văn Kiếm, vì thanh kiếm này chỉ có mình lão phu biết sử dụng, nếu người không biết cách sử dụng, cầm kiếm này trong tay cũng như phế vật, tâm tư người cũng khéo tính toán thật, nhưng con người tính chẳng bằng trời tính vậy.

Lãnh Diện Thần Ni cảm phẫn tăng hắng một tiếng lạnh lùng nói:

- Độc Tâm Phật, bản ni tuyên thệ một ngày nào đó nhất định phải thu hồi thanh kiếm này mới thôi.

- Bao giờ nào?

- Phải có một ngày đó thôi.

- Lúc bản ni hiện thân, chẳng phải đã nói muốn dứt nhân sao, theo lão phu thì bản ni hãy dứt nhân chứng quả đêm nay là hay nhất.

Lãnh Diện Thần Ni xoay cây phát trần một vòng hốt hải nói:

- Độc Tâm Phật người muốn là gì ta nào?

Độc Tâm Phật tiến tới một bước lạnh lùng nói:

- Lãnh Diện Thần Ni chân thật kia đã té xuống chết từ lâu, người tưởng ta không biết hay sao, bây giờ người gỡ mặt nạ xuống để lão phu xem chân tướng của người là ai nào?

Lãnh Diện Thần Ni hoảng hốt thụt lùi ra sau vài bước găm thét nói:

- Độc Tâm Phật, người ắt phải bị báo ứng chẳng sai.

- Chuyện đó tính sau, chắc người không còn cơ hội chờ ngày đó tới vậy.

- Bần ni phải liều mạng với người thôi.

- Há há người chẳng biết tự lượng sức mình chút nào cả.

Đinh Hạo không còn nhịn được nữa, lượn mình nhảy tới.

Độc Tâm Phật lạnh lùng gầm hét:

- Ai đó?

Đinh Hạo bắt chước giọng điệu y chào hỏi Lãnh Diện Thần Ni lúc nãy nói:

- Đại sư đạo này người khỏe chứ?

Cặp mắt sáng như điện của Độc Tâm Phật chớp một cái hoảng hốt nói:

- Toan Tú Tài, người đến đánh mướn chẳng?

Đinh Hạo chẳng ngó ngang tới y, xoay người về hướng Lãnh Diện Thần Ni gật đầu chào nói:

- Thần ni may được hôi ngộ.

Lãnh Diện Thần Ni gật đầu đáp lễ, ngạc nhiên ngắm nhìn Đinh Hạo chẳng nói nên lời nào cả, y hoàn toàn chẳng thể ngờ được Đinh Hạo lại xuất hiện lúc này và tại đây một cách bất thành lình như thế. Sau khi chào hỏi Lãnh Diện Thần Ni xong, Đinh Hạo liền quay sang hướng Độc Tâm Phật, cười lạnh lùng nói:

- Tại hạ chẳng phải đến đây trợ lực đâu, mà là ngẫu nhiên hội ngộ thôi.

- Người còn nhớ trận quyết đấu ở hố núi phụ cận tại Ly Trần đảo chẳng?

- Dương nhiên nhớ chứ?

- Hôm ấy đánh thật đã tay, đêm nay có nên đấu lại lần nữa chẳng?

- Thế thì hay biết mấy!

- Nhưng mà Toan Tú Tài lão phu cảnh cáo người trước, lần này khác với lần trước nhiều nha, lão phu đã có thể phát huy oai lực của Thạch Văn Kiếm cực độ rồi, người liệu chừng tiếp được mấy kiếm?

Đinh Hạo cũng chẳng chịu lép vế nói:

- Tại hạ bây giờ cũng chẳng tệ như hôm trước kia, liệu chừng người có thể giữ được mạng sống chẳng?

Độc Tâm Phật cười ha hả nói:

- Toan Tú Tài thế thì có lý lắm, chúng ta đánh cá thêm một lần nữa nào?

- Tốt lắm, đêm nay chúng ta đấu mạng thôi.

- Đấu mạng?

- Đúng thế, hai chúng ta chỉ cho phép một người sống sót rời khỏi đấu trường thôi chưa có ai chết thì chưa nghỉ tay được.

Câu nói này khiến cho mọi người nghe thấy phải ớn lạnh xương sống.

Độc Tâm Phật lại cười ha hả nói:

- Lão phu chẳng muốn đấu mạng.

Đinh Hạo bĩu môi nói:

- Thế nào người sợ chết sao?

- Nói đùa chứ, lão phu chẳng muốn giết người vì người rất có giá trị để lợi dụng được...

- Người muốn gì cứ nói!

- Trận đấu cá độ của chúng ta bao gồm cả Lãnh Diện Thần Ni ở trong đó.

- Tại sao vậy?

- Vì y là chủ nhân của Thạch Văn Kiếm và cũng là vai chánh trong sự thể đêm nay, phải công bằng mà nói ngoại trừ Thạch Văn Kiếm ra cây phát trần của thần ni không thua sút thanh kiếm trong tay của Toan Tú Tài người đâu, đồng thời y cũng có giá trị lợi dụng không kém người, cho nên cuộc cá độ này không thể thiếu y.

Đinh Hạo cười lạnh lùng nói:

- Đánh cá bằng cách nào đây?

- Còn nhớ lần trước chúng ta đấu tất cả là ba mươi chiêu, thế mà kết quả hòa nhau chẳng phân thắng bại, hôm nay cũng lấy ba mươi chiêu làm giới hạn, nếu lão phu thua trần sẽ hoàn trả Thạch Văn Kiếm ngay.

- Lời nói bằng thừa, người bại trận rồi muốn giữ thanh kiếm này lại sao?

- Nói thế sai rồi, báo cho người biết trước, cao thủ hiện ở trong miếu người đối phó không xuể đâu.

- Chưa chắc nha!

- Toan Tú Tài cho dù người đánh thắng được lão phu, người cũng phải trả một giá rất đắt chứ, người phải nhận điều này chẳng?

-Ồ! Có lẽ như vậy!

- Cho dù công lực của người thần thông đến đâu đi nữa, trong lúc người hai tổn nội nguyên quá nhiều, liệu người có thể ứng phó với liên thủ công kích của cao thủ nhất lưu chẳng?

Quả thật lời phân tích này rất có lý, nhưng Đinh Hạo đã có thượng sách trong tay, chẳng cần thiết quan tâm tới các vấn đề này, hắn bèn cười lạnh lùng nói:

- Tại sao các hạ phải nói những lời như thế?

- Lần trước ta và người đấu cá độ tới độ lưỡng bại câu thương, người từng ra tay cản lại lão nương trên Ly trần đảo không cho y đánh lén lão phu trong lúc lâm nguy, vì phong cách quân tử của người như thế nên lão phu đã nợ người món nợ nhân tình ấy, cho nên hôm nay ta nhắc người vậy.

Đinh Hạo nghe nói động lòng nhưng vẫn không làm lung lay được quyết tâm của hắn phải trừ khử ma đầu này hắn bèn trầm giọng nói:

- Điều kiện của các hạ chỉ mới nói có một nửa?

Độc Tâm Phật nương cao đôi bạch mi nói:

- Nếu người thua trận thì người và Lãnh Diện Thần Ni mỗi người phải vâng lệnh một lần của lão phu.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Đây là giá trị lợi dụng mà các hạ đã nói chẳng?

- Đúng vậy.

- Lợi dụng thần ni và tại hạ để đối phó với cao thủ của Kim Long bang?

- Há há Toan Tú Tài, người quả thông minh xuất chúng thật, đoán đâu trúng đó.

- Điều cá độ có liên quan đến thần ni, tại hạ không thể tự quyết, phải trưng cầu ý kiến của thần ni đã.

Lãnh Diện Thần Ni chẳng để Đinh Hạo mở lời hỏi, liền cất tiếng nói:

- Bần ni không có ý kiến gì cả, Đinh thiếu hiệp cứ tự nhiên quyết định.

Độc Tâm Phật cười đắc ý nói:

- Thần ni sáng khoái thật!

Đinh Hạo xoay người sang hướng Lãnh Diện Thần Ni gật đầu một cái, ra dấu bảo y cứ yên tâm. Lãnh Diện Thần Ni cũng hiểu ý hần liền gật đầu đáp lại. Đinh Hạo xoay sang hướng Độc Tâm Phật nói bằng giọng quyết liệt:

- Điều cá độ phải thay đổi một chút.
- Thay đổi thế nào?
- Nếu tại hạ thua trận, thì ta và thần ni sẽ tuân lệnh các hạ một lần, còn tại hạ may mắn thắng được...
- Thì thế nào?
- Y theo nguyên tắc của tại hạ đã nói lúc này, đấu cá xong chẳng chết chẳng xong.

Độc Tâm Phật hốt hải nói:

- Toan Tú Tài ý của người nói rằng nếu người thắng được sẽ giết lão phu phải chăng?

Đinh Hạo nói giọng đánh thếp:

- Đúng vậy, nếu các hạ thấy cần thiết, có thể yêu cầu gì thêm?

Độc Tâm Phật suy nghĩ một lát nói:

- Thôi được cứ thế thi hành vậy.

Độc Tâm Phật vận công diễn ra thế thủ chuẩn bị Thạch Vân kiếm liền phát ra hào quang trắng toát, chiếu sáng cả một vùng xung quanh độ khoảng hai trượng vuông.

Hào quang trắng như màu ngọc tỏa ra vô số cầu vòng ở sau lưng của Độc Tâm Phật, khí thế trông thật kinh người. Quả thật không sai, tên ma đầu này đã hoàn toàn hiểu được khẩu quyết của Thạch vân kiếm.

Đinh Hạo vung kiếm trên tay, vận đủ mười hai thành công lực vận vào thân kiếm.

Tức thì bầu không khí ở hiện trường trở nên ngột ngạt khấn trương vô cùng.

Độc Tâm Phật lạnh lùng nói:

- Toan Tú Tài đây là chuyện đấu mạng sanh tử, người chớ khách sáo hãy ra tay trước đi! Đinh Hạo tăng hắng một tiếng, thanh kiếm vung cả công lực bình sinh hướng vào cầu vòng hào quang ấy bổ tới. Tiếng nổ vang như sấm sét rạch phá trời đêm làm điếc cả tai mọi người, kiếm khí phát ra tiếng veo veo kinh người, hai bên cùng nhau thụt lùi một bước. Mọi người đã trông thấy Đinh Hạo đã ở thế hạ phong, vì hần chủ động ra chiêu mà Độc Tâm Phật thì chỉ phòng thủ.

- A!

Tiếp theo tiếng gầm thét Đinh Hạo lại ra tay tấn công lần thứ hai, cũng một tiếng nổ vang kinh tâm táng đờm vang lên làm mọi người phải choáng váng không ít. Độc Tâm Phật vẫn đứng yên bất động, chỉ thấy hào quang thoáng tản ra rồi hợp lại. Đinh Hạo thì thụt lùi hai bước.

Độc Tâm Phật nói giọng ngạo nghễ:

- Toan Tú Tài người chịu thua ngừng tay lại đi thế nào?

Đinh Hạo tăng hắng một tiếng nói:

- Người chắc thắng được ta chưa?
- Lão phu phải ra tay nha...
- Không ai cấm cản người cả Lãnh Diện Thần Ni đứng ở một bên nóng ruột vô cùng, y đã trông thấy Đinh Hạo quyết không phải là đối thủ của Độc Tâm Phật, y bèn hất cây phát trần một cái toan nhảy tới.

Đinh Hạo lập tức lớn tiếng nói:

- Thần ni người không được ra tay làm hỏng danh tiếng Toan Tú Tài ta!

Tiếng hét vừa dứt cầu vòng hào quang trắng toát đã chụp vào người hắn. Đinh Hạo dùng mười hai thành công lực chấn ngang trước ngực.

Lại một tiếng nổ như sấm sét kinh người. Đinh Hạo loạng choạng chao đảo lùi ra sau bảy tám bước, mặt mày tái mét không còn chút máu.

97. Thần Kiểm Quy Chủ

Độc Tâm Phật đắc ý cười như điên cuồng nói:

- Toan Tú Tài, người chịu thua rồi chứ?
- Các hạ đang mơ mộng ư?
- Lão phu ra tay lần nữa chắc người không chết cũng phải trọng thương.
- Các hạ cứ ra tay thử nào?
- Toan Tú Tài người cứ ngang ngạnh chẳng có chút nào cả, tất cả phải thành sự thật.
- Ai nói thế?
- Người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ chẳng?
- Người cứ ra tay đi, đây là ước hẹn sống chết, đêm nay không có ai chết thì không xong đâu!
- Toan Tú Tài, lão phu rất thương tiếc chẳng muốn giết chết người đâu.
- Nhưng tại hạ lại quyết tâm lấy mạng của người.
- Ha ha ha Toan Tú Tài, câu nói này của lão phu khiến lão phu thay đổi ý kiến...
- Các hạ thay đổi ý kiến thế nào?
- Người là nhân vật nguy hiểm, lưu lại chỉ họa bất lợi thôi, bây giờ lão phu quyết định phải giết người rồi.

Đinh Hạo cũng phá lên tràng cười như điên cuồng nói:

- Độc Tâm Phật, tốt lắm như thế mới đánh cá mạng sống được.
- Toan Tú Tài như thế người còn cười được sao?
- Tại sao ta chẳng cười được?
- Người chết tới nơi, nên phải tự thương xót cho mình chứ, đồng thời cũng đau xót đau buồn cho ni cô ấy, tiểu tử người ngạo nghễ đến nỗi chết cũng chẳng sợ, quả thật trên thế gian này hiếm có người như người.
- Độc Tâm Phật, trước khi người chết hoặc ta vong, người có bằng lòng trả lời hai câu hỏi của ta chẳng?
- Tiểu tử kia coi như là di chúc của người vậy, người cứ hỏi đi.
- Người dùng thủ đoạn cay độc giết chết Diêm Đô Sứ Giả và Trình nhân Nghiêm Vô Kỵ có mục đích gì vậy?
- Hắc hắc hắc thằng tiểu tử này cũng biết sự kiện này ư, nói cho người biết cũng chẳng sao, giết chết chúng để bịt miệng!

Đinh Hạo giật bắn người lên hốt hải nói:

- Tại sao giết chúng để bịt miệng?

Độc Tâm Phật giọng cười nham hiểm nói:

- Chuyện đó không liên hệ gì tới người hết.

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

- Còn mục đích của Vọng Nguyệt Bảo truy sát Giang Hồ Ác Khách thì sao?

- Người cứ đích thân đến Tây phương hỏi Giang Hồ Ác Khách đi!

- Hừ chần phải nhờ các hạ hỏi giùm thôi.

- Tiểu tử, người còn gì để nói nữa.

Lãnh Diện Thần Ni bỗng lượn mình nhảy tới chắn trước Đinh Hạo.

Đinh Hạo quỳnh quáng nói:

- Thần ni mau tránh ra, người chớ xen vào.

Lãnh Diện Thần Ni trầm giọng nói:

- Đinh thí chủ căn cứ vào công lực của người có thể rút lui dễ dàng, đây là việc riêng tư của bản ni, hãy để bản ni tiếp chiêu với y!

Dứt lời đưa cây phát trần lên ngang ngực.

Độc Tâm Phật cười mỉa mai nói:

- Toan Tú Tài, ý kiến này cũng khá hay, người hãy thừa dịp này mà tẩu cho mau còn kịp.

Y vừa nói dứt hào quang của Thạch Văn Kiềm liền tỏa ra sáng kinh người, trông thể y sắp sửa ra chiêu tấn công.

Đinh Hạo chẳng còn rảnh rỗi để tranh luận với Lãnh Diện Thần Ni nữa, nhanh tốc trao kiếm sang tay trái, thò tay vào túi gấm lấy Lôi Công Trủy ra vận khởi toàn thân công lực tức thời phát ra màu huyền ngọc chiếu sáng óng ánh.

Độc Tâm Phật thất thanh kêu lên hốt hoảng nói:

- Tiểu tử đó là binh khí gì vậy?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Đây là loại binh khí dùng để chém đầu người, ta ra tay nhé!

Tiếp theo tiếng gầm thét, Lôi Công Trủy tỏa ra một cầu vòng sáng lạnh buốt, chụp vào người Độc Tâm Phật một cách nhanh như điện xẹt.

Lãnh Diện Thần Ni thì giật bắn người lên vội vàng thụt lùi ra sau mà chẳng xuất thủ.

Độc Tâm Phật gầm lên một tiếng như sấm nổ, luồng hào quang sáng lạnh của Thạch Văn Kiềm tấn tới một cách mãnh liệt.

Ầm một tiếng nổ vang cả bầu trời làm điếc tai mọi người, hào quang ánh sáng tung tóe những đốm lửa như trận mưa mù xối xuống.

Đinh Hạo đã gom hết toàn lực chuyển vào thân trủy đánh chiêu Bút Hạ Càn Khôn khí thế kinh người mạnh như vũ bão, chắc đương kim võ lâm chẳng tìm được người nào chịu được một kích này, huống hồ hẳn lại phối hợp với oai lực của thần trủy.

Trong tiếng rú thảm khiến người nghe phải ớn lạnh tóc gáy, Độc Tâm Phật té ngã xuống đất học máu chết ngay lập tức, Thạch Văn Kiềm văng ra khỏi tay đến bảy tám thước.

Đinh Hạo thì cố nén lại khí huyết rạo rực lùi ra sau vài bước.

Bảy tám bóng người từ trong miếu hốt hoảng bỏ chạy.

Đinh Hạo cũng chẳng thêm rượt đuổi theo họ làm gì, hấn liền lượn mình tới nhật lại thanh Thạch Văn Kiềm và bước tới chỗ Độc Tâm Phật nằm cuối người tháo gỡ túi kiếm ra, sau đó tra Thạch Văn Kiềm vào bao.

Lãnh Diện Thần Ni trông thấy cảnh tượng diễn ra bất ngờ, đã ngậy người đứng sững tại chỗ.

Đinh Hạo tiến sang hướng Lãnh Diện Thần Ni đưa Thạch Văn Kiềm nói:

- Thần ni nguyên vật hoàn chủ.

Lãnh Diện Thần Ni xúc động vô cùng, đưa cánh tay run lẩy bẩy với giọng biết ơn nói:

- Đình thí chủ, bần tăng thay mặt tiên sư thành kính cảm tạ.

Đình Hạo cười sang sảng nói:

- Ngẫu nhiên trùng phùng thôi, thần ni phải kiểm tra lại bảo vật có hư hỏng gì không?

Lãnh Diện Thần Ni xem xét một hồi, sau đó chấp tay xá một xá nói:

- Chẳng hư hỏng gì cả, binh khí Đình thí chủ sử dụng có phải là Lôi Công Truy chẳng?

- Đúng vậy.

- Thần binh lợi khí quả nhiên phi phàm.

- Thanh truy này là của truyền nhân của Lôi Công cho mượn nay mai tại hạ phải hoàn trả lại cho chủ nhân thôi.

- A!

Đình Hạo đưa mắt nhìn xung quanh nói:

- Chúng ta lui khỏi đây chứ?

- Hình như thiếu hiệp chẳng quan tâm tới nơi đây?

- Cao thủ Vọng Nguyệt Bảo tập trung tại đây là muốn đối phó với Kim Long bang, ta hãy dùng ma chế ma để bọn chúng liều mạng với nhau đi, chúng ta hà tất phải sát nghiệp, thần ni thấy thế nào?

- Đình thí chủ từ tâm hiệp nghĩa, bần ni thán phục vô cùng.

- Thần ni quá khen vậy.

Hai người ra khỏi miếu đến bên bờ rừng, Lãnh Diện Thần Ni dừng bước nói:

- Tiểu thí chủ, bần ni xin nói một lời..

- Xin cứ nói.

- Tiểu thí chủ đã giúp bần ni lấy lại thanh bảo kiếm, và diệt trừ thủ ma công kích bảo am năm xưa thế thì bần ni còn nợ tiểu thí chủ một lần...

Đình Hạo mỉm cười nói:

- Thần ni nói thế sai rồi, đây là chuyện không đáng kể sao lại gọi là nợ được?

- Không phật môn rất chú trọng hai chữ nhân quả, có kỳ nhân ắt phải có kỳ quả.

- Ý của bần ni nói rằng...

- Bần ni ắt phải có ngày đền đáp lại.

Đình Hạo cười nói:

- Bần ni thế thì chẳng cần thiết vậy.

Lãnh Diện Thần Ni nghiêm sắc mặt lại nói:

- Người xuất gia chẳng vọng ngữ, tất cả mọi việc đều phải có nhân quả, thôi thì hẹn gặp lại sau.

Bỗng Đình Hạo nghĩ ra một chuyện nói:

- Xin thần ni ráng chờ giây lát.

- Tiểu thí chủ có điều chi phải nói?

- Công án Ban nhược am khi xưa phải chăng Huyết Ảnh phu nhân cũng có phần trong đó?

-Đúng vậy, tiểu thí chủ hỏi thế làm gì?

- Thần ni vẫn truy tầm hung phục thù chẳng?

Lãnh Diện Thần Ni trầm tư giây lát nói:

- Bần ni đã thu hồi trấn am chi bảo, và phật môn từ bi vi bốn, bần ni vốn là người quy y tam bảo, há việc tuyệt tình sát sanh chẳng, công án này coi như qua đi.

Đinh Hạo chấp tay làm lễ nói:

- Xin cảm tạ lòng từ bi của thần ni.

Lãnh Diện Thần Ni kinh ngạc nói:

- Tiểu thí chủ, vì sao nói thế?

Đinh Hạo trình trọng nói:

- Tại hạ may mắn trong một tình huống cực kỳ ngẫu nhiên kết nghĩa kim bằng với Huyết Ảnh phu nhân, y đã ăn năn hối hận nghiệp ác xưa kia và đã phát giác ra thiên lý của câu hỏi đầu ngân thị, bây giờ quyết tâm sửa đổi để trở nên một con người mới.

Lãnh Diện Thần Ni chấp tay nói:

- A di đà phật, thật mừng được thấy chúng sanh hồi đầu hướng thiện, bần ni cảm thấy nhẹ người nhiều hơn.

- Tại hạ chỉ nói tới điều này thôi, thần ni có thể tự tiện đi vậy.

- Tiểu thí chủ bảo trọng, hẹn gặp lại sau! Dứt lời phi thân chạy mất.

Đinh Hạo mắt nhìn bóng trắng dần dần biến mất trong đêm tối, lòng hần cảm thấy buồn bã trống rỗng khôn tả, tận mắt thấy người ta lần lượt kết liễu ân oán, mà mình thì thù nhà sư hận vẫn lơ mờ chưa thấy gì hết, chẳng biết bao giờ mới kết thúc được.

Ngay lúc ấy bỗng thấy bóng người thấp thoáng trong đêm tối, một số người khác chạy về hướng cổ miếu, Đinh Hạo liền ẩn mình vào chỗ kín đáo, chỉ trong nháy mắt có vài bóng vàng đến bìa rừng, Đinh Hạo trở mắt nhìn kỹ chính là bọn Kim Long sứ giả, hần giật bắn mình lên thầm nhủ:

Thế thì hôm nay có tường hát hay rồi chứ chẳng sai.

Mấy cô Kim Long sứ giả cùng nhau lướt tới chỗ đất trống phía trước cửa miếu, sau đó họ quay về bìa rừng vẫy tay một cái, tức thì có khoảng hai mươi mấy bóng người nhảy ra chia làm hai ngã chạy tới bao vây ngôi cổ miếu.

Thình lình ở sân miếu phả lên một tiếng náo động inh ỏi, có lẽ họ phát hiện ra xác chết của Độc Tâm Phật và dấu vết ác dấu lúc này.

Đinh Hạo lượn mình tới bờ hồ, nhủ thầm:

trông tình hình ngôi miếu này đã bị bao vây, hình như Kim Long bang có kế hoạch chuẩn bị tới đây, có lẽ nhân sự của Vọng Nguyệt Bảo phen này phải bị tiêu diệt hết chẳng sai.

Bóng người thấp thoáng, phần lớn nhảy lên nóc nhà, chỉ để vài ba người canh cửa thôi.

Số người nhảy lên nóc nhà đều vào cả trong ngôi miếu.

Ngôi miếu thì không lớn lắm, nhưng thấy có điều lạ lùng chẳng thấy người trong miếu có phản ứng gì cả, đợi hồi lâu vẫn không thấy có động tĩnh gì hết.

Đinh Hạo bỗng sanh lòng nghi hoặc...

Ngay lúc ấy có vài bóng người chạy về hướng bờ hồ, người đến trước là một ông lão mặt nhọn, ăn mặc quái gở, hai con mắt màu xanh bích, nhìn như quỷ sứ và một ông đạo sĩ râu dài tới ngực đứng sánh vai với y, sau lưng hai người có bốn người đi theo hầu.

Lão đạo sĩ giọng cười nham hiểm nói:

- Chắc không còn ai nữa rồi!

Ông lão ăn mặc quái gở nói giọng sảng sặc:

- Chẳng biết đối phương có bao nhiêu tên cõ bự tới đây, nếu chỉ một nhân vật nhị lưu này thôi, thế là uống một phen tính toán nhọc của ta.
- Căn cứ bọn mật thám nói lại họ xuống núi cả trăm người có lẽ toàn là quân tinh nhuệ....
- Có thấy bóng của mục già đó không?

Bây giờ Đinh Hạo mới sức hiểu ra, Vọng Nguyệt Bảo đại quân xuất hiện hết, ẩn núp xung quanh rừng cổ miếu này, té ra bọn họ đã bày bố hãm hố gì đó trong miếu, dụ bọn Kim Long bang cắn câu, nhưng chẳng biết bọn họ sắp đặt độc kế gì đây?

Mục già mà ông lão ăn mặc quái gở đã đề cập, có lẽ muốn nói Võ Lâm Chi Hậ chẳng?

Lão đạo sĩ trầm giọng nói:

- Thế thì chẳng có tin tức đó.

Ông lão ăn mặc quái gở cười hăng hắc nói:

- Nếu là Kim Long bang chủ đích thân thống lĩnh mà đến thế thì hay biết mấy..

Lão đạo sĩ gật đầu nói:

- Thế là trời thuận lòng người vậy, nhưng vấn đề hóc búa nhất là không ai trông thấy diện mục của Kim Long bang chủ cả và chưa ai điều tra ra xuất thân lai lịch của y, cũng chưa từng thấy ở chốn võ lâm bao giờ.
- Phải y là truyền nhân của mục già đó không?
- Chẳng giống chút nào cả, chưa nghe nói Võ Lâm Chi Hậ biết sử dụng độc dược bao giờ, và cũng chẳng có thứ tà môn thủ pháp đó.
- Điều này cũng khó nói lắm...

Ngay lúc này từ trong bóng tối nhảy ra một bóng người.

Ông lão ăn mặc quái gở đưa tay giơ một cái, lão đạo sĩ liền lên tiếng cản lại nói:

- Chính là Thư đường chủ vậy.

Ông lão ăn mặc quái gở liền hạ tay xuống, bóng người xuất hiện là một trung niên áo đen, y đến trước hai người chấp tay làm lễ nói:

- Hạ tọa Thư Bân, tham kiến nhị vị hộ pháp!

Lão đạo sĩ khoát tay nói:

- Thư đường chủ miễn lễ.
- Hai vị đến trễ một bước rồi, tại đây đã xảy ra đại biến.
- Đại sự gì thế?
- Cách đây nửa canh thời gian, Lãnh Diện Thần Ni bỗng nhiên xuất hiện, điểm mặt chỉ danh Thái thượng hộ pháp đòi lại thanh kiếm...

Hai người đồng thanh kêu lên hoảng hốt, ông lão ăn mặc quái gở ho nhẹ một tiếng nói:

- Sao yêu ni đó lại biết tới đây?
- Chẳng biết được có lẽ theo nối đuôi theo dõi tới đây thôi, hoặc y ngẫu nhiên phát hiện hành tung của Thái thượng hộ pháp.
- Kết quả thế nào?
- Thái thượng hộ pháp chết dưới tay địch, còn bao nhiêu cao thủ bắt địch chạy mất.
- Ô! có chuyện thế sao, Thái thượng hộ pháp có vô địch Thạch Văn Kiếm mà sao lại bị yêu ni hại được?

Lão đạo sĩ cũng xúc động nói:

- Mau kể tiếp xem thế nào nữa?

Gã đường chủ họ Thư thở dài giọng hốt hải nói:

- Yêu ni đó vốn chẳng phải đối thủ của Thái thượng hộ pháp, chẳng biết đâu giữa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim...

- Ai?

- Toan Tú Tài!

Lão đạo sĩ và Ông lão ăn mặc quái gở giật bắn người lên, bốn tên tùy tùng sau lưng hai lão cũng thất thanh kêu lên, Lão đạo sĩ giậm chân nói:

- Tiểu tử này lai phá đám, chính hắn đã giết chết Thái thượng hộ pháp sao?

- Vâng!

- Hắn không sợ Thạch Văn Kiếm sao?

- Hắn có một cây trủy tỏa sáng màu huyền ngọc phá vỡ Thạch Văn Kiếm.

- Lại thật, tiểu tử này làm như thần thánh không bằng, nếu không tìm cách khử hắn đi, càng đáng sợ hơn Kim Long bang chủ nhiều, thế còn Thạch Văn Kiếm đâu?

- Lãnh Diện Thần Ni lấy lại rồi.

Ông lão ăn mặc quái gở nói giọng hốt hoảng:

- Thế thì bản bảo lại tăng thêm một đối thủ đáng sợ, yêu ni đó lấy lại được Thạch Văn Kiếm thì còn ai là địch thủ của y, đây là sự kiện quan trọng, phải lập tức truyền về bảo mới được.

- Vâng, hạ tọa sẽ về trình bày việc này ngay!

Lão đạo sĩ trầm giọng nói:

- Dựa vào khả năng của Địa Ngục Tôn Giả Mẫn huynh nếu đụng mặt với y còn lo ngại gì yêu ni sẽ thoát thân được...

Ông lão ăn mặc quái gở tên là Địa Ngục Tôn Giả cười hăng hắc nói:

- Phiến miễn chân nhân người cũng không kém hơn ai nha.

Lão đạo sĩ tên là Phiến miễn chân nhân cũng cười khanh khách nói:

- Mẫn huynh khen quá lời vậy.

Y vừa nói vừa quay sang hướng Thư Bân nói:

- Thôi, Thư đường chủ hãy về bảo ngay, mọi việc ở đây có hai chúng ta lo liệu được rồi.

Gã đường chủ họ Thư liền chấp tay làm lễ nói:

- Vâng, hạ tọa xin đi ngay bây giờ!

Dứt lời y phi thân chạy mất.

Đinh Hạo liền nảy ra một ý, liền lượn mình chạy theo gã đường chủ họ Thư kia.

98. Đại Ngục Tôn Giả

Chạy gần tới bìa rừng, Đinh Hạo liền lướt tới nhanh như cắt đứng chặn đường ở phía trước Thư Bân. Thư Bân giật mình dừng lại lớn tiếng hét:

- Ai đó?

Đinh Hạo đã đứng sừng sững trước mặt y, nói giọng lạnh như tiền:

- Chớ có kêu réo om sòm, mau trả lời vài câu hỏi của tại hạ.

Thư Bân trở mắt nhìn rõ người đứng trước mặt, tức thì hồn phi phách tán, liên tục thụt lùi ra sau vào bước, thất kinh kêu lên vài tiếng:

- Toan Tú Tài!

Thân hình của y run lấy bầy không ngừng.

Đinh Hạo vẫn nói giọng lạnh như tiền:

- Bên trong miếu đã bố trí những âm mưu gì thế?

- Bản bang sử dụng độc dược!

- Nói sao, độc dược à? Kim Long bang là tay chuyên gia dùng độc, thế mà các người dùng độc đối phó với họ được sao?

- Thứ độc này chẳng phải loại tầm thường đâu!

- Thế là loại độc gì?

- Ấy là độc trung chi độc, vô sắc vô vị, trên thế gian này không có thứ thuốc nào giải được, ngoại trừ phòng ngừa uống thuốc của Đại Ngục Tôn Giả trước, bằng không trúng phải chết ngay lập tức.

- Các người đều đã uống thuốc giải ngừa trước chăng?

- Đúng vậy!

- Lai lịch của hai lão ma ấy thế nào?

- Điều này tại hạ chẳng mấy rõ lắm, chỉ biết Địa Ngục Tôn Giả là Động chủ miếu động tại Nam Hoang còn Phiến Miếu chân nhơn là đạo trưởng của phái Không Động.

- Mi có biết Trịnh Tam Giang kết nạp được bao nhiêu nhân vật tà ma ngoại đạo như thế này không?

- Chẳng rõ lắm!

- Tình hình hiện nay của các chương môn nhơn và cao thủ môn hạ của chín phái ra thế nào rồi?

- Đang được chiêu đãi tử tế trong bảo.

- Tốt lắm, người trả lời đủ các câu hỏi của ta thế thì tha cho người một mạng sống, nhưng phải phé đi võ công của người mới được.

- Thiếu hiệp... Ủi.

Đinh Hạo uốn ngón tay bắn ra luồng chỉ phong phé đi võ công của Thư Bân sau đó khoát tay nói:

- Cút cho mau, coi chừng tại hạ thay đổi ý kiến thế là người khỏi sống luôn.

Thư Bân cay độc trợn mắt nhìn Đinh Hạo một cái, loạng choạng thân người rời khỏi rừng.

Bên cổ miếu lẳng lặng không còn tăm hơi gì hết, có lẽ bọn đệ tử của Kim Long bang và ngay cả số đệ tử canh gác bên ngoài đã không còn ai sống sót rồi, Đinh Hạo liền nảy ra một ý, liền lấy mặt nạ đeo vào, đồng thời cởi bỏ áo ngoài ra xếp bỏ vào túi gấm, ngậm Tỳ độc châu trong miệng. Căn cứ vào Uy Linh phu nhơn đã nói, mang hạt châu này trong người sẽ tránh được trăm thứ độc dược, đêm nay phải thử nghiệm xem, chẳng biết có tránh được Độc trung chi độc không.

Tuy nhiên việc làm này rất mạo hiểm, nhưng dù sao bây giờ hay ở tương lại cũng không bao giờ tránh khỏi chạm mặt với Địa Ngục Tôn Giả vậy.

Chuẩn bị đâu đó xong xuôi, hắn liền thả nhẹ thân người lần lần lướt tới cửa miếu, tới đó thấy cổng miếu khép kín hắn đưa tay đẩy nhẹ một cái, biết ngay họ đã gài khóa bên trong, thế rồi hắn lui ra sau vài bước, tung mình vượt mái nhà vào.

Hắn vừa trở mắt nhìn xem không khỏi giật bắn người lên, chỉ thấy sân viện trước điện, xếp thứ tự có thứ lớp vài chục xác chết người áo vàng, tất cả những xác chết đó ai nấy đều nhe răng toét miệng chân tay co rút, thoát nhìn thấy biết trước khi chết đã trải qua cơn đau khổ cực độ. Số xác chết đó có nam có nữ, trên ngực áo đều có thêu ký hiệu của Kim Long bang.

Độc ác, tàn nhẫn vô nhân đạo, ngôi cổ miếu đã trở thành địa ngục nhân gian.

Kim Long sứ giả thuộc loạn cao thủ nhất lưu trong bang phái phen này đã đổ dồn vào đây hết, thế thì toàn bộ cao thủ tinh nhuệ của Kim Long bang có lẽ tiêu hết, từ đây về sau không còn ngóc đầu lên được nữa.

Từ hậu điện có tiếng nói sảng sặc của Địa Ngục Tôn Giả vang tới:

- Chắc chỉ có bao nhiêu đó thôi, tiếc rằng mấy tay đầu sỏ chưa có tham dự, bây giờ chuẩn bị rút lui., bọn bay từ cửa sau ra miếu, lập tức chia toán lên đường đi ngay.

Đinh Hạo rảo bước xuyên qua cửa giữa đi vào điện phóng mắt nhìn tới, trong điện chỉ còn lại ba người là Địa Ngục Tôn Giả và Phiến Miếu chân nhân còn một người kia chính là Phỉ Nhược Ngu con trai của Thọ Dao Phong lão ca ca vậy, trên đất lại xếp hàng dài một số xác chết không dưới ba chục mạng, trông thấy phải ớn lạnh tóc gáy.

Bóng người vừa thấp thoáng hiện ra, Phỉ Nhược Ngu đã phát giác và gầm hét lớn tiếng:

- Ai đó?

Dứt lời y rút kiếm nhảy tới, thoáng trông thấy mặt Đinh Hạo lại thụt lùi ra sau nhanh như điện xẹt, thất thanh kêu lên hốt hoảng:

- Hắc Nho!

Hai tiếng Hắc Nho vừa thốt ra khỏi miệng, Phiến Miếu chân nhân liền biến sắc, theo bản năng tự nhiên lùi ra sau một bước. Hai mắt của Địa Ngục Tôn Giả thì sáng như điện xẹt, nhìn chòng chọc vào mặt Đinh Hạo trầm giọng nói:

- Các hạ là Hắc Nho mà tiếng tăm lừng lẫy ở Trung nguyên võ lâm đó chăng?

- Không sai chút nào, chính bản nho đây!

- Lão phu đã nghe đại danh của các hạ từ lâu quả thật may được hội ngộ.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Tiếng tăm của Mẫn động chủ chẳng kém!

Địa Ngục Tôn Giả biến sắc, y không ngờ đối phương lại nói trúng lai lịch của mình, đương nhiên y chẳng biết được Đinh Hạo đã lắng nghe cuộc đối thoại của họ và đã hỏi khẩu cung của Thư Bân mà biết được như vậy.

- Sao các hạ biết lai lịch của lão phu?

- Tai mắt của bản nho chẳng mù mà cũng chẳng điếc.

- Mục đích của các hạ đến đây làm gì?

- Ngẫu nhiên hội ngộ, được xem tuồng hát này.

- Chỉ có thể sao?

- Tin hay không tùy nơi động chủ.

- Tuồng hát đã kết thúc, các hạ có thể đi khỏi nơi đây được rồi chứ?

Đinh Hạo cười hắc hắc nói:

- Kiệt tác đêm nay của động chủ, đối với Vọng Nguyệt Bảo mà nói, ấy là một đại công, nhưng đặc ý chẳng dễ được hai lần, bản nho khuyên động chủ một lần nên kịp thời lui bước bảo trọng lấy tự thân là thượng sách. Ánh mắt của Địa Ngục Tôn Giả chớp lia lịa nói giọng sảng sặc:

- Ý của các hạ muốn nói sao?

Đinh Hạo không nói:

- Tốt nhất động chủ về Nam Hoang xưng bá chứ có ở lại trung nguyên võ lâm làm mưa làm gió trợ hổ tác oai! Địa Ngục Tôn Giả phát ra tràng cười đinh tai khó chịu, nói giọng hống hách:

- Các hạ muốn trục xuất lão phu khỏi trung nguyên võ lâm chẳng?

- Nói vậy cũng được!

- Thế thì các hạ khinh thiên hạ không có ai cả, dùng sức trục xuất ta chẳng?

- Đây là lời khuyến cáo chân thành của bản nho, Động chủ chẳng muốn bỏ xác tại trung nguyên phải khôn khéo một chút!

- Nói như thế các hạ có mục đích mà tới đây?

- Coi như là có mục đích đi!

- Chỉ dựa vào vài câu nói của các hạ mà dọa được lão phu sao?

- Nếu muốn biết hư thực thì gặp nhau đôi chưởng vậy - Hình như các hạ chẳng sợ kịch độc?

Đinh Hạo động lòng, vào miếu đã khá lâu, nhưng không có cảm giác lạ thường nào cả, trông thể này Ty Độc Châu quả khắc chế kịch độc này được vậy, hẳn nghĩ tới đây bèn mỉa mai nói:

- Bất kể là Độc Trung Chi Độc hay là Cổ Huy Chi Độc thiện dụng ở Miêu Cương, bản nho xem nó chẳng ra đồng xu nào hết!

Câu nói vừa thốt ra khỏi miệng, hai người bọn họ mặt mày tái mét! Phỉ Nhược Ngu dùng ánh mắt dị thường liếc nhìn Đinh Hạo một cái, y không biết người trước mặt chính là tiểu thúc thúc Đinh Hạo nhưng y biết Đinh Hạo và Hắc Nho là một phe với nhau.

Phiến Miếu chân nhân lên tiếng nói:

- Đại danh các hạ lừng lẫy Trung nguyên võ lâm vài chục năm nay khiến bản đạo rất lấy làm khâm phục, nhưng hai bên không có thù oán gì sao các hạ lại lấn lướt người quá thế?

Ánh mắt Đinh Hạo sáng như điện quét sang đối phương nói:

- Phiến Miếu chân nhân, người cũng nên trở về núi Không Động vậy, chớ tạo nghiệt ở chốn giang hồ nữa!

Phiến Miếu chân nhân phẫn nộ nói:

- Các hạ muốn một tay che mặt trời chẳng?

- Một tay che mặt trời chính là Trịnh Tam Giang, tiếc rằng mộng đẹp dễ vỡ, ngày tận cùng của y sắp tới rồi.

Phiến Miếu chân nhân biến sắc nói:

- Trịnh bảo chủ luôn luôn rất tôn sùng các hạ!

Đinh Hạo không nín được phá lên một tràng cười sang sảng nói:

- Đạo trưởng, câu nói này tuyệt diệu thật, nhưng trong lòng người thì hiểu hơn ai hết, phải vậy chẳng?

Trời đã mờ mờ sáng, thị giác dòm ngó càng rõ ràng hơn.

Địa Ngục Tôn Giả cười nham hiểm nói:

- Hắc Nho trông tình hình thế này, chắc cũng phải động thủ mới xong?

- Phải như vậy thôi.

- Rút kiếm ra.

Hai mắt của Đinh Hạo bắn ra luồng ánh sáng kinh người, từ từ rút kiếm ra khỏi bao.

Địa Ngục Tôn Giả tiến tới ba bước, thò tay vào túi áo lấy ra một cây roi mềm nhũn đỏ như máu, vung tay một cái phát ra tiếng xẹt quái gở.

Đinh Hạo trở mắt nhìn kỹ, bất giác giật bắn người lên, vật đó chẳng phải cây roi mềm nhũn mà chính là một con rắn đỏ hoe dài hơn cả ba thước, có đường kính to bằng miệng ly rượu, toàn thân vẩy đỏ chiếu lấp lánh sáng, ngóc đầu nhe răng thè lưỡi trông thấy phải ớn lạnh xương sống.

Đinh Hạo lần đầu tiên nhìn thấy kẻ địch dùng con vật sống làm binh khí.

Một con rắn có thể đụng chạm vào binh khí bén nhọn chẳng?

Địa Ngục Tôn Giả vẻ mặt hung tợn nói:

- Hắc Nho có trông thấy vật này bao giờ chẳng?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Trò chơi của bọn ăn xin ở chợ búa thường thấy, có gì lạ đâu!

- Hắc hắc đây là con Thiên Phi Hồng Lân cả ngàn năm mới gặp được một lần, chớ nói bị nó cắn làm gì, chỉ cần đụng nhẹ vào da của nó cũng đã mất mạng rồi, đao kiếm chẳng chém được, lửa nước cũng không làm gì được nó, các hạ cứ mở mắt thử xem thì biết liền.

Đinh Hạo nghe nói phải ớn lạnh tóc gáy, nhưng bên ngoài vẫn lộ vẻ lạnh lùng thản nhiên, hần không nói gì hết, trường kiếm trong tay từ từ giơ cao diễn ra thế chuẩn bị xuất thủ.

Phiến Miếu chân nhân và Phỉ Nhược Ngu nhảy lùi ra sau bảy tám bước.

Đinh Hạo thoáng nhìn trời mờ mờ sáng, chiếu theo luật lệ Hắc Nho thì không bao giờ hiện thân ở ban ngày, bây giờ cần phải tốc chiến tốc kết thúc mới được, hần nghĩ thế bèn tăng hắng một tiếng, gom hết công lực bình sinh, tấn công ra chiêu Bút Hạ Càn Khôn thể mạnh như long trời lở đất.

Trong tiếng va chạm binh khí như sấm nổ Địa Ngục Tôn Giả lùi ra sau ba bốn bước, trong tay y vẫn còn cầm chặt con hồng xà đỏ, quái vật này quả thật rắn chắc như sắt thép, không hề bị hư hỏng chút nào, thật không thể tưởng tượng được.

Địa Ngục Tôn Giả dựa vào con hồng xà đỏ tiếp trọn một chiêu Bút Hạ Càn Khôn mà chẳng hề hấn gì, thế thì công lực của y cũng đáng sợ thật.

Đinh Hạo không để cho đối phương có cơ hội hít thở chút nào cả, lướt người tới gom cả mười hai thành công lực, vắn đánh ra cú tuyệt chiêu Bút Hạ Càn Khôn như lúc này. Coong! Một tiếng nổ vang làm đình tai nhức óc, xen lẫn tiếng ự nhẹ, Địa Ngục Tôn Giả đã loạng choạng thụt lùi ra sau năm sáu bước mới đứng vững được, phía trước có vết máu toét lỗ, gương mặt hung tợn vốn có, bây giờ trông càng ghê sợ hơn.

Đinh Hạo lạnh lùng tăng hắng một tiếng nói:

- Mẫn động chủ, người vốn chẳng muốn về Miếu cương nữa, thế thì gửi mạng lại Trung nguyên đi!

Dứt lời hần lại lượn mình tới tấn công tiếp.

- Tiếp bản đạo một chiêu nào!

Trong tiếng gầm thét, Phiến Miếu chân nhân cả người lẫn kiếm tung lên cao hơn hai trượng, lượn không chụp xuống, thế đánh mạnh như vu bão trông thật kinh người.

Đinh Hạo phản ứng thần tốc thuận tay cầm thanh kiếm dưới đất nhanh như cắt, hai tay hất một luồng gió mãnh liệt lên hư không bằng chiêu Thiên vương thấp thấp với công lực nội nguyên cả trăm năm của hần, thế đánh như vu bão kinh người.

Ầm! Một tiếng nổ xen lẫn tiếng ự nhẹ, Phiến Miếu chân nhân bị luồng gió lạnh có sức mạnh như sóng gió ba đào dội ngược văng té xuống đất, y mãi bất tỉnh, hai bên khóe miệng nhỏ máu từng giọt.

Đinh Hạo đánh ra hai chưởng xong, liền rút trường kiếm lên cầm vào tay trở lại, mắt chăm chăm nhìn thẳng vào Địa Ngục Tôn Giả.

Ba động tác cầm kiếm vào đất, phát chưởng công địch, và thu kiếm về thủ thế đều nhanh như điện xẹt.

Ngay lúc này Địa Ngục Tôn Giả buông tay ném con Hồng xà ra, toàn thân con hồng xà có vẩy đỏ như máu quái lên một tiếng, lượn không bay thẳng vào người của Đinh Hạo.

Đinh Hạo không khỏi rùng mình, giơ kiếm quơ ngang quơ dọc, nhưng con vật ấy cứng chắc như sắt thép, lại là vật sống, hấn vừa chém nhất kiếm này xong, con hồng xà lách sang một bên rồi lại lượn không kích tới.

Địa Ngục Tôn Giả cười nham hiểm, vung chưởng ra công tới tấp, vừa người vừa con hồng xà, phần vì lo phải đối phó với con hồng xà ở trên không trung, phần thì đối phó chưởng thế của Địa Ngục Tôn Giả, Đinh Hạo đành phải chuyển sang thế thủ đỡ trên gạt dưới thôi.

Ngay lúc này Phiến Miểu chân nhân tiến tới vùng kiếm tấn công, Phỉ Nhược Ngu không thể đứng khoanh tay được, cũng theo sau tiến tới.

Tình huống lúc này thật nguy khốn vô cùng, Đinh Hạo không sợ ba người liên thủ tấn công mà chỉ bức con hồng xà ấy nhất, chẳng biết đường nào mà gạt đỡ nó.

Đinh Hạo tình cấp sanh trí, sau khi đánh văng con hồng xà ra, thừa thế tấn công Phiến Miểu chân nhân một chiêu kiếm mạnh như vu bão một cách nhanh như điện xẹt, khiến Phiến Miểu chân nhân phải lùi ra sau ba bốn bước, sau đó hấn xoay kiếm trở vào Phỉ Nhược Ngu, Phỉ Nhược Ngu cũng bất địch thụt lùi ra sau ba bốn bước.

Quái xà ấy chung quy cũng chỉ là loại rắn trùng, chẳng linh hoạt như người được, nhưng động tác đánh đông kích tây và bóng người tiến thoái loạn xạ làm cho nó mất mục tiêu chuẩn xác để tấn công bèn kêu oa oa! Liên tục bay lượn không ngừng!

Đinh Hạo chẳng bỏ lỡ cơ hội, xoay kiếm tấn công Địa Ngục Tôn Giả, vừa kịp lúc chạm phải chưởng phong đánh tới của y.

Ầm một tiếng nổ vang, chưởng kiếm chạm nhau tạo ra sức dội mạnh liệt đẩy Địa Ngục Tôn Giả văng ra xa vài thước.

Con hồng xà lại có mục tiêu rõ ràng, nó liền bay lượn xoay vòng kích tới, Đinh Hạo giở kiếm chém vào thân nó mãnh liệt, bỗng cảm thấy cánh tay nặng nề, thì ra con hồng xà đã uốn mình cuốn vào thân kiếm, nửa phần trên cái đầu góc cao lên thè lưỡi ra, và lưỡi đỏ như máu của nó thì dựng đứng lên trông thật khiếp đảm.

Đinh Hạo bất giác hoảng hốt sợ đến nỗi toát mồ hôi lạnh nhưng lại không thể bỏ kiếm.

Địa Ngục Tôn Giả đã đình chỉ công kích đứng nhìn ở đằng xa.

Phiến Miểu chân nhân đắc ý cười ha hả, Phỉ Nhược Ngu thì mặt mày tái mét.

Đinh Hạo hồn phi phách tán, theo bản năng tự nhiên đưa tay trái ra nắm chặt cổ con hồng xà nhanh như điện xẹt, tức thì con hồng xà buông lỏng nửa phần trên dưới quật tới quăn vào cổ Đinh Hạo một cách nhanh nhẹn, vẩy của nó chạm vào da thịt, tê ngứa khó chịu vô cùng, rõ ràng là kịch độc rồi.

Địa Ngục Tôn Giả điên cuồng kêu lên hơn hở:

- Hắc Nho, lão phu phải cắt đầu của người đem về Vọng Nguyệt Bảo để thị oai với tất cả mọi người há há Đinh Hạo lâm nguy bất loạn, sức nghĩ tới Lôi Công Trủy trong túi gấm, ấy là thanh thần trủy, chẳng vật rắn chắc nào mà không phá được, chắc có thể chặt được con vật này thôi, nhưng khổ thay rút tay ra không được, hấn suy tư giây lát, trường kiếm trong tay lại cắm xuống đất lần nữa, vôi vàng lấy Lôi Công Trủy ra vận khởi công lực, thân trủy lập tức tỏa ra màu huyền ngọc óng ánh.

Địa Ngục Tôn Giả hoảng hốt nói:

- Đó là đồ quý gì vậy?

Đinh Hạo dùng thân trủy cắt ngang vào cổ hồng xà nhanh như điện xẹt, một tiếng rú thảm thiết như trẻ nhỏ la khóc, đầu con hồng xà rút xuống đất lập tức.

Địa Ngục Tôn Giả và Phiến Miếu chân nhân đồng thanh kêu lên hoảng hốt, thấy con hồng xà chí bảo của mình bị giết, Địa Ngục Tôn Giả bất giác nộ hỏa xung thiên, thừa lúc con hồng xà còn đang quấn chặt vào cổ của Đinh Hạo chìa thẳng mười ngón tay ra vỗ vào người Đinh Hạo.

Đinh Hạo nghiêng rằng, vận khởi công lực quơ thần trụ đón đánh đối phương.

Luồng trụ phong lấp lánh những tia sáng màu huyền ngọc rạch tới, xen lẫn tiếng thảm rú kinh hoàng của Địa Ngục Tôn Giả đứt hết ba ngón, tay trái thì bị mất đi một nửa bàn tay, loạng choạng thụt lùi ra sau vài bước, té ngồi xuống đất.

Mặt màu của Phiến Miếu chân nhân tái mét không còn chút máu, Phỉ Nhược Ngu thì tròn tròn đôi mắt chẳng sao diễn tả được thần tình của họ.

Bổng Phiến Miếu chân nhân lượn mình tới đỡ Địa Ngục Tôn Giả dậy hướng về cửa sau chạy mất.

Phỉ Nhược Ngu mắt nhìn Đinh Hạo một cái, sau đó cũng theo sau rời khỏi.

Đinh Hạo chẳng còn hơi sức ngó ngang tới họ nữa, lo tháo gỡ thân hồng xà đã quấn chặt vào cổ mình, vất vả lắm mới gỡ lấy con Phi thiên hồng lân xuống ném bỏ dưới đất, con vật này tuy bị chặt đứt đầu rồi thân nó vẫn dẫy dựa không dừng, trông thật gớm sợ.

Đinh Hạo vội cắt thanh trụ thủ vào túi gấm, lấy Tỵ độc châu ra bỏ vào miệng ngậm giây lát, từ từ da thịt mới hết tê ngứa.

99. Võ Lâm Chi Hậu

Đinh Hạo thấy trời đã sáng trưng, vì cấm kỵ của Hắc Nho không xuất hiện vào ban ngày nên vội vàng chạy tới hồ nước ở góc viện rửa sơ vết máu rịn ở nơi cổ tay mà chỉ bị thương ở ngoài da và nhờ có Tỵ độc châu nên chẳng có hiện tượng trúng độc, sau đó nhả viên Tỵ độc châu ra cất giấu cẩn thận và cải lại bản lai diện mục của mình.

Đinh Hạo chỉnh lý y áo đầu đó xong xuôi, cất bước chạy ra tiền viện...

Ngay lúc này bỗng nhiên có tiếng gầm hét từ tiền viện vang tới.

- Cha chả, bọn này khá ồ thật!

Tiếng gầm thét vừa dứt, vài bóng người thấp thoáng lướt tới, Đinh Hạo trở mắt nhìn kỹ không ai xa lạ chính là Võ Lâm Chi Hậu còn bốn người theo sau y là bốn bà lão áo vàng tuổi độ năm mươi, ai nấy đều mắt to mày rậm, cặp mắt họ đều sáng quắc có lẽ họ là tùy tùng của Võ Lâm Chi Hậu vậy.

Võ Lâm Chi Hậu kinh ngạc nhìn Đinh Hạo nói:

- Ô! Toan Tú Tài, người cũng có mặt ở đâu sao?

Dứt lời y quay sang bốn bà lão mặc áo vàng nói:

- Các người hãy đi kiểm tra cho kỹ lại số đệ tử bị giết như thế nào?

Bốn bà lão mặc áo vàng chấp tay cung kính nói:

- Vâng!

Bốn người đồng thanh dạ lên một tiếng, phi thân chạy vào hậu viện.

Võ Lâm Chi Hậu quay sang hướng Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Toan Tú Tài, chúng ta may mắn lại hội ngộ ở đây!

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Quả thật may mắn lại được hội ngộ với lão đại tỷ vậy!

Võ Lâm Chi Hậu dùng cặp mắt nghi hoặc nhìn Đinh Hạo nói:

- Toan Tú Tài, người đến đây làm gì vậy?

Đinh Hạo vẫn bằng giọng điệu lạnh như tiền nói:

- Chuyện này lão đại tỷ chờ hỏi làm gì!

Võ Lâm Chi Hậu lạnh lùng nói:

- Toan Tú Tài, chẳng lẽ người..

Ngay lúc này, bốn bà lão áo vàng chạy tới trước mặt Võ Lâm Chi Hậu dừng lại, bốn cặp mắt chứa đầy sát khí nhìn chòng chọc vào mặt Đinh Hạo.

Võ Lâm Chi Hậu cảm phẫn nói:

- Tình hình thế nào?

Một trong bốn bà lão áo vàng cúi người cung kính nói:

- Hai mươi sáu tên đệ tử bị giết ở ngoài, trong đó có mười sáu người chết dưới kiếm, còn lại những người khác chết giống y cách chết của số đệ tử đã bị giết trong miếu.

- Không tìm được dấu vết kẻ địch sao?

- Vâng! Không tìm được dấu vết gì hết!

Ánh mắt hải hùng của Võ Lâm Chi Hậu quét sang phía Đinh Hạo nói giọng cảm phẫn:

- Toan Tú Tài không ngờ người đã đầu nhập Vọng Nguyệt Bảo làm chó săn cho chúng?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Ai nói thế vậy?

- Người không dám thừa nhận chẳng?

- Nói đùa chứ!

- Chẳng lẽ người không phải?

- Tại hạ ngẫu nhiên tới đây, xem được tuồng hát hay thôi!

- Người nói thật chứ?

- Tại hạ dựa vào danh hiệu ba chữ Toan Tú Tài chẳng đến nỗi phải nói lời hư dối.

Thái độ của Võ Lâm Chi Hậu hòa dịu lại một chút, dừng lại giây lát nói:

- Người là người chứng kiến trận hung sát này?

- Đúng vậy!

- Đối phương dùng thủ đoạn gì để giết người?

- Độc dược. Độc trung chi độc.

Da mặt nhăn nhó của Võ Lâm Chi Hậu co rút vài cái hoảng hốt nói:

- Người đánh độc đó là ai?

- Đó là một động chủ Miêu Cương tên là Địa Ngục Tôn Giả hiện đang nhậm chức hộ pháp của Vọng Nguyệt Bảo, còn một người nữa là đạo sĩ Không Động tên là Phiến Miễn chân nhân.

- Chẳng phải Thái thượng hộ pháp Độc Tâm Phật của Bắc bảo là đầu đàn của chuyến đi này sao?

- Đúng thế nhưng canh ba đêm qua đã bị tại hạ giết chết rồi!

- Người đã giết chết Độc Tâm Phật?

- Đúng như thế!

- Thanh Thạch Văn Kiếm đó đâu?

- Thần kiếm đã quy chủ, Lãnh Diện Thần Ni thu hồi lại rồi!

- A! Ni cô đó cũng xuất hiện sao?

- Chính vì Lãnh Diện Thần Ni theo dõi Độc Tâm Phật đến đây, còn tại hạ do phát hiện hành tung của Lãnh Diện Thần Ni đã theo dõi y tới đây, cho nên mới may mắn được xem tuồng hát hay này.

Võ Lâm Chi Hậu quay sang hướng bốn bà lão mặc áo vàng nói:

- Các người đứng sững ở đó làm gì, hãy lo di chuyển tất cả xác chết ra sau miếu dùng hỏa táng, và chia một người đi truyền lệnh cho đệ tử phụ cận, hãy toàn lực truy tầm kẻ địch, nếu có phát hiện phải lập tức trình báo ngay, bản thái thượng tạm thời tọa trấn tại miếu này, đồng thời bản tin cho bang chủ mang tất cả người ở Nam phương rút về đây hết!

- Tuân lệnh!

Bốn bà lão đồng thanh vang dạ một tiếng, chấp tay hành lễ rồi lui ra, một người trong bốn bà lão phi thân chạy ra miếu, còn ba người kia thì bắt tay nhau khiêng vác xác chết ở các nơi chuyển ra hậu viện.

Võ Lâm Chi Hậu ngẩng nhìn Đinh Hạo hồi lâu rồi nói:

- Căn cứ tin tức ở Nhạc Dương đưa về, người và Hắc Nho bắt tay nhau hủy đà giết người có phải vậy không?

Đinh Hạo nhướng cao đôi mày kiếm trầm giọng nói:

- Tại hạ không phủ nhận điều này!

- Tại sao người lại đối địch với bản bang?

- Thế thì xin hỏi thăm lão đại tỷ một lời, những hành vi của quý bang tại Nhạc Dương vậy!

- Thật ra người và Hắc Nho có mối quan hệ thế nào vậy?

- Thế thì xin lỗi lão đại tỷ, tại hạ không thể phụng cáo điều này được!

Gương mặt của Võ Lâm Chi Hậu thay đổi liên tục, cuối cùng trầm giọng nói:

- Toan Tú Tài, ta lập lại kiến nghị trước kia lần nữa, nếu người đồng ý hợp tác với bản bang cùng nhau đối phó với Vọng Nguyệt Bảo thể thì tất cả những ân oán khi trước sẽ bỏ qua hết, ý người thế nào?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Tại hạ không cần thiết quan tâm đến kiến nghị này nữa!

Võ Lâm Chi Hậu lạnh lùng tăng hắng một tiếng nói:

- Toan Tú Tài, nghe nói người và Trịnh Tam Giang có mối thù không đội trời chung, vì mẫu thân của người..

Thoạt nhắc đến mẫu thân, Đinh Hạo lửa giận sùng sục, sát khí bùng bùng dâng cao gầm rống nói:

- Câm miệng ngay, đó là việc riêng tư của tại hạ.

- Toan Tú Tài, nếu chỉ ý lại vào sức mạnh của một mình người đừng hòng lay động được Vọng Nguyệt Bảo.

- Tại hạ vẫn có lòng tin vững chắc.

- Người cao ngạo lắm nhưng ở chốn giang hồ này người không thể chỉ ý lại võ công được, mà vấn đề cần thiết hơn là nói về mưu trí!

Đinh Hạo cương quyết nói:

- Ấy là chuyện riêng tư của tại hạ, không cần lão đại tỷ quan tâm làm gì!

Võ Lâm Chi Hậu không giận mà lại cười ha hả nói:

- Lão bà bà ta rất chịu khí cốt này của người, nếu một người nào khác dám dùng thái độ này cư xử với ta như thế, thì đã làm con ma dưới quả trượng của ta lâu rồi, bây giờ người cứ suy nghĩ kỹ lại xem?

- Khi tại hạ đã quyết định một việc, không bao giờ có vấn đề thay đổi cả.
- Người nhất định phản đối liên minh với bản bang chẳng?
- Tại hạ và quý bang còn một món nợ đang chờ kết toán, lão đại tỷ được tôn làm Thái thượng chắc có thể thay mặt quý bang giải quyết được.

Mặt mày của Võ Lâm Chi Hậu tối sầm lại nói:

- Món nợ thế nào?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Người bạn gái Mai Ánh Tuyết của tại hạ bị quý bang dùng thủ pháp tà môn khống chế tâm thần, mà cứ giảo quyết nói dối rằng y là con gái của quý bang chủ, và có ý đồ bắt ép tại hạ chịu yêu sách quý bang, hành động bỉ ổi mà giới giang hồ phải khinh miệt này thì lão đại tỷ giải thích làm sao đây?
- Điều này dễ thôi, chỉ cần người đồng ý hợp tác với bản bang, y lập tức sẽ hồi phục ngay.
- Nếu tại hạ từ chối thì sao?
- Thế thì để y tàn phế cả đời này!

Đinh Hạo phùng mang trợn mắt nói:

- Lão đại tỷ có nghĩ tới hậu quả đã làm việc này chẳng?
- Hậu quả thế nào?
- Tại hạ sẽ trả đũa gấp trăm lần.
- Há há há khẩu khí người lớn lắm, liệu người đủ sức làm được không?
- Thế thì để sự thật chứng minh xem sao!
- Toan Tú Tài người quên mất một điều..
- Tại hạ quên mất điều gì nào?
- Hiện giờ người có thể bình yên rời khỏi đây chẳng?

Đinh Hạo sức nghĩ lại hôm trước ở trên núi Đại Hồng sơn vì cứu Phỉ Nhược Ngu đã dắt nội lực chạm ba quả trượng của lão, đến nỗi hai bên tỷ nửa phải lưỡng bại câu thương, hắn nghĩ tới đây bất giác rung mình nhưng đó chỉ là cứng đùng cứng thôi cũng đồng với đầu thí mạng vậy, nếu tự do ra chiêu giao đấu, có lẽ tình hình sẽ khác hẳn, hắn bèn nói giọng lạnh lùng:

- Việc của Mai Ánh Tuyết chưa giải quyết, cho dù lão đại tỷ cung tiễn tại hạ thì tại hạ cũng không chịu đi đâu! Võ Lâm Chi Hậu lạnh lùng tăng hắng một tiếng nói:
- Thôi được người chuẩn bị ra tay đi!

Đinh Hạo không nói gì nữa, từ từ rút kiếm ra khỏi túi, hai bên chọn lấy một vị trí đứng tập trung thần trí bốn mắt nhìn nhau, Đinh Hạo nhủ thầm:

Nếu hôm nay đánh bại được đối phương thì Mai Ánh Tuyết sẽ có cách cứu chữa, đối phương công lực thì thâm hậu quả trượng thì trầm nặng, còn kiếm đạo thì chỉ sử dụng được nhẹ nhàng linh hoạt thế nên tránh đấu nội lực tối đa vì sử dụng cây trượng nặng nề này khi đó hãy dồn toàn lực đánh cho đối phương một đòn đau điếng.

Thế khởi thủ của hai bên kỳ ảo khôn tả, khó tìm được một khe hở nào để ra tay tấn công, thời gian cứ thế trôi qua..

Bỗng Đinh Hạo nghĩ tới cứ thế kéo dài thời gian vô ích, tốt nhất nên tốc chiến giải quyết cho xong..

Cũng trong lúc hắn thoát suy nghĩ, tinh thần đã phân tán đôi chút, nhưng dưới cặp mắt của một cao thủ tuyệt đỉnh, đây đã là dịp may nho nhỏ có thể thừa cơ chiếm lợi thế được, quả nhiên Đinh Hạo thoáng dao

động tinh thần thì Võ Lâm Chi Hậu đã nhắm đỉnh đầu của Đinh Hạo bổ xuống một quả trượng sức mạnh như long trời lở đất.

Đinh Hạo tánh tình ngang ngạch, tuy có ý định không muốn đấu liều nội lực cuối cùng vẫn không chịu lép vế, dùng toàn lực hất kiếm tới đỡ.

Ầm một tiếng nổ như sấm sét, hai bên cùng nhau lui ra sau một bước, tóc bạc của Võ Lâm Chi Hậu phát phơ bay tung múa không dừng, Đinh Hạo chỉ cảm thấy hai tay tê nhức.

Đinh Hạo chẳng muốn kéo dài thời gian nữa, thoát tiến một bước, liền hất kiếm tiến tới tấn công ngay.

Thế rồi một trận ác chiến khốc liệt hiếm thấy ở trong võ lâm diễn ra lập tức, bông kiếm bay lượn như xẻ núi, kiếm khí rạch xé không khí những tiếng vù vù kinh người, hai luồng gió mạnh trượng kiếm giao nhau làm tung tóe đất đá lên cao cả một vòm trời đen ngịt.

Vì Đinh Hạo tránh cây quả trượng nặng nề đánh vào nhiều hơn và chỉ lựa lúc sơ hở nhẹ đánh thôi, cho nên hắn đã thủ nhiều công ít đến nỗi bị đối phương lấn át thối lui lia lịa, để Võ Lâm Chi Hậu hoàn toàn chiếm cả lợi thế! Đinh Hạo từ từ lui tới cạnh tường, đã đến lúc không chỗ để lui nữa, mà thế công của Võ Lâm Chi Hậu càng lúc càng tấn công mãnh liệt hơn, thế đánh như lôi đình sấm sét làm chấn động cả một vùng trời bao la.

Đinh Hạo ở tình huống dồn vào chân tường, liền gom hết công lực bình sinh đụng liên tiếp ba quả trượng của đối phương, nhưng hắn phát giác ngay thế đánh của đối phương không còn hùng hậu như lúc nãy nữa, hắn biết đã đến lúc chín mùi rồi, liền hất kiếm tấn công tới tấp vào người đối phương.

Bây giờ Đinh Hạo đã xuất kiếm chủ công, chiếm lấy thượng phong hoàn toàn.

Cuộc ác chiến như vụ bão lại tiếp tục diễn ra một lúc quá lâu.

Chiêu thức và thượng phong của Võ Lâm Chi Hậu đã chậm chạp yếu ớt nhiều, còn kiếm thế của Đinh Hạo càng lúc càng mãnh liệt kinh người hơn.

Một tiếng gầm hét như sấm nổ, Võ Lâm Chi Hậu nhảy lui ra sau bảy tám thước, bả vai bị một đường rạch khoảng ba bốn tấc, máu chảy tua tủa.

Y liền dùng tay điểm nhanh vào huyệt đạo cầm máu, chống ngược cây quả trượng dưới đất, với gương mặt hung dữ nhìn chòng chọc vào mặt Đinh Hạo, hình thù không khác gì con hổ điên.

Đinh Hạo cảm phần thắng trong tay, đương nhiên không để đối phương có cơ hội nho nhỏ nào nghỉ ngơi được, lượn mình rượt tới..

A! Một tiếng gầm rống kinh thiên táng đờm, Võ Lâm Chi Hậu cùng cây trượng đã ghim dưới đất, thành linh xoay tròn trên mặt đất một vòng rồi nhảy chồm lên bay tới tấn công một cách huyền ảo lạ lùng y như một con quái xà không bằng, đây có lẽ là một cú sát thủ tuyệt chiêu của y rồi.

Đinh Hạo cả kinh đang hất kiếm tới đỡ nhưng muộn rồi, thân quả trượng của y đánh bạt mui kiếm của Đinh Hạo và đầu quả trượng đã điểm trúng ngực phải của hắn một cú mãnh liệt như sấm đánh, tức thời hắn loạng choạng thụt lùi ra sau bốn năm bước, ự một tiếng chát chúa phun ra một bùm máu tươi, mặt mày choáng váng, mắt hoa không dừng.

Võ Lâm Chi Hậu lại gầm hét một tiếng nói:

- Toan Tú Tài, hãy tiếp ta một trượng nữa!

Đinh Hạo phấn chấn tinh thần lên, vung kiếm ra đỡ.

Ầm! Một tiếng nổ vang dữ dội, thanh kiếm trong tay của Đinh Hạo cơ hồ phải tuột khỏi bay đi, đầu óc có tiếng kêu veo veo khí huyết đảo lộn, thụt lùi ra sau hai bước.

Võ Lâm Chi Hậu đóng cây quả trượng trong đất, lạnh lùng nói:

- Toan Tú Tài, người quả thực là một địch thủ lợi hại nhất mà ta đã gặp trong cả cuộc đời của ta.

Đinh Hạo lập tấn chữ đình, trường kiếm trở xuống đất, không nói lời nào.

Võ Lâm Chi Hậu cười lạnh lùng rồi nói tiếp:

- Toan Tú Tài người cứ suy nghĩ kỹ lại xem sao?

Đinh Hạo vẫn đứng ở thế chuẩn bị ra chiêu, lạnh lùng nói:

- Tại hạ không cần thiết suy nghĩ nữa, luôn luôn chỉ nói một lời thôi.

Ngay lúc này ba bà lão phụ trách đoạn hậu công việc hỏa táng thi hài của các đệ tử trong bang đã xong xuôi và quay trở lại bước đến gần bên Võ Lâm Chi Hậu cung kính chấp tay nói:

- Bẩm Thái thượng, công việc hỏa táng các đệ tử đã xong!

Võ Lâm Chi Hậu gật đầu với bọn họ một cái, sau đó quay sang hướng Đinh Hạo nói:

- Bây giờ ta còn một số công việc phải chuẩn bị đón đánh bọn Vọng Nguyệt Bảo, công việc của hai ta tạm ngưng ở đây, chúng ta hẹn lại một ngày khác sẽ tính sau, người thấy thế nào?

Đinh Hạo nghe nói thoát nghĩ thầm trong đầu óc mụ này quả thật lợi hại, ta cũng không thể cấp bách nhất thời đánh thắng lão được, vả lại chẳng bao lâu nữa chúng cao thủ của Kim Long bang sẽ lần lượt đổ xô về đây không sai, đồng thời mình còn công việc phải đi về Ly trần đảo để đưa Mai Ánh Tuyết đi chữa bệnh nữa, hần nghĩ tới đây bèn lạnh lùng nói:

- Thôi được, tại hạ cũng có công việc đi gấp, nhưng vẫn cảnh giác với lão đại tỷ, tại hạ vẫn không quên câu nói lúc này là tại hạ sẽ trả đũa gấp trăm lần đâu!

Võ Lâm Chi Hậu bĩu môi nói:

- Nếu người có khả năng thì cứ tìm lão bà bà ta tính toán cũng được!

Đinh Hạo quay người phi thân chạy đi, không nói lời nào cả. Mục đích hôm qua là mình tính đi tìm lại túi da của Mai Ánh Tuyết không ngờ do phát giác hành tung của Lãnh Diện Thần Ni, nhất thời sanh tò mò theo dõi y tới đây và đã đụng phải biết bao sự biến cố.

Chẳng mấy chốc hần đã vào tới tiểu trấn, chỉ thấy người qua lại tấp nập phần nhiều là dân sống ở miền núi và sự mua bán hàng hóa phần nhiều cũng là thổ sản vậy, tuy là tiểu trấn ở gần miền núi, nhưng chợ búa vẫn sầm uất náo nhiệt, có bày bán đủ các thứ hàng hóa.

100. Bí Bảo Túi Da

Cả đêm qua Đinh Hạo chẳng ăn uống gì hết, bây giờ cảm thấy bụng đói như cào, hần nghĩ thế bèn bước vào một tiểu tửu điểm ở cạnh đường, sau khi ngồi xuống ghế, hần liền gọi tiểu nhị bưng một con gà quay, một đĩa thịt nai và một bình rượu trắng tới, sau đó ngồi lặng lẽ ăn uống một cách ngon lành.

Bấy giờ có một ông lão mặc áo lam đang ngồi ăn uống một mình ở bàn đối diện Đinh Hạo, lão ngồi ăn trong giây lát, bỗng cầm ly rượu trong tay ngồi bật dậy, bước ra ngoài cửa dòm ngó một hồi, miệng mấp máy lẩm bẩm nói:

- Sắp tới giờ Ngọ rồi! Nói xong y xoay người đi vào trở lại, hình như y cố ý đi gần bàn Đinh Hạo hơn gật đầu một cái, mỉm cười nói:

- Trông mặt thiếu hiệp quen quen, hình như đã gặp ở đâu một lần rồi thì phải?

Đinh Hạo cười thầm, gã này muốn dở giò gì đây, lại dám đùa với ta, thê thì coi như y hết thời vậy, hần bèn nhìn ông lão một cái, nói giọng lạnh lùng:

- Vậy sao?

Ông lão được dịp chẳng khách sáo chút nào, liền ngồi xuống chiếc ghế tại bàn Đinh Hạo đặt ly rượu trên bàn nói:

- Thiếu hiệp họ chi?

Đinh Hạo ngập ngừng:

- Tại hạ.... họ Đinh.

-Ồ! Thế thì đúng rồi!

Đinh Hạo bất giác ngạc nhiên, bốn chữ thế thì đúng rồi lại có uẩn khúc bên trong vậy, mình hoàn toàn chẳng quen biết gì lão thế mà lão lại nói từng quen biết mình ở đâu, hấn lấy làm lạ hỏi:

- Có thật các hạ đã gặp mặt tại hạ một lần ư?

Ông lão đưa tay vuốt râu, cau mày nói:

- Nhất thời chẳng nhớ đã gặp người ở đâu..

Đinh Hạo cười lạnh lùng nói:

- Nhưng tại hạ trông mặt của các hạ thì lạ hoắc!

Ông lão ồ một tiếng nói:

- Dĩ nhiên! Dĩ nhiên! Đây là điều dĩ nhiên rồi!

Thấy lão nói thế, Đinh Hạo chẳng cầm lòng được nữa, nhướn cao đôi mày kiểng nói:

Lão nói thế là sao?

Ông lão lấy ngón tay thăm một ít rượu viết vài chữ trên bàn, miệng ngâm nga nói:

- Do vì tiểu lão nhi thường sống tại sơn tập, ít khi ra ngoài, cho nên thiếu hiệp chẳng biết lão mà thôi.

Đinh Hạo thoáng nghe những lời nói bóng gió đầu đầu này, đang cảm thấy khó chịu, bỗng thấy mấy chữ đã dùng nước rượu viết trên bàn liền giật bắn người lên, bốn chữ viết trên bàn là:

Tìm Vạn lấy đồ. Hấn liền sáng ý gật đầu, biểu thị đúng là thế.

Hấn trông thần tình của ông lão có vẻ cố kỵ ở đây, hấn liền hội ý nói:

- Thịt rừng tửu điểm này thật ngon.

Hấn vừa nói vừa dùng ngón tay vẽ hình cái bình rượu trên bàn, đây là ký hiệu của Thọ Dao Phong.

Ông lão gật đầu cười ha hả nói:

- Tập này ở sát tại núi, cho nên thịt rừng này là món ăn hàng ngày thôi.

Tập tức là một thị trấn nhỏ.

Lão lại nhanh tay viết ba chữ:

gặp ngoài tập sau đó liền xóa đi.

Đinh Hạo hiểu ngay đối phương chẳng muốn mình đến thương điểm tìm y, vì vùng này là phạm vi thế lực của Kim Long bang, đương nhiên chỗ nào họ cũng có tai mắt hết, nếu để bọn tai mắt phát hiện được y có liên hệ với mình thì y không thể nào sống được ở đây nữa.

Hấn nghĩ tới đây bèn giả vờ nói lớn tiếng:

- Các hạ là người bản xứ?

Ông lão cười ha hả nói:

- Đúng vậy, tiểu lão nhi sống ở tập này đã lâu và có mở một ngu cốc điểm ở ngã tư đường của sơn tập.

- A! Thế thì ông lão nói quá rõ ràng rồi, lão chính là Vạn Đại Pháp vậy.

- Thiếu hiệp tới đây thăm bạn ư?

- Không chỉ đi công chuyện ghé ngang thôi!

Dứt lời hấn bảo tiểu nhị sang tính tiền ăn, sau đó quay sang hướng Vạn Đại Pháp gật đầu nói:

- Xin lỗi, tại hạ phải đi thôi!

Hắn cất bước ra khỏi tửu điểm, đi một hai vòng trong sơn tập rồi chạy ra hướng rừng cây, giả đồ ra vẻ chột bụng hấp tấp chạy vào rừng, rồi xoay đầu nhìn lên ra ngoài rừng, quả nhiên thấy một hán tử len lén theo dõi ở nơi xa xa, hắn nhủ thầm:

nếu mình kết liễu gã này, ắt hẳn phải gây điều bất lợi cho Vạn Đại Pháp không sai, bằng không mình tìm cách thoát khỏi sự theo dõi của gã này là hay nhất.

Hắn nghĩ thế lại giả đồ không biết gì hết, bước ra khỏi rừng, gia tốc chạy trở vào sơn tập, thừa dịp lúc quẹo cua, lại phi thân chạy về hướng rừng cây lúc này một cách nhanh tốc, khi hắn vừa chạy tới bìa rừng thì thấy Vạn Đại Pháp đã đứng chờ ở đó.

- Có ai theo dõi Đinh thiếu hiệp?

- Tại hạ đã đánh lạc hướng được y, gã đó là bọn này vậy?

- Tai mắt của Kim Long bang.

- Các hạ có phải Vạn Đại Pháp chăng?

- Chính là lão đây!

- Sao lại biết mặt tại hạ?

- Chương môn nhân thường tả hình dạng một cách chi tiết cho tiểu lão nhi biết, đồng thời tiểu lão nhi cũng chứng kiến một màn ác đấu giữa thiếu hiệp và Lãnh Diện Thần Ni cùng nhau đối phó với Độc Tâm Phật ở đêm qua.

Đinh Hạo rùng mình nói:

- Các hạ đã chứng kiến toàn bộ diễn biến đêm qua ư?

- Không, vào lúc hai lão ma của Vọng nguyện bảo xuất hiện thì tiểu lão nhi đã rời khỏi nơi đó vì sợ họ phát hiện được thì hỏng mất.

Đinh Hạo nghe thế liền yên tâm ngay, điều hắn lo lắng nhất chỉ sợ lộ bí mật của Hắc Nho bị bại lộ thôi.

Vạn Đại Pháp lại nói tiếp:

- Thiếu hiệp đến đây để nhận lại túi da chăng?

- Đúng thế, quý chương môn nhân có giao phó lại không?

- Có chứ, ngoại trừ môn chủ và thiếu hiệp ra, vật này không được giao cho kẻ thứ ba.

Đinh Hạo gật đầu, lấy tờ thư từ đưa sang cho Vạn Đại Pháp.

Vạn Đại Pháp cầm lấy thoáng đọc một lát, rồi vò nát mảnh giấy nói:

- Mời thiếu hiệp hãy đi theo tiểu lão nhi!

Đinh Hạo theo sau Vạn Đại Pháp chạy sâu vào rừng, dừng chân dưới một cây tùng già. Vạn Đại Pháp leo lên cây một cách linh hoạt chẳng khác gì loài chồn sóc, ở tận cành cây cao nhất lấy xuống một bao vải, hai tay dâng cho Đinh Hạo nói:

- Mời thiếu hiệp kiểm tra lại xem!

Đinh Hạo rất khâm phục tâm tư của nhân vật Không môn, họ làm bất cứ việc gì đều cẩn thận tới đa, nếu mình không xuất trình mảnh giấy chữ đó thì có lẽ y không giao ra món đồ này đâu.

Hắn đã cẩn thận tháo mở bao vải ra, quả nhiên bên trong có một túi da, còn bên trong túi da có những gì, thì hắn không cần thiết xem nữa, vì chính hắn cũng chẳng biết có gì bên trong, Mai Ánh Tuyết nói rằng đây là bảo vật gia truyền của y, còn lão ca ca thì nói y đoạt từ tay của bọn Vọng Nguyệt Bảo, chỉ có Mai Ánh Tuyết mới biết được bên trong túi da là vật gì thôi.

- Đúng vật này rồi chứ?

-Ồ! Có lẽ không sai vậy.

- Thiếu hiệp nói thế là sao?

Đinh Hạo gượng cười nói:

- Không giấu giếm gì các hạ, rốt cuộc bên trong có những gì, chính tại hạ cũng không biết được, túi da này là của người khác ủy thác tại hạ tạm thời bảo quản thôi.

- A! Té ra như thế.

Đinh Hạo cẩn thận bọc túi da lại xong xuôi đầu đó, chấp tay xá một xá nói:

- Thành kính cảm tạ các hạ đã bảo quản vật này bấy lâu, xin cáo từ vậy.

Vạn Đại Pháp cũng vội chấp tay trả lễ nói:

- Không dám đảm đương lời cảm tạ vậy, tiểu lão nhi chỉ chấp hành mệnh lệnh của môn chủ thôi, chỉ có điều thiếu sót là thiếu hiệp từ xa tới đây mà tiểu lão nhi vì tránh tai mắt của Kim Long bang đã không thể làm trọn bốn phận của một địa chủ vậy, mong thiếu hiệp đã lượng thứ.

- Chớ nói thế, lão khiêm nhượng quá thế!

- Xin lỗi chẳng tiễn vậy.

- Không dám, tại hạ xin cáo từ!

Hắn nói xong rời khỏi rừng cây, ra lộ chạy về nghi thành.

Chiều theo ước định, sau khi đoàn người Xích Ảnh Nhân đến Tương Dương, sẽ bỏ thủy lộ chuyển sang đường bộ, qua sự cản trở như thế, hành trình của hai bên đã cách nhau một ngày một đêm, vả lại cũng chẳng biết họ chạy theo con đường nào, muốn rượt theo họ cũng khó khăn lắm, may mà vẫn biết chỗ đích cuối cùng là ở Ly trần đảo, nếu thế thì chỉ đến tiểu đảo sẽ gặp mặt họ ngay.

Bỗng nhiên Đinh Hạo nghĩ thầm:

Từ đây ra hướng Tây chính là Hình Sơn, mình cũng nên tiện đường ghé qua Hắc thạch cốc để hoàn trả Lôi Công Truy cho nguyên chủ chứ, Lãnh Diện Thần Ni thất lạc thanh Thạch Văn Kiếm phải tốn biết bao công sức và thời gian mới lấy lại được, muôn một Lôi Công Truy cũng sơ xuất đánh mất vào tay người khác như thanh kiếm ấy thì hỏng mất, đến lúc đó muốn đoạt hồi lại cũng chẳng đơn giản đâu, đồng thời mình cũng ăn nói ra sao với cô gái trong Thiên âm động đây? Sẵn dịp mình có thể tìm hiểu được Bạch Nho đã ăn năn hối cải thật không? Hay là lúc ở Đại Hồng sơn y vì cầu sự sống mà giả đồ ra về hối cải để được trở về xăm hối với cô gái ấy? Thế thì mình chẳng gián tiếp gây nên tội lỗi ư?

Hắn nghĩ tới đây bèn quyết định đến Hình Sơn để kết liễu công án này, việc của Mai Ánh Tuyết đã có Xích Ảnh Nhân lo liệu rồi, mình cũng chẳng phải quan tâm làm gì. Xong việc mình trở về tiểu đảo gặp họ cũng không muộn.

Thế rồi hắn phi thân chạy về hướng Hình Sơn.

Chiều hôm sau hắn đã tới sơn cước hình sơn, vào trong trấn nghỉ lại một đêm, sáng sớm ngày thứ ba sáng sớm ngày thứ ba hắn nghỉ mua sắm một chút lương thực, rồi phi thân chạy vào núi, nên chẳng mấy chốc hắn đã tìm tới Hắc thạch cốc một cách dễ dàng, sau đó nhận định phương hướng chạy vào sơn cốc.

Đương lúc phi hành, bỗng từ nơi xa xa trong cốc, vọng ra một âm thanh chất chứa.

Âu Dương tổng giám, người quyết định nhanh lên chứ?

Đinh Hạo nghe nói cả kinh, vận gia tốc chạy nhanh về hướng phát ra tiếng nói:

Trong sơn cốc có tám võ sĩ kinh trang đứng ở bốn phía hình thành một vòng tròn bao vây, bên trong vòng vây Bạch Nho Âu Dương Khánh Vân và một trung niên áo đen đứng đối diện cách nhau độ khoảng một trượng, còn cô gái tóc dài đứng ôm chặt đứa bé tiểu Vân vào lòng, gương mặt lộ vẻ căm phẫn ở phía sau lưng Bạch Nho.

Từ huy hiệu trên ngực áo của bọn võ sĩ, nhìn ngay ra bọn này là người của Vọng Nguyệt Bảo.

Gã trung niên áo đen có gương mặt nhọn như tướng khỉ đột, hắn chưa trông thấy bao giờ hết.

Gương mặt của Bạch Nho thì thảm thương vô cùng, toàn thân run lẩy bẩy không ngừng.

Gã trung niên áo đen lại lên tiếng nói:

- Âu Dương tổng giám, địa vị của người trong bảo chỉ kém hai người thôi, tại hạ thật chẳng thể hiểu được lòng người.

Bạch Nho giọng nói run run:

- Xin Dương huynh trình lên bảo chủ, nói rằng tại hạ đã tuyệt tích giang hồ, không bao giờ ra núi nữa.

- Tổng giám cũng biết chẳng thể như vậy được chứ?

- Ý của ta cũng dứt khoát, thế chẳng bao giờ quay trở lại bảo nữa.

Trung niên áo đen cười khúc khích đáp:

- Khi bảo chủ biết được tổng giám chẳng phải té núi mà chết như phó tổng giám đã báo cáo, thì người lập tức ra lệnh cho tại hạ tới đây cung thỉnh, dù gì cũng là tình nghĩa cha vợ con rể, có việc gì cứ thẳng thắn mà nói..

Đinh Hạo ẩn mình trong chỗ kín đáo lén lút nhìn chằm chằm chính tai mình nghe rõ lúc Bạch Nho sắp sửa rời khỏi đã nhờ Phỉ Nhược Ngu chuyển lời đến Trịnh Nguyệt Nga bảo y té núi mà chết, bây giờ sự việc này bại lộ, thế thì Phỉ Nhược Ngu không tránh khỏi bị nghi ngờ thông đồng đối gạt chẳng sai, căn cứ vào con người thủ đoạn như Trịnh Tam Giang ắt sẽ không dễ dàng gì tha thứ y đâu, ngoại trừ bạch nho trở về bảo y mới yên được.

Sao Vọng Nguyệt Bảo lại do thám được chỗ ẩn thân của Bạch Nho?

Với công lực hiện có của Bạch Nho, chẳng lẽ không phải địch thủ của gã trung niên áo đen này?

Bạch Nho lại lên tiếng giọng xúc động nói:

- Tại hạ té núi ở Đại Hồng sơn chưa chết, nhưng tâm ý đã chán nản...

- Chắc không đơn giản như vậy chứ...

- Thế thì người hiểu sao?

- Chắc chỉ có một mình tổng giám hiểu được thôi?

Bạch Nho mím môi nghiến răng nói:

- Dương Tam lang, người cứ nói trắng ra, bây giờ chúng bây muốn sao đây?

Trung niên áo đen nói giọng lạnh lùng:

- Tại hạ mong rằng tổng giám y lệnh của Bảo chủ, theo tại hạ trở về bảo.

- Không thể được!

- Tổng giám, hà tất bức ép tại hạ phải động thủ ư, người là rể quý của bảo chủ, mà tại hạ.... dù sao đi nữa cũng chỉ là người ngoài tộc, tại hạ yêu cầu tổng giám suy nghĩ lại cho kỹ.

- Tại hạ quyết không thay đổi ý kiến.

Trung niên áo đen ngán người giây lát, sau đó cười lạnh lùng nói:

- Có thật tổng giám đã quyết định như thế chẳng?

Da thịt trên gương mặt của Bạch Nho co rút vài cái cương quyết nói:

- Ta chỉ nói bấy nhiêu lời thôi, người làm thế nào bây giờ?

Trung niên áo đen lạnh lùng tăng hắng một tiếng nói:

- Tổng giám sát chịu đựng nhằn nại của tại hạ đến một mức nào thôi, ta xin nói lần cuối, tổng giám có hai việc chưa thể giao phó!
- Hai sự kiện gì?
- Thứ nhất tổng giám đã biết rõ tất cả các bí mật trong bảo, những gì bảo chủ biết người đều biết hết, trong lúc đối đầu chạm mặt với cường địch mà người bảo đi thành lĩnh như thế, điều ấy bất lợi cho Vọng Nguyệt Bảo nhiều lắm.
- Câm mồm lại, tại hạ chưa đến nỗi phải làm việc bỉ ổi như thế...
- Người tuy nói thế nhưng bảo chủ chưa thể yên tâm.
- Bảo chủ muốn giết ta bịt miệng chẳng?
- Tổng giám thật ra tại hạ chẳng muốn nói ra điều này, bảo chủ đã có chỉ thị như vậy.
- Bạch Nho rung mình theo bản năng tự nhiên, lui ra sau một bước, hoảng hốt nói:
- Còn việc thứ hai là gì?
- Thiên kim bảo chủ đang ngày đêm trông đợi tổng giám về bảo đoàn tụ!
- Đinh Hạo lại giật bắn người lên, nghiêng răng nói:
- Ta dư biết lòng dạ hai cha con họ, trước kia có mục đích nên mới gả Trịnh Nguyệt Nga cho ta..
- Một đêm vợ chồng bằng trăm ngày tình nghĩa, tổng giám có lời như thế có tỏ thái độ tuyệt tình quá chẳng?
- Bồng cô gái tóc dài lên tiếng nói giọng thảm thiết buồn bã khiến người nghe phải động lòng:
- Vân ca, người cứ đi đi, muôi biết chiếu cố tiểu Vân, sẽ nuôi dưỡng nó trưởng thành thôi.
- Bạch Nho buột miệng kêu la nói:
- Không, không bao giờ, ta thề chết tại đây chứ chẳng đi đâu cả.
- Trung niên áo đen nói giọng tàn ác:
- Tổng giám, trời đã trưa rồi, tại hạ không thể chờ đợi được...

101. Hoàn Trủy Giải Nguy

Bạch Nho nói giọng như điên như cuồng:

- Dương Tam Lang, người cứ ra tay đi, vợ chồng cha con ta chết chung với nhau.
- Nói xong y lui gần cô gái tóc dài đưa tay sờ vào đầu thằng bé.
- Thằng bé trợn tròn cặp mắt tí hon, ngẩng nhìn cha nó, tuổi nhỏ chừng này mà chẳng có vẻ sợ hãi chút nào.
- Đinh Hạo lấy làm lạ lùng, sao Bạch Nho không dám phản kháng gì cả?
- Trung niên áo đen nói giọng hãi hùng:
- Tổng giám, người chẳng thức thời chút nào cả, nếu người theo tại hạ về bảo, mẹ con y vẫn còn sống sót được, nếu cứ bắt ép tại hạ ra tay, thế thì đành phải chấp hành mệnh lệnh của bảo chủ vậy.
- Bạch Nho biến sắc nói:
- Ta biết rõ tính tình của Trịnh Tam Giang hơn ai hết, y sẽ không buông tha hai mẹ con nàng dâu.
- Tổng giám chỉ đa nghi thôi, tại hạ đảm bảo không đụng tơ hào hai mẹ con nàng dâu.
- Người đảm bảo? Đệ tử chân truyền của Địa Ngục Tôn Giả chắc chẳng có từ tâm này đâu. Trịnh Tam Giang không sai người nào khác tới đây mà chỉ phái người Truy Hồn Thái Tuế đến thì đủ biết dụng tâm của y thế nào rồi!

Đinh Hạo cả kinh, té ra Truy Hồn Thái Tuế Dương Tam Lang này là truyền nhân của Địa Ngục Tôn Giả chỉ cần nghe ngoại hiệu cũng đủ biết y thuộc hạng người hung ác thế nào rồi.

Đến bây giờ Đinh Hạo mới để ý trong tay của bọn võ sĩ bao vây xung quanh vợ chồng Bạch Nho đều có cầm một cái tiểu hồ lô, một tay đang đặt trên nút, miệng hồ lô thì chia vào hướng giữa.

Chắc chắn bên trong hồ lô có chứa loại độc dược cực độc gì rồi, chẳng trách được Bạch Nho có một thân võ công kinh người lại không dám phản kháng gì cả, nếu động thủ thì y có thể rút lui thân được, còn mẹ con nàng thì phải thảm thương thôi.

Truy Hồn Thái Tuế Dương Tam Lang cất giọng lạnh lùng nói:

- Tổng giám, người tưởng tượng được hậu quả chứ, chỉ cần tại hạ vẩy tay một cái thì có thể truy hồn đoạt mạng ngay, mà người thì không thể chết được, vì tại hạ giết người được thì cũng phải cứu sống lại được, lệnh bảo chủ cần người sống thôi ...

Cô gái tóc dài thảm thương gào rống lên:

- Vân ca, cứ bằng lòng điều kiện của y đi, chúng ta có thể chết được nhưng tội nghiệp tiểu Vân ...

Bạch Nho phùng mang trợn mắt, cơn oán độc trong cặp mắt phản chiếu bên ngoài trông thật khủng khiếp:

- Dương Tam Lang, vợ chồng cha con ta chỉ có con đường chết, nhưng người cũng không thoát khỏi được đâu, ta muốn giết người cũng chỉ một cái vẩy tay thôi.

Truy Hồn Thái Tuế Dương Tam Lang bắt giắc lùi ra sau một bước nói:

- Âu Dương Khánh Vân, chắc chúng ta không còn gì để nói nữa chứ?

Đinh Hạo suy nghĩ thật nhanh, bây giờ tìm cách nào để giải nguy cho Bạch Nho đây? Mình có Tỳ độc châu thì chẳng sợ Vô Hình Chi Độc rồi, còn ba mạng gia đình Bạch Nho nếu xử không khéo thì hỏng ngay.

Bỗng nhiên Đinh Hạo nhớ ra khẩu hiệu của Vọng Nguyệt Bảo, tại sao mình không mạo hiểm thử nghiệm xem thế nào, nếu dụ được Truy Hồn Thái Tuế Dương Tam Lang rời khỏi hiện trường này thì mới dễ đối phó với y.

Hắn nghĩ tới đây, bèn âm thầm thoái lui ra sau vài trượng, ẩn vào phía sau một tảng đá to lớn, hô lớn:

- Nguyệt chánh trung thiên!

Tất cả mọi người lộ vẻ hoảng hốt, Truy Hồn Thái Tuế Dương Tam Lang thoáng cau mày lên tiếng hỏi lại:

- Ngân hán vô thanh!

Đinh Hạo mừng thầm, trông thế này thì kế sách của mình có thể ứng dụng được, bèn liền nói lớn tiếng:

- Từ Vọng sơn tập gửi về tin tức của hộ pháp.

Câu nói này quả nhiên có hiệu lực ngay, Truy Hồn Thái Tuế Dương Tam Lang biến sắc hấp tấp nói:

- Tin gấp của sư tôn bản tọa chẳng?

- Đúng thế.

- Hiện thân trả lời có được chẳng?

- Không, đây là cơ mật sự, hộ pháp đã căn dặn không được lọt vào tay người thứ ba!

Truy Hồn Thái Tuế Dương Tam Lang do dự giây lát, hướng về phía tám tên võ sĩ lệnh nói:

- Các người hãy chú ý, cẩn thận canh giữ, nếu họ có di động cứ việc phóng độc ngay.

- Tuân lệnh!

Tám tên võ sĩ đồng thanh dạ một tiếng.

Truy Hồn Thái Tuế Dương Tam Lang tung mình chạy tới chẳng thấy có bóng dáng người truyền lệnh đâu cả, gương mặt y lộ vẻ hoảng sợ và nghi hoặc trầm giọng nói:

- Sao không hiện thân ra đi?

Chỗ y đang đứng đầu lưng với tảng đá mà Đinh Hạo ẩn núp, Đinh Hạo lượn mình tới một cách nhanh nhẹn từ phía sau đưa tay ra bấu chặt vào yếu hầu của Truy Hồn Thái Tuế làm cho y tắc nghẹn tiếng nói, còn tay kia cầm Lôi Công Truy rạch nhẹ nhẹ vào ngực y, sau đó hạ giọng nói:

- Không được kêu la gì cả, bằng không thanh thủy thủ này sẽ đâm thủng trái tim người!

Truy Hồn Thái Tuế nằm mơ cũng chẳng ngờ có sự biến như thế, dùng sức vùng vẫy một cái, làm sao thoát thân ra được trong tay của Đinh Hạo, yết hầu liền bị siết chặt hơn, hơi thở cắt ngang cảm thọ ấy chẳng dễ chịu chút nào cả.

Đinh Hạo hơi buông lỏng bàn tay đã bấu vào yếu hầu của đối phương nói:

- Có nghe ta nói chưa, không được la ó gì cả!

Truy Hồn Thái Tuế thở một cái hoảng hốt nói:

- Người là ai?

- Điều này người chớ hỏi làm gì, bây giờ người hãy ra lệnh bảo tám tên võ sĩ ấy lui ra ngay.

Truy Hồn Thái Tuế Dương Tam Lang lẳng lặng không nói gì cả.

Bỗng nhiên Đinh Hạo cảm thấy đầu óc choáng váng, hẳn đã cảnh giác đối phương đã âm thầm thi triển Vô Hình Chi Độc là thứ độc không mùi không sắc, hẳn nín thở giây lát, dần dần cảm thấy tỉnh táo lại ngay biết Tỵ độc châu đã có hiệu lực, kịch độc đã được giải đi hoàn toàn không sai rồi, hẳn lạnh lùng nói:

- Dương Tam Lang, thứ Độc trung chi độc của người hoàn toàn không có tác dụng gì với ta cả, người chớ đánh độc làm chi nữa, chỉ phí công sức thôi.

Truy Hồn Thái Tuế bắt giác hồn vía lên mây hốt hải nói:

- Rốt cuộc các hạ là ai?

Đinh Hạo ẩn nhẹ Lôi Công Truy trong tay một cái, sau đó hạ giọng nói:

- Mau phát lệnh đi!

Toàn thân của Truy Hồn Thái Tuế co rút lia lịa nghiêng răng giận dữ nói:

- Người không khai ra lai lịch, thì bản tọa không hạ lệnh vậy!

- Người muốn chết trước chăng?

- Bản tọa ra lệnh xong thì người đối phó như thế nào với ta?

- Đến lúc đó hãy tính, bây giờ hãy hạ lệnh đi!

- Dù người có giết chết bản tọa, cũng không thể nào cứu sống được ba mạng người của nhà họ Âu đâu!

- Người nói đùa chăng, tại hạ chẳng sợ độc chút nào cả.

Truy Hồn Thái Tuế không làm gì được hơn nữa, nhưng y vẫn muốn thoát thân nói giọng hoảng hốt:

- Người buông tay ra, bản tọa sẽ hạ lệnh ngay!

- Không thể được!

- Thế thì bản tọa đánh liều một mạng lấy ba mạng.

Đinh Hạo bèn nhượng bộ, bèn trầm giọng nói:

- Người ra lệnh triệu hồi tám tên võ sĩ ấy, tại hạ sẽ cho người cơ hội quyết đấu công bằng!

- Điều này có tin tưởng được chăng?

- Nếu người không tin tưởng thì người bỏ xác ngay đây lập tức! Truy Hồn Thái Tuế trầm tư giây lát, cuối cùng cất tiếng hô to:

- Tất cả các người hãy lui qua đây hết!

Tám tên võ sĩ ấy quả cảm ngạc nhiên, nhưng vẫn tuân lệnh chạy sang hướng y.

Tình hình này làm cho Bạch Nho ngăn người tại chỗ, Đinh Hạo buông tay thả Truy Hồn Thái Tuế ra, lập tức vùng kiếm cầm tay.

Truy Hồn Thái Tuế nhún mình nhảy tới trước tám thước, xoay người sang gằm thét nói:

- Rốt cuộc người là ai?

Tám tên võ sĩ chạy tới trước, cùng nhau thất kinh kêu lên một tiếng hoảng hốt, tất cả bọn họ dừng bước lại, một trong tám tên võ sĩ hãi hùng kêu to:

- Toan Tú Tài!

Truy Hồn Thái Tuế rút kiếm ra một cách nhanh nhẹn gằm hét:

- Người chính là Toan Tú Tài người mà chuyên môn đối địch với bản bảo đó phải không?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Đúng thế, chính là ta đây, bây giờ người chuẩn bị giữ lấy mạng sống, nếu người tiếp được một chiêu của tại hạ không chết, thì coi như người được sống.

- Chớ ngạo nghễ quá thế.

- Chuẩn bị nha.

Trong tiếng gằm hét, trường kiếm nghiêng nghiêng giờ cao hất tới.

Truy Hồn Thái Tuế hãi hùng gằm hét một tiếng:

- Phóng độc mau lên!

Kế đó thanh kiếm trong tay y quét tới nhanh như cắt, trông thế đánh của y biết ngay không phải tay kiếm tầm thường đâu.

Đồng thời bên này, tám tên võ sĩ cùng lúc mở hồ lô ra.

Trường kiếm của Đinh Hạo lướt nhanh tới, oa!

Một tiếng rú thảm thiết rạch xé hư không nghe thấy phải phát lạnh xương sống, Truy Hồn Thái Tuế bịch một tiếng té ngã xuống đất, tám tên võ sĩ hồn vía lên mây ai nấy hoảng hốt co giò chạy tứ tán, Đinh Hạo đầu để họ thoát thân dễ dàng như vậy được, hần liền bước tới ra tay chém nhanh vài chiêu kiếm, bông kiếm lấp lánh xen lẫn tiếng rú thảm khóc, chỉ trong nháy mắt bầu không khí lại tịch mịch như trước.

- Đinh thiếu hiệp!

Bạch Nho điên cuồng la hét chạy tới.

Đinh Hạo lập tức chạy tới xua tay lia lịa gằm hét:

- Chớ chạy tới nữa, hơi độc chưa tan hết đâu!

Bạch Nho nghe nói vội dừng bước lại ngay, ngó ngàng đứng nhìn Đinh Hạo chẳng nói được lời nào.

Cô gái tóc dài dắt thằng bé cũng chạy tới bên đây, gương mặt đầy vẻ căm kích, nước mắt nhỏ rùng rùng, xuống chấp tay làm lễ nghẹn ngào nói:

- Đinh thiếu hiệp, đa tạ ân tái tạo của người!

Thằng bé tiểu Vân cao lớn hơn năm ngoái đôi chút, cặp mắt tròn xoe ngược nhìn Đinh Hạo nói:

- Mẹ, y là Đinh thúc thúc mà!

Cô gái tóc dài giờ tay bồng thằng bé lên hôn một cái vào má nó.

Bây giờ Bạch Nho mới cất tiếng nói:

- Đinh huynh, đại ân chẳng dám nói lời báo đáp, tại hạ chẳng biết nói gì hơn!

Đinh Hạo lấy Lôi Công Trủy ra đưa tới phía trước cô gái tóc dài nói:

- Âu Dương phu nhân, tại hạ xin gửi trả Lôi Công Trủy lại, đồng thời thành công cảm tạ phu nhân nhiều nhà!

Cô gái tóc dài vội đặt Tiểu Vân xuống, giơ hai tay cầm lấy thanh trủy xúc động nói:

- Ba mạng sống chồng con của nữ tỳ này được tái hưởng lạc thú đoàn tụ đều do thiếu hiệp ban cho!

Đinh Hạo cúi người trả lễ nói:

- Chuyện nhỏ nhỏ bận tâm làm gì! Nói xong hắn quay sang hướng Bạch Nho nói:

- Sao Âu Dương huynh lại bị bọn họ vây khốn thế này?

Bạch Nho cảm phần nói:

- Ấy là do tại hạ quá sơ ý, vì xuống núi mua sắm vật dụng, có lẽ bọn mật thám phát hiện được hành tung và theo dõi vào đây thôi, nếu chẳng nhờ Đinh huynh đến kịp lúc, hậu quả sẽ không thể lường được rồi.

- Đó cũng chỉ là ngẫu nhiên thôi.

- Đinh huynh chỉ vì hoàn trả thanh trủy mà vào đây chẳng?

- Đúng vậy!

- Mời Đinh huynh vào động thất ở chơi giây lát ...

- Không tiểu đệ còn có việc gấp cần làm, phải ra núi ngay mới được!

Cô gái tóc dài nói:

- Thiếu hiệp nán lưu lại giây lát để vợ chồng tôi biểu lộ chút tâm ý chẳng được sao?

Đinh Hạo cười cởi mở nói:

- Để hẹn khi khác vậy!

Bạch Nho thành khẩn nói:

- Đinh huynh, thế là vợ chồng tôi áy náy vô cùng!

- Âu Dương huynh chớ nên nghĩ như thế, vui mừng khi thấy hai vợ chồng huynh hòa hợp đoàn tụ, tiểu đệ lấy làm an ủi lắm rồi, có điều là Vọng Nguyệt Bảo quyết chẳng chịu buông tha đâu, rất mong huynh phải cẩn thận đề phòng luôn.

- Vâng, cảm tạ Đinh huynh quan tâm điều này, tại hạ rất hổ thẹn với Đinh huynh ...

- Âu Dương huynh chớ nói thế!

- Trời đã tối, xin nghỉ lại một đêm, sáng mai hãy lên đường, thế nào?

- Miễn vậy, tiểu đệ nóng ruột vô cùng, một khắc cũng chẳng thể nán lại được.

- Thế thì tại hạ chẳng dám cưỡng ép vậy, xin dùng chút ít lót dạ rồi hãy đi.

- Tiểu đệ có chuẩn bị lương thực rồi, xin ghi nhận thịnh tình vậy.

- Thế ... thế ...

- Hẹn gặp lại sau, tiểu đệ xin giã từ ngay.

Hai vợ chồng buồn bã ngẩn nhìn Đinh Hạo nói chẳng nên lời.

Đinh Hạo chấp tay xá một xá mạnh dạn xoay người phi thân chạy đi.

Sau lưng vang tới tiếng nói của thằng bé:

- Đinh thúc thúc người nhớ tới nhe!

Tiếng nói trẻ nhỏ làm cho Đinh Hạo cảm động chẳng ít, cuối cùng Bạch Nho vẫn có phước, sau khi lăn lộn một thời gian trong sóng gió giang hồ hiểm ác này, người đã trở về đoàn tụ với vợ con hưởng lạc thiên luân, mình hình như phải chạy mạng dưới bóng kiếm ánh đao.

Hắn chuẩn bị vượt ngang Hình Sơn đi qua sơn cốc trở về Ly trần đảo.

Bây giờ có một việc làm hắn lo nghĩ chẳng ít, lúc trước Phỉ Nhược Ngu nhận sự ủy thác của Bạch Nho truyền tin giả về bảo nói rằng Bạch Nho té cốc mà chết, nếu Trịnh Tam Giang bắt tay điều tra việc này thì cảnh ngộ của Phỉ Nhược Ngu nguy khốn không sai nhưng biết làm sao bây giờ, đành phải phó thác cho số phận thôi.

Trải qua vài ngày hành trình, hắn đã đi qua Cốc thành rồi vào tới Y dương cách Ly trần đảo chưa đầy trăm dặm đường.

Lúc bấy giờ vào khoảng canh một, Đinh Hạo cảm thấy trong lòng rạo rực chẳng chịu ở lại khách điếm, chỉ ở lại khách điếm ăn uống nghỉ chân chừng nửa tiếng đồng hồ, rồi lại rời khỏi khách điếm lên đường tiếp.

Đương lúc đi đường, bỗng cảm thấy có một luồng gió lướt nhanh qua đỉnh đầu, Đinh Hạo bất giác giật mình, chỉ thấy một cầu vòng bóng đen đáp xuống phía trước giữa lộ.

Đinh Hạo trở mắt nhìn kỹ, cầu vòng bóng đen đó chính là con quái diệu Linh Khứu của Linh Khứu mỗ mỗ lão tẩu mà, sao nó lại rời chủ nhân bay đến đây vậy, con quái diệu này thông tính người, chẳng lẽ ...

Hắn nghĩ tới đây thấy con Linh Khứu ấy chăm chăm nhìn mình vỗ cánh lia lịa không khỏi cảm thấy hoang mang khó hiểu vô cùng.

Trông con Linh Khứu ra vẻ nóng nảy vô cùng, Đinh Hạo quýnh lên chẳng biết nên làm gì bây giờ, vả lại hắn cũng không thông hiểu tiếng chim diệu nữa.

Một người một diệu nhìn nhau hồi lâu, Đinh Hạo tới gần âu yếm vuốt ve lông cánh của nó nói:

- Linh Khứu nhi, chủ nhân mi hữu sự chẳng? Dẫn đường ta đi coi nào!

Nói cũng lạ thật, con Linh Khứu lại thông hiểu ý của Đinh Hạo, oác! Một tiếng kêu kéo dài ra, đập mạnh cánh bay về hướng Tây nam, Đinh Hạo cũng tung mình lên, nối đuôi chạy theo nó.

Chẳng mấy chốc phía trước mặt hiện ra một khu rừng cây, con Linh Khứu ấy bay vào rừng mất dạng.

Đinh Hạo biết ngay uẩn khúc nằm trong khu rừng này.

Hắn lướt tới bìa rừng trở mắt nhìn tới, trong ấy có một sơn trại quy mô rộng lớn, xung quanh trang trại có hào nước rào lại, rộng khoảng năm trượng, hạng nhân vật tầm thường quyết không thể vượt qua được.

Ngay lúc này có tiếng xe chạy ồn ào vang tới, nhìn kỹ thấy một chiếc xe bát bưng chạy tới dừng ngay chỗ mặt chánh hào nước trang trại, kẻ đó trong thùng xe phát ra tiếng nói sang sảng:

- Nguyệt chánh trung thiên!

Trong rừng lập tức có người đáp lại:

- Ngân hán vô thanh!

Đinh Hạo thoáng động lòng, đây là ám hiệu của Vọng Nguyệt Bảo, thế thì trang trại này thuộc đường gì đây của Bắc bảo rồi, Linh Khứu diệu đã dẫn mình tới đây, chẳng lẽ lão tẩu tẩu bị nạn trong trang trại này chăng? Hắn nghĩ thế bèn lượn mình ẩn vào chỗ kín đáo.

Trong rừng lại lên tiếng hỏi tiếp:

- Huynh đệ ở cấp nào vậy?

Gã đánh xe trả lời:

- Thuộc hạ của Hồng kỳ đường!

- Có chuyện gì chẳng?
- Vâng lệnh vận tải trọng phạm tới đây!
- Chờ giây lát đã.

Đinh Hạo nhủ thầm:

Trọng phạm này là nhân vật thế nào sao không nhốt tại Vọng Nguyệt Bảo mà lại vận chuyển đến đây? Hắn nghĩ tới đây âm thầm lượn mình tới, uốn ngón tay búng ra luồng chỉ phong điểm vào huyệt đạo của người lái xe và một thiếu niên ăn mặc áo trắng đầu để tang ngồi bên cạnh.

102. Linh Khứ Cáo Cảnh

Đinh Hạo vén màn cửa xe nhìn vào thấy bên trong có một cỗ quan tài, bắt giắc kinh ngạc không ít, nhưng hắn thoáng ngăn người liền hiểu ngay lập tức, ghé mắt nhìn kỹ nắp quan tài chỉ thấy hờ hờ không có đóng đinh, hắn dùng sức mở cả nắp quan tài lên, liền trông thấy một ông lão râu tóc bạc phơ nằm trong đó, hắn đưa tay thăm dò, thấy các mạch máu vẫn lưu chảy và cơ thể còn ấm áp, chứng tỏ lão này còn sống sờ sờ chưa chết.

Ngay lúc này, tiếng nước sột soạt vang lên, chỉ thấy một cái cầu nổi rộng độ ba thước từ dưới nước dâng lên.

Đinh Hạo thoát thấy tình hình khẩn cấp, lập tức đưa người trong quan tài ra, sau đó đem gã lái xe và thiếu niên giả làm con cháu người chết ấy, cả hai bỏ vào trong quan tài và đẩy nắp quan tài lại, hắn liền bỗng ông lão vào lòng, từ phía sau chiếc xe bít bùng nhảy xuống, lượn mình ẩn thân vào một bụi rậm gần đó.

Đinh Hạo vừa ẩn mình xong, bên kia trong trại có vài bóng người bước xuống cầu nổi.

Chỉ trong nháy mắt, bốn tên hán tử áo đen đã tiếng tới phía trước chiếc xe, một trong bốn người thất thanh kêu lên:

- Gã lái xe đâu rồi?

Một người khác trong bọn họ nói:

- Hừ, thằng lái xe này, chắc nó chột bụng, tìm chỗ đi cầu rồi, mặc kệ nó, chúng ta lo chuyển đi thôi.

Nói xong họ mở cửa sau, hai người chui vào trong xe, còn hai người đứng ở ngoài cửa sau, chiếc xe cỗ quan tài được bốn người khiêng xuống xe, một trong bốn người ồ! Một tiếng, ngạc nhiên nói:

- Sao nặng quá thế?

Một tên khác nói:

- Chắc một người lớn mập nặng cân chứ gì, thôi cứ khiêng đi đi!

Bốn tên hán tử cùng khiêng cỗ quan tài, bước lên cầu nổi từ từ chìm xuống nước ẩn mất, thiết kế này quả thật tinh vi vô cùng.

Đinh Hạo trở mắt nhìn kỹ ông lão, bắt giắc giật nảy người lên, ông lão này chính là Ngũ Phương Thần Đông Phương Khải Minh được Vọng Nguyệt Bảo phong làm Đông Khanh, mà cũng chính là sư phụ của Phi Nhược Ngu vậy.

Tại sao đường đường Đông Khanh lại trở thành tòng phạm được?

Hắn nghĩ tới đây, vội giơ tay khám xét huyệt đạo, nhưng chẳng xét ra bị loại thủ pháp gì đã khống chế? Hắn nhủ thầm:

Chẳng lẽ y bị dược vật khống chế sao, rồi liền lấy Tị Độc Châu ra, bỏ vào miệng của lão, chỉ trong giây lát, Ngũ Phương Thần mở to hai mắt ra.

Đinh Hạo cả mừng, lấy hạt châu ra, bỏ vào túi cất chờ một giây lát nữa, thần trí Ngũ Phương tỉnh táo ngay.

- Các hạ có nhớ tại hạ chăng?

Ngũ Phương Thần giật mình ngồi bật dậy, ra vẻ kinh ngạc ngẩng nhìn Đinh Hạo một cái, kinh hãi nói:

- Người là Toan Tú Tài chăng?

- Đúng thế, chính là tại hạ đây!

- Người ... người muốn làm gì lão phu nào?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Các hạ bị bọn Vọng Nguyệt Bảo bỏ vào cỗ quan tài vận chuyển đến đây, ta ngẫu nhiên phát hiện đã cướp lấy được quan tài ấy.

Ngũ Phương Thần vẫn còn nghi hoặc nói:

- Nói thế này ... chính người đã cứu sống lão phu.

- Đúng như vậy!

- Chúng ta là thù địch với nhau mà?

- Ta cứu người chỉ là việc ngẫu nhiên thôi, các hạ được tôn xưng là Đông Khanh, sao lại hóa ra người trọng phạm của Bắc Bảo vậy?

Ngũ Phương Thần cảm phẫn nói:

- Trịnh Tam Giang chỉ trích sư đồ ta âm mưu phản Bảo ...

Đinh Hạo cả kinh, nói:

- Còn Phi Nhược Ngu đâu?

- Hắn chẳng có mặt ở trong Bảo, chắc nay mai hắn về tới Bảo bây giờ.

- Tại sao Trịnh Tam Giang lại nói thế?

- Tại vì Nhược Ngu đã truyền tin giả về Bảo nói rằng Bạch Nho đã té chết tại Đại Hồng Sơn, kết quả họ điều tra ra Bạch Nho vẫn còn tại thế do đó Trịnh Tam Giang đã nói ta che chở con rể y mưu đồ phản nghịch ...

Đinh Hạo quýnh quáng chẳng ít, hắn đã lo nghĩ đêm này khi còn ở Hình Sơn, nhưng không ngờ sự thể lại nghiêm trọng đến thế, Phi Nhược Ngu và bọn Địa Ngục Tôn Giả đang trên con đường về Bắc Bảo, nếu như thế chẳng phải tự nạp mạng vào chỗ chết ư, phải tìm cách chặn đường hắn lại mới được.

Hắn nghĩ đến đây, trầm giọng nói:

- Tại sao phải chuyển người qua đây?

- Trong Bảo đã phái người đi tìm Bạch Nho để đôi bên đối chất, Trịnh Nguyệt Nga muốn đích thân xử lý việc này.

- Trịnh Nguyệt Nga đích thân xử lý ...

- Đúng vậy chỗ này là phân đà của Vọng Nguyệt nên cũng có thể nói là phân bảo vậy, do Trịnh Nguyệt Nga tọa trấn ở đây, cho nên họ mới áp giải lão phu đến đây!

- Công lực của Trịnh Nguyệt Nga đã phục hồi rồi sao?

- Đã phục hồi từ lâu rồi.

- Nói như thế này, tánh mạng của Phi Nhược Ngu nguy khốn rồi?

- Điều đó cần gì phải nói, đồng thời Trịnh Giang đã biết được thân thể của y, y chính là con của Thọ Dao Phong ...

- A! Thế thì ... thế thì ... Đinh Hạo giật bắn người lên, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh. Hắn dừng lại giây lát bèn nói:

- Chỗ này họ đặt tên là gì vậy?
 - Người trong Bảo đều gọi ở đây là Vọng Nguyệt Trang!
 - Chỉ một mình Trịnh Nguyệt Nga tọa trấn ở đây sao hỏi:
 - Không, nghe nói có Tây Khanh phụ tá, và năm mươi tên võ sĩ tinh tuyển, mười tên đầu mục cao cấp cùng vài chục tên mật thám hoạt động vòng ngoài, lực lượng không kém vậy!
 - Tây Khanh là ai vậy?
 - Chỉ biết có người như thế, chứ lão phu chưa từng gặp mặt bao giờ, cũng chẳng biết tên tuổi lai lịch của y.
- Đinh Hạo tăng hắng một tiếng nói:
- Phải nói Trịnh Tam Giang xứng đáng là nhất đại kiêu hùng, có lẽ không ai biết rõ được lực lượng thực sự của y đâu ...
- Ngũ Phương Thần gật đầu nói:
- Đúng như thế, lão phu rất hối hận trước kia đã ... đường đầu vào Bắc Bảo ...
- Đinh Hạo động lòng hỏi:
- Có khi nào Phi Nhược Nhu cũng được áp giải đây chăng?
 - Có thể vậy, nhưng hiện giờ thì khó nói rồi!
 - Tại sao thế?
 - Thiếu hiệp cướp người bằng cách nào vậy?
 - Tại hạ dùng hai tên thuộc hạ của chúng thay các hạ, được họ khiêng vào trang rồi.
 - Nếu người trong trang phát giác biến cố này, chắc chắn họ sẽ ra ngoài do thám, vì thế kế hoạch có thể thay đổi luôn.
- Đinh Hạo nghiêng răng, nói:
- Tại hạ tính sai nước cờ này rồi, nhưng có ai ngờ sự việc sẽ xảy ra thế này chăng?
 - Thiếu hiệp đến đây được ắt phải có nguyên do?
- Đinh Hạo lại động lòng lần nữa, Linh Khứ dẫn ta đến đây, chẳng lẽ đúng là Phi Nhược Ngu đã bị bắt đưa về giam nhốt ở đây rồi chăng, hoặc là mẫu thân y Linh Khứ Mồ Mồ đã lọt vào tay đối phương chăng?
- Xin các hạ hãy tạm thời chờ đợi ở xung quanh đầu đây, để tại hạ vào trong thám thính xem sao?
- Ngũ Phương Thần trầm giọng nói:
- Lão nghe nói trong Trang hồ bầy cơ động trùng trùng vô kể, thiếu hiệp phải cẩn thận tối đa nha ...
- Đinh Hạo gật đầu nói:
- Đa tạ các hạ chỉ giáo, tại hạ sẽ thận trọng vậy.
 - Lão phu vẫn chưa cảm tạ ân cứu mạng của thiếu hiệp mà?
 - Lão chờ bận tâm việc ấy làm gì, tại hạ và phụ thân của Phi Nhược Ngu là bạn thâm giao, bây giờ chúng ta là người một nhà rồi.
 - Chẳng thấy trong Trang có động tĩnh gì hết, có lẽ họ chưa phát giác biến cố này chăng?
 - Tại hạ phải vào Trang ngay chắc các hạ không hề chi chứ?
 - Lão phu khỏe lắm, không bị thương gì cả.
- Đinh Hạo suy nghĩ giây lát nói:

- Nếu trời sáng mà không thấy tại hạ ra khỏi Trang, xin các hạ lập tức đến Thanh Thảo Bình cách trường Tây thành Y Xuyên độ khoảng bốn mươi dặm trường, tìm một người tên gọi là Lạc Nhị viên ngoại y chính là sư huynh của Nhược Ngu, và đem tình hình này báo cáo lại với y.

- Được, lão phu sẽ làm tròn việc này, mong rằng thiếu hiệp sẽ bình an ra Trang!

- Hẹn gặp lại sau!

Đinh Hạo chạy tới bên cạnh chiếc xe nhìn vào trang trại âm u tối mò chẳng nghe thấy chút động tĩnh gì cả, hẩn nhủ thầm:

Lạ thay, cỗ quan tài chuyển vào trang trại lâu như thế này, chẳng lẽ đối phương vẫn chưa khám xét gì chăng?

Đinh Hạo lại lượn mình lướt sang một bên, nhắm chuẩn xác một cây tùng to lớn bên kia hồ, vận mạnh ... khẩu chân khí, nghiêng nghiêng bay lên, nhún mình nhảy vọt một cái xa cả ba trượng, sau đó lượn ... nhào lộn lướt tới phát phơ hạ xuống ngọn cây tàng đã chọn trước.

Do vì Ngũ Phương Thần đã cảnh giác trang trại có hổ bẫy cơ động trùng trùng vô kể, nên hẩn không bèn đập xuống chỗ cành lá rậm rạp, mà chỉ nhẹ nhàng dùng tay bấu chặt vào một cành cây trơ trọi, kèm chặt thân hình sau đó lộn ngược lên trên y như một con vượn.

Hẩn trở mắt nhìn kỹ không khỏi ớn lạnh xương sống chỉ thấy trong cành lá sum suê giăng đầy những lưới có móc sắt nhỏ li ti cứ cách khoảng gang tấc có một cái chuông đồng nhỏ, nếu sơ ý đụng phải thì trang trại được cảnh báo ngay, và tệ hơn nữa sẽ bị mạng lưới chèn vào thì đừng hòng thoát thân.

Bấy giờ, có hai võ sĩ cầm kiếm đang tuần hành ở phía dưới cây đại thọ.

Một trong hai người nói:

- Lão Lý, chẳng biết người nằm trong cỗ quan tài ấy là nhân vật trọng phạm ra sao ư?

- Mặc kệ nó, nếu không phải kẻ địch thì cũng là người phạm luật Bảo thôi!

- Phải chờ Trang chủ mở nắp quan tài mới được sao?

- Đương nhiên!

- Con khoái lạc phân đà chủ kỳ này, bảo đảm phải đến sáng thôi ...

- Nếu người chưa muốn chết, thì hãy cầm mõm lại.

Tên kia thè lưỡi ra, trợn mắt nhìn tên đồng bọn họ Lý một cái, sau đó hai người đi tuần tra nơi khác.

Đinh Hạo bấy giờ mới võ lễ thì ra vẫn chưa mở nắp quan tài, chẳng trách không thấy động tĩnh gì cả, nơi này gọi là Vọng Nguyệt Trang, vị trang chủ mà hai tên võ sĩ đã nói chẳng biết có phải muốn ám chỉ Trịnh Nguyệt Nga chăng? Khoái lạc đến sáng là ý gì vậy?

Hẩn nghĩ tới đây, bỗng lại nghe thấy tiếng Linh Khứu đập cánh Phịch! Phịch!

hẩn quay đầu sang nhìn, quả nhiên con Linh Khứu từ trang trại lượn ra, bốn, năm tên võ sĩ rượt theo ở phía sau, đương cung bắn lia lịa, một trong bọn họ chửi mắng inh ỏi:

- Con súc sanh đầy lông lá này làm người ta bức bối thật!

Một người khác nói:

- Phải tìm một biện pháp nào diệt trừ nó mới được ...

- Đúng rồi, hay là dùng tên lửa bắn nó?

- Làm như chỉ có mi thông minh lắm vậy, mi tưởng không ai đã nghĩ cách này sao? Tìm cách đuổi nó đi được rồi!

- Nhưng đuổi nó đi rồi, lát nữa nó lại bay trở lại, bức với nó làm sao ...

Đinh Hạo chờ mấy tên võ sĩ ấy đi rồi, hẩn bèn định rõ lại chỗ dừng chân của họ, sau đó lượn mình bay lên cao, vượt ra ngoài cây tùng đó từ từ đáp xuống đất.

Cây tùng to lớn cách khoảng với bờ tường Trang trại độ khoảng năm, sáu trượng, phía trước mặt có một cánh cửa hông nửa mở nửa đóng lại, còn cách cổng chánh chắc ở bên hướng có cầu nổi không sai. Cánh cửa hông có một võ sĩ ôm kiếm đứng gác ở đấy.

Đinh Hạo biết chắc mái nhà bên kia tường ắt có cơ động mai phục, cho nên nhảy lên mái nhà vào trong thì thất sách. Còn với khoảng cách chỗ mình đang đứng với tên võ sĩ đứng gác ở cánh cửa hông, muốn nhảy tới giết chết y thì chuyện chẳng khó, nhưng làm như thế chắc chắn phải kinh động tới mọi người.

Chờ đợi giây lát, không có kế gì sử dụng được, đành phải mạo hiểm thử xem sao, hấn lên mở miệng xít! Một tiếng.

Tên võ sĩ ấy trợn mắt hét hỏi:

- Ai đó?

- Xít! Xít!

Tên võ sĩ ấy do dự gác kiếm chạy sang hướng cây đại tùng, hạ giọng nói:

- Có phải tỷ tỷ làm dưới nhà bếp chẳng?

- Xít!

Tên võ sĩ thềm muốn nở nụ cười đầy vẻ tà ý, đưa mắt dòm ngó xung quanh một cái, liền lượn mình ẩn vào đám cây tùng một cách nhanh lẹ nói khẽ:

- Ở đâu? Nhưng mà bây giờ chưa được, ta còn nửa tiếng đồng hồ nữa mới xuống ca được ...

Y chưa nói hết lời, đã bị Đinh Hạo điểm trúng huyệt đạo tắt nghẹn tiếng nói ngay, Đinh Hạo lôi y sâu vào bóng tối của đám cây tùng.

Đinh Hạo lên tiếng nói:

- Chớ được la ó, bằng không ta lấy mạng ngươi ngay!

Tay chân tên võ sĩ không cử động được, chỉ còn mở miệng được thôi, y hoảng hốt nói:

- Các hạ là ai?

- Điều này ngươi chớ hỏi làm gì, muốn sống thì hãy trả lời câu hỏi của ta, hiện giờ chủ nhân của con quái điều đó ở đâu?

- Ở ... ở trong địa lao.

- Địa lao ở hướng nào?

- Từ cửa hông vào trong, đi dọc theo con đường nhỏ sát bờ tường đến hậu viện, có một cây đại thọ, bên cạnh có ngôi nhà nhỏ, đó chính là ngõ vào địa lao, có người canh gác đấy!

- Có cơ động mai phục chứ?

- Có!

- Vào trong đó bằng cách nào?

- Thế ... thế là chỉ có người gác địa lao mới biết rõ thôi.

- Từ đây đến đó có cơ động mai phục chẳng?

- Không có!

- Những điều người vừa khai có thật không?

- Hoàn toàn nói thật cả!

- Thế thì tốt lắm, hiện giờ ta điểm Âm huyệt của mi, đây là thủ pháp độc môn không ai giải được, trong vòng nửa tiếng đồng hồ ta sẽ quay trở lại giải huyệt cho mi, nếu mi nói sai sự thật làm mất thì giờ của ta, thì mi sẽ tắt thở mà chết.

Tên võ sĩ ấy nghe nói thế giật bắn người lên, ấp úng nói:

- Còn một điều ...

- Điều gì nói mau?

- Trong Trang đều có lót gạch ăn thông với các nơi, xếp hàng ngang lót tất cả là mười miếng gạch, chỉ được đi trên hai miếng gạch chính giữa mà thôi.

Đinh Hạo gật đầu ra vẻ hài lòng, chắc y chẳng dám nói dối rồi, hấn bèn dùng ngón tay điểm vào Hắc Âm Huyệt của y, sau đó dẫu y và trong phía sau một cây đại thọ, đảo mắt dòm ngó xung quanh không thấy ai cả, lượn mình lướt sang khoảng đất trống nhanh như điện xẹt, bước vào trong cửa hông.

Bấy giờ và khoảng canh ba, trong Tranh lặng lẽ như tờ, chỉ có một số rất ít phòng xá có ánh đèn phản chiếu ra ngoài, quả nhiên đúng y tên võ sĩ kia đã nói, lối thông toàn bộ có lót gạch xanh.

Hắn đi dọc theo con đường nhỏ vào tới hậu viện thấy có một ngôi nhà nhỏ ở bên cạnh cây đại thọ, cửa phòng đóng kín, từ khe cửa sổ lọt ra ngoài ánh đèn lờ mờ.

Đinh Hạo nhủ thầm:

Chắc gã canh gác địa lao đã đi vào cơn mộng từ lâu.

Một dãy nhà bên kia thì đèn sáng như ban ngày, vang ra tiếng cười đùa giỡn từng hồi của nam nữ.

Đinh Hạo không cảm được lòng tò mò, lượn mình sang bên đó như quỷ u linh, ngay ngã tư lối đi lót gạch xanh, may thay lại có một trái núi giả có thể ẩn mình vào đó được, hấn ngại rằng chạm phải cơ động báo tin, phải đứng xa trái núi một chút.

Nhìn xuyên qua cửa sổ khép hờ một nửa, có thể trông thấy rõ mọi cảnh vật bên trong phòng xá, chỉ thấy một bàn tiệc rượu ăn dở dang bày ở giữa phòng, bên cạnh một chiếc giường có một nam một nữ đang ngồi đầu mặt với nhau, người nữ ấy chỉ mặc áo lót trong để lộ một nửa bộ ngực ra, mặt mày xấu xí tầm thường, chính là Trịnh Nguyệt Nga, người nam đó là một hán tử trung niên, có gương mặt khá đẹp, có thể nói là một trang nam tử, chỉ có điều lông mày đậm đen trông có vẻ tà dâm khôn tả, thoáng nhìn biết ngay y là một nhân vật tà môn.

Gã hán tử đó hai tay trên dưới hoạt động không dừng, còn cô gái kia thì hí hí cười phóng dăng không ngớt.

Mặt Đinh Hạo nóng bừng lên, sát khí bùng bùng dâng cao, nghĩ tưởng tới Bạch Nho buông bỏ y cũng chẳng có lỗi gì cả.

Hai người ngã xuống giường, gã hán tử hất bàn tay một cái làm tắt ngọn đèn nền trên bàn, kể đó là những âm thanh bắn thiu rên rỉ khó nghe ...

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát cuối cùng quay đầu bỏ đi, mục đích mình đến đây là để cứu người, quyết không thể sanh sự mà làm hỏng mục đích chính của mình đã vào đây. Hấn vừa lướt tới dưới bóng tối cây đại thọ, có hai võ sĩ tuần hành đi tới, Đinh Hạo vội thụt lui vào sau thân cây ...

Hai võ sĩ bước tới phía trước ngôi nhà nhỏ dừng lại ở đó.

- Kiến cô này hạ hỏa khí thế nào?

- Mi muốn chết chẳng?

- Tuần đêm chỉ làm cho có lệ thôi, cả con chim cũng chẳng bay lọt vào đây ...

- Bị Trang chủ biết được, mi sẽ được chặt ra làm nhiều khúc bỏ vào hồ rào trang trại nuôi rùa.

- Chớ nói những câu khó nghe thế này, chính Trang chủ bây giờ cũng ... hí hí!

- Ta trông thấy mi hình như lên tới cổ hông?

- Chíp! Chíp! Người chẳng thèm chút nào sao?

- Ta chưa muốn chết đâu!

Hai võ sĩ lại tiếp tục đi tuần hành, Đinh Hạo liền lượn mình lướt tới cánh cửa tiểu ốc, lấy tay đẩy mạnh một cái, cửa đóng kín lại rồi, hắn bèn dùng ngón tay gõ nhẹ vào cửa:

Cọc! Cọc!

- Ai đó?

Đinh Hạo bắt giác rung mình, thì ra lại là âm thanh của người nữ, hắn liền hiểu ra đối thoại của hai tên võ sĩ lúc nãy, trông tình hình như thế thì Vọng Nguyệt Trang là nơi tà ác loạn dân, chương khí ô trọc đúng là kẻ trên làm gương bất chánh thì người dưới noi gương tà vậy không sai rồi, Trịnh Nguyệt Nga sống bê bối phóng túng, thì có trách được người dưới bắt chước chẳng?

Trong phòng lại vọng ra giọng nói người nữ ấy:

- Ai ở bên ngoài đó?

- Cọc! Cọc!

- Người cầm rồi sao? Cứ gõ cửa mà không mở miệng nói được câu nào chẳng? Có phải muốn chọc tức lão nương ư?

- Cọc! Cọc!

-Ồ! Lão nương biết ai rồi, gà trống con đó ư, đêm qua mi làm thử biết mùi rồi chứ gì, thôi vào đi!

Kế đó tiếng cọt kẹt! Mở cửa.

Đinh Hạo hất nhẹ thanh kiếm đẩy cửa vào trong, sau đó tiện tay gài cửa lại.

- Người ...

- Im ngay!

Trường kiếm đã trở vào ngực của đối phương.

- Người ... Người ... là ai?

103. Dũng Cứu Mỗ Mỗ

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Mau dẫn bản nhân vào địa lao!

Phụ nhân cai quản địa lao ấy, mắt nhìn Đinh Hạo với vẻ hoảng hốt, giọng nói run run:

- Chẳng lẽ người là Toan Tú Tài chăng?

- Đúng vậy, chính là tại hạ đây!

- Người muốn ... gì đây?

- Chớ nói nhiều lời nữa, mau dẫn đường đi.

Dưới sự uy hiếp của mũi kiếm, phụ nhân ấy xoay cái thân thể lỏa lồ đưa tay tới vách tường ...

Mũi kiếm của Đinh Hạo chuyển sang điểm vào Mạng Môn đại huyệt của y nhanh như cắt, lạnh lùng nói:

- Người chớ tính chuyện lồi thối, bằng không người sẽ là người chết đầu tiên!

Phụ nhân ấy vẫn tiếp tục dùng ngón tay ấn trên vách tường một cái, sột soạt!

Một tiếng, cái giường nằm của y tự động đẩy sang một bên, sau đó y dùng mũi chân điểm trên mặt đất vài cái, một cánh cửa mật hiện ra lập tức, có nấc thang gạch thông thẳng xuống phía dưới, âm u tối mò chẳng thấy đáy đâu cả.

Đinh Hạo lui ra sau một bước, quạt tắt ngọn đèn sau đó vẫn dùng mũi kiếm trở vào sau lưng mụ nói:

- Xuống trước đi!

Y liền bước xuống nấc thang, Đinh Hạo đi theo ở đằng sau, đi xuống bậc thang độ khoảng ba trượng tới đất bằng rồi quẹo sang phải, với nhãn lực siêu nhân của Đinh Hạo vẫn có thể lơ mờ phân biệt cảnh vật trong địa đạo, hai người đi khoảng vài trượng lại quẹo sang trái, trước mắt liền hiện ra song sắt.

Đinh Hạo đến trước hàng rào song sắt, vận khởi nhãn lực nhìn vào lao thất, chỉ thấy một bóng đen ngồi co ro ở trong góc, nhưng chẳng phân biệt được hình dáng người ấy như thế nào.

Đinh Hạo đảo mắt nhìn xung quanh một cách nhanh lẹ, thấy trên vách tường mé phải song sắt có treo ngọn đèn dầu, hắn bèn đưa mũi kiếm tới nói:

- Đốt đèn lên coi nào!

Phu nhân ấy bị mũi kiếm đâm nhẹ một cái, làm run bắn người lên, hốt hải nói:

- Không có bật lửa!

Đinh Hạo không làm gì hơn, đành chịu và nói tiếp:

- Bây giờ ngươi mở cửa lao cho ta!

Phu nhân ấy gơ tay lên ấn vào cái nút nhỏ trên vách sắt cửa song sắt lao thất một cái, chiếc cửa song sắt được kéo lên cao độ khoảng sáu thước, sau đó y nói:

- Toan Tú Tài, vào được rồi đấy?

- Ngươi đi vào trước!

- Ta ... ta ... ta đã dẫn ngươi đến đích rồi ...

- Không được, ngươi phải vào trước mau lên!

Mũi kiếm lại đẩy tới một cái, phu nhân ôi cha! kêu lên đau đớn, đành phải miễn cưỡng bước vào lao thất, Đinh Hạo cũng theo sau bước vào, bóng người co ro ấy hình như đã nghe thấy tiếng người, lồm cồm ngồi dậy, bấy giờ Đinh Hạo mới trông thấy rõ ràng, bất giác thất kinh kêu lên:

- “Lão tẩu tẩu!” Người bị nhốt trong lao thất chính là Linh Khứu Mỗ Mỗ.

Đinh Hạo xúc động đến đổi toàn thân run lẩy bẩy, trông dáng vẻ hốc hác thất thần của lão, rõ ràng đã chịu biết bao hành hạ đánh đập. Có lẽ Linh Khứu Mỗ Mỗ đã mất đi công lực hai con mắt vô thần dưới tình cảnh âm u tối mò không đèn đuốc này, không thể nào phân biệt cảnh vật được, y hoảng hốt nói:

- Ai đó?

- Tiểu đệ là Đinh Hạo đây!

- Ô! Tiểu huynh đệ ... ngươi ... ngươi cũng đến đây rồi sao?

Phu nhân ấy chụp lấy cơ hội Đinh Hạo thoáng phân tâm nói chuyện, lượn mình chui ra cửa sắt lao thất nhanh như cắt, nhưng Đinh Hạo phản ứng thần tốc kinh người, xoay kiếm quét tới, chỉ xê dịch tơ hào, không đâm trúng được y, ầm!

một tiếng cửa lao đóng lại, tức thì hắn giật run nghiêng răng kêu cồm cộp.

Phu nhân ấy đứng chỗ cách cửa lao tám thước cười hắc hắc nói:

- Toan Tú Tài, đây là tự ngươi chui vào lưới sắt, chuyện này ngươi biết tay ta thôi, hắc hắc hắc, bản Bảo đang âu sầu không có cách nào đối phó với ngươi, ai ngờ Triệu Nhị Nương ta lập được kỳ công này.

Linh Khứu Mỗ Mỗ kinh hãi nói:

- Tiểu huynh đệ, ngươi cũng bị nhốt cả sao?

Đinh Hạo không trả lời y, thu kiếm tra vào bao, đưa tay ra lỗ hở song sắt, vẫy tay một cái nói:

- Triệu Nhị Nương, chúng ta thương lượng cái nào! Triệu Nhị Nương uốn éo thân mình mềm mại của y, rồi liếc nhìn Đinh Hạo nói:

- Có gì phải thương lượng nữa?

- Tỷ dụ ... người có thể đề xuất điều kiện gì đó ...

- Thả người ra? hắc hắc hắc, Triệu Nhị Nương ta không điên khùng gì đến nỗi chẳng biết chết sống là gì đâu?

- Người vẫn ra tay được mà, trước khi đề cập điều kiện tại hạ sẽ giao binh khí cho người trước ...

Triệu Nhị Nương nghe nói bước tới gần hơn chỉ cách song sắt còn khoảng bốn, năm thước, y hai tay chống nạnh nói:

- Sắc đẹp của người quả khiến lão nương động lòng ham muốn, nhưng người cũng đáng sợ lắm, bây giờ lão nương truyền ra ám hiệu, sẽ có người lập tức đến đây chiêu đãi người ...

Đinh Hạo đưa hai bàn tay ra ngoài song sắt, lòng bàn tay hướng ra trước, vận khởi toàn bộ công lực bình sanh, hút mạnh một cái, một luồng sức hút mạnh như vũ bão kéo Triệu Nhị Nương phải loạng choạng nhào sang song sắt.

Triệu Nhị Nương nằm chiêm bao cũng không thể nào ngờ được Toan Tú Tài đã có một chiêu này, sự biến xảy ra bất tỉnh linh khiến y không phản ứng kịp, đợi lúc y muốn rút chưởng lui thân, hai cổ tay đã bị Đinh Hạo bấu chặt, bỗng hai cánh tay tê nhức, tức thì mềm nhũn mất cả sức lực, y sợ đến đổi hồn vía lên mây, nói giọng hoảng hốt:

- Toan Tú Tài, chúng ta ... hãy thương lượng nào!

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Muộn rồi, bây giờ không cần thương lượng nữa, mở cửa mau lên!

- Nếu ta ... không mở thì sao?

- Ta sẽ xé xác người thành mảnh vụn.

Triệu Nhị Nương rùng mình một cái nói:

- Toan Tú Tài, người có ra địa lao này được thì cũng chưa chắc ra khỏi trang trại này?

- Ấy là việc riêng của ta!

- Mục đích của người đến đây chỉ để cứu người, có phải vậy chăng?

- đương nhiên!

- Nói cho người biết, y đã mất hết công lực, người không thể nào mang theo một người mất hết công lực xông ra Trang viên này được, chắc chắn người không có khả năng làm được việc này.

Đinh Hạo nghiêng rằng nói:

- Mở cửa lao trước đã, chuyện đó tính sau.

- Người kéo tay ta, làm sao mở cửa được?

- Thế thì dễ thôi, người từ từ di động đi! Hai tay đối chéo lần lần tiến về cạnh vách tường.

- Buông ta ra, ta không thể với tay tới?

- Chớ có giỡn trò ma quái, ta đã trông thấy cái nút bấm đó, người với tay tới ngay.

Triệu Nhị Nương không còn cách nào hơn, đành phải miễn cưỡng giơ tay lên ấn vào cái nút nhỏ trên vách tường, cửa lao lập tức thẳng lên cao, Đinh Hạo buông một tay điểm nhanh vào huyệt đạo của Triệu Nhị Nương, sau đó hất buông tay ra bịch! Một tiếng Triệu Nhị Nương té ngổn trên đất, Đinh Hạo vội vàng kéo y vào lao thất, sau đó đối diện nhìn Linh Khứu Mỗ Mỗ nói:

- Lão tẩu tẩu, sao chị bị nhốt ở đây vậy?

- À! Mới cách đây ba hôm ở phụ cận Y Xuyên bị chúng ám toán bắt đưa về đây ...

- Võ công của tẩu tẩu bị phế rồi sao?

Linh Khứu Mỗ Mỗ phồng mang trợn mắt nói:

- Đúng thế, lão tẩu tẩu coi như hồng rồi! Tiểu huynh đệ, sao ngươi biết tìm đến đây vậy?

- Bỗng đâu Linh Khứu điều xuất hiện trước mắt đệ vì đó đệ biết ắt phải có sự biến gì đây, nên đã theo Linh Khứu điều đến đây.

- A!

- Lão tẩu tẩu có biết lý do tại sao bị bắt chăng?

- Biết chứ, con bé độc ác ấy đã tra tấn ta, nói rằng Nhược Ngu Nhi đã phản Bảo, tiểu huynh đệ bây giờ Nhược Ngu ở đâu?

- Có lẽ y đang ở trên con đường về Bảo, nhưng y vẫn chưa biết biến cố này, bây giờ chúng ta hãy rời khỏi nơi đây trước ...

- Tiểu huynh đệ, chúng ta đủ sức ra khỏi đây chăng?

- Dù muốn dù không cũng phải phá vây đi ra thôi.

- Tiểu huynh đệ, nếu cần thiết thì đệ nên thoát thân trước, chớ có lo ta làm gì, già cả rồi chết cũng chẳng sao, cố gắng tìm mọi cách cứu Nhược Ngu đi!

Qua mấy câu nói này đã thể hiện được tình thương sâu đậm.

Đinh Hạo cương quyết nói:

- Lão tẩu tẩu, làm gì có chuyện đó được, nói thế đệ đến đây để làm gì?

- Không có công lực, đi đứng nửa bước cũng đã khó khăn, thì làm thế nào mà có thể xông ra long đàm hồ nguyệt này ...

Bỗng Đinh Hạo nhớ lại tình hình của Ngũ Phương Thần, trầm giọng nói:

- Lão tẩu tẩu, phải chăng ngươi đã bị điểm tàn huyết ư?

- Thế thì không rõ rồi, chỉ có cảm giác là mất đi công lực thôi.

Đinh Hạo tinh thần phấn khởi lên, giọng nói xúc động:

- Mong rằng tẩu tẩu chỉ bị được vật khổng chế, chúng ta thử xem thế nào!

Dứt lời hần lấy viên Tị Độc Châu ra, đưa vào tay Linh Khứu Mỗ Mỗ nói:

- Lão tẩu tẩu, bỏ vào miệng ngậm xem thế nào?

- Đây là vật gì vậy?

- Tị Độc Châu, nếu công lực của lão tẩu tẩu do được vật khổng chế, hạt châu này sẽ giải được ngay!

- A!

Y kinh ngọc kêu lên một tiếng, liền bỏ hạt châu vào miệng.

Đinh Hạo trợn tròn cặp mắt chăm chăm theo dõi thần tình của Linh Khứu Mỗ Mỗ từ từ trông thấy nhân thần của y tỏa sáng ra, Đinh Hạo cả mừng phấn khởi hò reo lên:

- Lão tẩu tẩu, thành công rồi!

Linh Khứu Mỗ Mỗ nhả viên ngọc châu a, đưa lại cho Đinh Hạo, xúc động mãnh liệt nói:

- Tiểu huynh đệ, kỳ diệu thật, công lực của tẩu tẩu hoàn toàn hồi phục thật rồi!

- Bây giờ có lẽ gần canh tư, chúng ta hãy đi mau!
- Còn mụ đàn bà này thì sao?
- Loại dâm tặc vô sỉ, nên giết phút đi, còn để lại làm gì nữa!

Dứt lời hắt chìa ngón tay ra điểm vào tử huyệt của Triệu Nhị Nương, sau đó nói:

- Lão tẩu tẩu, còn vật gì cần mang theo nữa không?
- Chỉ còn mạng già này thôi, ngoài ra không còn gì khác nữa!
- Quái tượng của tẩu tẩu đâu rồi?
- Ai biết bọn nó để đâu?
- Thế thì đi thôi!

Linh Khứu Mỗ Mỗ bước ra cửa lao, Đinh Hạo theo sau cũng ra khỏi địa lao, Đinh Hạo ngược đầu lên nhìn, chỗ tận cùng nấc thang lằng lằng không thấy động tĩnh gì hết, không khỏi cả mừng liền tung người nhảy vọt lên trên nhanh như điện xẹt, chẳng thấy một bóng người nào trong ngôi nhà nhỏ cả, đèn đuốc bên ngoài trời chiếu sáng như ban ngày, bóng người lúc nhúc hình như đang lục soát gì đó.

Đinh Hạo xoay đầu hạ giọng nói:

- Lão tẩu tẩu lên đây đi!

Linh Khứu Mỗ Mỗ liền nhún mình nhảy lên, đảo mắt nhìn ra phía ngoài tiểu ốc nói:

- Chúng ta bị phát hiện rồi chẳng?
- Không đâu, có lẽ họ chỉ phát hiện tên vô sỉ bị đệ điểm huyệt ở bên ngoài thôi, nên họ đã biết có địch xâm nhập, phải đi lục soát xung quanh thế này thôi!
- Chúng ta phải làm thế nào đây?
- Chờ xem tình hình chút nữa thế nào, bây giờ họ không lục soát ngôi nhà nhỏ này đâu.

Quả nhiên, chẳng bao lâu bọn vô sỉ ấy quẹo sang hướng khác tiếp tục đi lục soát, Đinh Hạo trầm giọng nói:

- Lão tẩu tẩu, bây giờ chúng ta đi thôi, nhưng tẩu tẩu phải chú ý đi trên hai miếng gạch ở giữa, chớ không được đi sai bước nào nha, dứt lời, hắt bước ra tiểu ốc trước, Linh Khứu Mỗ Mỗ thì đi theo đằng sau.

Trên đường đi ra không có trở ngại gì cả, họ ra tới gần chỗ cửa hông mà Đinh Hạo vào lúc nãy, chỉ thấy hai vô sỉ đứng gác ở hai bên cửa, so với lúc nãy thì xem như đã tăng cường thêm một người. Đinh Hạo biết bây giờ không đổ máu thì chẳng được rồi, dù muốn dù không cũng phải ra bên ngoài hãy tính sau, Hắt nghĩ tới đây, lượn mình lướt tới lặng lẽ không một tiếng động gì cả, tả chỉ hữu kiếm điểm tới nhanh như điện xẹt, hai vô sỉ gác cửa ấy chẳng nhìn rõ được bóng người như thế nào thì ự lên một tiếng tắt nghẹn ở cổ họng, té ngã ra đất lập tức. Đinh Hạo vẫy tay ra dấu, nhún người lướt qua khoảng đất trống nhảy vào lùm cây bên kia, trước sau chỉ một ơ hào Linh Khứu Mỗ Mỗ cũng nhảy sang, cả hai song song ẩn mình vào phía sau thân cây.

Đinh Hạo xuống giọng nói:

- Lão tẩu tẩu, trên cây đại thọ này có giăng lưới móc sắt, bên ngoài lùm cây là một hồ rào trang viện rộng khoảng năm trượng ...

Linh Khứu Mỗ Mỗ nói:

- Năm trượng thì tẩu tẩu còn ứng phó được, nhưng lưới móc sắt ấy thì ...
- Để đệ tẩu thanh cho lão tẩu tẩu trước, sau đó chúng ta lên cây cao nhìn xuống, khi đó nhảy qua hồ dễ dàng lắm!

Dứt lời tung mình lên cao, vận khởi toàn lực chuyển vào thanh kiếm trong tay, múa lộng thanh gươm ngang dọc với tiếng vù vù kinh người.

Cành lá phất phơ tứ tán, tiếng chuông đồng kêu vang trời không ngớt, mở ra một con đường hoang vắng giữa không trung.

Tiếng chuông báo động, tất cả bóng người đều đổ về hướng này ...

Đinh Hạo nhảy xuống, hấp tấp nói:

- Lão tẩu tẩu, mau nhảy lên cây, từ trên cây phóng ra hồ rào, dưới này để tiểu đệ đoạn hậu.

Bóng người đông như ong ruồi đổ xô tới, kẻ cầm đèn người cầm đuốc, tức thì tấp nập như làm nghề đường nước không bằng.

- Cha chả! Toan Tú Tài, không ngờ lại chính là người?

Trịnh Nguyệt Nga đã xuất hiện trong đám người ấy, gã trung niên hán tử uống rượu lạc dâm lúc này thì đứng bên cạnh y.

Linh Khứu Mỗ Mỗ thì đứng yên không cử động một chút nào cả, rõ ràng lão không bằng lòng đào tẩu trước, Đinh Hạo quýnh quáng nói lớn tiếng:

- Lão tẩu tẩu, mau lên cây đi!

Bốn tên võ sĩ nhảy vô tới, Đinh Hạo xoay kiếm múa một vòng nhanh như điện xẹt, tiếng rú rạch xé đêm không nghe thấy phải ớn lạnh tóc gáy, bốn tên võ sĩ ấy trước sau tíc tắc té ngã ra đất.

Linh Khứu Mỗ Mỗ lượn mình nhảy vọt lên cây y như con quái điểu không bằng, hầu như cùng một lúc, gã trung niên đứng bên cạnh Trịnh Nguyệt Nga phi thân công kích cản lại, lượn không đánh ra một chưởng mạnh như vũ bão, cả hai người song song lại hạ xuống đất.

Đinh Hạo nộ hòa xung thiên, ra tay tấn công vào gã trung niên hán tử nhanh như điện xẹt.

Trịnh Nguyệt Nga găm hết một tiếng, vung kiếm từ bên hông đánh ra cản lại, trong tiếng va chạm binh khí nhoáng lửa, Trịnh Nguyệt Nga bị luồng kiếm phong đẩy lùi ra sau vài bước, nhờ thế gã hán tử trung niên mới có cơ hội rút kiếm đứng đối lập với Đinh Hạo được nhưng y sợ hãi đến đổi mặt mày không còn chút máu.

Linh Khứu Mỗ Mỗ đã ra tay giao đấu với một ông lão, hai bên tấn công bằng những chiêu chí mạnh kinh người.

Hai mắt của Đinh Hạo bắn ra tia sáng hung tợn đầy sát khí, hấn nhủ thầm:

Nếu mình không đại khai sát giới, e rằng khó hỗ trợ lão tẩu tẩu thoát thân được, hấn nghĩ thế liền tiến ngang hai bước, hất kiếm đối diện với Trịnh Nguyệt Nga.

Gã trung niên hán tử cầm kiếm chắn ngang ngực lướt tới trước phối hợp với Trịnh Nguyệt Nga đứng thành hình tam giác.

- Xem kiếm đây!

Đinh Hạo găm hết một tiếng, trướng kiếm gom sức mạnh như lôi đình sấm sét bổ vào người Trịnh Nguyệt Nga vội giơ kiếm tới đỡ, còn gã trung niên hán tử thì từ bên hông hất kiếm đột kích một chiêu mãnh liệt kinh người. Đinh Hạo phát chiêu đánh tới nửa chừng, bỗng chuyển mình xoay kiếm nhanh nhẹn, vừa đúng lúc đó đón đánh kiếm thế hất tới của đối phương. Đây là mục đích chính của hấn, trước tiên phải giải quyết gã trung niên hán tử này đã.

Trịnh Nguyệt Nga chỉ diễn thế kiếm phòng thủ đỡ gạt, vì chiêu kiếm biến hóa của Đinh Hạo quá thần tốc, nên y đã không kịp ra tay đối chiêu trợ công.

Oa! Một tiếng rú thảm, từ gương mặt cho đến ngực của gã trung niên hán tử, bị rạch một đường dài khá sâu, máu phun ra như tên bắn té ngã xuống đất, hiện trường bắn loạn kêu lên hoảng hốt.

Trịnh Nguyệt Nga thoáng thấy người yêu bị giết tức thì gương mặt co rút lia lịa, găm rống dữ dội một tiếng nhảy vô tới.

Đinh Hạo hất kiếm múa một cách nhanh tốc, trong tiếng ự nhẹ, trường kiếm trong tay của Trịnh Nguyệt Nga tuốt khỏi bay ra xa cả trường, vai trái bị một đường rạch máu chảy từng giọt ...

Bảy, tám tên võ sĩ đổ xô ào tới, ánh kiếm lấp lánh thành một cầu vồng chụp vào người Đinh Hạo. Đinh Hạo xoay vòng thanh kiếm nhanh như điện xẹt, lại vài tiếng thăm rú, tức thì có vài ba tên võ sĩ bỏ xác tại chỗ.

Ngay lúc này Linh Khứu Mỗ Mỗ gần hết một tiếng, ông lão ấy trúng phải một chưởng của y, té ngã xuống đất.

Đinh Hạo gầm hét hô to:

- Lão tẩu tẩu, ngươi còn chờ đợi gì nữa?

Linh Khứu Mỗ Mỗ nhảy vọt lên cây, cũng đồng thời lúc ấy một bóng người từ trên cây lượn không bỏ xuống một chưởng, lòng Đinh Hạo trầm xuống ngay, vì hắn đứng ở dưới đất, không thể nào ra tay tiếp sức được ...

Quắc! Một tiếng kêu của quái điều, một cầu vồng bóng đen nhảy vồ vào bóng người đã đột kích Linh Khứu Mỗ Mỗ. Một tiếng kêu hoảng hốt, bóng người ấy té rớt xuống đất, mặt mày đầy máu me lem luốc.

Linh Khứu Mỗ Mỗ đã nhảy lên trên ngọn cây, nhận rõ đích bên kia bờ bay lượn nhảy qua.

Cầu vồng bóng đen nhảy vồ công kích kẻ địch đã đánh lén Linh Khứu Mỗ Mỗ lúc này chính là con Linh Khứu quái điều, thoáng thấy chủ nhân đi khỏi, nó cũng vỗ cánh lượn không bay theo.

Đinh Hạo thở phào một cái nhẹ nhõm như vừa trút một gánh nặng trên vai xuống, bây giờ hắn không còn lo lắng gì nữa, xoay mình đối diện với Trịnh Nguyệt Nga nghiêng rằng nói:

- Trịnh đại tiểu thư, ngươi phải đổ máu tại đây trước lệnh tôn Trịnh Tam Giang vậy!

Kiếm của Trịnh Nguyệt Nga đã được một võ sĩ thuộc hạ lượn lại đặt vào tay y, cặp mắt sáng như điện của Đinh Hạo lấp lánh những tia sát khí hãi hùng, khiến y bất giác phải thụt lùi ra sau ba bước, gã võ sĩ sau lưng của y cũng theo sau lui vài bước.

Đinh Hạo tiến lên hai bước, nghiêng nghiêng gờ cao trường kiếm lên ...

Trịnh Nguyệt Nga kinh hãi gầm hét nói:

- Các ngươi vào!

Dưới áp lực của mệnh lệnh bọn võ sĩ đành phải lần lượt hất kiếm nhảy tới .

104. Ngộ Đả Khéo Trúng

Đinh Hạo sát khí bốc cháy phừng phực, quyết tâm phá hủy Vọng Nguyệt Trang này, ánh kiếm tung tóe bắn tới, ba võ sĩ nhảy tới trước ự nhẹ một tiếng ngã lăn ra đất, những người còn lại bị trấn áp không dám nhảy xô tới nữa, Đinh Hạo thừa thế xông lên vùng kiếm quét vào Trịnh Nguyệt Nga.

Trịnh Nguyệt Nga lượn mình né sang một bên, Đinh Hạo xoay kiếm lại diệt thêm hai võ sĩ đứng gần một bên.

- Dừng hỏa công!

Một tiếng hạ lệnh gầm hét, tất cả những võ sĩ tay cầm đuốc lửa, ủa nhau ném cây đuốc lửa vào hướng Đinh Hạo, tức thì ngọn lửa phừng phực nhảy múa rền trời, Đinh Hạo chuyển mình quơ quét trường kiếm một hồi, cả thần người nhảy vọt lên không, phá vòng vây bay ra vòng lửa nóng bùng ...

Cũng ngay lúc này Trịnh Nguyệt Nga lướt tới cửa hông nhanh như điện xẹt, chuẩn bị lui vào trang trại, vì trong trang viện hố bẫy cơ động trùng trùng khôn tả, chỉ cần bước vào bên trong thì coi như an toàn đã thoát thân được rồi, thân người của Đinh Hạo đang ở giữa hư không, quỳnh quáng chẳng biết đối phó ra sao, dưới tình huống cấp bách, hắn liền buông tay phóng trường kiếm tới.

Oa! Một tiếng thăm rú khốc liệt vang lên, Trịnh Nguyệt Nga té ngã ra đất, trường kiếm đã đâm vào giữa lưng của y.

Tức thì tiếng kêu la hoảng hốt inh ỏi, bọn võ sĩ chen lấn nhau một cách hãi hùng chạy vào trong trang. Cũng trước sau tích tắc Trịnh Nguyệt Nga ngã người xuống, Đinh Hạo cũng lộn không lướt mình tới rút trường kiếm ra cầm vào trong tay trở lại, chỉ chậm trong tích tắc hần liền nhảy vồ tới đám võ sĩ ấy như hổ xông vào đoàn dê, đụng tới thì chết ngay.

Tiếng thảm rú tàn khóc xen lẫn tiếng kêu hoảng hốt rạch xé đêm không khiến người nghe thấy phải ớn lạnh tóc gáy.

Người chạy nhanh thì đã lọt vào trong trang viện, còn kẻ chậm chạp thì bỏ xác tại chỗ.

Chỉ trong nháy mắt, tiếng kêu la rùng rợn khủng bố đã lắng yên trở lại, chỉ sót lại những tiếng rên rỉ thảm thiết của một số rất ít bị thương chưa chết, ngoài ra toàn là xác chết ngang dọc rải rác khắp nơi.

Đinh Hạo ngẩng nhìn xác chết của Trịnh Nguyệt Nga, nghiêng rằng kêu cồm cộp lắm lắm:

- Trịnh Tam Giang, bây giờ ta chính thức đòi nợ máu vậy!

Hắn nói xong, đảo mắt dòm ngó xung quanh, bỗng nảy ra một ý, liền cúi người nhặt lấy vài ngọn đuốc lửa, trước hết châm vào cánh cửa hông, sau đó châm sang vài nơi khác đi lần tới cổng chính, chỉ thấy hai cổng đóng chặt, cổng trang nguy nga hùng vĩ nhưng làm bằng cây gỗ loại tốt.

Bỗng có tiếng cung tên kêu vù vù xen lẫn các loại ám khí tạp nhạp từ trên cổng lầu bắn tới, Đinh Hạo vung kiếm múa nhanh liền nhún người lướt vào phía dưới cổng lầu, thế thì cung tên ám khí như mưa mù ấy bắn vào hư không.

Hắn liền mang mấy ngọn đuốc lửa cầm trên tay, chia nhau cắm vào các chỗ hở dưới cổng lầu, tức thì lửa hồng bốc cháy phừng phụt. Đinh Hạo lại nhảy ra ngoài vùng chướng đầy mạnh vào bờ tường làm cho tường gạch sụp lở một lỗ hổng to, sau đó hần chui vào trang viện, gom hết bình sanh công lực đánh vào trụ cột chánh ở giữa sảnh đường, tức thì trong tiếng nổ vang dữ dội chỗ trụ cột bị chướng phong đã đánh sụp đổ ngay, sau đó Đinh Hạo lại châm lửa vào một vài nơi như cửa cái, cửa sổ các phòng xá, rồi hần lộn thân lui ra ngoài bờ tường trang viện ...

Bây giờ cổng lầu khói lửa bốc cháy lên cao y như một ngọn núi lửa không bằng.

Ầm! Ầm! Những tiếng thuốc nổ như sấm sét từ trong trang viện vang lên.

Tiếng kêu la kinh hoảng xen lẫn tiếng phòng ốc sụp đổ khiến người nghe thấy phải kinh tâm táng đờm.

Đinh Hạo trong lòng cả mừng thế là mình đã ngộ đã loạn xạ đã châm trúng mỗi lửa thuốc nổ, chắc trong trang viện có mai phục thuốc nổ, để lúc cần thiết sẽ dùng để đối phó kẻ địch đã xâm nhập trang viện.

Tiếng nổ vang ầm ầm của thuốc nổ khiến bông lửa tung tóe cả một vòm trời rơi rớt vào những phòng xá lân cận, phụt lửa bắt cháy càng kinh người hơn. Đinh Hạo lại phải bay lượn vung kiếm ngang dọc chém vào bọn võ sĩ đang kinh hoàng co giò bỏ chạy ra ngoài trang viện.

Tất cả bọn họ đổ xô ồa ra cổng chánh, lúc bấy giờ cầu nổi đã xuất hiện trên mặt nước, bọn võ sĩ co giò chạy như điên như cuồng ra hướng cầu nổi để qua hồ rào.

Bên kia cầu nổi lại vang lên tiếng gầm hét át dấu dử dội.

Đinh Hạo biết ngay Linh Khứu Mỗ Mỗ và Ngũ Phương Thần đang chặn đường đón đánh bọn võ sĩ ấy. Đinh Hạo vừa lướt người qua cầu nổi vừa vung kiếm chém vun vút quả nhiên thấy Linh Khứu Mỗ Mỗ và Ngũ Phương Thần đang kích đông đả tây, bay lượn chém giết bọn võ sĩ ấy.

Ngũ Phương Thần vừa trông thấy Đinh Hạo xuất hiện liền gầm hét một tiếng nói:

- Dừng tay lại, hãy buông tha cho chúng nó đi!

Đinh Hạo rùng mình liền dừng tay lại lập tức, nhủ thầm:

Quả thật không nên theo rượt tới cùng giết sạch bọn chúng, như thế sẽ làm tổn hại đến thiên địa ngũ hành, dù có giết sạch bọn võ sĩ hạ cấp này cũng chẳng bỏ ích gì tới đại kế.

Linh Khứu Mỗ Mỗ cầm thanh kiếm lem luốc những vạch màu tươi, tiến tới xúc động nói:

- Tiểu huynh đệ, tẩu tẩu toan cùng sư phụ của Nhược Ngu nhì sang cầu nối tiếp ứng người, sợ rằng người lọt vô hãm bẫy cơ động trong trang ...

Số võ sĩ tàn dư co giò chạy mất dạng không còn lại tên nào cả.

Đinh Hạo sực nghĩ ra một chuyện, quay sang Ngũ Phương Thần nói:

- Đông Phương tiền bối, hình như trong trang không có người nào có công lực cao siêu cả, gã Tây Khanh phụ tá của Trịnh Nguyệt Nga ...

- Hừ! Không gặp được Tây Khanh này sao?

- Chỉ thấy một trung niên có gương mặt sáng lạn thôi, lúc tại hạ vào trang, phát hiện y đang dâm lạc với Trịnh Nguyệt Nga ...

- Một trang nam tử có gương mặt tà khí phải không?

- Vâng!

- Y không phải Tây Khanh, y chỉ là Tổng quản trong trang tên là Tư Mã Tú, từ Bắc Bảo theo Trịnh Nguyệt Nga đến đây!

- Ạ!

- Trịnh Nguyệt Nga đâu?

- Tại hạ đã giết chết y rồi!

- Thế thì oán thù giữa người và Vọng Nguyệt Bảo càng thâm sâu hơn ...

Đinh Hạo giọng nói lạnh như tiền:

- Tại hạ với Trịnh Tam Giang vốn có một mối thù không đội trời chung!

Ngũ Phương Thần dừng lại giây lát nói:

- Lúc này lão phu tra vấn khẩu cung của một tên võ sĩ nghe nói Tây Khanh là một ông lão năm mươi mấy tuổi và lai lịch của y là gì, nhưng công lực cao siêu, võ ấy cũng không biết tại sao không thấy Tây Khanh và một số đầu mục võ công cáo cường ấy hiện thân, theo lão phu phán đoán, có lẽ họ âm thầm rời khỏi trang viện đi làm một công việc gì đó.

Đinh Hạo sực nghĩ ra một chuyện, giật mình nói:

- Hồng rồi!

- Thiếu hiệp đã nghĩ ra việc gì vậy?

- Theo tại hạ suy đoán có lẽ Tây Khanh đi ra ngoài áp tải Nhược Ngu về đây, ước lượng bọn Nhược Ngu ở thiếu Miếu Chân Nhân cùng Địa Ngục Tôn Giả và đang trên đường về Bảo, số võ sĩ thoát thân này ắt đã truyền ra tin tức về Bảo không sai ...

Linh Khứu Mỗ Mỗ sợ quýnh lên nói:

- Thế thì phải làm sao bây giờ?

Đinh Hạo cau mày nói:

- Vùng này có đệ tử của Không Môn chăng?

- Có chứ!

- Thế thì mời tẩu tẩu lập tức liền phát ra mệnh lệnh toàn lực thám tính hành tung của bọn người Ngục Địa Tôn Giả ...

- Được, Linh Khứu điều một ngày bay vài trăm dặm đường, đồng thời nó cũng đảm nhiệm công việc lục soát này được, cả hai bên cùng bắt tay làm việc ngay.

- Linh Khứu điều đâu?

- Nó kia!

Đinh Hạo xoay người sang nhìn, quả nhiên thấy con Linh Khứu điều ấy đậu trong một bóng tối cách xa độ khoảng vài trượng.

- Lão tẩu tẩu lập tức hành động đi!

- Còn Đông Phương huynh thì sao?

- Đông Phương tiên bối thì án ngữ ở đây, cố gắng bắt liên lạc với đệ tử của Không Môn thế nào?

Ngũ Phương Thần gật đầu nói:

- Thế thì cũng được! Đinh Hạo mắt nhìn Linh Khứu Mỗ Mỗ nói:

- Tiểu đệ từ đây ra Bắc, đón đánh đối phương trên con đường mà họ có thể đi ngang qua, nếu hai vị có phát hiện ra tung tích họ thì chớ nên động thủ, vì Địa Ngục Tôn Giả tà ác vô cùng và thiện dụng độc vật, võ công cũng kinh người gớm, có thể bảo Linh Khứu điều truyền tin, để tiểu đệ ra mặt xử lí chúng!

- Thế thì quyết định như vậy, Đông Phương huynh chúng ta đi thôi!

Linh Khứu Mỗ Mỗ và Ngũ Phương Thần song song lượn mình rời khỏi, Linh Khứu điều cũng vỗ cánh bay theo sau hai người.

Đinh Hạo thở phào nhẹ nhõm, nhủ thầm:

Trong khoảng thời gian ngắn, mình không thể hội họp với bọn Xích Ảnh Nhân rồi, may mà họ về Ly Trần Đào, chậm lại vài ngày mới đến tiểu đảo gặp họ cũng chẳng sao, bây giờ phải lo cứu Phi Nhược Ngu khỏi miệng hổ trước mới được.

Hắn nghĩ đến đây, bèn phi thân chạy ra đại lộ để đi ra hướng bắc, bây giờ trời tờ mờ sáng rồi. Đi qua Nam Dương, chạy đường Phương Thành, Đinh Hạo bèn dừng lại, đây là con lộ Vọng Nguyệt Bảo phải đi ngang, ước tính thời gian chắc bọn Địa Ngục Tôn Giả cũng sắp đến rồi, chỉ lo ngại rằng đối phương không đi đại lộ, mà chuyên chạy vào đường nhỏ thanh vắng thì phải chịu thôi.

Hắn sẽ nghĩ đi kiếm đâu đó gần ở đường lộ, như thế hắn có thể tựa vào cánh cửa sổ chăm chú nhìn khách bộ hành một cách dễ dàng, mà hành tung của mình cũng bảo đảm không dễ bị bại lộ luôn.

Vừa vào khách điểm nghỉ ngơi chẳng được bao lâu, thấy tiểu nhị bưng một mâm rượu thịt vào trong phòng. Đinh Hạo hoang mang không hiểu gì hết nói:

- Ta chưa gọi rượu thịt mà?

Tiểu nhị cười khúc khích trưng bày rượu thịt các thứ xong xuôi, sau đó cung kính hành lễ nói:

- Kể này sẽ hầu hạ tôn giá!

- Vâng lệnh của ai vậy?

- Mệnh lệnh của đầu mục trong Môn.

Đinh Hạo sực hiểu nói:

- Người là đệ tử của Không Môn ư?

- Vâng!

-Ồ! Thế người có nhận được chỉ thị gì khác nữa chẳng?

- Có, bất cứ thông lộ lớn nhỏ gì trên con đường ra Bắc trong phạm vi một trăm dặm, đều có huynh đệ đồng môn hoạt động cả.

Đinh Hạo nghe nói thế liền yên tâm nhiều, hắn gật đầu lia lịa nói:

- Tốt lắm, nếu có tin tức gì, lập tức đến báo cáo cho ta ngay?

- Vâng, tôi tên là vương Tiểu Khất, nếu thiếu hiệp có cần gì cứ kêu gọi tôi!

- Được! Tiểu nhị lại cung kính hành lễ lần nữa, sau đó mới lui ra khỏi phòng.

Đinh Hạo không cần thiết tốn công giám hộ người bộ hành nữa, sức yên tâm ăn uống thoải mái thôi.

Tối đến Đinh Hạo rảnh rỗi ngồi tựa lưng vào cửa sổ ngắm nhìn ngoài lộ, lâu lâu hần trở mắt nhìn người bộ hành một cái, bỗng nhiên hần phát hiện một hán tử thanh niên mặc chiếc áo lam đứng trước cổng tiêu tửu điểm bên kia đường, dưới ánh đèn chiếu sáng, hần cảm thấy gương mặt đó quen thuộc vô cùng, nhưng khổ thân chẳng nhớ gặp y ở đâu? Hần cau mày cố gắng moi móc trong kí ức nhớ xem người này là ai, chắc chắn không chỉ gặp một lần hai lần mà đã gặp nhiều lần bằng không chỉ thể thoáng nhìn mà có ấn tượng quen biết ngay được ...

Hần còn đang suy nghĩ thì thấy tiểu nhị xách một cái rổ trúc đựng đầy những bánh bột thức ăn và một hũ rượu, hán tử đó cầm lấy rổ trúc và hũ rượu xong, liền rào bước đi về hướng tây.

Đinh Hạo chợt nghĩ ra hán tử này chính là Phương Thế Vũ người thân tín của Vọng Nguyệt Bảo chủ Trịnh Tam Giang, lúc mình còn ở Bắc Bảo đối phương mới có mười bảy mười tám tuổi, tánh tình cao ngạo, chẳng xem ai ra gì cả, chính mình cũng từng bị y đâm đá vài lần.

Sao y lại ăn mặc như thế, xuất hiện tại đây? Chẳng lẽ ...

Hần nghĩ tới đây liền vác túi đeo kiếm vào lưng, cả túi vải bao túi da cũng mang trên vai, vội vàng bước ra phòng ...

Vương Tiểu Khất nghênh đón người nói:

- Khách quan đi đâu thế?

Hần thấy chung quanh chẳng có ai hết, bèn hạ giọng nói:

-Ta phải ra ngoài rượt đuổi theo một người khả nghi, nếu vô sự ta sẽ trở về lập tức!

Dứt lời hần rào bước ra khỏi khách điểm, nhắm hướng tây chạy đi, vì còn trong chợ búa người bộ hành đông đúc bất tiện thi triển thân pháp, đành phải rào bước chạy nhanh thôi.

Đi tới chỗ cuối đường vắng người, hần lại gia tốc chạy nhanh hơn, vẫn không thấy bóng dáng của Phương Thế Vũ đâu cả, hần bèn dừng lại nhủ thầm:

Chắc rượt sai đường ngõ rồi, hần liền quay lại một ngã tư phóng mắt dòm ngó, phát hiện một bóng người bước nhanh trên con lộ nhỏ ở ngã tư ấy, do nhờ thấy bóng rổ trúc và hũ rượu, nhận ngay ra là người mình đang theo đuổi.

Thế rồi hần lượn mình nhanh như một luồng khói thoáng bám sát ở đằng sau.

Chẳng mấy chốc chạy tới một khu đất rộng rãi, phía trước một mái nhà tranh vũ nát, và bên cạnh ngôi nhà có một tiểu kiệu dừng ở đấy, hai gã kiệu phu thì ngồi trên đất gần tiểu kiệu, trước cửa mái nhà tranh có một ông lão ngồi đó, miệng đang ngậm hút một ống điếu cán dài mà lại thô, mỗi lần hút một hơi, đốm sáng đỏ chớp một cái trong đêm tối.

Phương Thế Vũ đến gần ông lão lên tiếng nói:

- Lão gia, tôi đã về tới!

Ông lão hút thốc ống điếu, miệng ngậm thuốc phà ra một hơi ồ! Một tiếng.

Đinh Hạo ẩn vào một góc kính đáo nhanh lẹ như quỷ u linh, hần chưa từng gặp ông lão này lần nào, gương mặt trông lạ hoắc.

Lạ thay, chẳng lẽ Phương Thế Vũ đã thoát ly Vọng Nguyệt Bảo rồi sao? Hần luôn luôn được Trịnh Tam Giang thu cạy trọng dụng lắm mà ...

Chiếc kiệu này dành riêng cho ông lão ngồi chẳng? Nếu có khả năng sắm kiệu để đi, thì chẳng lẽ không có tiền nghĩ khách điểm mà đến đây phải tới ở ngôi nhà cũ nát bị bỏ hoang này sao? Vả lại thức ăn uống và rượu thịt mà Phương Thế Vũ vừa mua chẳng phải ít, người tầm thường há lại chịu tốn kém như thế ư?

Phương Thế Vũ đặt rổ trúc xuống phía trước mặt ông lão, bày ra các thứ thức ăn như gà vịt thịt nướng và mang cả chén đĩa đến nữa.

Ông lão cầm ống điếu gõ nhẹ lên tảng đá kế bên vài cái, giụi tắt tàn thuốc, căn cứ âm thanh vang lên biết ngay cán ống điếu hút thuốc ấy rèn bằng thép.

Chúng tỏ ông lão này cũng là nhân vật võ lâm, thế thì sự tình càng khả nghi nhiều hơn. Ông lão vẩy tay nói:

- Hai đứa sang đây ăn chung một thể!

Hai gã kiệu phu ngồi dậy bước sang phía ông lão, ngồi xoạc chân ra ở một bên.

Bốn người bắt đầu ăn uống, Đinh Hạo thì chẳng biết nên có hành động thể nào đây?

Ăn uống được một hồi lâu, Phương Thế Vũ nói:

- Lão gia, trong kiệu đó thì ...

- Cho y hai cái bánh bột được rồi, không chết đâu mà sợ!

- Vâng! Đinh Hạo động lòng, trong kiệu có người, ai vậy?

- Phương Thế Vũ từ trong rổ trúc lấy hai cái bánh bột ra, tiến sang chiếc kiệu vén màn lên ném hai cái bánh vào trong, Đinh Hạo thoáng trông thấy để lộ chân quần nữ ra, hấn giật mình nhủ thầm:

Thì ra người trong kiệu là một người nữ.

Phương Thế Vũ xoay người bước về nơi cũ.

Ông lão ngược đầu lên, hai luồng nhãn quang sáng như điện lạnh quét ngang góc tường chỗ Đinh Hạo ẩn thân, lạnh lùng nói:

- Thế Vũ, ngươi đã dẫn người khách đến đây ư?

Phương Thế Vũ giật mình ngồi bật dậy, đảo mắt nhìn xoay quanh một cái, hốt hải nói:

- Người khách?

- Đúng vậy, đến đây lâu lắm rồi!

Hai tên kiệu phu cũng ngồi bật dậy, tung mình nhảy tới bên tiểu kiệu, từ đáy tiểu kiệu rút ra ba thanh trường kiếm, ném một cây cho Phương Thế Vũ.

Ông lão lạnh lùng nói:

- Các ngươi không phải là đối thủ của hấn đâu, cứ đứng yên tại chỗ.

Đinh Hạo bất giác kinh ngạc, cặp mắt của ông lão nhảy bén thật, ông lão làm thế nào lại phát giác được mình ư? Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, đây lại là một cao thủ nhất lưu của Vọng Nguyệt Bảo rồi?

- Người nữ trong tiểu kiệu rốt cuộc là ai vậy?

Ông lão chăm chăm nhìn vào chỗ ẩn thân của Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Bằng hữu có thể hiện thân rồi chứ?

Đinh Hạo từ một góc tường đổ nát bước ra một cách thản nhiên.

Phương Thế Vũ thất kinh kêu lên:

- Toan Tú Tài Đinh Hạo!

Hai mắt ông lão bỗng sáng hắt lên, ngồi bật dậy đối diện với Đinh Hạo trầm giọng nói:

- Toan Tú Tài, ta nghe đại danh của ngươi đã lâu đêm nay may được hội ngộ!

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Danh xưng của các hạ thế nào?

- Lão phu luôn luôn chưa từng phụng cáo tên tuổi của mình cho ai nghe bao giờ!

- Thế cũng chẳng sao, tại hạ không nhất thiết phải biết tên của các hạ làm gì xin hỏi người trong kiệu là nhân vật như thế nào vậy?

- Điều này người chớ hỏi làm gì!

- Hắc hắc! Tại hạ nhất định phải biết mới thôi.

Ông lão chậm rãi tiến lên vài bước, vẫy ống điếu trong tay một cái nói:

- Toan Tú Tài, người cứ thử biết xem sao!

Câu tên tuổi của người, bóng của cây, thực không sai chút nào, hai tên kiệu phu thoáng nghe danh của Đinh Hạo đã sợ run, Đinh Hạo vẫn biết hay gã kiệu phu này chắc chắn là cao thủ trong Bảo đã giả dạng ra vậy.

Đinh Hạo cầm kiếm trên tay từ từ tiến sang phía tiểu kiệu ...

Vù! Một tiếng ống điếu của ông lão đã quét tới nhanh như điện xẹt, chiêu thức không những cổ quái mà lại mãnh liệt cay độc vô cùng.

Đinh Hạo hất kiếm đón đánh.

Keng! Keng! Vài tiếng nổ vang, hai bên cùng thụt lùi ra sau một bước, Đinh Hạo cảm thấy nội lực của đối phương trầm nặng, sau khi thân kiếm va chạm với ống điếu sắt thép có đường kính to bằng miệng ly rượu ấy, cánh tay cầm kiếm của hắn hơi tê nhức.

Ông lão cười sang sảng một tiếng, ra tay tấn công tiếp.

Thế rồi một trận ác đấu khốc liệt diễn ra lập tức, bóng ống điếu ảo hóa như ngọn núi cao ngút, tia sáng trường kiếm chớp nhoáng rền trời ...

Bổng Phương Thế Vũ gầm hét lớn tiếng:

- Cho kiệu đi trước!

Hai tên kiệu phu lập tức hành động, một người đứng trước một người đứng sau đang kê hai vai vào cán cây của tiểu kiệu ...

Đinh Hạo đẩy mạnh mũi kiếm hất lui ông lão, liền xoay kiếm tấn công vào gã kiệu phu ở phía trước kiệu một cách nhanh tốc, hai tay kiệu phu ấy đang cầm vào cán cây khiêng tiểu kiệu không kịp ứng biến, Oa! Một tiếng té ngã xuống đất, gã kiệu phu ở đằng sau thấy tình thế nguy cấp, vung kiếm trên tay lùi ra sau nhanh như điện xẹt.

Ống điếu sắt thép của ông lão lại bổ tới mãnh liệt kinh người.

Đinh Hạo xoay lại ứng phó với y, Phương Thế Vũ và tên kiệu phu song song nhảy vào vòng chiến, hất kiếm trợ công, Đinh Hạo vận khởi mười hai phần công lực đánh ra chiêu Bút Hạ Càn Khôn.

Tiếng thảm rú và tiếng ự chát chúa đồng thời vang lên, ông lão loạng choạng thụt lùi ra sau vài bước, vai trái bị một đường rạch nhỏ máu chảy chẳng ít, còn gã kiệu phu ấy đi chung một con đường với đồng bọn, bổ xác tại chỗ.

Phương Thế Vũ kinh hãi nhào lộn nhảy lui ra vòng chiến, mặt mày không còn chút máu.

Đinh Hạo mắt nhìn ông lão, nói giọng lạnh như tiền:

- Trước khi chết các hạ có chịu khai báo danh hiệu chẳng?

- Oa!

Bổng nhiên ông lão ra tay đánh ngã Phương Thế Vũ, sự biến đột ngột này làm cho Đinh Hạo ngẩn người không ít, ông lão lại ra tay điểm vào tử huyệt người của phe mình, quả thật là quái sự khó tưởng tượng được.

Cũng ngay lúc Đinh Hạo ngậy người đứng sững, ông lão tung người bỏ chạy nhanh như điện xẹt, Đinh Hạo giật mình quay sang nhún mình rượt theo, thì đối phương đã biến mất trong đêm tối tĩnh lặng.

Đinh Hạo nghiêng răng nhủ thầm:

Ông lão này là một kinh địch lợi hại, hình như công lực cao hơn Địa Ngục Tôn Giả rất nhiều, y giết chết thủ hạ bỏ chạy, khiến Đinh Hạo chẳng sao hiểu nổi.

Hắn nghĩ tới đây, vội chạy về nơi cũ, đứng do dự giây lát trước tiểu kiệu, sau đó dùng mũi kiếm từ từ vén màn vải sang một bên, người ngồi trong kiệu lại là một người đàn ông, phần dưới thân thể đắp thêm một cái quần nữ, hắn nhìn kỹ mặt người ấy lần nữa, bất giác thất thanh kêu lên, người này không ai xa lạ mà chính là Phi Nhược Ngu.

Đinh Hạo cả mừng khôn tả xiết, nếu chẳng ngờ gặp được Phương Thế Vũ thì Phi Nhược Ngu sẽ bị chuyển đi vậy, bên này phe ta toàn đặt sự chú ý vào đoàn người Địa Ngục Tôn Giả nếu không nhờ ngộ đã ngộ trúng, thì toàn bộ kế hoạch oan uổng như không?

- Nhược Ngu, chuyện thế nào vậy?

Phi Nhược Ngu miệng mấp máy chẳng ra lời, Đinh Hạo nhìn kỹ lại, mới thấy y bị buộc chặt vào kiệu và huyết đạo cũng bị điểm luôn, trước ngực có kê một tấm ván gỗ và trên tấm ván ấy có một cái tô lớn, trong tô lớn còn sót lại nửa cái bánh bột ăn dở, chơi một chiêu này tuyệt thật, Phi Nhược Ngu có thể cúi đầu cứ chế mà ăn uống, chớ không cần phải dùng tay làm gì, thật là dở khóc dở cười vậy.

Đinh Hạo lập tức chặt dây buộc bên dưới, sau đó khám xét các huyết đạo một phen, biết y chỉ bị thủ pháp bình thường chế ngự thôi, chỉ trong nháy mắt Đinh Hạo đã giải thông các huyết đạo của y.

Huyết đạo vừa được giải xong, Phi Nhược Ngu nhảy xuống kiệu ngay, xúc động nói:

- Tiểu thúc thúc, sao ngươi biết được họ áp giải tiểu diệt về Bảo vậy?

105. Lai Lịch Phu Nhân

Đinh Hạo ra vẻ vui mừng nói:

- Ngộ đã ngộ trúng mà thôi, ta đã phát hiện Phương Thế Vũ mua sắm thực phẩm ở tiểu điểm trong thành, nên đã đuổi theo y đến đây!

- Tiểu thúc thúc quen biết Phương Thế Vũ sao?

- Chẳng những quen biết mà thuộc mặt y lâu lâu nữa, lúc ta còn ở đậu trong Vọng Nguyệt Bảo từng bị y hiếp đánh nhiều lần!

-Ồ! Thì ra thế này!

- Bọn ta vì lo kế chặn đường cứu người, mẹ của ngươi và cả sư phụ của ngươi nữa, đều xuất động đi tìm kiếm ngươi, chúng ta còn huy động tất cả đệ tử Không Môn hoạt động nữa là khác.

Phi Nhược Ngu nói giọng hoảng hốt:

- Sư phụ của tiểu diệt ... tiểu thúc thúc muốn nói Ngũ Phương Thần ư?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Chẳng lẽ ngươi còn người sư phụ thứ hai nữa chẳng?

- Chuyện như thế nào vậy?

- Mẫu thân của ngươi bị nhốt trong địa lao của Vọng Nguyệt Trang, ta được Linh Khứu điều truyền tin, dẫn đến đó cứu ngươi, trùng hợp sư phụ của ngươi cũng bị bắt áp giải đến Trang trại, cả hai được cứu thoát, ta đã đốt phá trang viện, giết chết Trịnh Nguyệt Nga ...

- A! tại sao vậy ...

- Người còn nhớ tổng giám Bạch Ngo Âu Dương Khách Vân từng ủy thác người truyền tin cho Trịnh Nguyệt Nga nói rằng y đã té cốc mà chết chẳng ...

- Tiểu diệt nhớ chứ, ta đã truyền tin này tới Bảo ...

- Vấn đề chính là rắc rối tại đây vậy, Bạch Nho sợ ý làm bại lộ hành tung lọt vào tai mắt bọn mật thám, Trịnh Tam Giang nghi ngờ các người có ý đồ phản Bảo, đồng thời cũng điều tra ra lai lịch của người, cho nên trước sau đã bắt giữ mẫu thân và sư phụ của người áp giải đến Vọng Nguyệt Trang, chuẩn bị cho bắt cả Bạch Nho, sau đó do Trịnh Nguyệt Nga đích thân xử lí.

Phi Nhược Ngu rùng mình nói:

- Nguy hiểm thay!

- Mọi việc cũn đã qua rồi, bọn Địa Ngục Tôn Giả đâu rồi?

- Tiểu diệt chẳng biết trắng đen gì cả bị chúng nó ra tay chế lại bất thành linh, sau đó để ông lão ấy giải đi, còn bọn Địa Ngục Tôn Giả thì đi ngỗ khác.

- A! Thì ra thế, ông lão đó là ai vậy?

- Không biết!

- Người cũng ... không biết?

- Chưa từng trông thấy người này bao giờ, có lẽ là một trong số cao thủ mà Trịnh Tam Giang đã bí mật la vông được.

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát, vỗ tay cái bốp nói:

- Ta biết rồi, y là Tây Khanh cùng địa vị với sư phụ của người.

Phi Nhược Ngu thất kinh nói:

- Tây Khanh, đúng thế, có một người như thế, nhưng chưa từng công khai hiện thân bao giờ, tiểu thúc thúc làm sao lại biết y là Tây Khanh?

- Nghe sư phụ người nói lại, Trịnh Nguyệt Nga là chủ Vọng Nguyệt Trang do Tây Khanh làm phụ tá, nhưng ở đêm đốt trang chẳng thấy Tây Khanh kỳ nhân ra mặt, và một số cao thủ đặc lực cũng không thấy ở đó, ta phán đoán chắc y đã đến các nơi đi tìm bắt người để giải về Vọng Nguyệt Trang, do vì có sự suy đoán như thế, nên mới ý tích cực chia toán tìm kiếm người ...

- Chiếu theo suy đoán này không sai rồi, y đâu rồi?

- Chạy mất rồi, nhưng có một điều ta không sao hiểu nổi ...

- Điều gì?

- Y ra tay giết chết Phương Thế Vũ rồi mới bỏ chạy.

- Nói sao, y giết chết Phương Thế Vũ, quả thật điều này không thể tưởng tượng được ...

- Theo thiên ý của ta ... có lẽ y làm thế để lúc về Bảo dễ ăn nói một chút, nếu lưu lại miệng sống Phương Thế Vũ này, đem tình hình khai thực với Bảo chủ, thì y sẽ bị nghi ngờ chưa cố gắng toàn lực ...

- Đành chỉ giải thích như thế thôi, nhưng nói như thế thì người này quả là thuộc hạng người tàn độc thủ đoạn rồi.

- Đương nhiên như thế mới xứng đáng làm bạn với Trịnh Tam Giang vậy, công lực của y cao hơn lệnh sư nhiều lắm ...

- A! Thế là y có thể làm lễ ngang nhau với Địa Ngục Tôn Giả rồi?

- Luận về chân công thật lực, chỉ có trội hơn chứ không thu kém đâu!

- Thế là một kinh địch lợi hại rồi?

- Lệnh sư ở địa vị Đông Khanh, ắt được Trịnh Tam Giang xem trọng chứ?

- Vâng, gia sư chuyên về thuật học thổ mộc trận thế, tất cả thiết kế trong Bảo đều do một tay của sư phụ sắp đặt.

- Có sự biến như thế, chắc các bố trí trong Bảo phải thay đổi thôi ...

- Đó cũng không thể một sớm một chiều thay đổi được đâu, người không ở trong nghề khó góp sức lắm!

Đinh Hạo lạnh lùng quát hỏi:

- Bên ngoài tường là ai vậy?

Một bóng người hiện ra, chính là tiểu nhị Vương Tiểu Khất, Đinh Hạo dùng tay vỗ một cái nói:

- Tiểu Khất, đây là tiểu Môn chủ của các người!

Vương Tiểu Khất vội tiến tới trước, chấp tay hành đại lễ nói:

- Đệ tử Vương Tiểu Khất tham kiến Môn chủ!

Phi Nhược Ngu khoát tay nói:

- Miễn lễ!

Vương Tiểu Khất đứng dậy hơn hớn nói:

- Thiếu Môn Chủ đã thoát nạn, thế thì đệ tử lập tức truyền tin đến chúng huynh đệ các nơi đình chỉ lục soát ...

Đinh Hạo nói:

- Có thể liên lạc với phu nhân Môn chủ chăng?

- Đương nhiên được chứ!

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát nói:

- Bây giờ thế này, Nhược Ngu, người lập tức khởi trình trở về Thanh Thảo Bình chỗ trú sư huynh Lạc Ninh của người để chờ đợi mẫu thân và sư phụ của người, ta vì có chuyện gấp không thể đồng hành với người được, trên đường đi phải chú ý bọn tai mắt của Vọng Nguyệt Bảo phát hiện người ...

Vương Tiểu Khất xen vào nói:

- Thưa thiếu Môn chủ, bốn Môn có vị Hương chủ, tinh thông thuật dị hình, hiện giờ y ở phụ cận, thiếu môn chủ có thể cải trang rồi mới khởi trình thì tiện biết mấy.

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Biện pháp này hay lắm, Nhược Ngu, ý người thấy thế nào?

Phi Nhược Ngu nói:

- Đương nhiên biện pháp này sử dụng được.

- Thế thì người đi theo Tiểu Khất, hành tung phải cẩn mật nha, chớ có sơ ý quá!

- Tiểu thúc thúc đi ngay bây giờ sao?

- Hừ ... ta không trở lại khách điểm nữa, hẹn khi khác gặp lại!

- Tiểu thúc thúc có biết hành tung của phụ thân tiểu đệ diệt chăng?

- Lão hiện giờ ở Nhạc Dương, nhưng có lẽ lão đang trên con đường trở về cũng không biết chừng!

- Thế thì tiểu đệ xin cáo từ vậy. Nói xong cung kính chấp tay xá một xá.

Vương Tiểu Khất cũng hướng sang Đinh Hạo chấp tay hành lễ, sau đó cùng Phi Nhược Ngu phi thân chạy đi.

Đinh Hạo thở phào nhẹ nhõm, xem như hoàn tất một đại sự, hắn mang ba xác chết ấy và chiếc tiểu kiệu bỏ vào trong nhà tranh, muốn dùng đóm lửa đốt cả mái nhà nhưng không có bật lửa, suy nghĩ giây lát, hắn bèn phóng chưởng đánh sập cả mái nhà, tường đất đổ xuống đắp kín cả xác chết và chiếc kiệu, sau đó phu thân lên đường.

Từ đây đến Ly Trần Đảo phải đi về hướng tây, Bây giờ hắn không còn điều gì lo lắng nữa, cứ yên tâm lên đường thôi, trên đường đi rất là thuận lợi xuồng xe không có chuyện bất trắc gì xảy ra hết.

Một hôm, lúc mặt trời đứng bóng, hắn từ nơi xa xa đã trông thấy bóng tiểu đảo ở giữa hồ, Đinh Hạo tinh thần phấn khởi, chỉ trong chốc lát sẽ được hội ngộ với bọn người Xích Ảnh Nhân rồi, nhưng tâm trạng lần này khác với hai lần trước, vì Xích Ảnh Nhân mà mình xem là người bạn tri kỷ đó chính là Huyết Ảnh phu nhân mà đã gây nên tiếng xấu danh trần võ lâm ấy. Cuối cùng đã về tới nơi, chẳng biết Xích Ảnh Nhân đã bắt tay vào việc cầu y cho Mai ánh tuyết chưa?

Thình lình, trong đám cỏ lau phát ra một tiếng nói:

- Nhị chủ nhân người mới về tới chăng?

Đinh Hạo dừng bước xoay mình lại, thấy thiếu nữ áo đỏ Phương Bình đã đứng ở trước mặt, gương mặt rất khó xem, hai mắt ảm ướt hình như có điều chi đau buồn lắm, muốn ứa nước mắt ra không bằng.

Đinh Hạo bất giác rung mình một cái, miễn cưỡng mỉm cười nói:

- Phương Bình các người về lâu rồi chứ?

- Ba hôm rồi!

- Ô! Trên đường đi bình an chứ?

- Vâng, không có việc chi xảy ra cả, bỗng nhiên nhị chủ nhân mất tích đi đâu mất, phu nhân mãi lo lắng không dừng.

- Phương Bình, trông dáng vẻ của người ... chẳng lẽ có điều gì không lành chăng?

Hai mắt của Phương Bình đỏ hoe nói:

- Nhị chủ nhân, ta đã chờ đón người ở đây từ sáng cho đến tối ba ngày nay rồi ...

- Tại sao vậy?

- Ta ... không nên nói ... nhưng chịu đựng không được phải nói vậy, xin cáo tội với nhị chủ nhân trước!

Dứt lời, cúi người làm lễ.

Đinh Hạo băng khuâng hồ nghi, nhưng cao đôi mày kiếm trầm giọng nói:

- Có việc chi cứ nói?

Phương Bình lau khô nước mắt ở hai bên khóe mắt, sau đó nói bằng giọng xúc động:

- Nhị chủ nhân, những ngày gần đây Phương Bình này ăn không biết ngon ngủ chẳng yên giấc, hình như ngày tận cùng sắp đến không bằng ...

- Tại sao vậy?

- Phu nhân vì làm vừa lòng nhị chủ nhân, quyết tâm hy sinh bản thân mình ...

Lòng Đinh Hạo bỗng trầm xuống, những lời nói của Xích Ảnh Nhân khi trước văng vẳng bên tai, tức thì hắn không biết phải nói gì đây, trầm tư giây lát, bèn buồn bã nói:

- Phương Bình, phu nhân phải hy sinh mới xong sao?

- Vâng, ngoài ra không còn cách nào khác hơn.

- Tại sao phu nhân phải làm như thế?

- Như phu nhân đã nói đó là số mạng đã định, không ai thay đổi được!

Đinh Hạo nghiêng rằng suy tư một hồi, cương quyết nói:

- Ta không thể ích kỷ như thế, phải hy sinh phu nhân để làm cho mình được toại nguyện, thế thì ta sẽ đau khổ cả đời, Phương Bình, ta sẽ quyết định buôn bỏ kế sách cầu y này, phải tìm người đầu dây mối nọ này giải quyết mới được, để ta đi tìm Kim Long Bang chủ được rồi.

Phương Bình cười cay đắng nói:

- Tâm ý của phu nhân không ai có thể cải biến được ...
- Thế thì ... phải làm sao? Người có lương sách gì chăng?

Phương Bình mím môi, chăm chú nhìn Đinh Hạo nói:

- Nhị chủ nhân, Phương Bình này đề xuất một ý kiến mong người chớ trách mắng ...
- Người có điều chi cứ nói, ta trách người làm gì?
- Xin nhị chủ nhân chớ vào đảo!

Đinh Hạo mặt mày tối sầm, ngạc nhiên nói:

- Nói thế là sao?
- Nếu nhị chủ nhân không vào đảo, tất cả mọi việc sẽ biến đổi ngay!
- Thế ... là phu nhân ... chỉ chờ ta về tới thì sẽ hành động ngay chăng?
- Vâng, đúng như thế.
- Nếu ta không vào đảo thì thế nào?
- Phu nhân sẽ chờ đợi!
- Chờ đợi mãi mãi như thế chăng?
- Không nhị chủ nhân tìm cách truy tầm người Kim Long Bang nào đó đã cấm chế Mai cô nương, bắt y giải đi cấm chế, thì có lẽ phu nhân sẽ bãi bỏ ý định này, sự tình sẽ hoàn toàn thay đổi được.

Đinh Hạo trầm giọng gật đầu nói:

- Đây là biện pháp có thể thực hành được, người có cách nào dẫn Mai Ánh Tuyết ra đảo để ta đem đi ngay bây giờ không ...
- Thế thì không được, nếu giả dụ có dẫn y ra đây được, thì cũng hỏng việc thôi.
- Tại sao vậy?
- Dẫn Mai Ánh Tuyết đi mất, thì phu nhân còn ở lại chờ đợi nhị chủ nhân làm gì nữa?

Đinh Hạo tâm ý lộn xộn, buồn thảm nói:

- Phương Bình nói như thế ta không thể gặp mặt phu nhân và Mai Ánh Tuyết rồi?
- Nàng vẫn khỏe, ngoại trừ tâm ý bất bình thường, ngoài ra vấn đề ăn uống ngủ nghỉ thì tốt như người bình thường thôi, công lực của y vẫn tạm thời khống chế lại, để tránh sự bất trắc xảy ra, xung quanh đảo có người canh gác, y không chạy đi đâu được vậy, nhưng có điều y thỉnh thoảng lăm băm niệm ba chữ Kim Long Bang ...
- Y vẫn cứ tưởng mình là con gái của Kim Long Bang chủ?
- Vâng!
- Phương Bình, ta đã nghĩ ra một ý kiến ...
- Nhị chủ nhân nghĩ ra ý kiến gì vậy?
- Người nói cho ta biết sự phụ của phu nhân là ai, ta sẽ tự mình đến cầu khẩn y, đồng thời tìm cách giải trừ mối ân oán giữa hai thầy trò y ...

Phương Bình biến sắc, thụt lùi ra sau một bước, hốt hải nói:

- Nhị chủ nhân, ân oán này khó giải trừ được lắm.
- Người không thể khẳng định như thế được, nói về sự thể năm xưa, tỷ tỷ của phu nhân mới là người gây tội, ta sẽ cật lực tìm cách hóa giải cho.
- Nhị chủ nhân, Phương Bình này ... không dám nói.
- Không dám nói, tại sao vậy?
- Vâng, nếu Phương Bình nói ra điều này thì phu nhân quyết không dung thứ đâu.

Đinh Hạo nghiêm sắc mặt nói:

- Người chớ lo, tất cả mọi việc ta chịu cho.

Phương Bình cười cay đắng nói:

- Nhị chủ nhân, đây không phải đạo làm đệ tử?

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Đúng thế, lòng trung thành của người đáng kính thật, nhưng ta hỏi người một lời, người có yêu thương thầy của người chăng?
- Đương nhiên rồi?
- Người đã thương thầy như thế, thì không nên câu chấp lễ nhỏ này, có đúng vậy không?
- Nhưng mà ... ân oán này khó hóa giải lắm, tốt hơn hết vẫn y theo cách nhị chủ nhân vừa nói ban nãy, tìm Kim Long Bang chủ giải quyết việc này.
- Phương Bình, ta vẫn biết điều đó chứ, nhưng đó chỉ nói riêng về Mai Ánh Tuyết thôi, còn đối với vấn đề giữa sư phụ và sư tổ của người vẫn chưa giải quyết được, có phải vậy không? Bây giờ mục đích của ta không phải nhất định cần cầu chữa cho Mai Ánh Tuyết, mà chỉ muốn tỏ một chút tâm ý với sư phụ của người thôi, y đối đãi với ta sâu nghĩa nặng như thế, làm sao ta chẳng cảm thương được?

Phương Bình cúi đầu chẳng nói lời nào cả.

Đinh Hạo biết y đã động lòng, bèn nói tiếp:

- Phương Bình, sư phụ của người đã ăn năn hối cải, hồi đầu thị ngạn ấy là chuyện quý hóa làm sao, những hành vi trước kia của sư phụ người, chắc hẳn người am hiểu hơn ta chứ, người chẳng muốn y được yên ổn tuổi già sao?

Phương Bình ngước đầu lên, ứa nước mắt, uất nghẹn nói:

- Nhị chủ nhân, buộc lòng Phương Bình này phải nói sao?

Đinh Hạo nói giọng cương quyết:

- Phương Bình, vì lợi ích cho sư phụ người, người nên nói vậy.
- Nhưng ... e rằng làm như thế lại hỏng việc?
- Không đâu, sư tổ người ở đâu, nói đi?
- Lão nhân gia người ...
- Nói mau! Ở đâu?

Phương Bình rơm rớm nước mắt ngẩng nhìn Đinh Hạo, muốn nói lại thôi.

Đinh Hạo quỳnh quáng nói:

- Nói mau! Còn do dự gì nữa?

Phương Bình theo bản năng tự nhiên dòm ngó xung quanh giây lát, từ từ nói:

- Nhị chủ nhân đã gặp sư tổ của Phương Bình này rồi!

Đinh Hạo hoang mang chẳng hiểu gì hết nói:

- Ta đã gặp người rồi ... ai vậy?

- Chính là thạch lao lão nhân trong Cách Thế Cốc cách đây không bao xa vậy.

A! Đầu óc Đinh Hạo choáng váng như trúng phải cú đánh của sấm sét không bằng, thân người loạng choạng thụt lui ra sau bốn, năm bước, hần thực tình chưa tin tưởng sự thật là như thế này được, trời hỡi ơi! Một sự thật phủ phàng đáng sợ Xích Ảnh Nhân là Huyết Ảnh phu nhân đã thuộc bất ngờ quá rồi, mà bây giờ Huyết Ảnh phu nhân lại chính là Hứa Xuân Nương càng khiến hần kinh ngạc nhiều hơn.

Hứa Xuân Nương là em gái của Tổ Y Tiên Tử Hứa Mị Nương!

Mình đã nhận lời phó thác của thạch lao lão nhân tìm giết Hứa Xuân Nương, ai ngờ đâu Hứa Xuân Nương chính là y?

Chẳng trách gì đã có lần mình đã đề cập đến Hứa Xuân Nương, Xích Ảnh Nhân đã từng nói sẽ giúp mình được toại nguyện, thì ra y đã có sự tính toán hy sinh này rồi, mình từng bằng lòng với thạch lao lão nhân là giết Hứa Xuân Nương cho lão, chẳng lẽ bây giờ mình quay trở lại xin lão tha tội cho y?

Hành vi của hai chị em y, nói câu khó nghe một chút là cả người lẫn quỷ thần đều không dung thứ họ.

Nếu lão nhân nói ra lý luận vô lâm đại nghĩa, thì mình sẽ dùng từ ngữ gì để đối đáp lại ư?

Nhưng, có thật để cho Hứa Xuân Nương vì làm vừa lòng cho mình mà phải hy sinh chăng?

Y nhất niệm hồi đầu, liệu lão nhân có bằng lòng tha thứ cho y chăng?

Phương Bình nói giọng run run:

- Nhị chủ nhân, người bị thế nào rồi?

106. Bến Mê Nan Xuất

Đinh Hạo vừa xúc động vừa ra vẻ hoang mang nói:

- Chẳng có chi cả, Phương Bình, sự phụ của người chính là Hứa Xuân Nương chẳng?

Phương Bình gật đầu, u sầu thở dài, giây lát sau mới nói:

- Vâng, người ở chốn giang hồ không ai biết đến danh tự này cả.

Ngay lúc này, Đinh Hạo vô tình quay người nhìn ra giữa hồ, bỗng thấy chấm chấm sóng nước tung tóe có một chiếc thuyền từ từ lướt tới, khấn trương nói:

- Phương Bình, người nhìn xem ai đã đến kia?

Phương Bình xoay người sang nhìn, nói giọng hấp tấp:

- Nhị chủ nhân, chính là quân gia Mẫn đại nương, người mau rời khỏi đây, chớ để y trông thấy người!

Đinh Hạo lượn mình ẩn vào đám cỏ lau, trầm giọng nói:

- Bây giờ ta đến Cách Thế Cốc làm việc ngay, người cứ chờ đợi tin tức của ta! Dứt lời, chẳng đợi Phương Bình trả lời gì hết, vội vàng phi thân mà đi, tâm tư của hần trầm trọng vô cùng, chuyến đi này có thành công hay chẳng, hần không dám quả quyết chút nào cả.

Khoảng cách mười dặm đường, chỉ mất nửa tiếng đồng hồ, thì Đinh Hạo đã chạy đến nơi, hần do dự đứng nhìn Cách Thế Cốc trước mắt, chẳng biết nên công khai vào cốc hay là đi bằng con đường bí đạo vào cốc đã được thạch lao lão nhân chỉ dẫn hôm trước? Nếu muốn công khai vào cốc ắt phải chế phụ được Tổ Y Tiên Tử Hứa Mị Nương, còn vào cốc bằng bí đạo tuy miễn được đôi chút cản trở, nhưng vẫn phải đụng độ với Hứa Mị Nương mới được, nếu không vẫn chẳng thể vào tận thạch thất đã nhốt ông lão.

Còn một vấn đề nan giải nữa, có nên giết chết Hứa Mị Nương không? Vì y là chị ruột của Huyết Ảnh phu nhân Hứa Xuân Nương, nếu giết chết y thì Hứa Xuân Nương sẽ có cảm nghĩ thế nào?

Kể đó khi gặp ông lão mình ăn nói sao?

Thình lình, một giọng điệu cực kỳ tà vạy vang tới:

- Tiểu huynh đệ, cuối cùng ngươi vẫn trở về tìm ta ư?

Đinh Hạo rùng mình, một bóng người từ trong rừng sâu hiện ra như quỷ u linh, hẩn trở mắt nhìn kỹ, khí huyết toàn thân sôi sùng sục, người vừa hiện thân chính là Tổ Y Tiên Tử Hứa Mị Nương, bên cạnh của y là tỷ nữ Tổ Vân vậy. Hẩn bèn lạnh lùng nói:

- Tiên tử, lâu lắm không gặp lại nha?

Hứa Mị Nương uốn éo thân mình mềm mại một cái, thoăn thoắt bước tới, cười khúc khích nói:

- Tiểu huynh đệ, ngươi là nhị chủ nhân của Ly Trần Đảo chẳng?

Đinh Hạo rung động một cái nói:

- Đúng vậy!

Hứa Mị Nương tình tứ chớp mắt một cái nói, “Ồi cha” một tiếng nói:

- Tiểu huynh đệ ngươi trở mặt với cô muội muội của ta chẳng?

- Ý ngươi muốn nói sao?

- Nếu chẳng thế không khi nào ngươi chịu đến đây đâu?

- Vô sự chẳng đến viếng thăm tam bảo đâu, đương nhiên ta đến đây phải có mục đích rồi!

- Việc gì vậy?

- Tại hạ cần gặp ông lão trong thạch thất!

Hứa Mị Nương biến sắc hoảng hốt nói:

- Sao ngươi biết lão nhân trong thạch thất? A! Thôi ta biết rồi, chính con tiện tỷ Xuân Nương đã nói lại với ngươi ...?

Đinh Hạo nói giọng lạnh lùng:

- Y chẳng biết gì hết, ngươi chớ có suy đoán lộn xộn!

- Thế tại sao ngươi lại biết bí mật này?

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát nói:

- Chính Hắc Nho đã nói lại cho tại hạ nghe!

Hứa Mị Nương thoáng nghe hai chữ Hắc Nho thái độ phóng đảng tan biến hết, thay vào đó ánh mắt bắn ra những tia sáng đầy đầy những sát khí rùng rợn, y nghiêng rằng nói:

- Đúng rồi, lần trước Hắc Nho đã cứu ngươi thoát nạn, ngươi là người thế nào của Hắc Nho?

- Điều này ngươi chớ thắc mắc làm gì, tại hạ cũng chẳng thèm nói cho ngươi biết đâu!

Tỷ nữ Tổ Vân đứng ở bên cạnh cũng nghiêng rằng giận run.

Hứa Mị Nương chăm chăm nhìn Đinh Hạo mà không chớp mắt, cười lạnh lùng nói:

- Ngươi tìm lão nhân thạch thất có chuyện gì?

- Nếu Tiên Tử dẫn tại hạ vào thạch thất gặp lão nhân gia ấy được thì khỏi phải động tới binh đao!

- Há há, ngươi nói gì mà dễ nghe quá thế, Toan Tú Tài, ngươi cứ nói huych toẹt mục đích đến đây của ngươi đi?

Tỳ nữ Tố Vân bỗng thất thanh kêu lên:

- Tiên Tử có người đến kìa!

Đinh Hạo động lòng xoay người sang nhìn, bất giác giật bắn người lên, tim đập thình thịch hẳn cảm thấy lúng túng chẳng biết làm sao bây giờ, không ngờ Hứa Xuân Nương cũng đến đây. Chỉ thấy y mặc toàn thân áo đỏ, hoàn toàn là bản lai diện mục, má phấn lạnh như băng tuyết, từng bước một tiến tới.

Hứa Mị Nương cười vài tiếng lạnh lùng, giọng nói âm trầm:

- Xuân Nương, chúng ta đã giao ước nước sông không xâm lấn nước giếng kia mà?

Hứa Xuân Nương u sầu nói:

- Em chẳng có xâm phạm chị nha!

Hứa Mị Nương trở vào Đinh Hạo nói:

- Đây là chuyện thế nào vậy?

- Y thay mặt sư phụ thanh lý môn hộ ...

- Há há há, Xuân Nương, người đem lời này nói cho đứa trẻ ba tuổi nghe đi, đúng ra người nên hầu cận y sớm chiều tại tiểu đảo. Ồ! Chắc người không bằng lòng vừa rồi ra đã mang hẳn về nhốt ở bí cung chứ gì, cho nên hôm nay đến đây kết luận món nợ ấy, có phải vậy không?

- Tỷ tỷ, người hiểu lầm rồi, ta và hẳn hoàn toàn trong sạch, gần đây hẳn mới biết bản lai diện mục của ta, trong thâm tâm hẳn vẫn xem ta như là Xích Ảnh Nhân, là tình bạn đạo nghĩa ...

- Hí hí hí hí, Xuân Nương, chẳng lẽ mèo đó không ăn cá sống ở cạnh miệng ư?

Đinh Hạo mặt mày đỏ ửng, gằm hét một tiếng:

- Người ăn nói hồ đồ thế!

Hứa Mị Nương liếc mắt nhìn Đinh Hạo một cái, rồi quay sang Hứa Xuân Nương nói:

- Muội muội, Ly Trần Đảo không chứa nổi hai người các người sao, còn muốn đến dòm ngó Cách Thế Cốc?
...

Hứa Xuân Nương buồn bã cười một tiếng, bỗng y nghiêm sắc mặt lại nói:

- Tỷ tỷ, “Nghiệt Hải Vô Biên, Hồi Đầu Thị Ngạn” ...

Hứa Mị Nương cười khúc khích, ngắt lời nói:

- Xuân Nương người tham cứu Phật pháp từ lúc nào vậy, Phật môn phổ độ chúng sanh, nhưng ta và người thì vô phần có đúng vậy không?

Hứa Xuân Nương chờ người chị nói xong, rồi y mới nói tiếp:

- Ta đã triệt để tỉnh ngộ rồi, đời này coi như xong vậy, chỉ mong đời sau thôi, ta phải đền với sư phụ chịu tội thôi ...

- Há há há, những lời nói này chẳng giống những lời nói của Huyết Ảnh phu nhân chút nào cả, người điên rồi chẳng?

- Tỷ tỷ, đây là lời nói từ đáy lòng của tiểu muội, tuyệt đối không hư dối chút nào, tội nghiệt của người chẳng phải cũng tẩy trừ ư?

Hứa Mị Nương tròn xoe đôi mắt, gằm hét nói:

- Chớ có ở đây nói lời chiêm bao, cút khỏi đây cho ta, bằng không chớ trách ta chẳng lưu tình nha.

Hứa Xuân Nương biến sắc, nghiêng răng nói:

- Người và ta niên kỷ cổ lai hy, tỷ tỷ chẳng còn bao nhiêu ngày nữa thì thuật trú nhan phải tan biến thôi, sắc đẹp tuyệt trần chỉ trong nháy mắt trở thành mây khói ...

- Cầm mồm lại, ta hưởng lạc được ngày nào hay ngày nấy ...
- Tuyệt sắc giai nhân, sắp phải hóa thành bạch cốt khô lâu ...
- Cút! Cút ngay! Ta không muốn nghe người nói nữa!
- Tỷ tỷ, cho tới chết chị cũng không tỉnh ngộ sao?
- Người không thể giết ta được đâu, mạng của ta phải giao lại cho sư phụ, để chuộc tội trong muôn một.

Hứa Mị Nương quái kêu lên:

- Người dồn ép ta phải giết người, khá lắm ta giết hai đứa bầy trước, sau đó giết lão quái nhân đó sau ...

Hứa Xuân Nương lắc đầu than thở, nghiêng rằng nói:

- Hết phương cứu chữa rồi!

Hứa Mị Nương bỗng từ trong túi lấy hộp gấm ra đặt trên tay, má phấn hồng lộ luồng sát khí rùng rợn.

Đinh Hạo bất giác buột miệng kêu lên:

- Cửu U Bảo Hạp!

Hứa Xuân Nương mắt nhìn Đinh Hạo, hốt hải nói:

- Hiền đệ, người hãy lui ra!

Đinh Hạo vẫn xưng hô như trước, lạnh lùng nói:

- Đại ca, đây là chuyện của tiểu đệ, người hãy tránh ra, để tiểu đệ đối phó với y!

Hứa Xuân Nương gầm thét lớn tiếng:

- Mỵ Nương, người vẫn không chịu tỉnh ngộ chăng?

Sát khí trên gương mặt của Hứa Mị Nương càng đậm đà nhiều hơn, tay cầm Cửu U Bảo Hạp để ngang ngực, phá lên tràng cười như điên như cuồng nói:

- Xuân Nương tiện tỷ, người chớ hòng trở về Ly Trần Đảo nữa, nơi đây là chỗ an nghỉ cuối cùng của người, lá rụng về nguồn, người vốn từ đây xuất đạo, có đúng vậy không?

Đinh Hạo biết y sắp sửa sử dụng Cửu U Bảo Hạp rồi, sự lợi hại của ma bảo này hắn từng nghe Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quang Đình nói rất tường tận, nên hắn biết tăng hắng một tiếng, phát ra một chưởng đẩy Hứa Xuân Nương lui ngược ra sau bảy, tám bước, sau đó hắn mới lượn mình lướt tới chỗ phía trước mặt Hứa Mị Nương có thể với tay đụng ngay.

Hứa Mị Nương bị khí thế hùng dũng của hắn làm cho phải khiếp sợ đã thụt lùi ra sau ba bước, ngón tay đã ấn vào lò xo bảo hộp ...

Đinh Hạo ỷ lại Tỵ Ngọc Châu trong người, không một chút sợ hãi, cười lạnh lùng nói:

- Đây là Cửu U Thỉnh Thiếp hay là Cửu U Đoạt Nguyên?

Má phấn của Hứa Mị Nương biến đổi lia lịa, lại thụt lùi thêm ba bước, hốt hải nói:

- Người ... người không sợ độc ư?

Đinh Hạo nói giọng lạnh lùng:

- Thứ độc cón con này có ăn thua gì đâu! Bây giờ hãy nghe đây, tại hạ thay mặt lệnh sư giết người, để sửa tội lần hiếp sư trưởng.

Dứt lời, phóng chưởng đánh vù! Một cái.

Một cú đánh này, Đinh Hạo đã dùng hết mười hai thành công lực, thể mạnh như long trời lở đất.

Trong tiếng thảm kêu, Hứa Mị Nương bị luồng gió mạnh như vũ bão chấn động dội ngược bay lộn ra sau, máu phun như tên bắn, đồng thời bảo hộp tuột ra khỏi tay, sau khi Đinh Hạo đánh ra một chưởng đã vung kiếm ra một cách nhanh tốc chém vài nhát kiếm vào bảo hộp nát thành mảnh vụn.

Hứa Mị Nương “Vù”! Một tiếng té ngã ra ngoài ba trượng.

Tỳ nữ Tổ Vân thất thanh kêu lên hoảng hốt, vội vàng chạy sang bên y.

Hứa Xuân Nương xúc động nói:

- Hiền đệ, nghe ta nói một lời đã ...

Hai mắt của Đinh Hạo đỏ ngầu, sát khí bùng bùng, nghe thế vội quay người sang nói:

- Đại ca có điều chi dạy bảo?

- Chớ có giết y ...

- Đại ca ...

- Nên giao lại cho gia sư đích thân xử quyết!

- Được!

Dứt lời, hắn quay đầu lại, bất giác giật run nghiêng răng kêu cồm cộp, Hứa Mị Nương và Tổ Vân đã co giò chạy xa tít gần tới bìa rừng, chỉ trong nháy mắt họ đã biến mất trong rừng xanh.

Hứa Xuân Nương liền nói tiếp:

- Hiền đệ, y chạy không khỏi đâu, ta còn điều phải căn dặn người ...

Đinh Hạo sợ quỳnh lên nói:

- Đại ca, đệ sợ y hạ thủ đánh lén lệnh sư ...

- Chỉ một câu nói thôi, vì ta ngại rằng ... không còn cơ hội để nói nữa.

- Xin đại ca cứ nói?

- Hiền đệ, người hứa với ta mai sau phải làm chủ nhân của Ly Trần Đảo?

Đinh Hạo rùng mình một cái, nói:

- Đại ca, chuyện mai sau để mai sau hãy tính cũng chẳng muộn!

- Không được, ta muốn đệ phải đích thân trả lời ngay bây giờ?

Đinh Hạo nhủ thầm:

Dù gì mình cũng có sự tính toán trước rồi, thì cứ tạm thời bằng lòng điều yêu cầu của y cũng chẳng sao, để kéo làm hồng đại sự trước mắt, hắn nghĩ thế, bèn nghiêng răng nói:

- Được, đệ bằng lòng vậy!

Hứa Xuân Nương nở nụ cười buồn thảm, lại nói:

- Nếu chẳng may ta mất, xin đệ mang ta chôn cất trong hoa đình trên tiểu đảo, ta sẽ được làm bạn với bông hoa ban mai và trăng tròn đêm lành mãi, như thế ta ... sẽ không cảm thấy cô đơn ...

Đinh Hạo ngậm ngùi, dậm chân nói:

- Đại ca chớ nói lời rồ dại làm gì, giữa người và lệnh sư ...

- Hiền đệ, ta đã biết dụng tâm của người, nhưng ... vô dụng vậy. ý ta đã quyết định, ngoại trừ cái chết ta không còn thứ gì khác để chuộc tội được.

- Đại ca, chúng ta đi thôi?

- Người không bằng lòng ta chưa chịu đi đâu, ta sẽ tự đoạn tâm mạch sau đó người đem xác chết của ta đến gặp lão nhân gia người.

Đinh Hạo cả kinh, biết rằng y nói được ắt phải làm được thôi, chỉ bằng cứ bằng lòng tất cả mọi việc của y yêu cầu trước đã, đợi lúc nào mặt thất gặp được lão nhân rồi mới chế lại huyết đạo của y để phòng bất trắc, hắn nghĩ thế bèn gật đầu nói:

- Đại ca, tiểu đệ sẽ làm y lời yêu cầu của người!

- Thế thì được, bây giờ chúng ta vào cốc ...

- Đại ca, nếu chúng ta vào cốc bằng lối đi chánh ắt sẽ gặp cản trở khó khăn nhiều lắm, vì lệnh tỷ ắt có chuẩn bị mai phục cản trở, chỉ bằng chúng ta đi bằng bí đạo ở sau núi ...

- Nói sao, còn đường bí đạo nữa ư? Ta chưa từng nghe nói bao giờ ...

- Bí đạo này do lệnh sư lão nhân gia phát hiện đấy, lần trước chính tiểu đệ đã thoát thân bằng bí đạo này ...

- A! Thật không ngờ, thôi đệ đi trước dẫn đường đi!

- Xin hãy theo tiểu đệ! Hai người cùng phi thân quẹo sang phía sau sơn cốc, chạy cả vài dặm đường, mất khoảng nửa tiếng đồng hồ mới đến chỗ thoát thân trước kia của Đinh Hạo, thật vất vả mới tìm ra cửa vào bí đạo, hắn nhảy lên cao cả trượng, dùng bàn tay quét sạch rong xanh, điểm ba cái vào u đất tròn, tảng đá khép kín cửa bí đạo tự động mở ra, sau đó hạ người xuống, nói:

- Đại ca, chúng ta cứ vào thôi!

- Cứ vào vậy!

Tiếng nói vừa dứt, một trận liên thanh ầm! ầm! Từ nơi xa vang đến, hình như phát ra từ lòng đất, kể đó cả ngôi sơn cốc loạn choạng lay động ...

Đinh Hạo hồn phi phách tán, hoảng hốt nói:

- Chuyện gì thế?

Hứa Xuân Nương mặt mày thất sắc, kinh hãi nói:

- Động đất, hiền đệ ơi! Trận động đất đáng sợ lắm!

Cơn chấn động càng lúc càng mãnh liệt hơn, ven cốc và đỉnh núi đã có nhiều chỗ đất đá đổ sụp, âm thanh nổ vang ấy như thiên lôi gầm rống, như hàng vạn con ngựa nhảy chồm chạy điên cuồng, trời đất đảo lộn xoay tròn, hai người đứng tấn không vững, song song té ngồi xuống đất.

Bỗng Hứa Xuân Nương giơ tay ra nắm chặt tay của Đinh Hạo, nói giọng điên cuồng:

- Hiền đệ, kỳ diệu thay, hai chúng ta lại bị chôn sống chung một chỗ ...

Đinh Hạo thâm lặng không nói lời nào, bóng tối tử vong đã trùm vào đầu hắn, sự hủy diệt bất ngờ này giải quyết và làm chấm dứt tất cả ân oán tình thù, từ đây không còn lo nghĩ nữa.

Hứa Xuân Nương phát điên lên, bấu chặt cổ tay của Đinh Hạo lắc lia lịa nói:

- Hiền đệ, người sợ chẳng?

Giây phút khủng bố rùng rợn trôi qua thật nhanh, tiếng sụp đổ vang dội đáng sợ kia đã đình chỉ lại, nhưng hai người vẫn còn choáng váng đầu óc và chưa hết nỗi khủng hoảng kinh sợ.

Một hồi khá lâu, Đinh Hạo mới cất tiếng nói:

- Đại ca, cơn động đất qua rồi, may thay chúng ta không bị nạn! Hứa Xuân Nương vẫn còn bấu chặt tay của Đinh Hạo, đôi mắt đỏ hoe chăm chăm nhìn hắn, qua một hồi lâu, y mới buông tiếng thở dài nãy nùng và thả lỏng tay ra, âm u buồn thảm lắm bầm nói như giọng điệu nằm mộng:

- Số mạng! Ta càng tin định mệnh hơn, định mệnh thì không ai thay đổi được nó cả!

Đương nhiên Đinh Hạo am tường ý nghĩa câu nói của y, bằng giọng điệu an ủi hắn lên tiếng nói:

- Đại ca, định mệnh vẫn có thể thay đổi được nha, tục ngữ có câu rằng:

“Nhân định năng thắng thiên ...” - Đúng vậy, nhưng không thích hợp với ta vậy.

- Đại ca, chẳng biết phía trước sơn cốc ra thế nào đây?

Hứa Xuân Nương vội ngồi bật dậy, hốt hải nói:

- Chúng ra mau vào bí đạo xem sao!

Đinh Hạo rung mình, ngồi bật dậy ngay, bấy giờ hai người mới phát hiện cửa vào bí đạo đã bị phá vỡ một lỗ to, tức thì sợ hãi đến nổi trợn mắt há mồm đứng sững ở đấy hồi lâu.

Trong tình thế này, bí cung trong lòng đất ắt phải phát sinh biến đổi lớn chẳng sai.

Hứa Xuân Nương buồn thảm nói:

- Có lẽ bí cung đã bị phá hủy hết?

Đinh Hạo ôm ấp mối lo sợ hoang mang, nhún mình nhảy lên chỗ bị phá vỡ, phóng mắt nhìn xem, khe hở sâu đến độ ba trượng, may rằng vẫn thấy rõ đường bí đạo ở ngoài ba trượng đó chưa bị làm nghẽn đường đi, hần bèn xoay người sang nói:

- Đại ca, lên đây đi!

Hứa Xuân Nương nhún mình nhảy vọt lên chỗ Đinh Hạo đứng, tay vịn vào đá núi thò đầu vào lỗ hở nhòm ngó, thè lưỡi nói:

- Gớm sợ thật!

- Đại ca có thể vượt qua chỗ loét lở ba trượng này chẳng?

- Hiền đệ, việc này ta thừa sức nhảy qua đó!

- Thế thì tiểu đệ đi trước, đại ca theo sau vậy!

Dứt lời, hần phi thân nhảy tới phía trước.

Hứa Xuân Nương cũng theo sau lướt mình tới, hai người cùng đi sâu vào bí đạo âm u tối mò, đi được một khoảng đường khá xa, bỗng nhiên phía trước sáng hắt lên, Đinh Hạo quá đổi kinh ngạc, đi tiếp vài trượng nữa mới phát hiện phía trên lòng núi có ánh sáng lọt vào thì ra lòng núi bên trong đã toét lỗ to hơn đến đôi ăn thông lên trên sơn cốc.

- Lòng núi toét lỗ có lỗ hồng to!

- A!

Vượt qua chỗ toét lỗ, đi độ vài trượng, Đinh Hạo ước lượng thăm chắc sắp đến gần thạch lao rồi, bỗng trước mắt tối sầm lại, bất giác thất kinh kêu lên hoảng hốt:

- Đại ca, bí đạo bị tắt ngang rồi!

Hứa Xuân Nương chen mình tới, kinh hãi nói:

- Bí đạo sụp đổ bị tắt nghẽn rồi sao ... thế làm sao bây giờ?

Một âm thanh là lạ vọng vào tai họ, Đinh Hạo động lòng nói:

- Hãy giữ yên lặng nào, nghe kia! Âm thanh gì vậy?

- Hình như ... tiếng rên rỉ của người nào ...

Đinh Hạo vận khởi nhãn lực nhìn vào đồng đất đá đổ sụp, bỗng nhiên hần phát hiện một vật gì trắng toát lù lù đang co ro di động, bất giác giật bắn người lên, vội tiến gần vài bước trở mắt nhìn xem, thất thanh kêu lên hoảng hốt:

- Đại ca, lệnh sư bị đè dưới đồng đất đá chỉ để lộ cái đầu ra ngoài!

Hứa Xuân Nương cũng thất kinh kêu lên một tiếng, xúc động hốt hải nói:

- Mau tìm cách cứu lão nhân gia người ra!

Đinh Hạo bình tĩnh nói:

- Chớ vội càn, để từ từ ta lo cho!

Nói xong, hắn bước gần đồng đá gạch đó, sau đó cẩn thận từ từ chuyển đồng đá ra một cách nhẹ nhàng, đưa thân mình vào che chở chiếc đầu của ông lão.

Hứa Xuân Nương đứng ở sau lưng tiếp lấy đá núi để sang một phía, làm như thế hơn cả một tiếng đồng hồ, thân thể của ông lão mới hiển lộ ra ngoài được hoàn toàn.

Đinh Hạo cúi người xuống, nói lớn tiếng:

- Lão tiên bối, người bị thương có nặng chăng?

Ông lão thở hồng hộc một hồi, cất tiếng nhỏ như ruồi muỗi nói:

- Người là ai?

107. Kết Cục Bi Thảm

Đinh Hạo lớn tiếng nói:

- Văn bối chính là Đinh Hạo ngày trước may mắn được lão tiên bối cứu ra khỏi thạch lao đó.

- À, chính là người ... sao người lại đến đây?

- Văn bối thành kính đến bái kiến lão tiên bối.

Ông lão mở to hai mắt, nhưng mờ nhạt vô thần, xúc động nói:

- Việc ... người hứa làm giúp lão phu ...

Đinh Hạo theo bản năng tự nhiên xoay người lại nhìn Hứa Xuân Nương một cái, sau đó trầm giọng nói:

- Lão tiên bối, tạm thời hãy rời khỏi nơi đây trước, sau đó văn bối sẽ tường trình sau.

- Lão phu ... số mạng đã tận ...

- Lão tiên bối bị thương thế nào?

- Trọng thương chí mạng.

- Ra ngoài ấy sẽ tìm cách trị liệu cho lão tiên bối sau ...

- Vô dụng rồi, cho dù thần tiên xuống đây cũng chẳng cứu được lão ...

Đinh Hạo sợ kéo dài thì giờ thì sẽ khó trị nên không nói thêm gì nữa mà cúi xuống đưa lưng còng ông lão lên, nhảy mất với Hứa Xuân Nương ra đầu, rồi cả hai song song chạy ra ngoài.

Ông lão vùng vẫy một cái, yếu ớt nói:

- Lão phu ... phải chết ở trong thạch thất chứ ... chứ không muốn tái gặp thiên nhật ...

Đinh Hạo vờ như không nghe thấy gì hết, gia tốc chạy nhanh ra ngoài, chẳng mấy chốc thì đã ra ngoài cốc địa. Đinh Hạo nhẹ tay đặt ông lão xuống, kiểm soát toàn thân lão thì bất giác rung mình toát mồ hôi lạnh. Hóa ra hai chân ông lão đã gãy, xương ngực cũng gãy lôm xống, hai bên khóe miệng rịn máu, có lẽ là lúc động đất thì ông lão đã bị đá đè, thổ huyết không ít.

Đinh Hạo đứng sững ra, không biết phải làm sao. Hứa Xuân Nương cũng ngây người, trên mặt không lộ chút cảm tình nào cả. Hồi lâu sau y mới từ từ nói:

- Hiền đệ, hãy nhớ lấy những gì đệ đã hứa với ta.

Đinh Hạo chẳng dám nhìn y, nói:

- Tiểu đệ xin ghi nhớ.

Da mặt ông lão co rút lại, miệng lẩm bẩm:

- Tốt lắm, kết cục này ... tốt lắm ... ý trời đã vậy ... bí cung bị hủy diệt hết thì bao nhiêu tội ác ... cũng đều bị lấp vùi cả.

Đinh Hạo rung mình, quả thật là sau cơn địa chấn vừa rồi thì Hứa Mị Nương và tất cả các đệ tử của y thì khó mà sống sót được.

Hứa Xuân Nương u buồn cất tiếng nói:

- Hiền đệ, trước tiên tìm cách truyền một ít chân khí cho lão nhân gia người, xem lão nhân gia người có nghĩ ra được cách cứu trị chẳng. Nếu phải bó tay chịu trận thì đệ cũng phải hỏi việc trị liệu cho Mai Ánh Tuyết, sau đó ...

Y không nói thêm nữa.

Đinh Hạo lặng lặng ngồi xuống đất, dùng bàn tay ấn vào huyệt Mạng Môn của ông lão rồi từ từ truyền chân khí sang. Khoảng nửa giờ sau thì hai mắt ông lão đã có ánh tinh quang, hơi thở cũng điều hòa hơn.

- Lão tiền bối, người cảm thấy thế nào?

Ông lão từ từ nói:

- Hải nhi, chớ uống phí công lực làm gì, lão phu rất cảm kích người ...

- Văn bối đã thọ ân tái tạo của lão tiền bối, đang hồ thẹn chẳng thể đền đáp.

Lão tiền bối suy nghĩ thử xem có cách nào trị liệu chẳng?

- Không còn cách nào cả.

- Giả sử nếu như cần được liệu, hay là danh y ...

- Không có, chính lão phu là danh y diệu thủ đây.

Đinh Hạo im lặng giây lát rồi áy náy nói:

- Lão tiền bối, lúc này tuy nói ra là rất không nên nhưng văn bối không còn cách nào khác. Văn bối muốn hỏi người ...

- Người cứ nói đi, thời gian của ta cũng chẳng còn bao lâu nữa.

- Có một người con gái bị người ta dùng tà môn khống chế tâm thần, làm sao mới giải được?

- Để lão phu suy nghĩ thử xem ...

Đinh Hạo khẩn trương vô cùng, tim đập thành thịch, chờ đợi lão nhân trả lời.

Một lúc sau, ông lão từ từ nói:

- Theo y đạo mà luận thì tâm thần bị chế ngự tức là bị thương ở tâm tì, người dùng chân nguyên bản thân truyền vào các huyệt Ngũ Tâm, sau đó là Hoàn Khiêu.

Nếu như cách này mà cũng không giải được thì coi như vô phương cứu chữa.

Đinh Hạo cố gắng trấn tĩnh, nói:

- Có phải là hai lòng bàn chân, bàn tay cùng trung tâm đầu đỉnh phải không?

- Đúng vậy.

- Văn bối xin thành kính cảm tạ ân tình chỉ giáo.

Bỗng lão nhân nói giọng xúc động:

- Hài nhi, người có tìm được Hứa Xuân Nương không?

Đinh Hạo giật nảy mình, nhìn Hứa Xuân Nương một cái, nói:

- Có tìm được.

- Người đã thay mặt ta giết y rồi chứ?

- Chưa giết!

- Nói sao? người đã hứa với lão phu ...

Đinh Hạo ấp úng nói:

- Thưa lão tiên bối ... y đã ăn năn hối cải rồi, lão tiên bối có thể cho y cơ hội ...

Ông lão giận run người nói:

- Khá lắm, khá lắm ... người đã bị y mê hoặc nên đã nuốt lời hứa trước kia ...

Hứa Xuân Nương bỗng quỳ xuống trước mặt ông lão, nước mắt rùng rùng, cất tiếng nói:

- Sư phụ, đồ nhi hư hỏng đang ở trước mặt người đây.

Ông lão giật nảy mình, sắc mặt biến đổi liên tục, nhìn Hứa Xuân Nương một hồi lâu sau mới run run giọng nói:

- Người ... nghiệt chủng ...

Hứa Xuân Nương lộ vẻ chân thành chưa từng có bao giờ, bình tĩnh nói:

- Sư phụ, đồ nhi đã nhận biết những việc làm trong quá khứ của mình không thể dung thứ được nên bây giờ thành tâm xin sư phụ dùng môn quy xử quyết, cho con được đền tội của mình.

- Người ... người ... biết rõ là ta không thể ...

- Đồ nhi không dám phiền ân sư động thủ, chỉ cần ân sư nhìn đồ nhi tự vẫn là được rồi.

Đinh Hạo nghe thấy thế thì bất giác sợ quỳnh lên, vội kêu:

- Đại ca ...

Hứa Xuân Nương ngược mắt nhìn Đinh Hạo, giơ tay nhẹ đặt lên vai y, cười giọng thô lương:

- Hiền đệ, được kết bạn với người thì ta có chết cũng nhắm mắt được rồi, chẳng lẽ người không giúp cho ta toại nguyện sao?

Hắn vừa nói dứt lời thì đã nhanh như chớp điểm vào huyệt đạo của Đinh Hạo, hai mắt đỏ hoe nói:

- Hiền đệ, lượng thứ cho ta phải hành động như thế. Đây là Triệt Mạch Cổ Nguyên Chi, nếu người không tự giải được thì Phương Bình sẽ giải trừ cho người, đại ca một lần nữa xin lỗi.

Công lực của Đinh Hạo mất hẳn, hắn không còn cách nào hơn là đành phải bó tay đứng nhìn. Chợt nghe ông lão hốt hải nói:

- Cái gì mà đại ca với hiền đệ thế?

Hứa Xuân Nương bi ai nói:

- Sư phụ, đồ nhi dùng thân phận nam nhân kết giao với y, hai người mến nhau như ruột thịt nên tuy gần đây y mới biết sự thật nhưng vẫn xưng hô như thế.

Da mặt ông lão co rút lại, run run nói:

- Xuân Nương, con thật lòng hối cải ư?

- Dạ vâng thưa sư phụ.

- Con có cần ta làm gì không?

- Con chỉ cần sư phụ tiếp nhận sự chuộc tội của con là đủ rồi.
- Có cần ta giải cấm chế của con do luyện công sai cách đã gây nên không?
- Bây giờ đồ nhi đã không còn tha thiết nữa rồi.

Ông lão cười nhẹ nhàng, sự cảm hận trong mắt cũng tan biến, chậm rãi nói:

- Xuân Nương, sư phụ rất mừng là đã trông thấy được con biết hối cải, hướng thiện, dĩ nhiên là ta tha thứ cho con rồi.

Hứa Xuân Nương lạy đầu chấm đất, xúc động nói:

- Sư phụ, được nghe câu nói này của người thì đồ nhi đã yên lòng lắm rồi.

Nói xong y ngồi xếp bằng ngay lại, thân hình hơi run rẩy.

Ông lão dường như đã phát hiện ra điều gì, quýnh quýng kêu lên:

- Xuân Nương, ta đã tha thứ cho con rồi kia mà, sao con ...

Hứa Xuân Nương miệng nhỏ máu tươi, gương mặt co rút lại, chỉ trong giây lát đã biến thành một bà già có tuổi, thì ra y đã xả công lực nên sắc mặt tuyệt trần cũng biến đi theo.

Đinh Hạo đau đớn oa lên một tiếng, phun ra một búng máu tươi.

Hứa Xuân Nương mở mắt lần nữa, nhưng lần này thì ánh mắt đã mất hết vẻ tinh quang, thở hồng hộc nói:

- Sư phụ ... đồ nhi xin đi trước ... hiền đệ chớ quên lời hứa của mình ...

Dứt lời y té xuống đất, chết rồi mà trên khóe miệng còn nở nụ cười yên lành.

Ông lão cự quạ vài cái, lên tiếng nói nhỏ như muỗi kêu:

- Chôn ta ... trong ... bí đạo ... sau đó ... phong tỏa ...

Đầu lão nghiêng sang một bên, tắt thở chết ngay.

Đinh Hạo mặt mày tối sầm lại, choáng váng. Bỗng hắn nghe có tiếng khóc từ đằng xa vọng tới, rồi sau đó Phương Bình và Mẫn Đại Nương đã phi thân tới, quỳ xuống đất khóc lóc thảm thiết.

Thiên địa thăm sâu, thảo mộc đồng bi ai. Ánh tà dương tựa vào sườn núi phản chiếu tia sáng tàn dư như máu huyết, cũng muốn tượng trưng cho kết cục bi thảm này.

Mẫn Đại Nương nói giọng bi thương:

- Nhị chủ nhân, thật ra đã xảy ra chuyện gì?

Đinh Hạo tự giải huyết đạo của mình, nước mắt ròng ròng thuật lại chuyện đã qua.

Phương Bình uất nghẹn nói:

- Nhị chủ nhân, lúc ở bờ hồ Tiểu Bình thấy chiếc thuyền, tưởng rằng chỉ có mình Mẫn Đại Nương, không ngờ có cả phu nhân trong đó. Phu nhân nghiêm cấm hai chúng tôi không được đi theo, nhưng vì quá lo lắng nên chúng tôi đành chịu tội phạm lệnh mà đi theo ra tới trước khi xảy ra động đất ...

- Tình hình phía trước thế nào?

- Cách Thế Cốc bị hủy diệt cả, chúng tôi còn tưởng nhị chủ nhân đã chẳng may ...

- Nhưng làm sao các người tìm được đến đây?

- Chúng tôi đi dọc theo cốc địa tìm kiếm, phát hiện ra địa đạo nên vượt núi chạy sang bên đây ... chỉ tiếc là đã chậm ...

Mẫn Đại Nương lau khô nước mắt nói:

- Phu nhân và sư tổ đã giao phó hậu sự ư?

- Có. Phu nhân thì mang về chôn cất tại đình viện ở tiểu đảo, còn lão nhân gia thì muốn an nghỉ trong lòng núi.

- Thế thì làm sao bây giờ?

- Để ta lo liệu cho.

Đinh Hạo cúi xuống bồng ông lão lên, lượn mình chạy vào bí đạo rồi đặt thân thể ông lão thật thẳng thắn vào chỗ mà ông bị đất đá đè lên ban nãy. Hắn quỳ xuống cung kính lạy ba lạy rồi sau đó vừa lui ra vừa vung chưởng đánh tới tấp vào hai bên vách đá làm tắt nghẽn lối đi. Khi hắn hoàn tất công việc, ra đến bên ngoài thì trời đã mờ tối.

Phương Bình với thân phận là truyền nhân của Hứa Xuân Nương nên đòi cho bằng được việc công thi hài của sư phụ về đảo. Đinh Hạo tuy có lòng nhưng cũng không dám cưỡng ép nên đành nghe theo, ba người trong lòng đau thương buồn bã chạy về hướng Ly Trần Đảo.

Họ về tới tiểu đảo thì trống đã điểm canh hai, Đinh Hạo về gian phòng khi xưa từng ở thì thấy cảnh vật vẫn không thay đổi, chỉ có điều đại ca Xích Ảnh Nhân đã không còn nữa.

Di thể của Hứa Xuân Nương được trưng bày ở đại sảnh, Mẫn Đại nương đích thân chỉ huy thủ hạ tẩm liệm thi thể, bố trí linh đường, toàn đảo đầy không khí bi thương sầu khổ.

Đinh Hạo không ăn uống được tí nào, hắn rửa ráy vệ sinh xong thì một mình lẳng lặng về phòng, cảm thấy nhân tình thế thái như mây trôi, biến hóa nhanh chóng, biết bao cảm khái trong lòng. Hình bóng của đại ca Xích Ảnh Nhân lại cứ hiện ra trong óc, với mối tình nghĩa cao vời vợi như núi Thái Sơn.

Hắn đang suy nghĩ thì một bóng người nhỏ nhắn thấp thoáng xuất hiện bên cửa. Đinh Hạo ngẩng lên, vừa nhìn thấy người này thì toàn thân hắn run bắn, tim đập thình thịch, khẽ nói:

- Mai muội, muội khỏe chứ?

Mai Ánh Tuyết cảm phần nói:

- Toan Tú Tài, người nhốt ta tại đây là có ý gì?

Đinh Hạo cười cay đắng nói:

- Muội có bệnh, ta phải trị bệnh cho muội.

Hắn biết là trước khi tâm thần của nàng chưa phục hồi thì có nói cũng vô ích nên im lặng, chợt ngồi bật dậy.

Mai Ánh Tuyết biến sắc nói:

- Người định làm gì?

- Ta trị bệnh cho muội.

- Người ... người dám đụng đến ta?

- Muội vào phòng cho ta khám đi.

- Không vào.

Đinh Hạo không nói nữa, từ từ bước tới, chẳng ngại gì câu “Nam nữ thọ thọ bất thân” nữa, bế xốc nàng lên.

Mai Ánh Tuyết vùng vẫy, tay nắm chân đá lia lịa. Tuy công lực nàng đã mất nhưng người học võ dù sao kinh lực cũng hơn người bình thường, Đinh Hạo lại không nỡ vận công kháng cự làm nàng đau nên đành phải chịu đòn oan uống.

Bọn người Phụng Thu nghe thấy tiếng la ó inh ỏi thì vội chạy tới, nhưng khi biết ra sự việc thì ai cũng phải nín cười lui ra.

Đinh Hạo bế Mai Ánh Tuyết vào phòng, khóa cửa lại, đặt lên giường rồi cởi giày vớ của nàng ra.

Mai Ánh Tuyết sau một hồi vùng vẫy thì kiệt sức khan tiếng, đành bó tay mặc cho Đinh Hạo làm gì thì làm, nhưng trong ánh mắt thì chứa đầy vẻ căm thù, nàng tưởng Đinh Hạo sẽ cưỡng hiếp mình nên vừa sợ vừa hận.

Đinh Hạo theo lời ông lão, đặt hai tay vào hai lòng bàn tay Mai Ánh Tuyết, từ từ truyền chân khí sang, sau đó lại đến hai lòng bàn chân, rồi đến chính giữa đỉnh đầu, sau cùng thì vận sức điểm vào Hoàn Khiêu huyết của nàng một cái.

Mai Ánh Tuyết hét to một tiếng, ngất đi luôn.

Đinh Hạo vội kiểm tra mạch, thấy mọi việc bình thường thì mới yên tâm, ngồi yên chờ đợi.

Một lúc khá lâu sau thì Mai Ánh Tuyết bắt đầu tỉnh lại, nhìn Đinh Hạo một hồi lâu rồi yếu ớt nói:

- Đinh thiếu hiệp đây ư?

Đinh Hạo mỉm cười, nắm chặt tay nàng nói:

- Đúng rồi, ta là Đinh Hạo đây, nàng đã phục hồi tâm trí rồi phải không?

- Sao ta lại ở đây?

- Nàng bị khống chế tâm thần nên ta đưa nàng về đây để chữa trị.

- Đây là đâu?

- Ly Trần Đảo.

- Còn Tiểu Hương đâu?

- Chuyện này nói ra thì dài lắm, để ta từ từ thuật lại cho muội nghe.

Sau đó Đinh Hạo trấn tĩnh tinh thần lại, mang tất cả mọi chuyện từ khi Tiểu Hương báo cáo cho đến giờ thuật lại hết cho Mai Ánh Tuyết nghe.

Thần tình của Mai Ánh Tuyết thay đổi liên tục, tới đoạn Tiểu Hương bị đâm sát thảm thiết thì chịu không nổi, ôm mặt khóc nức nở. Sau khi Đinh Hạo thuật hết đầu đuôi thì nàng kêu lên một tiếng, ngã nhào vào lòng y khóc vùi.

108. Tình Thiên Vô Hạn

Đinh Hạo giờ tay ôm chặt y vào lòng, khí huyết toàn thân gia tốc lưu hành.

Lần đầu tiên hai trái tim mới thật sự dung hợp với nhau, hai người lẳng lặng không nói gì cả, lúc này thì không lời còn quý hơn lời nói rất nhiều.

Hai người có biết bao sầu ai và biết bao vui mừng, đều thể hiện trong giây phút trầm lặng này. Họ đã đắm mình trong một cảnh mộng đẹp tuyệt vời, huyền ảo thần kỳ và hân hoan vô tả.

Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Đinh Hạo mới cất tiếng nói nhỏ:

- Mai muội, muội cảm thấy hạnh phúc chứ?

Mai Ánh Tuyết nói:

- Hạo ca, tiểu muội cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

- Mai muội, tạo hóa vẫn hậu đãi hai chúng ta, nhưng còn Tiểu Hương ...

Bỗng Mai Ánh Tuyết đẩy nhẹ Đinh Hạo ra, lui lại cạnh giường, rơm rớm nước mắt. Đinh Hạo nghiêm sắc mặt nói:

- Mai muội, lai lịch của muội có thể nói cho huynh biết được rồi chứ?

Mai Ánh Tuyết lau khô nước mắt, cười bí hiểm nói:

- Hạo ca, bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Đinh Hạo cau mày:

- Tại sao lại như vậy?

- Tất nhiên là có lý do rồi.

- Nhưng làm thế thì khó chịu lắm.

- Thì Hạo ca hãy chịu khó thêm một khoảng thời gian nữa đi.

Đinh Hạo không còn cách nào khác hơn, đành cười nhạt trở tay vào bao vải đầu giường nói:

- Mai muội còn nhớ cái túi đó không?

- đương nhiên là còn nhớ.

- Bên trong có gì thế?

- Tiểu muội ... chẳng biết nữa.

- Ủa, chẳng phải muội đã bảo đó là bảo vật gia truyền của nhà muội ư?

- Không phải, lúc đó muội gạt huynh thôi, vật này muội lấy trong tay bọn Vọng Nguyệt Bảo.

Ngay lúc này, ngoài cửa bỗng có tiếng gõ nhẹ. Đinh Hạo vội nói:

- Ai đó?

- Nhị chủ nhân, là Phương Bình đây.

- Có việc gì ư?

- Không có việc gì, đệ tử chỉ muốn hỏi thăm Mai cô nương thôi.

- Nàng đã hoàn toàn bình phục rồi.

- Ồ! Chúc mừng nhị chủ nhân. Đệ tử không dám làm phiền hai người nữa.

Nói xong thì tiếng chân của Phương Bình từ từ đi xa dần.

Mai Ánh Tuyết kinh ngạc nói:

- Cái gì mà nhị chủ nhân vậy?

Đinh Hạo lại đem chuyện kết nghĩa cùng bi kịch xảy ra với Xích Ảnh Nhân kể lại cho Mai Ánh Tuyết nghe.

Nàng bất giác ứa nước mắt nói:

- Hạo ca, tiểu muội nợ của người quá nhiều.

- Sự đời vốn là vậy mà, ân oán vô lâm biết đâu mà lường, ta nợ người, người nợ ta. Chúng ta tốt nhất là giữ gìn bốn phận, không làm trái đạo nghĩa vô lâm là được rồi.

- Hạo ca, không ngờ Huyết Ảnh Phu Nhân có đại chuyển biến như thế.

- Đúng vậy, chính huynh cũng không ngờ thế.

- Lúc này Hạo ca nói các người đã đưa muội từ Nhạc Dương về có phải không?

- Đúng thế, xa tận vài ngàn dặm, nếu không có Huyết Ảnh Phu Nhân thì coi như là vô phương rồi.

- Hình như Hạo ca cũng có đề cập đến Hư Áo Lão Nhân.

- Lão ma đầu đó bắt cóc con gái của Dư Trang chủ, ép y phải quy ẩn giang hồ, thật là vô cùng bỉ ổi. Chỉ tiếc là đến nay vẫn chưa thể điều tra ra manh mối.

Mai Ánh Tuyết biến sắc nói:

- Tề Văn Trang có biện pháp ứng phó nào chăng?

- Hiện giờ có mấy vị tiên bối cao thủ đang ở đó, có cả Thọ Dao Phong lão ca ca của huynh, chắc không có chuyện gì bất trắc đâu.

Đinh Hạo chợt nhìn Mai Ánh Tuyết hỏi:

- Mai muội và Tề Vân Trang có liên quan gì đâu mà sao lại lo lắng thế?

Mai Ánh Tuyết mỉm cười nói:

- Việc của Hạo ca thì cũng tức là việc của muội mà.

Nói tới đó thì má phấn ửng đỏ, không nói tiếp nữa.

Đinh Hạo cảm thấy ngọt ngào khôn tả, nhìn Mai Ánh Tuyết cười nói:

- Chuyến này ta xuống phía Nam có một đại sự ...

- Là chuyện gì vậy?

- Trong Trang có một lão quái nhân tên là Thảo Dã Khách Quan Nhất Trần.

Lão là bạn tri kỷ của tiên phụ, lão đã bảo tồn di thể của người ...

Hai mắt của Mai Ánh Tuyết bỗng sáng lên, xúc động nói:

- Lệnh tiên tôn phải chẳng là Thiên Đô Kiếm Khách Đinh Triệu Tường?

Đinh Hạo rùng mình nói:

- Sao Mai muội biết? Hình như ... ta chưa hề đề cập với muội mà?

Mai Ánh Tuyết ấp úng nói:

- Muội đã biết thân thế của Hạo ca từ lâu.

Đinh Hạo nghi hoặc hỏi:

- Làm sao Mai muội biết?

- Điều này ... Hạo ca quên rồi ư? Dưới tay muội có một sổ mật thám mà.

- Lai lịch của muội khiến người ta khó lường vô hạn.

- Chẳng bao lâu nữa thì Hạo ca sẽ biết ngay. Thôi chúng ta tạm gác chuyện này qua một bên, hãy nói chuyện Hư Áo Lão Nhân cái đã. Gương mặt hình thù của y thế nào vậy?

Mai Ánh Tuyết vừa nói vừa chăm chú nhìn Đinh Hạo, có vẻ như việc này rất mật thiết với nàng.

- Y tinh thông dị thuật, không ai biết được chân diện mục của y ra sao. Tuy nhiên bây giờ thì huynh đã phát hiện ra một điểm đặc biệt.

- Là điểm gì?

- Y bị người ta cắt đi lỗ tai bên trái.

- Thế thì lúc y xuất hiện thì dùng vật trang sức để che đi.

- Đúng vậy, có thể đội mũ vành che gió, hay là dùng khăn bịt cả đầu lẫn mặt.

Phải rồi, Mai muội từng bị Kim Long Bang chủ bắt cóc, có còn nhớ được chuyện gì không?

- Mơ hồ lắm, chẳng có nhớ rõ nữa.

Hai người nói chuyện mê mải, chớp mắt đã qua đêm. Đinh Hạo ngượng ngừng nói:

- Mai muội, chúng ta nói chuyện cả đêm thế này, muội có cảm thấy mệt mỏi không?

Mai Ánh Tuyết tủm tỉm cười nói:

- Chẳng mệt mỏi chút nào, nhưng Hạo ca thì nên nghỉ giây lát đi.

Đinh Hạo lắc đầu:

- Ta cũng chẳng một gì. À, túi da này coi như ta hoàn lại nguyên chủ nhé.
- Chúng ta mở ra xem nào.
- Thế thì hay lắm.

Rồi hắn lấy bao vải đặt lên bàn, nói:

- Mời chủ nhân của vật đến mở ra xem.
- Hạo ca mở cũng được vậy.

Nói đoạn Mai Ánh Tuyết bước đến đứng sánh vai với Đinh Hạo, mùi thơm đặc biệt của người thiếu nữ thoang thoảng làm cho hắn bất giác cảm thấy lâng lâng.

Đinh Hạo thò tay vào túi da lấy ra một cái hộp nhỏ bằng gỗ Tử Đàn, mở ra thì thấy bên trong có một thảo vật kỳ lạ, màu sắc xanh biếc. Hắn ngạc nhiên nói:

- Đây là vật gì nhỉ?

Mai Ánh Tuyết nhướng mắt nhìn rồi nói:

- Dường như đó là một loại cỏ quý trong truyền thuyết ...

Đinh Hạo động lòng, nhìn kỹ thì thấy thảo vật đó có chín lá, hắn giật mình kêu to:

- Cửu Diệp Linh Chi.
- Hạo ca biết thảo vật này ư?

Đinh Hạo xúc động đến nỗi toàn thân phát run, nói:

- Quả là đi mòn gót giày tìm không thấy, tìm được lại chẳng tốn công sức.

Mai Ánh Tuyết ngạc nhiên hỏi:

- Rốt cuộc là việc gì vậy?

Đinh Hạo cười nói:

- Không ngờ nhánh linh chi này bị bọn Vọng Nguyệt Bảo lấy cắp ...

Mai Ánh Tuyết giận lấy:

- Hạo ca quyết không nói phải không?

Đinh Hạo vội chắp tay xá một cái, cười hí hí nói:

- Xin lỗi muội, ta vui mừng quá nên thất lễ. Chẳng là có một người đang tìm kiếm nhánh linh chi này làm thuốc cứu người ...
- Là ai vậy Hạo ca?
- Uy Linh sứ giả Cổ Thu Linh tỷ tỷ ...

Mai Ánh Tuyết biến sắc nói:

- Cái gì tỷ tỷ ...?

Đinh Hạo giật mình, đỏ mặt nói:

- Mai muội, để ta kể từ đầu cho muội nghe.

Rồi hắn đem chuyện liên quan đến Uy Linh Cung kể lại hết cho Mai Ánh Tuyết nghe. Mai Ánh Tuyết tủm tỉm cười nói:

- Đối với người không cần thiết thì bảo vật cũng chỉ là phế vật mà thôi. Hạo ca hãy đem đi cứu người đi.

Đinh Hạo nhìn ý trung nhân cười nói:

- Mai muội nói thế thì ta xin thọ nhận và thay mặt người được hưởng ân huệ này gửi lời cảm ơn đến Mai muội luôn.

- Không có gì đâu.

Hai người nhìn nhau không nói gì nữa. Đinh Hạo gói nhánh linh chi lại bỏ vào trong túi gấm của mình.

Ngoài cửa bỗng có tiếng nói của Phụng Thư:

- Nhị chủ nhân thức dậy chưa?

Mai Ánh Tuyết tức thì đỏ mặt, một cô gái dậy thì và một người đàn ông cùng nhau ở trong phòng cả đêm thì cho dù quang minh chính đại cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Đinh Hạo cũng ngượng ngùng, vội mở cửa nói:

- Ta và Mai cô nương nói chuyện cả đêm đấy.

Phụng Thư đem khăn nước vào phòng rồi nói:

- Nhị chủ nhân, Mẫn đại nương dặn Phụng Thư trình báo với người rằng linh đường các thứ đã chuẩn bị đầy đủ, xin nhị chủ nhân xuất lãnh thượng tế.

Đinh Hạo nhớ lại việc của Xích Ảnh Nhân thì lại buồn bã, gật đầu nói:

- Ta sẽ ra ngay.

Phụng Thư cáo lui ra ngoài. Mai Ánh Tuyết cúi đầu xuống, thấy mình vẫn đi chân không thì bật cười nói:

- Hạo ca, tiểu muội về sửa soạn rồi sẽ ra linh đường sau.

Lễ tang được cử hành trọng thể, sau phần nghi thức tế lễ thì Mẫn đại nương đứng cạnh linh đường, lớn tiếng nói:

- Tuân theo di nguyện của phu nhân, nhị chủ nhân kể từ bây giờ chính thức trở thành chủ nhân của Ly Trần Đảo.

Đinh Hạo biết không từ chối được bèn quỳ trước linh đường hành đại lễ rồi đứng lên nói:

- Bây giờ đứng trước đại chủ nhân chi linh, tôi muốn đệ tử của Ly Trần Đảo phải giữ gìn đại nghĩa, nếu có hành động tà ác thì quyết trị không tha. Mẫn đại nương tiếp tục làm tổng quản, Phương Bình phụ tá. Khi tôi không có mặt thì Mẫn đại nương thay thế quyết định đảo vụ. Theo di nguyện của đại chủ nhân, linh cữu sẽ an táng giữa viện.

Mẫn đại nương cùng các đệ tử dạ vang rồi đến làm lễ, Đinh Hạo chính thức thành chủ nhân Ly Trần Đảo.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thấm thoát đã nửa tháng, Đinh Hạo cũng đã chỉnh lý lại đảo vụ đầu đó chu toàn. Hắn cảm thấy nên tiếp tục đại sự của bản thân nên một hôm, sau khi dùng cơm trưa với Mai Ánh Tuyết thì hắn cầm tay nàng nói:

- Mai muội, ta muốn rời khỏi đây một thời gian.

Mai Ánh Tuyết cau mày nói:

- Hạo ca muốn đi đâu thế?

- Mai muội cũng biết ta có nhiều chuyện phải làm mà.

Mai Ánh Tuyết tủm tỉm cười nói:

- Muội cũng đang định nói với Hạo ca rằng muội cần phải đi.

- Tại sao vậy?

- Cũng như Hạo ca, muội còn việc phải làm gấp.

- Nhưng muội xuất hiện thì nguy hiểm lắm, bọn Kim Long Bang ...

- Hạo ca xuất hiện thì cũng nguy hiểm vậy. Người trong võ lâm cuộc sống trên mũi dao lưỡi kiếm, không thể nghĩ nhiều thế được đâu.

Đinh Hạo ngăn người không nói gì, vì Mai Ánh Tuyết nói đúng quá, nếu tính đến nguy hiểm thì hẳn so với nàng còn nhiều hơn.

Mai Ánh Tuyết mỉm cười nói:

- Hạo ca, người giận muội ư?

Đinh Hạo bình tĩnh, vội nói:

- Sao huynh lại giận muội cơ chứ? Huynh thấy muội nói rất có lý.

- Hạo ca, muội biết người lo lắng cho tiểu muội. Nhưng sau bài học này thì muội sẽ không bao giờ sợ ý nữa. Sau này muội sẽ liên lạc với Hạo ca.

- Mai muội cứ thần bí thế này sao?

Mai Ánh Tuyết mỉm cười, không nói gì.

Đinh Hạo trầm tư rồi nói:

- Mai muội, huynh có ý kiến thế này, hay là để Phương Bình đi chung với muội, như thế tốt hơn.

- Nhưng ... y có bằng lòng đi chung với muội không?

- Chỉ cần muội đồng ý thì y sẽ sẵn sàng ngay.

Hắn vừa nói xong thì đã thấy Phương Bình từ đằng xa bước tới nên vội cất tiếng gọi:

- Phương Bình!

Phương Bình bước tới, nói:

- Chủ nhân có điều gì sai khiến?

- Mai cô nương có công việc cần phải xuất giang hồ, ta muốn mời người làm bạn đường với nàng, có được không?

109. May Gặp Kiều Hùng

hương Bình ngắm nhìn Mai Ánh Tuyết một lúc rồi gật đầu nói:

- Vâng, xin tuân lệnh chủ nhân.

Đinh Hạo lại nói:

- Ngày mai ta tạm thời phải rời khỏi nơi đây, người hãy đến thông báo cho Mẫn Đại Nương biết trước.

- Chủ nhân ... cũng muốn rời khỏi chăng?

- Đúng vậy, ta còn rất nhiều công việc phải làm. Người hãy bảo Mẫn Đại Nương đến gặp ta ngay, ta có chút việc cần giao phó cho người.

- Vâng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đinh Hạo và Mai Ánh Tuyết cùng Phương Bình đồng ngồi một thuyền sang bên kia bờ hồ. Khi ra tới đại lộ thì hai bên cùng nhau nói lời từ giả, rồi tách ra thượng lộ.

Có Phương Bình đi chung với Mai Ánh Tuyết nên Đinh Hạo cũng yên tâm hơn rất nhiều. Phương Bình theo hầu Huyết Ảnh Phu Nhân nhiều năm ròng rã, hành tẩu du hí khắp thiên hạ nên về kinh lịch khác hẳn với những cô gái bình thường, thừa sức đối phó với những trò quỷ quyệt.

Mai Ánh Tuyết hiện nay vẫn còn ẩn giấu thân thế và lai lịch, quả thật khiến Đinh Hạo không sao hiểu nổi, chẳng lẽ nàng còn điều gì cố kỵ? Nhưng trông thấy cử chỉ ăn nói và tánh khí của nàng thì quyết không phải là hạng người xuất thân từ những môn hộ vô lâm bất chánh. Tuy nhiên dưới tay nàng có đệ tử mật thám cho thấy nàng cũng thuộc một bang phái bí mật trên giang hồ.

Trước mắt thì Kim Long Bang Chủ có thể nói là một nhân vật thần bí, nhưng Kim Long Bang đã công khai quyết đấu với Vọng Nguyệt Bảo thì chẳng còn là bí mật nữa. Trong Vọng Nguyệt Bảo cũng không có tên Mai Ánh Tuyết, và nàng cũng không liên hệ với Uy Linh Cung, vậy thì chỉ còn Hư Áo Lão Nhân, chẳng lẽ nàng cùng phe với lão ma đó ư?

Đinh Hạo nghĩ đến đây thì bất giác rùng mình ớn lạnh. Bỗng nhiên hắn lại nghĩ tới công việc thù nhà hận, chẳng biết nên tiến hành việc nào trước?

Nếu trả thù cho mẹ thì phải giết chết Trịnh Tam Giang, vậy thì làm sao kết thúc công án Cửu Long Lệnh?

Nếu muốn kết thúc công án Cửu Long Lệnh thì phải dùng thân phận Hắc Nho xuất hiện trên giang hồ. Vọng Nguyệt Bảo như long đàm hổ huyết, cao thủ đông như kiến, lại thêm chưởng môn và cao thủ của chín đại môn phái đều đã đến đó vậy lẽ muôn một các phái không tin lời giải thích của hắn thì sức hắn không thể địch lại cả quần hùng.

Phỉ Nhược Ngu đã rời Bắc Bảo, không còn nội ứng như trước. Nếu Trịnh Tam Giang hủy diệt tang vật Cửu Long Lệnh thì dù phá nát Vọng Nguyệt Bảo cũng không thể trả lại được sự trong sạch cho Hắc Nho, thế thì còn mặt mũi nào nhìn thấy sư phụ nữa?

Tung tích của hung thủ Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh, kẻ phá hủy gia viên và giết chết cha mẹ hắn vẫn chưa rõ, thế thì bao giờ mới trả được huyết thù đây?

Đinh Hạo càng nghĩ càng muốn phát điên lên.

Bỗng hắn chợt nhớ đến Dịch Hình Thuật đã học từ Hư Áo Lão Nhân nên lập tức nảy ra ý tưởng cải trang trà trộn vào Bắc Bảo rồi tùy cơ ứng biến. Nghĩ vậy nên hắn lập tức lên đường tới Y Xuyên.

Trời sắp tối thì Đinh Hạo đến một tiểu trấn gần Y Xuyên. Hắn chọn một khách điểm, ăn uống nghỉ ngơi đến khuya thì thức dậy sửa soạn trang phục, thi triển Dịch Hình Thuật, lập tức biến thành một văn sĩ trung niên có da mặt màu xám tro.

Vào khoảng canh ba, canh tư, vạn vật tĩnh lặng, bên ngoài trời càng tối mờ, đen kịt hơn. Đinh Hạo để lại trên bàn một lạng bạc coi như trả tiền phòng rồi xuyên qua cửa sổ nhảy lên mái nhà, chạy thẳng đến Y Xuyên.

Trời sáng thì hắn đến Y Xuyên, hắn chọn một khách điểm lớn nhất, thuê một gian phòng to đẹp nhất rồi viết một băng vải lớn kêu tiểu nhị treo trước cửa khách điểm, trên đó có ghi mấy chữ “Tử Diện Khách kính hầu Hắc Nho”.

Ngày thứ nhất lặng lẽ trôi qua, sang đến ngày thứ hai thì Đinh Hạo được tiểu nhị chuyển cho một bao thư, hắn vội hỏi:

- Thư của ai mang đến vậy?
- Một thanh niên lạ mặt.
- Hắn đâu rồi?
- Hắn chỉ dặn tôi mang thư vào cho khách quan rồi đi ngay.
- Thôi được, người cứ đi ra, để mặc ta.

Tiểu nhị lập tức ra khỏi phòng. Đinh Hạo vội xé bao thư, thấy trong đó có mảnh giấy trên viết vài chữ:

“Tây Thành năm dặm, đại lộ cạnh bìa rừng, ta hầu ngươi”.

Phía dưới góc mảnh giấy có viết hai chữ Hắc Nho.

Đinh Hạo bất giác ngăn người ra, hắn không nghĩ được ai đó lại dám cả gan mạo nhận Hắc Nho như vậy. Hắn bày ra kế này để dụ người của Vọng Nguyệt Bảo ra mặt, vậy mà lại lòi ra một tên Hắc Nho giả mạo, thật rắc rối.

Đinh Hạo quyết làm cho ra lẽ nên lập tức chạy đến điểm hẹn. Đó là một nơi không xa lạ chút nào, hắn từng đụng độ với Bạch Nho tại đây và bị chôn sống, may nhờ Xích Ảnh Nhân cứu thoát, cách đó năm dặm nữa thì là Thạch Gia Tập, bí địa của Thọ Dao Phong ca ca trước kia.

Khi hắn chạy vào rừng thì phát hiện ra một số người đang ẩn núp. Nhưng hắn vẫn giả vờ như không biết, cứ thẳng tiến để chờ xem đối phương định làm sao.

Bỗng một âm thanh lạnh lùng vang lên:

- Đứng lại.

Rồi một bóng người xuất hiện, đó là một ông lão độ năm mươi tuổi, tay cầm một ống điếu cán dài mà thô, chính là Tây Khanh của Vọng Nguyệt Bảo.

Đinh Hạo nhìn thấy ông lão thì bất giác mừng thầm nhưng hắn vẫn giả vờ làm ra vẻ giận dữ nói:

- Người là Hắc Nho?
- Lão phu không phải.
- Vậy sao người giả Hắc Nho đến dự ước hẹn?
- Đương nhiên là phải có lý do.
- Lý do là gì?
- Không thể nói được.

Đinh Hạo không nói gì nữa, lập tức rút kiếm chém về phía Tây Khanh, hắn đã từng giao đấu với đối phương nên không dám coi thường, vận dụng toàn bộ chân lực đánh tới.

Tây Khanh hừ một tiếng, giơ ống điếu chắn ngang ngực, đỡ kiếm chiêu của Đinh Hạo.

Một tiếng hự chất chứa vang lên, Tây Khanh loạng choạng lùi ra sau bốn năm bước, mặt mày tái nhợt, ống điếu rơi xuống đất. Đinh Hạo từ từ bước tới, gần giọng nói:

- Người phải trả giá cho cái tội đã lừa gạt bản nhân.

Bỗng từ bên cạnh có một tràng cười sang sảng nổi lên, Đinh Hạo đã biết có người mai phục nên chẳng lấy làm ngạc nhiên, quay người lại nhìn.

Một người bịt mặt áo gấm đang chậm rãi bước tới, sang sảng nói:

- Các hạ có võ công thật kinh người, đủ sức một phen ác đấu với Hắc Nho vậy.

Đinh Hạo nghe giọng nói tức thì khí huyết sôi sùng sục, vì đó chính là đại thù gia Vọng Nguyệt Bảo Chủ Trịnh Tam Giang. Cánh tay cầm gươm của hắn run lấy bầy, một tiếng nói trong đáy lòng gào thét “Giết hắn đi, chém ra thành từng mảnh vụn”. Nhưng kế đó lại có tiếng nói khác vang lên “Nhịn nào, không nhịn được việc nhỏ thì làm hư đại sự, cái dừng nhất thời của thất phu không nên noi theo”.

Thế rồi với sự tu dưỡng học từ sư phụ, Đinh Hạo dần dần lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng nói:

- Người là ai?

Trịnh Tam Giang chấp tay nói:

- Vừa rồi Tây Khanh của bản Bảo động thủ với các hạ chẳng có địch ý chút nào ngoài mục đích thử nghiệm võ công.
- Muốn khảo nghiệm võ công của ta?
- Chỉ chứng minh thử xem các hạ có thể đơn độc đánh với Hắc Nho được hay không thôi, vì chúng ta có cùng chung kẻ thù.

Đinh Hạo vờ làm ra vẻ kiêu ngạo, cười nhạt nói:

- Từ trước tới giờ ta đi về một mình, không thích cộng tác với ai cả.

Trịnh Tam Giang trầm giọng nói:

- Bằng hữu, ta rất kính phục hào khí ngất trời của các hạ, nhưng e rằng một cây cột khó chống nổi căn nhà lớn. Hắc Nho ngày nay đã khác xa với ngày xưa rồi, chỉ đơn thuần võ công của truyền nhân y cũng không dễ đối phó.

- Y ... cũng có truyền nhân ư?

- Đúng vậy, chính là Toan Tú Tài Đinh Hạo nổi danh giang hồ gần đây.

Đinh Hạo cười thâm, giả vờ kinh ngạc nói:

- Nói sao?

- Không sai chút nào đâu, chắc bằng hữu cũng có nghe nói chứ?

- Không phải đâu.

- Tại sao không phải?

- Môn lộ võ công của Toan Tú Tài và Hắc Nho hoàn toàn chẳng giống nhau chút nào.

- Sao bằng hữu lại biết?

- Lúc ở Nam phương, ta đã từng giao thủ với Toan Tú Tài.

Giọng điệu của Trịnh Tam Giang có vẻ xúc động:

- Kết quả ra sao?

Đinh Hạo ngạo nghễ cười nói:

- Y có thể tiếp được năm mươi chiêu của ta.

Tây Khanh xen vào:

- Nói thế thì võ công của bằng hữu cao hơn Toan Tú Tài ư?

Đinh Hạo liếc mắt nhìn lão, nói:

- Hình như các hạ không phục?

Tây Khanh thẹn đỏ mặt, không nói gì nữa. Trịnh Tam Giang bỗng hỏi:

- Bằng hữu đã đụng độ với Hắc Nho lần nào chưa?

- Thế thì chưa có.

- Vậy làm sao bằng hữu biết được môn lộ võ công của Toan Tú Tài và Hắc Nho khác nhau?

Đinh Hạo chửi thầm trong lòng “Quả thật là lão hồ ly xảo quyệt vô cùng”.

Hắn lạnh lùng nói:

- Bản nhân từng thăm viếng một số người đã từng động thủ với Hắc Nho.

- Có lẽ ... võ công của y đã có tiến bộ và biến hóa nhiều hơn.

- Điều đó thì bản nhân chẳng ngại gì cả!

Trịnh Tam Giang trầm tư giây lát, sau đó nói tiếp:

- Bản nhân có thể hỏi thêm một điều nữa chẳng?

- Xin cứ nói tự nhiên.

- Mong rằng các hạ liên minh với Vọng Nguyệt Bảo, cùng nhau góp sức đối phó Hắc Nho.

Đinh Hạo âm thầm nghiêng rằng nói:

- Các hạ dựa vào thân phận thế nào mà nói như vậy?

Trịnh Tam Giang cười sang sảng nói:

- Bản nhân nói được lời như thế, đương nhiên phải có chút trọng lượng rồi!

- Nhưng tại hạ chẳng ưa thích tác phong giấu đầu lòi đuôi như thế!

- Nếu bằng hữu ưng thuận, bản nhân sẽ tỏ rõ thân phận ngay.

Đinh Hạo dùng sách lui làm kế tiến nói:

- Tại hạ thích đi đứng một mình thôi, vụ giải oan đòi nợ này há có thể nhờ người khác mà nên việc ư ...

- Bằng hữu nói thì có lý lắm, quả nhiên có phong độ của một chân võ sĩ, nhưng hành tung của Hắc Nho khó tìm ki lắm, chẳng khác gì như thần long hiện đầu mà không thấy đuôi vậy, ngoại trừ y tự hiện thân ra, chứ muốn tìm y khó vô cùng, nhưng y từng buông lời sẽ viếng thăm bắc bảo, cho nên nếu bằng hữu chịu gia nhập với bản bảo thì chẳng cần nhọc công tìm kiếm, đồng thời nói thêm một câu có lẽ bằng hữu không hài lòng là muôn một bằng hữu lực bất tòng tâm, vẫn còn bạn bè tiếp tay giúp bằng hữu đạt đến mục đích hoàn thành tâm nguyện được như ý.

-Ồ! Lời nói này ... quả có lý thật!

Trịnh Tam Giang hấp tấp nói:

- Ý kiến của bằng hữu thế nào?

Đinh Hạo cố ý trầm tư giây lát, sau đó lạnh lùng nói:

- Các hạ có thể thay mặt bảo chủ quyết định chẳng?

Trịnh Tam Giang cười ha hả, mở khăn bịt mặt để lộ ra bản lai diện mục của y, Đinh Hạo lại giao động lần nữa, không gặp lão thất phu này mấy năm rồi, nét mặt của y vẫn như xưa, chỉ có điều là tăng thêm chút ít tóc bạc mà thôi.

- Bằng hữu, bản nhân chính là Trịnh Tam Giang đây.

Đinh Hạo vờ ra vẻ ngỡ ngàng, kêu lên một tiếng:

- A!

Rồi chấp tay nói:

- Thật là thất lễ quá, may được hội ngộ với Trịnh Bảo chủ.

- Không dám.

110. Liệt Vị Đông Khanh

Đinh Hạo tra kiếm vào bao, Trịnh Tam Giang tỏ ra thân mật nói:

- Tôn hiệu của bằng hữu là Tử Yên Khách ư?

- Đúng thế.

- Lượng thứ bản nhân kiến thức hạn hẹp, ngoại hiệu của bằng hữu hình như trên giang hồ ...

- Chưa từng nghe nói bao giờ phải không?

- Đúng vậy.

- Hà hà hà, ta chưa từng tham dự vào bất cứ chuyện thị phi nào trên giang hồ cả. Lần này tìm kiếm Hắc Nho có thể nói là lần đầu tiên hành tẩu giang hồ nên cái danh hiệu Tử Yên Khách làm sao Bảo chủ biết được.

Thấy thái độ của Đinh Hạo rất ngạo mạn, Trịnh Tam Giang cười nói:

- Thế thì chẳng trách, nhưng bằng hữu có thể cho biết tên họ để tiện xưng hô không?
- Không cần thiết, vì nếu ta nói bừa một cái tên thì Bảo chủ cũng chẳng biết là thật hay giả, Bảo chủ chỉ cần gọi là Tử Yên Khách thì được rồi.
- Thế cũng được, còn về vấn đề liên minh ...

Đinh Hạo làm ra vẻ trầm tư một hồi rồi nói giọng miễn cưỡng:

- Xem như ta đồng ý liên minh với Bảo chủ, nhưng có một số điều kiện cần nói trước ...
- Xin cứ nói.
- Ta liên minh với Bảo chủ chỉ với mục đích riêng là tìm Hắc Nho nên ngay sau khi xong việc thì sẽ cáo từ ngay.
- Được, bản nhân cũng không dám miễn cưỡng giữ các hạ lại. Tuy nhiên ...
- Có chuyện gì?
- Danh bất chính thì ngôn bất thuận. Danh hiệu Đông Khanh của bản Bảo đang khuyết, bằng hữu có thể ...

Đinh Hạo vờ ngạc nhiên nói:

- Thế ra hiện giờ quý Bảo chỉ có Tây Khanh thôi ư?

Trịnh Tam Giang gượng cười nói:

- Đông Khanh Ngũ Phương Thần Đông Phương Khải Minh mới gần đây đã phản nghịch thoát ly bản Bảo.
- Ra là vậy, nhưng địa vị quá tôn quý nên có lẽ ...

Trịnh Tam Giang cười nói:

- Bằng hữu xin đừng quá khiêm nhường như vậy.

Tây Khanh xen vào:

- Bảo chủ cầu người hiền như khát nước, xin các hạ đừng từ chối nữa.

Đinh Hạo vờ yên lặng suy nghĩ khá lâu, sau đó hướng về Trịnh Tam Giang chấp tay nói:

- Thôi cũng được vậy.

Trịnh Tam Giang đắc ý cười ha hả nói:

- Đông Khanh nghỉ ở đâu vậy, để bản Bảo đến thu dọn hành lý.
- Tại hạ chỉ một thân một kiếm mà thôi.
- Thế thì tiện quá, bây giờ bản nhân xin đi trước, Tây Khanh sẽ đưa Đông Khanh về Bảo.
- Xin Bảo chủ cứ tự nhiên.

Trịnh Tam Giang lập tức lại bịt khăn che mặt rồi hấp tấp xuyên rừng chạy đi ngay. Đinh Hạo nhìn theo bóng lão, trong bụng mừng thầm vì kế hoạch bước đầu đã trôi chảy.

Tây Khanh xoay sang hướng Đinh Hạo nói:

- Hiện giờ chúng ta đã là người một nhà, lão phu nhiều tuổi hơn thì gọi các hạ một câu lão đệ, không biết có được chăng?
- Đương nhiên, đương nhiên là được chứ.
- Để tổ ra hoan nghinh, ta cùng lão đệ hãy vào thành cạn mấy ly nhé.

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Xin tuân lệnh lão ca.

Tây Khanh vỗ tay cái bốp, lập tức có một tên võ sĩ xuất hiện, Tây Khanh trầm giọng nói:

- Bản tòa và tân Đông Khanh vào thành vui chén, các người hãy lưu lại hai con ngựa ở đây, còn tất cả giải tán hết.

Tên võ sĩ dạ một tiếng rồi lập tức quay lưng đi. Tây Khanh nhìn Đinh Hạo cười nói:

- Lão đệ, chúng ta đi thôi.

Rồi hai người chậm rãi đi về hướng nội thành, Đinh Hạo thăm dò:

- Tại sao Vọng Nguyệt Bảo cũng đối phó với Hắc Nho thế?

Tây Khanh nói:

- Vì Hắc Nho và Toan Tú Tài cùng một phe, chúng luôn đối địch với bản Bảo.

- Chỉ thế thôi ư?

- Nguyên nhân bên trong thì ta cũng không rõ, nhưng sớm muộn gì thì Hắc Nho cũng đến thăm viếng bản Bảo, lúc đó chúng ta sẽ biết.

- Nghe nói cao thủ trong Bảo đông như kiến, chắc chắn đã có kế sách.

- Điều này ... đương nhiên ... không thể không chuẩn bị trước. Giờ đây có thêm lão đệ gia nhập thì Bảo chủ yên tâm hơn rất nhiều, nhưng ...

Lão ngập ngừng một chút rồi nói:

- Ta đã từng giao đấu với Toan Tú Tài và không chống nổi hắn, đồ đệ đã thế thì sư phụ còn kinh khủng cỡ nào.

Đinh Hạo gật gù ra vẻ hiểu biết, nói:

- Dùng binh không bằng dùng trí.

- Ý của lão đệ là ...

- Không từ thủ đoạn, phải dùng mưu trí để đánh gục đối phương.

- Lão đệ quả có chỗ hơn người.

- Quá khen vậy.

- Bảo chủ quả có con mắt tinh đời nên vừa thấy lão đệ đã trao chức Đông Khanh.

Đinh Hạo không hiểu dụng ý của Tây Khanh tặng bốc mình làm gì, nhưng căn cứ vào việc lão ra tay giết Phương Thế Vũ là người được Trịnh Tam Giang tin cậy nhất thì cũng đủ biết là lão có ý đồ riêng, vì vậy không thể không đề phòng.

Nghĩ đến đó, Đinh Hạo nói:

- Đông Khanh lúc trước phản Bảo, chẳng lẽ không ai làm gì y sao?

- Y được một người thần bí cứu thoát, cũng có thể chính là Hắc Nho không biết chừng.

- Y cũng cùng phe với Hắc Nho ư?

- Có lẽ thế.

- Thế thì nguy hiểm thật, bản Bảo phải chống chọi cả hai mặt nội phản và ngoại địch, nếu như ...

Hắn dừng lại không nói nữa, Tây Khanh nóng ruột hỏi ngay:

- Nếu như sao?

- Nếu như vẫn còn kẻ nào ôm ấp ý đồ phản loạn thì càng nguy hiểm hơn, vì sau sự kiện Đông Khanh lúc trước, chắc chắn hẳn sẽ cảnh giác rất nhiều.

- Quả đúng như vậy.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, một lúc sau đã vào Y Xuyên. Tây Khanh dẫn Đinh Hạo vào một tửu lầu lớn rồi kêu rượu thịt ra cả hai cùng ăn uống bàn luận.

Rượu được vài tuần thì bỗng Đinh Hạo thấy khó chịu, mặt mày tối sầm, hẳn vội đặt ly rượu xuống bàn, nói:

- Tại hạ tửu lượng thấp kém, chưa gì đã muốn vào nhà xí rồi, chẳng biết ...

Tây Khanh a một tiếng, nói:

- Ra cửa quẹo trái thì thấy ngay.

Đinh Hạo loạng choạng ngồi dậy, đi ra ngoài. Sau khi nhìn lại không thấy có ai theo dõi, hẳn vội lấy Tị Độc Châu ra ngậm vào miệng, chỉ một thoáng sau thì cảm giác khó chịu đã hết. Hắn lập tức hiểu ra đối phương đang đánh độc mình, nhưng lạ ở chỗ Trịnh Tam Giang không hề có biểu hiện gì là chỉ thị cho Tây Khanh cả, xem ra nghi vấn nhất vẫn là ở lão già này thôi.

Ngay lúc này có tiếng bước chân gần tới, Đinh Hạo vội nhả Tị Độc Châu ra cất vào túi, sau đó giả dờ loạng choạng bước ra cửa. Chưa ra đến ngoài cửa nhà xí thì hắn đã bắt gặp Tây Khanh, lão nhìn Đinh Hạo thoáng biến sắc rồi gượng cười nói:

- Lão đệ không sao chứ?

Đinh Hạo giả say nói:

- Không có gì ... nhưng uống nữa thì sẽ say ngay.

Tây Khanh thoáng sượng sùng nói:

- Chúng ta về Bảo thôi.

- Lộ trình còn xa không?

- Cũng không gần, phải đi ngựa, nếu nhanh thì khi trời vừa sáng chúng ta sẽ đến nơi.

Cả hai thanh toán tiền rồi ra ngoài nhắm hướng cánh rừng ban sáng chạy tới.

Khi vào cửa rừng thì đã thấy có hai con tuấn mã cột sẵn, cả hai lập tức lên ngựa rồi thẳng tiến về Vọng Nguyệt Bảo.

Hai người chạy không nghỉ, khi trời mờ mờ sáng thì hình bóng Vọng Nguyệt Bảo đã lù lù hiện ra trước mắt.

Đinh Hạo phóng mắt nhìn đồng dã bao la, hồi tưởng lại cảnh năm xưa bị địch nhân truy đuổi tí nữa bỏ mạng, may nhờ Yên Vân Khách Thẩm Cang cứu thoát mà thù hận sôi sục trong lòng. Tuy nhiên bề ngoài hắn vẫn vẻ như xa lạ, dòm Tây ngó Đông ra chiều rất thích thú.

Vào đến cổng Bảo thì đã thấy Trịnh Tam Giang cười ha hả ra đón. Đối với mọi người thì đó là một vinh dự hiếm có, nhưng còn Đinh Hạo thì chỉ cảm thấy đau lòng như cắt khi hắn hồi tưởng lại cảnh mẹ mình bị làm nhục phải chết oan, đến bây giờ vẫn chưa biết xương cốt nằm ở nơi đâu.

Hắn phải cố gắng lắm mới kìm chế được nỗi uất hận, gượng cười vòng tay làm lễ nói:

- Không dám để Bảo chủ đích thân nghênh tiếp như thế.

Trịnh Tam Giang chấp tay trả lễ, cười nói:

- Xin đừng nói vậy, được Đông Khanh gia nhập thì Vọng Nguyệt Bảo tăng phần uy thế không ít, từ nay về sau còn phải nhờ vả Đông Khanh nhiều lắm.

Đinh Hạo vội nói:

- Không dám, mời Bảo chủ đi trước.

Cả hai khiêm nhường nói thêm vài câu rồi cùng đi vào đại sảnh ngồi xuống.

Trịnh Tam Giang chậm rãi nói:

- Lát nữa đây bản nhân sẽ triệu tập toàn bộ người trong Bảo lại để ra mắt Đông Khanh.

Đinh Hạo cúi người nói:

- Được Bảo chủ ưu ái, tại hạ thật thấy hổ thẹn.

Lúc đó bỗng có một ông lão áo đen với gương mặt oai nghiêm xuất hiện, cung kính hành lễ với Trịnh Tam Giang rồi nói to:

- Cung thỉnh Bảo chủ đến lệnh sảnh, mọi người đã tụ tập đông đủ cả rồi.

Trịnh Tam Giang trở vào Đinh Hạo nói:

- Vị này là Tử Yên Khách, tân Đông Khanh mà bản nhân vừa mời đến.

Y lại chỉ vào ông lão áo đen nói:

- Còn đây là Hà Cảnh Dương, tổng quản của bản Bảo.

Đinh Hạo cùng Hà Cảnh Dương gật đầu chào nhau xong rồi cả bốn người cùng đi về hướng lệnh sảnh, ra đến đó thì đã thấy người người đông đúc tụ tập từ trong ra ngoài. Hai bên lệnh sảnh bày khoảng hai mươi mấy cái ghế dựa, trong cùng là một chiếc ghế dựa cao bọc da hổ. Trịnh Tam Giang đi thẳng tới chiếc ghế dựa đó rồi đứng lại, Đinh Hạo và Tây Khanh phân ra đứng hai bên.

Trịnh Tam Giang đảo mắt hướng qua quần hào một lượt rồi khoát tay nói:

- Mời ngồi.

Mười mấy nhân vật có địa vị lập tức ngồi xuống những chiếc ghế được bày trên lệnh sảnh, trong đó có Tứ Đại Hộ Pháp là Địa Ngục Tôn Giả và Phiếu Miếu Chân Nhân ngồi hàng đầu, kế đó là Dược Vương và Kỳ Sĩ, rồi đến các Đường chủ, có mấy chiếc ghế bỏ trống, dường như những nhân vật ngồi ghế đó không có mặt lúc này.

Trịnh Tam Giang giới thiệu từng người một từ cấp Đường chủ trở lên với Đinh Hạo, sau đó mới chính thức tuyên bố cung thỉnh Tử Yên Khách nhậm chức Đông Khanh.

Tuyên bố xong thì các nhân vật cấp thấp lập tức giải tán, chỉ còn lại những người có địa vị ở lại họp mà thôi, Trịnh Tam Giang cũng nhân cuộc họp kể lại tình hình gấp gáp và cung thỉnh Tử Yên Khách cho mọi người nghe, ai nấy đều trầm trồ khen ngợi.

Sau khi họp xong, Đinh Hạo được Hà Tổng Quản hướng dẫn đến nghỉ tại một tịnh xá ngoài Bảo.

Thời gian thẩm thoát cũng được nửa tháng. Một hôm, Đinh Hạo phụng lệnh vào nội Bảo tiếp kiến Trịnh Tam Giang trong mật thất. Sau khi làm lễ chào hỏi và ngồi xuống ghế đầu đó đằng hoàng, Trịnh Tam Giang nói:

- Đông Khanh, vì phải đối phó với Hắc Nho nên bản nhân đã liên hiệp với những đại môn phái bị uy hiếp, cùng chung lưng ...

Đinh Hạo nhướng cao đôi mày kiếm, ngắt lời:

- Tại sao phải như vậy?

Trịnh Tam Giang cười nói:

- Đông Khanh xin đừng tức giận, lúc hành động thì Đông Khanh sẽ là người đứng đầu, cao thủ các phái chỉ khi nào cần thiết mới ra tay hiệp lực, mục đích lần này là muốn dùng công lý để kiềm chế Hắc Nho mà thôi.

Đinh Hạo chửi thầm lão tặc thâm hiểm trong bụng, nhưng vẫn gật đầu biểu thị sự tán phục, nói:

- Bảo chủ thật sáng suốt, quả xứng là Minh chủ của thiên hạ.

Trịnh Tam Giang cười ha hả nói:

- Bản nhân chỉ muốn tận lực đối với bốn phận võ lâm mà thôi.

Đinh Hạo giả mù sa mưa nói:

- Bảo chủ có cần tại hạ đến liên hệ với các đại môn phái ...

- Thế thì không cần, vì chương môn các đại phái đã ở đây lánh nạn từ lâu rồi.

- À.

- Bản nhân muốn Đông Khanh dời vào sống trong Bảo, cùng ở chung với chương môn nhân và cao thủ các đại phái nhằm tiện lợi cho sự hiệp lực đối phó Hắc Nho sau này, chẳng biết ý Đông Khanh ra sao?

Đinh Hạo mừng thầm, nhưng vẫn làm ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ, hồi lâu sau mới gật đầu nói:

- Tại hạ xin tuân lệnh.

111. Hạ Minh Gần Thù

Miệng Đinh Hạo vừa trả lời cặp mắt lại vừa liếc nhìn xung quanh mật thất một cách khéo léo, căn cứ vào kết quả mà Thọ Dao Phong lão ca ca đã do thám được ở lần trước, nói rằng Cửu long lệnh được cất giấu trong mật thất này, nhưng trước mắt bây giờ sao chẳng thấy có vật gì khả nghi cả, Trịnh Tam Giang đã cất giấu ở nơi khác hay là còn có mật thất nào khác chăng?

Nếu Trịnh Tam Giang đã hủy diệt chứng cứ duy nhất này thì công án này khó lòng kết liễu được rồi, không có bằng chứng thì không thể nào ăn nói với các đại môn phái được, nếu lão thất phu này buông lời phủ nhận, hoặc trở mặt vu khống thì phải làm sao đây?

Trịnh Tam Giang từ từ đứng dậy, từ trên kệ sách đem xuống một cuốn cổ điển đặt trên bàn lật ra nói:

- Mời Đông Khanh đến tham duyệt bố trí của bản bảo xem sao!

Đinh Hạo ngồi bật dậy bước tới gần bàn chỉ thấy trong từ điển có kẹp một mảnh giấy có đồ họa và vô số ký hiệu cổ quái, hắn bất giác động lòng nói:

- Đây là gì thế?

- Đây là bố trí của bản tọa để đối phó Hắc Nho, chuẩn bị lúc không còn người nào dùng võ công đối kháng được y thì mang ra sử dụng ngay.

-Ồ!

- Hãy nghe bản tọa giải thích, đây là sơ đồ toàn bộ của bản bảo, trong bản đồ có đánh dấu hình chữ thập, đó là vị trí phục kích, còn những chỗ có đánh dấu hình tam giác là nơi chôn giấu thuốc nổ, cuối cùng dấu hiệu hình bông mai là tượng trưng cho độc dược.

Đinh Hạo rung mình thầm nghĩ:

Thủ đoạn cay độc thật. Hắn cau mày nói:

- Sơ đồ này bao gồm tất cả thông lộ nội ngoại bảo chăng?

- Đúng thế, toàn bộ ghi rõ trong bản đồ này cả, bất luận Hắc Nho vào bảo bằng bất cứ một phương hướng nào đều nằm trong sự khống chế của bản bảo.

- Nếu sử dụng thuốc nổ ít nhiều phải gây ảnh hưởng đến đệ tử bản bảo ư?

- Đó là việc không sao tránh khỏi được, nhưng ngoại trừ một số người có võ công cao cường, ngoài ra những đệ tử khác không được hiện thân.

- Bố trí của bảo chủ có thể nói là vẹn toàn, nhưng ...

- Thế nào?

- Bản Khanh vẫn muốn độc lực đấu với y!

- Đường nhiên, bố trí này chỉ dùng để đề phòng đối phương chạy mất thôi, nếu Đông Khanh đối phó được y thì tốt thôi!

Trịnh Tam Giang đem cất bản đồ bố trí vào kệ sách nói:

- Bây giờ chúng ta hãy đến gặp chưong môn nhân các phái!

Đinh Hạo gật đầu trả lời.

Ra khỏi mật thất, đi sang tây sương viện, chỉ thấy cửa viện đóng kín, Trịnh Tam Giang gõ nhẹ lên cửa viện, tức thời cánh cửa được mở toang ra, người mở cửa là một nhà sư mặt hổ, có lẽ là cao thủ của Thiếu Lâm Tự, nhà sư thoáng trông thấy Trịnh Tam Giang, liền chấp tay làm lễ, cung kính nói:

- Tiểu tăng Bạch Vân tham kiến bảo chủ!

- Đại sư miễn lễ, xin thông báo các chưong môn nhân đến đại sảnh họp mặt giây lát.

- Tuân lệnh! Bảo chủ cứ tự nhiên.

Trịnh Tam Giang vừa bước vào viện, tất cả những người đang ở ngoài thất cùng nhau làm lễ chào hỏi, Đinh Hạo cảm phần vô cùng, bọn cao thủ tự xưng là danh môn chánh phái lại bị lão thất phu này đùa giỡn như vậy được sao.

Vượt qua sân viện đi vào đại sảnh, người đầu tiên ra nghinh đón là chưong môn nhân Linh Hư Thượng Nhân của phái Võ Đang, Đinh Hạo thoáng nhìn thấy thì nhận ra ngay, nhưng lão chẳng biết Đinh Hạo.

Linh Hư Thượng Nhân gật đầu nói:

- Vô Lượng Thọ Phật, mời bảo chủ vào!

Trịnh Tam Giang cười ha há một tiếng, chấp tay nói:

- Chưong môn nhân khỏe chứ, chờ chấp lễ làm gì!

- Vị này là ...

- Đây là Tân Đông Khanh của bản bảo, danh hiệu là Tử Yên Khách, đặc biệt đến giới thiệu cùng chư vị!

-Ồ! Mời! Mời ngồi!

Vào đại sảnh ngồi xuống ghế, chỉ trong giây lát các chưong môn nhân đã đến đông đủ, sau khi chào hỏi an tọa xong, Trịnh Tam Giang giới thiệu từng người một cho Đinh Hạo và bưng bốc thối phồng võ công của Đinh Hạo một phen, sau đó vào đề ngay:

- Dự tính chẳng bao lâu nữa Hắc Nho sẽ hiện thân, Đông Khanh bản bảo chịu trách nhiệm chánh ra mặt đối phó, mong rằng các chưong môn nhân hiệp lực cùng nhau góp sức trừ khử đại hại này để yên võ lâm, cách thức hành động do Đông Khanh và chư vị hiệp thương với nhau, từ nay trở đi y sẽ ở một viện chung với chư vị.

Các chưong môn nhân chăm chăm mắt nhìn Đinh Hạo một cái, chưong môn nhân Ngô Nhân đại sư của phái Thiếu lâm tự tuyên đọc một câu phật hiệu nói:

- Bọn bản tọa vào bảo có một khoảng thời gian khá lâu, đến nay Hắc Nho vẫn chưa hiện thân, trước kia Linh hư đạo nhân có ước hẹn với Hắc Nho nói rằng trong vòng một năm sẽ điều tra công án Cửu long lệnh cho ra lẽ, quả quyết thương nghị của chúng tôi định ai nấy mạnh trở về bản môn phái xuất đệ tử do thám công án năm xưa này, nghi rằng Hắc Nho không đến nổi nuốt lời ước hẹn phát khởi hành động báo phục các phái đâu, chẳng biết bảo chủ có cao kiến thế nào?

Trịnh Tam Giang biến sắc trầm giọng nói:

- Nếu Hắc Nho thành linh hành động, chắc chắn các môn phái chẳng kịp hỗ trợ lẫn nhau, theo thiên ý của bản nhân, chẳng bao lâu nữa Hắc Nho ắt phải hiện thân thôi, y biết chư vị tề tập bản bảo ắt nay mai phải đến đây thôi, đồng thời y cũng từng tuyên bố sẽ thăm viếng bản bảo một ngày gần đây, hợp lực đối phó với y còn hơn là mỗi người tự chiến đấu, xin chưong môn nhân hãy suy nghĩ kỹ lại.

Lộng nguyệt lão nhân chưởng môn nhân phái Chung nam nói tiếp:

- Chúng tôi lo lắng nếu không điều tra cho ra trắng đen công án của Cửu long lệnh cho dù hủy diệt được Hắc Nho thì công án này vẫn chưa gọi là kết liễu được, vì có lẽ y còn có truyền nhân hoặc bạn bè gì đó, thế thì mối oan kết này càng thâm sâu hơn.

Trịnh Tam Giang cau mày nói:

- Truyền nhân của y rất có thể là Toan tú tài, chẳng ngại đối phó không xuể, còn nếu muốn điều tra công án hai mươi năm trước thì chẳng dễ dàng đâu, theo thiên ý của bản nhân thì việc giết người cướp lệnh chắc là y không sai rồi, chẳng những y báo ra tên tuổi và lại có người chính mắt trông thấy bây giờ y tái xuất giang hồ buông lời kết toán nợ cu, chẳng qua là cái cớ để y báo phục sự kiện Mang sơn năm xưa mà thôi, chứ vị chớ có để y mê hoặc vậy.

Đinh Hạo lại chửi thề trong bụng:

Lão thất phu này đáng chết thật.

Ngô nhân đại sư trầm giọng nói:

- Theo ý kiến của bảo chủ vẫn phải chờ đợi ít lâu thời gian nữa chẳng?

- Như thế bảo đảm hơn ...

- Chúng tôi chỉ ngại làm phiền quý bảo quá lâu?

- Chớ có nói thế, Trịnh mỗ cũng thuộc một phần trong vô lâm phải có bốn phận như vậy! Ngô Nhân đại sư là đầu đảng các phái, thấy lão nói lời như thế, thì những người kia cũng chẳng biết nói sao, tất cả đành yên lặng xem như là đồng ý vậy.

Ngay lúc này bỗng nhiên ầm ầm! Những tiếng nổ vang như long trời lở đất vọng vào đại sảnh, nhà nghiêng đất động rất là kinh người, tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều biến sắc, lật đật đứng dậy hết.

Trịnh Tam Giang đứng dậy hốt hoảng nói:

- Đông khanh, mời cùng bản tọa ra đó xem sao.

Dứt lời y vội vàng cất bước ra khỏi đại sảnh, Đinh Hạo quay sang hướng các chưởng môn nhân chấp tay làm lễ, sau đó rảo bước ra khỏi sảnh đường, mới bước chân ra khỏi cửa viện, đã trông thấy người trong bảo hốt hải bỏ chạy, y như tai họa lớn gì đã xảy ra không bằng.

Ra tới cổng trung môn chỗ phân cách nội ngoại bảo, thì thấy tổng quản Hà Cảnh Dương hấp tấp chạy vào thần sắc rất khó coi.

Trịnh Tam Giang quýnh quýnh hỏi ngay:

- Hà tổng quản, xảy ra chuyện gì thế?

Hà Cảnh Dương chấp tay làm lễ thở hồng hộc nói:

- Bốn chiếc xe ngựa được phái đi Lạc dương đã trở về bảo.

Trịnh Tam Giang hốt hải nói:

- Thế nào?

Hà Cảnh Dương trấn tĩnh lại nói:

- Bốn chiếc xe ngựa đó xảy ra biến cố.

- Xảy ra biến cố gì vậy?

- Trong xe chứa toàn những thuốc nổ, vừa vào tới bảo thì nổ tung ngay, cổng bảo bị phá hủy hư nát hết, tường rào bảo thì bị sụp đổ dài cả năm sáu trượng, phòng xá ở xung quanh cũng bị hủy vài ba căn và có trên hai mươi tên đệ tử bị tử nạn.

Toàn thân Trịnh Tam Giang run lấy bầy, gằm hét nói:

- Có chuyện như thế sao? Chẳng nhẽ các người không phát hiện được chiếc xe ấy có gì đáng nghi chăng?
- Vì chúng đệ tử trông thấy Tổng giám ngồi trên chiếc xe đầu tiên, tất cả đoàn xe không có hiện tượng lạ gì hết.
- Tổng giám Thần Đà đâu rồi?
- Cả người lẫn xe nổ tung, thi hài của y nát thành mảnh vụn.

Đinh Hạo động lòng, y nói Tổng giám Thần Đà chắc chính là Lương Sơn Thần Đà không sai rồi, hèn gì từ khi mình vào bảo không trông thấy mặt y, thế là y tiếp thay Bạch Nho chức tổng giám rồi.

Trịnh Tam Giang chẳng nói được một lời nào cả, dậm chân chạy ra ngoài, Đinh Hạo và Hà Cảnh Dương đi theo đằng sau, ra tới đại viện ngoài bảo, trông thấy hiện trường ngổn ngang xác chết với chân tay ngổn ngang, xen lẫn với tàn cốt xe mã, lầu bảo nguy nga đã trở thành đồng ngói vụn, đùn cao lên như ngọn đồi nhỏ.

Còn số đệ tử bị thương chưa chết, được khiêng sang để ở một bên, miệng mấp máy rên rỉ bi thiết.

Gần cả trăm đệ tử đang tiến hành quét dọn vệ sinh và cứu chữa sầm sọc những đệ tử bị thương.

Bầu không khí sầu thảm bao phủ toàn bảo.

Đinh Hạo thì âm thầm kêu tuyệt.

Trịnh Tam Giang mặt mày tái mét, da thịt co rút lia lịa, chẳng nói được lời nào cả.

Một số nhân vật có địa vị như Địa Ngục Tôn Giả đổ xô tới, Đinh Hạo liếc mắt nhìn bàn tay tàn tật khuyết ngón của Địa Ngục Tôn Giả nhủ thầm:

Trông người còn la hét hung dữ nữa không?

Dù gì Trịnh Tam Giang cũng là nhất bảo chi chủ, y nén giận, trấn tĩnh tinh thần lại, nghiêng răng nói:

- Chư vị phán đoán xem phe phái nào đã gây ra sự kiện này?

Phiến Miễn Chân Nhân lập tức tiếp lời:

- Có lẽ do Hắc Nho làm nên việc này rồi, rõ ràng tổng giám đã bị khống chế, ngoài ra chắc không còn ai có công lực cao siêu như thế.

Trịnh Tam Giang trầm giọng nói:

- Theo sự hiểu biết của ta thì cả đời Hắc Nho chưa bao giờ sử dụng quỷ kế xảo quyệt để đối phó địch.

Địa Ngục Tôn Giả nói giọng sảng sặc:

- Nếu chẳng phải do Hắc Nho gây nên, thì chỉ còn bọn Kim Long bang này thôi.

Trịnh Tam Giang gật đầu nói:

- Bản tọa cũng suy nghĩ như thế!

Dược vương tăng hắng một tiếng nói:

- Nếu do Kim Long bang gây nên việc này, thì chúng ta nên có đối sách ngay, bang phái ấy đã phát động công kích thế này thì chắc chắn họ sẽ còn tiếp tục dùng mưu kế đánh phá bản bảo nữa.

Trịnh Tam Giang trầm tư giây lát nói:

- Mời chư vị tới đại sảnh để cùng thương lượng để tìm đối sách!

Nói xong y quay sang hướng Hà Cảnh Dương nói:

- Hà tổng quản, người hãy ở lại đây chỉ huy thu dọn các việc và lập tức phái đệ tử đặc lực đến Nhạc Dương điều tra cho rõ trắng đen của cuộc âm mưu phá hoại này.

Hà Cảnh Dương cung kính nói:

- Tuân lệnh dụ!

Đình Hạo và bọn Trịnh Tam Giang đi ra lệnh sảnh, sau khi họ thương nghị xong, quyết định một mặt cho người đi do thám cho ra người hạ thủ gây nên sự biến này, một mặt chuẩn bị bố trí lực lượng để đón địch và phái ra số đệ tử tinh nhuệ chẳng kể ngày đêm nghiêm mật canh phòng những thông đạo xung quanh của Vọng nguyệt bảo.

Tức thì toàn bảo ai nấy đều khẩn trương vô cùng y như có một cơn sóng gió bão táp sắp đến không bằng.

Ánh tà dương lặn về hướng tây, cả một vùng đất đỏ au rực rỡ, Đình Hạo lẳng lặng tản bộ một mình trên nghĩa địa đầy những ngôi mộ hiu quạnh ở sau trang bảo, đây là chỗ mai táng tạp nhạp của Vọng nguyệt bảo không có bia mộ gì hết, toàn là cỏ hoang dại mọc um tùm phủ lên gò đất, mục đích của Đình Hạo là muốn tìm gặp nơi chôn cất mẫu thân, nhưng hần thắt vọng chẳng có một mộ bia nào cả, thế thì hần làm sao nhận diện phân biệt được.

Ngay lúc hần đang suy nghĩ vớ vẩn, bỗng một bóng người thấp thoáng từ nơi xa xa ở một góc khác lù lù hiện tới.

Chỉ trong giây lát, bóng người ấy càng chạy càng gần hơn, người ấy không ai xa lạ, chính là gã Tây Khanh vậy, chung quanh gần đây chỗ nào cũng có phục binh canh gác, mình không thể trốn tránh lánh mặt đi đâu được hết, Đình Hạo đành phải thản nhiên đi tới.

Tây Khanh cười ha hả nói:

- Lão đệ nhàn rồi thế, tản bộ giải trí ư?

Đình Hạo cũng cười theo rồi gật đầu nói:

- Còn các hạ thì sao cũng ra tản bộ chứ?

Tây Khanh dứt tiếng cười nói:

- Tiếng rằng nơi đây là một địa, chẳng đáng tản bộ chút nào cả.

Đình Hạo nghe lời nói biết bên trong có ẩn ý gì đây nghiêm sắc mặt nói:

- Các hạ cho rằng không thích hợp ư?

Tây Khanh trầm tư giây lát nói:

- Lão đệ ôm ấp một mục đích gì chẳng?

Đình Hạo giật mình nói:

- Các hạ nói thế là sao?

- Ví dụ rằng lão đệ đang tìm hài cốt của một người nào đó ...?

Đình Hạo rùng mình một cái, nhưng liền trấn tĩnh lại ngay, cười ha hả nói:

- Sao các hạ lại nghĩ như thế?

- Phán đoán theo thói thường thôi, chẳng có ai thích đến những nơi toàn những mồ mả hoang dã để tản bộ cả.

- Chắc các hạ không phủ nhận mỗi người mỗi có một suy nghĩ riêng biệt chứ?

- Nói thế cũng đúng vậy nhưng chúng ta là người giang hồ thì lại khác hần!

- Có gì khác lạ đâu?

- Tỷ dụ nói rằng lão đệ dán ra cáo bạch công khai khiêu chiến Hắc Nho, biểu hiện ra vẻ hào hùng hiem có ở giới võ lâm, nhưng kết quả lại đầu nhập Bắc bảo, háo danh ư, hoặc có ý đồ gì khác ư?

Đình Hạo nghe nói cả kinh, trông thế tên Tây Khanh này là một nhân vật không tầm thường đâu, nếu y là tai mắt trung thành của Trịnh Tam Giang thì tình huống lên vào bảo của mình cần phải dẫn đo suy nghĩ

kỷ lại, điều này chứng tỏ được rằng mình chưa được đối phương tin tưởng lắm, mà hai chữ đầu nhập càng khó nghe vô cùng, hẳn nghĩ tới đây bèn lạnh lùng nói:

- Tại hạ có thể lập tức đi ngay, nếu lời này xuất phát từ ý của Trịnh bảo chủ!
- Không, không phải thế, đây hoàn toàn là ý nghĩ riêng tư của lão phu!
- Ý nghĩ của các hạ khiến bản nhân quá đổi ngạc nhiên!
- Lão phu thì thấy đúng lý như thế, và những không khác không tiện mở miệng hỏi thăm thôi.
- Nói như thế, tại hạ không còn thích hợp lưu lại Bắc bảo nữa rồi?
- Lão phu không có ý nói như thế!
- Đồng như đã nói như thế rồi còn gì nữa!
- Lão đệ đa nghi thôi, lời nói chuyện của chúng ta ở đây thì dứt, bây giờ về bảo chứ?

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

- Không được, chúng ta phải nói cho rõ ràng mọi chuyện mới xong.

Tây Khanh cười nhạt nói:

- Muốn cho lão phu nói cho rõ ràng mọi chuyện hơn nữa chăng?
- Đương nhiên thế thì hay biết mấy!
- Tỷ dụ nói rằng danh hiệu Tử yên khách của lão đệ này, ở chốn giang hồ chưa từng nghe nói.
- Tại hạ từng nói là tự đặt kia mà.
- Đồng ý như thế nhưng lão đệ không chịu nói tên họ ra để cho mọi người nghi ngờ, mà điểm quan trọng nhất là Quỷ Ảnh Tây Thi không phải chết dưới tay của Hắc Nho, câu nói dối thật không khéo chút nào, may mà bí sử này chẳng mấy ai biết được, có lẽ chỉ một mình lão phu từng tận mắt chứng kiến được y chết dưới tay của Ly trần đảo ...

Đinh Hạo cả kinh không ngờ bí mật của mình bị Tây Khanh đoán biết, lúc trước mình tiện miệng nói danh hiệu Quỷ Ảnh Tây Thi ra, quả thật thiết suy nghĩ vậy, bây giờ đối phương không mời mà đến nghĩa địa nơi này ắt chẳng phải chuyện ngẫu nhiên đâu, chắc chắn y đã theo dõi mình đến đây vậy, đối phương có mục đích gì chẳng? Tại sao y không bật mí lại với Trịnh Tam Giang? Hẳn nghĩ tới đây bèn lạnh lùng nói:

- Các hạ cứ nói hoạch toẹt mục đích đến đây đi!

Tây Khanh chậm rãi nói:

- Lão phu chẳng có mục đích gì hết, chỉ đến đây nhằm nhắc nhở thân phận của lão đệ có lẽ bị họ hoài nghi thôi.
- Có thật chỉ như thế chẳng?
- Nếu không thì phải nói sao bây giờ?
- Chẳng có lý do gì mà các hạ phải nhắc nhở tại hạ vậy, vì chúng ta trước kia có quen biết gì đâu.
- Bây giờ chúng ta quen biết nhau tuy là chẳng mấy thân mật nhưng với hào khí anh phong của lão đệ, thật khiến lão phu kính phục không ít.
- E rằng không phải lời nói chân thành chăng?
- Nếu lão đệ có ý nghĩ như vậy thì lão phu đành chịu.

Đinh Hạo sực nảy ra một ý nói:

- Tại hạ có một điều cũng cần cân nhắc các hạ ...
- Ta có điều gì mà lão đệ phải cân nhắc ư?

- Lúc các hạ áp giải cựu phó tổng giám Phỉ Nhược Ngu bản bảo từng hạ thủ giết chết một người thuộc phe của mình.

Tây Khanh đảo mắt nhòm ngó chung quanh hốt hải nói:

- Người là Toan tú tài Đinh Hạo chăng?

Đinh Hạo thụt lùi ra sau ba bước, trong ánh mắt biểu lộ luồng sát khí kinh người, trầm giọng nói:

- Các hạ nói thế là sao?

Tây Khanh xuống giọng nói:

- Việc biết lão phu giết chết Phương Thế Vu chỉ có mình người biết mà thôi.

Đinh Hạo nói giọng lạnh lùng:

- Bây giờ các hạ tính sao đây?

- Người có biết Thảo dã khách Quan Nhất Trần chăng?

Đinh Hạo lại giật bắn người lên lần nữa, phùng mang trợn mắt, nhìn chòng chọc vào mặt của đối phương nói giọng lạnh lùng:

- Ta biết lão thì sao?

Giọng điệu của Tây Khanh trở nên xúc động nói:

- Hiền đệ, lão phu tên là Trang Khắc Thành, cùng Quan đại ca là đôi bạn thâm giao, vì thâm thù của gia đình hiền đệ, ta đã vâng mệnh của đại ca lên vào Bắc bảo còn đại ca ẩn mình ở Nam trang, tất cả mọi việc người vào Nam khóc lạy di cốt vong phu, ta được biết hết, vốn chẳng muốn tiết lộ thân phận nhưng vì thời cơ cấp bách không thể chẳng nói ra! Hai mắt của Đinh Hạo ửng đỏ, toan cúi người hành đại lễ:

Tây Khanh khoác tay nói:

- Có người giám sát chúng ta ở nơi xa, nói chuyện thì chẳng sao, còn hành động thì phải cẩn thận một chút.

Đinh Hạo rùng mình nói giọng thê lương; - Tiểu đệ nên gọi người là Trang bá phụ ư?

- Phải nên gọi như thế.

- Tiểu đệ đã cải biến dung mạo, sao Trang bá phụ lại nhận ra?

- Trước thì ta chỉ hoài nghi chưa dám khẳng định, mục đích chỉ muốn chọc tức cho người rời khỏi Vọng nguyệt bảo để giảm thiểu một kinh địch, đến khi người nói ra sự việc giết chết Phương Thế Vu ta mới khẳng định hiền đệ, ta từ nơi Quan đại ca nhận được một số tin tức có đề cập đến người tinh thông Dịch hình thuật, thêm vào người chẳng nói rõ lai lịch với bản bảo, cho nên ta đã lưu ý theo dõi người.

- A, thế ra Trang bá phụ đã đến Bắc bảo được bao lâu rồi?

- Hơn hai năm nay rồi!

- Trịnh Tam Giang đã hoài nghi tiểu đệ rồi chăng?

- Y đang điều tra lai lịch của người, nguyên do tai Kim Long bang đã phát khởi hành động với bản bảo, vì thế y đã hoài nghi người là người của Kim Long bang, với tư cách hành vi của y, nếu không sử dụng được thì hủy diệt ngay.

Đinh Hạo nghiêng răng nói; - Điều này thì chẳng ngại vì tiểu đệ có thể tùy tâm ứng biến, nhưng chỉ có một việc chưa điều tra ra ...

- Việc gì thế?

- Di cốt của vong mẫu.

- Chớ điều tra làm gì nữa, ta vì sự việc này từng bí mật giết chết hai tên thân tín của tên cố tổng quản Độc bá thiên Huỳnh Cường căn cứ khẩu cung của bọn ấy khai rằng di cốt của lệnh đường được chôn cất

nơi nghĩa địa này sơ sài cho có lệ, thời gian đã cách vài năm, sớm đã mất dạng không còn ai phân biệt được nữa.

Đinh Hạo nghe nói mặt mày choáng váng không còn cầm lòng được nữa, hai hàng lệ dài xuống ở hai bên má, nghĩ đến mẫu thân chết thảm thiết và mất luôn cả hài cốt thể này, hắn bất giác nghiêng rằng dậm chân nói:

- Tiểu diệt không bầm xác của Trịnh Tam Giang ra mảnh vụn được thể không làm người!

Tây Khanh Trang Khắc Thành buồn rầu nói:

- Hiền diệt người phải nhẫn nại mới được, nếu nóng nảy điểm mặt phục thù sẽ đập cổ động rần ngay, Vân long tam hiện Triệu Nguyên Sanh vẫn chưa tìm ra tung tích, vấn đề này còn hóc búa lắm, tốt hơn hết nếu hiền diệt phối hợp với hành động của Hắc Nho ...

Đinh Hạo sực nảy ra một ý nói:

- Tiểu diệt vẫn có liên lạc với Hắc Nho.

- Ta đã biết điều này.

- Y mãi đến giờ vẫn chưa chịu ra tay chỉ vì chưa làm sáng tỏ một sự việc, chuyện này tiểu diệt lên vào bảo chính là để điều tra việc này cho y vậy.

- Sự việc gì người nói xem sao?

112. Hồ Lang Tranh Hùng

Đinh Hạo hạ giọng nói:

- Lúc trước Thọ Dao Phong, người bạn thâm giao của tiểu diệt từng lên vào Bắc Bảo do thám và phát hiện ra Cửu Long Lệnh cất giấu trong mật thất, nhưng chẳng biết là ở gian mật thất nào.

Tây Khanh Trang Khắc Thành nói:

- Ta cũng biết được mật thất đó, nhưng còn lệnh bài thì do Trịnh Tam Giang cất giấu trong người.

Đinh Hạo xúc động nói:

- Y cất giấu trong người ư? Làm sao mà bá phụ biết được chuyện này vậy?

- Tên tiểu tử phục vụ việc ăn uống ngủ nghỉ của Trịnh Tam Giang chính là con cò của ta đã sắp đặt vào.

- À, thế thì hay quá, Hắc Nho đang quan tâm vấn đề Trịnh Tam Giang sẽ hủy diệt chứng cứ, không còn cách nào để ăn nói với các đại môn phái.

- Y chuẩn bị hành động thế nào?

- Thế thì chưa biết, tiểu diệt phải tìm cách thoát thân rồi tìm gặp Hắc Nho thì mới biết được.

- Thoát thân thì dễ thôi, người cũng chẳng cần ở đây làm gì nữa, cứ đi ngay bây giờ đi.

- Tiểu diệt còn chút ít đồ vật cần phải thu dọn.

- Thế thì hãy về Bảo thu dọn đồ vật cho nhanh, tối đến rồi đi.

- Vâng.

Ánh tà dương lúc đó cũng đã gần lặn, Đinh Hạo và Trang Khắc Thành chia tay trở về Bảo.

Vào khoảng canh một, Đinh Hạo đã thu dọn đồ đạc xong xuôi chuẩn bị rời khỏi Bắc Bảo, bỗng hắn nghĩ ra một kế, liền cầm bút viết một bức thư như sau:

"Gửi đến phương trượng Thiếu Lâm Ngô Nhân đại sư. Bản Nho sau khi do thám đã biết được hung thủ giết người cướp Cửu Long Lệnh năm xưa, công án này sẽ được sáng tỏ trong một ngày gần đây. Lúc bản Nho hiện thân thì xin hãy cùng nhau quán thúc cao thủ các phái không nên động thủ, nhằm tránh sự ngộ nhận.

Đọc xong xin hãy đốt hủy đi ngay”.

Sau khi viết xong, Đinh Hạo âm thầm mang đến phòng của Ngô Nhân đại sư.

Trang viện vì đề phòng Hắc Nho phát hiện nên tối đến không đốt đèn, toàn một màu đen kịt, rất thuận tiện cho hẩn hành động.

Sau khi nhét mảnh giấy vào khe cửa sổ phòng Ngô Nhân đại sư thì hẩn nhẹ nhàng gõ lên cửa sổ liên tục, rồi nhanh như chớp lượn người lại về phòng mình, đóng cửa lại.

Ngô Nhân đại sư bị bức mình bởi tiếng gõ cửa, lão tăng gầm lên:

- Ai đó?

Tiếng la hét của Ngô Nhân đã làm kinh động đến mọi người xung quanh, cả trang nhốn nháo hẩn lên. Đinh Hạo hiện đang trong thân phận Đông Khanh nên hẩn phải ra mặt. Hẩn cố tình mở cửa cho mạnh, nhảy ra bên ngoài rồi quát:

- Xảy ra chuyện gì?

Ngô Nhân đại sư từ trong phòng nói vọng ra:

- Có người gõ cửa sổ làm phiền bản tọa.

Đinh Hạo cười thầm, rồi lớn tiếng nói:

- Chư vị hãy bình tĩnh, đề cao cảnh giác, để ta đi tuần tra xem thử.

Nói rồi hẩn quay vào phòng mang túi đeo kiếm, sau đó bằng thân pháp cực nhanh nhảy lên mái nhà, chỉ trong nháy mắt đã chạy ra phía hậu viên của Bảo.

Hẩn ẩn mình vào trong đồng cỏ mả hoang vắng, thay đổi y áo và đeo mặt nạ vào.

Đinh Hạo đang định phi thân trở lại vào Bảo thì bỗng nghe từ nơi rừng cây gần bên liên tục phát ra những tiếng gầm thét. Hẩn bất giác động tâm liền nhìn sang, thì thấy có rất nhiều người thấp thoáng như quỷ u linh, cùng tiến về phía hậu viên của Bảo, y áo màu vàng đã nói lên lai lịch của đối phương.

Đinh Hạo mừng thầm, thật may là Kim Long Bang cũng xuất hiện đột kích Vọng Nguyệt Bảo, rất thuận tiện cơ hội cho hẩn hành sự. Sự đột kích này của Kim Long Bang rất mạnh, có lẽ họ đã dồn toàn lực đến đây, quyết sống mái.

Hẩn còn đang suy nghĩ thì đã có nhiều tiếng đao kiếm va chạm từng hồi vang tới như sóng gió ba đào từ hướng tiền Bảo. Đinh Hạo rung động tâm hồn chẳng ít, xem ra nhân mã Kim Long Bang đã đánh vào mặt chính của Bắc Bảo rồi.

Bọn đệ tử Kim Long Bang ở hậu Bảo cũng ào đến hợp công, thành thế tiền hậu cùng tổng công kích. Thứ vũ khí chủ lực của chúng là những mũi tên bók khói ở đầu, được bắn mạnh vào trong Bảo.

Đinh Hạo còn đang ngỡ ngàng chưa biết loại tên bók khói đó có công dụng gì thì đã nghe nhiều tiếng la thảm rồi hàng loạt võ sĩ canh gác thành lũy của Bắc Bảo đã ngã từ trên cao vài trượng xuống đất chết tươi. Hóa ra loại tên của Kim Long Bang là một thứ chất độc vô cùng lợi hại, có thể hủy diệt kẻ địch một cách dễ dàng, xem ra Kim Long Bang đã quyết tâm trả thù, tiếng la hét chém giết càng lúc càng mãnh liệt.

Đinh Hạo nhún mình lướt thẳng vào Bảo, hẩn thấy cổng Bảo đã bị thuốc nổ làm sụp, không có gì ngăn chặn nên võ sĩ Kim Long Bang tràn vào một cách dễ dàng, gần cả ngàn người đang đánh nhau quyết liệt.

Võ Lâm Chi Hậu độc đấu với Dược Vương Kỳ Sĩ, hai phụ nhân áo vàng thì hợp công vây đánh Phiếu Miếu Chân Nhân, còn Nhất Chi Hoa Bạch Nhiễm Thiên thì đang giao đấu kịch liệt với Địa Ngục Tôn Giả, ngoài ra còn một số cặp khác cũng đang quyết sống mái với nhau.

Vì đôi tay của Địa Ngục Tôn Giả đã bị Đinh Hạo đánh bị thương tại cổ miếu Triều Dương Tập nên công lực có phần giảm sút, vì vậy nên Nhất Chi Hoa mới có thể cầm cự nổi với y.

Tây Khanh Trang Khắc Thành thì đang dùng chiến với một người bịt mặt mặc áo gấm, chính là Kim Long Bang Chủ, còn Trịnh Tam Giang thì cầm gươm đứng một bên quan sát cục diện, phàm bất kỳ võ sĩ nào của Kim Long Bang mà tiến đến gần y thì đều bị ngã gục ngay lập tức.

Bỗng nghe một tiếng hự khô khan vang lên, rồi thấy Tây Khanh Trang Khắc Thành loạng choạng lùi ra sau vài bước, té ngồi trên mặt đất.

Trịnh Tam Giang nhảy tới xuất chiêu cản Kim Long Bang Chủ lại rồi thét lên:

- Dừng tay lại, nói chuyện cho đàng hoàng trước cái đã.

Tiếng thét này đã được lão vận đến tám thành công lực nên rất chất chứa, làm cho cao thủ của hai phe tất cả đều bị giật mình, dừng tay cả lại, chỉ thấy hơn ba mươi xác chết nằm la liệt trên mặt đất.

Tây Khanh thì được hai võ sĩ trong Bảo đờ dậy, rồi lui ra phía sau.

Đinh Hạo núp trong bóng tối nóng ruột vô cùng, thấy Trang bá phụ bị thương mà không biết nặng nhẹ thế nào. Hắn chờ đợi hai võ sĩ dìu Trang Khắc Thành bước lại gần rồi nhanh như chớp điểm huyết chúng, sau đó ôm Trang Khắc Thành vào lòng, nhảy vào một góc tối, hỏi nhỏ:

- Người là bạn của Toan Tú Tài phải không?

Hai mắt của Trang Khắc Thành nhắm nghiền, lão thều thào nói:

- Bằng hữu là ai?

- Hắc Nho.

- À!

- Người bị thương ở đâu?

- Trên cổ, bị độc ...

Đinh Hạo vội vàng khám xét kỹ thì thấy trên cổ bên trái của Trang Khắc Thành có một lỗ máu nhỏ như hạt đậu, thật giống như là Vô Ảnh Phi Mang, chẳng biết làm sao mà Kim Long Bang lại có thể dùng chúng được.

Nhưng hắn không còn thời gian để suy nghĩ nên vội lấy Tị Độc Châu cho Trang Khắc Thành ngậm, chỉ trong giây lát thì độc tố đã được giải trừ. Đinh Hạo lại đặt tay vào vết thương trên cổ vận nội lực hút mạnh một cái, lập tức hút ra được vô số hạt gai nhỏ như hạt đậu, chính là Vô Ảnh Phi Mang chẳng sai chút nào.

Tây Khanh Trang Khắc Thành đứng thẳng người lên nhả Tị Độc châu ra, hoàn trả lại cho Đinh Hạo, nói giọng xúc động:

- Thành thật cảm tạ ơn cứu mạng các hạ.

- Không có chi, người đã trúng phải Vô Ảnh Phi Mang là loại độc trung chi độc, vào da thịt phun máu chết ngay.

- Cao thủ trong bảo đều đã uống thuốc giải độc phòng ngừa trước rồi, vì bản bảo biết Kim Long bang thiện dụng độc dược ...

- Người chớ ra mặt, hãy ở trong bóng tối giám sát Trịnh Tam Giang chớ để y chạy thoát.

Dứt lời, hắn lượn mình lướt đi, nhưng vẫn ẩn thân vào chỗ bóng tối.

Lúc bấy giờ, tình thế trong đấu trường đã có thay đổi nhiều, Trịnh Tam Giang đứng đối diện với Kim Long bang chủ, còn đệ tử đôi bên lùi ra sau chiếm lấy một vị trí riêng, phân ranh giới rõ rệt, bây giờ Trịnh Tam Giang nói giọng trầm:

- Để tránh cho đệ tử đôi bên không bị chết oan, ta và người cá biệt cùng nhau giải quyết thế nào?

Kim Long bang chủ cười hăng hắc nói:

- Thế thì hay biết mấy, giải quyết bằng cách nào đây?

- Quyết chiến đến cùng.

- Quyết một mất một còn mới thôi.

- Đúng là như thế đấy, nhưng phải nói chuyện cho rõ ràng trước đã, xin các hạ cho biết lý do tại sao Kim Long bang khởi thủy liên đối địch với bản bảo?

- Điều này chẳng? Hắc hắc hắc, đương nhiên trước khi người nhắm mắt ta sẽ cho người biết lý do ngay.

Mặt mày Trịnh Tam Giang tối sầm lại, mỉa mai nói:

- Nếu người là anh hùng, thì hãy gỡ bỏ khăn bịt đầu của người xuống.

Kim Long bang chủ lạnh lùng tăng hắng nói:

- Thì tạm thời xem ta không phải là anh hùng đi.

- Người làm chủ một bang phái mà lại nói được những lời như thế sao ...

Trịnh Tam Giang, tư cách làm người của người cũng chưa chắc đã quang minh chính đại, bản tọa ta cho rằng người chỉ là một tiểu nhân vô sỉ mà thôi.

- Nếu người là quân tử thì hãy khai lai lịch ra, và cho thấy chân diện mục đi!

- Được, khi người nằm xuống ta sẽ cho người thấy chân diện mục của ta!

Tiếng gầm hét inh ỏi từ hậu bảo vang tí càng lúc càng gần hơn, hiển nhiên số đệ tử Kim Long bang đã tấn công vào tới hậu bảo.

Trịnh Tam Giang giận run nói:

- Người hãy ra lệnh bảo đệ tử của người dừng tay đã, chuyện đêm nay để hai chúng ta tự giải quyết lấy.

- Người hãy nói trước xem nên giải quyết bằng cách nào đây?

- Giữa hai người trong chúng ta chỉ một người sống được thôi, nếu ta chết thì Vọng Nguyệt Bảo sẽ xóa danh ở chốn giang hồ, còn người chết thì Kim Long bang vĩnh viễn trừ danh trong võ lâm, người thấy như vậy có công bằng chẳng?

- Hay lắm, thế là công bằng lắm!

Dứt lời, y khoát tay một cái, Nhất Chi Hoa bạch Miếu Thiên huyết sáo một tiếng thật dài, tức thì tiếng la hét ở hậu bảo lần lần lắng dịu.

Trịnh Tam Giang ra lệnh nói giọng lớn tiếng:

- Thắng bại của bản tọa quyết định số mạng của Vọng Nguyệt Bảo, đệ tử bản bảo hãy lui ra sau hết cho ta ngay.

Một câu hạ lệnh, tất cả cao thủ của Vọng Nguyệt Bảo lần lượt tung mình lùi ra phía sau, trong đấu trường chỉ còn lại một mình Trịnh Tam Giang, đơn thân đối diện với vài chục cao thủ của Kim Long bang mà thôi.

Kim Long bang chủ giọng nói lạnh lùng:

- Trịnh đại bảo chủ, người thể hiện trông có vẻ rất hào khí, nhưng ta cảnh cáo với người trước, chớ có chơi trò quỷ quyết nha, bằng không người sẽ phải trả một giá rất đắt đấy.

Vọng Nguyệt Bảo chủ trầm giọng tăng hắng một tiếng nói:

- Đương nhiên!

Y nói xong khoát tay ra sau một cái.

Chúng đệ tử Kim Long bang kể cả Võ Lâm Chi Hậu trong đó, cùng nhau phi thân lùi ra phía sau vài trượng. Đinh Hạo đứng trong bóng tối suy nghĩ giây lát, liền hiểu ngay được dụng tâm của Trịnh Tam Giang, xung quanh nội bảo đã được chôn cất thuốc nổ vốn dùng để đối phó với Hắc Nho, bây giờ sẵn dịp đem ra sử dụng

luôn, căn cứ bản đồ bố trí mà y đã cho mình xem, thì vị trí chúng Kim Long bang đang tụ tập đúng y chỗ đã được chôn dấu thuốc nổ.

Trịnh Tam Giang vùng vẫy nói:

- Được, chúng ta ra tay được rồi.

Kim Long Bang Chủ không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Hai bên nhận định mục tiêu thật kỹ lưỡng, rồi bất thành linh cùng ra tay tấn công, tức thì nổ ra một trận chiến kinh tâm táng đởm, hai thanh kiếm bay lượn như rồng bay phượng múa, kiếm khí nghe vù vù. Kiếm thuật của hai bên có vẻ như là ngang tài nhau, chiêu thức của Kim Long Bang Chủ thì hiểm ác quỷ quyệt, còn chiêu thức của Vọng Nguyệt Bảo Chủ thì huyền diệu vô song.

Sau vài chục chiêu, Vọng Nguyệt Bảo Chủ dường như có vẻ yếu thế, càng đánh càng thoái lui ra sau nhiều hơn. Kim Long Bang Chủ cười ha hả, từng bước từng bước lần tới, càng lúc càng cách xa bang chúng của mình.

Bỗng một tiếng nổ long trời lở đất vang lên ngay tại chỗ bang chúng Kim Long Bang tụ tập, mùi khét lẹt bay lên nồng nặc, khói bụi mịt mù, đầu mình tay chân văng tung tóe khắp nơi.

Kim Long Bang Chủ nhìn lại thì thấy bang chúng của mình chỉ còn khoảng tám, chín người, hấn gầm rống lên:

- Trịnh Tam Giang, ta không san bằng Vọng Nguyệt Bảo của mi được thì ta sẽ không làm người.

Trịnh Tam Giang cười nhạt nói:

- Một con chó của bọn bay cũng đừng hòng mà thoát ra khỏi đây được.

Hấn vùng kiếm một cái, cao thủ của Vọng Nguyệt Bảo từ hai bên lại ập vào chém giết, một trận đổ máu lại nổ ra.

Bỗng Kim Long Bang Chủ nghiêng rặng huyết lên một tiếng dữ tợn, xung quanh tức thì có tiếng la hét hưởng ứng vang lên rần rần. Thì ra Kim Long Bang có đặt dè tử mai phục ở bốn bên, tiếng huyết đó chính là tín hiệu cùng tổng công kích. Trịnh Tam Giang nghe tiếng huyết của Kim Long Bang Chủ thì bỗng giật nảy mình, lại thấy tình huống bất lợi thì cắn hờn nói:

- Hừ, thật không ngờ là người, Triệu Nguyên Sanh.

Đinh Hạo nghe đến đó tức thì khí huyết nóng bừng lên, giận muốn điên người, thật không ngờ đó là kẻ thù mà chàng đã tốn bao nhiêu công sức cũng không tìm ra được.

Kim Long Bang Chủ cười ha hả nói:

- Giải cho lão già, đã nhận ra được ta. Hôm nay người sẽ phải trả một cái giá rất đắt cho thủ đoạn ác độc năm xưa đó.

Trịnh Tam Giang gằn giọng nói:

- Con cá sa lưới mà cũng dám to miệng ư? Hôm nay dù có ra sao nữa thì bọn ta cũng sẽ liều chết với các người.

Hai bên Kim Long Bang và Vọng Nguyệt Bảo lại lao vào nhau, đấu đá quyết liệt.

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát, hấn thấy thời cơ để dùng thân phận Hắc Nho xuất hiện rồi giải quyết công án năm xưa đã đến, nên bất ngờ nhảy ra, hét lớn:

- Tất cả dừng tay.

Kim Long Bang Chủ và Vọng Nguyệt Bảo Chủ cùng xoay người sang, rồi cùng thất thanh la lên:

- Hắc Nho!

Tất cả mọi người có mặt lúc đó đều biến sắc, tái mặt.

Đinh Hạo đảo mắt nhìn qua một lượt thì nhận thấy phe của Kim Long Bang đã chết sạch, chỉ còn lại Bang Chủ, Võ Lâm Chi Hậu, Nhất Chi Hoa và hai tên võ sĩ trung niên mà thôi. Hiện trường tuy đã im ắng nhưng sát khí vẫn còn ngấm ngấm, chắc chắn sẽ còn bùng nổ nữa.

Trịnh Tam Giang xoay người hỏi Tổng đà trưởng Hà Cảnh Dương:

- Đông Khanh đâu rồi?
- Có lẽ y đang đợi lệnh trong hậu đường.
- Mau mời y tới đây.

Hà Cảnh Dương dạ một tiếng, rồi chạy đi ngay.

Đinh Hạo khẽ nhìn Kim Long Bang Chủ nói:

- Tạm thời chưa có việc của người, người hãy tạm lui ra đi.

Kim Long Bang Chủ không nói gì, lập tức lui ra sau hơn cả trượng, đứng sánh ngang với Võ Lâm Chi Hậu.

Trịnh Tam Giang theo bản năng tự nhiên thụt lùi ra sau hai bước, nói:

- Các hạ quang lâm bản Bảo có điều gì chỉ giáo?
- Người phải biết chứ sao còn hỏi bản Nho?
- Có phải vì việc chưởng môn và cao thủ của các đại môn phái đến nhờ vả bản Bảo không?
- Hừ, người đã giam lỏng mọi người mà còn giả giọng ư?
- Các hạ muốn gì? Sao lại nói vậy?
- Hãy nói ra lý do tại sao người giả mạo bản Nho giết người cướp Cửu Long Lệnh năm xưa?

Trịnh Tam Giang giật nảy mình, gượng cười nói:

- Ý của các hạ là sao?
- Người còn xảo quyệt chối tội ư?
- Chúng có ở đâu?

Ngay lúc này đã có mấy chục người đổ xô tới, chính là chưởng môn và cao thủ của các đại môn phái, có cả Tây Khanh Trang Khắc Thành trong đó. Mọi người đứng sau lưng Trịnh Tam Giang, nhìn Đinh Hạo bằng ánh mắt kinh ngạc.

Trịnh Tam Giang thụt lùi vài bước, hốt hải nói:

- Hắc Nho đã tới, sao chư vị còn chưa ra tay?

Nào ngờ không có chút động tĩnh gì, mặt mày Trịnh Tam Giang đại biến, y xoay người qua Trang Khắc Thành nói:

- Tây Khanh, Tử Yên Khách đâu?

Trang Khắc Thành lạnh lùng nói:

- Có lẽ đã đuổi theo kẻ địch.
- Theo ai?
- Hắc Nho.
- Nói sao?
- Chẳng sao cả, là vậy đó.
- Tây Khanh, sao còn chưa động thủ, còn chờ đến bao giờ nữa?
- Xin thứ lỗi, việc này chỉ có người mới giải quyết được mà thôi.

Trịnh Tam Giang bàng hoàng nhìn Trang Khắc Thành nói:

- Người ... người ...

Đinh Hạo từ từ bước tới phía Trịnh Tam Giang, cười nhạt nói:

- Mau giao ra Cửu Long Lệnh, rồi tự thú với các đại môn phái.

Da thịt trên mặt của Trịnh Tam Giang co rúm lại, nhưng y không hổ danh là một tên cáo già, vẫn giả vờ nói:

- Người muốn giá họa cho ta ư?

Đinh Hạo từ từ giơ kiếm lên cao, lạnh lùng nói:

- Người đã ngoan cố như vậy thì đừng trách bản Nho độc ác.

Trịnh Tam Giang đảo mắt nhìn Trang Khắc Thành và cao thủ các đại môn phái một lượt, ánh mắt của y đầy vẻ oán hận thâm độc, khiến người ta phải ớn lạnh xương sống. Lúc bấy giờ Dược Vương Kỳ Sĩ và Phiếu Miếu Chân Nhân cũng đã lướt tới phía sau lưng của Đinh Hạo.

Địa Ngục Tôn Giả lúc trước vốn ý lại vào con Phi Thiên Hồng Hoa, nhưng đã bị Đinh Hạo hủy diệt lúc chạm mặt ở cổ miếu Triệu Dương Tập, lại còn bị hấn chém đứt một nửa bàn tay phải và ba ngón tay trái, cho nên không còn có thể sử dụng được bất kỳ một loại binh khí nào cả. Trong tình huống lúc này thì y khó có thể ra tay được.

113. Liễu Thù Liễu Án

Sau một tiếng gầm thét kinh người, Trịnh Tam Giang đã ra tay trước. Đinh Hạo vội gom toàn bộ mười hai thành công lực hất kiếm nghinh đón. Nghe “Keng” một tiếng, lửa văng tung tóe, rồi Trịnh Tam Giang liền tiếp thụt lui ra sau ba bước.

Cũng đồng thời lúc này, Phiếu Miếu Chân Nhân và Dược Vương Kỳ Sĩ ra tay trợ công ở phía sau, Đinh Hạo thừa thế xoay kiếm ra sau, công ra một chiêu kiếm mãnh liệt kinh người.

Trịnh Tam Giang lại tiến lên tấn công, tức thì trở thành thế ba người vây công một mình Đinh Hạo. Cả bốn đều là hàng cao thủ nhất lưu hiếm thấy trên giang hồ, họ gây ra một trận chiến khiến người trông thấy phải kinh tâm động phách.

Do Tây Khanh phản bảo và chương môn của các đại môn phái thay đổi kế sách ban đầu nên âm mưu của Trịnh Tam Giang tan vỡ, lại thêm sự đột kích bất ngờ của Kim Long Bang nên Vọng Nguyệt Bảo từng xưng hùng xưng bá ở Bắc phương vô lâm bất đầu chao đảo, tình hình chẳng lạc quan chút nào, có thể Bắc Bảo sẽ sụp đổ tan rã từ đây, là điều mà Trịnh Tam Giang không bao giờ ngờ tới được.

Đinh Hạo oán hận đầy lòng, đồng thời cũng vì tiếng tăm Hắc Nho nên ra chiêu nào cũng dùng toàn bộ công lực bình sinh, làm cho kẻ địch bị quay vòng như con vù. Những cao thủ tàn dư còn lại từ cấp Đường trở xuống của Vọng Nguyệt Bảo thì không sao đủ tư cách tham gia trận chiến.

Tuy nói rằng Kim Long Bang bị trúng kế thuốc nổ làm cho chết chóc thảm thương trầm trọng nhưng số đệ tử có thân pháp quỷ quyết và thiện dụng độc dược còn lại đó vẫn còn là một lực lượng rất đáng ngại, thừa sức đấu liều một mất một còn với Bắc Bảo chứ không chịu thua kém.

Kim Long bang chủ nói lớn tiếng:

- Hắc Nho, các hạ có cần thiết bản tọa ra sức chăng?

Đinh Hạo không trả lời với y, hất mạnh một chiêu kiếm điểm vào gã ác đạo Phiếu Miếu chân nhân. Tiếng thảm rú rạch xé đêm không kêu hãi hùng, Phiếu Miếu chân nhân té ngã xuống đất, xung quanh đấu trường kêu lên kinh hãi, mặt mày của mỗi tên đệ tử Vọng Nguyệt Bảo tái mét không còn chút máu.

Chỗ đất trống mà Trịnh Tam Giang đã bố trí chôn giấu thuốc nổ trở thành vô dụng.

Ánh mắt Địa Ngục Tôn Giả lấp lánh những tia sáng nguy hiểm, thăm lặng tiến gần chỗ đứng của các cao thủ chín phái ...

Bỗng một luồng sáng xanh bích chớp nhoáng xẹt ngang xen lẫn tiếng rú thảm, thân người của Địa Ngục Tôn Giả loạn choạng chao đảo liên tục, miệng mấp máy kêu oa oa! Té ngã xuống đất, tay chân co rút giấy lát nằm yên bất động luôn.

Trong đấu trường xuất hiện thêm một thiếu nữ áo xanh thanh kiếm trong tay của y lấp lánh phản chiếu những tia sáng màu xanh bích dưới ánh trăng đêm khuya. Đinh Hạo liếc mắt nhìn sang, thấy người vừa xuất hiện chính là Uy Linh Sứ Giả Cổ Thu Linh, tức thì tinh thần hăng hái hơn, vận mạnh chân lực, tấn công ra chiêu Bút Hạ Càn Khôn.

Tiếng thảm rú lại vang lên liên tiếp, Được Vương buông cây cuốc thuốc ra một loại binh khí của y té ngã xuống đất, Kỳ Si hồn phi phách tán, nhún mình nhảy lui ra ra khỏi vòng chiến, Cổ Thu Linh lướt tới nghiêng đón, Kỳ Si vẩy tay bằng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ ném ra vô số quân cờ bao phủ Cổ Thu Linh.

Cổ Thu Linh dừng đứng chằng thềm để ý gì hết, thanh gươm Nguyệt Phách Kiếm trong tay tự động toát ra luồng sáng xanh bích, quân cờ thoáng chạm vào hồ quang tức thì hoàn toàn bị dội ngược bắn xa ra vài trượng. Kỳ Si gầm rống nói:

- Nha đầu, ngươi là ai thế?

Cổ Thu Linh từng bước một tiến tới, nói giọng lạnh lùng:

- “Uy Linh Sứ Giả”! Tiếng “Giả” vừa thốt khỏi miệng, Nguyệt Phách Thần Kiếm đã quét ra một đường nhanh như điện xẹt.

Oa! Một tiếng kêu hãi hùng, Kỳ Si cũng theo bạn về tây phương cực lạc.

Ngay lúc Kỳ Si nhảy ra khỏi vòng chiến, Đinh Hạo đã cầm kiếm bám sát Trịnh Tam Giang gần hơn, trở thành thế đứng một đối một.

Trịnh Tam Giang kinh hãi cực độ, nghiêng răng kêu còm cộp nói:

- Hắc Nho, ngươi muốn đuổi cùng giết tận ư?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Có thể là như thế đấy.

- Các môn phái đang chờ đợi ngươi để thanh toán món nợ máu năm xưa ...

- Câm mồm lại, Trịnh Tam Giang ngươi chớ rên rỉ kêu ca làm gì nữa, hãy giao Cửu Long Lệnh ra mau.

- Ngươi ăn nói hồ đồ, muốn vu oan giá họa cho ta ư?

- Ngươi đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Dứt lời Đinh Hạo đã phóng ra một chiêu kiếm mãnh liệt, Trịnh Tam Giang chống kiếm lên gắng gượng chống đỡ. Nghe leng keng vài tiếng rồi lão thụt lùi ra sau thêm ba bước, mặt mày co rút biến dạng. Lão gầm lên một tiếng, tiến tới đánh liều mạng, chiêu thức toàn muốn cùng đối phương đồng quy ư tận, khiến cho cục diện phải xoay chuyển, dù sao lão cũng là bá chủ một phương, công lực cực cao nên Đinh Hạo phải chống cự khá căng thẳng.

Dưới ánh trăng sáng, hai thanh kiếm như rồng bay phượng múa giữa trời xanh, khí thế quỷ khóc thần sầu, kiếm khí rạch xé vù vù ai nghe cũng phải đình tai nhức óc.

Bỗng nghe “A” một tiếng rồi thanh kiếm trong tay của Trịnh Tam Giang bay vọt ra xa, cổ tay phải của lão bị rạch một đường máu chảy lai láng, không cử động nổi nữa.

Đinh Hạo trở mũi kiếm vào ngực đối phương, khấn trương hồi hộp vô cùng, tim đập thình thịch chẳng ngừng. Căn cứ theo Tây Khanh Trang Khắc Thành nói lại thì Trịnh Tam Giang cất giấu Cửu Long Lệnh trong người, nhưng nếu lúc này không lục soát được thì sao? Làm cách nào ăn nói với các đại môn phái?

Trịnh Tam Giang quả không hổ danh là nhất đại kiêu hùng, trong lúc thập tử nhất sinh này lão lại bình tĩnh hơn bao giờ hết, lão giả vờ cảm phần nói:

- Hắc Nho, ta chẳng hiểu được tại sao ngươi lại đẩy tội trạng công án Mang Sơn năm xưa lên đầu ta như thế?

Đinh Hạo nghiêng rằng nói:

- Việc đã đến nước này thì ngươi đừng tìm cách chối cãi nữa, bản Nho không buông lời vô cớ đâu.

- Vậy chúng có đâu?

- Nếu ngươi là hảo hán thì sao không tự nhận lấy trách nhiệm về việc mình làm, tự mình giao phó với các đại môn phái?

- Ta có gì mà giao phó với họ?

- Hừ, ngươi chẳng qua cũng chỉ là một tên tiểu nhân mà thôi.

- Hắc Nho, chúng ta không thù không oán ...

- Giờ đây thì sao?

- Ngươi chỉ cảm phần các môn phái đã gửi thân lán nạn tại bản Bảo ...

- Câm miệng lại.

Cùng với tiếng quát, mũi kiếm của Đinh Hạo đã bắt thần rạch một đường dài trên y phục của Trịnh Tam Giang, một lệnh bài óng ánh chiếu sáng có đường kính to bằng bàn tay rơi ra, đập xuống đất nghe keng một tiếng.

- Cửu Long Lệnh!

Chưởng môn và cao thủ của các đại môn phái đồng thanh kêu lên thẳng thốt.

Mặt mày Trịnh Tam Giang tái mét không còn chút máu, toàn thân run rẩy không ngừng.

Đinh Hạo vẫn trở kiếm vào ngực đối phương, giờ tả chưởng ra vận nội lực hút mạnh một cái, Cửu Long Lệnh đã nằm gọn trong tay hắn. Đây là lần đầu tiên hắn trông thấy lệnh bài mà suýt chút nữa đã làm cho võ lâm thiên hạ lâm vào cảnh tuyệt diệt này, trên lệnh bài có khắc chín con rồng vàng thật tinh xảo chẳng khác gì rồng thật, tượng trưng cho chín đại môn phái.

Tây Khanh Trang Khắc Thành nói lớn:

- Trịnh Tam Giang, ngươi vọng tưởng xưng bá thiên hạ, mạo danh Hắc Nho giết người cướp lệnh, gây nên trận huyết kiếp vô tiền khoáng hậu, trận đánh Mang Sơn tử thương vài trăm người. Bây giờ mộng đẹp tan vỡ, ngươi còn gì để nói không?

Trịnh Tam Giang xoay người lại, cặp mắt hung tợn nhìn chằm chằm vào Trang Khắc Thành, phùng mang trợn má nói:

- Khá lắm, ngươi sẽ bị báo ứng chẳng sai đâu.

Nói xong, lão lại nhìn Đinh Hạo nói:

- Hắc Nho, ngươi hãy thu kiếm lại, ta sẽ có lời giao phó.

Đinh Hạo thu kiếm lại nói:

- Ngươi chuẩn bị giao phó thế nào?

Trịnh Tam Giang thở dài lui ra sau ba bước, nhìn xung quanh. Bỗng lão vấy tay mạnh một cái, một vòng cầu đỏ nhạt rộng lớn bay ra chụp vào người Đinh Hạo, chính là Huyết La Vĩng. Khoảng cách quá gần nên Đinh Hạo không cách gì né tránh, toàn thân đã nằm gọn trong lưới, chẳng cửa quạy được gì.

Trong khi mọi người còn đang sững sờ thì Trịnh Tam Giang đã lướt người ra sau tẩu thoát thật nhanh, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng trong đêm tối. Chúng đệ tử của Vọng Nguyệt Bảo như rắn mất đầu, cũng đua nhau bỏ chạy.

Kim Long Bang chủ gầm thét lên:

- Giết!

Đệ tử tàn dư của Kim Long Bang lập tức tàn sát, máu chảy tuôn trào như suối.

Kim Long Bang chủ quay qua hướng Võ Lâm Chi Hậu nói:

- Thái thượng, chúng ta không thể buông tha Trịnh Tam Giang được.

Võ Lâm Chi Hậu động quải trượng xuống đất, nói lớn:

- Đuổi theo.

Đinh Hạo nằm trong lưới thấy thế thì bắn loạn cả lên, Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh chính là kẻ huyết hải thâm cừu mà hắn tìm kiếm bấy lâu, quyết không thể cho y đi mất được, tình cấp sinh trí, hắn bỗng lớn tiếng quát lên:

- Chớ đuổi, các nơi trong Bảo đều đã chôn thuốc nổ đó.

Câu nói này lập tức có hiệu quả, Kim Long Bang chủ và Võ Lâm Chi Hậu nhìn nhau một lượt rồi cùng dừng lại, không truy đuổi nữa.

Từ xa xa bỗng nghe vọng lại mấy tiếng nổ lớn, rồi có tiếng la hét kinh hoàng, hiển nhiên là một số võ sĩ Kim Long Bang do quá cuồng sát nên đuổi theo và đã thọ nạn.

Đinh Hạo nói lớn:

- Uy Linh Sứ Giả, mau dùng kiếm chặt đứt lưới cho ta.

Cổ Thu Linh lập tức bước lại, lia thanh Nguyệt Phách Kiếm qua một đường, mảnh lưới theo đó lập tức đứt rời ra.

Đinh Hạo lập tức đứng thẳng người lại, quay sang chưởng môn các đại môn phái, đồng dạng nói:

- Công án năm xưa đã sáng tỏ, các vị giao phó thế nào với bản Nho đây?

Các chưởng môn nhân nhìn ngó nhau, chẳng ai nói lên lời.

Đinh Hạo lại nói tiếp:

- Bây giờ bản Nho hoàn trả lệnh phù lại, các vị thử xem thật giả ra sao?

Rồi hắn ném Cửu Long Lệnh sang phía chưởng môn Thiếu Lâm Ngộ Nhân đại sư, Ngộ Nhân đại sư bắt lấy xem xét trong giây lát rồi chuyển sang cho Linh Hư thượng nhân, chưởng môn Võ Đang, xúc động nói:

- Đúng là nó rồi.

Các chưởng môn nhân chuyền tay nhau xem xét một hồi sau đó trả lại cho Ngộ Nhân đại sư, tất cả đều cúi đầu không nói nên lời, nét mặt cực kỳ ân hận.

Một lúc sau Ngộ Nhân đại sư cất giọng khàn khàn nói:

- Năm xưa chỉ vì lệnh phù này mà đã gây ra hiểu lầm, tạo nên một trường sát kiếp vô tiền khoáng hậu, cao thủ tinh nhuệ của các phái gần như mất hết, suýt nữa các phái cũng phải suy sụp bất hưng. May nhờ trời nên thí chủ vẫn còn tại thế, án tình cũng đã sáng tỏ, chúng tôi thiếu sáng suốt đã bị Trịnh Tam Giang lừa gạt, nay không dám nói gì nữa, xin tùy thí chủ định liệu vậy.

Tất cả mọi người đều hồi hộp, chỉ sợ Hắc Nho tái diễn huyết kiếp năm xưa, ngay đến như bang chúng Kim Long Bang là người ngoài cuộc, đứng ngoài làm khách xem hát mà cũng nhấp nhẩm.

Đinh Hạo suy nghĩ hồi lâu, tưởng nhớ lại lần thứ hai về núi đã được sư phụ ân cần dặn dò là không nên làm quá mà tổn hại đến sinh linh trời đất, còn có Uy Linh Phu Nhân lần trước cũng khuyên không nên tạo sát nghiệp, hơn nữa hắn cũng chẳng muốn thấy cảnh máu chảy đầu rơi nên lên tiếng nói:

- Bản Nho theo đức hiếu sinh của nhà Phật, cũng chẳng cần truy cứu nữa, các vị cứ tự nhiên thôi.

Cao thủ các phái nghe thế thì hớn hở ra mặt, reo hò vang dội, Ngộ Nhân đại sư cao giọng tuyên đọc một câu Phật hiệu, chấp tay xá dài rồi thành khẩn nói:

- Thí chủ khoan hồng, ắt được Phật độ. Bần tăng xin đại diện các môn phái gửi lời chí kính đến thí chủ.

Đinh Hạo nói:

- Còn vấn đề Trịnh Tam Giang thì các vị có muốn tìm y hay không là chuyện của các vị, bản Nho sẽ giúp đỡ bất sống nếu gặp được y, xin kiểu vậy.

Chưởng môn nhân của các phái lần lượt tới hành lễ chào từ biệt, một nghi án kéo dài hơn hai mươi năm đến đây coi như là đã kết thúc.

Cổ Thu Linh tiến tới nói:

- Phu nhân rất trông ngóng tiền bối quang lâm bản Cung.

Đinh Hạo ngẩn người ra nói:

- Người về nói với phu nhân rằng khi nào xong việc ta sẽ đến ngay.

Dứt lời hắn lại quay sang Tây Khanh Trang Khắc Thành nói tiếp:

- Công án năm xưa được sáng tỏ trong đó công đầu thuộc về các hạ, bản Nho xin ghi nhận món ân tình này, sau này sẽ tìm cách báo đáp.

Nói xong hắn lượn mình vọt đi, chỉ chớp mắt đã mất hút.

Trong Bảo ngoại trừ những xác chết ra thì không còn bóng người nào nữa, ngoại trừ bang chúng Kim Long Bang. Kim Long Bang tuy thiệt hại nặng nhưng đổi lại thì Vọng Nguyệt Bảo từ đây cũng xóa sổ trên giang hồ, coi như cũng là thành công.

Đinh Hạo ẩn mình vào một gian nhà trống, vội khôi phục lại diện mạo sau đó đứng từ xa lặng lẽ quan sát. Hắn thấy Kim Long Bang chủ đang ra lệnh cho thuộc hạ thu thập tàn cuộc, kiểm điểm nhân số trước khi rút đi.

Vì lo thanh toán Kim Long Bang chủ nên Đinh Hạo đành tạm gác chuyện truy đuổi Trịnh Tam Giang sang một bên mà tìm cách trả thù nhà.

Nhất Chi Hoa Bạch Nhiều Thiên tổng quản của Kim Long Bảo lớn tiếng nói:

- Bẩm Bang chủ, công việc đã hoàn tất.

- Đối phương còn sót tên nào không?

- Thưa còn, căn cứ sự báo cáo của đệ tử vòng ngoài thì ngoài một số rất ít đã phá vòng vây đào tẩu, số còn lại có lẽ vẫn ẩn núp trong Bảo.

- Theo nhận xét của tổng quản thì liệu Trịnh Tam Giang có còn trong Bảo không?

- Chắc y không đi đâu đâu, vì đây là cơ nghiệp của y mà.

- Nhưng căn cứ Hắc Nho đã nói thì các nơi trong Bảo đều có chôn thuốc nổ, muốn lục soát quả thật không dễ dàng.

- Thuộc hạ có một biện pháp, đó là hỏa công.

Kim Long Bang chủ trầm ngâm một chút rồi quay sang hỏi Võ Lâm Chi Hậu:

- Thái thượng thấy sao?

Võ Lâm Chi Hậu gật gật đầu, Kim Long Bang chủ lập tức ra lệnh:

- Tổng quản mau hướng dẫn chúng đệ tử chuẩn bị đốt bảo. Các người canh chừng góc Đông Bắc, mời Thái thượng coi hướng Tây Nam, còn ta sẽ đón ở trước Bảo, nếu thấy tung tích của Trịnh Tam Giang thì lập tức báo hiệu.

Nhất Chi Hoa Bạch Nhiều Thiên dạ một tiếng rồi lập tức xoay mình đi. Lúc này chỉ còn hai người tại hiện trường, Kim Long Bang chủ hỏi:

- Thái thượng, mời người giám sát hướng Tây Nam có được không?

Võ Lâm Chi Hậu đảo mắt nhìn tường ốc xung quanh Vọng Nguyệt Bảo, chậm rãi nói:

- Ta nghe rồi ... Hài nhi à, trang bảo này đốt đi thật uổng quá.

- Nhưng chúng ta không cách chi mà sử dụng được đâu.

- Thôi được rồi, chúng ta phải lo làm xong việc rồi rút đi trước khi trời sáng, đi thôi.

Nói xong mục phi thân chạy ra hướng Tây Nam.

Đinh Hạo nghe mà không khỏi kinh ngạc khi Võ Lâm Chi Hậu gọi Kim Long Bang chủ bằng tiếng hài nhi, thật là khó hiểu, không biết quan hệ giữa họ là gì.

Kim Long Bang chủ nhún mình xuyên qua chỗ sụp ở gần cổng Bảo mà đi, Đinh Hạo lập tức theo bèn gót. Trong lòng hần khí huyết sôi sùng sục, hần lướt người ra cản đường rồi lạnh lùng nói:

- Bang chủ, đã lâu không gặp.

Kim Long Bang chủ giật mình xoay người lại, ánh mắt lão lạnh lùng nói:

- Toan Tú Tài!

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

- Chính ta đây!

- Người muốn gì?

- Thanh toán món nợ máu năm xưa dưới chân Long Trung Sơn.

Kim Long Bang chủ liên tiếp thụt lùi ra sau ba bước. Y biết Toan Tú Tài và Hắc Nho là cùng một phe, mà Hắc Nho thì chắc chưa ra khỏi vùng này, nếu y làm căng thì nguy khốn ngay nên lập tức giả mù sa mưa, nói:

- Huyết án Long Trung Sơn gì thế?

- Triệu Nguyên Sanh, người tưởng ta không biết ư?

Kim Long Bang chủ thụt lùi thêm một bước nữa, gằn giọng nói:

- Tiểu tử, người muốn sao đây?

Đinh Hạo nghiêng răng cồm cộp nói:

- Ta phải xé xác người ra làm trăm mảnh.

Vừa nói hần vừa rút kiếm ra, ánh mắt chiếu ngời tia sáng khủng bố, trông thật rùng rợn. Bao nhiêu năm qua hần ăn ngủ không yên, cuối cùng thì kẻ tử thù cũng đã ở ngay trước mắt, lửa hận trong lòng hần bùng cháy phừng phực, chưa bao giờ hần điên lên như thế.

Kim Long Bang chủ miệng huýt sáo một tiếng mạnh và kéo dài ra.

Đinh Hạo gầm lên nói:

- Tại sao người giết người năm xưa?

Kim Long Bang chủ nói giọng nham hiểm:

- Sao ngươi không xuống âm ty mà hỏi cha ngươi câu này?

Đinh Hạo điên cuồng, dùng hết sức bình sinh phóng ra một chiêu kiếm thần tốc, nghe keng một tiếng thật lớn, Kim Long Bang chủ đã bị hất ra sau khoảng tám thước sau khi gắng gượng đỡ chiêu kiếm đó của hắn.

Đinh Hạo cười lạnh, lướt tới tấn công tiếp. Đôi bên đánh nhau như thí mạng, một bên thì cố sức tự vệ, một bên thì cố sức trả thù, mỗi chiêu thức đều ẩn tàng sát khí ngùn ngụt.

Lúc này ánh lửa từ Vọng Nguyệt Bảo đã bốc cao lên chín tầng mây, chỉ trong chốc lát đã thành biển lửa, châm vào ngòi thuốc nổ chôn dấu các nơi làm phát ra những tiếng nổ kinh người như trời long đất lở soi sáng cả vùng trời. Vọng Nguyệt Bảo coi như chính thức bị tiêu diệt, trong ánh lửa thấp thoáng bóng người kêu thét vì bị thiêu sống, tiếng rú hãi hùng liên tục vang lên.

Kim Long Bang chủ bị trúng vài đường kiếm vào người, y vùng vẫy liều mạng như một con hổ bị thương.

Nhưng may cho lão là ngay lúc đó Đinh Hạo đã phải cấp tốc thoái lui để chống đỡ một kiếm một trượng từ hai bên tả hữu tấn công tới. Thì ra Võ Lâm Chi Hậu và Nhất Chi Mai Bạch Nhiễm Thiên đã nghe tiếng huyết sáo mà chạy tới, cả hai song song nhảy vào cứu viện.

Đinh Hạo ra chiêu tấn công không ngừng nghỉ, đơn thương độc mã dũng chiến với ba tên cao thủ hiểm thấy trong võ lâm.

Nhờ được tiếp viện nên Kim Long Bang chủ được giảm nhẹ áp lực hẳn, lão vội hít mấy hơi không khí điều hòa khí huyết, rồi lại nhảy vào giáp công.

114. Vạn Sự Sáng Tỏ

Điều khiến Đinh Hạo lo ngại nhất là quái tượng của Võ Lâm Chi Hậu, mỗi trượng của mụ có sức mạnh vạn cân, nếu như đối thủ không phải là Đinh Hạo thì mụ quyết chẳng chịu ra tay bao giờ.

Hai mươi chiêu sau, mồ hôi của Đinh Hạo toát ra như tắm, nhưng ba người kia cũng chẳng hơn gì, mái tóc bạc của Võ Lâm Chi Hậu bay tung ra, Nhất Chi Hoa thì thở hồng hộc, còn Kim Long Bang chủ thì tuy không thấy rõ thần tình sau tấm khăn che mặt nhưng kiếm thế cũng đã kém phần mãnh liệt.

Ngọn lửa thù hận trong Đinh Hạo đã tăng thêm sức lực cho hắn, kiếm khí càng lạnh buốt kinh người hơn. “Oa” một tiếng rồi cánh tay cầm kiếm của Nhất Chi Hoa đã bị cắt đứt rơi xuống đất. Thêm hai mươi chiêu nữa thì Võ Lâm Chi Hậu và Kim Long Bang chủ dần dần rơi xuống thế hạ phong.

Thình lình có hai bóng người chạy tới, chính là Trang Khắc Thành và Cổ Thu Linh.

Cổ Thu Linh thấy Đinh Hạo thì vội vã la lên:

- Đinh đệ, để ta giúp ngươi một tay.

Đinh Hạo đang mê mải tấn công nên không để ý đến việc xung quanh, bỗng hắn thấy Kim Long Bang chủ lùi về phía sau rồi sau đó bộ phận cổ và ngực tê dại như bị ong chích, lập tức hắn biết rằng mình đã trúng ám khí, kiếm thế thoáng chậm lại.

Ngay trong tích tắc đó, quái tượng của Võ Lâm Chi Hậu đã điểm trúng ngực hắn, một cơn đau buốt lập tức xông lên, hự một tiếng, hắn rên lên thành tiếng.

Cổ Thu Linh hét lên lanh lảnh, vung Nguyệt Phách Kiếm tấn công Võ Lâm Chi Hậu, nghe keng một tiếng, rồi thân hình của Võ Lâm Chi Hậu đã bị hất ra sau hai bước, Cổ Thu Linh thì loạng choạng thân hình, suýt nữa đã té ngồi xuống đất.

Trang Khắc Thành lúc đó cũng đã vung kiếm nghênh chiến với Kim Long Bang chủ.

Đinh Hạo lập tức kiểm tra thì thấy mình đã trúng Vô Ảnh Phi Mang, hắn vội lấy Tụ Độc Châu ngậm vào miệng rồi hét lên một tiếng, dùng hết sức ra chiêu Bút Hạ Càn Khôn đánh vào người Kim Long Bang chủ. Chỉ nghe Kim Long Bang chủ hự lên một tiếng rồi ngã người ra.

Đinh Hạo nhả Tụ Độc Châu ra cất vào người, nói:

- Trang bá phụ hãy lưu mạng sống cho hần.

Dứt lời hần quay người nhìn sang thì thấy hào quang của Nguyệt Phách Kiếm đang bao phủ hoàn toàn cả người của Võ Lâm Chi Hậu, tiếng quả trượng và kiếm va chạm nhau leng keng điếc cả tai, lửa bắn tung tóe.

Lúc này Bắc Bảo đã hoàn toàn chìm trong biển lửa và bắt đầu sụp đổ.

Bỗng nghe một tiếng rú thảm rồi Võ Lâm Chi Hậu đã buông rơi quả trượng, té ngã xuống đất, không còn động đậy nữa, mụ đã chết rồi.

Đinh Hạo thở phào một tiếng, lướt tới chỗ Kim Long Bang chủ, trở kiếm vào yết hầu đối phương rồi thét lên:

- Triệu Nguyên Sanh, mau tháo khăn bịt mặt ra.

Trang Khắc Thành đứng bên cạnh dùng mũi kiếm hất nhẹ một cái, khăn bịt mặt của Kim Long Bang chủ đã bay ra xa, hiển lộ chân mục của hần, đó là một gương mặt dài mà ốm, ánh mắt lạnh như băng, khuyết một lỗ tai bên trái.

Đinh Hạo buột miệng la lên:

- Thì ra người là Hư Ảo Lão Nhân.

Cổ Thu Linh cũng giật mình nói:

- Hư Ảo Lão Nhân sao?

- Đúng thế, Dịch Hình Thuật độc bá thiên hạ, Vô Ảnh Phi Mang độc nhất trong giang hồ.

- Chính y đã giết Tưởng Thái Y?

- Đúng vậy rồi.

Trang Khắc Thành xúc động nói:

- Tiểu diệt hãy hỏi hần xem diễn biến huyết án năm xưa thế nào?

Đinh Hạo nghiêng răng kèn kẹt nói:

- Triệu Nguyên Sanh, nếu người là nam tử hán thì hãy nói ra tất cả diễn biến năm xưa, bằng không thì ta sẽ xử quyết người như một con chó.

Kim Long Bang chủ từ từ đứng dậy, thở dài nói:

- Người tính không bằng trời tính, lão phu cũng đành chịu vậy.

- Nói mau.

- Toan Tú Tài, người khá thật, lão phu dụng tâm khổ nhọc nhưng cuối cùng cũng thất bại về tay người ...

- Cái đó là thiên lý báo ứng mà thôi, tại sao năm xưa người lại nhuộm máu gia môn của ta?

- Không có tại sao cả.

- Nói láo!

- Lão phu và bọn Trường Bạch Nhất Kiêu và Giang Hồ Ác Khách đều bị Trịnh Tam Giang lợi dụng.

- Người đừng giả trò xảo quyệt, căn cứ vào hung tánh của người thì dễ gì để cho kẻ khác giật dây như vậy?

- Toan Tú Tài, con người bản lãnh do mài luyện mà nên, chỉ có ba phần là thiên tánh, bảy phần là ở rèn luyện, trên giang hồ núi này cao hơn núi khác là chuyện bình thường.

- Đừng dài dòng nữa, nói thẳng ra đi.

Kim Long Bang chủ nghiêng răng nói:

- Năm xưa Thiên Đô Kiếm Khách Đinh Triệu Tường phụ thân của ngươi là đối tượng mà cả Nam Trang và Bắc Bảo đều muốn lôi kéo. Phụ thân ngươi tỏ ra khinh miệt Bắc Bảo, Trịnh Tam Giang sợ cha ngươi đầu nhập Nam Trang nên tiên hạ thủ vi cường ...

- Tiếp đi.

- Năm xưa ta kết giao với Trịnh Tam Giang, bị gương mặt giả nhân giả nghĩa của hắn mê hoặc, lòng sinh cảm ân tri ngộ. Trịnh Tam Giang nói phụ thân ngươi và y có mối thù cướp vợ nên dưới sự sắp xếp của y, lão phu trở thành tổng quản Nam Trang, rồi lợi dụng thân phận ấy kết hợp với một số người khác đi hành hung, nhằm giá họa cho Nam Trang vậy.

Kim Long Bang chủ dừng lại trong giây lát rồi nói tiếp:

- Sau khi xong việc thì Trịnh Tam Giang mới lộ mặt thật, y tìm cách giết người bịt miệng nhưng may mà bọn lão phu thoát được, rồi quyết tâm khởi ý báo thù.

Cuối cùng thì Đinh Hạo cũng đã sáng tỏ được nguyên nhân vì sao bọn cừu nhân Trường Bạch Nhất Kiêu và Giang Hồ Ác Khách đều trước sau bị giết sạch, đồng thời cũng hiểu ra nguyên nhân vì sao Kim Long Bang gây hấn với Bắc Bảo luôn.

Không ngờ kẻ chủ mưu là Trịnh Tam Giang, vậy mà năm xưa hai mẹ con hắn lại dại dột đi đầu nhập vào dưới tay kẻ thù, chẳng trách lão muốn hủy diệt cả hai mẹ con hắn.

Kim Long Bang chủ nhắm mắt lại nói:

- Ta đã nói xong, muốn bầm muốn mổ thì tùy ngươi vậy.

Đinh Hạo chỉ vào xác chết của Vô Lâm Chi Hậu nói:

- Mụ ta là thế nào với ngươi?

- Sư phụ.

- Thay đổi sư môn ư?

Kim Long Bang chủ biến sắc nói:

- Sao ... sao ngươi biết?

Đinh Hạo căm giận nói:

- Chỉ tiếc rằng ngươi chỉ có một cái mạng.

Kim Long Bang chủ run run nói:

- Vậy là sao?

- Ta muốn bầm vằm ngươi ra, người nhà Tướng Thái Y cũng muốn giết ngươi, và Dư Hóa Vũ trang chủ Nam Trang cũng không buông tha cho ngươi nữa.

Ngoài ra Kha Nhất Nghiêu sư đệ của ngươi cũng nhờ ta thay mặt y mà thanh lý môn hộ.

Kim Long Bang chủ hốt hải nói:

- Ngươi cũng biết Kha Nhất Nghiêu ư?

- Lão là bạn thâm giao với ta, vì tìm kiếm ngươi mà ôm hận tạ thế, lúc sắp mất có ủy thác cho ta thay mặt lão thi hành môn qui mà trừng phạt ngươi cho thích đáng.

- Hà hà hà, quả thật ngươi nói đúng, lão phu chỉ có một cái mạng mà thôi.

- Ngươi còn gì để nói không?

- Còn chứ, kiếp sau ta sẽ đòi lại món nợ này với ngươi.

Nói xong lão đã cắn chặt hai hàm răng, khõe miệng rỉ máu, người co giật rồi ngã lăn ra đất. Thì ra lão đã cắn lưỡi tự tận, Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh một đời làm ác cuối cùng cũng phải đền tội.

Ngọn lửa từ Bắc Bảo vẫn cháy phừng phừng, tỏa rộng cả một góc trời, khung cảnh toàn một màu đỏ rực.

Trang Khắc Thành run run nói:

- Hiền điệt, Trịnh Tam Giang vẫn đang đào thoát.

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

- Tiểu điệt quyết không tha cho hắn.

Rồi hắn quay qua Cổ Thu Linh nói:

- Tỷ tỷ à, tiểu đệ đã tìm được Cửu Diệp Linh Chi rồi.

Cổ Thu Linh cả mừng, xúc động nói:

- Thật không?

- Tiểu đệ nào dám đem chuyện này ra đùa chứ.

- Thế thì may quá, nghĩa mẫu của tỷ tỷ đã có thể được chữa trị rồi.

Đinh Hạo lấy Cửu Diệp Linh Chi trong người ra giao cho Cổ Thu Linh, sau đó cắt đầu Kim Long Bang chủ rồi nói:

- Tỷ tỷ à, tiểu đệ nhờ tỷ một việc.

- Đừng khách sáo thế, có gì cứ nói.

- Xin tỷ tỷ mang đầu hắn đến Tướng phủ giao cho Tướng phu nhân.

- Được, dù gì Cửu Diệp Linh Chi cũng là vật của Tướng gia, ta cũng muốn đến đó cảm tạ người một chuyến. Nhưng bây giờ tiểu đệ có việc phải đi ư?

- Đệ phải truy tìm Trịnh Tam Giang ngay, sau đó sẽ về Nam thăm viếng mộ gia phụ.

- Tỷ tỷ sau khi đến Tướng phủ sẽ quay về Uy Linh Cung chữa bệnh cho nghĩa mẫu, biết bao giờ tỷ đệ ta mới gặp lại đây?

- Có duyên ắt sẽ tái ngộ mà.

Cổ Thu Linh buồn bã nói:

- Được, vậy tỷ sẽ vào Nam thăm đệ, xin bái biệt ở đây.

Dứt lời nàng quay sang chào Trang Khắc Thành rồi lướt đi. Đinh Hạo nhìn theo, ngẩn ngơ lưu luyến.

Trang Khắc Thành tăng hắng một tiếng, nói:

- Hiền điệt, bây giờ tính sao?

Đinh Hạo giật mình, ấp úng nói:

- Tiểu điệt ... tiểu điệt phải tiếp tục truy tìm Trịnh Tam Giang mới được.

- Bây giờ thế này, hiền điệt cứ lo việc của mình đi, ta sẽ vào Đại Hình Sơn tảo thanh sào huyệt của Kim Long Bang, sau đó sẽ gặp lại nhau ở Nam Trang, người thấy sao?

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Trang bá phụ nói rất có lý, tiểu điệt xin nghe theo.

Trang Khắc Thành gật đầu nói:

- Vậy thì tái kiến nhé.

Dứt lời lão đã xoay mình bỏ đi, chớp mắt đã mất hút.

Đinh Hạo đứng ngẩn ngơ một hồi rồi bỗng sức nhớ ra nơi này cách chỗ ẩn cư của sư phụ không xa, công án Cửu Long Lệnh đã kết liễu nên hắn muốn về thăm sư phụ, tiện thể kể lại chuyện Uy Linh Phu Nhân với người, nếu hàn gắn được vợ chồng họ thì vô cùng tốt đẹp. Quyết định xong, hắn lập tức khởi hành.

Chạy được vài trăm dặm thì vào tới một tiểu trấn, hắn đang tìm quán trọ thì bỗng thấy một ông lão râu dài mặc áo vàng, kẹp nách một cây quả trượng khập khểnh bước tới, đôi chân rõ ràng là có tật.

Ông lão tới gần thì Đinh Hạo đã nhìn ra đó là Trúc Lâm Khách Lý Mân Trúc, người hầu trung nghĩa của phụ thân năm xưa, hắn mừng đến trào nước mắt, vội chạy ra đón đường nói:

- Lão Lý, không ngờ gặp người ở đây.

Trúc Lâm Khách ngẩn người ra một lát rồi toàn thân run rẩy, xúc động nói:

- Thiếu chủ, thiếu chủ đó ư?

- Ta đây, mình vào khách điếm nói chuyện nhé.

Trúc Lâm Khách gật đầu lia lịa nói:

- Dạ, dạ ...

Hai người cùng vào khách điếm dùng cơm, vừa ăn Đinh Hạo vừa nhìn chiếc chân trái bị tật của Trúc Lâm Khách buồn bã nói:

- Chân trái của lão Lý không thể phục hồi ư?

Trúc Lâm Khách cười nói:

- Còn được như vậy là tốt lắm rồi đấy, đi đứng không có gì bất tiện. Nhưng giờ đây lão không dùng kiếm nữa mà chuyển sang dùng quả trượng, xuống núi muốn tìm người để góp chút sức hèn. Thiếu chủ xin hãy thuật lại mọi chuyện từ sau khi chúng ta chia tay cho lão nghe đi.

Đinh Hạo từ từ kể lại toàn bộ câu chuyện cho Trúc Lâm Khách nghe, nghe xong ông lão giận đến râu tóc dựng đứng, nói:

- Không ngờ chủ mưu lại là Trịnh Tam Giang, thiếu chủ đã báo thù rồi chứ?

- Chưa được, y chạy trốn mất rồi.

- Cha chả, tiếc thật, thế còn Hồng đại ca đâu?

- Hồng lão hiện đang ở Tề Vân Trang, lão sẽ ra Bắc sớm thôi.

Đinh Hạo rót đầy một ly rượu cho Trúc Lâm Khách, cùng đối ẩm với lão.

Trúc Lâm Khách nước mắt ròng ròng, nói:

- Đây là chủ nhân linh ứng, phù hộ cho thiếu chủ, bây giờ thiếu chủ định làm sao?

- Toàn lực tầm thù.

- Thiếu chủ đến đây tầm thù ư?

- Không phải, ta muốn vào núi thăm một vị tiên bối dị nhân, có chút việc cần.

- Là ai thế?

- À, chuyện này ... chuyện này khó có thể nói ra.

- Cũng không sao cả thiếu chủ à.

- Lão Lý, người từ đây đi dọc theo đại lộ Y Xuyên vào Nam, có lẽ sẽ gặp Hồng lão đó.

Nói đến đó hắn bỗng nghĩ ra một việc, lại nói:

- Mà không được, rủi hai người không gặp thì phí công tốn sức. Bây giờ lão Lý hãy đến thành Y Xuyên, đi vào vùng núi phía Tây cách khoảng ba mươi dặm thì sẽ gặp một địa phương gọi là Thanh Thảo Bình. Lão cứ tìm một người gọi là Lạc Nhị viên ngoại rồi nói tên hiệu của ta ra thì lão có thể ở lại đó.

- Có phải đó là trú xứ của một môn phái nào không?

- Đó là tổng đà Không Môn, nhưng lão Lý cứ giả vờ như chẳng biết gì hết, khi Hồng lão về Bắc chắc chắn sẽ ghé đến đó liên lạc, hai người sẽ gặp nhau thôi.

Trúc Lâm Khách gật đầu nói:

- Được, lão sẽ đến đó.

- Thức ăn nguội rồi, lão Lý, ta xin kính người một ly.

- Thiếu chủ, lão không dám!

115. Nợ Máu Trả Máu

Cơm rượu xong xuôi, hai người nói chuyện đến khuya sau đó mới chia tay ai về phòng nấy. Trời vừa tờ mờ sáng thì họ lại chia tay, Trúc Lâm Khách đi về Thanh Thảo Bình, còn Đinh Hạo thì về núi gặp sư phụ.

Mặt trời lặn về Tây, Đinh Hạo đã lên đến đỉnh núi cao, đây là lần thứ hai hắn trở về núi thăm sư phụ.

Vừa đặt chân lên sơn đỉnh thì hắn đã trông thấy sư phụ Hắc Nho đang ngồi trên một tảng đá lớn, ngửa mặt nhìn trời cao. Đinh Hạo vội chạy tới dập đầu sát đất, miệng gọi to:

- Sư phụ, đồ nhi đã lại về đây.

Hắc Nho nhảy xuống khỏi tảng đá, cười hiền từ kéo Đinh Hạo đứng lên, mắt đăm đăm nhìn hắn một hồi rồi nói:

- Hải nhi, xem ra công lực của con lại cao thêm được một bậc rồi.

- Vâng thưa sư phụ, đồ nhi đã tu luyện Huyền Huyền Chân Kinh như lần trước con đã trình bày với thầy.

- Thầy nhớ rồi, hải nhi à, công việc tiến hành đến đâu rồi?

- May mà đã hoàn thành sứ mệnh, không phụ lòng tin của sư phụ.

Gương mặt già nua của Hắc Nho hiển lộ nét xúc động, ông lão nắm tay Đinh Hạo rồi nói:

- Về động rồi nói.

- Sau khi hải nhi rời khỏi núi thì sư phụ có gặp phiền phức gì nữa không?

- Thế thì không có.

Vào trong thạch động, vừa ngồi xuống thì Hắc Nho đã hỏi ngay:

- Hải nhi, sự việc thế nào?

Đinh Hạo từ tốn thuật lại mọi việc từ đầu đến cuối, Hắc Nho vừa nghe vừa gật gù ra vẻ rất hài lòng. Sau khi nghe xong hết thì ông lão cười ha hả nói:

- Hải nhi, con xử sự rất khéo, nào đưa mặt nạ cho thầy.

Đinh Hạo lấy mặt nạ ra, hai tay đưa qua. Hắc Nho cầm lấy mặt nạ nhìn nó trầm ngâm cảm khái một hồi rồi bỗng thẳng tay ném luôn vào đồng lửa đang cháy.

Đinh Hạo giật mình vội nói:

- Lão nhân gia, sao người lại làm như vậy?

- Từ nay về sau thì Hắc Nho chỉ còn là danh hiệu lưu lại trong lòng người võ lâm mà thôi, Hắc Nho chân thật sẽ không còn xuất hiện nữa. Hải nhi à, danh hiệu này được giữ gìn trọn vẹn đã là may mắn lắm rồi, cũng đến lúc phải hạ màn con ạ.

- Vâng hải nhi xin nghe lời sư phụ.

- Con nói hung thủ cướp lệnh vẫn còn đang đào vong ư?

- Đúng thế thưa sư phụ.

- Cửu Long Lệnh đã qui hoàn cổ chủ, vậy thì để cho các đại môn phái họ tự mà giải quyết lấy vậy.

- Không được thưa sư phụ, đồ nhi vẫn phải tìm Trịnh Tam Giang.

- Tại sao vậy?

- Y chính là người đã hại chết cha con, phá hủy gia môn của con, con không thể không báo thù được.

Hắc Nho nghe vậy thì lặng lẽ gật đầu, không nói gì nữa.

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát, bỗng cất tiếng nói:

- Lương Thu Cửu Nguyệt Hạ Dương Châu.

Sắc mặt của Hắc Nho bỗng đại biến, ông lão trợn to mắt nói:

- Hải nhi, con vừa nói gì?

Đinh Hạo nghiêm mặt nói:

- Thưa sư phụ, con đã gặp sư mẫu rồi.

Toàn thân Hắc Nho run lấy bầy, ông lão nhìn chăm chăm ra ngoài khoảng không ngoài thạch động, sắc mặt biến đổi không ngừng, hình như là đang nhìn lại vào ký ức trong quá khứ.

Đinh Hạo ngồi yên không dám kinh động nữa, một hồi lâu sau Hắc Nho mới trấn tĩnh lại, ông lão từ từ nói:

- Lương Thu Cửu Nguyệt Hạ Dương Châu, hải nhi, bà ấy đã già rồi phải không?

- Đồ nhi chưa được trông thấy chân diện mục của người, vì người dùng khăn tơ che mặt.

- Bà ấy ... bà ấy còn hận thầy không?

- Dạ không, sư mẫu đã rõ nội tình của Cửu Long Lệnh, người đã hoàn toàn thông cảm thầy.

- Con gặp bà ấy ở đâu?

- Ở trong Uy Linh Cung tại Đồng Phách Sơn.

- Uy Linh Cung ư?

Thế rồi Đinh Hạo thuật lại mọi việc về Uy Linh Phụ Nhân cho Hắc Nho nghe.

Ánh mắt của Hắc Nho phóng ra những tia sáng lạ lùng, hỏi:

- Bà ấy muốn ta đến Uy Linh Cung sao?

- Vâng, sư mẫu thành khẩn trông mong sư phụ tới từng ngày từng giờ.

- À ... mà thôi đi, mọi chuyện đều đã thuộc về quá khứ, thôi thì cứ để nó như vậy.

- Sư phụ ...

- Ta đã quyết tâm ở lại đây làm bạn với cỏ cây, bây giờ trước khi chết lại được biết chuyện này thì đã quá cảm thấy an ủi rồi.

Đinh Hạo vội quỳ xuống, xúc động nói:

- Sư phụ, đồ nhi thấy thế không được ...

- Ý con là sao?

- Năm xưa sư phụ rất thương sư mẫu đúng không?

- Đó đã là chuyện quá khứ.

- Đó là kỉ niệm đẹp mà thừa sư phụ, sư mẫu đang chờ người về sum họp đó.

Sư phụ à, hài nhi biết trong thâm tâm của thầy rất đau khổ ...

Trong khóm mắt của Hắc Nho long lanh lệ tràn, ông lão nói:

- Hài nhi, thầy đã quen thuộc với cuộc đời làm bạn với cỏ cây ...

Đinh Hạo thành khẩn nói:

- Lão nhân gia, người muốn sư mẫu đau khổ cả đời ư? Năm xưa khi sư mẫu rời khỏi thầy, con tin chắc rằng thâm tâm của sư mẫu đau khổ vô cùng tận. Sự đau khổ chia ly cả hai người đã chịu đựng mấy mươi năm nay, cũng nên phải chấm dứt rồi.

- Hài nhi, con hãy đứng lên ...

- Nếu sư phụ không bằng lòng thì hài nhi chẳng đứng lên đâu.

- Con quì suốt đời ư?

Đinh Hạo rùng mình, quật cường nói:

- Nếu sư phụ muốn đồ nhi quì suốt đời hầu thầy thì đồ nhi không dám chối từ.

- Con nói thật chứ?

- Đồ nhi không dám nói dối sư phụ.

- Được, vậy con cứ quì đi.

Nói xong, Hắc Nho đứng dậy đi vào trong.

Đinh Hạo quì thẳng lưng dậy, hắn biết sư phụ không phải là người lạnh lùng vô cảm, chỉ là có tính ngang ngạnh bẩm sinh và rất cố chấp, có lẽ người muốn thử tính kiên nhẫn của truyền nhân cũng chưa biết chừng. Hắn nghĩ vậy nên rất bình tĩnh, kiên nhẫn quì tiếp.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt đã hết đêm. Đinh Hạo quì suốt một đêm, gió buốt căm căm, sương đêm lạnh giá, tuy khí lực rất kiệt quệ nhưng thần trí lại vô cùng tỉnh táo. Hắn thầm nghĩ nếu có thể hòa hợp được sư phụ và sư mẫu thì dù chịu đựng thêm nữa cũng chẳng là vấn đề gì.

Mặt trời đã ló dạng, tia nắng ấm áp chiếu lên da thịt của Đinh Hạo làm cho hắn cảm thấy thanh thản vô cùng. Hắc Nho lại xuất hiện lần nữa, gương mặt ông lão lạnh như tiền, thông thả nhóm lửa lên sau đó ngồi xuống trước mặt Đinh Hạo, lạnh lùng nói:

- Tiểu tử ngốc kia, nếu ngươi hối hận thì có thể đứng lên tự nhiên.

Đinh Hạo chẳng do dự, cứng cỏi nói:

- Đồ nhi quyết không hề hối hận.

- Ngươi muốn quì cả đời thật ư?

- Đồ nhi không thay đổi ý định.

- Ngươi quyết chí dùng khổ nhục kế để làm cho ta phải động lòng chăng?

- Đệ tử không dám có ý đó.

- Xem ra ngươi cũng chỉ quì được ba ngày ba đêm mà thôi.

Đinh Hạo đánh liều nói:

- Đồ nhi sẽ quì đến khi nào ngã gục mới thôi.

- Người muốn bắt chước tính khí cao ngạo của ta ư?
- Nếu được như sư phụ thì đó là phước khí của con.

Hắc Nho im lặng, ông lão nhìn Đinh Hạo chăm chăm rồi bỗng cười phá lên, nói:

- Ha ha ha, hài nhi hãy đứng lên đi, đừng tự hành hạ mình nữa.
- Sư phụ bằng lòng về với sư mẫu rồi chứ?
- Thầy phục con rồi, thôi đứng lên đi, thầy bằng lòng rồi.

Đinh Hạo nghe thế thì cả mừng, tinh thần phấn khởi lên, mệt nhọc gần như tan biến hết. Hắn quì dập đầu sát đất một cái rồi đứng lên, nhưng vì quá đói khát nên thân hình loạng choạng, đầu vầng mắt hoa, suýt ngã lăn ra.

Gương mặt của Hắc Nho hiển lộ vẻ hiền hòa của một người cha thương con vô cùng, ông lão nói:

- Hài nhi à, thầy không muốn làm khổ con đâu, chẳng qua thầy muốn thử tính nhẫn nại của con mà thôi. Con thật là rất giỏi, không uống công thầy đã rèn giữa bấy lâu.
- Con xin cảm ơn sư phụ đã khen tặng.
- Thôi con ra động bày thức ăn ra đi.
- Thức ăn, sư phụ có sẵn rượu thịt ư?
- Đúng vậy, đã lâu thầy trò ta chưa cỏi mở vui vẻ với nhau rồi.

Đinh Hạo hớn hở chạy ra sau động, hắn thấy có một xâu thịt rừng thơm phức, cùng một hũ rượu thơm lừng vẫn còn niêm phong. Trên bàn còn có hai cái chén gỗ điêu khắc chạm trổ khá tinh xảo, có lẽ là do chính tay sư phụ làm. Hắn mở nút niêm phong hũ rượu, rót đầy một ly dâng cho thầy, sau đó mới rót cho mình, nói:

- Đồ nhi kính mời sư phụ.
- Hà hà, tốt lắm, tốt lắm, hài nhi ngoan.
- Sư phụ, sao thầy có hũ rượu này?
- Tháng trước thầy ra sau núi săn bắn thú rừng, vô tình cứu được một người thợ săn. Mấy hôm sau ông ấy mang tặng cho thầy hũ rượu này, thầy để dành lại chờ con về để cùng vui vẻ với nhau đấy.

Đinh Hạo cảm động nước mắt ràn rụa, tình thầy trò như phụ tử vậy. Đêm đó hai thầy trò ăn uống với nhau tụy lụy, rồi nằm bên cạnh nhau ngủ thật say.

Hôm sau trời vừa sáng tỏ thì hai thầy trò đã dậy, rồi cùng nhau xuống núi.

Đinh Hạo vui mừng nhảy nhót không ngừng, vừa đi bên thầy vừa trò chuyện vui vẻ.

Hắc Nho chưa từng dùng chân diện mục gặp mặt ai bao giờ nên chẳng ai nhận ra ông lão, nhưng đại danh Toan Tú Tài của Đinh Hạo lừng lẫy khét tiếng nên hai thầy trò đi đến đâu cũng có người nhìn ngắm.

Trên đường đi Đinh Hạo kể lại tỉ mỉ hơn về hoàn cảnh gặp gỡ, cùng với tình cảm đặc biệt mà hắn dành cho Uy Linh Phu Nhân, kèm theo việc hắn được giao phó làm chủ nhân Ly Trần Đảo.

Nghe xong, Hắc Nho gật đầu cảm khái nói:

- Đây quả là một bí sử, cũng có thể nói là giai thoại hiếm thấy trong võ lâm, thế thì thầy dùng Ly Trần Đảo làm nơi an thân vậy.

Đến Y Xuyên, Hắc Nho thấy Đinh Hạo còn đại thù chưa trả nên quyết định tự mình đến Uy Linh Cung, không muốn làm trễ nải ái đồ. Đinh Hạo chẳng biết làm sao, đành phải tuân lệnh sư phụ, hai thầy trò chia tay.

Đinh Hạo nhìn theo bóng sư phụ khuất dần mà ngơ ngẩn, đứng sững giữa lộ, trong lòng cảm thấy vô cùng trống vắng, biển trời mệnh mông, biết đi đâu tìm kiếm Trịnh Tam Giang?

Bỗng hần trông thấy một bóng trắng chạy về hướng hần nhanh như chớp, càng lúc càng gần, chỉ trong giây lát đã trông rõ đó là một nữ ni mặc áo bào rộng tay, chính là Lãnh Diện Thần Ni.

Lãnh Diện Thần Ni chạy tới, thấy Đinh Hạo thì ngạc nhiên kêu lên:

- A, Đinh thiếu hiệp, bản ni tìm người đã ba ngày nay rồi.

Đinh Hạo ngạc nhiên nói:

- Thần ni tìm tại hạ có việc gì?
- Bản ni còn thiếu nợ thiếu hiệp một món nợ ân tình chưa trả ...
- Thần ni quá lời, chuyện nhỏ nhặt như thế xin người chớ bận tâm làm gì.
- Phật môn xem trọng nhân quả lắm ...
- Ý của Thần ni là ...
- Mời thiếu hiệp theo bản ni.

Đinh Hạo lấy làm nghi hoặc nhưng cũng theo Lãnh Diện Thần Ni chạy dọc theo con đường ra hướng thành Y Xuyên khoảng năm dặm, sau đó lại quẹo sang hướng Đông, chạy thêm một quãng nữa thì tới một am viện.

Lãnh Diện Thần Ni dừng lại, nói:

- Đinh thiếu hiệp, xin người chờ giây lát.

Nói xong, Thần ni đi vào trong am viện, một lúc sau đã quay trở ra, bên cạnh có thêm một ông lão áo gấm. Đinh Hạo nhìn thoáng qua ông lão này thì tức thì hai mắt đỏ ngầu, máu trong người sôi lên sùng sục.

Ông lão đó chính là Vọng Nguyệt Bảo Chủ Trịnh Tam Giang.

Trịnh Tam Giang thấy Đinh Hạo thì mặt mày tái mét không còn chút máu, hai chân như mọc rễ dưới đất, không còn di động được nữa.

Lãnh Diện Thần Ni đọc một câu Phật hiệu rồi nói:

- Đinh thiếu hiệp, đây là người mà thiếu hiệp đang tìm kiếm, bản ni xin dâng lên cho người coi như là đền đáp ân tình của thiếu hiệp đã đoạt lại Thạch Vân Kiếm cho bản ni. Đêm mà Vọng Nguyệt Bảo bị hủy diệt, bản ni vô tình đi ngang và biết được mọi chuyện nên đã chú tâm tìm bắt ...

Đinh Hạo xúc động vô cùng, không đợi Lãnh Diện Thần Ni nói hết lời đã chấp tay xá dài, nói:

- Tại hạ xin thành tâm cảm ơn Thần ni.

Lãnh Diện Thần Ni nói:

- Đinh thiếu hiệp đừng nói vậy, đây chỉ là bản ni đền đáp ơn mà thôi. Chỉ có điều nơi này là chốn thanh tu, xin thiếu hiệp chuyển địa điểm xử quyết ra nơi khác.

Nói xong, bà hát chuông một cái, Trịnh Tam Giang đã bị đẩy bật ra khỏi cổng am, sau đó xoay người đóng cổng am lại.

Trịnh Tam Giang nhào người ra phía hướng bên trái, phi thân chạy như bay.

Đinh Hạo gầm lên:

- Chạy đi đâu?

Hần tung mình lên cao, vọt người tới cản trước mặt lão, trường kiếm đã cầm chắc trong tay chỉ tới phía trước.

Trịnh Tam Giang hốt hải nói:

- Đinh Hạo, ngươi muốn đuổi cùng giết tận ư?

Đinh Hạo mắt đỏ ngầu, cắn hận nói:

- Ác tặc, ngươi phải đền mạng cho huyết án của Đinh gia trang dưới chân Long Trung Sơn năm xưa.

Trịnh Tam Giang run bắn người lên, liên tục lùi ra sau, lắp bắp nói:

- Ngươi ... ngươi nói vậy là sao?

- Ác tặc, Triệu Nguyên Sanh đã khai ra hết toàn bộ sự thật rồi, ngươi đừng hòng chối tội.

- Ngươi muốn sao đây?

- Ta phải băm vằm ngươi ra làm trăm mảnh.

Trịnh Tam Giang dù gì cũng từng là bá chủ Bắc Phương, lão nghiêng răng nói:

- Ngươi làm được ư?

- Rút kiếm ra, ta sẽ cho ngươi cơ hội phòng vệ.

- Ta không còn một tấc sắt trong người.

Đinh Hạo tra kiếm vào bao nói:

- Tiên phụ một đời anh hùng, ta quyết không làm hỏng hình ảnh của tiên phụ.

Dứt lời hấn lượn mình tới vùng chưởng tấn công. Trịnh Tam Giang vội vùng chưởng ra nghênh đón. Cả hai đều đánh liều mạng, mỗi chiêu mỗi thức đều tưởng như có thể san phẳng núi đồi chứ không phải thường.

Đến chiêu thứ mười, Đinh Hạo dồn toàn bộ mười hai thành công lực đánh ra, Trịnh Tam Giang chịu không nổi, hự lên một tiếng rồi bị hất ra phía sau bốn bước, miệng phun máu tươi. Đinh Hạo không để cho lão có cơ hội nghỉ ngơi, tiếp tục đánh ra một chưởng nữa.

Bỗng nhiên thân hình Trịnh Tam Giang khẽ xoay nhẹ rồi mượn chưởng phong của Đinh Hạo mà lướt ra tít xa xa.

Đinh Hạo giật mình, hấn không ngờ lão tặc lại chơi một đòn đào tẩu như thế, nhưng hấn cũng phản ứng vô cùng thần tốc, lượn mình rượt theo.

Trịnh Tam Giang dù gì cũng đã bị nội thương không nhẹ, lão không thể tẩu thoát được. Đinh Hạo chỉ thoáng cái đã rượt kịp, hấn vận toàn lực đánh ra một chưởng kinh người.

Trịnh Tam Giang hự một tiếng thật lớn, té ngồi trên đất, máu miệng tuôn ra ồ ồ ọc, lão gắng gượng nói:

- Năm xưa tính sai nước cờ, đáng lý ra lão phu phải đích thân trừ khử ngươi.

Nghe lão đề cập đến chuyện năm xưa, Đinh Hạo càng điên tiết, vụt một tiếng, thanh kiếm đã rời khỏi tay hấn, bay đến đâm xuyên qua ngực Trịnh Tam Giang, lão chỉ trợn mắt chăm chăm nhìn Đinh Hạo rồi tắt thở chết luôn.

Đinh Hạo thuận tay cắt thủ cấp của Trịnh Tam Giang, rồi bọc lại cẩn thận.

Hấn cũng đào một cái hố, chôn cái xác không đầu của lão xuống.

Huyết thù đã trả xong nhưng nội tâm của hấn lại tràn đầy cảm giác trống rỗng, xen lẫn sự chua chát chán nản.

Đinh Hạo đứng ngẩn ra giây lát, rồi quyết định đem thủ cấp kẻ thù về cố hương, khởi công xây mộ, sau đó xuống phương Nam đón di cốt phụ thân.

Về đến thành Y Xuyên, hấn đặt thợ làm một cái hộp gỗ, bỏ đầu người vào trong rồi phong kín lại để ngừa hôi thối, sau đó mua một con ngựa, phi nước đại về phía Nam.

Nửa tháng sau hấn đã đến chân núi Long Trung Sơn. Khi phóng mắt nhìn xa đến gò hoang cố hương thì hấn bỗng bất giác giật nảy mình, vì trên đó có bóng người qua lại, ẩn hiện lô nhô vài mái nhà tranh trong đám cỏ hoang.

Chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ có ai chiếm nơi ở gia viên của hắn sao?

116. Cốt Quy Cổ Hương

Ngay lúc này có vài bóng người chạy ngang qua trước ngựa.

Đinh Hạo thoáng nhìn bắt giác xúc động mãnh liệt, vội nhảy xuống ngựa chạy sang hướng mấy người ấy, họ chính là Quan đại nương, tổng quản Diệp Mậu Đình của Tề Vân Trang và sư gia Phương Gia Tuấn.

- Hải nhi, con về rồi ư?

- Đinh đệ!

- Đinh thiếu hiệp.

Ba người đồng thanh lên tiếng chào hỏi.

Đinh Hạo chấp tay trả lễ, nhìn Quan đại nương với đôi mắt ửng đỏ, chỉ kêu được một tiếng “đại nương” thì uất nghẹn chẳng nói tiếp được nữa.

Quan đại nương vỗ nhẹ lên vai Đinh Hạo, bi thương nói:

- Hải nhi, mọi người đang làm mộ cho phụ thân con.

Đinh Hạo cố gắng đè nén mối tình đầy xúc động, nói:

- Linh cữu của cha đâu?

- Đã chuyển đến đây rồi.

- À, Quan bá phụ cũng đến rồi sao?

- Họ vào Đại Hình Sơn tảo thanh sào huyết Kim Long Bang, chắc nay mai sẽ về tới ngay thôi.

- Chuyện ... như thế nào vậy?

- Bọn ta ra Bắc được nửa đường thì được truyền tin của Trang Khắc Thành, phát động chiến dịch tảo thanh Kim Long Bang. Hải nhi, không ngờ kẻ chủ mưu là Trịnh Tam Giang, lão trốn thoát rồi phải không?

Đinh Hạo nghiêng rằng trở vào cái hộp buộc sau yên ngựa, nói:

- Thủ cấp của Trịnh Tam Giang ở trong hộp gỗ này đây.

Diệp Mậu Đình và Phương Gia Tuấn cùng thất thanh kêu “a” một tiếng. Quan đại nương xúc động mãnh liệt, nói:

- Hải nhi, con ... con đã trả được đại thù rồi ư? Phụ mẫu con linh thiêng chắc chắn sẽ ngậm cười nơi chín suối.

Nói xong nước mắt nhỏ rùng rùng xuống.

Đinh Hạo cũng khóc theo thê lương.

Diệp Mậu Đình bước tới cầm dây cương, nói:

- Đinh đệ, chúng ta sang bên đó hãy nói chuyện.

Đinh Hạo gật đầu, bốn người cùng bước qua đó, một số võ sĩ từng quen biết ở Tề Vân Trang cũng tiến tới chào hỏi.

Ngôi mộ to lớn nguy nga sắp sửa hòa thành, bên trong cái lều đơn sơ dựng tạm bên mộ có để một cỗ quan tài lớn màu đen.

Đinh Hạo nhảy vào lều tranh, ôm lấy quan tài khóc lóc thảm thiết. Một hồi khá lâu sau hắn mới đứng dậy, lấy cái hộp gỗ ra đặt phía trước quan tài.

o O o Hôm sau, bọn Linh Khứu Mỗ Mỗ, Phỉ Nhược Ngu, Trúc Lâm Khách, thầy trò Lạc Ninh và Ngũ Phương Thần Đông Phương Khải Minh đã đến. Họ nói chuyện với nhau thì biết Đinh Hạo đã báo được đại thù, ai nấy đều mừng rỡ. Nhất là Trúc Lâm Khách xúc động hơn ai hết, ngã người khóc to ngay trước quan tài, bọn Phỉ Nhược Ngu cũng lần lượt hành đại lễ.

Ngày thứ tư, lúc mặt trời đứng bóng, thủ hạ của Diệp Mậu Đình tới báo rằng đoàn người Tề Vân Trang chủ sắp đến. Đinh Hạo và bọn người Linh Khứu Mỗ Mỗ ra xa hơn cả dặm đường chờ đón họ.

Những người đến chuyến này gồm có Nam Thiên Thần Long Dư Hóa Vũ, Thảo Dã Khách Quan Nhất Trần, Thọ Dao Phong, Toàn Tri Tử, Bán Bán Tẩu Hồng Cẩm và một số đệ tử cao cấp của Tề Vân Trang, cả đoàn người có gần cả trăm nhân mã.

Bọn Đinh Hạo vội tiến tới nghênh đón, họ bắt tay chào hỏi lẫn nhau. Thảo Dã Khách cả đời sống ngang ngược thế mà bây giờ cầm tay của Đinh Hạo cũng nhỏ lệ sụt sùi.

Bước vào mộ địa, Diệp Mậu Đình đã sớm an bài đâu đó, hướng dẫn mọi người vào nghỉ trong lều tranh. Đinh Hạo đứng ra thuật lại diễn biến việc báo đại thù, ai nấy nghe xong đều cảm khái thở dài.

Hôm sau nữa thì đèn nến và các vật cúng tế, luôn cả cái đầu của Trịnh Tam Giang cũng được bày ra. Tề Vân Trang chủ làm chủ tế, Đinh Hạo và Trúc Lâm Khách, Bán Bán Tẩu để tang đáp lễ. Làm lễ cúng tế xong xuôi, cỗ quan tài được đưa vào mộ huyệt.

Trên bia mộ thì khắc tên cả hai vợ chồng, nhưng chỉ có một cỗ quan tài, bên cạnh có một mộ huyệt bỏ không. Đinh Hạo khóc sụt sùi trước mộ.

Tối đến, khi Đinh Hạo đang một mình đứng bên mộ thì Thảo Dã Khách và Thọ Dao Phong bước tới. Đinh Hạo vội cúi đầu làm lễ nói:

- Hai người chưa nghỉ sao?

Thọ Dao Phong mỉm cười nói:

- Tiểu huynh đệ, có một việc cần thương lượng với người.

Đinh Hạo hoang mang không hiểu, hần liền hỏi:

- Lão ca ca có việc gì xin cứ nói.

- Một việc lớn mà người rất thích nghe.

- Ồ!

Thảo Dã Khách tiếp lời:

- Hiền đệ, con hiểu thuận là con phải nghĩ đến việc nối dòng. Đêm nay ngay trước mộ của cha con, chúng ta bàn về việc cưới hỏi của con vậy.

Đinh Hạo động lòng, liền tưởng ngay đến thiên kim của Tề Vân Trang chủ là Dư Văn Lan, nàng đã bị lọt vào tay Kim Long Bang Chủ. Chuyến này Tề Vân Trang huy động đại lực lượng ra Bắc tảo thanh sào huyệt Kim Long Bang thì ắt đã cứu được nàng chẳng sai. Việc hôn nhân chắc chắn là liên quan đến nàng.

Nhưng hình ảnh của thiếu nữ áo trắng Mai Ánh Tuyết bỗng hiện ra trước mắt ...

Đinh Hạo ngập ngừng nói:

- Quan bá phụ, tiểu đệ tạm thời chẳng muốn bàn luận việc này ...

Thảo Dã Khách cười ha hả ngắt lời:

- Hiền đệ, cha con thọ nạn đã mấy mươi năm trời, vấn đề thọ tang cũng không cần thiết nữa. Con đã đơn kiếm phục thù như vậy là đã an ủi linh hồn cha mẹ nơi chín suối rồi. Huống chi bàn luận hôn nhân cũng đâu có nghĩa là bắt con phải rước dâu liền đâu?

Đinh Hạo không biết nói sao, đành buột lòng phải nói:

- Quan bá phụ muốn nói đến ai thế?

- Chuyện cũ nhắc lại, chính là Dư Văn Lan, đồ nhi bảo bối của vợ chồng ta đó.

Đinh Hạo đã đoán ra trước, hần bối rồi nói:

- Dư cô nương đã thoát hiểm rồi ư?

Thảo Dã Khách gật đầu nói:

- Tất nhiên, nếu không thì nói làm gì nữa?

Thọ Dao Phong tiếp lời:

- Tiểu huynh đệ, Dư đại trang chủ đã chấm người, chắc hai đứa nhóc người phải tình nguyện thôi.

Đinh Hạo bất giác thoáng giận lẫy, lão ca ca Thọ Dao Phong biết rõ hần đã yêu thương Mai Ánh Tuyết, lại có mình ước rồi mà còn cố tình phá đám, hần chậm rãi nói:

- Lão ca ca, đại sư hôn nhân thì đôi bên phải thật lòng tình nguyện chứ.

Thọ Dao Phong cười hề hề nói:

- Tiểu huynh đệ, nếu người trông thấy mỹ nhân ấy thì đảm bảo cả hai chắc chắn sẽ tình nguyện ngay, cắt còn chẳng đứt là đằng khác.

- Lão ca ca trông thấy rồi ư?

- Được nhiên, lan tâm huệ chất, thiên hạ vô song.

- Sao lão ca ca không mai mối cho Nhược Ngu?

- Hà hà hà, họ làm gì chịu con trai của lão ăn trộm này chứ.

- Lão ca ca phải tác thành việc này mới xong sao?

- đương nhiên, đây là việc tốt lành mà.

Đinh Hạo giận đến nỗi không còn biết nói sao nữa.

Thảo Dã Khách gỡ gỡ mớ tóc bù xù của mình, nói:

- Hải nhi, chẳng lẽ ta không thể quyết định thay cho con được sao?

Đinh Hạo vội nói:

- Bá phụ đừng nói vậy, tất nhiên là được chứ.

- Vậy tại sao con không bằng lòng?

- Vì ... tiểu diệt ...

- Người có ý trung nhân rồi phải không?

Đinh Hạo then đỏ cả mặt nói:

- Dạ vâng.

Thảo Dã Khách cau mày nói:

- Ta đã vỗ ngực nhận lời với Dư Trang chủ việc này rồi, thế thì ăn nói làm sao đây?

Đinh Hạo bất giác đỏ khốc đỏ cười. Quan bá phụ sao lại có thể quyết định một cách nóng vội chuyện hôn nhân đại sự cả đời của hần như thế. Nhưng hần cũng không muốn chống đối lão nên nhẹ nhàng nói:

- Bá phụ cứ đem sự việc nói thẳng với Dư Trang chủ là được chứ gì.

- Không được!

- Ý của bá phụ là ...

- Y là ái đồ của vợ chồng ta, chúng ta đều muốn y có một người chồng tương xứng.

- Nhưng ...

- Thôi bây giờ thế này, con cứ gặp mặt người ta đã, lúc đó bằng lòng hay không thì tự giao phó với Dư Trang chủ.

- Làm thế ... đâu được?

- Sao không được?

- Tuy nói trai gái vô lâm bất chấp tiểu tiết nhưng tiểu diệt đã quyết định từ chối hôn sự này rồi thì còn gặp người ta làm chi nữa? Tiểu diệt mà ra mặt từ chối thì chẳng phải người ta còn khó xử hơn sao?

- Không có đâu, đã nói trước với nhau rồi mà.

- Nói sao? Quan bá phụ đã nói gì với người ta?

- Thì đã nói hết, người ta cũng đã có mặt ở đây rồi.

Đinh Hạo rùng mình, nói:

- Dư cô nương đến khi nào vậy?

Thảo Dã Khách cười toe toét nói:

- Được một lúc rồi, hiện đang ở bên cạnh Đại nương của con.

Đinh Hạo khó xử vô cùng, hần quỳnh quáng cả lên.

Thọ Dao Phong xoa tay vào nhau, nói:

- Tiểu huynh đệ cứ đi đi rồi sẽ biết lão ca ca của người nói không sai tí nào.

Đinh Hạo chán ngán nói:

- Lão ca ca à, người không say rượu đấy chứ?

Thọ Dao Phong cười ha hả nói:

- Không say, không say tí nào cả, ngược lại ta còn tỉnh táo hơn bao giờ hết ấy chứ.

Thảo Dã Khách nghiêm mặt nói:

- Hải nhi, con nhất quyết từ chối ư?

- Thật sự là có khó khăn ... con đành phải phụ hậu ý của Dư Trang chủ vậy.

- Hừ, bây giờ thì cương quyết lắm, đến khi biết ra thì đừng cầu ta đấy nhé.

- Điều này ... điều này ... không đâu.

- Được, đi ngay thôi.

Nói xong, lão nắm chặt tay Đinh Hạo lôi đi. Hần đành dờ khóc dờ cười đi theo lão vào lều tranh mà Quan Đại Nương đang ở.

Thảo Dã Khách lớn tiếng nói:

- Có người đến coi mắt đấy nhé.

Mặt mày Đinh Hạo đỏ bừng, tim đập thành thịch, nhưng chẳng biết làm sao với ông già này.

Quan Đại Nương cũng lớn tiếng nói ra:

- Đừng có om xòm, vào đi.

Quả thật là chồng nào vợ nấy, hai người thật xứng với nhau.

Thảo Dã Khách đẩy lưng Đinh Hạo bước vào lều tranh. Dưới ánh đèn soi sáng, hần thấy một thiếu nữ áo trắng đang đứng thẳng ở đấy.

Đinh Hạo thất thanh kêu lên một tiếng:

- A!

Hắn kinh ngạc đến líu lưỡi, thì ra Dư Văn Lan chính là Mai Ánh Tuyết, người mà hắn yêu thương, ngày đêm thương nhớ, hắn có nằm chiêm bao cũng không thể ngờ được.

Dư Văn Lan cười nói:

- Hạo ca, mới ngồi.

Thảo Dã Khách cười hí hí nói:

- Nha đầu, chớ có mừng vội. Lúc nãy y nói là đã có ý trung nhân rồi, thà chết cũng không ưng người đâu.

Đinh Hạo há miệng mắc quai, chẳng biết nói sao. Căn cứ vào thần tình trên gương mặt của hai vợ chồng Thảo Dã Khách và Thợ Dao Phong lão ca ca thì đã rõ là họ muốn chọc ghẹo hắn.

Quan Đại Nương vẫy tay nói:

- Ngồi đi chứ, xa lạ lắm rồi ư?

Đinh Hạo gượng cười ngồi xuống. Thảo Dã Khách và Thợ Dao Phong cũng tìm một cái ghế gỗ trắng ngồi lên, Dư Văn Lan thì ngồi bên cạnh Quan Đại Nương.

Thợ Dao Phong cười nói:

- Tiểu huynh đệ, người thấy sao?

Đinh Hạo cười như mèo nói:

- Lão ca ca, người lấy việc chọc ghẹo tiểu đệ làm vui ư?

Thợ Dao Phong nhìn Thảo Dã Khách cười đắc ý, lão cười hí hí nói:

- Tiểu huynh đệ, nếu người ưng thì lão ca ca đứng ra làm mai cho cũng được.

Ánh mắt của Đinh Hạo nhìn sang Dư Văn Lan, cả hai cùng cười sung sướng, trong lòng ngọt ngào không tả xiết.

Má phấn Dư Văn Lan ửng đỏ, nàng cúi đầu đứng dậy, thoăn thoắt bước ra ngoài.

Thợ Dao Phong đứng lên nói:

- Tiểu huynh đệ, người đưa tín vật cho ta, để lão ca ca đi làm mai cho người.

Đinh Hạo bất giác luống cuống, lục lọi trong người thì bỗng thấy viên Tị Độc Châu, hắn mừng rỡ đưa ra, nói:

- Lão ca ca, vật này được chứ?

Thợ Dao Phong gật đầu nói:

- Tị Độc Ngọc Châu, giá trị liên thành, vô lâm chí bảo, được lắm.

Rồi lão cầm lấy bước ra ngoài.

Thảo Dã Khách bỗng vỗ đùi đánh đét, nói:

- À phải rồi, ta quên nói cho hài nhi nghe một việc.

- Việc gì thế?

- Người có quen Yên Vân Khách Thẩm Cung không?

- Ồ! Lão là ân nhân cứu mạng của tiểu đệ đấy, có việc gì ư?

- Chuyện này khi tảo thanh sào huyết Kim Long Bang, ta có cứu được y ...

- Lão rơi vào tay Kim Long Bang ư?

- Y vốn là bị Lương Sơn Thần Đà tổng giám của Vọng Nguyệt Bảo bắt, toàn bộ vàng bạc châu báu trong nhà cũng bị cướp hết, đựng đầy trên ba xe lớn, trên đường giải về Vọng Nguyệt Bảo thì lại đụng Kim Long Bang, bị bọn chúng bắt đi.

Đinh Hạo sực nhớ ra một việc, “à” lên một tiếng rồi nói:

- Ra là vậy. Sau khi Kim Long Bang chế phục bọn Lương Sơn Thần Đà rồi thì đổi ba xe vàng bạc thành ba xe thuốc nổ, chở về Vọng Nguyệt Bảo, cho nổ tung ngay cổng Bảo, gây ra khá nhiều thương vong.

- Thủ đoạn cay độc thật.

- Thế còn Yên Vân Khách?

- Sau khi được cứu thoát y có nhắc đến danh hiệu của ngươi, rồi gom lại châu báu vàng bạc trở về Lạc Dương.

- Nếu có dịp thì tiểu đệ phải đến thăm viếng lão.

- Y cũng nói mong mỗi được gặp ngươi.

Lúc này Thọ Dao Phong đã quay lại, cười ha hả nói:

- Xong cả rồi, chỉ còn chờ ngày uống ly rượu mừng của ngươi thôi đó.

Y đưa cho Đinh Hạo một cái vòng Cổ Ngọc Quyết, nói:

- Đây là tín vật hồi kính, ngươi hãy cất cho kỹ.

Đinh Hạo cầm lấy, cúi người vái dài nói:

- Đa tạ ông mai.

- Ha ha ha, miễn lễ, miễn lễ.

- Dư trang chủ còn nói gì không?

- Lão mong ngươi lưu trú tại Tề Vân Trang.

- À! chắc không được rồi.

- Tiểu huynh đệ muốn tái thiết gia viên ư?

- Không, tiểu đệ đã có nơi trú xứ rồi.

Hắn liền thuật lại việc kết giao với Huyết Ảnh Phu Nhân cho mọi người nghe.

Quan Đại Nương xúc động nói:

- Tốt lắm, con cứ về làm Ly Trần Đảo Chủ, không ngờ nhất đại ma nữ cũng có mối tình chí tánh như thế.

- Đại nương và bá phụ cũng đến đảo luôn đi, cho tiểu đệ được hầu hạ tuổi già.

- Không, vợ chồng ta quyết định dự hôn lễ của con xong sẽ về Nam Hoang, không quay lại Trung Nguyên nữa.

- Thế thì tiểu đệ chẳng an tâm chút nào.

Thảo Dã Khách nói:

- Mỗi người một ý chí khác nhau, vợ chồng ta không quen lối sống cung phụng an nhàn. Bán Bán Tẩu và Trúc Lâm Khách là tùy tùng trung nghĩa của cha con, con nên chiêu cố họ thì hơn.

Đinh Hạo vội cung kính nói:

- Đó là việc đương nhiên, tiểu đệ đã quyết định thì từ lâu rồi.

- Thế thì tốt, ngày mai vợ chồng ta và Dư Trang chủ về Nam, chờ đợi con đến rước dâu.

- Việc này ... tiểu đệ định chờ sau trăm ngày sẽ đến rước dâu, không biết ý của bá phụ thế nào?

- Cũng được, để ta nói lại với Dư Trang chủ.
- Bá phụ không nghĩ lại việc đến Ly Trần Đảo với tiểu diệt ư?
- Tạm thời vợ chồng ta về Nam Hoang trước đã, sau đó sẽ tính, biết đâu chúng ta thay đổi ý định không chừng.
- Tiểu diệt trông ngóng đến ngày đó.

Quan Đại Nương bỗng rướm rướm nước mắt nói:

- Tội nghiệp mẹ con, chẳng thể cùng cha con chôn chung huyết đạo được.
- Bầu không khí lập tức trầm hẳn xuống.
- Đinh Hạo lòng đau như cắt, gục đầu khóc sụt sùi.

117. Hoa Đẹp Trắng Tròn

Thảo Dã Khách liếc mắt nhìn bà vợ một cái, nói:

- Hải nhi, không thể thiếu lễ nghĩa được, bá phụ dẫn con đến bái kiến nhạc gia đại nhân.
- Ngày mai hãy đi không được sao?
- Đi, Việc này chờ để qua đêm.

Đinh Hạo theo sau Thảo Dã Khách và Thọ Dao Phong ra khỏi lều tranh, bước sang lều tranh của Dư Hóa Vũ, vừa vào tới nơi thì Dư Hóa Vũ đã vui cười nghênh đón. Đinh Hạo hành đại lễ ra mắt nhạc gia, Dư Hóa Vũ vui khôn tả xiết. Đinh Hạo thừa dịp thuật lại việc mình đã trở thành Ly Trần Đảo Chủ cho y nghe.

Trên gương mặt Dư Hóa Vũ liền hiện ra vẻ thất vọng, gương cười nói:

- Thế cũng được, chúc mừng hiền tể đã có nơi an thân lập mạng.

Dư Văn Lan then đỡ mặt đứng ở sau lưng phụ thân nàng.

Thọ Dao Phong với thân phận ông mai, chuyển đạt ý kiến một trăm ngày sau mới đến rước dâu, Dư Hóa Vũ vui vẻ ưng thuận ngay, thế là hôn nhân đại sự đã được quyết định như vậy.

Đinh Hạo cáo từ trở về chỗ nghỉ của mình, Trúc Lâm Khách và Bán Bán Tẩu đang ngồi chờ ở đó, Đinh Hạo bèn thuật lại hôn sự vừa quyết định lúc nãy cho hai lão nghe.

Hai lão song song đứng lên, chúc mừng Đinh Hạo.

Đinh Hạo sẵn dịp trình bày sự việc mời nhị lão đến Ly Trần Đảo cùng nhau sinh sống, hai lão vui vẻ ưng thuận ngay.

Sáng sớm hôm sau, bọn người Tề Vân Trang Chủ thu xếp chỉnh tề, chuẩn bị thượng lộ.

Bọn Diệp Mậu Đình lần lượt chúc mừng Đinh Hạo và nói đôi lời chào biệt nhóm người Thọ Dao Phong.

Tức thì hiện trường chứa bầu không khí vui buồn ly biệt.

Quan đại nương tiến sang phía Đinh Hạo, dùng tay vỗ vào một nơi có bóng mát cây cao cách đó không bao xa, nói:

- Hải nhi, con không nói lời từ biệt với Văn Lan sao?

Đinh Hạo quay sang hướng Đại Nương đã trở, bắt giắc đỏ mặt.

Quan đại nương hất nhẹ hăn nói:

- Mau sang đó đi, Văn Lan đang chờ con.

Đinh Hạo tim đập thình thịch, then đỡ mặt bước sang bên Dư Văn Lan, nói giọng dịu dàng:

- Lan muội, tạm thời chúng ta phải chia tay.

Dư Văn Lan tình ý miên man mắt nhìn Đình Hạo, nói:

- Hạo ca, muội ... muội gì đó, chẳng nghe nàng nói tiếp.

- Lan muội, tại sao muội không nói rõ lai lịch của muội cho ta biết sớm hơn một chút?

- Như vậy chẳng hay sao?

- Phải ... như vậy cũng được.

- Muội ... muội đang suy nghĩ.

- Lan muội đang suy nghĩ gì vậy?

- Mai sau ... muội theo Hạo ca về Ly Trần đảo, cha già ở lại một mình, há chẳng buồn lắm chăng?

- Lan muội ... chúng ta vẫn qua lại hai nơi được mà ...

- Đường xa cả mấy ngàn dặm như thế, chẳng phải dễ đi đâu nha.

Đình Hạo trầm tư giây lát, nói:

- Trông tinh thần và thân thể của nhạc phụ đại nhân còn sung mãn và khỏe khoắn lắm, tại sao Lan muội không khuyên lão nhân gia người chọn một đối tượng đứng đắn làm kế thất, có lẽ sanh được đứa con để nối dõi của cha chẳng biết chừng ...

Dư Văn Lan cúi đầu suy nghĩ giây lát, nói:

- Phụ thân rất cố chấp nhưng để muội khuyên người xem sao.

- Mời quan bá phụ nói hộ cho thế nào?

- Biện pháp này cũng hay, ồ ... ai lại kìa?

Đình Hạo động lòng, ngược đầu nhìn sang, thấy hai kỵ mã phi nước đại chạy tới, trên ngựa là hai nữ nhân. Chỉ trong nháy mắt họ đến gần trong phạm vi chỉ còn cách xa mười trượng, Đình Hạo xúc động nói:

- Nàng cũng đến ư?

- Nàng là ai vậy?

- Uy Linh Sứ Giả Cổ Thu Linh!

- Còn bà lão tóc bạc đi chung với nàng là ...

- Ấy là nghĩa mẫu của nàng.

Hai kỵ mã dừng lại một bên sân trường, cả hai song song nhảy xuống ngựa, Đình Hạo tiến tới nghinh đón gọi một tiếng:

- Tỷ tỷ, người ...

Hắn chỉ nói tới đây, ánh mắt hắn chạm phải phu nhân hồng nhan tóc bạc là nghĩa mẫu của Cổ Thu Linh, rùng mình tự nhiên tắt tiếng, phu nhân thì toàn thân run rẩy, với cặp mắt là lạ, rướm rướm nước mắt chăm chăm nhìn hắn.

Bọn Thảo Dã Khách chạy ra ngoài, vây tròn mấy người ấy lại.

Gương mặt già nua của Trúc Lâm Khách và Bán Bán Tẩu thay đổi lia lịa, đôi mắt tròn xoe, nhìn chòng chọc vào phu nhân tóc bạc.

Thảo Dã Khách bỗng quát một tiếng:

- Thím đây là, người ... người còn tại thế?

Trúc Lâm Khách và Bán Bán Tẩu xúc động mãnh liệt gọi tiếng “Chủ mẫu!” cả hai song song quỳ xuống.

Đinh Hạo hoang mang chẳng hiểu gì hết.

Phụ nhân tóc bạc thoăn thoắt tiến tới vài bước, quay sang hướng Trúc Lâm Khách và Bán Bán Tẩu nói:

- Nhị vị hãy đứng lên.

Trúc Lâm Khách và Bán Bán Tẩu cùng nhau vâng một tiếng đứng lên ngay, nước mắt chảy ròng xuống.

Đinh Hạo ngó ngẩn mắt nhìn cảnh ngộ này, cố gắng trấn tĩnh tinh thần lại, phụ nhân này có gương mặt giống hệt mẫu thân chẳng khác chút nào, nhưng mẫu thân đã chết trong Vọng Nguyệt Bảo rồi, họ nhìn lầm người ư, thế thì buồn cười quá lắm, nhưng lạ thay, trông thần tình của phụ nhân ...

Phụ nhân lại quay sang hướng vợ chồng Thảo Dã Khách nói:

- Quan đại ca, đại tẩu, đây không phải là một giấc mơ chứ?

Quan đại nương nói giọng hốt hải:

- Thím ơi, sao Hạo nhi nói người đã ...

Phụ nhân quay người bước đến gần bên Đinh Hạo vội ôm chặt hân vào lòng, chỉ gọi được một tiếng:

“Đứa con khốn khổ của mẹ”. Y liền thất thanh khóc một cách đau đớn.

Tâm tư của Đinh Hạo cuồng loạn lên, tuy nhiên mình chưa từng thấy mẫu thân hạ rọng xuống lòng huyết nhưng đã chính mắt thấy bà treo cổ tự vẫn, người chết rồi có thể sống lại được nữa sao? Nhưng y lại nhận ra mỗi một người cố cựu, lần trước gặp y tại Uy Linh Cung, y mất hết ký ức chẳng biết thân thể của mình.

Cổ Thu Linh tiến tới vài bước nói:

- Đinh đệ, người là mẫu thân của ngươi, Cửu Diệp Linh Chi mà đệ giao cho ta, đã giúp nghĩa mẫu ta phục hồi ký ức rồi.

- A! Trong tâm tư của Đinh Hạo vẫn rất cuồng loạn, hân chưa thể tin tưởng đây là sự thật được, và cũng ra ngoài sức tưởng tượng của hân luôn.

Phụ nhân tóc bạc buông tay ra, thụt lui ra sau ba bước, vừa khóc vừa lên tiếng nói:

- Hài nhi, con làm sao thế?

Đinh Hạo muốn gọi “Mẹ” Nhưng miệng hân chỉ mấp máy rồi lại cứng đờ chẳng sao gọi được.

Cổ Thu Linh thở mạnh một cái, nói:

- Đinh đệ, hãy nghe ta thay mặt nghĩa mẫu thuật lại diễn biến năm xưa. Đêm hôm xảy ra thảm họa công lực nghĩa mẫu bị mất hết, và đã cùng hai lão Lý, Hồng phân tán, núp ở trong một bụi rậm tránh khỏi kiếp nạn này, sau đó trốn về trú ở xứ nơi di mẫu (em gái của mẹ Đinh Hạo). Hình Huệ Nương đã sinh sống đơn chiếc một mình, rồi giao đệ cho di mẫu chăm sóc, nghĩa mẫu thì lo tìm cách phục thù, lúc ấy cứ cho rằng Nam Trang là thù gia, cho nên nghĩa mẫu đã bảo di mẫu bồng người đến cầu lỵ Bắc bảo ...

- A!

- Di mẫu của đệ và nghĩa mẫu của tỷ tỷ là hai chị em sanh đôi, cho nên sinh ra giống hệt với nhau, nhưng chỉ khác là di mẫu của đệ chưa từng hành tẩu giang hồ, chỉ học có chút ít nghề nho nhỏ để phòng thân thôi, nghĩa mẫu độc thân chạy vào núi thẳm, công lực tuy hồi phục được đôi chút, nhưng vì quá xúc động, thế nên đến đôi mắt đi ký ức, còn những chuyện kế tiếp thì tỷ tỷ đã thuật lại cho đệ nghe lúc ở trong cung.

Đinh Hạo gọi một tiếng thật lớn:

- Mẹ! Nhảy tới quỳ dưới chân mẫu thân, lạy đầu chấm đất.

Hai mẹ con đã ôm nhau khóc sụt sướt, tất cả mọi người xung quanh không ai cầm lòng được, cũng rướn nước mắt ghen ngào.

Thật lâu, Quan Đại Nương và Cổ Thu Linh chia nhau dìu dắt hai mẹ con đứng dậy, vừa đỡ vừa bước vào lều tranh.

Vào trong lều tranh, Hình Huệ Nương mới uất nghẹn nói:

- Hài nhi, công việc phục thù thế nào rồi?

Đinh Hạo khóc lóc thuật lại diễn biến phục thù cho mẫu thân nghe.

Hình Huệ Nương lại một lần nữa ôm Đinh Hạo vào lòng, uất nghẹn chẳng nói được lời nào cả, Cổ Thu Linh thì đứng gần nghĩ mẫu y, Dư Văn Lan đứng sững ở một bên, còn cũng người kia cũng đều đứng vòng xung quanh chật ních cả lều tranh.

Chờ đến lúc mẹ con của Hình Huệ Nương lắng dịu mọi cảm tình đầy xúc động, sau đó Quan Đại Nương đứng ta thuật lại mọi việc diễn tiến nhất cốt giữ gìn tới nay, truy tầm hung thủ và mọi việc chuyển vận di cốt về cố hương một cách tường tận, Hình Huệ Nương ngậy người nghe ngóng, cõi lòng của y đã tan nát và khóc khô cạn cả nước mắt.

Cuối cùng, Quan Đại Nương đã đề cập đến một tiết mục đính hôn của Đinh Hạo và Dư Văn Lan.

Cổ Thu Linh u sầu mắt nhìn Đinh Hạo một cái, cúi đầu xuống thật muốn bật khóc òa lên.

Quan Đại Nương nắm tay Dư Văn Lan bước tới, ra mắt mẹ chồng.

Hình Huệ Nương mắt nhìn nàng dâu xinh đẹp như tiên nữ này mỉm cười, nhưng chỉ khổ thay cho Cổ Thu Linh phải tan nát cõi lòng.

Vì lý do Hình Huệ Nương đến bất thành linh, nên chuyển đi về của Tề Vân Trang Chủ phải nới hạn thêm một ngày nữa.

Chiều đến, lại làm lễ tế mộ lần nữa.

Hình Huệ Nương gào khóc thê thảm ngắt xiủ trước mộ, Cổ Thu Linh phải bế nghĩa mẫu vào lều tranh nằm nàng nghỉ.

Đêm đó, Đinh Hạo hầu cận mẫu thân và Cổ Thu Linh cùng Quan Đại Nương nói chuyện cho đến sáng, Đinh Hạo thuật lại cảnh ngộ bao nhiêu năm nay cho người nghe, chỉ giấu đi việc Hắc Nho thu nhận làm đồ đệ là không nói ra thôi.

Trời tờ mờ sáng, Cổ Thu Linh bỗng nói giọng âm u buồn bã:

- Nghĩa mẫu, con phải trở về núi thôi.

- Nói sao? Con phải trở về núi, tại sao vậy?

- Con ... ở lại chẳng có ý nghĩa gì cả.

Đinh Hạo am hiểu tâm sự của y, nhưng chẳng có lời gì để an ủi người.

Hình Huệ Nương ôm chặt Cổ Thu Linh vào lòng, hiền từ nói:

- Hài nhi, mẹ xin lỗi con nhé, mẹ chẳng ngờ Đinh Hạo đã đính hôn rồi, con không thể bỏ đi được.

Đinh Hạo không thể im lặng được nữa rồi, với sắc mặt áy náy nói:

- Tỷ tỷ, tiểu đệ vô cùng hổ thẹn, nhưng ...duyên sự tiền định ...

Cổ Thu Linh buồn thảm gượng cười nói:

- Ta không trách đệ, đây là định mệnh.

Ngay lúc này, Phỉ Nhượng Ngu đứng ngoài cửa sổ nói lớn tiếng:

- Tiểu thúc thúc, Dư Trang chủ chuẩn bị sau buổi ăn sáng sẽ lên đường.

Đinh Hạo sực nảy ra một ý, lớn tiếng nói:

- Ta biết rồi, Nhượng Ngu, người vào đây.

Phỉ Nhượng Ngu đẩy cửa bước vào trong lều tranh, trước hết hướng về phía mẫu thân của Đinh Hạo và Quan Đại Nương hành đại lễ, sau đó chào hỏi Cổ Thu Linh.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Nhược Ngu, người mời lệnh tôn và lệnh đường đến đây, ta có việc cần nói:

Phỉ Nhược Ngu vâng một tiếng quay người bước khỏi lều tranh.

Đinh Hạo đứng gần cạnh mẫu thân hơn nói:

- Mẹ, người xem hấn có được không?

- Ai vậy?

- Phỉ Nhược Ngu!

- Nhân tài cũng khá đấy, chắc hơn ba mươi tuổi rồi chứ, con muốn nói gì?

- Cổ tỷ tỷ ...

-Ồ!

Cổ Thu Linh ngồi bật dậy, mặt mày tối sầm, cảm phẫn nhìn Đinh Hạo nói:

- Đinh đệ, người lầm rồi.

Hình Huệ Nương vội vàng kéo y ngồi xuống ghế trở lại, ôm choàng vai y, nói giọng dịu dàng:

- Hải nhi, chớ cứng đầu thế, trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, Hạo nhi là con trai của mẹ, còn con là con gái của mẹ, hấn mãi mãi vẫn là đệ đệ của con mà ...

Hình như Cổ Thu Linh cảm thấy bị hiếp đáp không bằng, khóc uất nghẹn chẳng ra tiếng.

Hình Huệ Nương lại nói:

- Hải nhi, chớ khóc nữa nào, mẹ không ép chế con đâu, nhưng mẹ biết người mà Hạo nhi tiến cử, chắc chắn không tệ lắm đâu, con cũng hai mươi mấy tuổi rồi, phải tìm một nơi để nương tựa chứ.

Cổ Thu Linh thở dài, nín khóc nói giọng nhỏ nhẹ:

- Việc này phải về núi trình lại phụ nhân mới được.

Nghe y nói thế, biết ngay y đã có chút động lòng rồi.

Ngay lúc này, Thọ Dao Phong và Linh Khứu Mỗ Mỗ song song bước vào lều tranh, Đinh Hạo vội mời hai ông bà ngồi xuống, Quan Đại Nương biết điều nắm tay Cổ Thu Linh nói:

- Cổ cô nương, chúng ta ra ngoài trời thở cho thoáng hơn, đêm qua ngồi mệt cả người luôn.

Đợi hai người ra khỏi lều, Đinh Hạo mới mỉm cười nói:

- Lão ca ca, lão tẩu tẩu, trông Nhược Ngu năm nay cũng có tuổi rồi, nhị vị chẳng quan tâm cho y sao?

Thọ Dao Phong nhướng cao đôi mày, nói:

- Tiểu huynh đệ, chẳng lẽ ta tặng quả đào cho người, người lại trả lễ quả mận cho ta sao. Người muốn hợp tác cho Nhược Ngu chẳng?

- Đúng vậy.

- Ai thế?

- Cổ Thu Linh nghĩa tỷ của tiểu đệ, có được chẳng?

Thọ Dao Phong gãi đầu vuốt râu, Linh Khứu Mỗ Mỗ thì nghiêm sắc mặt nói:

- Họ có chịu làm sui với bọn này không?

Hình Huệ Nương tiếp lời nói:

- Phi đại tẩu khiêm nhường quá thể, chớ nói lời khách sáo như vậy.

- Thế ra chúng tôi vinh dự lắm nha.
- Chờ hai người ưng thuận với nhau, chúng ta tiến hành đính giao thế nào?
- Được, được lắm, mọi việc nhờ Hình muội muội tác thành vậy.

Cách xưng hô của hai bên khiến Đinh Hạo cảm thấy buồn cười, mình gọi hai vợ chồng lão ăn trộm bằng lão ca ca và lão tẩu tẩu, Phỉ Nhược Ngu gọi mình là tiểu thúc thúc mà vợ chồng họ lại gọi mẫu thân mình là Hình muội muội, cách xưng hô lộn lạo với nhau thế này quả khó xử thật.

Thọ Dao Phong cười toe toét, thoát nhìn thần tình của Đinh Hạo liền biết tâm ý của hắn ngay, lão bèn cười hí hí nói:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta mạnh ai nấy kết giao, chớ câu chấp vấn đề xưng hô làm gì.

Đinh Hạo cười trả lễ, nói:

- Lão ca ca nói phải lắm.

Hai vợ chồng vui vẻ, chấp tay cáo biệt đi xa.

Sau khi ăn sáng xong xuôi, bọn Tề Vân Trang Chủ khởi trình về Nam, vợ chồng Thảo Dã Khách và Trang Khắc Thành tháp tùng đi theo, bọn người Đinh Hạo tình thâm tiễn biệt, lập lại ước hẹn trăm ngày sau đến rước dâu.

Dư Văn Lan thì chẳng có dáng vẻ kiêu cách của người con gái khuê môn bất xuất, y thản nhiên nắm tay Đinh Hạo nói lời từ biệt.

Một đoàn gần cả trăm người rời khỏi, tức thì sân trường trở nên vắng lặng vô cùng.

Qua ngày hôm sau, vợ chồng cha con Thọ Dao Phong và thầy trò Lạc Ninh, cùng bọn Toàn Tri Tử, Ngũ Phương Thần Đông Phương Khải Minh cũng lần lượt cáo biệt, lúc sắp thượng lộ, hai vợ chồng Thọ Dao Phong ngỏ lời một lần nữa xin Hình Huệ Nương tác thành hôn sự cho Phỉ Nhược Ngu được chóng thành, đương nhiên Hình Huệ Nương vui vẻ nhận lời ngay, ước hẹn nhau chờ khi Cổ Thu Linh về Uy Linh Cung xin chỉ chỉ, sẽ báo tin mừng sau.

Hiện giờ chỉ còn lại hai mẹ con Đinh Hạo, Cổ Thu Linh, Trúc Lâm Khách và Bán Bán Tẩu mà thôi.

Về đến lều tranh, Đinh Hạo sức nhớ tới việc sư phụ.

Đinh Hạo cất tiếng hỏi:

- Tỷ tỷ, Hắc Nho tiên bối đã giá lâm Uy Linh Cung rồi chứ?

Cổ Thu Linh vẫn còn buồn Đinh Hạo, thần tình có vẻ lãnh đạm, Đinh Hạo thật khổ tâm, hắn giả dò làm ra vẻ chẳng biết gì hết, chỉ cầu mong hôn sự của y và Phỉ Nhược Ngu chóng thành thôi.

- Vâng, người đã đến cung rồi.
- Hai vợ chồng đã hòa hợp rồi chứ?
- Đó là việc đương nhiên rồi, người bằng lòng đến Uy Linh Cung đương nhiên có ý hòa hợp thôi.
- Người có đề cập tiểu đệ chăng?
- Có!
- Người nói thế nào?
- Người rất tôn sùng đệ, và nói rằng đệ là một kỳ tài hiếm thấy ở võ lâm ...

Đinh Hạo gượng cười nói:

- Lão nhân gia người khen quá lời vậy ... ồ! Lão có đề cập quan hệ giữa tiểu đệ và người chăng?
- Có chứ, lão nói rằng đệ là bạn thâm giao của người.
- Ồ!

Đinh Hạo yên tâm, bí mật của Hắc Nho vẫn chưa bại lộ, bí mật này chỉ có bản thân hai đời Hắc Nho biết được thôi. Hắc Nho sẽ mãi mãi không còn xuất hiện nữa, nhưng danh hiệu thì sẽ tiếp tục lưu truyền mãi mãi.

Ở lại bảy ngày, sau đó tháo gỡ tất cả lều tranh rồi lên hướng Bắc.

Trên đường đi, một lần nữa Hình Huệ Nương đã hỏi ý kiến Cổ Thu Linh về việc Phỉ Nhược Ngu.

- Con gái ngoan của mẹ, con thấy thanh niên họ Phi kia thế nào?
- Con ... không biết.
- Việc này không thể miễn cưỡng được con ạ, cần phải tự con hoan hỷ mới được, theo thiện ý của mẹ thì con phải có một nơi nương thân, như vậy mẹ mới yên tâm, con sống mãi trong Uy Linh Cung không phải là biện pháp hay ...
- Vâng.
- Mẹ không dự tính trở về Uy Linh Cung nữa, con hãy thay mặt mẹ gửi lời chí kính đến phu nhân, nói rằng đại án chẳng bao giờ dám quên cả.
- Vâng, con sẽ chuyển lời này đến phu nhân.
- Mẹ có một ý kiến ...
- Mẹ có ý kiến gì thế?
- Sau khi con về cung phục lệnh, hãy xin phép với phu nhân cho về ở Trần Ly Đảo, Uy Linh Cung là trú xứ bí mật, người ngoài không được tự tiện bước vào, con hãy coi tiểu đảo như là nhà mẹ ruột, con bằng lòng với mẹ chẳng?

Cổ Thu Linh xúc động khóc nức nở, gật đầu biểu thị đồng ý.

o O o Đoàn người mẹ con của Đinh Hạo đến Phương Thành, Phương Bình được tin xuất lãnh chúng đệ tử ra nghinh đón, Đinh Hạo liền giới thiệu mọi người cho mẫu thân và Trúc Lâm Khách cùng Bán Bán Tẩu biết với nhau, sau đó họ cùng kéo nhau về Ly Trần Đảo.

Về đến Ly Trần Đảo, trên tiểu đảo đã bày đại tiệc tiếp đón chủ nhân, và tôn Hình Huệ Nương là thái phu nhân.

Nửa tháng sau, Cổ Thu Linh quả nhiên đã đến đảo, nhận được tin tức hai vợ chồng Thọ Dao Phong chuẩn bị trọng lễ đích thân đến tiểu đảo cầu hôn cho Nhược Ngu, việc này vốn đã bàn tính rồi, cho nên mọi việc suôn sẻ, chỉ còn chọn ngày lành tháng tốt rước dâu thôi.

Hai tháng sau, hai mẹ con Đinh Hạo xuất lãnh kẻ hạ nhân vào Nam đến Tề Vân Sơn Trang hoàn tất hôn sự.

Thế rồi trăng tròn hoa đẹp, câu chuyện trường thiên đến đây đã hết. Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-nho>